marion zimmer

bradley

negurile

••

SERIA AVALON

Marion Zimmer Bradley (1930-l999), un fenomen al literaturii fantasy, este autoarea celebrelor serii *Avalon* (6 romane) şi *Darkover* (peste 30 de romane). A început să scrie la 19 ani, a vândut prima povestire la 22 de ani, iar în 1957 a publicat primul roman, *Şoimii din Narabedia*. În 1965 a terminat studiile universitare şi s-a mutat în California. Primul ei copil, David Bradley, şi fratele ei, Paul Edwin Zimmer, sunt de asemenea autori de science-fiction şi fantasy. Bradley a editat renumita serie de antologii *Sword and Sorceress* (21 de volume), scrise de autori tineri şi neconsacraţi. În 1966, Bradley a devenit co-fondatoare a Societăţii pentru Anacronism Creativ, iar în anul 2000 a primit postmortem premiul World Fantasy pentru întreaga activitate.

Marion Zimmer Bradley
Negurile
Volumul II

Cartea a treia
Regele cerb
1

În acest anotimp, în Lothian, parcă soarele nici nu se odihnea. Regina Morgause se trezi pe când lumina începea să se furişeze prin draperii, deşi era atât de devreme încât pescăruşii abia se deşteptaseră. Dar era deja destulă lumină ca să poată distinge trupul păros, bine făcut, al tânărului care dormea alături – un privilegiu de care acesta se bucurase aproape toată iarna. Fusese unul dintre însoţitorii lui Lot şi pusese ochii pe regină încă dinainte de moartea regelui. Iar în întunericul iernii trecute, ar fi fost prea mult pentru ea să doarmă singură în frigurosul dormitor regal.

Nu că Lot fusese un rege atât de bun, gândi ea, mijindu-şi ochii pentru a se feri de lumina ce creştea. Dar această domnie fusese lungă – Lot domnise încă dinainte de urcarea pe tron a lui Uther Pendragon, iar oamenii se obişnuiseră cu el. Erau oameni, chiar şi unii trecuţi de mult de prima tinereţe, care nu cunoscuseră alt rege. Fusese pe tron, gândi Morgause, atunci când se născuse tânărul Lochlann… la urma urmei şi ea fusese… Dar gândul nu era prea plăcut, aşa că îl alungă, crispată.

Gawaine ar fi urmat la tron tatălui său, dar el abia dacă îşi vizitase ţinuturile natale de la încoronarea lui Arthur, iar oamenii nu îl cunoşteau. Aici, în Lothian, de vreme ce era pace, Triburile erau chiar mulţumite să fie conduse de regina lor, cu fiul ei, Agravaine, alături, în caz că ar avea nevoie de un conducător în timp de război. Din vremuri imemoriale, o regină domnise peste oameni, aşa cum peste Zei domnise o Zeiţă, iar oamenii erau mulţumiţi de felul cum erau aşezate lucrurile.

Gawaine, însă, fusese mereu alături de Arthur; nu îl părăsise nici măcar atunci când Lancelot venise înspre miazănoapte, înainte de Beltane – ca să vadă, spusese el, dacă farurile de pe coastă fuseseră pregătite, ca navele să nu se lovească de stânci. Dar Morgause credea, mai degrabă, că el venise pentru

ca Arthur să poată vedea ce se petrecea în Lothian, dacă era pe acolo vreun răzvrătit împotriva domniei Marelui Rege.

Atunci a aflat despre moartea lui Igraine – înainte de asta, nu ajunsese vestea către miazănoapte, la Lothian. Când fusese mai tânără, nu fusese prietenă cu Igraine. Îşi invidiase mereu sora mai mare pentru frumuseţea ei şi nu iertase niciodată faptul că Viviane o alesese pe ea pentru Uther Pendragon. Ea, Morgause, ar fi fost mult mai bună ca Mare Regină decât prostuţa aia, atât de docilă, de pioasă şi de iubitoare. Iar la sfârşitul zilei, când lampa se stingea, niciun bărbat nu era prea diferit de altul, toţi erau ridicol de uşor de manevrat, dependenţi prosteşte de acel lucru pe care femeile îl aveau de oferit. Domnise cu iscusinţă, din spatele tronului lui Lot; cu Uther s-ar fi descurcat încă şi mai bine, fiindcă nu ar fi ajuns să se complice cu preoţii într-un mod atât de nesăbuit.

Cu toate acestea, când a auzit de moartea lui Igraine, a plâns-o sincer şi şi-a dorit să îşi fi făcut timp să călătorească la Tintagel înainte de moartea ei. Avea atât de puţine prietene acum…

Însoţitoarele ei fuseseră alese cu grijă de Lot pentru frumuseţea lor sau pentru disponibilitatea faţă de rege, iar lui îi plăceau cel mai mult asemenea femei, căci nu gândeau prea mult şi nu vorbeau prea inteligent. Era şi asta destul cât vorbea şi gândea ea, spusese el odată. Regele îi ascultase sfaturile în toate privinţele şi îi respectase mintea ageră, însă, după ce ea i-a născut patru fii de sânge regal, se întorsese la ceea ce, după cum era de aşteptat, prefera pentru patul său – femei frumoase, cu minte puţină. Morgause nu se împotrivise niciodată acestor plăceri ale lui şi fusese, la rândul ei, mulţumită că era scutită să mai poarte în pântece şi alţi urmaşi. Iar când tânjea să se joace cu copiii, îl avea la îndemână pe Gwydion, fiul ei de suflet, iar femeile lui Lot aveau mereu copii de crescut – Gwydion avusese destui tovarăşi de joacă de sânge regal!

Lângă ea, Lochlann se trezi, mormăi şi o trase, adormit, în braţele sale, iar ea renunţă pentru o clipă la gândurile ei. Îi dusese dorul. Cât timp fusese Lancelot la curte, pe Lochlann îl trimisese să doarmă împreună cu tinerii, deşi, pentru Lancelot, ar fi fost acelaşi lucru dacă l-ar fi păstrat pe Lochlann în patul ei sau ar fi dormit cu câinele casei!

Ei, bine, acum era din nou aici; Lot nu îi privise plăcerile cu

ochi răi, aşa cum nici ea nu avusese nimic împotriva femeilor lui. Dar când pasiunea se domoli, iar Lochlann coborî scările, cu pasul greu, spre privata de afară, lui Morgause îi veni gândul că Lot îi lipsea. Nu că ar fi fost vreodată prea bun la acest gen de activităţi – era bătrân când îl luase de bărbat. Dar, după ce se întâmpla acel lucru, puteau să poarte discuţii inteligente, iar acum simţea că îi lipseau acei ani când se trezeau împreună, leneveau în pat şi discutau despre toate câte erau de făcut sau despre ce se petrecea în regat ori în întreaga Britanie.

Pe când Lochlann se întoarse, soarele strălucea deja cu putere, iar aerul era înviorat de ţipătul pescăruşilor. De jos se auzeau sunete înfundate şi de undeva venea miros de aluat pus la copt. Îl trase aproape, pentru un sărut scurt, şi spuse:

— Trebuie să pleci, dragul meu. Nu vreau să mai fi aici când vine Gwydion – e băiat mare acum şi începe să observe şi să priceapă.

Lochlann chicoti.

— Băiatul ăla a observat tot de când s-a dat jos din braţele doicii. Când Lancelot a fost aici, băiatul i-a urmărit fiecare mişcare – chiar şi la Beltane. Dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji – nu e destul de mare să se gândească la aşa ceva.

— Nu sunt sigură, spuse Morgause şi îl bătu pe obraz.

Gwydion nu făcea nimic înainte de a fi sigur că nu e luat în derâdere, ca fiind prea mic. Plin de sine cum era, nu ar fi suportat niciodată să fie considerat prea mic pentru ceva. Pe când avea doar patru ani, se înfuriase când i s-a spus că nu poate să se urce după păsări, pe stânci, şi, când încercase să se ţină după băieţii mai mari, căzuse atât de rău încât văzuse moartea cu ochii. Ea îşi amintea acel moment şi altele asemenea, când îi spusese să nu mai facă niciodată un lucru sau altul, iar el făcuse acea mutrişoară supărată şi îi răspunsese:

— Ba nu, o să mai fac, iar tu nu mă poţi împiedica.

Singurul ei răspuns putea să fie:

— Nici vorbă. Dacă mai faci, o să te bat cu mâna mea!

Nu că ar fi contat dacă l-ar fi bătut sau nu – asta îl făcea încă şi mai recalcitrant. Poate doar dacă ar fi fost ea în stare să-l bată cu cruzime. Iar odată, când îşi pierduse cumpătul, Morgause s-a speriat de ea însăşi când şi-a dat seama cât de tare îl lovise pe bietul copil. Niciunul dintre fiii ei, nici chiar

încăpăţânatul Gareth, nu fusese vreodată atât de sfidător. Gwydion făcea numai ce voia, astfel că, pe măsură ce crescuse, Morgause trecuse la metode mai subtile.

— Nu ai voie, altfel o s-o pun pe doică să-ţi scoată nădragii şi am să te bat cu o nuia în faţa tuturor curtenilor, ca pe un ţânc de patru sau cinci ani.

Un timp, metoda se dovedise eficientă – tânărul Gwydion era foarte conştient de rangul său. Acum, însă, el făcea ce voia şi nu era chip să-l opreşti. Ar fi fost nevoie de un om dur, care să îl bată atât de tare cât ar fi fost necesar, iar băiatul avea un fel de a-i face să regrete, mai devreme sau mai târziu, pe toţi cei care îl ofensau. Morgause presupunea că va deveni mai vulnerabil atunci când va începe să îi pese ce cred fetele despre el. Era mic şi brunet, ca Morgaine, dar destul de frumos, chiar la fel de frumos ca Lancelot. Şi s-ar putea ca şi aparenta lui nepăsare faţă de fete să fie aceeaşi cu cea a lui Lancelot. Zăbovi o clipă asupra acestui gând, cunoscând durerea ascuţită a umilinţei. Lancelot… iată cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreme îndelungată, iar ea îi dăduse de înţeles foarte clar că nici măcar regina nu era pentru el de neatins… dar Lancelot preferase să nu priceapă şi o numea cu conştiinciozitate, de dimineaţa până seara, „mătuşă”; judecând după purtarea lui, ai fi zis că ea era cu adevărat în vârstă, de o seamă cu Viviane, nu îndeajuns de tânără ca să-i fie fiică!

Începu să-şi ia micul dejun în pat, în timp ce vorbea cu femeile ei despre ce era de făcut în ziua aceea. Pe când mai lenevea, sprijinită de perne – îi aduseseră nişte cozonac fierbinte, iar în această perioadă a anului era unt de la lăptărie cât voiai – Gwydion intră în cameră.

— Bună dimineaţa, mamă vitregă! spuse el. Am fost afară şi ţi-am adus nişte fructe proaspete de pădure. Este şi smântână în cămară. Dacă vrei, mă duc repede să-ţi aduc.

Ea privi fructele proaspete, înrourate, din castronul de lemn.

— Drăguţ din partea ta, fiule, spuse şi se ridică în pat pentru a-l strânge în braţe.

Pe când era doar puţin mai mic, cu un astfel de prilej s-ar fi vârât lângă ea, sub pături, iar ea i-ar fi dat să mănânce cozonac fierbinte cu miere. Iarna l-ar fi cuibărit în blănuri, ca pe oricare mezin răsfăţat. Îi era dor de trupuşorul cald, cuibărit lângă ea; dar probabil că, într-adevăr, băiatul era deja prea mare pentru

asta. Gwydion se îndreptă, aranjându-şi părul. Ura să fie ciufulit. Ca şi Morgaine, care fusese dintotdeauna o mică făptură îngrijită.

— Ai ieşit devreme, dragostea mea, spuse ea – şi ai făcut toate astea doar pentru bătrâna ta mamă adoptivă? Nu, mulţumesc, nu vreau smântână. Doar nu vrei să mă îngraş ca o purcea bătrână, nu-i aşa?

Gwydion îşi înclină capul într-o parte, ca o pasăre mică şi ageră, şi o privi, chibzuind:

— N-ar avea importanţă, spuse, ai fi frumoasă şi dacă ai fi grasă. Sunt femei aici, la curte… Mara, de pildă – nu e cu nimic mai plină decât tine, dar toate celelalte femei şi toţi bărbaţii o numesc Grasa Mara. Dar tu, nu ştiu cum, pari mai slabă decât eşti, fiindcă oricine se uită la tine nu vede altceva decât că eşti frumoasă. Aşa că, mănâncă smântână, dacă pofteşti, mamă adoptivă.

Un răspuns atât de ager pentru un copil! Dar, în definitiv, începuse să devină bărbat. Deşi va fi nu prea înalt, ca Agravaine – unul dintre Cei Vechi. Şi, desigur, pe lângă uriaşul Gareth, va arăta mereu ca un copil, chiar şi la douăzeci de ani. Îşi spălase faţa şi îşi pieptănase părul cu mare grijă; da, era şi proaspăt tuns.

— Ce bine arăţi, iubirea mea, spuse Morgause în timp ce degetele lui mici se repeziră să înşface o boabă din farfurie. Te-ai tuns singur?

— Nu, spuse el. L-am pus pe intendent. I-am spus că m-am plictisit să arăt ca un căţel de casă. Lot era întotdeauna proaspăt tuns şi proaspăt bărbierit, la fel a fost şi Lancelot, tot timpul cât a stat aici. Îmi place să arăt ca un domn.

— Şi chiar aşa arăţi mereu, dragul meu, spuse Morgause, privind mânuţa tuciurie care ţinea boaba. Era zgâriată în spini, iar încheieturile degetelor erau negre şi murdare, ca mâna oricărui băiat plin de viaţă. Dar, mai observă ea, îşi frecase mâinile tare, iar unghiile nu îi erau murdare şi zdrenţuite, ci tăiate cu grijă.

— Dar de ce te-ai îmbrăcat cu tunica de sărbătoare în dimineaţa asta?

— Mi-am pus tunica de sărbătoare? se miră el, cu feţişoara lui neagră, nevinovată. Mda, cred că da. Păi…

Băiatul se opri, iar ea ştiu că, oricare ar fi fost motivul – şi, cu

siguranţă, avea unul bun – ea nu îl va afla niciodată. În cele din urmă, el spuse calm:

— Mi-am udat cealaltă tunică în rouă, când ţi-am cules fructe de pădure, doamnă. Apoi, dintr-odată, adăugă: Credeam că trebuie să-l urăsc pe sir Lancelot, mamă. Gareth vorbea de dimineaţă până seara despre el ca despre un zeu. Iar Morgause îşi aminti că, deşi Gwydion nu a vărsat nicio lacrimă în faţa ei, a avut inima zdrobită când Gareth a plecat spre miazăzi, la curtea regelui Arthur. Şi Morgause îi ducea dorul – Gareth fusese singurul om de pe lume care avea cu adevărat putere asupra lui Gwydion şi care putea să-l facă să îl asculte doar cu o vorbă blândă. De când plecase Gareth, nu era nicio fiinţă pe lume de sfatul căreia Gwydion să asculte.

— Credeam că trebuie să fie un nebun plin de sine, spuse băiatul, dar nu e nimic de felul acesta. Mi-a spus mai multe despre faruri decât cred că ştia însuşi Lot. Şi mi-a spus că, atunci când voi fi mai mare, ar trebui să vin şi eu la curtea regelui Arthur, ca să devin cavaler, dacă voi fi vrednic şi de onoare. Ochii săi adânci şi negri se cufundară în acest gând. Toate femeile au spus că îi semăn şi m-au întrebat, iar eu am fost furios că nu am ştiut ce să le răspund. Mamă vitregă – se aplecă în faţă şi părul negru, moale, îi căzu liber pe frunte, dând feţişoarei liniştite un aer neobişnuit de vulnerabil – spune-mi adevărul, Lancelot e tatăl meu? Mă gândeam că poate de aceea ţinea Gareth atât de mult la el…

„Iar tu nu eşti primul care pune această întrebare, iubitul meu”, gândi ea, mângâind părul moale al băiatului. Aerul neobişnuit de copilăresc pe care îl avusese chipul băiatului când întrebase o făcu să aibă un glas mai blând decât de obicei:

— Nu, micuţule. Dintre toţi bărbaţii din regat, Lancelot cu siguranţă nu poate fi tatăl tău – şi eu m-am simţit datoare să întreb. În anul în care ai venit tu pe lume, Lancelot a fost tot timpul în Mica Britanie, unde a luptat alături de tatăl său, regele Ban. Şi eu crezusem la fel, dar semeni cu el pentru că Lancelot este nepotul mamei tale, aşa cum este şi al meu.

Gwydion o scruta neîncrezător, iar Morgause aproape că îi putea citi gândurile: că ea îi spusese exact ceea ce i-ar fi spus dacă ar fi ştiut că Lancelot era tatăl lui. În cele din urmă, el răspunse:

— Poate că într-o bună zi voi merge la Avalon, mai degrabă

decât la curtea regelui Arthur. Mama mea locuieşte acum la Avalon, mamă vitregă?

— Nu am ştiinţă, se încruntă Morgause.

Din nou acest copil de suflet al ei, neobişnuit de matur, o făcuse să îi vorbească de parcă ar fi fost un om mare. Reuşea asta atât de des! îi veni în minte că acum, când Lot nu mai era, Gwydion rămăsese singura persoană din casă cu care mai vorbea, din când în când, ca între adulţi. O, da, Lochlann era destul de bărbat noaptea, în pat, dar nu avea niciodată mai multe de spus decât un cioban sau chiar decât o slujitoare!

— Ieşi afară, acum, Gwydion, dragul meu. O să mă îmbrac…

— De ce trebuie să ies? întrebă el. Ştiu prea bine cum arăţi, chiar de când aveam cinci ani.

— Dar acum eşti mare, spuse ea cu acel vechi sentiment de neputinţă. Nu se cuvine să stai aici când mă îmbrac.

— Îţi pasă atât de mult de ceea ce se cuvine, mamă vitregă? întrebă el ingenuu, oprindu-şi privirea asupra pernei pe care se odihnise Lochlann, iar Morgause se simţi năpădită de un sentiment de frustrare şi mânie.

Băiatul ăsta era în stare să o încurce în discuţii, de parcă ar fi un om mare şi un druid. Răspunse tăios:

— Nu trebuie să îţi dau socoteală pentru ceea ce fac, Gwydion!

— Am spus eu că trebuie? Ochii îi erau plini de inocenţă rănită. Dar, dacă sunt mai mare, atunci trebuie să ştiu mai multe despre femei decât atunci când eram un ţânc, nu-i aşa? Vreau să rămân şi să discutăm.

— O, bine, rămâi, rămâi, dacă vrei, spuse ea, dar întoarce-te cu spatele. Să nu te prind că te holbezi la mine, domnule Obrăznicie.

Ascultător, se întoarse, dar în timp ce ea se ridică şi făcu semn femeii să îi aducă rochia, spuse:

— Nu, pune-ţi rochia albastră, mamă vitregă, cea nouă, ţesută la război, şi mantia de culoarea şofranului.

— Şi acum ai ajuns să îmi dai sfaturi cum să mă îmbrac? Ce-i asta, ce-i asta?

— Îmi place să te văd îmbrăcată ca o doamnă elegantă şi ca o regină, spuse el convingător. Şi spune-le să îţi prindă părul sus, cu agrafa de aur, mamă vitregă. Ca să-mi faci mie pe plac.

— Păi, vrei să mă vezi gătită ca o sărbătoare a Solstiţiului de

Vară, ca să pot sta să dărăcesc lână, înveşmântată în cele mai frumoase haine? Vor râde femeile de mine, copile!

— Lasă-le să râdă, o lămuri Gwydion. Nu vrei să te îmbraci frumos ca să-mi faci pe plac? Şi cine ştie ce se poate întâmpla până la sfârşitul zilei? S-ar putea să îţi pară bine.

Râzând, Morgause se lăsă înduplecată.

— Oh, fie, cum vrei tu. Dacă îţi place să mă îmbrac de sărbătoare, aşa să fie… vom avea propria noastră sărbătoare, atunci! Şi acum, presupun că la bucătărie va trebui să pregătească prăjituri cu miere pentru sărbătoarea asta imaginară…

„Tot copil”, îşi zise ea, „se gândeşte că în felul ăsta va avea parte de dulciuri. Dar, în definitiv, el mi-a adus fructe de pădure, de ce nu?”

— Ei, Gwydion, atunci trebuie să le pun să facă o prăjitură cu miere pentru cină?

Gwydion se întoarse. Rochia nu îi era încă legată, iar Morgause îi văzu privirea zăbovind o clipă pe sânii ei albi. „Deci nu e chiar atât de copil.”

— Mă bucur întotdeauna de o prăjitură cu miere, dar poate va fi şi ceva peşte de gătit pentru cină.

— Dacă vrem să mâncăm peşte, va trebui să îţi schimbi iar tunica – îi spuse ea – şi să mergi să îl pescuieşti chiar tu. Bărbaţii sunt ocupaţi cu semănatul.

El răspunse repede:

— Îl voi ruga pe Lochlann să meargă. Pentru el, va fi ca o zi de sărbătoare. Merită asta, nu-i aşa, mamă vitregă? Eşti mulţumită de el?

„Ce idioţenie”, gândi Morgause. „Nu voi roşi în faţa unui băieţandru de vârsta lui!”

— Dacă vrei să îl trimiţi pe Lochlann la pescuit, dragul meu, aşa să faci. Ne putem lipsi de el astăzi, presupun.

Dar se gândi că tare ar vrea să ştie ce avea Gwydion de gând cu adevărat, cu tunica lui de sărbătoare şi cu insistenţa aceea ca ea să se îmbrace cu rochia cea mai frumoasă şi să dea o masă bună. Îşi chemă menajera şi îi spuse:

— Stăpânul Gwydion doreşte prăjitură cu miere. Ocupă-te de asta.

— O să-şi aibă prăjitura, spuse menajera, privindu-l cu drag pe băiat. Uite ce chip dulce are, e ca unul dintre îngeraşii aceia.

„Îngeraş! Numai aşa nu l-aş numi”, gândi Morgause, dar îi ceru femeii să îi ridice părul cu agrafa de aur. Nu va afla, probabil, niciodată ce era în mintea lui Gwydion.

Ziua se scurse alene, în felul obişnuit. Uneori, Morgause se întreba dacă Gwydion avea darul Viziunii, însă băiatul nu arătase niciodată vreunul dintre semne, iar o dată, când îl întrebase direct, se purtase de parcă habar nu avea despre ce era vorba. Dacă ar fi avut, gândi ea, l-ar fi prins măcar o dată fălindu-se cu asta.

Ei, fie. Gwydion, din vreun necunoscut motiv copilăresc, dorise o sărbătoare şi o convinsese să i-o ofere. Fără îndoială, acum, că Gareth plecase, Gwydion era singur tot timpul – nu avea mai nimic în comun cu ceilalţi fii ai lui Lot. Şi nu avea nici pasiunea lui Gareth pentru arme şi lucruri cavalereşti şi, din câte îşi putea ea da seama, nici darul lui Morgaine pentru muzică, deşi avea o voce limpede, iar uneori scotea la iveală un mic set de fluiere, cum erau cele la care cântă flăcăii ciobani, şi îngâna o muzică ciudată, ca de jale. Dar asta nu era o pasiune, cum fusese pentru Morgaine, care ar fi stat bucuroasă toată ziua numai la harpă, dacă ar fi putut. Totuşi, avea o minte iute şi o memorie bună. Timp de trei ani, Lot trimisese un preot din Iona să locuiască la ei, ca să-l înveţe pe băiat să citească. Spusese că preotul urma să-l înveţe şi pe Gareth, dar acestuia nu îi stătea gândul la carte. Se luptase, supus, cu literele şi limba latină, dar – la fel ca Morgause însăşi, fie vorba – nu putuse să fie atent, mai mult decât Gwydion, la simbolurile scrise sau la misterioasa limbă a vechilor romani. Agravaine era destul de ager. El ţinea toate calculele şi socotelile statului, avea un dar pentru socotit. Dar se părea că Gwydion absorbea fiecare învăţătură de îndată ce îi era înfăţişată, într-un an învăţă să citească la fel de bine ca însuşi preotul şi vorbea latina de parcă ar fi fost un vechi cezar renăscut, astfel că, pentru întâia dată, Morgause se întrebase atunci dacă, până la urmă, nu era o fărâmă de adevăr în ceea ce spuneau druizii – că ne naştem iar şi iar, învăţând tot mai multe cu fiecare viaţă.

„E un fiu de care tatăl lui ar fi mândru”, gândi Morgause. „Iar Arthur nu are niciun fiu de la regina sa. Într-o zi – da, într-o bună zi – voi avea să-i spun lui Arthur un secret, iar atunci voi avea conştiinţa regelui în palmă.” Gândul o amuză nespus. Era surprinsă că Morgaine nu se folosise niciodată de acest

ascendent pe care îl avea asupra lui Arthur – l-ar fi putut obliga să negocieze pentru ea o căsătorie cu cel mai bogat dintre regii săi vasali, ar fi putut avea podoabe sau putere... Dar lui Morgaine nu îi păsa defel de asemenea lucruri, o interesau doar harpa ei şi prostiile pe care le spuneau druizii. Cel puţin ea, Morgause, s-ar fi folosit mai bine de puterea neaşteptată ce i-ar fi căzut în mâini.

Stătea în sala mare, îmbrăcată în gătelile ei neobişnuite, scărmănând lâna şi luând decizii. Lui Gwydion îi trebuie o mantie nouă, a crescut atât de repede iar cea veche îi ajunge deja până la genunchi. Nu îi va mai fi de folos pe frigul iernii şi, fără îndoială, va creşte încă şi mai repede anul acesta. Ar trebui, oare, să îi dea mantia lui Agravaine, să o scurteze puţin, iar lui Agravaine să-i facă una nouă? Gwydion, în tunica sa de sărbătoare de culoarea şofranului, veni şi adulmecă aroma prăjiturii cu miere, bogată în mirodenii, ce se răspândea în încăpere, începu să meargă de colo-colo, dar nu se învârti în jurul prăjiturii, cerând să fie tăiată pentru ca el să primească mai repede o bucată, aşa cum ar fi făcut cu doar câteva luni mai devreme. La prânz spuse:

— Mamă, o să iau în mână o bucată de pâine cu brânză şi mă voi duce să mă plimb la hotare. Agravaine a spus că ar trebui să merg să văd dacă toate împrejmuirile sunt în bună ordine.

— Dar nu cu încălţările de sărbătoare, spuse Morgause.

— Sigur că nu. Voi merge desculţ, spuse Gwydion, dezlegându-şi sandalele şi lăsându-le lângă ea, alături de vatră. Îşi ridică tunica, prinzând-o sub curea, astfel că îi ajungea mult deasupra genunchilor, luă un băţ tare şi plecă, în timp ce Morgause se încruntă în urma lui – aceasta nu era o sarcină pe care Gwydion ar fi luat-o vreodată asupra sa, indiferent ce ar fi vrut Agravaine! „Ce e astăzi cu flăcăul ăsta?”

Lochlann se întoarse după prânz cu un peşte mare şi frumos, atât de greu, încât Morgause nu îl putu ridica, îl cântări cu plăcere din priviri: era îndeajuns să-i hrănească pe toţi cei ce mâncau la masa mare şi tot mai rămânea pentru încă trei zile. Curăţat, presărat cu ierburi, stătea gata să fie băgat în cuptor, când Gwydion intră, cu mâinile şi tălpile bine curăţate, cu părul pieptănat, şi îşi vârî picioarele înapoi în sandale. Privi peştele şi zâmbi.

— Da, într-adevăr, va fi ca o sărbătoare, spuse el cu

satisfacţie.

— Ai trecut pe la toate gardurile, frate vitreg? întrebă Agravaine, venind din grajdul în care doftoricise un ponei bolnav.

— Aşa am făcut – şi în general sunt în stare bună, spuse Gwydion. Dar chiar în vârful crestei de nord, unde am avut oile toamna trecută, este o gaură mare în garduri, unde toate pietrele au căzut. Trebuie să trimiţi oameni să îl repare, înainte să duci oile acolo la păscut. Cât despre capre, ar fi departe, înainte să apuci să le strigi!

— Ai mers singur până acolo? se încruntă Morgause nemulţumită. Tu nu eşti capră, ai fi putut să cazi şi să îţi rupi un picior în râpă şi nu ar fi ştiut nimeni de tine zile în şir! Ţi-am tot spus, dacă te urci pe creste, ia cu tine un flăcău cioban!

— Am avut eu motivele mele să mă duc singur, replică Gwydion cu acea mişcare a gurii ce vădea încăpăţânare. Şi am văzut ceea ce am vrut să văd.

— Ce ai putut să vezi oare care să merite să rişti să te răneşti şi să zaci acolo singur zile în şir? se amestecă în vorbă Agravaine.

— Încă nu am căzut niciodată, spuse Gwydion, iar dacă aş cădea, eu aş avea de suferit. Ce treabă ai tu, dacă eu îmi asum riscuri?

— Sunt fratele tău mai mare şi stăpânul acestei case, spuse Agravaine. Iar tu îmi vei arăta puţin respect sau bag eu respectul în tine cu forţa!

— Poate dacă ţi-ai crăpa capul, ai putea să-ţi bagi nişte minte în el, spuse Gwydion cu îndrăzneală. Singură, mintea nu va creşte în capul tău, asta e sigur…

— Nesuferit mic…

— Haide, spune-o, ţipă Gwydion, bate-ţi joc de obârşia mea… Eu, unul, nu ştiu numele tatălui meu, dar ştiu cine ţi-e ţie tată şi, dacă ar fi să aleg, prefer să fiu în situaţia mea!

Agravaine se îndreptă ameninţător spre el, dar Morgause se ridică iute şi îl trase pe Gwydion în spatele ei.

— Nu-l necăji pe băiat, Agravaine.

— Dacă fuge mereu să se ascundă după fustele tale, mamă, e de mirare că nu-l pot învăţa să asculte? se răsti Agravaine.

— E nevoie de un bărbat mai vrednic ca tine să mă înveţe asta, spuse Gwydion, iar Morgause bătu în retragere în faţa

amărăciunii din glasul lui.

— Linişte, copile! Nu vorbi aşa fratelui tău, îl admonestă, iar Gwydion spuse:

— Îmi pare rău, Agravaine, nu trebuia să fiu nepoliticos cu tine.

Afişă un zâmbet, cu ochii lui mari şi drăgălaşi sub sprâncenele negre – imaginea unui copil spăşit. Agravaine bodogăni:

— Mă gândesc numai la binele tău, puşlama mică. Crezi că vreau să îţi rupi toate oasele? Şi de ce ţi-ai pus în cap să te caţeri pe creste de unul singur?

— Păi, spuse Gwydion, altfel nu ai fi aflat despre spărtura din garduri şi poate ai fi dus acolo oile sau chiar caprele şi le-ai fi pierdut pe toate. Şi nu îmi rup niciodată hainele, nu-i aşa, mamă?

Morgause chicoti, căci era adevărat. Gwydion avea grijă de hainele sale. Puţini băieţi erau aşa. Gareth trebuia doar să îşi pună o tunică şi, într-o oră, era şifonată, pătată şi murdară, în timp ce Gwydion urcase crestele înalte în tunica de sărbătoare de culoarea şofranului şi arăta de parcă în clipa aceea o luase de la spălătoreasă. Gwydion se uită la Agravaine, cum era îmbrăcat cu haina de lucru, şi spuse:

— Dar tu nu eşti îmbrăcat potrivit pentru a sta la masă cu mama, în hainele ei frumoase. Du-te şi pune-ţi tunica cea bună, frate. Ai de gând să stai la cină îmbrăcat cu haina ta veche, ca un ţăran?

— N-o să mă las condus de un mic şarlatan ca tine, mârâi Agravaine, dar se îndreptă spre camera lui, iar Gwydion zâmbi cu secretă satisfacţie. Spuse:

— Agravaine ar trebui să aibă o nevastă, mamă. Este arţăgos ca un taur primăvara şi, în plus, nu ar mai trebui să îi ţeşi hainele şi să i le peticeşti.

Morgause se amuză.

— Fără îndoială, ai dreptate. Dar nu vreau nicio altă regină sub acest acoperiş. Nicio casă nu e destul de mare ca să fie condusă de două femei.

— În cazul ăsta, ar trebui să îi găseşti o soţie care nu e destul de nobilă şi care să fie foarte proastă, spuse Gwydion. Astfel, s-ar bucura să îi spui ce să facă, fiindcă s-ar teme să nu facă vreo greşeală în faţa nobililor. Fiica lui Nail ar fi tocmai potrivită – este foarte drăguţă, iar neamul lui Nail e bogat, dar nu destul de

bogat, pentru că le-au murit atâtea vite şi oi în iarna aceea grea, de acum şase ani. Trebuie să aibă o zestre bună, căci Nail se teme să nu rămână nemăritată. Fata a avut pojar la şase ani, iar vederea îi e slabă şi nici nu are o minte prea ascuţită. Ştie să toarcă şi să ţeasă destul de bine, dar nu are nici vedere şi nici minte pentru mai mult de atât, aşa că nu se va supăra dacă Agravaine o va lăsa mereu însărcinată…

— Măi, măi, om de stat eşti deja, replică Morgause caustic. Agravaine ar trebui să te numească sfetnic, atât eşti de înţelept.

Dar, în gândul ei, îşi spuse: „Da, are dreptate, voi vorbi mâine cu Nail.”

— Ar putea fi şi mai rău, spuse sobru Gwydion, dar eu nu voi fi aici să văd asta, mamă. Vroiam să-ţi spun: când am fost sus pe creste am văzut… Dar nu, iată-l pe Domil, vânătorul, poate să-ţi spună el.

Şi, într-adevăr, marele vânător intra deja în sala mare, făcând o plecăciune adâncă în faţa lui Morgause.

— Doamna mea, spuse el, pe drum sunt călăreţi. Se apropie de casa mare, cu o lectică înveşmântată ca o luntre din Avalon, iar cu ei aduc un cocoşat cu o harpă şi servitori în straiele din Avalon. Vor fi aici în jumătate de oră.

Avalon! Atunci Morgause văzu zâmbetul tainic de pe chipul lui Gwydion şi înţelese că el ştiuse. Dar nu pomenise niciodată despre Viziune! Ce copil nu ar aduce vorba despre asta, dacă ar avea darul? Şi, dintr-odată, gândul că el putea să tăinuiască asta, să se bucure ştiind că e ceva secret, i se păru atât de straniu, încât se trase înapoi, aproape speriată de fiul ei vitreg. Îşi dădu seama că el observase şi că nu îi displăcuse.

Gwydion spuse doar atât:

— Ce noroc că avem prăjitură cu miere, peşte din belşug şi că ne-am îmbrăcat cu toţii cu cele mai bune haine, să putem cinsti Avalonul! Nu-i aşa, mamă?

— Da, spuse Morgause fixându-şi fiul vitreg cu privirea, mare noroc, într-adevăr.

În timp ce stătea în curtea din faţă pentru a-i întâmpina pe călători, se pomeni amintindu-şi ziua când Viviane şi Taliesin veniseră la castelul îndepărtat din Tintagel. Pentru Taliesin, vremea unor astfel de călătorii trecuse de mult, deşi, probabil, era încă în viaţă. Ar fi auzit dacă ar fi murit. Iar Viviane nu mai călărea în cizme şi în pantaloni, ca un bărbat, călătorind în

viteză, în legea ei.

Gwydion stătea tăcut lângă ea. În tunica de culoarea şofranului, cu părul negru pieptănat ordonat pe spate, semăna leit cu Lancelot.

— Cine sunt aceşti oaspeţi, mamă?

— Bănuiesc că sunt Doamna Lacului, spuse Morgause, şi Merlin al Britaniei, Mesagerul Zeilor.

— Mi-ai spus că mama mea a fost o preoteasă a Avalonului, spuse Gwydion. Venirea lor are vreo legătură cu mine?

— Măi, măi, să nu-mi spui că este ceva ce nu ştii! se răsti Morgause, apoi adăugă, mai domol: Nu ştiu de ce au venit, dragul meu, eu nu am Viziunea. Dar ar putea prea bine să aibă legătură. Te rog să serveşti tu vinul, să asculţi şi să înveţi, dar să nu vorbeşti decât dacă eşti întrebat.

„Asta”, gândi ea, „ar fi greu şi pentru propriii săi fii. Gawaine, Gaheris şi Gareth erau gălăgioşi şi curioşi şi fusese dificil să îi înveţe bunele maniere. Erau”, gândi Morgause, „asemenea unor câini prietenoşi, pe când Gwydion era ca o pisică, liniştit, elegant, mofturos şi pânditor. Aşa fusese Morgaine când era copilă… Viviane nu făcuse bine când o alungase pe Morgaine, chiar dacă fusese supărată pe ea pentru că urma să aibă un copil… Şi de ce i-ar fi păsat ei? Ea însăşi avusese copii, inclusiv pe acel blestemat Lancelot, care a dus regatul lui Arthur în haos, în aşa hal, încât s-a auzit până aici cum era în graţiile reginei. Apoi se întrebă de ce presupusese că Viviane nu dorise ca Morgaine să aibă un copil? Morgaine se supărase pe Avalon, dar poate că era vina ei, nu a Doamnei.

Era adâncită în gânduri, iar Gwydion îi atinse braţul şi îi şopti, cu voce scăzută:

— Oaspeţii tăi, mamă.

Morgause se pierdu în politeţuri în faţa lui Viviane, care părea că se mai împuţinase. Înainte fusese întotdeauna fără vârstă, dar acum era încărunţită, faţa îi era brăzdată de riduri, iar ochii adânciţi. Avea însă acelaşi zâmbet plăcut, iar vocea îi era dulce şi profundă, ca întotdeauna.

— O, mă bucur să te văd, surioară, spuse ea, îmbrăţişând-o pe Morgause. Cât a trecut? Nu îmi place să mă gândesc la anii care trec. Cât de tânără arăţi, Morgause! Ce dinţi frumoşi ai, iar părul îţi străluceşte ca întotdeauna. L-ai cunoscut pe Kevin, bardul, la nunta lui Arthur, înainte ca el să devină Merlin al

Britaniei?

Se părea că şi Kevin îmbătrânise, se încovoiase şi era mai cioturos, ca un stejar bătrân. „Asta se potriveşte”, gândi ea, „unuia care a trăit în preajma stejarilor” – şi îşi simţi gura schiţând o uşoară unduire de zâmbet amar.

— Bine ai venit, Maestre al Harpei… Lord Merlin, ar trebui să spun. Ce face nobilul Taliesin? E încă pe tărâmul celor vii?

— Trăieşte, spuse Viviane, în timp ce o altă femeie coborî din lectică. Dar e bătrân şi fragil acum, nu ar mai rezista la o astfel de călătorie. Apoi spuse: Aceasta este una dintre fiicele lui Taliesin, o copilă din crângurile de stejari, Niniane. Aşadar, e sora ta vitregă, Morgause.

Morgause fu puţin dezamăgită când tânăra păşi înainte şi o îmbrăţişă, spunând cu voce dulce:

— Sunt bucuroasă să îmi cunosc sora.

Niniane părea atât de tânără! Avea părul blond-roşcat şi ochi albaştri, adumbriţi de gene lungi, mătăsoase. Viviane spuse:

— Niniane călătoreşte cu mine, căci acum sunt bătrână. Este singura locuitoare a Avalonului, în afară de mine, care are vechiul sânge regesc.

Niniane era îmbrăcată ca o prinţesă. Părul blond îi era împletit în jurul frunţii, dar semnul albastru de prinţesă, în formă de semilună, proaspăt pictat, putea fi văzut limpede. Vorbea cu o voce exersată de preoteasă, plină de putere, dar la înfăţişare părea tânără şi neajutorată, cum stătea acolo, lângă Viviane.

Morgause încercă să îşi aducă aminte că era gazdă şi că aceştia erau oaspeţii ei. Se simţi ca o fată de la bucătărie în faţa celor două prinţese şi a druidului. Apoi îşi spuse, certându-se, că ambele femei erau surorile ei vitrege; cât despre Merlin, el era doar un bătrân cocoşat!

— Fiţi bineveniţi la Lothian şi în casa mea. Acesta este fiul meu, Agravaine, care stăpâneşte aici, în timp ce Gawaine e plecat la curtea regelui Arthur. Iar acesta este fiul meu vitreg, Gwydion.

Băiatul făcu o plecăciune graţioasă în faţa distinşilor oaspeţi, dar abia murmură în şoaptă câteva vorbe de bun venit.

— E un flăcău chipeş şi bine crescut, spuse Kevin. Aşadar, e fiul lui Morgaine?

Morgause ridică din sprâncene:

— Ar folosi la ceva să nu recunoaştem aşa ceva ştiind că are

Viziunea?
— Chiar Morgaine mi-a vorbit despre asta, când a auzit că voi călători spre miazănoapte, la Lothian, spuse Kevin şi o umbră îi străbătu chipul.
— Aşadar, Morgaine locuieşte din nou la Avalon? întrebă Morgause, iar Kevin clătină din cap. Morgause observă că şi Viviane părea tulburată.
— Morgaine este la curtea lui Arthur, spuse Kevin.
Strângând din buze, Viviane adăugă:
— Are treabă de făcut în lumea de afară. Dar se va reîntoarce la Avalon, la vremea hărăzită. O aşteaptă un loc pe care trebuie să îl ocupe.
Gwydion întrebă încet:
— Vorbiţi de mama mea, doamnă?
Viviane se uită ţintă la el şi, dintr-odată, păru înaltă şi impunătoare – „vechiul truc al preoteselor", gândi Morgause, dar Gwydion nu îl mai văzuse. Cu un glas ce umplu dintr-odată curtea, doamna spuse:
— De ce mă întrebi, copile, când ştii deja prea bine răspunsul? Îţi baţi joc de Viziune, Gwydion? Bagă de seamă, te cunosc mai bine decât crezi şi sunt încă pe lume câteva lucruri pe care tu nu le ştii.
Gwydion se dădu înapoi, cu gura căscată, devenit dintr-odată doar un copil precoce. Morgause ridică din sprâncene: aşadar mai era cineva sau ceva care îl putea speria! Pentru prima dată, el nu încercă să se scuze sau să se explice în obişnuita lui manieră dibace. Morgause luă din nou iniţiativa spunând:
— Intraţi. Toate sunt pregătite în întâmpinarea voastră, surorile mele şi Lord Merlin.
Şi, în timp ce privea pânza roşie pe care o aşternuse pe masa mare, cupele şi vesela frumoasă, îşi zise: „Nici aici, la capătul lumii, curtea noastră nu e o cocină de porci!" O conduse pe Viviane la propriul ei scaun cu spătar înalt şi îl aşeză pe Kevin alături de ea. Niniane se împiedică în timp ce urca, iar Gwydion fu destul de agil ca să îi ofere la timp o mână puternică şi o vorbă plină de amabilitate.
„Măi, măi, în sfârşit Gwydion al nostru începe să ia seama la o femeie frumoasă." Sau era vorba doar de bune maniere? Ori dorea oare Gwydion să se facă plăcut, fiindcă îl certase Viviane? Morgause îşi dădea prea bine seama că nu va afla răspunsul

niciodată.

Peştele fusese gătit perfect, carnea se desprindea uşor de pe oase, iar prăjitura cu miere era destulă pentru aproape toţi oamenii casei. Iar ea trimisese după mai multă bere de orz, ca toţi oamenii din sala de jos să poată avea şi ceva în plus faţă de masa obişnuită. Era pâine proaspătă din belşug, lapte şi miere, la fel şi brânză din lapte de oaie. Viviane mâncă la fel de cumpătat ca întotdeauna, dar era gata să elogieze mâncarea.

— Ai aşezat o masă cu adevărat demnă de o regină. Nu aş fi putut fi mai bine primită nici în Camelot. Nu mă aşteptam la o asemenea primire, venind aşa, fără să dau de ştire, spuse ea.

— Ai fost în Camelot? Mi-ai văzut fiii? întrebă Morgause, dar Viviane clătină din cap, încreţindu-şi fruntea.

— Nu, nu încă. Deşi voi merge într-acolo, la ceea ce Arthur numeşte acum Rusalii, ca şi la părinţii Bisericii înşişi, spuse ea şi, dintr-un anume motiv, Morgause simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Însă, cu oaspeţii de faţă, nu avea răgazul să se gândească la asta.

Kevin spuse:

— Ţi-am văzut feciorii la curte, doamnă. Gawaine fusese uşor rănit la Mount Badon, dar rana i se vindecase frumos şi era ascunsă de barbă… începuse să poarte o barbă mică, precum a saxonilor, nu pentru că dorea să le semene, dar nu se putea bărbieri în fiecare zi fără să îşi taie coaja ce acoperea cicatricea. Poate că va lansa o nouă modă la curte! Pe Gaheris nu l-am văzut; e plecat către miazăzi, să întărească zona coastei. Gareth urmează să fie numit companion, la cel mai mare banchet al lui Arthur, la Rusalii. Este unul dintre cei mai înalţi şi mai de încredere oameni de la curte, deşi sir Cai încă îl mai necăjeşte, numindu-l Chipeşul, pentru că are un chip atât de frumos.

— Trebuia să fi fost deja făcut companion al lui Arthur, spuse Gwydion cu invidie, iar Kevin îl privi pe băiat cu mai multă blândeţe.

— Aşa, fiule, eşti gelos pentru onoarea de care are parte fratele tău? Cu adevărat, merită acum din plin să fie companion şi este tratat ca unul al cărui rang e cunoscut. Dar Arthur a vrut să-l onoreze la primul său mare banchet de la Camelot, cu toată ceremonia pe care regele i-o poate oferi. Fii pe pace, Gwydion, Arthur îi cunoaşte prea bine meritele, aşa cum i le cunoaşte şi lui Gawaine. Şi este unul dintre cei mai tineri companioni ai lui

Arthur.

Apoi, încă şi mai sfios, Gwydion întrebă:

— Pe mama o cunoşti, Maestre al Harpei? Pe doamna Morgaine?

— Da, fiule, o cunosc bine, spuse Kevin cu blândeţe, iar Morgause se gândi că omuleţul acela mic şi urât avea cel puţin o voce frumoasă şi sonoră. Este una dintre cele mai frumoase doamne de la curtea regelui Arthur şi una dintre cele mai graţioase. Şi cântă la harpă la fel de bine ca un bard.

— Haide, haide, spuse Morgause ridicându-şi colţurile buzelor într-un zâmbet şi amuzându-se pe seama devoţiunii evidente din vocea bardului. E bine să spui o poveste ca să faci pe placul unui copil, dar trebuie să slujim şi adevărul. Morgaine, frumoasă? E banală ca o cioară! Igraine fusese frumoasă în tinereţe, asta o ştiau toţi bărbaţii, dar Morgaine nu îi semăna câtuşi de puţin.

Glasul lui Kevin suna respectuos dar amuzat, în acelaşi timp:

— În înţelepciunea druizilor este o veche zicală… frumuseţea nu stă doar într-un chip plăcut, ci vine dinăuntru. Morgaine este cu adevărat foarte frumoasă, regină Morgause, deşi frumuseţea ei nu se aseamănă cu a ta mai mult decât se asemuieşte o salcie cu o narcisă. Şi, doamna mea, ea este unica persoană de la curte pe mâinile căreia m-aş da încrezător.

Făcu semn spre harpa sa, care fusese despachetată şi îi stătea alături, iar Morgause, înţelegând sugestia, îl întrebă dacă ar putea avea privilegiul să-l asculte cântând.

Îşi luă harpa şi cântă şi, o vreme, întreaga sală se cufundă în tăcere, cu excepţia harpei şi a glasului răsunător. Pe măsură ce cânta, oamenii din sala de jos se apropiau cât puteau mai mult, să asculte muzica. Iar când el sfârşi de cântat şi Morgause trimise slujitorii – deşi lui Lochlann îi îngăduise să rămână, în linişte lângă foc – îi spuse:

— Şi eu iubesc muzica, Maestre al Harpei, iar tu ne-ai dăruit o plăcere pe care mi-o voi aminti vreme îndelungată. Dar cred că nu ai făcut această lungă călătorie de la Avalon până în Ţările Nordului doar ca eu să pot petrece cu un menestrel. Te implor, spune-mi pentru ce aţi venit, atât de neaşteptat, aici?

— Nu chiar atât de neaşteptat, spuse Viviane cu un mic zâmbet, căci v-am găsit pe toţi îmbrăcaţi cu cele mai bune haine şi gata să ne trataţi cu vin, peşte şi prăjituri cu miere. Vi s-

a dat de ştire despre sosirea noastră şi, de vreme ce tu abia dacă ai o sclipire de Viziune, pot să-mi închipui că altcineva, care se află aici, v-a înştiinţat.

Aruncă o privire ironică spre Gwydion iar Morgause încuviinţă.

— Însă nu mi-a spus de ce, m-a făcut doar să pregătesc toate cele de trebuinţă pentru o petrecere, iar eu am crezut că era vorba de capriciul unui copil şi nimic mai mult.

Gwydion stătea aplecat peste spătarul scaunului lui Kevin, în timp ce acesta începu să îşi împacheteze harpa, îl întrebă, întinzând şovăitor mâna:

— Pot să ating corzile?

— Poţi, spuse blând Kevin, iar Gwydion ciupi o coardă sau două, replicând:

— Nu am mai văzut niciodată o harpă atât de frumoasă.

— Nici nu vei mai vedea vreodată. Cred că nu este pe aici vreuna mai frumoasă şi nici în vreun alt loc din Ţara Galilor, chiar dacă acolo s-ar afla un întreg cârd de barzi, spuse Kevin. Doamna mea a fost un dar regesc pentru mine şi nu mă părăseşte niciodată. Şi, asemeni multor femei, adăugă el făcând o plecăciune spre Viviane, cu trecerea anilor devine încă şi mai frumoasă.

— Asta înseamnă că vocea mea a devenit tot mai dulce pe măsură ce am îmbătrânit, spuse Viviane bine dispusă. Dar Mama întunecată nu a vrut să fie aşa. Doar copiii ei nemuritori cântă tot mai frumos pe măsură ce anii sporesc. Fie ca Doamna mea să nu cânte niciodată mai puţin frumos ca acum.

— Eşti pasionat de muzică, Gwydion? Ai învăţat ceva despre harpă?

— Nu am nicio harpă. Coli, care este singurul harpist de la curte, are acum degetele atât de înţepenite, că arareori se mai atinge de coarde. Nu am mai ascultat muzică de vreo doi ani. Cânt, totuşi, puţin la un fluier mic, iar Aran – cel care a fost cântăreţul din fluier al lui Lot în război – m-a învăţat să cânt la un fluier din corn de elan… e atârnat acolo. Aran s-a dus cu regele Lot la Mount Badon şi, la fel ca el, nu s-a mai întors.

— Adu-mi fluierul, spuse Kevin.

Când Gwydion îi aduse fluierul de pe perete, de unde era agăţat, Kevin îl lustrui cu o cârpă, suflă praful din interior, apoi îl duse la buze şi îşi aşeză degetele contorsionate pe şirul ordonat al orificiilor scobite în corn. Cântă o mică melodie de dans, apoi

îl puse deoparte, spunând:

— Am puţină pricepere pentru asta, degetele nu îmi sunt îndeajuns de agile. Ei, Gwydion, dacă îţi place muzica, te vor învăţa la Avalon. Hai, lasă-mă să te ascult puţin cum cânţi la fluierul ăsta.

Gwydion avea gura uscată – Morgause îl văzu cum îşi umezeşte buzele cu limba – dar luă în mâini instrumentul şi suflă cu grijă în el. Apoi începu să cânte o melodie lentă, iar Kevin, după un scurt răgaz, încuviinţă:

— E destul, spuse. În definitiv, eşti fiul lui Morgaine, ar fi ciudat să nu ai niciun dar. Te-am putea învăţa multe. S-ar putea să ai plămădeala unui bard, dar mai degrabă a unui preot şi a unui druid.

Gwydion clipi şi aproape că lăsă să-i scape fluierul din mână. Îl prinse în poala tunicii.

— Un bard? Ce vrei să spui? Fii limpede!

Viviane îl privi în faţă:

— E timpul hărăzit, Gwydion. Eşti născut druid şi încă din două linii regale. Trebuie să primeşti învăţăturile străvechi şi secretul înţelepciunii din Avalon, ca într-o zi să poţi purta dragonul.

Gwydion înghiţi cu greu. Morgause îl văzu captivat, îşi putea imagina că învăţarea înţelepciunii secrete l-ar atrage mai mult pe Gwydion decât orice altceva i s-ar putea oferi. Băiatul se bâlbâi:

— Două linii regeşti, ai spus…

Viviane clătină uşor din cap atunci când Niniane vru să răspundă, aşa că fata spuse doar:

— Toate lucrurile îţi vor fi explicate atunci când va veni vremea cuvenită. Dacă e să fii druid, primul lucru pe care trebuie să îl înveţi e să fii tăcut şi să nu pui întrebări.

Îşi ridică privirea spre ea în tăcere, iar Morgause se gândi: „A meritat toată agitaţia zilei de azi numai ca să-l văd pe Gwydion, măcar o dată, impresionat şi chiar fără grai!” Ei, bine, nu era de mirare. Niniane era frumoasă – semăna mult cu Igraine când era fetişcană, sau cu ea însăşi, numai că avea părul mai degrabă blond decât roşcat.

Viviane adăugă cu glas domol:

— Deocamdată pot să îţi spun doar atât: bunica mamei tale a fost Doamna Lacului şi era născută dintr-o lungă linie de

preotese. Igraine şi Morgause poartă de asemenea sângele nobilului Taliesin, şi tu la fel. Multe dintre liniile regale de pe aceste insule, din rândul druizilor, sunt păstrate în tine. Iar dacă eşti vrednic, te aşteaptă un destin măreţ. Dar trebuie să fii vrednic – singur sângele regesc nu ajunge ca să fii rege. E nevoie de curaj, înţelepciune şi înţelegere. Îţi spun, Gwydion, cel ce poartă dragonul poate fi mai rege decât cel ce şade pe tron, căci tronul poate fi cucerit prin forţa armelor sau prin meşteşug sau, aşa cum l-a câştigat Lot, fiind născut în patul potrivit şi adus pe lume de regele potrivit. Dar Marele Dragon poate fi câştigat doar prin propriile eforturi, nu doar în această viaţă, dar şi în cele trecute. Ceea ce ţi-am dezvăluit e un mister.

Gwydion spuse:

— Nu înţeleg.

— Sigur că nu înţelegi. Glasul lui Viviane era tăios. Aşa cum spuneam, este un mister, iar înţelepţii druizi l-au studiat, uneori, timp de mai multe vieţi, ca să ajungă să înţeleagă mai puţin decât atât. Nu vreau să spun că ar trebui să înţelegi, ci că trebuie să asculţi, să auzi şi să înveţi să te supui.

Gwydion înghiţi în sec şi îşi plecă fruntea. Morgause o văzu pe Viviane zâmbindu-i, iar Gwydion trase adânc aer în piept, ca şi cum ar fi fost eliberat, şi se aşeză la picioarele ei, ascultând în tăcere pentru prima dată în viaţă, fără să încerce măcar să dea un răspuns nostim sau o explicaţie. Morgause gândi: „Poate că şcoala druizilor este exact ceea ce îi trebuie!”

— Aşadar, aţi venit să îmi spuneţi că l-am îngrijit destul pe fiul lui Morgaine şi că a sosit ceasul când trebuie să fie luat la Avalon şi să primească învăţătura druizilor? Dar nu aţi fi călătorit voi înşivă atâta drum doar ca să îmi spuneţi asta. Aţi fi putut trimite un druid de rang inferior să ia băiatul. De ani de zile ştiam că nu era potrivit pentru fiul lui Morgaine să îşi sfârşească zilele printre turme de oi şi neamuri de pescari. Şi unde altundeva decât în Avalon ar putea să fie destinul său? Vă implor, spuneţi-mi restul… O, da, mai sunt multe de spus, văd pe chipurile voastre că mai sunt multe…

Kevin deschise gura să vorbească, dar Viviane replică tăios:

— De ce ţi-aş împărtăşi ţie toate gândurile mele, Morgause, când tu cauţi să întorci toate lucrurile în folosul tău şi al fiilor tăi? Chiar şi acum, Gawaine este atât de aproape de înaltul Tron al regelui nu doar datorită sângelui său, dar şi prin dragostea lui

Arthur. Şi, atunci când Arthur s-a căsătorit cu Guinevere, am prevăzut că ea nu va avea niciun copil. Mi s-a părut foarte posibil ca ea să moară la naştere, aşadar am căutat să nu mă amestec în fericirea pe care Arthur putea s-o aibă alături de ea – pe urmă, i-am fi putut găsi o soţie mai potrivită. Dar am stat deoparte prea mult timp, iar acum el nu vrea să renunţe la ea, chiar dacă e stearpă – iar tu nu vezi în asta decât o şansă pentru înălţarea propriului tău fiu.

— Nu ar trebui să presupui că e stearpă, Viviane. Chipul lui Kevin era brăzdat de cute aspre. A fost însărcinată înainte de Mount Badon şi a purtat acel copil cinci luni întregi – ar fi putut foarte bine să îl ducă până la naştere. Cred că a pierdut sarcina din cauza arşiţei, pentru că a stat închisă între zidurile castelului şi pentru că se temea de saxoni. Şi cred că mila pentru ea l-a făcut pe Arthur să trădeze Avalonul şi să lase deoparte stindardul dragonului.

Niniane spuse:

— Aşadar, regină Morgause, nu doar fiindcă era stearpă i-a făcut Guinevere atâta rău lui Arthur. Este o creatură a preoţilor şi l-a influenţat deja prea mult. Dacă, într-o zi, s-ar întâmpla ca ea să aibă un copil care ar trăi şi ar creşte, acesta ar fi cel mai rău lucru dintre toate.

Morgause simţi că se sufocă.

— Gawaine…

Viviane spuse aspru:

— Gawaine e creştin, ca Arthur. Tânjeşte numai să îi facă lui pe plac în toate.

— Nu am ştiinţă dacă Arthur are vreun mare legământ cu Zeul creştin sau dacă este tot făcătura lui Guinevere, adăugă Kevin, ca să îi facă ei pe plac…

Morgause întrebă dispreţuitor:

— Este, oare, demn de a domni acel bărbat care şi-ar face jurămintele de dragul unei femei? Aşadar, Arthur este un trădător?

Kevin spuse:

— L-am auzit zicând că, de vreme ce Hristos şi Fecioara Maria i-au dăruit victoria de la Mount Badon, nu îi va mai părăsi acum. Şi l-am mai auzit spunându-i lui Taliesin că Fecioara Maria era întocmai ca Marea Zeiţă şi că ea fusese aceea care îi dăruise victoria, ca să îi salveze ţara… Şi că stindardul Pendragonului a

fost acela al tatălui său, al lui Uther, nu al lui…

— Totuşi, spuse Niniane, nu avea dreptul să azvârle totul deoparte. Noi, cei din Avalon, l-am aşezat pe tron şi nouă ne este dator…

Morgause spuse cu nerăbdare:

— Ce importanţă are ce stindard flutură deasupra trupelor unui rege? Soldaţilor le trebuie ceva care să le înflăcăreze imaginaţia.

— Ca de obicei, ignori esenţialul, interveni Viviane. Din Avalon, noi trebuie să ţinem sub control ceea ce e viu în visele şi în imaginaţia lor, altfel această bătălie cu Hristos va fi pierdută, iar sufletele lor vor zăcea în sclavia faţă de o credinţă falsă! În faţa lor trebuie să stea mereu simbolul dragonului, a ceea ce omenirea caută să îndeplinească, nu să se gândească la păcat şi penitenţă.

Kevin spuse încet:

— Nu ştiu, s-ar putea ca aceste mistere inferioare să fie bune pentru proşti, iar oamenilor mai înţelepţi să li se arate apoi învăţătura adâncă. Poate a fost prea uşor pentru omenire să ajungă la Avalon, aşa că acum nu îl mai preţuieşte.

— Vrei să spui că ar trebui să stau deoparte şi să privesc cum Avalonul se pierde tot mai mult în negură, ca ţara zânelor?

— Vreau să spun, doamnă, zise Kevin cu deferenţă, dar ferm, că ar putea să fie prea târziu să prevenim acest lucru. Avalonul va fi mereu acolo, ca oamenii să-l poată găsi dacă sunt în stare să caute calea către el, peste toate vremurile de dincolo de vremuri. Dacă nu pot găsi calea către Avalon, poate că acesta e un semn că nu sunt pregătiţi.

— Totuşi, spuse Viviane cu vocea ei gravă, o să păstrez Avalonul în mijlocul lumii sau voi muri încercând să fac asta.

În încăpere se lăsă liniştea, iar Morgause îşi dădu seama că trupul îi era rece ca gheaţa.

— Aţâţă focul, Gwydion, spuse ea şi le dădu vinul. Bea, sora mea, nu vrei? Şi tu, Maestre al Harpei?

Niniane turnă vinul, dar Gwydion stătea nemişcat, de parcă ar fi visat sau ar fi fost fermecat. Morgause repetă:

— Gwydion, fă aşa cum ţi-am spus…

Dar Kevin întinse o mână, poruncindu-i să nu se clintească.

— Băiatul e în transă, spuse el în şoaptă. Gwydion, vorbeşte!

— Peste tot e sânge… şopti el, sânge revărsat asemeni

sângelui sacrificiilor de pe străvechile altare, tronul e stropit cu sânge…

Niniane se clătină şi se împiedică, iar restul vinului, roşu ca sângele, se vărsă peste Gwydion, acolo unde şedea, şi în poala lui Viviane. Se ridică speriată, iar Gwydion clipi şi se scutură ca un căţeluş. Spuse nedumerit:

— Ce? Îmi pare rău, lasă-mă să te ajut, şi luă carafa din mâna Ninianei. Arată ca sângele, lasă-mă să îţi aduc o cârpă din bucătărie – şi o luă la fugă, ca un flăcău energic.

— Ei, bine, nu e niciun sânge, spuse Morgause cu dispreţ. I-a venit rândul şi lui Gwydion al meu să se piardă în vise şi viziuni bolnăvicioase?

Ştergându-şi vinul de pe rochie, Viviane spuse:

— Nu subestima darul altuia, doar pentru că tu nu ai Viziunea, Morgause!

Gwydion se întoarse cu cârpa, dar, în timp ce se apleca să cureţe vinul, se împletici. Morgause îi luă cârpa din mână şi făcu semn uneia dintre slujnice să vină să cureţe masa. Gwydion nu părea în apele lui, dar, dacă în mod normal ar fi făcut caz de asta ca să i se dea atenţie, acum Morgause îl văzu întorcându-se repede, parcă ruşinat. Ar fi dorit să-l ia în braţe şi să-l legene – acest băiat care fusese ultimul ei copilaş atunci când toţi ceilalţi se făcuseră mari şi plecaseră – dar ştia că el nu i-ar fi mulţumit pentru asta şi se abţinu, ţintuindu-şi cu privirea mâinile împreunate. Şi Niniane îi întinse băiatului o mână, dar Viviane fu cea care îl chemă cu privirea ei aprigă şi acei ochi reci.

— Spune drept: de cât timp ai Viziunea?

Îşi coborî privirea şi răspunse:

— Nu am ştiinţă, nu ştiam cum să o numesc.

— Şi ai tăinuit-o din mândrie şi din dragoste pentru putere, nu-i aşa? Acum te stăpâneşte ea pe tine, iar tu trebuie, la rândul tău, să o stăpâneşti. Nu am venit deloc prea devreme aici, mă tem să nu fi venit prea târziu. Te clatini pe picioare? Atunci, stai aici, şi nu te mai mişca.

Spre uimirea lui Morgause, Gwydion se aşeză în linişte la picioarele celor două preotese. După o clipă, Niniane îşi aşeză mâna pe capul lui, iar el se sprijini de ea.

Viviane se întoarse din nou spre Morgause:

— Aşa cum ţi-am spus mai devreme, Guinevere nu îi va naşte lui Arthur niciun fiu, dar el nu o va părăsi. Cu atât mai mult cu

cât este creştină, iar religia lor interzice unui bărbat să îşi lase nevasta.

Morgause ridică din umeri şi spuse:

— Şi ce e cu asta? A pierdut o dată o sarcină, sau poate a pierdut mai multe. Şi nu mai e o femeie tânără. Viaţa e nesigură pentru femei.

— Aşa este. Morgause, cândva ai încercat să profiţi de această nesiguranţă a vieţii, pentru ca fiul tău să poată sta în preajma tronului, nu-i aşa? Te previn, surată: nu te amesteca acolo unde au hotărât Zeii.

Morgause zâmbi:

— Credeam, Viviane, că m-ai învăţat – sau Taliesin era acela? — că nimic nu se întâmplă fără voia Zeilor. Dacă Arthur ar fi murit înainte să ajungă pe tronul lui Uther, ei bine, nu mă îndoiesc că Zeii ar fi găsit un altul în schimb.

— Nu am venit aici ca să discut teologie, nefericit-o, spuse Viviane cu mânie. Crezi că, dacă ar fi fost după voia mea, ţi-aş fi încredinţat ţie stirpea regală a Avalonului?

Morgause replică uşor înfuriată:

— Dar Zeiţa nu a vrut să faci după voia ta, aşa mi se pare, Viviane. Am obosit de discuţia asta despre vechile profeţii... Dacă o fi existând vreun Zeu, lucru de care nici măcar nu sunt sigură, nu pot crede că s-ar coborî să se amestece în treburile oamenilor. Şi nici nu voi aştepta ca Zeii să facă lucrurile despre care eu văd limpede că trebuie făcute. Cine poate să spună că Zeiţa nu lucrează prin mâinile mele, la fel ca prin altele? Văzu că Niniane era şocată – da, era şi ea o neroadă, ca Igraine, care credea toate vorbele astea despre Zei. Cât despre linia regală a Avalonului, vezi că m-am ocupat de ea cum se cuvine.

— Pare bine, sănătos, un băiat puternic, spuse Viviane, dar poţi jura că nu l-ai stricat pe dinăuntru?

Gwydion îşi înălţă capul şi replică, ridicând glasul:

— Mama mea vitregă a fost bună cu mine. Doamna Morgaine nu s-a preocupat prea mult de creşterea propriului ei fiu – nu a venit nici măcar o dată aici să întrebe dacă trăiesc sau am murit!

— Ţi s-a spus să nu vorbeşti neîntrebat, Gwydion, se răsti Kevin. Şi tu nu ştii nimic despre motivele sau scopurile lui Morgaine.

Morgause aruncă o privire tăioasă micului bard schilod. „Oare

Morgaine s-a confesat acestui avorton nenorocit, pe când eu am fost nevoită să-i smulg secretul prin vrăji şi prin Viziune?” Simţi un val de furie, dar Viviane spuse:

— Destul! L-ai crescut bine pentru că ţi-a convenit, Morgause, dar nu mă îndoiesc că nu ai uitat nicio clipă că Gwydion e cu un pas mai aproape de tron decât era Arthur la vârsta lui şi cu doi paşi mai aproape decât propriul tău fiu, Gawaine! Cât despre Guinevere, am văzut că are de jucat un rol în soarta Avalonului – ea nu poate fi lipsită de Viziune sau pătrundere – a străbătut o dată negurile şi a venit pe ţărmurile Avalonului. Probabil că dacă i-ar fi fost dăruit un fiu şi i s-ar fi spus limpede că asta a fost posibil prin priceperea şi voinţa Avalonului…

Aruncă o privire scurtă spre Niniane. E capabilă să aibă copii – cu o vrăjitoare pricepută alături, care să o împiedice să lepede copilul…

— E prea târziu pentru asta, spuse Kevin. Numai din cauza ei a trădat Arthur Avalonul şi a lăsat deoparte stindardul dragonului. Adevărul e, presupun, că nu e în toate minţile.

— Adevărul e, Kevin, spuse Niniane, că îi porţi pică. De ce?

Bardul îşi plecă ochii, fixându-şi mâinile brăzdate, într-un târziu, spuse:

— Adevărat. Nici măcar în gând nu pot să am de-a face cu Guinevere, sunt şi eu doar un om. Dar chiar dacă aş iubi-o, aş spune despre ea că nu e o adevărată regină pentru un rege care trebuie să domnească din Avalon. Nu aş jeli dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire. Căci, dacă i-ar fi dăruit lui Arthur un fiu, s-ar fi gândit numai la bunătatea lui Hristos, chiar dacă Doamna Lacului însăşi ar fi stat lângă ea în pat. Nu pot decât să mă rog să nu aibă norocul acesta.

Morgause îşi afişă zâmbetul pisicesc:

— Poate că Guinevere caută să fie mai creştină decât Hristos însuşi. Ştiu câte ceva din Scripturile lor, căci Lot a adus aici un preot din Iona să îi înveţe pe tineri. Sfânta Scriptură spune că bărbatul care îşi va părăsi nevasta va fi blestemat, doar dacă nu e vorba de adulter. Şi, chiar şi aici, în Lothian, am auzit că regina nu e nici pe departe chiar atât de castă. Adesea Arthur este plecat la război, iar orice bărbat ştie cum îl înconjoară cu favoruri pe fiul tău, Viviane.

— Nu o cunoşti pe Guinevere, spuse Kevin. Este pioasă până dincolo de raţiune, iar Lancelot îi este lui Arthur un prieten atât

de bun, încât nu cred că Arthur ar face ceva împotriva lor, decât poate dacă i-ar găsi pe amândoi în pat, în faţa întregii curţi.

— S-ar putea aranja chiar şi asta, spuse Morgause. Guinevere e prea frumoasă ca să putem crede că celelalte femei o iubesc prea mult. Cu siguranţă cineva din preajma ei ar putea isca un scandal, pentru a forţa mâna lui Arthur.

Viviane făcu o grimasă de dezgust.

— Ce femeie ar trăda o alta în felul acesta?

Morgause spuse:

— Eu aş face-o, dacă aş fi convinsă că e pentru binele regatului.

— Eu, una, nu, spuse Niniane, iar Lancelot e un om de onoare şi prietenul cel mai apropiat al lui Arthur. Mă îndoiesc că l-ar trăda pe Arthur pentru Guinevere. Dacă vrem să scăpăm de Guinevere, trebuie să căutăm o altă cale.

— Asta e, deci, spuse Viviane, iar glasul ei suna obosit. Guinevere nu a făcut nimic rău despre care noi să avem ştiinţă. Nu o putem înlătura de lângă Arthur atâta timp cât îşi ţine legământul făcut, să-i fie soţie credincioasă. Dacă se iscă un scandal, trebuie să fie ceva adevărat. Avalonul a jurat să ţină stindardul adevărului.

— Dar dacă ar exista un scandal adevărat? întrebă Kevin.

— Atunci trebuie să-şi asume riscurile, spuse Viviane. Însă eu nu sunt gata să fiu părtaşă la niciun fel de acuzaţii false.

— Cel puţin Guinevere mai are încă un duşman, spuse Kevin gânditor. Leodegranz, din ţinutul Summer, a murit nu de mult şi, împreună cu el, tânăra lui soţie şi ultimul ei născut. Guinevere este acum regină acolo, însă Leodegranz are o rudă – pretinde că îi este fiu, dar eu nu cred asta – şi i-ar plăcea de minune să devină rege, după vechiul obicei al Triburilor, culcându-se cu regina.

Gwydion spuse:

— E bine că nu au astfel de obiceiuri la curtea creştină a lui Lot, nu-i aşa?

Dar băiatul vorbi încet, ca ei să se poată preface că nu l-au auzit. Iar Morgause îşi zise: „E furios fiindcă nu i se dă atenţie, asta e tot. Trebuie să mă enervez pentru că mă muşcă un căţel, cu dinţii lui mici?”

— După vechea orânduială, spuse Niniane, încreţindu-şi uşor frumoasa frunte, Guinevere nu e căsătorită cu un bărbat dacă

nu i-a născut niciun fiu, iar dacă un alt bărbat poate să o ia de la Arthur…

— Da, asta e problema, spuse Viviane râzând. Arthur îşi poate păstra soţia prin forţa armelor. Şi chiar ar face-o, nu mă îndoiesc. Apoi deveni serioasă: Singurul lucru de care putem fi siguri este că Guinevere va rămâne stearpă. Dacă va fi din nou însărcinată, există vrăji prin care să ne asigurăm că nu va duce sarcina până la capăt sau că nu va trece de primele săptămâni. Cât despre urmaşul lui Arthur… Viviane se opri şi îl privi pe Gwydion care stătea încă acolo, ca un copil somnoros, cu capul odihnindu-se în poala Ninianei. Iată acolo un fiu din stirpea regală a Avalonului, fiu al Marelui Dragon.

Morgause îţi ţinu răsuflarea: nici măcar o dată, în toţi aceşti ani, nu îi trecuse prin minte că putea fi altceva decât ghinion faptul că Morgaine se alesese cu un copil făcut cu fratele ei vitreg. Acum înţelegea complexitatea planului lui Viviane, şi rămase profund impresionată de îndrăzneala acestuia – să aşezi pe tronul tatălui său un fiu al Avalonului şi al lui Arthur. „Ce se alege de Regele Cerb când creşte cerbul cel tânăr?” Pentru o clipă, Morgause nu îşi putu da seama dacă acest gând fusese al ei sau îi venise în minte ca un ecou de la unul dintre cei doi preoţi din Avalon pe care îi avea în faţă. Dintotdeauna avusese asemenea tulburări, momente de Viziune întrerupte, dar nu putuse niciodată să controleze venirea sau dispariţia lor şi adevărul e că nici nu încercase. Ochii lui Gwydion erau larg deschişi, privind în zare.

— Doamnă, spuse într-un suflet, este adevărat că eu… Sunt eu fiul Marelui Rege?

— Da, spuse Viviane, strângând din buze. Deşi preoţii nu vor afla asta niciodată. Pentru ei, ar fi păcatul suprem ca un bărbat să aibă un copil cu fiica mamei sale.

Aceşti preoţi se consideră mai sfinţi decât Zeiţa însăşi, care ne este mamă tuturor. Dar este, oare, aşa?

Kevin se întoarse, încet, dureros, şi cu trupul său schilod, îngenunche înaintea lui Gwydion.

— Prinţ şi domn al meu, fiu din stirpea regală a Avalonului şi fiu al fiului Marelui Dragon, am venit să te luăm la Avalon, unde vei fi pregătit pentru destinul care te aşteaptă. În zori trebuie să fii gata de plecare.

„În zori trebuie să fii gata de plecare…

Era ca un vis urât faptul că trebuiseră să vorbească atât de deschis despre ceea ce eu ţinusem secret toţi aceşti ani, chiar şi în vremurile în care nimeni nu credea că voi trăi, după naşterea lui. Puteam să merg în mormânt fără să ştiu că am dat naştere copilului propriului meu frate. Dar Morgause aflase secretul de la mine, iar Viviane ştia şi ea… O veche zicală spune: trei persoane pot păstra un secret doar dacă două dintre ele zac în mormânt… Viviane a plănuit totul… s-a folosit de mine, aşa cum se folosise şi de Igraine!”

Dar visul începu să se spulbere acum, să se clatine şi să se tulbure, de parcă totul s-ar fi petrecut sub apă. Luptam să îl păstrez, să aud. Părea că Arthur era acolo. Scoase o sabie şi se apropie de Gwydion, iar copilul apucă sabia Excalibur de teacă.

Morgaine se ridică în capul oaselor, în camera ei din Camelot, ţinându-se de pled.

„Nu”, îşi spuse, „A fost un vis. Doar un vis. Eu nici măcar nu ştiu cine îi stă alături lui Viviane la Avalon. Fără îndoială că este Raven, nu această femeie blondă care seamănă atât de mult cu mama mea, pe care o vedeam, iar şi iar, în visele mele. Şi cine ştie dacă există pe faţa pământului sau în Avalon o asemenea femeie sau e doar un vis tulbure cu mama? Nu îmi amintesc de nimeni care să-i semene măcar puţin în Casa Fecioarelor… Ar trebui să fiu acolo. Ar trebui să fiu alături de Viviane, iar eu am părăsit-o de bună voie.”

— Priveşte, o chemă Elaine de la fereastră. Vin deja călăreţi şi mai sunt trei zile întregi până la marele banchet al lui Arthur.

Cealaltă femeie din încăpere se înghesui lângă Elaine, privind în jos spre câmpul ce se întindea înaintea Camelotului. Erau deja ridicate acolo corturi şi pavilioane. Elaine spuse:

— Văd stindardul tatălui meu. Vin călăreţi, alături de fratele meu, Lamorak. E destul de mare acum ca să fie companionul lui Arthur. Mă întreb dacă Arthur îl va alege.

— Nu era destul de mare ca să lupte la Mount Badon, nu-i aşa? întrebă Morgaine.

— Nu era, şi cu toate acestea a luptat, aşa cum a luptat fiecare flăcău suficient de mare ca să poată ţine sabia în mână şi chiar fiecare băieţandru, spuse Elaine cu mândrie.

— Atunci, nu mă îndoiesc că Arthur îl va primi în rândurile companionilor săi. Şi o va face fie şi numai ca să-i facă pe plac lui Pellinore, spuse Morgaine. Marea bătălie de la Mount Badon a fost purtată cu un an în urmă, în ziua de Rusalii, iar Arthur s-a jurat că va ţine mereu această sărbătoare, ca pe o zi de mare petrecere; şi tot de Rusalii îşi va primi toţi vechii companioni, toţi petiţionarii şi va face dreptate. Şi toţi regii vasali din regatele învecinate vor veni înaintea Marelui Rege pentru a-şi reafirma devotamentul. Trebuie să mergi la regină, să o ajuţi să se îmbrace, îi spuse apoi Morgaine lui Elaine. Şi eu trebuie să plec, am multe de făcut dacă va fi o mare sărbătoare în doar trei zile.

— Sir Cai se va ocupa de toate.

— Da, se va ocupa de hrana şi de cazarea mulţimilor, spuse veselă Morgaine. Dar eu sunt cea care trebuie să aducă flori pentru sală, să se ocupe de lustruirea cupelor de argint şi, cel mai probabil, tot eu va trebui să văd de prăjiturile cu migdale şi de dulciuri; Guinevere va avea alte lucruri în minte.

Şi, într-adevăr, Morgaine era bucuroasă că are atâtea de făcut pentru cele trei zile de sărbătoare, căci asta îi îndepărta gândurile de la spaima şi teroarea visului. În aceste zile, ori de câte ori Avalonul răsărea în mintea ei, în vis, îl alunga cu disperare. Nu ştia despre călătoria lui Kevin către miazănoapte, la Lothian. „Nu”, îşi spuse, „nu ştiu asta acum, a fost doar un vis.” Dar o dată, în acea zi, când se întâlni cu bătrânul Taliesin în curte, se înclină în faţa lui, iar când el întinse mâna să o binecuvânteze, ea spuse timid:

— Părinte…

— Da, copilă dragă?…

„Acum zece ani”, gândi Morgaine, „m-aş fi supărat că Taliesin îmi vorbeşte mereu de parcă aş fi tot un copil de şapte ani care ar putea să-i sară în poală şi să-l tragă de barbă.” Acum, inexplicabil, acest lucru o linişte.

— Kevin, Lordul Merlin, este invitat aici de Rusalii?

— Păi, nu ştiu, copilă, spuse Taliesin cu un zâmbet blând. A călătorit spre miazănoapte, la Lothian. Dar ştiu că te iubeşte mult şi se va întoarce la tine când va putea. Cred că nimic nu îl va putea ţine departe de această curte, atâta timp cât eşti tu aici, mică Morgaine!

„Ştie care toată lumea de la curte că am fost iubiţi? Cu

siguranţă, am fost destul de discretă.” Uşor iritată, Morgaine spuse:

— Umblă o bârfă la curte că Merlin vine şi pleacă după voia mea – şi nu e deloc adevărat.

Taliesin zâmbi din nou şi adăugă:

— Dragă copilă, să nu-ţi fie niciodată ruşine să iubeşti. Iar pentru Kevin, asta a însemnat totul, ca o făptură atât de blândă, de graţioasă şi de frumoasă cum eşti tu…

— Îţi baţi joc de mine, bunicule?

— De ce aş face-o, micuţa mea? Eşti fiica fiicei mele preaiubite şi îmi eşti dragă, după cum ştii! Te consider cea mai frumoasă şi mai dăruită de natură dintre femei. Iar Kevin, nu mă îndoiesc, te preţuieşte şi mai mult; şi eşti singura persoană de la curte, în afară de mine, şi singura femeie din lume care îi poate vorbi despre muzică, pe limba lui. Dacă nu ştii că, pentru Kevin, soarele răsare şi apune acolo unde apari tu, atunci eşti chiar singura de la curtea aceasta care nu ştie. Meriţi prea bine să fii răsăritul de soare al zilelor şi nopţilor lui. Lui Merlin al Britaniei nici măcar nu îi este interzis să se căsătorească, dacă alege s-o facă. Nu este de sânge regal, dar e nobil cu inima şi într-o bună zi va fi mare druid, dacă nu îl părăseşte curajul. Iar atunci când îţi va cere mâna, nu cred că Arthur sau eu vom spune nu.

Morgaine îşi plecă fruntea şi privi ţintă în pământ. „Ah”, gândi ea, „ce bine s-ar potrivi lucrurile dacă aş ţine şi eu la Kevin aşa cum ţine el la mine. Îl preţuiesc, îmi e drag, îmi face plăcere chiar şi să împart patul cu el, dar… o căsătorie? Nu, nu, nu, cu tot devotamentul lui.”

— Nu îmi stă mintea la măritiş, bunicule.

— Ei, bine, trebuie să faci după voia ta, copilă, spuse blând Taliesin. Eşti doamnă şi preoteasă. Dar nu mai eşti atât de tânără şi, de vreme ce ai părăsit Avalonul… nu, nu îţi reproşez, dar mă gândeam că poate ar fi bine dacă ai vrea să te căsătoreşti şi să ai un cămin al tău. Nu vreau să te văd petrecându-ţi restul zilelor fiind slujnica lui Guinevere. Cât despre Kevin, fără îndoială, va veni aici, dar nu poate să călărească la fel de iute ca alţi bărbaţi. E bine că nu îl dispreţuieşti pentru infirmitatea trupului, dragă copilă!

După ce Taliesin plecă, Morgaine se îndreptă spre bucătărie, adâncită în gânduri. Ar fi vrut să-l iubească pe Kevin cu adevărat, aşa cum credea Taliesin că îl iubeşte. „De ce sunt,

oare, blestemată să am acest simţământ pentru Lancelot?” Se gândise la asta tot timpul cât pregătise apă înmiresmată de trandafiri, care urma să fie folosită de oaspeţi pentru spălatul mâinilor şi pentru aromarea dulciurilor. Ei, bine, când Kevin era aici, cel puţin nu avea niciun motiv să îl dorească pe Lancelot. Nu că i-ar fi folosit la ceva să îl dorească, gândi ea cu amărăciune. Dorinţa trebuie să vină din două părţi, altfel este zadarnică. Hotărî că, atunci când Kevin se va întoarce la curte, îi va face o primire aşa cum şi-ar fi dorit el. „Fără îndoială, mi s-ar putea întâmpla ceva mai rău decât să îl iau de bărbat... Avalonul pentru mine e pierdut... Mă voi gândi la asta. Şi, într-adevăr, până acum visul mi s-a adeverit: el e în Lothian... Şi eu care credeam că m-a părăsit Viziunea!”

Kevin se întoarse în Camelot în ajun de Rusalii. Cât fu ziua de lungă, mulţimea veni în valuri spre Camelot, ca şi când ar fi fost în acelaşi timp şi târgul recoltei, şi cel de primăvară. Urma să fie cel mai mare festival ţinut vreodată în regiune.

Morgaine îl întâmpină pe Kevin cu un sărut şi o îmbrăţişare care au făcut ca ochii bardului să strălucească. Apoi îl conduse într-o cameră de oaspeţi, îi luă mantia şi încălţările cu care călătorise, şi trimise un băiat să îl spele. Îi aduse panglici, ca să-şi împodobească harpa.

— Ei, bine, Doamna Mea va fi splendidă, ca o regină, spuse Kevin, râzând. Nu îi porţi pică singurului tău rival, Morgaine, iubita mea?

Nu o numise astfel niciodată până acum, iar ea se apropie şi se lipi de el, cuprinzându-i mijlocul cu braţul. Kevin spuse cald:

— Mi-ai lipsit – şi îşi odihni, pentru o clipă, faţa pe pieptul ei.

— Şi tu mi-ai lipsit, dragul meu, spuse ea, iar diseară, când toţi vor merge la culcare, îţi voi face dovada. De ce crezi că am aranjat ca tu să ai o cameră de oaspeţi doar pentru tine, când până şi cei mai de preţ companioni ai lui Arthur sunt găzduiţi câte patru într-o cameră sau chiar doi în acelaşi pat?

— Crezusem că ai făcut aşa ca nimeni să nu fie nevoit să împartă camera cu mine, spuse el.

— Şi aşa va rămâne, de dragul demnităţii Avalonului, spuse Morgause, deşi până şi Taliesin împarte aceeaşi cameră cu un episcop.

— Nu îi împărtăşesc gusturile, spuse Kevin. Aş prefera să fiu găzduit în grajd, cu ceilalţi măgari!

— Aş aranja ca Merlin al Britaniei să fie găzduit într-o cameră doar pentru el, chiar dacă nu ar fi mai mare decât un staul pentru măgari, spuse Morgaine. Dar e destul de mare pentru tine şi pentru Doamna Ta şi… Morgaine zâmbi şi privi ţintă spre pat, adăugând: Şi pentru mine, îndrăznesc să spun.

— Vei fi întotdeauna binevenită, şi dacă Doamna Mea este geloasă, o voi întoarce cu faţa la perete.

O sărută, strângând-o pentru o clipă la piept, cu toată puterea braţelor sale obosite. Apoi, dându-i drumul spuse:

— Am călătorit spre Avalon cu fiul tău. Este un flăcău bine făcut şi deştept şi are ceva din talentul tău la muzică.

— L-am visat noaptea trecută. Cred că, în visul meu, cânta la un fluier ca acela al lui Gawaine.

— Atunci, visul tău a fost adevărat, spuse Kevin. Îmi place mult şi are Viziunea. Va primi învăţătura unui druid, la Avalon.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Ah, draga mea, spuse Kevin, lucrurile trebuie să se întâmple de la sine. Dar nu mă îndoiesc că va deveni bard şi va fi un om remarcabil de înţelept. Nu trebuie să te temi pentru el atâta timp cât e în Avalon. Îi atinse umerii cu blândeţe. Are ochii tăi.

I-ar fi plăcut să întrebe mai multe, dar schimbă vorba.

— Ospăţul nu va fi decât mâine, dar diseară cei mai buni prieteni şi companioni ai lui Arthur sunt invitaţi la cină. Mâine, Gareth va fi făcut cavaler, iar Arthur, care ţine la el ca la un frate, a hotărât să îl onoreze în cadrul unei petreceri de familie.

— Gareth e un om bun şi un bun cavaler, spuse Kevin, şi îl voi onora bucuros. Regina Morgause nu îmi place prea mult, dar fiii ei sunt oameni minunaţi şi îi sunt lui Arthur prieteni buni.

Deşi era o petrecere de familie, la masa lui Arthur, în ajun de Rusalii, erau invitate multe rude: Guinevere şi verişoara ei, Elaine, tatăl lui Elaine, regele Pellinore, fratele ei, Lamorak; Taliesin şi Lancelot şi trei dintre fraţii vitregi ai lui Lancelot – Balan, fiu al Doamnei Lacului, Bors şi Lionel, care amândoi erau fiii lui Ban din Mica Britanie. Gareth era acolo şi, ca de obicei, Gawaine stătea în spatele lui Arthur la masă. Arthur protestă când intrară în sală.

— Şezi aici, Gawaine, în seara aceasta, alături de noi. Eşti ruda mea şi rege în propriul tău regat, în Orkney, şi nu îmi place că trebuie să stai, ca un servitor, în spatele meu.

Gawaine spuse direct:

— Sunt mândru să stau în picioare şi să-l servesc pe stăpânul şi regele meu, sire.

Arthur clătină din cap:

— Mă faci să mă simt ca unul dintre acei vechi cezari, se plânse el. Trebuie, oare, să fiu păzit zi şi noapte, până şi în propria mea sală de mese?

— Pentru demnitatea tronului tău, sire, eşti chiar ca acei cezari şi încă mai mult de atât, insistă Gawaine, iar Arthur râse dezarmat.

— Nu pot refuza nimic companionilor mei.

— Aşadar, i se adresă Kevin pe ton scăzut lui Morgaine, lângă care şedea, nu este vorba de mândrie sau aroganţă, ci el doreşte doar să facă pe plac companionilor săi…

— Cred că, într-adevăr, aşa este, spuse Morgaine cu voce scăzută. Asta îi place cel mai mult, să stea în propria lui sală de mese şi să se contemple pacea pe care a realizat-o. Orice greşeli ar fi făcut, lui Arthur îi place cu adevărat domnia ordinii şi a legii.

Într-un târziu, Arthur făcu un semn tuturor, cerând linişte. Îl chemă pe tânărul Gareth la el:

— În noaptea asta, vei veghea în biserică, lângă armele tale, spuse el, iar dimineaţă, înainte de slujbă, acel cavaler pe care îl vei alege te va face companion. M-ai slujit cu devotament şi onoare, aşa tânăr cum eşti. Dacă îţi doreşti, te voi face eu însumi cavaler, dar voi înţelege dacă vrei ca fratele tău să îţi facă această onoare.

Gareth purta o tunică albă. Părul îi era ca o aureolă, conturându-i faţa. Arăta aproape ca un copil, un copil înalt, de aproape doi metri, cu umeri ca ai unui taur. Pe obraz avea un puf moale, auriu, prea fin ca să fie bărbierit. Bâlbâindu-se puţin, în nerăbdarea sa, spuse:

— Maria Ta, te implor, nu vreau să vă supăr, nici pe tine, nici pe fratele meu, stăpân şi domn al meu, dar, dacă ar voi, aş dori să mă facă Lancelot cavaler.

— Dacă Lancelot va accepta, eu nu am nimic împotrivă.

Lui Morgaine îi veni în gând amintirea unui copilaş, jucându-se de-a Lancelot cu un mic cavaler din lemn, pe care ea i-l sculptase. „Câţi oameni”, se întrebă ea, „au văzut un astfel de vis din copilărie devenind realitate?”

Lancelot spuse grav:

— Voi fi onorat, vere, iar chipul lui Gareth străluci, de parcă ar fi fost luminat de o torţă.

Apoi Lancelot se întoarse spre Gawaine şi spuse, cu protocolară curtoazie:

— Dar asta, dacă îmi acorzi permisiunea, vere. Eşti pentru Gareth asemeni unui tată pentru feciorul său, iar eu nu vreau să uzurpez acest drept al tău.

Gawaine privi stânjenit de la unul la altul, iar Morgaine văzu cum Gareth îşi muşcă buza. Abia acum înţelegea, poate, că dorinţa lui putea fi văzută ca o ofensă adusă fratelui său, că regele îi oferise onoarea de a-l face el însuşi cavaler, o onoare pe care o refuzase. Cât de copil fusese, în ciuda puterii şi înălţimii sale şi a îndemânării precoce la mânuitul armelor!

Gawaine spuse ursuz:

— De ce să îl fac eu cavaler, când Lancelot ar consimţi să facă el asta?

Lancelot îi cuprinse, pe amândoi, cu braţele deschise:

— Mă onoraţi prea mult, amândoi. Bine, du-te, flăcăule, spuse el eliberându-l pe Gareth. Du-te la armele tale. Voi veni şi voi veghea cu tine, după miezul nopţii.

Gawaine îl privi pe băiat cum se îndepărtează, cu pasul lui mare şi greoi, apoi spuse:

— Ar trebui să fii unul din vechii greci, aşa cum era în povestea aceea de demult pe care o citeam când eram copii. Cum se numea oare? Ahile… cel care îl iubea pe Patrocle şi nici nu se uita la frumoasele doamne de la curtea Troiei. Dumnezeu ştie că fiecare flăcău de la curte te venerează ca pe un erou. Păcat că nu îţi stă mintea la moda grecească în dragoste!

Faţa lui Lancelot se înroşi ca para focului.

— Eşti vărul meu, Gawaine, şi îmi poţi vorbi aşa. Nu aş suferi asemenea vorbe de la nimeni altul, nici măcar în glumă.

Gawaine râse din nou, zgomotos:

— Da, o glumă – pentru unul care nu este devotat decât prea castei noastre regine…

— Îndrăzneşti?… începu Lancelot, întorcându-se spre Gawaine şi strângându-i braţul cu putere, gata să i-l rupă.

Gawaine se zbătu, dar Lancelot, deşi era scund, îi îndoi braţul la spate, mârâind de furie, ca un lup furios.

— Haide! Fără scandal în sala regelui!

Cai îi despărţi cu greu, iar Morgaine spuse iute:

— Păi, Gawaine, atunci ce le vei spune tuturor acelor preoţi care propovăduiesc credinţa în Fecioara Maria, mai presus de toate cele lumeşti? Vrei să spui că toţi nutresc o iubire carnală pentru Hristosul lor? Şi, cu adevărat, am auzit că Domnul Iisus nu s-a căsătorit niciodată şi chiar printre cei doisprezece aleşi a fost unul care şi-a culcat capul pe pieptul lui, la cina cea de taină.

Guinevere scoase, şocată, un ţipăt:

— Taci, Morgaine! Ce blasfemie!

Lancelot îi dădu drumul lui Gawaine din strânsoare. Gawaine rămase pe loc, frecându-şi vânătaia de pe braţ, iar Arthur se întoarse, încruntat, spre ei:

— Sunteţi ca nişte copii, verii mei, cum vă certaţi şi vă contraziceţi. Trebuie să vă trimit în bucătărie, să vă bată Cai? Haideţi, acum faceţi pace! Eu nu am auzit gluma, dar, orice ar fi fost, Lance, nu poate fi chiar atât de grav!

Gawaine râse zgomotos:

— Am glumit, Lance, prea multe femei te doresc. Ştiu că nimic din cele ce am spus nu are vreo legătură cu realitatea.

Iar Lancelot dădu din umeri şi zâmbi, ca o pasăre cu penele zburlite. Cai chicoti:

— Toţi bărbaţii de la curte sunt invidioşi pe chipul tău frumos, Lance. Îşi frecă apoi cicatricea care făcea să i se ridice colţurile gurii într-un rânjet şi spuse: Dar, oare, asta nu ar putea fi la fel de bine o binecuvântare, vere?

Vorbele i se pierdură într-un hohot de râs, dar, mai târziu, pe când traversa curtea, Morgaine îl zări pe Lancelot plimbându-se de colo – colo, tulburat, cu penele încă ciufulite.

— Ce e, ce te frământă?

— Aş vrea să pot pleca de la curtea aceasta.

— Dar doamna nu te lasă să pleci.

— Nu voi vorbi despre regină nici măcar cu tine, spuse Lancelot sec.

De data asta, fu rândul lui Morgaine să îl privească:

— Nu sunt eu paznicul conştiinţei tale, Lancelot. Dacă Arthur nu te mustră, cine sunt eu să îţi spun vorbe de reproş?

— Nu înţelegi! replică dur Lancelot. Ea i-a fost dată lui Arthur ca un obiect cumpărat din piaţă, parte a unui negoţ cu cai, fiindcă tatăl ei voia, ca parte a preţului său, să fie înrudit cu

Marele Rege. Cu toate acestea, este prea loială ca să se plângă.

— Nu am spus nicio vorbă împotriva ei, Lancelot! îi reaminti Morgaine. Reproşurile ţi le faci tu singur, nu le auzi de la mine.

„Aş putea să-l fac să mă dorească”, gândi ea, dar gândul acesta avea un gust amar. Mai jucase cândva acest joc şi, dincolo de dorinţă, el se temuse de ea, aşa cum se temea de Viviane însăşi. Se temuse de ea până la ură, din cauza acelei dorinţe. Dacă ar fi din porunca regelui, ar accepta, dar în curând ar ajunge la ură.

Reuşi să o privească în faţă:

— M-ai blestemat şi… crede-mă, sunt blestemat.

Dintr-odată, vechea ură şi vechiul dispreţ se topiră. El era aşa cum era. Morgaine îi strânse mâna în palma ei.

— Vere, nu te frământa. Asta a fost cu mulţi, mulţi ani în urmă şi nu cred că există vreun Zeu sau vreo Zeiţă care ar pleca urechea la vorbele unei tinere mânioase care se crede respinsă. Iar eu nu eram mai mult de atât.

Lancelot trase adânc aer în piept şi începu iar să se plimbe de colo-colo.

— Puteam să-l omor pe Gawaine în seara asta. Mă bucur că ne-ai oprit, fie şi cu blasfemia aia. Eu… eu a trebuit să am de-a face cu asta toată viaţa… Când eram copil, la curtea lui Ban, eram mai chipeş decât e Gareth acum, la fel la curtea Micii Britanii şi în destule alte locuri; un astfel de băiat trebuie să se păzească mai atent decât o fecioară. Dar niciun bărbat nu îşi dă seama şi nu crede aşa ceva, dacă nu îl afectează pe el. Toţi se gândesc la asta ca la o glumă uşor vulgară, făcută pe seama altora, într-o vreme, aşa priveam şi eu lucrurile, apoi, când credeam că nu voi putea fi niciodată altfel…

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Lancelot fixă cu încăpăţânare pietrele de pavaj din curte.

— Şi astfel, am ajuns să mă avânt în experimente cu femei, orice femei, Dumnezeu să mă ierte, chiar şi cu tine, care erai fiica vitregă a propriei mele mame şi care ai jurat să-ţi păstrezi fecioria în faţa Zeiţei. Dar puţine au fost femeile care m-au putut stârni, până în clipa când am văzut-o pe ea.

Morgaine se bucură că el nu rostise numele lui Guinevere.

— Şi, din acel moment, nu a mai fost o alta. Alături de ea, mă recunosc bărbat pe de-a-ntregul.

Morgaine spuse:

— Dar e soţia lui Arthur…

— Doamne! Doamne! Lancelot se întoarse şi izbi cu pumnul în zid. Crezi că nu mă tulbură? Arthur este prietenul meu. Dacă Guinevere ar fi fost căsătorită cu oricare alt bărbat de pe pământ, aş fi fugit de mult cu ea şi aş fi fost la casa mea.

Morgaine văzu cum muşchii gâtului i se mişcă, în efortul de a înghiţi.

— Nu ştiu ce se va alege de noi. Iar Arthur trebuie să aibă un moştenitor la tron. Soarta întregii Britanii este mai importantă decât iubirea noastră. Îi iubesc pe amândoi şi sunt chinuit, Morgaine, chinuit!

Avea o privire sălbatică. Pentru o clipă, ei i se păru că ochii lui aveau o sclipire de nebunie. Chiar şi după aceea, avea să se întrebe: „Aş fi putut spune sau face ceva, orice, în noaptea aceea?”

— Mâine, spuse Lancelot, am să-i cer lui Arthur să mă trimită într-o bătălie lungă şi grea. Să merg să ucid pentru totdeauna balaurul lui Pellinore, să cuceresc sălbaticele tărâmuri de la miazănoapte, ocupate de romani. Nu îmi pasă ce, Morgaine, orice, orice care să mă îndepărteze de aceste locuri.

Şi, pentru o clipă, auzind în glasul lui o tristeţe mai presus de lacrimi, îi veni să îl ia în braţe şi să îl legene la piept, ca pe un copilaş.

— Cred că mai era puţin şi îl omoram pe Gawaine în seara asta, dacă nu ne-ai fi oprit tu, spuse Lancelot. Deşi el doar glumea, ar fi murit de oroare dacă ar fi ştiut… Apoi îşi întoarse privirea şi, într-un târziu, adăugă şoptit: Nu ştiu dacă vorbele sale au fost adevărate. Ar trebui să o iau pe Guinevere, să fugim împreună de aici, până ce nu ajunge scandalul la toate curţile regale din lume. Până când nu află toţi că o iubesc pe soţia regelui meu, şi, totuşi… totuşi Arthur este cel pe care nu îl pot părăsi. Nu ştiu cum, dar parcă o iubesc pe ea numai pentru că, astfel, am ajuns mai aproape de el.

Morgaine întinse mâna să îl oprească. Erau lucruri pe care nu suporta să le ştie. Dar Lancelot nici nu observă măcar.

— Nu, nu, trebuie să spun cuiva, altfel voi muri. Morgaine, ştii cum am ajuns să mint, pentru întâia dată, în legătură cu regina? O iubeam de mult timp, din prima clipă când am văzut-o, la Avalon, dar pe atunci credeam că voi duce cu mine în mormânt această pasiune neconsumată. Arthur era prietenul meu şi nu

aveam să îl trădez. Iar ea, ea… Să nu îţi imaginezi că a încercat vreodată să mă atragă! Însă… a fost voinţa lui Arthur, spuse el. S-a petrecut de Beltane…

Şi Lancelot îi povesti, în timp ce Morgaine asculta încremenită, gândind doar: „Deci în felul acesta funcţionaseră farmecele… Aş fi preferat ca Zeiţa să mă umple de lepră înainte ca farmecele mele să ajungă la Guinevere.”

— Dar tu nu ştii totul, şopti Lancelot. Când m-am culcat cu ea… niciodată nu avusesem parte de ceva atât de… de… Lancelot înghiţi şi socoti cum să spună în cuvinte ceea ce Morgaine nu suporta să audă. Eu… l-am atins pe Arthur, l-am atins pe el. O iubesc pe ea, Doamne, pe ea o iubesc, nu mă înţelege greşit, dar, dacă nu ar fi fost soţia lui Arthur, dacă nu ar fi fost… cred că nici ea…

Se sufocă şi nu putu să îşi termine fraza, în timp ce Morgaine, îngrozită de cele auzite, rămase neclintită, fără grai. Fusese asta, oare, răzbunarea Zeiţei, ca ea, care îl iubise fără speranţă pe acest bărbat, să ajungă confidenta lui şi a femeii pe care el o iubea, ca ea să fie depozitara tuturor spaimelor secrete pe care Lancelot nu le putea împărtăşi altcuiva, a patimilor de nepătruns ale sufletului său?

— Lancelot, nu ar trebui să-mi spui lucrurile astea. Nu mie. Spune-i-le unui bărbat… lui Taliesin… unui preot…

— Ce poate înţelege un preot din toate astea? întrebă el cu disperare. Cred că niciun bărbat nu a simţit vreodată aşa – Dumnezeu mi-e martor, aud destule despre dorinţele bărbaţilor, ei nu vorbesc decât despre asta şi, din când în când, câte unul dezvăluie câte o dorinţă ciudată, dar niciodată, nici o singură dată ceva atât de ciudat şi de rău ca asta. Sunt blestemat! Aceasta este pedeapsa pentru că am râvnit la soţia regelui meu. Sunt pedepsit să fiu înlănţuit în această legătură îngrozitoare… Dacă ar şti, Arthur însuşi m-ar urî şi m-ar dispreţui. Ştie că o iubesc pe Guinevere, dar asta nu ar putea ierta nici chiar el. Iar Guinevere, cine ştie dacă, până la urmă, nu m-ar urî şi nu m-ar dispreţui şi ea…

Vocea i stinse. Morgaine putu doar să rostească vorbele pe care le învăţase la Avalon:

— Zeiţa înţelege ce e în sufletele bărbaţilor. Ea îţi va aduce alinare.

— Dar asta înseamnă jignire pentru Zeiţă, şopti Lancelot,

înmărmurit de groază. Şi ce se alege de bărbatul care vede aceeaşi Zeiţă şi pe chipul mamei care l-a născut?… Nu îmi pot întoarce faţa către ea… Sunt aproape ispitit să mă arunc la picioarele lui Hristos! Preoţii Lui spun că El poate ierta orice păcat, oricât de blestemat, căci le-a spus vorbe de iertare şi celor care l-au crucificat…

Morgaine răspunse tăios că nu văzuse niciodată vreun semn că aceşti preoţi ar fi atât de blânzi şi milostivi cu păcătoşii.

— Da, fără îndoială, ai dreptate, spuse Lancelot, privind înnegurat pietrele de pavaj. Nu există nicăieri ajutor, până ce nu voi fi răpus în luptă sau până ce nu părăsesc aceste meleaguri, pentru a mă arunca în calea unui balaur. Lovi cu piciorul într-un smoc de iarbă ce creştea printre pietre. Şi, fără îndoială, păcatul, binele şi răul sunt toate minciuni pe care le spun preoţii, iar adevăr e doar faptul că noi creştem, murim şi ne uscăm, ca iarba de aici. Ei, bine, mă voi duce să veghez alături de Gareth, cum i-am promis… Cel puţin el mă iubeşte cu toată inocenţa, ca un frate mai mic sau ca un fiu. Dacă aş crede măcar o vorbă din ceea ce spun preoţii, ar trebui să mă tem să îngenunchez, aşa blestemat cum sunt, în faţa acelui altar. Şi totuşi, cât mi-aş dori să existe un astfel de Zeu, care să mă ierte şi să mă facă să mă simt iertat…

Se întoarse să plece, dar Morgaine apucă mâneca brodată a hainei de sărbătoare cu care el era înveşmântat:

— Ce înseamnă asta? Ce sunt aceste vorbe despre veghea în biserică? Nu aveam ştiinţă că aceşti companioni ai lui Arthur au devenit atât de pioşi.

— Arthur se gândeşte adesea la încoronarea lui de pe Insula Dragonului, zise Lancelot, iar o dată a spus că romanii, cu zeii lor mulţi, şi vechile neamuri păgâne aveau ceva de care e nevoie în viaţă: atunci când oamenii preiau o misiune importantă, trebuie să o facă rugându-se şi purtând în gând semnificaţia adâncă şi sfinţenia acesteia. Şi aşa a vorbit cu preoţii, iar aceştia au făcut un astfel de ritual ca atunci când un nou companion, necălit în luptă – unde ar fi fost pus la încercare prin chiar confruntarea cu moartea – când un om neînsângerat, aşadar, urmează să se alăture companionilor, el este supus unei probe speciale: trebuie să se roage şi să vegheze toată noaptea, lângă armele sale, iar dimineaţa îşi mărturiseşte toate păcatele, pentru a fi izbăvit şi apoi făcut cavaler.

— Păi, atunci e ca un fel de iniţiere în Mistere, din partea preotului. Dar el nu e un făcător de Mistere, nu are dreptul să iniţieze şi să facă toate astea în numele zeului lor, Hristos. Şi chiar vor afla Misterele?

Lancelot răspunse, apărându-se:

— S-a consultat cu Taliesin, iar el a fost de acord.

Morgaine se sperie că unul din cei mai înalţi druizi ar compromite astfel Misterele. Totuşi, fusese o vreme, cel puţin aşa spunea Taliesin, când creştini, păgâni şi druizi deopotrivă se rugau împreună.

— Important e ceea ce se petrece în sufletul omului, spuse Lancelot, nu dacă este creştin, păgân sau druid. Dacă Gareth se întâlneşte cu misterul în inima sa şi asta îi face sufletul mai bun, are oare vreo importanţă dacă aceasta vine de la Zeiţă, de la Hristos sau de la Cel al Cărui Nume druizii nu îl rostesc, ori de la însăşi Zeiţa dinlăuntrul său?

— Vorbeşti ca Taliesin însuşi! spuse acru Morgaine.

— Da, cunosc cuvintele. Aş dori ca Zeul – orice Zeu – să mă ajute să pot găsi o parte în inima mea care să le creadă, sau să-mi aflu o asemenea alinare.

Morgaine reuşi să spună doar atât:

— Aş vrea să poţi, vere. Mă voi ruga pentru tine.

— Dar cui te vei ruga? întrebă Lancelot şi se îndepărtă, lăsând-o pe Morgaine grav tulburată.

Nu se făcuse încă miezul nopţii. Morgaine putu zări luminile în biserică: Gareth – şi acum Lancelot – stăteau de veghe. Clătină din cap, la amintirea nopţii când ea însăşi a stat de veghe, şi îşi duse automat mâna într-o parte, ca să simtă atingerea cuţitaşului în formă de semilună ce nu mai atârna acolo de mulţi ani. „Chiar eu l-am aruncat. Cine sunt eu să vorbesc de profanarea Misterelor?”

Pe urmă aerul se învioră dintr-odată şi se învârti în faţa ei ca un vârtej. Simţi că îi vine să se prăbuşească acolo unde era, căci Viviane stătea în faţa ei, în bătaia lunii. Era mai bătrână şi mai scundă. Ochii îi erau asemeni unor imenşi cărbuni aprinşi, aşezaţi sub sprâncenele drepte, cu părul acum aproape în întregime alb. O privi pe Morgaine, cu milă şi tandreţe, parcă.

— Mamă, se bâlbâi ea, fără să ştie dacă îi vorbeşte lui Viviane sau Zeiţei. Apoi imaginea se undui, iar Morgaine ştiu că Viviane nu se afla acolo; era doar un Mesaj, nimic mai mult.

— De ce ai venit? Ce vrei de la mine? şopti Morgaine, îngenunchind şi simţind foşnetul veşmintelor lui Viviane, în bătaia vântului de seară.

Pe frunte avea o coroană împletită din nuiele, ce semăna cu coroana reginei din ţara zânelor. Arătarea întinse mâna, iar Morgaine simţi pe frunte arsura semilunii palide. Paznicul de noapte străbătu curtea, cu lumina felinarului pâlpâind. Morgaine îngenunchease, privind în gol. Se ridică iute în picioare, înainte ca omul să o poată vedea.

Îşi pierduse, dintr-odată, orice dorinţă de a merge în patul lui Kevin. Trebuie că o aştepta, dar dacă ea nu s-ar duce, el nu s-ar gândi să-i reproşeze asta vreodată. Se furişă în linişte prin coridoarele ce duceau spre camera în care dormeau slujnicele nemăritate ale lui Guinevere şi apoi în patul pe care îl împărţea cu Elaine. „Credeam Viziunea dispărută pe vecie pentru mine. Cu toate acestea, Viviane a venit la mine şi mi-a întins mâna. Să fie, oare, un semn că Avalonul are nevoie de mine? Sau înseamnă că, asemeni lui Lancelot, înnebunesc?”

3

Când Morgaine se trezi, tot castelul forfotea deja în zgomotul şi agitaţia unei sărbători. Rusaliile. În curte fluturau stindarde, oamenii intrau şi ieşeau pe porţi, servitorii pregăteau arenele pentru jocuri, în tot locul răsăreau pavilioane, asemeni unor flori frumoase şi ciudate. Nu era timp pentru vise şi viziuni. Guinevere trimisese după ea să îi aranjeze părul – nicio femeie din întreg Camelotul nu avea mâini atât de îndemânatice ca Morgaine – iar ea îi promisese reginei că, în dimineaţa aceasta, îi va face acea împletitură specială, în patru cozi, pe care şi-o făcea şi ea doar la marile sărbători. În vreme ce pieptăna şi împărţea părul moale şi mătăsos al lui Guinevere pentru a fi împletit, Morgaine aruncă o privire într-o parte, spre patul din care cumnata ei se ridicase. Arthur fusese deja îmbrăcat de servitorii săi şi ieşise. Pajii şi şambelanii întindeau cuverturile şi luau aşternuturile murdare pentru a le duce la curăţat, arătându-i lui Guinevere altele curate, pentru a-şi da acordul.

Morgaine gândi: „Au împărţit patul, toţi trei, Lancelot, Guinevere şi Arthur.”

Nu, un asemenea lucru nu era cu totul necunoscut; îşi

amintea ceva din ţara zânelor, ceva ce nu îi venea limpede în minte acum. Lancelot era chinuit şi nu îşi putea da seama cum privea Arthur toate acestea. În timp ce mâinile ei mici şi agile se plimbau prin părul lui Guinevere, se întrebă ce simţea cumnata ei. Dintr-odată, mintea îi fu inundată de imagini erotice. Amintiri ale acelei zile de pe Insula Dragonului când Arthur, trezindu-se, o luase în braţe, amintiri ale nopţii când se culcase în braţele lui Lancelot, pe câmp. Îşi coborî privirea şi continuă să împletească părul frumos.

— Strângi prea tare, se plânse Guinevere, iar Morgaine replică sec:

— Iartă-mă.

Şi îşi forţă mâinile să se relaxeze. Pe atunci, Arthur era doar un băieţandru, iar ea doar o copilă. Lancelot… oare îi dăruise lui Guinevere ceea ce aşteptase de la ea, sau regina a fost mulţumită cu acele mângâieri copilăreşti? Oricât s-ar fi străduit, Morgaine nu îşi putea lua gândul de la acele imagini insuportabile care o bântuiau, dar continuă, cu calm, cu faţa împietrită ca o mască, să împletească părul lui Guinevere.

— Aşa, asta o să ţină. Dă-mi agrafa de argint, spuse ea, prinzând cozile împletite.

Guinevere se examină, încântată, în oglinda de aramă – una dintre comorile sale.

— E minunat, soră dragă. Îţi mulţumesc mult, spuse ea, întorcându-se şi îmbrăţişând-o cu putere pe Morgaine, care se sufocă în braţele sale.

— Nu îmi datorezi mulţumiri. E mai uşor să aranjez părul altcuiva decât pe al meu, spuse ea. Stai, agrafa aceea alunecă – şi o prinse din nou.

Guinevere, frumoasă, strălucea, iar Morgaine o cuprinse în braţe, apropiindu-şi obrazul, pentru o clipă, de cel al reginei. Părea destul, pentru o clipă, să atingă acea frumuseţe, de parcă o parte din ea ar fi putut s-o pătrundă şi să-i transmită ceva din acea strălucire şi drăgălăşenie. Apoi îşi aminti din nou ceea ce îi spusese Lancelot şi se gândi: „Nu sunt mai bună decât ea. Şi eu nutresc tot felul de dorinţe ciudate şi, cine sunt eu să le iau în derâdere pe ale altcuiva?”

O invidia pe regină, cum râdea fericită, în timp ce o îndruma pe Elaine să caute în scrinul ei cupe pentru premiile învingătorilor de la jocuri. Guinevere era simplă şi deschisă, nu

fusese niciodată chinuită de gânduri negre; suferinţele ei erau simple, durerile şi necazurile oricărei femei. Se temea pentru viaţa soţului ei şi îşi jelea pântecele sterp, căci, în ciuda tuturor farmecelor, nu fusese niciun semn de sarcină. Dacă un bărbat nu poate să o lase însărcinată, probabil că nu pot nici doi, se gândi Morgaine, cu răutate.

Guinevere zâmbea.

— Coborâm? Nu am salutat oaspeţii – regele Uriens a sosit din Ţara Galilor de Miazănoapte, cu fiul lui cel mare. Cum ţi-ar plăcea să fii regină de Ţara Galilor, Morgaine? Am auzit că Uriens îi va cere regelui o soţie.

Morgaine râse.

— Crezi că i-aş fi o regină bună fiindcă probabil nu i-aş putea dărui un fiu care să concureze cu pretenţiile la tron ale lui Avalloch?

— E adevărat că eşti prea bătrână ca să ai un copil, spuse Guinevere, totuşi eu încă am speranţa că îi voi putea dărui stăpânului şi regelui meu un urmaş.

Guinevere nu ştia că Morgaine avea un copil şi nu trebuia să afle niciodată. Şi totuşi, asta o sâcâia.

„Arthur ar trebui să ştie că are un fiu. Se învinovăţeşte că nu îi poate dărui copii lui Guinevere... Pentru liniştea sa sufletească, ar trebui să ştie. Şi dacă se va întâmpla ca Guinevere să nu aibă niciodată copii, cel puţin regele are un fiu. Nu e nevoie să ştie nimeni că este al propriei sale surori. Iar în venele lui Gwydion curge sângele stirpei regale a Avalonului. Şi este destul de mare acum să fie trimis în Avalon şi să devină druid. Adevărat, ar fi trebuit să merg să-i privesc faţa, cu mult înainte.”

— Ascultaţi, spuse Elaine, suflă trompetele în curte, a sosit cineva important şi trebuie să ne grăbim. Vor face o slujbă în biserică în dimineaţa asta.

— Iar Gareth urmează să fie făcut cavaler, spuse Guinevere. Păcat că Lot nu a trăit să-şi vadă cel mai tânăr fiu devenit cavaler...

Morgaine dădu din umeri:

— Nu îi prea plăcea compania lui Arthur, şi nici Arthur nu se bucura de a lui.

„Aşadar”, gândi ea, „protejatul lui Lancelot va fi făcut companion.” Apoi îşi aminti ce îi spusese Lancelot despre paza

şi veghea rituală – simulacrul Misterelor. „Este sarcina mea să îi vorbesc lui Arthur despre datoria lui faţă de Avalon? Purtase imaginea Fecioarei în bătălie, la Mount Badon, lăsase deoparte stindardul dragonului, iar acum transmisese unul dintre cele mai mari Mistere preoţilor creştini. Voi căuta sfatul lui Taliesin…”

— Trebuie să coborâm, spuse Guinevere şi îşi strânse punguţele la brâu, prinzându-şi cheile la corset.

Era frumoasă şi impunătoare, cu coafura împletită, în rochia de culoarea şofranului. Elaine purta o rochie verde, iar Morgaine, rochia ei roşie. Coborâră scările, alăturându-se celorlalţi, în faţa bisericii. Gawaine o salută pe Morgaine, spunând:

— Verişoară – şi se înclină în faţa reginei.

Alături de el, zări un chip cunoscut şi se încruntă puţin, încercând să îşi amintească unde-l mai văzuse pe acel cavaler înalt, vânjos, bărbos, aproape la fel de blond ca un saxon sau un normand. Apoi îşi aminti: era Balin, fratele vitreg al lui Balan. Se înclină spre el, cu răceală. Era un nebun, prost şi îngust la minte, dar chiar şi aşa, fusese legat prin legăturile sacre ale rudeniei de Viviane, care îi era cea mai apropiată şi dragă rudă.

— Te salut, Balin.

La început, el făcu o mutră acră, dar îşi aminti buna cuviinţă. Purta o tunică ponosită şi zdrenţuită, era limpede că făcuse o lungă călătorie şi nu avusese încă timp să se schimbe.

— Mergi la slujbă, doamnă Morgaine? Ai renunţat la prietenii din Avalon, ai părăsit acel loc blestemat şi l-ai acceptat pe Domnul şi Mântuitorul nostru Hristos, doamnă?

Morgaine găsi că întrebarea e o jignire, dar nu răspunse nimic. Cu un zâmbet prudent, spuse:

— Merg la slujbă să văd cum este făcut cavaler vărul nostru, Gareth.

Aşa cum sperase, replica ei schimbă sensul discuţiei. Balin adăugă:

— Pe fratele cel mic al lui Gawaine, Balan şi cu mine îl cunoaştem mai puţin decât pe ceilalţi. Îmi vine greu să mă gândesc la el ca la un bărbat… în mintea mea este mereu flăcăiaşul care a speriat caii la nunta lui Arthur şi din cauza căruia Galahad era să fie omorât.

Morgaine îşi aminti că acela era numele adevărat al lui Lancelot – fără îndoială, piosul Balin era prea mândru ca să

folosească altul.

Balin se înclină şi intră în biserică. Morgaine, urmând-o pe Guinevere, îl privi, încruntându-se. Pe chipul lui se vedea lumina fanatismului şi Morgaine fu mulţumită că Viviane nu era aici, deşi ambii ei fii, Lancelot şi Balan, erau prezenţi, iar ei ar putea, cu siguranţă, să preîntâmpine orice probleme reale.

Biserica fusese împodobită cu flori, iar oamenii, în veşmintele lor strălucitoare de sărbătoare, arătau şi ei ca o mulţime de flori. Gareth era îmbrăcat cu o robă albă din pânză de in, iar Lancelot, în roşu aprins, îngenuncheat lângă el, frumos şi grav. Lumina şi întunericul, gândi Morgaine, alb şi roşu aprins… Iar pe urmă îi veni în minte o altă comparaţie: Gareth, fericit şi inocent, bucuros la această mascaradă, iar Lancelot, trist şi tulburat. Totuşi, cum stătea acolo în genunchi, ascultând preotul citind despre Rusalii, părea calm şi cu totul altfel decât bărbatul tulburat care îşi revărsase sufletul în faţa ei.

— Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Şi li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi. Şi erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbaţi cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Şi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulţimea şi s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Şi erau uimiţi toţi şi se minunau zicând: Iată, nu sunt aceştia care vorbesc toţi galileeni? Şi cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut? Părţi şi mezi şi elamiţi şi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea şi în Capadocia, în Pont şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egipt şi în părţile Libiei cea de lângă Cirene, şi romani în treacăt, iudei, Cretani şi arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu! Şi toţi erau uimiţi şi nu se dumireau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta? Iar alţii, batjocorindu-i, ziceau că sunt plini de must. Şi stând Petru cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi le-a vorbit: Bărbaţi iudei, şi toţi care locuiţi în Ierusalim, aceasta să vă fie cunoscută şi luaţi aminte la cuvintele mele; ci aceasta este ce s-a spus prin proorocul Ioil: „Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi fiicele voastre vor

prooroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa.”

Morgaine, îngenunchind în linişte la locul ei, se gândi: „Păi, Viziunea se pogorâse asupra lor, dar ei nu au înţeles-o. Nici nu au căutat s-o înţeleagă; lor le dovedise doar că Zeul lor era mai mare decât alţi Zei. Acum preotul vorbea despre sfârşitul lumii, cum Dumnezeu îşi va revărsa darurile de viziune şi profeţie, dar se întreba dacă vreunul dintre aceşti creştini ştia cât de banale sunt, în definitiv, toate acele daruri. Oricine putea stăpâni aceste puteri, după ce demonstra că ştie să le folosească aşa cum trebuie. Dar asta nu însemna să încerci să uimeşti oamenii obişnuiţi cu miracole prosteşti! Druizii îşi foloseau puterile pentru a face bine în particular, nu pentru a aduna mulţimile!

Când credincioşii se apropiară de altar pentru solemnitatea împărtăşirii cu pâine şi vin, Morgaine dădu din cap şi făcu un pas înapoi, deşi Guinevere încercase să o conducă înainte. Nu era creştină şi nu se va preface.

După aceea, afară din biserică, urmări ceremonia în cadrul căreia Lancelot scoase sabia şi îl atinse pe Gareth cu ea, rostind solemn şi răspicat, cu vocea lui puternică şi melodioasă:

— Ridică-te, Gareth, companion al lui Arthur şi acum frate al tuturor celor prezenţi şi al fiecărui cavaler de aici. Nu uita să-ţi aperi regele şi să trăieşti în pace cu toţi cavalerii lui Arthur şi cu toţi oamenii paşnici de pretutindeni. Dar aminteşte-ţi mereu să duci război împotriva răului şi să-i aperi pe cei ce au nevoie de apărare.

Morgaine îşi aminti cum Arthur primise sabia Excalibur din mâinile Doamnei. Îi aruncă o privire şi se întrebă dacă şi el îşi amintise şi dacă instituise acest legământ solemn şi acest ceremonial pentru ca tinerii deveniţi cavaleri să-şi poată aminti de un asemenea ritual. Poate că acesta nu era, până la urmă, un simulacru al sfintelor Mistere, ci o încercare a lui Arthur de a le păstra cât mai bine... Dar de ce trebuia să aibă loc la biserică? Va veni o zi când le va refuza acest privilegiu celor ce nu făcuseră legământul creştin? În timpul slujbei, Gareth şi vărul şi susţinătorul lui, Lancelot, fuseseră primii care primiseră sfânta împărtăşanie, chiar înaintea regelui! Lancelot nu avea niciun drept să facă asta, nu era calificat să confere Misterele nimănui. Era aceasta o profanare, sau o încercare sinceră de a aduce Misterele în inimile şi sufletele tuturor celor de la curte?

Morgaine nu ştia.

După serviciul divin, era o pauză înainte de jocuri. Morgaine îl felicită pe Gareth şi îi dădu darul său, o frumoasă centură de piele vopsită, la care putea să-şi poarte sabia şi pumnalul. El se aplecă şi o sărută.

— Ah, ai crescut, micuţule – mă întreb dacă mama ta te-ar recunoaşte!

— Tuturor ni se întâmplă, verişoară dragă, spuse Gareth zâmbind, mă îndoiesc că tu ţi-ai recunoaşte propriul fiu!

Apoi fu înconjurat de ceilalţi cavaleri, care se îmbrânceau şi se îmbulzeau să-l felicite. Arthur bătu din palme şi i se adresă într-un fel care îi făcu pielea frumoasă să strălucească. Morgaine văzu că Guinevere o fixa cu privirea.

— Ce a spus Gareth despre fiul tău, Morgaine?

Morgaine răspunse răstit:

— Dacă nu ţi-am spus niciodată, dragă cumnată, a fost pentru că ţi-am respectat religia. Am adus pe lume un fiu, pentru Zeiţă, în riturile de la Beltane. Este crescut la curtea lui Lot, nu l-am văzut de când a fost înţărcat. Eşti mulţumită, sau îmi vei răspândi secretul peste tot?

— Nu, spuse Guinevere, pălind. Ce tristeţe pentru tine să fii despărţită de pruncul tău! Îmi pare rău, Morgaine, şi nu îi voi spune nici măcar lui Arthur. Şi el este creştin şi ar fi şocat.

„Nici nu ştii cât ar fi de şocat”, gândi Morgaine. Inima îi bătea cu putere. Putea, oare, să aibă încredere în Guinevere? Erau deja prea mulţi care ştiau!

Trompeta dădu semnalul de începere a jocurilor. Arthur fusese de acord să nu intre în arenă, căci nimeni nu dorea să-şi atace regele, dar una dintre taberele bătăliei urma să fie condusă de Lancelot, în calitate de campion al regelui, iar cealaltă îi căzu la sorţi lui Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte, un om inimos, bine trecut de vârsta de mijloc, dar încă puternic şi musculos. Alături de el era cel de-al doilea născut al său, Accolon. Morgaine observă că, în timp ce Accolon îşi trăgea mănuşile, i se văzură încheieturile; în jurul lor se încolăceau şerpi albaştri, tatuaţi. Era un iniţiat al Insulei Dragonului!

Guinevere glumise, desigur, despre căsătoria lui Morgaine cu Uriens. Dar Accolon… iată un bărbat potrivit; cu excepţia, poate, a lui Lancelot, care era cel mai frumos bărbat de pe câmpul de

luptă. Morgaine se surprinse admirându-i priceperea la mânuitul armelor. Agil şi bine făcut, se mişca cu uşurinţa firească a unui bărbat pentru care asemenea exerciţii vin de la sine, care mânuia armele din copilărie. Mai devreme sau mai târziu, Arthur va voi să o dea în căsătorie. Dacă i-o va oferi lui Accolon, ar spune nu?

După un timp, gândurile începură să-i rătăcească. Majoritatea femeilor îşi pierduseră de mult interesul şi pălăvrăgeau despre sărbători şi despre minunăţii de care auziseră, altele jucau zaruri în locurile lor retrase. Câteva priveau cu interes, căci pariaseră pe panglici, ace sau monede pe soţii, fraţii sau iubiţii lor.

— Nu prea merită să pariezi, spuse una nemulţumită, căci ştim cu toţii că Lancelot va fi eroul zilei. Întotdeauna este aşa.

— Vrei să spui că el câştigă pe nedrept? întrebă Elaine, într-o izbucnire de ciudă.

Iar necunoscuta răspunse:

— Nici vorbă. Dar la aceste jocuri ar trebui să stea pe margine, de vreme ce nimeni nu se poate pune cu el.

Morgaine râse:

— L-am văzut acolo pe tânărul Gareth, fratele lui Gawaine, întorcându-l cu fundu-n sus în noroi, şi şi-a căpătat porţia şi el. Dar, dacă vrei să faci haz, atunci voi paria pe o panglică de mătase purpurie că Accolon câştigă un premiu, chiar în faţa lui Lancelot.

S-a făcut, spuse femeia, iar Morgaine se ridică în scaun.

— Nu îmi face nicio plăcere să văd bărbaţi rănindu-se reciproc de dragul distracţiei. Am avut parte de destule lupte, ca să fiu sătulă şi de sunetul lor.

Îi ceru încuviinţarea lui Guinevere.

— Soră, mă pot întoarce în sală, ca să văd dacă totul e în bună ordine pentru ospăţ?

Guinevere încuviinţă, iar Morgaine se furişă prin spatele tribunelor şi îşi văzu de drum către curtea principală. Porţile mari erau deschise şi păzite doar de câţiva dintre cei care nu doriseră să ia parte la jocuri.

Morgaine se îndreptă spre castel şi nu ştiu niciodată ce intuiţie o făcu să se întoarcă spre porţi sau de ce rămase să privească o pereche de călăreţi care soseau cu întârziere pentru primele festivităţi. Dar, pe măsură ce se apropiau, începură să o

treacă fiorii unei presimţiri şi apoi o luă la fugă, în timp ce ei treceau porţile.

— Viviane, mai putu să strige, iar apoi se opri, de teamă să nu se arunce în braţele mamei sale.

În schimb, îngenunche pe pământul plin de praf şi îşi plecă creştetul. Vocea catifelată, familiară, neschimbată, exact aşa cum o auzise în vise, spuse cu blândeţe:

— Morgaine, draga mea copilă, eşti chiar tu! Cât am tânjit să te întâlnesc în toţi aceşti ani! Vino, vino, draga mea, nu trebuie să îngenunchezi în faţa mea.

Morgaine îşi înălţă faţa, dar tremura prea tare ca să se poată ridica. Viviane, cu faţa învăluită în voaluri gri, se aplecă asupra ei, întinse o mână, iar Morgaine i-o sărută. Pe urmă, Viviane o trase aproape, într-o îmbrăţişare.

— Draga mea, a trecut atât de mult, spuse ea, iar Morgaine se luptă neajutorată să nu plângă. Am fost atât de neliniştită pentru tine, continuă Viviane ţinând strâns mâna fiicei ei, în timp ce păşeau spre intrare. Din când în când, te văd puţin, în eleşteu, dar sunt bătrână, nu pot folosi decât arareori Viziunea. Dar ştiam că trăieşti, că nu ai murit la naştere, că eşti nu departe, peste mări… îmi doream să-ţi privesc chipul, micuţa mea.

Vocea îi era atât de dulce de parcă între ele nu ar fi existat niciun fel de ceartă, iar Morgaine fu inundată de vechea afecţiune.

— Toţi cei de la curte sunt la jocuri. Fiul cel mic al lui Morgause a fost făcut cavaler şi companion în dimineaţa aceasta, spuse ea. Trebuie că am ştiut că vii…

Şi atunci îşi aminti momentul Viziunii din noaptea trecută. Cu adevărat, ştiuse.

— De ce ai venit aici, mamă?

— Credeam că ai auzit cum a trădat Arthur Avalonul, spuse Viviane. Kevin a vorbit cu el în numele meu, dar zadarnic. Aşa că am venit sistau eu însămi aici, în faţa tronului său, şi să cer dreptate. În numele lui Arthur, regii mai mici interzic vechiul cult, crângurile sacre au fost despuiate, chiar şi pe pământurile unde regina lui Arthur domneşte ca moştenitoare, iar Arthur nu a făcut nimic…

— Guinevere este prea pioasă, şopti Morgaine şi simţi cruzimea dispreţuitoare a buzelor sale; „atât de pioasă încât să-l

ia în patul său pe vărul şi campionul soţului ei, cu binecuvântarea regelui, pios şi el!”

Dar o preoteasă a Avalonului nu răspândea secrete de budoar, dacă îi erau încredinţate. Viviane părea că i-a citit gândurile, căci spuse:

— Nu, Morgaine, dar s-ar putea să vină vremea când un secret mi-ar putea folosi ca armă pentru a-l obliga pe Arthur să-şi respecte legământul. Am, într-adevăr, o armă împotriva lui deşi, pentru binele tău, copilă, nu o voi folosi în faţa acestei curţi. Spune-mi – şi privi împrejur – nu, nu aici. Du-mă unde putem sta de vorbă în taină. Şi lasă-mă să mă aranjez şi să mă îmbrac cum se cuvine pentru a mă înfăţişa înaintea lui Arthur la această mare sărbătoare.

Morgaine o duse în camera pe care o împărţea cu doamnele lui Guinevere, care erau toate la jocuri. Servitorii erau plecaţi şi ei, aşa că îi aduse chiar ea apă lui Viviane pentru spălat şi vin de bătut şi o ajută să-şi schimbe îmbrăcămintea plină de praf.

— M-am întâlnit cu fiul tău în Lothian, spuse Viviane.

— Mi-a spus Kevin.

Vechea durere îi strânse inima. Aşadar, Viviane primise până la urmă ceea ce voia de la ea: un fiu din două linii regale, pentru Avalon.

— Îl vei face druid, pentru Avalon?

— E prea curând să ştim ce plămădeală are în el, spuse Viviane. Am teamă că prea mult a fost lăsat în grija lui Morgause. Dar, oricum ar fi, trebuie crescut în Avalon, loial Zeilor, încât, dacă Arthur îşi trădează jurământul, s-ar putea să îi amintim că există un fiu din sângele Pendragonului, care îi poate lua locul. Nu vom accepta un rege devenit apostat şi tiran, care vâră pe gât poporului acel zeu al sclaviei, păcatului şi ruşinii! L-am înscăunat pe tronul lui Uther, putem să-l dăm jos, dacă trebuie, şi cu atât mai curând cu cât există un altul, din stirpea regală a Avalonului, un fiu al Zeiţei, care poate să îi ia locul. Arthur e un rege bun, aş şovăi să fac asemenea ameninţări, dar dacă trebuie, o voi face. Porunca Zeiţei, fapta mea!

Morgaine tremura: era oare copilul ei arma de care va muri tatăl său? îşi întoarse hotărâtă capul de la această Viziune.

— Nu cred că Arthur va fi atât de neloial faţă de Avalon.

— Zeiţa are încredere că nu, dar şi aşa, creştinii nu vor

accepta un fiu născut în acel ritual. Trebuie să păstrăm pentru Gwydion un loc aproape de tron, ca să poată fi moştenitorul tatălui său. Şi, într-o zi, vom avea din nou un rege născut în Avalon. Ia seama, Morgaine, creştinii vor spune că fiul tău e născut din păcat, dar în ochii Zeiţei, el este din cea mai pură regalitate dintre toate, din mamă şi tată născuţi din stirpea ei sacră, nu blestemată. Iar el trebuie să ajungă să se privească astfel, nu să fie influenţat de preoţi, care i-ar povesti că a venit pe lume într-un mod ruşinos.

O privi pe Morgaine drept în ochi:

— Ţie şi acum ţi se pare ruşinos?

Morgaine îşi plecă fruntea.

— Întotdeauna mi-ai putut citi inima, rudă a mea…

— Vina e a lui Igraine, spuse Viviane, şi a mea, că te-am lăsat şapte ani la curtea lui Uther. Din clipa când te-am ştiut născută preoteasă, trebuia să te iau de acolo. Eşti preoteasă a Avalonului, copilă dragă, de ce nu te-ai întors niciodată?

Se răsuci, cu pieptenele în mână, cu părul lung, încărunţit, căzându-i pe lângă faţă. Morgaine şopti, iar lacrimile îşi croiau drum prin stavila pleoapelor ei strânse:

— Nu pot. Nu pot, Viviane, am încercat… Nu am putut găsi calea.

Şi toată ruşinea şi umilinţa acestui fapt fură spălate, iar Morgaine plânse. Viviane lăsă deoparte pieptenele şi o luă pe Morgaine la piept, strângând-o, legănând-o şi liniştind-o, ca pe un copil.

— Draga mea. Fetiţa mea dragă, nu plânge… nu plânge… Dacă aş fi ştiut, copila mea, aş fi venit la tine. Acum nu plânge. Te voi duce înapoi chiar eu, ne vom întoarce împreună după ce-i voi da lui Arthur mesajul meu. Te voi lua cu mine şi vom pleca, înainte să-i treacă prin cap să te dea de soţie vreunui măgar creştin. Da, copilă, da… vei veni înapoi în Avalon… vom pleca împreună.

Şterse cu voalul ei faţa udă a lui Morgaine.

— Vino acum, ajută-mă să mă îmbrac, ca să stau înaintea vărului meu, Marele Rege.

Morgaine trase adânc aer în piept.

— Da, lasă-mă să îţi piepţăn părul, mamă. Încercă să râdă. În dimineaţa aceasta, am aranjat părul reginei.

Viviane se trase înapoi şi spuse cu mare mânie:

— Te-a pus Arthur pe tine, prinţesă şi preoteasă a Avalonului, să-i fii slujnică reginei sale?

— Nu, nu, replică repede Morgaine, mă onorează, ca pe regina însăşi. I-am împletit părul astăzi din prietenie, la fel de bine s-ar putea să mi-l aranjeze ea mie, sau să îmi lege rochia, cum fac surorile.

Viviane răsuflă uşurată.

— Nu aş suporta să fii dezonorată. Eşti mama fiului lui Arthur. Trebuie să înveţe să te cinstească pentru asta şi la fel trebuie să facă şi fiica lui Leodegranz.

— Nu! strigă Morgaine. Nu, te implor. Arthur nu trebuie să ştie. Nu în faţa întregii curţi. Ascultă-mă, mamă, se rugă ea. Toţi aceşti oameni sunt creştini. Vrei să mă faci de ruşine în faţa tuturor?

Viviane spuse implacabil:

— Trebuie să înveţe să nu considere ruşinoase lucrurile sfinte!

— Dar creştinii au putere asupra acestor meleaguri, răspunse Morgaine, iar tu nu poţi schimba felul lor de a gândi, cu doar câteva vorbe.

Iar, în inima ei, se întrebă dacă Viviane îşi pierduse înţelepciunea din cauza vârstei înaintate. Nu se putea să proclami pur şi simplu că vechile legi din Avalon trebuie să fie instaurate din nou şi două sute de ani de creştinism să fie aruncaţi la gunoi. Preoţii ar alunga-o de la curte ca pe o nebună, şi ar continua la fel ca până atunci. Viviane trebuie că ştie destule despre cum se conduce înţelept, ca să-şi dea seama! Şi, într-adevăr, Viviane încuviinţă şi spuse:

— Ai dreptate, trebuie să lucrăm cu încetul. Dar cel puţin lui Arthur trebuie să i se reamintească promisiunea de a apăra Avalonul, iar eu îi voi vorbi în taină, într-o zi, despre copil. Nu putem proclama acest lucru cu voce tare, printre ignoranţi.

Pe urmă, Morgaine o ajută să îşi aranjeze părul şi să se îmbrace în veşmintele grandioase de preoteasă a Avalonului, pentru înalte ceremonii. Şi nu mai fu mult până ce auziră sunete care le dădeau de ştire că jocurile se sfârşiseră.

Fără îndoială, premiile vor fi înmânate de data aceasta înăuntru, la ospăţ. Morgaine se întrebă dacă Lancelot le câştigase din nou pe toate, în cinstea regelui său. Sau, gândi ea acid, a reginei sale? Şi se poate oare numi aceasta cinste? În timp ce ieşeau din încăpere, Viviane îi atinse mâna cu blândeţe.

— Te vei întoarce în Avalon cu mine, nu-i aşa, copilă dragă?

— Dacă Arthur mă va lăsa să plec.

— Morgaine, eşti o preoteasă a Avalonului şi nu trebuie să ceri permisiune, nici măcar Marelui Rege, ca să poţi veni şi pleca după cum pofteşti. Un Mare Rege este conducător în bătălie, dar nu este stăpân pe viaţa supuşilor, nici măcar a regilor vasali, ca unul dintre acei tirani de la răsărit care crede că lumea îi aparţine, împreună cu viaţa fiecărui om, bărbat ori femeie, care trăieşte în ea. Îi voi spune că am nevoie de tine în Avalon şi vom vedea ce va răspunde la aceasta!

Morgaine se simţi sufocată de lacrimile zăgăzuite. „O, întoarcerea mea la Avalon, să merg acasă…” Dar, chiar şi în timp ce Viviane o ţinea de mână, nu îi venea să creadă că urma, cu adevărat, să plece astăzi într-acolo. Mai târziu, avea să spună: „Ştiam eu! Ştiam!” Şi va recunoaşte disperarea şi frustrarea care o loviseră la auzul acestei vorbe. Dar, în acel moment, era sigură că era doar propria ei teamă, sentimentul că nu este demnă de ceea ce a lepădat…

Femeile coborâră în sala lui Arthur, pentru ospăţul de Rusalii. Acesta era Camelot, gândi Morgaine de parcă nu îl mai văzuse şi poate nu îl va mai vedea niciodată. Marea masă rotundă, darul de nuntă al lui Leodegranz, era acum aşezată într-o sală demnă de măreţia sa. Pereţii erau împodobiţi cu mătăsuri şi stindarde, un truc al aranjamentului făcea ca toţi ochii să fie atraşi de locul unde stătea Arthur, pe tronul de la capătul sălii. În această zi, îl aşezase pe Gareth lângă el şi lângă regină şi toţi cavalerii şi companionii era adunaţi laolaltă, în veşmintele lor cele mai frumoase şi cu armele strălucind, iar doamnele purtau veșminte minunate, ca nişte flori. Unul după altul, intrară regii mărunţi, îngenuncheară înaintea regelui şi aduseră daruri. Morgaine privi faţa lui Arthur, gravă, solemnă, blândă. Se uită într-o parte, la Viviane. Cu siguranţă trebuie să fi observat că Arthur devenise un rege bun, nu unul ca aceia uşor de judecat, nici chiar de Avalon sau de druizi.

Dar cine era ea să judece felul cum stăteau lucrurile între Arthur şi Avalon? Simţi vechiul fior de nelinişte, ca în zilele de demult, din Avalon, când fusese învăţată să îşi deschidă mintea către Viziunea pe care urma să o folosească drept instrument şi se surprinse dorind, fără să înţeleagă de ce, ca Viviane să fie la o sută de leghe depărtare de aici.

Privi printre companioni. Gawaine era roşcovan şi puternic ca un buldog, zâmbind fratelui său, proaspăt numit cavaler; Gareth strălucea ca galbenii noi; Lancelot era întunecat şi frumos, de parcă gândurile i-ar fi fost pe undeva, în cealaltă parte a lumii. Pellinore, cărunt şi blând, o avea alături pe fiica sa, Elaine, care îl servea.

Iar acum se apropia de tronul lui Arthur cineva care nu era din rândul companionilor. Morgaine nu îl mai văzuse, dar observă că Guinevere îl recunoscu şi se dădu înapoi…

— Sunt singurul fiu în viaţă al regelui Leodegranz, spuse el, şi frate cu soţia ta, rege Arthur. Cer să îmi recunoşti pretenţiile faţă de ţinutul Summer.

Arthur spuse cu blândeţe:

— Tu nu ridici pretenţii la această curte, Meleagrant. Mă voi gândi la cererea ta şi mă voi sfătui cu regina mea şi s-ar putea să consimt să te numesc regentul ei. Dar nu pot să îţi dau acum un răspuns.

— Atunci s-ar putea întâmpla ca eu să nu aştept răspunsul tău, strigă Meleagrant.

Era un bărbat masiv, care venise la ospăţ purtând nu numai sabia şi pumnalul, dar şi o secure de luptă din bronz. Era îmbrăcat în blănuri şi piei prost vopsite şi părea sălbatic şi fioros, ca orice bandit saxon. Cei doi oşteni care îl însoţeau arătau chiar şi mai animalic decât el.

— Sunt singurul fiu al lui Leodegranz.

Guinevere se aplecă şi îi şopti lui ceva lui Arthur, care spuse:

— Doamna mea spune că tatăl ei n-a recunoscut niciodată că ai fi fiul lui. Fii sigur, voi analiza această problemă şi, dacă solicitarea ta e bună, o vom accepta. Deocamdată, sir Meleagrant, îţi cer să ai încredere în dreptatea mea; alătură-te acestui ospăţ. Vom lua această problemă în discuţie cu sfetnicii noştri şi vom face, pe cât putem, dreptate.

— Fie blestemat ospăţul, spuse Meleagrant cu mânie. Nu am venit aici să mănânc dulciuri, să admir doamnele şi să privesc cum oameni în toată firea se amuză ca nişte băieţandri! Îţi spun, Arthur, sunt rege al acelei ţări şi dacă îndrăzneşti să respingi pretenţiile mele, va fi cu atât mai rău pentru tine şi pentru regina ta.

Puse mâna pe mânerul securii de luptă, dar Cai şi Gareth fură acolo într-o clipă, prinzându-i braţele la spate.

— Nimeni nu scoate armele în sala regelui, spuse dur Cai, în timp ce Gareth îi luă securea din mână, răsucind-o, şi o aşeză la picioarele tronului lui Arthur.

— Du-te la locul tău, omule, şi mănâncă-ţi carnea. La Masa Rotundă vom avea ordine, iar de vreme ce regele ţi-a promis că îţi va face dreptate, va trebui să aştepţi după bunul lui plac!

Îl ţinură cu putere, dar Meleagrant se zbătu să se elibereze din mâinile lor şi spuse:

— La naiba cu ospăţul vostru şi la naiba cu dreptatea voastră, atunci! Şi la naiba cu Masa Rotundă şi cu toţi companionii voştri!

Lăsă jos securea, întoarse spatele şi străbătu toată lungimea sălii. Cai făcu un pas după el, iar Gawaine se ridică pe jumătate, dar Arthur îi făcu semn să se aşeze înapoi.

— Lasă-l să plece. Ne vom ocupa de el la timpul potrivit. Lancelot, în calitate de campion al doamnei mele, s-ar putea să îţi revină ţie sarcina de a te ocupa de acest bădăran uzurpator.

— Va fi o plăcere, regele meu, spuse Lancelot, începând să vorbească de parcă ar fi fost pe jumătate adormit, dar Morgaine îl suspectă că nu avea nici cea mai vagă idee ce acceptase.

Uşierii continuau să anunţe că toţi oamenii trebuie să se apropie pentru dreptatea regelui. Un moment comic a fost acela când un fermier a intrat, povestind cum el şi vecinul său s-au certat pentru o mică moară de vânt, aflată la graniţa dintre cele două proprietăţi.

— Şi nu ne-am putut înţelege, sire, spuse omul, mototolindu-şi în mâini căciula aspră de lână, aşa că ne-am socotit noi că regele a făcut ca toată această ţară să fie destul de sigură ca să poţi avea o moară de vânt, şi mi-am zis să vin aici, sire, să văd ce spui şi să iau aminte.

Printre hohote de râs bine dispuse, problema fu rezolvată, dar Morgaine observă că numai Arthur nu a râs, ci a ascultat serios, a judecat, iar după ce omul i-a mulţumit şi a plecat, cu multe plecăciuni şi mulţumiri, doar atunci a lăsat să răsară un surâs pe faţa sa.

— Cai, ocupă-te ca omul să primească de la bucătărie ceva de mâncare înainte de a merge acasă, căci a străbătut cale lungă până aici. Cine este următorul care caută dreptate? întrebă apoi. Doamne ajută să fie ceva potrivit pentru judecata mea… Oare de acum o să vină să îmi ceară sfatul şi la prăsirea cailor sau ceva de felul acesta?

— Se pare că îl preţuiesc pe regele lor, Arthur, spuse Taliesin. Dar ar trebui să le faci cunoscut că trebuie să meargă la stăpânul locului şi să ai grijă ca supuşii tăi să fie şi ei răspunzători de dreptate, în numele tău. Îşi ridică privirea să vadă cine este următorul petiţionar, apoi adăugă: Dar, iată, aceasta ar putea fi mai demnă de atenţia unui rege, întrucât e o femeie şi, nu mă îndoiesc, în necaz.

Arthur îi făcu semn să se apropie. Era o tânără sigură pe sine, trufaşă, învăţată cu politeţurile de la curte. Nu avea alt însoţitor decât un pitic mic şi urât, nu mai înalt de un metru, dar cu umeri largi şi bine proporţionat, care ducea o secure scurtă şi puternică. Femeia făcu o plecăciune în faţa regelui şi îşi spuse povestea. Slujise o femeie care rămăsese singură pe lume, asemenea multor altor femei, după anii de război. Proprietatea ei era înspre miazănoapte, lângă vechiul zid roman care se întindea milă după milă, cu forturi şi cetăţi distruse, în cea mai mare parte în ruină. Dar o bandă de cinci fraţi, toţi nişte bestii, refortificase cinci dintre castele, ducând toată regiunea la pierzanie. Iar acum, unul dintre ei, căruia îi plăcea să-şi spună Cavalerul Roşu al Pământurilor Roşii, o ataca pe stăpâna femeii, iar fraţii lui erau şi mai răi decât el.

— Ah, Cavalerul Roşu, spuse Gawaine, îl cunosc pe acest domn. M-am luptat cu el atunci când am venit spre miazăzi de la ultima mea vizită la curtea regelui Lot şi cu greu am scăpat cu viaţă. Arthur, poate ar fi bine să trimiţi o armată să termine cu aceşti indivizi. În acea parte a lumii nu există lege.

Arthur se încruntă şi încuviinţă, dar tânărul Gareth se ridică de pe scaun.

— Maria Ta, locul acela e la marginea ţării tatălui meu. Trimite-mă să o ajut pe această doamnă să-şi apere meleagurile împotriva acestor răufăcători!

Tânăra femeie îl privi pe Gareth, cu faţa lui spână, strălucitoare, şi cu roba albă de mătase cu care se îmbrăcase pentru ceremonie, şi izbucni în râs:

— Tu? Păi tu eşti un copil. Nu ştiam că regele ia la masa sa copii care au crescut prea mari.

Gareth roşi ca un copil. Într-adevăr, îi întinsese cupa regală lui Arthur – era un serviciu pe care flăcăii de viţă nobilă, crescuţi la curte, îl făceau la ospeţe. Gareth nici măcar nu-şi amintise că nu mai era datoria lui, iar Arthur, care ţinea la băiat, nu îl

dezaprobase.

Femeia se întoarse:

— Rege şi stăpân al meu, am venit să-ţi cer unul sau mai mulţi dintre cei mai buni cavaleri ai tăi, cu o reputaţie în luptă care să-l înspăimânte pe Cavalerul Roşu – pe Gawaine sau Lancelot sau Balin, cunoscut ca fiind printre marii luptători împotriva saxonilor. Ai de gând, sire, să-i laşi tocmai pe băieţii de la bucătărie să-şi râdă de mine?

— Companionul meu, Gareth, nu este un băiat de la bucătărie, doamnă. Este frate cu sir Gawaine şi promite că va fi un cavaler pe măsura acestuia sau chiar mai bun. I-am făgăduit, într-adevăr, prima misiune onorabilă pe care i-aş putea-o încredinţa şi am să-l trimit cu tine. Gareth, spuse Arthur, te însărcinez să mergi cu această femeie, să o păzeşti de primejdii pe drum, iar când vei ajunge în ţara ei, să îi ajuţi stăpâna să organizeze apărarea împotriva acestor tâlhari. Dacă ai nevoie de ajutor, îmi poţi trimite un mesager, dar fără îndoială că femeia are luptători destui; au nevoie doar de cineva cu ştiinţă şi pricepere la strategie, iar aceasta tu ai deprins-o de la Cai şi de la Gawaine. Doamnă, îţi dau în ajutor un om bun.

Ea nu prea îndrăznea să răspundă regelui, dar îl privi ameninţătoare pe Gareth.

— Îţi mulţumesc, Maria Ta, spuse acesta. Voi vârî frica de Dumnezeu în nemernicii care tulbură acele meleaguri.

Făcu o plecăciune în faţa lui Arthur şi se răsuci spre femeie, dar aceasta se întorsese cu spatele şi se îndrepta în grabă spre ieşire. Cu voce scăzută, Lancelot spuse:

— E prea tânăr pentru aşa ceva, sire. Nu ar trebui să-l trimiţi pe Balan sau pe Balin ori pe cineva mai experimentat?

— Cred sincer că Gareth poate s-o facă şi prefer ca niciunul din companionii mei să nu fie favorizat în faţa altuia. Pentru doamna aceea, ar trebui să fie destul să ştie că unul dintre ei vine să-i ajute poporul.

Arthur se lăsă pe spate şi îi făcu semn lui Cai să-i aducă farfuria.

— Să faci dreptate e o treabă care îţi produce foame. Mai sunt petiţionari?

— Mai este unul, stăpâne Arthur, spuse încet Viviane şi se ridică de la locul ei, printre doamnele reginei.

Morgaine începu să se ridice şi ea pentru a o urma, dar

Viviane îi făcu semn să stea pe loc. Părea mai înaltă decât era, pentru că se ţinea atât de dreaptă şi pentru că avea strălucire, strălucirea Avalonului. Părul ei alb fusese împletit cu totul sus, pe cap. Într-o parte, îi atârna cuţitaşul ascuţit de preoteasă, iar pe frunte, ca o văpaie, semnul Zeiţei, semiluna strălucitoare.

Arthur o privi pentru o clipă cu surprindere, apoi o recunoscu şi îi făcu semn să se apropie.

— Doamnă a Avalonului, a trecut mult de când n-ai mai onorat această curte cu prezenţa ta. Vino, aşează-te lângă mine, şi spune-mi cum aş putea să mă pun în slujba ta cel mai bine?

— Onorând Avalonul, aşa cum ai jurat să faci, spuse Viviane. Vocea îi era foarte limpede şi scăzută, dar era vocea exersată a unei preotese; putea fi auzită din cele mai îndepărtate cotloane ale încăperii. Regele meu, te rog să te uiţi acum la sabia pe care o porţi şi să te gândeşti la cei care ţi-au pus-o în mână şi la ceea ce ai jurat…

În anii de mai târziu, după ce toate cele întâmplate în acea zi fuseseră pomenite în lung şi-n lat, nu mai existau nici două persoane din sutele de martori din acea sală, care să poată cădea de acord cu privire la cele petrecute atunci.

Morgaine îl văzu pe Balin ridicându-se şi năpustindu-se înainte. Văzu o mână care înhăţă securea pe care Meleagrant o lăsase lângă tron, apoi se iscă o învălmăşeală şi un ţipăt, iar ea îşi auzi propriul strigăt când securea căzu, rotindu-se. Dar nu văzu lovitura, ci doar părul alb al lui Viviane înroşindu-se dintr-odată, în timp ce ea se prăbuşi fără un ţipăt. Pe urmă, sala se umplu de strigăte, Balin se zbătea să scape din strânsoarea în care îl prinseseră Lancelot şi Gawaine. Morgaine îşi luase pumnalul în mână şi se precipita înainte, dar Kevin o apucă de mână, strângându-i încheietura cu degetele lui contorsionate.

— Morgaine, nu, nu! E prea târziu, spuse el şi vocea lui se înfundă în hohote de plâns. Ceridwen! Zeiţă-mamă! Nu, nu… Nu o privi acum, Morgaine!

Încercă să o întoarcă, dar Morgaine stătea împietrită, transformată parcă într-o stâncă, ascultând cum Balin înjura cât putea de tare. Dintr-odată, Cai spuse:

— Priviţi la Taliesin!

Bătrânul se scursese în jos, leşinând pe scaun.

Cai se aplecă şi îl ridică. Apoi, cerându-şi în grabă iertare de la

Arthur, luă cupa din mâna regelui şi turnă vinul pe gâtul bătrânului. Kevin o lăsă pe Morgaine să plece şi se împletici lângă bătrânul druid, aplecându-se deasupra lui. Morgaine gândi: „Ar trebui să merg la el”, dar nu putea face un singur pas, de parcă picioarele îi erau înţepenite în pământ. Se uita ţintă la bătrânul leşinat, ca să nu fie nevoită să îşi întoarcă privirea spre balta oribilă de sânge de pe podea, ce mânjea rochia, părul, mantia lungă. În acea ultimă clipă, Viviane îşi apucase cuţitaşul în formă de seceră. Mâna i se odihnea acum pe el, pătată de propriul sânge… era atât de mult sânge, prea mult. Ţeasta… ţeasta îl fusese crăpată în două şi pe tron era sânge… Sânge revărsat ca dintr-un animal de sacrificiu aici, la picioarele tronului lui Arthur. Regele îşi regăsi în cele din urmă glasul:

— Nefericitule! Aceasta este o crimă, spuse el cu glas răguşit. Ce ai făcut? Aceasta este crimă, crimă cu sânge rece, chiar înaintea tronului regelui tău…

— Crimă, spui? replică Balin cu vocea lui groasă şi aspră. Da, ea era cea mai dezgustătoare criminală a acestui regat, merita moartea încă de două ori. Ţi-am scăpat regatul de o vrăjitoare rea şi periculoasă, regele meu!

Arthur părea mai mult furios decât îndurerat.

— Doamna Lacului era prietena şi binefăcătoarea mea! Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel despre o rudă a mea, cea care m-a ajutat să urc pe acest tron?

— O să-l chem pe Lancelot însuşi, să depună mărturie dacă nu ea a pus la cale moartea mamei mele, spuse Balin, o bună şi pioasă creştină şi mamă adoptivă a propriului tău frate, Balan! Ea a ucis-o pe mama, îţi spun, ea a ucis-o prin vrăjitoriile ei afurisite… Mi-a ucis mama, vă spun, iar eu am răzbunat-o, aşa cum trebuie să facă un cavaler!

Lancelot închise ochii, îngrozit, faţa i se contorsionă, dar nu vărsă nicio lacrimă.

— Maria Ta, viaţa acestui om îmi aparţine! Lasă-mă să răzbun moartea mamei mele.

— Şi a surorii mamei mele, spuse Gawaine.

— Şi a mamei mele, adăugă Gaheris.

Transa îngheţată a Morgainei se destrămă. Ea strigă:

— Nu, Arthur, lasă-l pe seama mea! A ucis-o pe Doamna în faţa tronului tău, lasă o femeie a Avalonului să răzbune sângele

Avalonului… Priveşte acolo cum zace răpus Taliesin, se pare că ne-a omorât şi bunicul…

— Surioară, surioară, spuse Arthur întinzând mâna spre Morgaine. Nu, sora mea, nu, dă-mi pumnalul…

Morgaine rămase clătinând din cap, cu pumnalul în mână. Taliesin se ridică brusc pentru a i-l lua, cu bătrânele sale degete tremurânde.

— Nu, Morgaine. Nu mai vreau vărsare de sânge aici. Zeiţa ştie, este destul – sângele ei a fost vărsat ca jertfă pentru Avalon, în această sală…

— Jertfită! Da, jertfită pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu va strivi toate aceste vrăjitorii blestemate şi toţi Zeii lor, strigă Balin înnebunit. Lasă-mă să mă ocup şi de cealaltă, Maria Ta, să curăţ această curte de toţi vrăjitorii…

Se zbătu atât de violent, încât Lancelot şi Gawaine abia putură să îl ţină şi îi făcură semn lui Cai, care veni şi îi ajută să-l doboare pe Balin, care încă se zbătea, în faţa tronului.

— Linişte, spuse Lancelot, scuturând din cap. Te avertizez, o singură mână asupra lui Morgaine sau Merlin şi am să-ţi iau capul, orice ar spune Arthur, şi voi muri de mâinile tale după aceea, dacă aşa vei voi.

Era transfigurat de chin şi disperare.

— Regele meu, şuieră Balin, te implor, lasă-mă să strivesc toţi aceşti vrăjitori şi vrăjitoare, în numele lui Hristos, care îi urăşte pe toţi…

Lancelot îl lovi pe Balin, cu putere, peste gură, omul gâfâi şi tăcu, cu sângele şiroindu-i din buza spartă.

— Cu voia ta, mărite rege, spuse el, apoi îşi desfăcu mantia bogată şi acoperi cu tandreţe trupul mamei sale.

Arthur părea că respiră mai uşor acum, când cadavrul era ascuns vederii. Doar Morgaine continua să caşte ochii la mormanul neînsufleţit, acoperit cu mantia purpurie pe care Lancelot o îmbrăcase pentru sărbătoare.

„Sânge. Sânge la picioarele tronului regal. Sânge revărsat din inimă.” Lui Morgaine i se părea că aude, undeva, ţipăt de corbi. Arthur spuse încet:

— Uitaţi-vă la doamna Morgaine, va leşina.

Iar ea simţi mâini care o ajutau cu blândeţe să se aşeze şi pe cineva care îi ducea o cupă la buze. Vru să o dea la o parte şi apoi parcă auzi vocea lui Viviane, spunând: „Bea. O preoteasă

trebuie să-şi păstreze puterea şi voinţa.” Supusă, bău, în timp ce auzea glasul lui Arthur, sever şi solemn.

— Balin, oricare ar fi motivele tale, gata! Am auzit ce ai spus. Nicio vorbă! Eşti fie nebun, fie un ucigaş cu sânge rece. Orice ai spune, mi-ai ucis ruda şi ai scos arma în faţa ta Marelui Rege, de Rusalii. Cu toate acestea, nu voi lăsa să fii ucis acolo unde eşti. Lancelot, bagă sabia în teacă!

Lancelot îl ascultă.

— Voi face voia ta, stăpâne. Dar dacă vei lăsa nepedepsită această crimă, atunci voi cere permisiunea să plec de la curtea ta.

— O, dar o voi pedepsi. Chipul îi era ameninţător. Balin, eşti destul de zdravăn la minte ca să mă asculţi? Atunci, aceasta îţi e osânda. Te alung de la această curte pe vecie. Această femeie va fi pregătită şi pusă pe năsălie. Iar pe tine te însărcinez să o duci la Glastonbury, să-i spui toată povestea arhiepiscopului şi să faci penitenţa pe care ţi-o va da el. Cu o clipă în urmă, ai vorbit de Dumnezeu şi de Hristos, dar niciun rege creştin nu îngăduie o răzbunare personală făcută cu sabia, în faţa tronului dreptăţii. Auzi ce spun, Balin, tu, care mi-ai fost cândva cavaler şi companion?

Balin îşi plecă fruntea. Nasul îi fusese spart de lovitura lui Lancelot, din gură îi şiroia sânge şi vorbi cu greu, printre dinţii sparţi.

— Te aud, Maria Ta, voi pleca.

Rămase cu capul aplecat. Arthur le făcu semn servitorilor:

— Vă poruncesc, aduceţi pe cineva să ia bietul trup…

Morgaine se smulse din mâinile care o ţineau şi îngenunche lângă Viviane.

— Maria Ta, te implor, lasă-mă pe mine să o pregătesc de înmormântare…

Şi se luptă să-şi oprească lacrimile pe care nu îndrăznea să le verse. Aceasta nu era Viviane, acest trup frânt, mort, cu mâna ca un cleşte zbârcit, încă strângând cuţitaşul cu lama curbată al Avalonului. Luă pumnalul, îl sărută şi şi-l vârî la centură. Pe acesta, doar pe acesta îl va păstra.

„Mare Mamă milostivă, ştiam că nu vom merge niciodată împreună la Avalon!…” Nu va plânge. Îl simţi pe Lancelot aproape de ea. El murmură:

— Slavă Domnului că Balan nu este aici, să-şi piardă mama şi

fratele vitreg într-un moment de nebunie – dar, dacă Balan ar fi fost aici, poate nu s-ar fi întâmplat! Există oare vreun Dumnezeu sau vreo îndurare?

O durea sufletul pentru suferinţa lui Lancelot. Se temuse de mama sa şi o urâse, dar o şi venerase, ca pe imaginea însăşi a Zeiţei. O parte din ea ar fi vrut să-l strângă pe Lancelot în braţe, să-l liniştească, să-l lase să plângă şi totuşi simţea şi furie. Îşi sfidase mama, cum îndrăznea acum să o plângă?

Taliesin îngenunche lângă ei şi spuse, cu bătrânul lui glas spart:

— Lăsaţi-mă să vă ajut, copii. Este dreptul meu…

Iar ei se dădură la o parte, în timp ce el îşi plecă fruntea pentru a murmura o străveche rugăciune de trecere. Arthur se ridică.

— Nu va mai fi niciun ospăţ astăzi. Am avut parte de prea multă tragedie pentru un ospăţ. Aceia dintre voi care sunteţi înfometaţi, terminaţi-vă mâncarea şi îndepărtaţi-vă în linişte.

Arthur coborî încet, spre locul unde zăcea trupul. Îşi aşeză mâna cu blândeţe pe umărul lui Morgaine, iar ea o simţi acolo, în suferinţa ei încremenită. Îi putu auzi pe ceilalţi oaspeţi părăsind sala, unul după altul, şi prin foşnetul acela auzi, blând, sunetul unei harpe. Doar o pereche de mâini din întreaga Britanie putea cânta aşa la harpă. Şi, în sfârşit, Morgaine se înmuie şi lacrimile îi ţâşniră din ochi, în timp ce Kevin îngâna cântecul de înmormântare al Doamnei. În acele acorduri, Viviane, preoteasă a Avalonului, fu purtată încet afară din sala mare a Camelotului.

Morgaine, păşind lângă ea, privi înapoi o singură dată, spre sala mare, spre Masa Rotundă şi spre silueta solitară, plecată, a lui Arthur, care stătea lângă harpist. Şi, prin toată suferinţa şi disperarea ei, ea se gândi că Viviane nu apucase să îi transmită lui Arthur mesajul din Avalon. „Aceasta este sala unui rege creştin, iar acum nu mai există nimeni care să spună altfel. Cât s-ar bucura Guinevere, dacă ar şti.”

Mâinile îi erau împreunate; Morgaine nu ştia, poate se ruga. Îi văzu şerpii tatuaţi în jurul încheieturilor şi se gândi la tânărul cerb şi la nou-încoronatul rege care venise la ea, cu sângele Regelui Cerb pe faţă şi pe mâini şi, pentru o clipă, i se păru că aude vocea batjocoritoare a reginei zâne. Şi apoi nu se mai auzi decât bocetul chinuit al harpei lui Kevin şi glasul lui Lancelot

plângând lângă ea, în timp ce o duceau pe Viviane spre odihna veşnică.

Vorbeşte Morgaine...

Am urmat trupul lui Viviane de la sala mare a Mesei Rotunde, plângând a doua oară în viaţă, din câte îmi puteam aminti.

Şi totuşi, mai târziu în acea seară, m-am certat cu Kevin.

Împreună cu femeile reginei, am pregătit trupul lui Viviane pentru înmormântare. Guinevere trimisese femeile cu aşternuturi şi mirodenii şi un giulgiu de catifea, dar ea nu venise. A fost bine şi aşa. O preoteasă a Avalonului trebuia înmormântată de preotese însoţitoare, îmi lipseau surorile din Casa Fecioarelor, dar, cel puţin, nicio mână de creştin nu o atinsese. Când am terminat, Kevin a venit să privegheze lângă trupul neînsufleţit.

— L-am trimis pe Taliesin la culcare. Am această autoritate acum, ca Merlin al Britaniei. El este foarte bătrân şi foarte firav, e un miracol că inima nu l-a lăsat în aceste zile. Mă tem că nu îi va supravieţui mult lui Viviane. Balin e liniştit acum. Cred că îşi dă seama ce a făcut, dar cu siguranţă fapta lui a fost săvârşită într-un acces de nebunie. E pregătit să călătorească la Glastonbury cu trupul ei şi să facă penitenţa pe care arhiepiscopul i-o va da.

L-am privit cu mânie:

— Şi tu eşti mulţumit cu asta? Vei lăsa ca ea să cadă în mâinile Bisericii? Puţin îmi pasă ce se întâmplă cu acel criminal, dar Viviane trebuie dusă la Avalon.

Mi-am înghiţit lacrimile. Ar fi trebuit să mergem împreună la Avalon...

— Arthur a hotărât, a spus Kevin încet, că ea va fi înmormântată în faţa bisericii din Glastonbury, unde să o poată vedea toată lumea.

Mi-am scuturat capul, nevenindu-mi să cred. Oare toţi bărbaţii înnebuniseră în acea zi?

— Viviane trebuie să se odihnească în Avalon, acolo unde toate preotesele Mamei au fost înmormântate de la începutul lumii. Iar ea a fost Doamna Lacului!

— A fost în acelaşi timp prietena şi binefăcătoarea lui Arthur, spuse Kevin, şi mormântul ei va fi loc de pelerinaj. Şi-a întins

mâna, ca să tac. Nu, ascultă-mă, Morgaine, are dreptate. Niciodată, în întreaga domnie a lui Arthur, nu a mai existat o crimă atât de gravă. Nu poate ascunde mormântul ei de ochii şi de mintea oamenilor. Trebuie înmormântată acolo unde toţi oamenii vor putea vedea dreptatea regelui şi dreptatea bisericii.

— Şi tu vei îngădui asta?

— Morgaine, scumpa mea, a spus el cu blândeţe, nu sunt eu în măsură să îngădui sau să refuz. Arthur este Marele Rege şi în acest regat se face voia lui.

— Iar Taliesin tace? Sau l-ai trimis la culcare ca să nu îţi stea în cale când faci această blasfemie, cu complicitatea regelui? Vrei ca Viviane să aibă parte de o înmormântare creştină, cu rituri creştine – ea, care a fost Doamna Lacului, să fie înmormântată de aceşti oameni care îşi întemniţează Zeul între pereţi de piatră? Viviane m-a ales pe mine să fiu Doamnă a Lacului, după ea, iar eu nu voi permite asta. Interzic asta, mă auzi?

Kevin spuse calm:

— Morgaine, ascultă-mă, draga mea. Viviane a murit fără să-şi numească succesoarea.

— Erai acolo în ziua când a spus că m-a ales pe mine…

— Dar tu nu erai în Avalon la moartea ei şi ai abandonat acel loc, a spus Kevin şi aceste vorbe mi-au căzut în cap ca o ploaie rece, aşa că am început să tremur.

El s-a uitat la catafalc şi la trupul lui Viviane care zăcea acolo, acoperit. Nu putusem să fac nimic ca acel chip mort să poată fi privit.

— Viviane a murit fără să numească o succesoare, aşadar îmi revine mie, ca Merlin al Britaniei, să declar ce este de făcut. Şi dacă aceasta este voinţa lui Arthur, doar Doamna Lacului – şi iartă-mă, draga mea, că spun asta, dar acum nu există nicio Doamnă în Avalon – ar putea vorbi împotriva spuselor mele. Îmi dau seama că regele are motive pentru ceea ce doreşte. Viviane şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să aducă o paşnică domnie a legii pe acest pământ…

— A venit să-i reproşeze lui Arthur că a trădat Avalonul! am strigat cu disperare. A murit fără să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, iar acum tu vei accepta ca ea să fie înmormântată în pământ creştin, în sunetul clopotelor bisericii, ca ei să poată triumfa asupra ei în moarte ca şi în viaţă?!

— Morgaine, Morgaine, biata mea copilă! Kevin şi-a îndreptat mâinile spre mine, acele mâini deformate care mă alintaseră atât de des. Te iubesc, crede-mă! Dar ea este moartă. A fost o femeie extraordinară, şi-a dedicat viaţa acestui pământ. Crezi că pentru ea contează unde va zăcea cochilia ei goală? Ea a plecat spre ceea ce o aşteaptă dincolo de moarte şi, după cum am cunoscut-o, ştiu că ceea ce o aşteaptă nu poate fi decât bine. Crezi că îi va fi ciudă că trupul ei trebuie să fie aşezat acolo unde poate sluji cel mai bine acele scopuri pentru a căror îndeplinire şi-a dedicat întreaga viaţă? Dreptatea regelui trebuie să triumfe asupra a tot ceea ce este rău în această ţară.

Vocea lui plină, mângâietoare, melodioasă a fost atât de convingătoare încât am şovăit, pentru o clipă. Viviane nu mai era; mai erau doar acei creştini care făceau caz de pământul sacru sau nesfinţit, de parcă nu tot pământul, care era sânul Mamei, era sfânt. Am vrut să mă arunc în braţele lui şi să plâng după singura mamă pe care o cunoscusem, pentru pierderea speranţelor mele că mă voi întoarce la Avalon alături de ea, să plâng pentru tot ceea ce azvârlisem deoparte şi pentru distrugerea propriei mele vieţi... Dar ceea ce a spus apoi m-a făcut să mă retrag îngrozită.

— Viviane era bătrână, şi trăia în Avalon ferită de lumea reală. Eu am fost nevoit să trăiesc cu Arthur, în lumea în care se câştigă bătălii şi sunt luate decizii reale. Morgaine, iubita mea, ascultă-mă. E prea târziu să mai cerem ca Arthur să îşi ţină jurământul faţă de Avalon, în aceeaşi formă în care l-a făcut. Timpul trece, sunetul clopotelor Bisericii acoperă acest pământ, iar oamenii sunt mulţumiţi să îl audă. Cine suntem noi să spunem că aceasta nu e voinţa Zeilor care se ascund în spatele Zeilor? Fie că vrem sau nu, iubita mea, acesta e un pământ creştin, iar noi, care cinstim memoria lui Viviane, nu îi vom face niciun bine dacă vom spune tuturor că ea a venit aici ca să-i ceară regelui lucruri imposibile.

— Să-i ceară lucruri imposibile? Mi-am tras mâinile. Cum îndrăzneşti?

— Morgaine, ascultă glasul raţiunii!

— Nu raţiune, ci trădare! De-ar auzi asta Taliesin...

— Vorbesc aşa cum l-am auzit pe Taliesin însuşi vorbind, a spus Kevin cu blândeţe. Viviane nu a trăit ca să fie desfăcut ceea ce a făcut ea; a vrut să făurească o ţară liniştită, nu are

importanţă dacă aceasta e numită creştină sau druidă; peste toate, va fi împlinită voinţa Zeiţei, indiferent cum ar numi-o oamenii. Cine eşti tu să spui că nu a fost voinţa Zeiţei ca Viviane să fie răpusă înainte de a putea răspândi iarăşi discordia într-o ţară care a ajuns la pace şi la înţelegere? Îţi spun, ţara nu va fi iarăşi sfâşiată de conflicte şi, dacă Viviane nu ar fi fost răpusă de Balin, eu însumi aş fi vorbit împotriva lucrurilor pe care le-ar fi cerut – şi cred că şi Taliesin ar fi spus acelaşi lucru.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti în numele lui Taliesin?

— Taliesin însuşi m-a numit Merlin al Britaniei şi, astfel, m-a împuternicit să vorbesc în numele lui când el nu o poate face.

— Mai urmează să spui că ai devenit creştin! De ce nu porţi mătănii şi un crucifix?

Mi-a vorbit atât de blând încât mi-a venit să plâng:

— Crezi că ar conta atât de mult dacă, într-adevăr, aş face-o, Morgaine?

Am îngenuncheat în faţa lui aşa cum făcusem cu un an în urmă, apăsând mâna lui strâmbă pe pieptul meu.

— Kevin, te-am iubit. Pentru asta, te implor: fii credincios acum Avalonului şi memoriei lui Viviane! Vino cu mine diseară. Nu fă această mascaradă, ci vino cu mine la Avalon, acolo unde Doamna Lacului trebuie să se odihnească, alături de celelalte preotese ale Zeiţei…

S-a aplecat deasupra mea. În mâinile diforme, puteam să-i simt afecţiunea chinuită.

— Morgaine, nu pot. Draga mea, nu vrei să fii calmă şi să asculţi vocea raţiunii în ceea ce spun?

M-am ridicat, eliberându-mă din slaba lui strânsoare şi, înălţându-mi mâinile, am invocat puterea Zeiţei. Mi-am auzit vocea răsunând cu puterea unei preotese:

— Kevin! În numele celei care a venit la tine, în numele bărbăţiei pe care ea ţi-a dat-o, aduc supunere asupra ta! Legământul tău nu este nici pentru Arthur, nici pentru Britania, ci doar pentru Zeiţă! Vino acum, părăseşte acest loc! Vino cu mine în Avalon, să-i purtăm trupul!

Pentru o clipă am putut vedea, în întuneric, strălucirea Zeiţei înconjurându-mă. Kevin a îngenuncheat tremurând şi în clipa următoare am ştiut că se supusese.

Apoi nu mai ştiu ce s-a întâmplat, probabil îmi trecuse prin minte: „Nu, nu sunt demnă, nu am niciun drept… Am trădat

Avalonul, l-am părăsit, cu ce drept îi poruncesc eu lui Merlin al Britaniei?” Vraja s-a destrămat. Kevin a făcut un gest brusc, ridicându-se în picioare cu dificultate.

— Femeie, tu nu îmi porunceşti mie! Tu, care ai repudiat Avalonul, cu ce drept crezi că îi dai ordine lui Merlin? Mai degrabă ar trebui să îngenunchezi în faţa mea. M-a împins cu ambele mâini. Nu mă mai provoca!

Mi-a întors spatele şi a plecat, şchiopătând, iar umbrele făceau unduitoare mişcări pe pereţi, în timp ce el ieşea din cameră. L-am privit plecând, prea distrusă ca să pot plânge măcar.

Şi, patru zile mai târziu, Viviane a fost înmormântată cu toate ritualurile Bisericii, în Insula Sfântă din Glastonbury. Dar eu nu am mers acolo. Niciodată, jurasem, nu voi pune piciorul pe acea insulă a preoţilor.

Arthur a jelit-o sincer şi i-a ridicat un mormânt mare şi un monument de piatră jurând că, într-o zi, el şi Guinevere vor fi înmormântaţi acolo, lângă ea.

Cât despre Balin, arhiepiscopul Patricius i-a cerut să facă un pelerinaj la Roma şi pe Pământurile Sfinte dar, înainte de a pleca în exil, Balan a auzit povestea de la Lancelot şi l-a urmărit, fraţii vitregi s-au luptat, iar Balin a fost omorât cu o singură lovitură; Balan, rănit, fu cuprins de fierbinţeală şi nu i-a supravieţuit nici măcar o zi întreagă.

Şi aşa, Viviane – aşa s-a spus atunci când s-a făcut un cântec despre asta – a fost răzbunată, dar ce mai contează, când ea zace într-un mormânt creştin?

Iar eu... Eu nu am aflat niciodată pe cine au ales ca Doamnă a Lacului în locul ei, căci nu m-am putut întoarce în Avalon.

...Nu eram demnă de Lancelot, nu eram demnă nici măcar de Kevin... Nu l-am putut atrage să-şi facă adevărata datorie faţă de Avalon.

...Ar fi trebuit să mă duc la Taliesin şi să-l implor, chiar şi în genunchi, să mă ducă înapoi în Avalon, ca să pot să-mi răscumpăr toate păcatele şi să mă întorc în sanctuarul Zeiţei...

Dar, înainte ca vara să se sfârşească, Taliesin s-a dus şi el. Cred că nu a ştiut niciodată cu adevărat că Viviane a murit, pentru că, şi după ce a fost înmormântată, vorbea de parcă ea urma să revină curând şi să se întoarcă împreună în Avalon... şi mai vorbea despre mama de parcă ar fi trăit şi ar fi fost o fetiţă

din Casa Fecioarelor.

Şi, la sfârşitul verii, Taliesin a murit liniştit şi a fost îngropat în Camelot şi până şi episcopul l-a plâns ca pe un om înţelept şi învăţat.

Şi în iarna care a urmat, am auzit că Meleagrant s-a pus să domnească peste ţinutul Summer. Dar când a venit primăvara, Arthur a plecat spre miazăzi iar Lancelot a trebuit să plece şi el să vadă de castelul regelui din Caerleon, unde Meleagrant a trimis un mesager sub un steag de pace, cerând ca sora lui, Guinevere, să vină să vorbească cu el despre conducerea acelei ţări aspra căreia aveau amândoi pretenţii.

4

— M-aş simţi mai în siguranţă şi sunt sigur că stăpânului nostru, regele, i-ar fi plăcut mai mult ca Lancelot să fie aici, să călătorească împreună cu tine, spuse Cai serios. Anul trecut, de Rusalii, un cavaler a scos sabia chiar în faţa lui Arthur, fără să aştepte dreptatea regelui. Fratele tău sau nu, mie nu îmi place să ştiu că vei călători singură, doar cu doamna şi cu şambelanul tău.

— Nu este fratele meu, spuse Guinevere. Mama lui a fost, un timp, ţiitoarea regelui, dar el a alungat-o pentru că a găsit-o cu alt bărbat. Ea a susţinut – şi probabil i-a spus şi fiului ei – că Leodegranz a fost tatăl său. Regele nu a recunoscut asta niciodată. Dacă ar fi fost un om de onoare, în care stăpânul meu ar fi putut avea încredere, poate că ar fi putut să-mi fie regent, asemenea celorlalţi fraţi ai mei. Dar nu îi voi îngădui să profite de pe urma unei asemenea minciuni.

— Şi atunci, te vei da pe mâinile lui, Guinevere? întrebă încet Morgaine.

De ce părea Morgaine atât de calmă şi fără frică? Nu se temea de nimic, nu fusese niciodată atinsă de nicio emoţie în spatele acelui chip rece, de nepătruns? În mod raţional, ştia că Morgaine, asemenea tuturor muritorilor, trebuie să sufere uneori de durere, teamă, mâhnire, furie şi, cu toate acestea, văzuse emoţie la Morgaine doar de două ori şi asta cu mult timp în urmă: o dată, când Morgaine a căzut în transă şi a visat sânge în casă – atunci ţipase de frică – şi încă o dată când Viviane a fost ucisă aici, în faţa ochilor ei, iar Morgaine şi-a pierdut cunoştinţa.

Guinevere spuse:
— Nu am defel încredere în el, cred doar că e un impostor lacom. Dar, gândeşte-te, Morgaine, toate pretenţiile lui se bazează pe faptul că îmi este frate. Dacă îmi aduce fie şi cea mai mică insultă şi mă tratează altfel decât pe onorata lui soră, pretenţiile lui se dovedesc a fi minciuni. Aşadar, nu va îndrăzni să facă nimic altceva decât să mă întâmpine ca pe o onorată soră şi regină.
Morgaine ridică din urmei:
— Nu m-aş încrede în el nici măcar până într-acolo.
— Desigur, ca şi Merlin, ai la îndemână vrăjitoria pentru a-ţi da cunoştinţă despre ce s-ar putea întâmpla dacă fac asta.
Morgaine spuse cu indiferenţă:
— Nu e nevoie de nicio vrăjitorie ca să ştii că un ticălos e un ticălos şi nici de vreo înţelepciune supranaturală care să mă împiedice să-i dau unei secături să-mi ţină punga.
Orice ar fi spus Morgaine, Guinevere se simţea întotdeauna îndemnată să facă exact invers. Ştiuse mereu că Morgaine o credea o proastă, o fetişcană care nu era destul de deşteaptă nici să-şi lege pantofii. Credea oare că nu era în stare să rezolve o problemă de stat cât timp Arthur era absent? Cu toate acestea, abia putea să o privească pe Morgaine în ochi, de la acea blestemată zi de Beltane de anul trecut, când o implorase pe cumnata sa să-i facă farmece ca să nu mai fie stearpă. Morgaine îi spusese că farmecele funcţionează adesea altfel decât am dori… Acum, ori de câte ori se uita la ea, se gândea că şi cumnata ei îşi aminteşte.
„Dumnezeu mă pedepseşte, poate, pentru că m-am amestecat în vrăjitorii, pentru acea noapte blestemată.” Iar întotdeauna, când lăsase fie şi cea mai palidă amintire a acelui timp să îi vină în minte, simţea un amestec de plăcere şi ruşine năpădindu-i întregul trup. Ah, era uşor să spună că băuseră toţi trei sau să se scuze că tot ce a făcut în acea noapte a fost cu consimţământul lui Arthur, la insistenţele lui, de fapt. Totuşi, era cumplit, un păcat, un adulter.
Şi, din acea noapte, tânjise după Lancelot zi şi noapte, deşi abia dacă puteau să se privească. Ea nu îl putea privi în ochi. Oare el o ura, ca pe o femeie neruşinată, adulteră? Trebuie că o dispreţuia. Totuşi tânjea după el cu îngrozitoare disperare. După Rusalii, abia dacă a mai trecut pe la curte. Ea nu a crezut

niciodată că Lancelot ţinuse atât de mult la mama lui, nici măcar la fratele lui, Balin, şi totuşi i-a plâns pe amândoi din suflet. A fost plecat de la curte tot acest timp.

— Aş vrea ca Lancelot să fie aici, spuse Cai. Cine altcineva ar trebui să însoţească o regină într-o astfel de misiune decât un cavaler pe care Arthur l-a numit campion şi protector al reginei?

— Dacă Lancelot ar fi aici, spuse Morgaine, multe dintre necazurile noastre ar lua sfârşit, pentru că el l-ar linişti pe Meleagrant cu doar câteva cuvinte. Dar nu foloseşte la nimic să ne închipuim ceea ce nu poate să se întâmple. Guinevere, vrei să vin eu cu tine, să te apăr?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt un copil care nu se poate îndepărta fără o doică lângă el! îi voi lua pe sir Lucan, şambelanul meu, şi pe Bracca să îmi aranjeze părul şi să îmi lege rochia, dacă voi rămâne acolo mai mult de o noapte, şi ca să doarmă la picioarele patului meu. Ce îmi trebuie mai mult?

— Totuşi, Guinevere, trebuie să ai o escortă demnă de rangul tău. Au mai rămas aici, la curte, câţiva dintre companionii lui Arthur.

— Îl voi lua pe Ectorius. Este tatăl vitreg al lui Arthur, e născut nobil şi e un veteran al multor războaie.

Morgaine dădu din cap cu nerăbdare.

— Bătrânul Ectorius şi Lucan, cel care şi-a pierdut un braţ la Mount Badon… De ce nu îi iei cu tine pe Cai şi pe Merlin, draga mea, ca să ai cu tine toţi bătrânii şi toţi şchiopii? Ar trebui să ai o escortă de buni luptători care te pot apăra, Guinevere, în caz că acelui om îi trece prin minte să ţină regina ostatică, pentru a cere răscumpărare, sau chiar mai rău.

Guinevere repetă răbdătoare:

— Dacă nu mă va trata ca pe o soră, atunci pretenţiile lui nu valorează nimic. Şi care bărbat ar putea fi un pericol pentru sora sa?

— Nu ştiu dacă Meleagrant e un creştin atât de bun, spuse Morgaine, dar dacă tu nu te temi de el, Guinevere, înseamnă că îl cunoşti mai bine decât mine. Fără îndoială, poţi găsi o escortă de bătrâni veterani împiedicaţi, care să te însoţească, fie! Ai putea să-i propui să se însoare cu vara ta, Elaine, ca pretenţiile lui asupra regatului să fie încă şi mai îndreptăţite, şi să-l numeşti regentul tău…

Guinevere se scutură, amintindu-şi de uriaşul vulgar,

îmbrăcat în piei şi blănuri prost vopsite.

— Elaine e o doamnă sensibilă, nu aş da-o pe mâna unui astfel de individ, spuse ea. Voi vorbi cu el. Dacă îmi va părea un luptător cinstit şi unul care va păstra pacea în acest regat, atunci, de ne va jura loialitate mie şi lui Arthur, poate să domnească. Nu îmi plac nici toţi companionii lui Arthur, dar un bărbat poate fi un rege cinstit fără să fie unul bun de stat la discuţii cu doamnele.

— Ce mirare să te aud spunând asta, replică Morgaine. Să te aud cântându-i prohodul vărului meu Lancelot. Aveam impresia că tu crezi că niciun bărbat nu poate fi un bun cavaler dacă nu e chipeş şi curtenitor.

Guinevere nu voia să se mai certe cu Morgaine.

— Haide, surioară, ţin mult şi la Gawaine, deşi e un om necioplit de la miazănoapte, care se împiedică în propriile picioare şi abia dacă are un cuvânt de spus unei femei. După câte ştiu, s-ar putea ca şi Meleagrant să fie un asemenea diamant neşlefuit şi de aceea merg într-acolo, ca să judec singură.

Astfel, în dimineaţa următoare Guinevere se aşternu la drum, cu escorta ei formată din şase cavaleri, Ectorius, veteranul Lucan, camerista ei şi pajul de nouă ani.

Nu îşi vizitase casa copilăriei din ziua când o părăsise, împreună cu Igraine, ca să se mărite cu Arthur. Nu era departe: câteva leghe peste deal şi pe malurile lacului, care în acest anotimp seca, transformându-se în mlaştini, cu vite ce păşteau pe câmpurile înverzite şi cu ierburi dese, înţesate de piciorul-cocoşului, de păpădii şi de ciuboţica-cucului. La ţărm aşteptau două luntri pe care fluturau stindardele tatălui său. Era o sfidare faptul că Meleagrant le arbora fără permisiune, dar, în definitiv, era posibil ca omul să se creadă sincer moştenitorul lui Leodegranz. S-ar putea chiar să fie adevărat, poate că tatăl ei o minţise. Chiar pe acest ţărm debarcase, cu mulţi ani în urmă, promisă pentru Caerleon… cât de tânără fusese şi cât de inocentă! Lancelot era lângă ea, dar soarta o dăruise lui Arthur. Dumnezeu ştie, încercase să-i fie o soţie bună, dar Dumnezeu nu i-a dat copii. Un val de disperare o cuprinse din nou, în timp ce privea spre bărcile ce aşteptau. Ar fi putut să-i dăruiască soţului ei trei sau cinci sau şapte fii şi să vină un an de ciumă, de variolă sau de difterie şi toţi fiii ei ar fi pierit… Asemenea

lucruri se întâmplau. Mama ei avusese patru fii şi totuşi niciunul nu trăise până la cinci ani, iar fiul lui Alienor murise odată cu ea. Morgaine… Morgaine avusese un fiu al Zeului blestemat al vrăjitoarelor şi, din câte ştia, fiul ei trăise şi înflorise în timp ce ea, o credincioasă soţie creştină, nu putuse să aibă niciun copil şi în curând s-ar putea să fie prea bătrână.

Meleagrant însuşi era la ţărm, făcând plecăciuni şi întâmpinând-o ca pe o soră onorată, făcându-i semn să se îndrepte spre barca lui, cea mai mică dintre cele două. Mai târziu, Guinevere nu ştiu niciodată cum s-a întâmplat să fie despărţită de toţi însoţitorii ei, cu excepţia micului paj.

— Servitorii doamnei mele pot merge în cealaltă barcă, eu însumi voi fi aici escorta ta, spuse Meleagrant luând-o de braţ cu un exces de familiaritate care ei nu îi plăcu; dar, în definitiv, trebuia să se poarte cu diplomaţie şi să nu-l înfurie. În ultimul moment, cu un sentiment de frică, îi făcu semn lui Ectorius.

— Va veni cu mine şi şambelanul meu, insistă ea şi Meleagrant zâmbi, iar faţa mare, grosolană, i se înroşi.

— Cum doreşte sora şi regina mea, spuse el şi îi lăsă pe Ectorius şi Lucan să păşească în barca mică, alături de ea.

Se foi, întinzând un preş pe care ea să se aşeze, iar vâslaşii traseră barca pe lac. Apa era mică, împânzită de ierburi. În unele perioade ale anului, aici era uscat. Şi dintr-odată, pe când Meleagrant se aşeză lângă ea, Guinevere fu cuprinsă de un atac al vechii ei spaime, stomacul i se ridică şi, pentru o clipă, avu impresia că o să vomite. Se agăţă de banchetă cu ambele mâini. Meleagrant era prea aproape de ea, se trase cât de departe îi permitea locul. S-ar fi simţit mai în largul ei dacă Ectorius ar fi fost aproape. Prezenţa lui era calmă şi părintească. Observă securea mare pe care Meleagrant o purta la cingătoare. Era ca aceea pe care o lăsase lângă tron, cea pe care Balin o înhăţase pentru a o ucide pe Viviane… Apropiindu-se atât de mult încât răsuflarea lui îi făcu greaţă, Meleagrant spuse:

— Sora mea se simte ameţită? Cu siguranţă nu mişcarea bărcii te deranjează, e atât de lentă…

Se dădu în spate, luptându-se să-şi păstreze stăpânirea de sine. Era singură aici, doar cu cei doi bătrâni, şi era în larg, în mijlocul lacului, înconjurată doar de ierburi şi de apă şi de orizontul înroşit… De ce venise? De ce nu era acum în grădina

interioară de acasă, din Camelot? Nu era niciun fel de siguranţă aici, se afla sub cerul liber, se simţea slabă şi goală şi expusă…

— Vom ajunge pe ţărm în curând, spuse Meleagrant, şi, dacă doreşti să te odihneşti înainte de a ne ocupa de afacerile noastre, surioară, am pus să ţi se pregătească apartamentele reginei…

Luntrea se lovi de mal. Vechea cărare era încă acolo, observă ea, şerpuind îngust până sus, la castel; şi vechiul zid, unde stătuse în acea după-amiază, privindu-l pe Lancelot cum alerga printre cai. Era năucită, de parcă trecuse doar o zi de când fusese acea fetişcană timidă. Întinse mâna pe furiş şi atinse zidul, simţindu-l puternic şi solid şi păşi, cu uşurare, pe poartă. Vechea sală părea mai mică decât când locuise ea aici; se obişnuise cu spaţiile largi de la Caerleon şi, mai târziu, de la Camelot. Vechiul jilţ al tatălui său era acoperit de piei asemeni celor purtate de Meleagrant, iar la picioarele acestuia era întinsă o blană mare şi neagră de urs. Totul avea un aspect neîngrijit, pieile erau zdrenţuite şi unsuroase, sala nemăturată, având un miros acru-dulceag. Strâmbă din nas, dar era o uşurare atât de mare că se afla între ziduri, încât nu-i mai păsa. Se întrebă unde plecaseră însoţitorii ei.

— Vrei să te odihneşti şi să te speli, sora mea? Să te conduc în apartamentele tale?

Ea zâmbi şi spuse:

— Nu voi sta aici îndeajuns ca să le pot numi ale mele, deşi, e adevărat, aş vrea să-mi spăl praful de pe mâini şi să-mi scot mantia. Trimiţi, te rog, pe cineva să-mi caute slujnica? Ar trebui să ai o soţie, dacă te gândeşti să fi regent aici, Meleagrant.

— E timp destul pentru asta, spuse el, dar te voi conduce la apartamentele pe care le-am pregătit pentru regina mea.

O conduse în sus, pe vechile scări. Şi acestea erau prost întreţinute şi neîngrijite. Încruntându-se, Guinevere se gândi şi mai puţin să-l aleagă regent. Dacă s-ar fi mutat în castel şi l-ar fi restaurat, dacă şi-ar fi adus o soţie şi servitori buni să îl îngrijească aşa cum se cuvine, cu draperii noi şi curăţenie, cu ostaşi… Ei bine, dar aceşti soldaţi arătau încă şi mai bădărani decât el însuşi şi Guinevere nu văzuse încă nicio femeie prin preajmă. Un palid regret începu să pună stăpânire pe ea; poate că nu fusese destul de înţeleaptă venind aici singură, fără să insiste să fie însoţită la fiecare pas de escorta ei. Se întoarse pe

scări şi spuse:

— Şambelanul meu mă va însoţi şi vreau să îmi fie trimisă femeia pe dată!

— La porunca doamnei mele.

Rânji. Dinţii lui păreau foarte lungi, galbeni şi pătaţi. Guinevere îşi spuse: „Meleagrant e ca un animal sălbatic”, şi se sprijini, îngrozită, de perete. Dar, cu o nebănuită resursă de energie interioară, reuşi să ceară cu fermitate:

— Acum, te rog, cheamă-l pe sir Ectorius sau voi coborî direct în sală până ce slujnica mea va fi aici. Nu se cuvine ca regina lui Arthur să fie singură cu un străin.

— Nici măcar cu fratele ei? întrebă Meleagrant, dar Guinevere, aplecându-se pe sub braţele lui larg deschise, văzu că Ectorius intrase în sală după ea şi strigă:

— Tată vitreg! Însoţeşte-mă, fii bun! Şi trimite-l pe sir Lucan să-mi găsească servitoarea!

Bătrânul urcă încet scara în urma lor, trecu de Meleagrant, şi Guinevere se sprijini de braţul său. Meleagrant păru nemulţumit. Ajunseră în capul scărilor, la camera în care locuise cândva Alienor. Guinevere avusese o cameră mică, în spatele acesteia. Meleagrant deschise uşa. Înăuntru era un aer închis şi umed, iar Guinevere şovăi. Poate ar fi trebuit să insiste să meargă direct jos şi să treacă la treabă. Nu prea avea cum să se spele sau să se odihnească într-o cameră atât de murdară şi de neîngrijită.

— Tu nu, bătrâne, spuse Meleagrant, întorcându-se brusc şi împingându-l pe Ectorius pe scări cu putere. Doamna mea nu are nevoie acum de serviciile tale.

Ectorius se împiedică, se clătină şi, în acel moment, Meleagrant o împinse pe Guinevere în cameră şi trânti uşa în spatele ei. Auzi cum zăvorul era tras şi căzu în genunchi, împleticindu-se. Când se ridică, văzu că se afla singură în cameră şi, oricât bătu în uşă, nici măcar un sunet nu ajunse la ea.

„Aşadar, avertismentul lui Morgaine se adeverise. Oare îi omorâseră escorta? I-au ucis, oare, pe Ectorius şi Lucan? Camera în care Alienor îşi născuse copiii, în care trăise şi, mai târziu, murise, era rece şi umedă. Patul mare era acoperit doar cu câteva cuverturi zdrenţuite, iar fânul mirosea dezgustător. Vechiul cufăr sculptat al lui Alienor era acolo, dar lucrăturile în lemn erau unsuroase şi acoperite cu murdărie, iar cufărul era

gol. Căminul era astupat cu cenuşă, de parcă acolo nu s-ar mai fi aprins focul de ani de zile. Guinevere bătu în uşă şi strigă până când o durură mâinile şi gâtul; era flămândă, epuizată şi scârbită de mirosul şi de mizeria acestui loc. Dar nu putea să clintească uşa, iar fereastra era prea mică pentru a ieşi pe ea – şi afară ar fi avut de coborât un zid de cinci metri.

Era întemniţată. Prin fereastră putea zări doar o curte părăginită, cu o vacă murdară care se plimba şi mugea din când în când.

Orele se scurseră, parcă târându-se. Guinevere trebuia să accepte două lucruri: că nu putea ieşi de acolo prin propriile eforturi şi că nu avea cum să atragă atenţia vreunei persoane care să vină să o elibereze. Însoţitorii ei nu mai erau – morţi sau întemniţaţi, oricum incapabili să îi vină în ajutor. Slujnica şi pajul erau probabil morţi sau, cu siguranţă, undeva departe. Ea era aici şi era singură, la mila unui om care probabil o va folosi ca ostatic pentru a-i smulge lui Arthur vreun compromis.

Se afla, probabil, în siguranţă. Aşa cum îi spusese lui Morgaine, el nu voia decât să se ştie că era singurul fiu în viaţă al tatălui său – un bastard dar din sânge regal. Cu toate acestea, când se gândea la rânjetul lui rapace şi la uriaşa lui făptură, Guinevere era îngrozită; ar putea foarte uşor să o insulte sau să încerce să o forţeze să-l recunoască drept regent.

Ziua continua să se târască. Soarele se mişca încet prin mica crăpătură a ferestrei, de-a lungul camerei şi iar înapoi şi, în cele din urmă, începu să se întunece. Guinevere pătrunse în mica încăpere din spatele camerei lui Alienor, care fusese a ei pe când era copil. Cândva, mama ei locuise în camera lui Alienor. Spaţiul îngust, întunecos, nu mai mare decât o debara, i se păru liniştitor de sigur. Cine ar putea să-i facă rău aici? Nu avea importanţă că era murdară şi îmbâcsită, că saltelele de paie erau mucegăite; se vârî în pat şi se înveli cu mantia. Apoi se duse în camera de alături şi încercă să împingă lângă uşă cufărul greu, sculptat, al lui Alienor.

Descoperi că îi era foarte teamă de Meleagrant şi încă şi mai teamă de bestiile sale de soldaţi. Cu siguranţă, el nu i-ar lăsa să-i facă vreun rău. Ea trebuia să rămână teafără, căci era singura lui armă de negociere. Arthur l-ar omorî, îşi spuse ea, Arthur l-ar omorî dacă i-ar aduce fie şi cea mai mică insultă sau dacă i-ar face vreun rău.

Dar, se întrebă Guinevere în suferinţa ei, i-ar păsa lui Arthur cu adevărat? Deşi, în toţi aceşti ani, fusese bun şi iubitor cu ea şi o tratase cu toate onorurile, totuşi s-ar putea să nu-i pară rău să scape de o soţie care nu putea să-i dăruiască copii, o soţie care – mai mult – era îndrăgostită de un alt bărbat şi nu-i putea ascunde asta.

„Dacă aş fi în locul lui Arthur, nu aş face nicio mişcare împotriva lui Meleagrant. I-aş spune că, acum că mă are, poate să mă păstreze şi să facă ce pofteşte cu mine.”

Ce voia Meleagrant? Dacă ea, Guinevere, ar muri, nu ar mai fi nimeni cu vreo umbră de pretenţie la tronul ţinutului Summer. Mai erau câţiva nepoţi tineri şi câteva nepoate din partea surorilor ei, dar toţi locuiau foarte departe şi probabil că nu auziseră sau nu le păsa de această ţară. Poate că avea de gând pur şi simplu să o ucidă sau să o lase aici, să moară de foame. Noaptea continua să se târască. O dată, auzi oameni şi cai mişcându-se prin curtea de jos. Se duse la mica fereastră şi scrută întunericul de afară, dar văzu doar lumina slabă a unei torţe şi, deşi ţipase şi strigase, nimeni nu îşi ridică privirea şi nu îi dădu nici cea mai mică atenţie.

O dată, târziu în noapte, când aţipise puţin, într-un somn bântuit de coşmaruri, sări în sus, având impresia că a auzit-o pe Morgaine strigându-i numele. Dar era singură.

„Morgaine, Morgaine! De mă poţi vedea cu vrăjile tale, spune-i domnului meu, când vine acasă, că Meleagrant a minţit, că a fost o cursă...”

Iar apoi se întrebă dacă Dumnezeu s-ar supăra pe ea că apelează la vrăjitoria lui Morgaine ca să-i transmită mesaje. Începu să se roage încet, până când monotonia rugăciunilor o adormi din nou.

De data aceasta, dormi un somn adânc, fără vise, iar când se trezi, cu gura uscată, îşi dădu seama că era în plină zi, iar ea era încă prizonieră într-un loc gol şi mizerabil. Îi era foame şi sete şi greaţă de mirosul acelui loc, nu doar din cauza aerului închis şi a fânului mucegăit, dar şi din cauza duhorii ce venea dintr-un colţ pe care fusese nevoită să-l folosească drept latrină. Cât timp aveau de gând să o lase aici, singură? Dimineaţa se scurse, iar Guinevere nu mai avea nici puterea, nici curajul să se roage. Era oare pedepsită pentru vina sa, pentru că nu preţuise îndeajuns ceea ce avusese? Îi fusese lui Arthur soţie

credincioasă şi totuşi tânjise după un alt bărbat. Se încurcase cu vrăjitoriile lui Morgaine. „Dar”, gândi ea cu disperare, „dacă sunt pedepsită pentru adulterul meu cu Lancelot, de ce am fost pedepsită acum, în timp ce am continuat să-i fiu soţie credincioasă lui Arthur?!

Chiar dacă Morgaine, cu vraja ei, ar putea să vadă că este întemniţată, s-ar deranja oare să o ajute? Morgaine nu avea niciun motiv să o iubească; de fapt, aproape sigur, o ura. Era cineva căruia să îi pese cu adevărat? De ce i-ar păsa cuiva ce se întâmplă cu ea?

Era trecut de amiază când auzi, în sfârşit, zgomot de paşi pe scări. Sări în picioare, strângându-şi mantia în jurul trupului şi se dădu la o parte de lângă uşă. Cel care intră fu Meleagrant şi, la vederea lui, ea se trase şi mai departe.

— De ce mi-ai făcut asta? întrebă ea. Unde îmi sunt slujnica, pajul şi şambelanul? Ce ai făcut cu escorta mea? Crezi că Arthur îţi va îngădui să conduci această ţară dacă ai adus insulte reginei sale?

— Fosta lui regină, spuse calm Meleagrant. Când voi termina cu tine, nu va mai voi să te aibă înapoi. În vremurile vechi, doamnă, consortul reginei era stăpânul ţării, şi, dacă o să te ţin aici şi o să am fii cu tine, nimeni nu îmi va tăgădui dreptul de a domni.

— Nu vei avea niciun fiu cu mine, spuse Guinevere râzând amar, căci sunt stearpă.

— Aş, ai fost măritată cu un blestemat de băieţandru spân, spuse el şi mai adăugă ceva ce Guinevere nu înţelese bine – doar că era inimaginabil de dezgustător.

— Arthur te va ucide, spuse ea.

— Să încerce numai. E mai greu decât dacă ai încerca să ataci o insulă, spuse Meleagrant, iar până atunci, probabil că nici nu se va mai sinchisi să încerce, de vreme ce va trebui să te ia înapoi.

Ea spuse:

— Nu mă pot căsători cu tine, am un soţ.

— Nici unui om din regatul meu nu îi va păsa, spuse Meleagrant. Mulţi şi-au bătut joc de domnia preoţilor, iar eu am alungat toţi blestemaţii de preoţi! Eu domnesc după vechile legi şi am să mă fac rege după acea lege, care spune că acela care e bărbatul tău domneşte aici…

Ea şopti:
— Nu… şi se trase înapoi, dar el se repezi şi o trase spre el.
— Nu eşti pe gustul meu, spuse cu brutalitate. Slabă, urâtă, cu obraji palizi… Prefer o femeie care are ceva carne pe oase! Dar eşti bătrâna fiică a lui Leodegranz, dacă nu cumva mama ta a avut mai mult sânge în ea decât îmi imaginez că ar fi putut avea! Aşa că…
O trase spre el. Ea se zbătu, scăpă din braţele lui şi îl lovi cu putere peste faţă. Ţipă când cotul ei îi lovi nasul, o apucă de braţ şi o scutură cu putere. Apoi o lovi cu pumnul încleştat peste bărbie. Simţi ceva pocnind şi gustul de sânge ţâşnindu-i în gură. O lovi iar şi iar cu pumnul. Ea îşi ridică braţele, îngrozită, să se păzească de loviturile lui, dar el continua să o bată.
— Aşa, strigă el, n-ai să mai faci asta; vei afla cine îţi este stăpân.
Îi apucă încheietura mâinii şi i-o suci.
— O, nu, nu, te rog, nu-mi face rău… Arthur… Arthur te va ucide.
El îi răspunse doar cu o obscenitate, îi smuci încheietura, o trânti pe paiele murdare de pe pat, îngenunche lângă ea, trăgându-şi hainele. Ea se zvârcoli, ţipând, el o lovi din nou, iar ea zăcu nemişcată, ghemuită într-un colţ al patului.
— Scoate-ţi rochia! ordonă el.
— Nu, ţipă ea strângându-şi hainele în jurul ei.
El o apucă, sucindu-i încheietura, şi o ţinu în timp ce îi sfâşie rochia până la brâu.
— Ţi-o scoţi acum, sau o voi sfâşia eu, bucată cu bucată?
Tremurând, suspinând, cu degete tremurânde, Guinevere îşi trase rochia peste cap, ştiind că ar trebui să se opună, dar prea înspăimântată de aceşti pumni şi aceste lovituri, ca să li se mai împotrivească. Când termină, el o împinse jos, o ţinu lipită de salteaua murdară, desfăcându-i picioarele cu o mână aspră. Ea se zbătu doar puţin, înspăimântată de mâinile lui, scârbită de răsuflarea lui grea, de trupul lui imens şi păros, de falusul lui mare şi cărnos care o pătrunse dureros, împingând iar şi iar, până ce avu senzaţia că se va rupe în două.
— Nu te trage aşa, luate-ar naiba! strigă el, împingând cu putere.
Ea ţipă de durere iar el o lovi din nou. Guinevere rămase nemişcată, plângând, şi îl lăsă să facă ce voia. Părea că nu se

mai sfârşeşte, trupul acela uriaş se încorda şi se apăsa iar şi iar, până când, în sfârşit, îi simţi mişcarea spasmodică şi pătrunderea chinuitor de puternică. Apoi se trase, se rostogoli puţin într-o parte, iar ea căută după aer, chinuindu-se să-şi pună hainele în jurul trupului. El se ridică, încheindu-se la brâu, şi îi făcu semn.

— Nu mă laşi să plec? îl imploră ea. Îţi promit... îţi promit...

El rânji fioros.

— De ce te-aş lăsa? Nu, eşti aici şi aici vei rămâne. Ai nevoie de ceva? O rochie să ţi-o pui în locul celeilalte?

Ea plângea, epuizată, ruşinată, scârbită. Într-un sfârşit, spuse tremurat:

— Eu... aş vrea nişte apă şi... ceva de mâncare. Şi – începu să plângă şi mai tare, ruşinată – şi o oală de noapte.

— Orice doreşte doamna mea, spuse Meleagrant sarcastic şi plecă, încuind-o din nou.

Mai târziu, o bătrână cocoşată îi aduse nişte friptură grasă, o bucată mare de pâine cu orz şi ulcioare cu apă şi bere. Aduse şi nişte pături şi o oală de noapte.

Guinevere spuse:

— Dacă vei duce un mesaj domnului meu, Arthur, îţi voi da asta – şi îşi scoase din păr pieptenele de aur: faţa bătrânei se lumină şi luă obiectul, dar apoi privi speriată înapoi şi se strecură afară din cameră.

Guinevere izbucni din nou în lacrimi.

În cele din urmă, îşi recăpătă puţină linişte, mâncă şi bău şi încercă să se spele puţin. Se simţea scârbită şi trupul o durea, dar mai rău decât asta era sentimentul că era folosită, umilită, iremediabil pângărită.

Era, oare, adevărat, ceea ce spusese Meleagrant, că Arthur nu ar mai lua-o înapoi acum, că fusese întinată? Se putea să fie aşa... dacă ar fi bărbat, nici ea nu ar dori nimic din ceea ce folosise Meleagrant...

Nu, dar nu era drept, ea nu făcuse nimic rău, fusese atrasă în cursă şi păcălită, folosită împotriva voinţei sale.

„O, dar nu e mai mult decât merit... Eu, care nu sunt o soţie credincioasă, ci iubesc pe un altul...” Se simţi bolnavă de ruşine şi vinovăţie. Dar, după un timp, începu să-şi recapete calmul şi să-şi cântărească situaţia dificilă. Era aici, în castelul lui Meleagrant, vechiul castel al tatălui ei. Fusese violată şi era

ţinută ostatecă, iar Meleagrant şi-a declarat intenţiile de a păstra regatul prin dreptul de a fi consortul ei. Nu putea fi luată în calcul ideea că Arthur l-ar lăsa să facă asta. Indiferent ce ar gândi despre ea personal, pentru onoarea coroanei lui de Mare Rege, ar trebui să pornească război împotriva lui Meleagrant. Nu ar fi uşor, dar nu era imposibil să recucerească această insulă.

Ea nu ştia nimic despre Meleagrant ca luptător, doar – gândi ea cu o străfulgerare de umor – despre puterile lui împotriva unei femei neajutorate, pe care a supus-o cu bătaia. Dar nu trebuia luată în calcul nici posibilitatea ca acesta să i se poată opune Marelui Rege, care îi supusese pe saxoni cu o înfrângere ruşinoasă la Mount Badon.

Şi apoi va trebui să îi spună lui Arthur ce i s-a întâmplat. Ar putea fi mai simplu să se sinucidă. Fie ce-o fi, nu se putea imagina faţă în faţă cu Arthur, povestindu-i cum o tratase Meleagrant... Ar fi trebuit să i se opună mai tare. „În luptă, Arthur înfruntase moartea însăşi, o dată s-a ales cu o rană care l-a ţinut în loc o jumătate de an, iar eu... eu am încetat să mai lupt după câteva palme şi lovituri...” Ar fi vrut să aibă o parte din puterile vrăjitoreşti ale lui Morgaine; l-ar transforma într-un porc! Dar Morgaine nu ar fi căzut niciodată în mâinile lui, ar fi ghicit că era o cursă şi ar fi folosit acel mic pumnal al ei. Poate că nu l-ar fi omorât, dar el şi-ar fi pierdut dorinţa şi poate capacitatea de a mai viola vreo femeie!

Mâncase şi băuse ce putuse, se spălase, îşi periase rochia murdară. Din nou, ziua începu să scadă. Nu era nicio şansă ca cineva să îi simtă lipsa şi să vină după ea până ce Meleagrant nu va începe să se laude cu fapta sa şi să se proclame consort al fiicei regelui Leodegranz. Ea plecase de bună voie şi fusese însoţită cum se cuvine de doi dintre companionii lui Arthur.

Nu, până când Arthur nu va reveni de pe ţărmurile de miazăzi, şi poate nici la o săptămână după aceea, văzând că ea nu se întoarce la vremea hotărâtă – abia după aceea va începe Arthur să creadă că se întâmplase ceva cu ea.

„Morgaine, de ce nu te-am ascultat? M-ai prevenit că e un ticălos.” Pentru o clipă i se păru că poate vedea chipul ei palid, lipsit de entuziasm – calm, uşor batjocoritor – atât de clar încât se frecă la ochi; Morgaine, râzând de ea? Nu, lumina îi juca o festă, dispăruse.

„S-ar putea oare ca ea să mă vadă, cu vraja ei? Poate că va

trimite pe cineva… Nu, nu ar face asta, mă urăşte, ar râde de nenorocul meu…” Apoi îşi aminti; Morgaine râdea şi batjocorea, dar când era o problemă adevărată, nimeni nu putea fi mai bună. Morgaine o alinase când pierduse sarcina; fusese de acord, în ciuda protestelor sale, să încerce să o ajute cu farmece. Poate că Morgaine nu o urăşte, de fapt. Poate că batjocura ei era doar un mod de a se apăra împotriva mândriei lui Guinevere, a dispreţului ei faţă de vrăjitoarele Avalonului.

Mobila din încăpere începea să se estompeze în lumina amurgului. Ar fi trebuit să ceară ceva de iluminat. Acum, se părea, va trebui să petreacă o a doua noapte ca prizonieră aici şi s-ar putea ca Meleagrant să se întoarcă. La acest gând, simţi că i se face rău de groază. Încă simţea durerea pricinuită de tratamentul lui brutal, avea gura umflată, iar vânătăile erau tot mai închise la culoare pe umeri şi, presupunea, pe faţă. Şi, deşi când era singură putea să se gândească în linişte la modurile prin care ar putea să se apere de el şi poate chiar să-l alunge, ştia, cu un sentiment de teroare cuprinzându-i trupul, că atunci când el o va atinge se va preda înspăimântată şi îl va lăsa să facă exact ceea ce voia, ca să nu o mai lovească… îi era atât de teamă, atât de teamă că o va răni din nou…

Şi cum ar putea Arthur să o ierte pentru asta, pentru că nu s-a lăsat mai mult bătută până să se supună, ci s-a predat ca o laşă, sub ameninţarea câtorva palme şi lovituri… Cum ar putea s-o ia înapoi ca regină şi să continue să o iubească şi să o cinstească, când ea îi permisese unui alt bărbat să o aibă?…

Pe Arthur nu îl deranjase când ea şi Lancelot… el fusese părtaş… dacă era un păcat, acesta nu era în întregime al ei, ea făcuse ceea ce dorise soţul ei… O, da, dar Lancelot fusese vărul şi prietenul lui cel mai drag…

În curte se auzi agitaţie, iar Guinevere se duse la fereastră, scrutând întunericul cu privirea, dar nu putu să vadă decât acelaşi colţ al curţii şi aceeaşi vacă mugind. Undeva se auzeau zgomote, ţipete şi strigăte şi zăngănit de arme, dar ea nu putea vedea nimic, iar sunetele erau înăbuşite de ziduri şi de scări. Poate erau doar acei tâlhari ai lui Meleagrant, luptându-se sau încăierându-se pe afară sau chiar – o, nu, Doamne păzeşte! — omorându-i însoţitorii. Încercă să-şi lungească gâtul ca să vadă mai departe de crăpătura ferestrei, dar nu era nimic de văzut.

De afară se auzi un zgomot. Uşa zbură în lături şi Guinevere,

întorcându-se speriată, îl văzu pe Meleagrant cu sabia în mână. Făcu semn cu ea.

— Treci înăuntru, în camera interioară, ordonă el. Treci înăuntru şi să nu aud niciun sunet, doamnă, sau va fi vai de capul tău.

„Înseamnă, oare, că a venit cineva să mă salveze?” El părea disperat, iar Guinevere ştia că nu va putea afla nimic de la el. Ea se retrase încet în mica încăpere interioară. El o urmă, cu mâna pe sabie, iar Guinevere se crispă, cu întreg trupul chircindu-se în aşteptarea loviturii… o va omorî acum sau o va ţine ca ostatecă pentru propria lui scăpare?

Nu află niciodată care fusese planul său. Capul lui Meleagrant explodă dintr-odată într-un şuvoi de sânge şi creieri; se chirci, cu o încetineală stranie, iar Guinevere se prăbuşi pe jumătate leşinată, dar înainte de a ajunge la pământ, era în braţele lui Lancelot.

— Doamna mea, regina mea, oh, iubirea mea…

O strânse în braţe, iar apoi, aproape fără simţire, Guinevere ştiu că el îi acoperea faţa cu sărutări. Ea nu se împotrivi defel, era ca un vis. Meleagrant zăcea într-o baltă de sânge pe podea, iar sabia rămăsese acolo unde căzuse. Lancelot trebui să o ridice peste trupul neînsufleţit înainte s-o poată aşeza pe picioarele ei.

— Cum… cum ai ştiut? se bâlbâi ea.

— Morgaine, spuse el laconic. Când am venit la Camelot, Morgaine mi-a spus că a încercat să te implore să amâni plecarea până la venirea mea. Ea simţise că era o cursă… Am luat un cal şi am venit după tine, cu jumătate de duzină de oameni, ţi-am găsit însoţitorii prizonieri în pădure, legaţi şi cu gura astupată. După ce i-am eliberat, nu a fost greu – fără îndoială, el se credea în siguranţă.

Acum Lancelot începu să observe vânătăile de pe faţa şi trupul ei, rochia sfâşiată, buza crăpată, acolo unde se umflase. El îi atinse buzele cu degete tremurânde.

— Acum regret că a murit atât de repede, spuse el. Mi-ar fi făcut plăcere să-l fac să sufere aşa cum ai suferit tu. O, sărmana mea iubită, draga mea, ai fost folosită atât de crud…

— Nu ştii, şopti ea, tu nu ştii… Şi începu iar să plângă. Ai venit, ai venit, credeam că nu va veni nimeni, că nimeni nu mă va mai dori acum, că nimeni nu mă va mai atinge… acum…

când sunt atât de pângărită…
O ţinu în braţe, sărutând-o iar şi iar, într-o frenezie.
— Pângărită? Tu? Nu, ruşinea este a lui, a lui şi a plătit pentru asta… şopti el printre sărutări. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna, credeam că te-a omorât, dar Morgaine a spus că nu, că trăiai.
Chiar şi acum, Guinevere fu străbătută pentru o clipă de teamă şi ciudă. Oare Morgaine ştia cum fusese umilită, violată? O, Doamne, de n-ar trebui să ştie Morgaine! Nu putea să suporte ca Morgaine să ştie!
— Sir Ectorius, sir Lucan…
— Lucan e destul de bine, Ectorius nu e tânăr şi a suferit un şoc grav, dar nu e niciun motiv să credem că nu va trăi, spuse Lancelot. Trebuie să cobori, draga mea, şi să li te arăţi, trebuie să ştie că regina lor trăieşte.
Guinevere îşi privi rochia sfâşiată, îşi atinse faţa umflată cu mâini şovăitoare. Cu vocea oprindu-i-se în gâtlej, spuse:
— Nu aş putea avea un moment să mă aranjez cum se cuvine? Nu vreau ca ei să vadă…
Şi nu putu să continue. Lancelot ezită, apoi încuviinţă, spunând:
— Da, lasă-i să creadă că nu a îndrăznit să-ţi aducă nicio insultă. E mai bine aşa. Am venit singur, ştiind că îi pot face faţă lui Meleagrant. Ceilalţi sunt jos. Lasă-mă să mă uit în celelalte camere, un om ca el nu ar trăi aici fără vreo femeie sau alta.
O lăsă singură pentru o clipă şi ea abia putu suporta să îl piardă din ochi. Se îndepărtă de trupul lui Meleagrant care zăcea pe podea, uitându-se în jos, la el, de parcă ar fi fost hoitul unui lup ucis de vreun păstor, fără să simtă măcar dezgust faţă de sânge.
Lancelot se întoarse într-o clipă.
— Acolo e o cameră curată, cu câteva cufere cu haine femeieşti. Cred că era vechea cameră a regelui. Este chiar şi o oglindă.
O conduse în josul holului. Camera fusese măturată, iar fânul de pe patul mare era proaspăt şi curat, erau cearceafuri şi pături, nu prea curate, dar nici dezgustătoare. Era acolo un cufăr sculptat pe care îl recunoscu, iar înăuntru se aflau câteva rochii, printre care una pe care o mai văzuse purtată de Alienor, iar celelalte erau croite pentru o persoană mai înaltă.

Desfăcându-le, printr-o ceaţă de lacrimi, se gândi: „Acestea trebuie că au fost ale mamei. Mă mir că tata nu i le-a dat niciodată lui Alienor.” Apoi se gândi: „Nu mi-am cunoscut bine tatăl niciodată. Nu am idee ce fel de om era, era doar tatăl meu.” Şi acest lucru i se păru atât de trist, încât îi veni să plângă din nou.

— Mi-o voi pune pe aceasta! spuse ea şi apoi izbucni într-un râs uşor. Dacă voi reuşi să mă îmbrac fără o femeie.

Lancelot o atinse cu blândeţe:

— Te voi îmbrăca eu, doamna mea.

Începu să o ajute să-şi scoată rochia. Pe urmă, chipul i se crispă şi o ridică în braţe aşa, pe jumătate îmbrăcată.

— Când mă gândesc la acel animal atingându-te… spuse el cu faţa adâncită la pieptul ei. Iar eu, care te iubesc, abia îndrăznesc să te ating…

Şi ea, oricât fusese de credincioasă, se alesese doar cu asta. Dumnezeu o răsplătise pentru virtutea şi înfrânarea ei, azvârlind-o în braţele lui Meleagrant, pentru a fi violată şi brutalizată! Iar Lancelot, care îi oferise iubire şi tandreţe, care se dăduse la o parte cu grijă ca să nu-şi trădeze vărul, a trebuit să fie martor la toate acestea! Se întoarse spre el, îmbrăţişându-l.

— Lancelot, şopti ea, iubirea mea, dragostea mea, ia de la mine amintirea celor ce am pătimit, hai să mai rămânem aici un pic…

Ochii lui fură inundaţi de lacrimi, o aşeză cu blândeţe pe pat, mângâind-o cu mâini tremurânde. „Dumnezeu nu m-a răsplătit pentru virtute. Ce mă face să cred că m-ar putea pedepsi?” Apoi, îi veni un gând care o înspăimântă: poate că nu exista niciun Dumnezeu, nici vreunul dintre Zeii în care credeau oamenii. Poate că totul era doar o mare minciună a preoţilor, ca să poată să spună oamenilor ce să facă şi ce să nu facă, ce să creadă, să dea ordine chiar şi regelui. Se ridică, trăgându-l pe Lancelot spre ea, cu gura-i rănită căutând-o pe a lui, cu mâinile rătăcind pe tot trupul lui drag, de data aceasta fără teamă şi fără ruşine. Nu îi mai păsa, nici nu mai simţea vreo restricţie. Arthur? Arthur nu o protejase. Suferise ceea ce trebuise să sufere, iar acum, cel puţin, va avea parte măcar de atât. Prin voinţa lui Arthur se culcase prima dată cu Lancelot, acum va face ceea ce voia ea.

Ieşiră călare din castelul lui Meleagrant, două ore mai târziu, unul lângă altul, apropiindu-şi caii ca să se poată atinge în timp ce mergeau, iar lui Guinevere nu îi mai păsa. Se uita drept la Lancelot, ţinând capul sus cu bucurie şi satisfacţie. Aceasta era adevărata ei dragoste şi niciodată nu se va mai obosi să o ascundă de nimeni.

5

Pe ţărmurile Avalonului, preotesele şerpuiau încet pe malul înroşit, cu torţe în mâini… Ar fi trebuit să fiu printre ele, dar am avut un motiv pentru care nu am putut să merg… Viviane s-ar fi supărat pe mine pentru că nu eram acolo, totuşi părea că stăteam pe un ţărm îndepărtat, incapabilă să rostesc cuvântul care m-ar fi adus la ele…

Raven păşi încet, cu faţa palidă ridată, cum nu o mai văzusem niciodată, cu o lungă şuviţă albă, lângă tâmplă… părul ei era despletit, poate fiindcă era încă fecioară, păstrată neatinsă? Veşmintele ei albe se mişcau în bătaia aceluiaşi vânt care făcea torţele să pâlpâie. Unde era Viviane, unde era Doamna?

Luntrea sacră stătea la ţărm, pe pământurile veşnice, dar ea nu va mai veni niciodată pe meleagurile Zeiţei… Şi cine era aceasta, cu voalurile şi cununa Doamnei? Nu o mai văzusem niciodată, nici măcar în vise…

Părul des, decolorat, de culoarea grâului copt, era împletit într-o cunună joasă, peste frunte, dar îi atârna până la brâu, acolo unde ar fi trebuit să atârne cuţitaşul cu lama curbată al unei preotese… Ah, Zeiţă! Blasfemie! Căci într-o parte a rochiei îi atârna un crucifix de argint. Mă luptam împotriva unor legături invizibile încercând să mă reped, să îi smulg acel obiect, dar Kevin păşi între noi şi îmi apucă mâinile, care mi se răsuciră şi mi se zvârcoliră asemeni unor şerpi diformi… apoi braţele se încolăciră… Şi şerpii mă sfâşiară cu dinţii…

— Morgaine! Ce este? Elaine o scutură de umeri pe femeia care dormea cu ea în pat. Ce este? strigai în somn…

— Kevin, murmură ea şi se ridică în capul oaselor, cu părul despletit, negru ca pana corbului, ce se unduia împrejurul ei ca o apă întunecată. Nu, nu, nu erai tu… Dar ea avea părul blond

ca şi tine şi un crucifix.
— Ai visat, Morgaine! Trezeşte-te!
Morgaine clipi şi se scutură, apoi trase adânc aer în piept şi îşi ridică privirea spre Elaine cu obişnuitu-i calm.
— Îmi pare rău – un vis urât, spuse ea, dar privirea îi era încă bântuită.
Elaine se întrebă ce vise o bântuie pe sora regelui, cu siguranţă trebuie să fie vise rele, căci a venit aici de pe acea insulă blestemată de vrăjitori şi vrăjitoare… Şi, cu toate acestea, Morgaine nu îi păruse niciodată o femeie rea. Cum se putea ca o femeie să fie atât de bună, când venera diavolii şi îl refuza pe Hristos? Se îndepărtă de ea şi spuse:
— Trebuie să te scoli, verişoară, regele se va întoarce astăzi, aşa a spus mesagerul aseară.
Morgaine încuviinţă şi coborî din pat, scoţându-şi cămaşa de noapte. Elaine, pudică, îşi feri privirea. Morgaine părea că nu are ruşine. Nu auzise că toate păcatele au venit în această lume prin trupul unei femei? Acum stătea neruşinat de goală, cotrobăind în cufărul ei după o haină de sărbătoare, iar Elaine se întoarse şi începu să se îmbrace.
— Grăbeşte-te, Morgaine, trebuie să mergem la regină…
Morgaine zâmbi.
— Fără prea mare grabă, verişoară, trebuie să-i dăm timp lui Lancelot să se îndepărteze binişor. Guinevere nu ţi-ar mulţumi dacă ai isca un scandal.
— Morgaine, cum poţi spune un asemenea lucru? După cele întâmplate, pe bună dreptate Guinevere trebuie să se teamă să fie singură noaptea şi să dorească să-l aibă pe campionul ei dormind la uşă… Şi, într-adevăr, a fost un noroc că Lancelot a sosit la timp să o salveze de la ce putea fi mai rău…
— Nu fi mai proastă decât trebuie, Elaine, spuse Morgaine, pierzându-şi răbdarea. Tu crezi asta?
— Tu, desigur, cu magia ta, ştii mai bine, se aprinse Elaine atât de tare încât celelalte femei care dormeau în cameră îşi întoarseră capetele să audă despre ce discutau verişoara reginei şi sora regelui.
Morgaine îşi coborî vocea şi spuse:
— Crede-mă, nu vreau scandal mai mult decât tine. Guinevere este cumnata mea, iar Lancelot îmi este şi el văr. Dumnezeu ştie, Arthur nu ar trebui să o certe pentru ceea ce a

pătimit cu Meleagrant. Biata nefericită, nu a făcut nimic rău şi, fără îndoială, trebuie să recunoaştem că Lancelot a venit la timp să o salveze. Dar nu mă îndoiesc că Guinevere îi va spune lui Arthur, cel puţin în secret, cum a folosit-o Meleagrant... Nu, Elaine, am văzut cum era când a adus-o Lancelot înapoi şi am auzit ce a spus, teroarea că acel barbar ar fi putut reuşi să-i facă un copil!

Faţa lui Elaine deveni cadaverică.

— Dar este fratele ei, spuse ea şoptit. Există vreun om în viaţă care ar face un astfel de păcat?

— Oh, Elaine, în numele Domnului, ce năroadă eşti! Ăsta ţi se pare lucrul cel mai grav din toată situaţia?

— Şi tu spui... că Lancelot a dormit în patul ei când regele a fost plecat...

— Nu mă miră şi nici nu cred că este pentru prima oară. Gândeşte, Elaine, este oare de invidiat? După câte i-a făcut Meleagrant, nu m-aş mira ca Guinevere să nu mai vrea să fie atinsă de niciun bărbat; aşadar, pentru binele ei, mă bucur dacă Lancelot poate să-i vindece acea rană. Iar acum, probabil, Arthur o va alunga, ca să poată să aibă şi el un fiu.

Holbându-se la ea, Elaine spuse:

— Poate că Guinevere va merge la o mănăstire; cândva mi-a spus că nu a fost niciodată mai fericită decât în mănăstirea la Glastonbury. Dar o vor primi, dacă a fost ţiitoarea căpitanului de cavalerie al soţului ei? Oh, Morgaine, mi-e atât de ruşine pentru ea!

— Nu are nicio legătură cu tine, spuse Morgaine. De ce ţi-ar păsa?

Elaine spuse, surprinzându-se cu răbufnirea sa:

— Guinevere are un soţ, îi e soţie Marelui Rege, iar soţul ei este cel mai onorabil şi mai bun rege care va domni vreodată peste aceste meleaguri! Nu are nevoie să caute iubirea în altă parte. Totuşi, cum ar putea Lancelot să întoarcă spatele şi să caute altă femeie, când regina îi întinde mâna?

— Păi, spuse Morgaine, poate acum ea şi Lancelot vor pleca de la această curte. Lancelot are pământuri în Mica Britanie şi se iubesc de mult, deşi cred că, până la această întâmplare nefericită, au trăit ca bărbat creştin şi femeie creştină.

Îşi scuză, în tăcere, această minciună; ceea ce îi spusese Lancelot în suferinţa sa urma să fie păstrat pe vecie în tainiţele

sufletului ei.

— Dar, atunci, Arthur va fi bătaia de joc a fiecărui rege creştin din aceste insule, spuse Elaine. Dacă regina sa va fugi de pe pământurile sale cu cel mai bun prieten al lui, îl vor numi încornorat sau mai rău.

— Nu cred că lui Arthur îi va păsa de ce se va spune despre el, începu Morgaine, dar Elaine scutură din cap:

— Nu, Morgaine, trebuie să îi pese. Regii vasali trebuie să îl respecte ca să se regrupeze sub steagul lui la nevoie. Cum pot să facă asta, când el îi permite soţiei sale să trăiască pe faţă în păcat, cu Lancelot? Da, ştiu că vorbeşti despre aceste câteva zile. Dar putem fi sigure că se va opri aici? Tatăl meu e prietenul şi vasalul lui Arthur, dar cred că până şi el ar lua în derâdere un rege care nu îşi poate stăpâni soţia şi s-ar întreba cum poate un asemenea om să stăpânească un regat.

Morgaine ridică din umeri şi întrebă:

— Ce putem face, în afară de a ucide perechea vinovată?

— Ce vorbe! replică Elaine scuturată de un fior. Nu, dar Lancelot trebuie să părăsească această curte. Eşti verişoara lui, nu-l poţi face să înţeleagă?

— Vai, mă tem că am prea puţină influenţă asupra vărului meu în această privinţă.

Şi, înlăuntrul ei, simţi de parcă ceva rece o prinse cu dinţii.

— Dacă Lancelot ar fi căsătorit! spuse Elaine. Dacă s-ar căsători cu mine! Morgaine, tu eşti pricepută la farmece şi vrăji, nu poţi să-mi faci un farmec care să întoarcă ochii lui Lancelot de la Guinevere spre mine? Şi eu sunt fiică de rege şi sunt, cu siguranţă, la fel de frumoasă ca Guinevere. Şi cel puţin eu nu am niciun soţ!

Morgaine râse cu amărăciune.

— Vrăjile mele, Elaine, pot fi mai rău decât zadarnice, întreab-o pe Guinevere, într-o zi, cum o astfel de vrajă s-a răsfrânt asupra ei! Dar, adăugă ea dintr-odată serioasă, chiar ai merge pe calea asta?

— Cred că, dacă s-ar căsători cu mine, ar ajunge să vadă că nu sunt cu nimic mai puţin demnă de iubire decât Guinevere.

Morgaine îşi puse mâna sub bărbia tinerei femei.

— Ascultă, copila mea, începu ea, iar Elaine simţi că ochii negri ai vrăjitoarei îi cercetează sufletul. Nu ar fi deloc uşor. Ai spus că îl iubeşti, dar când o fecioară vorbeşte aşa, dragostea

nu e mai mult decât o fantezie. Chiar ştii ce fel de om este el? Este acesta un vis care va rezista în toţi anii unei căsnicii? Dacă ai dori doar să te culci cu el, asta pot aranja destul de uşor. Dar când farmecul acelei vrăji se va pierde, s-ar putea să te urască fiindcă l-ai atras printr-un vicleşug. Şi pe urmă?

Bâlbâindu-se, Elaine spuse:

— Chiar şi asta… aş risca şi asta. Morgaine, tata m-a oferit unui alt bărbat, dar mi-a promis că nu îmi va forţa niciodată voinţa. Îţi spun, dacă nu mă pot căsători cu Lancelot, voi merge în spatele zidurilor unei mănăstiri, pentru toată viaţa, jur… Fata tremura din tot trupul, dar nu plângea. Dar de ce trebuie să apelez la tine, Morgaine? Ca noi toate, ca Guinevere însăşi, ai vrea să-l ai pe Lancelot fie ca soţ, fie ca iubit, iar sora regelui poate alege singură…

Apoi, pentru o clipă, Elaine avu impresia că vederea îi joacă feste, căci în ochii reci ai vrăjitoarei i se păru că vede adunându-se lacrimi.

— Ah, nu, copilă, Lancelot nu m-ar vrea nici dacă Arthur i-ar ordona. Crede-mă, Elaine, ai avea prea puţină fericire cu Lancelot.

— Nu cred că femeile au vreodată parte de multă fericire în căsătorie… doar fetişcanele cred asta, iar eu nu mai sunt atât de tânără. Dar, la un moment dat, o femeie trebuie să se căsătorească, iar eu prefer să îl am pe Lancelot. Apoi izbucni: Nu cred însă că poţi face nimic de felul ăsta! De ce îţi râzi de mine? Aşadar, vrăjile şi farmecele tale sunt doar aiureli?

Se aşteptase ca Morgaine să se aprindă, să îşi apere propriul meşteşug, dar ea oftă, clătină din cap şi spuse:

— Nu mă încred prea mult în farmece şi vrăji de dragoste, ţi-am spus de la început. Ele sunt doar pentru a concentra voinţa celor neştiutori. Meşteşugul Avalonului e un lucru foarte diferit şi nu uşor de invocat, doar pentru că o fecioară preferă să se culce cu un bărbat şi nu cu altul.

— O, aşa e mereu cu meşteşugul celor înţelepţi, izbucni Elaine cu dispreţ. Aş putea să fac asta sau asta, dar nu am s-o fac pentru că n-ar fi drept să mă amestec în lucrarea Zeilor, sau astrele nu sunt cum trebuie sau mai ştiu eu ce…

Morgaine oftă – un oftat greu:

— Verişoară, pot să ţi-l dau pe Lancelot de bărbat, dacă doreşti cu adevărat. Nu cred că asta te va face fericită, dar până

acum te-ai arătat înţeleaptă, ai spus că nu aştepţi fericirea în căsnicie… Crede-mă, Elaine, nu îmi doresc nimic mai mult decât să îl văd pe Lancelot la casa lui şi departe de această curte şi de regină. Arthur este fratele meu şi nu vreau să îl văd făcut de ruşine, aşa cum se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Dar trebuie să îţi aminteşti că tu mi-ai cerut asta. Ia seama să nu scânceşti când fericirea se va transforma în amărăciune.

— Jur că voi suporta orice va veni, dacă îl pot avea de soţ, spuse Elaine. Dar de ce ai face asta, Morgaine? Doar din ciudă faţă de Guinevere?

— Poţi să crezi asta, dacă vrei, sau să crezi că ţin prea mult la Arthur ca să văd cum un scandal distruge tot ceea ce a făcut el, spuse Morgaine neclintită. Şi ia aminte, Elaine, arareori vrăjile lucrează aşa cum te aştepţi… Când Zeii au stabilit, ce mai contează ce face un muritor, chiar şi cu farmece şi vrăji? Viviane l-a înscăunat pe Arthur şi totuşi Zeiţa şi-a împlinit propria voinţă şi nu pe a ei, refuzându-i lui Arthur să aibă fii cu regina lui.

Iar când ea, Morgaine, căutase să repare ceea ce Zeiţa lăsase nefăcut, vraja ricoşase, aruncându-i pe Guinevere şi Lancelot unul în braţele celuilalt, în această iubire scandaloasă. Bine, cel puţin, că putea să repare asta, asigurându-se că Lancelot va face o căsătorie onorabilă. Guinevere era şi ea prinsă în cursă, se va bucura, probabil, de ceva care să o scoată din impas. Gura i se crispă în ceva ce nu fu chiar un zâmbet.

— Păzeşte-te, Elaine, o veche zicală spune: Ai grijă pentru ce te rogi, căci s-ar putea să capeţi. Ţi-l pot da pe Lancelot de bărbat, dar îţi voi cere un dar în schimb.

— Ce aş putea să-ţi dăruiesc eu, ca tu să preţuieşti? Nu te interesează giuvaierurile, asta am văzut…

— Nu vreau nici giuvaieruri, nici bogăţii, spuse Morgaine, doar asta: îi vei naşte lui Lancelot copii, căci i-am văzut fiul…

Se opri simţind cum i se face pielea de găină, pe toată şira spinării, ca atunci când venea Viziunea asupra ei. Ochii albaştri ai lui Elaine erau larg deschişi de mirare. Morgaine aproape că auzea gândurile ei: „Aşadar e adevărat, îl voi avea pe Lancelot de bărbat şi îi voi dărui copii…”

„Da, e adevărat, deşi nu am ştiut până când nu am spus-o… Dacă îmi fac lucrarea conform Viziunii, atunci nu mă amestec în ceea ce se cuvine Zeiţei, iar calea îmi va fi limpede…”

— Nu voi spune nimic despre fiul tău, spuse Morgaine

neclintită. El trebuie să-şi împlinească propriul destin… îşi scutură capul, ca să alunge întunericul straniu al Viziunii. Îţi cer doar să-mi dai prima ta fiică, pentru a fi şcolită în Avalon. Mama lui Lancelot a fost înaltă Preoteasă a Avalonului, spuse Morgaine. Eu nu îi voi dărui Zeiţei nicio fiică. Dacă, prin vraja mea, îi vei da lui Lancelot fiul la care orice bărbat râvneşte, trebuie să-mi juri – să juri pe Dumnezeul tău – că mi-o vei trimite pe fiica ta, să o cresc.

Camera părea încărcată de o linişte ţiuitoare. Într-un sfârşit, Elaine spuse:

— Dacă toate acestea se vor întâmpla, iar eu voi avea un fiu al lui Lancelot, atunci jur că ţi-o voi da pe fiica lui pentru Avalon. Jur pe numele lui Hristos, spuse ea şi făcu semnul crucii.

Morgaine încuviinţă.

— Iar eu jur, spuse ea, că îmi va fi fiica pe care nu o voi dărui niciodată Zeiţei şi va răscumpăra o mare greşeală…

Elaine clipi:

— O mare greşeală… Morgaine, despre ce vorbeşti?

Morgaine se clătină puţin, iar liniştea ce ţiuia în încăpere se sparse. Auzea sunetul ploii dincolo de ferestre şi simţea frigul din cameră. Se încruntă şi spuse:

— Nu ştiu, mintea mi-a fost rătăcită. Elaine, acest lucru nu poate fi făcut aici. Trebuie să ceri permisiunea să pleci să-ţi vezi tatăl şi trebuie să te asiguri că sunt invitată să-ţi ţin companie. Voi avea grijă ca Lancelot să fie aici. Trase adânc aer în piept şi se întoarse să-şi ia rochia. Cât despre Lancelot, probabil că i-am dat deja timp să se îndepărteze de camera reginei. Vino, Guinevere trebuie că ne aşteaptă.

Şi, într-adevăr, când Elaine şi Morgaine ajunseră la regină, nu era niciun semn al prezenţei lui Lancelot acolo – sau a oricărui alt bărbat. Dar o dată, când Elaine se depărtă pentru o clipă, Guinevere întâlni privirea lui Morgaine şi ea se gândi că nu mai văzuse niciodată o amărăciune atât de îngrozitoare.

— Mă dispreţuieşti, nu-i aşa, Morgaine? dădu Guinevere glas întrebării pe care o avusese în gând în toate aceste săptămâni.

Avu chef să-i azvârle un răspuns răstit – „Dacă e aşa, nu este, oare, pentru că tu m-ai dispreţuit prima?” Dar spuse cât de blând putu:

— Nu sunt duhovnicul tău, Guinevere, şi tu, nu eu, eşti aceea care îţi declari credinţa într-un Dumnezeu care te condamnă

pentru că împărţi patul cu un bărbat care nu îţi este soţ. Zeiţa mea e blândă cu femeile.

— Ar fi trebuit să fie, izbucni Guinevere, apoi se opri şi adăugă: Arthur e fratele tău, în ochii tăi nu poate greşi…

— Nu am spus asta. Morgaine nu putea suporta suferinţa de pe chipul tinerei femei. Guinevere, sora mea, nimeni nu te-a acuzat…

Dar Guinevere se întoarse. Spuse printre dinţii încleştaţi:

— Nu şi nu vreau nici mila ta.

„O vrei sau nu, este a ta”, gândi Morgaine, dar nu dădu glas gândurilor sale: nu era o vindecătoare, ca să cerceteze vechi răni şi să le facă să sângereze.

— Eşti gata să iei micul dejun, Guinevere? Ce vrei să mănânci?

„Tot mai mult, la această curte, fiindcă nu este niciun război, parcă aş fi slujitoarea ei, iar ea ar fi mai nobilă decât mine.” Era, gândi Morgaine fără patimă, un joc pe care îl jucau toţi şi nu îi reproşa asta lui Guinevere. Dar la curte erau femei nobile care ar putea să-i reproşeze, şi nici ei nu îi plăcea că Arthur accepta ca acum, că nu erau războaie de purtat, vechii lui companioni să-i fie valeţi personali, chiar dacă de drept ar putea să fie regi sau lorzi. În Avalon o slujise de bună voie pe Viviane, fiindcă bătrâna era reprezentanta Zeiţei pe pământ, iar înţelepciunea şi puterile ei magice o situau dincolo de condiţia umană. Dar Morgaine ştiuse că aceleaşi puteri îi stăteau şi ei la dispoziţie, dacă ar fi muncit serios pentru a le obţine, şi ştiuse că ar fi putut veni o zi când şi ea avea să aibă parte de acelaşi respect, dacă ar prelua puterile Zeiţei.

Dar pentru un conducător de oşti pe pământ sau pentru consoarta lui – nu, asemenea puteri nu erau potrivite decât în război şi o supăra faptul că Arthur îşi ţinea curtea într-o astfel de situaţie, arogându-şi puteri care ar trebui să aparţină doar celor mai de seamă druizi şi preotese. „Arthur poartă încă sabia Avalonului şi dacă nu-şi ţine legământul faţă de Avalon, i-o vor cere înapoi.”

În clipa aceea i se păru că încăperea creştea în jurul ei şi parcă se deschidea, astfel încât toate obiectele erau foarte îndepărtate. Încă o putea vedea pe Guinevere, cu gura întredeschisă, vrând să spună ceva, dar în acelaşi timp părea că poate vedea prin trupul ei, de parcă ar fi fost în regatul zânelor.

Dintr-odată, totul părea îndepărtat şi mic şi abia întrezărit, iar în capul ei era o linişte profundă. În acea linişte, zări pereţii unui pavilion şi pe Arthur dormind cu sabia Excalibur în mână. Ea se aplecă deasupra lui… nu putu să ia sabia, dar cu micul cuţit al lui Viviane tăie sforile care îi legau teaca de încheietura mâinii. Era veche acum, cu catifeaua zdrenţuită şi cu preţiosul material al broderiei tocit şi pătat. Morgaine luă teaca în mână şi se trezi pe malurile unui lac imens, cu sunetul valurilor ce spălau ţărmul în jurul ei.

— Am spus nu, nu vreau niciun pic de vin. M-am săturat de vin la micul dejun, spuse Guinevere. Poate găseşte Elaine nişte lapte proaspăt în bucătărie… Morgaine? Ai leşinat?

Morgaine clipi şi se uită la Guinevere. Reveni încet, încercând să-şi focalizeze privirea. Nimic din toate acestea nu erau adevărate, nu călărise nebuneşte de-a lungul ţărmului unui lac, cu teaca în mână… Şi totuşi, acel loc avea aerul unei lumi de basm, ca şi cum ar fi văzut totul prin tremurul apei, asemenea unui vis pe care îl avusese cândva. De şi-ar putea aminti… Şi, chiar în timp ce le asigura pe celelalte femei că se simte bine, promiţând că va merge ea însăşi la lăptărie după lapte proaspăt, mintea o conducea printr-un labirint de vise… Dacă şi-ar putea aminti ce anume visase, totul ar fi bine…

Dar când coborî în aerul curat, rece chiar şi vara, nu se mai simţi de parcă în orice moment totul s-ar putea topi într-o lume de basm. O durea capul ca şi cum i-ar fi fost crăpat în două şi toată ziua rămase prizoniera acelei vrăji ciudate din visul ei treaz. Măcar de şi-ar putea aminti… Aruncase sabia Excalibur în lac, ca s-o poată avea regina zânelor… Nu, nu era nici asta… Şi mintea ei începea din nou să încerce să descâlcească ciudata, obsesiva cărare din vis.

Dar după-amiază, când soarele apunea înspre seară, auzi goarnele anunţând sosirea lui Arthur şi simţi cum un fior străbate întreg Camelotul. Alergă afară, cu celelalte femei, la fortificaţiile de pe dealuri, şi privi suita regală cum se apropie călare, cu steagurile fluturând. Lângă ea, Guinevere tremura. Era mai înaltă decât Morgaine, dar, cu mâinile ei palide, cu umerii înguşti şi firavi, i se păru cumva că era doar un copil, un copil înalt şi costeliv, speriat că trebuie să fie pedepsit pentru un rău imaginar. Cu mâna tremurătoare, Guinevere atinse mâneca lui Morgaine.

— Soră, stăpânul meu chiar trebuie să afle? Totul s-a terminat şi Meleagrant e mort. Nu are niciun rost ca Arthur să pornească război împotriva nimănui. De ce să nu creadă că Lancelot a ajuns la timp… la timp ca să prevină…

Nu-şi mai putu rosti vorbele.

— Soră, spuse Morgaine, de tine depinde dacă îi spui sau nu.

— Dar dacă aude de altundeva?

Morgaine oftă. Oare Guinevere nu putea să spună, măcar o dată, clar, la ce se referea?

— Dacă Arthur aude ceva care să îl tulbure, nu va auzi de la mine şi nimeni altul nu are dreptul să vorbească. Însă nu te poate învinovăţi că ai fost atrasă în cursă şi supusă prin bătaie.

Şi apoi ea ştiu, de parcă ar fi auzit; vocea unui preot vorbindu-i lui Guinevere, care tremura – era acum sau când Guinevere era copil? — spunând că nicio femeie nu a fost vreodată violată decât dacă a atras ea bărbatul, aşa cum Eva l-a atras pe Adam, cel dintâi tată al nostru, în păcat; că martirele Sfintei Fecioare au preferat să moară decât să îşi piardă castitatea… Asta o făcea pe Guinevere să tremure. Undeva, în mintea ei, indiferent cât ar putea sau cât ar încerca să îndulcească acest gând în braţele lui Lancelot, ea credea sincer că era vina ei, că merita să moară pentru păcatul de a fi trăit să fie violată. Şi, de vreme ce nu a murit înainte, Arthur avea dreptul să o ucidă pentru asta… Niciun argument liniştitor nu ar fi putut să reducă la tăcere acel glas din mintea lui Guinevere. Ea simţea această vină în legătură cu Meleagrant, ca să nu fie nevoită să simtă vreuna pentru ceea ce făcea cu Lancelot…

Guinevere tremura lângă Morgaine, în ciuda soarelui cald.

— Aş vrea să fie aici, ca să putem merge înăuntru. Priveşte, pe cer zboară şoimi, mi-e frică de şoimi, mă tem întotdeauna că se vor năpusti asupra mea…

— Mă tem, soră, că te-ar găsi prea mare şi prea greu de înghiţit, spuse prietenoasă Morgaine.

Servitorii se înghesuiau la porţile mari, deschizându-le pentru ca suita regală să treacă. Sir Ectorius încă şchiopăta, din noaptea când fusese ţinut ostatic în frig, dar se apropie, alături de Cai, iar acesta, în calitate de îngrijitor al castelului, se înclină în faţa lui Arthur.

— Bine ai venit acasă, stăpân şi rege al meu.

Arthur descălecă şi veni să îl îmbrăţişeze.

— Aceasta este o primire mult prea oficială. Cai, ştrengarule, totul e bine aici?

— Totul e bine acum, Maria Ta, spuse Ectorius, dar, încă o dată, ai motiv să-i fii recunoscător căpitanului tău.

— Adevărat, spuse Guinevere apropiindu-se, cu mâna lăsată moale în palma lui Lancelot. Maria Ta şi rege al meu, Lancelot m-a salvat dintr-o cursă întinsă de un trădător, m-a salvat de la o soartă de care nu ar trebui să aibă parte nicio femeie creştină.

Arthur îşi puse o mână în mâna lui Guinevere şi pe cealaltă în cea a căpitanului de cavalerie.

— Ca întotdeauna, îţi sunt recunoscător, dragul meu prieten, şi soţia mea la fel. Veniţi, vom vorbi despre asta când vom fi singuri. Şi îndepărtându-se de cei doi, urcă scările, intrând în castel.

— Mă întreb ce fel de minciuni se vor grăbi să îi toarne în urechi, această castă regină şi cel mai de seamă dintre cavaleri.

Morgaine auzi cuvintele, rostite grav şi foarte clar de undeva din mulţime, dar nu îşi putu da seama de unde veniseră. Ea gândi: „Poate că pacea nu e o tocmai o simplă binecuvântare; fără război, nu au altceva de făcut la curte decât să răspândească zvon şi sămânţă de scandal.” Dar dacă Lancelot ar pleca de la curte, scandalul s-ar potoli. Şi ea hotărî că, orice ar trebui să facă pentru a atinge acest scop, va face cât mai curând.

În acea seară, la cină, Arthur o rugă pe Morgaine să îşi aducă harpa şi să le cânte.

— Parcă a trecut o veşnicie de când nu te-am mai ascultat cântând, soră, spuse el şi o trase aproape, sărutând-o. Nu mai făcuse asta de mult timp.

— Voi cânta bucuroasă, spuse ea, dar când se va întoarce Kevin la curte?

Se gândea cu amărăciune la cearta lor; niciodată, niciodată nu îi va ierta trădarea faţă de Avalon! Şi totuşi, împotriva voinţei ei, îi era dor de el şi se gândea cu regret la timpul când fuseseră iubiţi. „M-am săturat să trăiesc singură, asta e tot…”

Dar asta o făcu să se gândească la Arthur şi la fiul ei din Avalon… Dacă Guinevere va părăsi această curte, atunci, cu siguranţă Arthur se va recăsători, dar în acest moment nu părea aşa. Iar dacă Guinevere nu va avea niciodată un fiu, nu ar trebui atunci ca fiul ei să fie recunoscut ca moştenitor al tatălui său?

Fără îndoială, era din sângele regal al Pendragonului şi al Avalonului... Igraine era moartă şi scandalul nu-i putea face rău.

...Stătea lângă tron, pe un taburet sculptat şi aurit, cu harpa pe podea la picioarele ei, iar Arthur şi Guinevere stăteau aproape, unul lângă altul, ţinându-se de mână. Lancelot se întinse pe podea lângă Morgaine, privind harpa, dar când şi când ea îi vedea ochii întorcându-se spre Guinevere şi tremura văzând dorinţa sfâşietoare din privirea lui. Cum putea să-şi arate inima în felul acesta, oricărui privitor? Pe urmă Morgaine îşi dădu seama că doar ea îi poate vedea inima – pentru toţi ceilalţi, el era doar un curtean care se uita respectuos la regina lui, râzând şi glumind cu ea ca un prieten privilegiat al soţului ei.

Şi, în timp ce mâinile i se mişcară pe coarde, lumea păru din nou că se pierde în zare, foarte mică şi îndepărtată şi în acelaşi timp imensă şi ciudată, cu obiectele pierzându-şi forma, astfel că harpa îi păru, în acelaşi timp, o jucărie de copil şi ceva monstruos, un lucru imens, inform, care o sufoca, iar ea era undeva sus, pe un tron, scrutând umbrele călătoare, privind în jos la un tânăr brunet, cu o cunună îngustă în jurul frunţii, şi în timp ce îl privea, durerea tăioasă o dorinţei îi coborî de-a lungul trupului, îi întâlni ochii şi se simţi de parcă o mână o atinse în locul cel mai intim, stârnindu-i setea şi dorinţa...

Îşi simţi degetele ezitând pe corzi, visase ceva... o faţă care se unduia, chipul unui tânăr zâmbindu-i, era Lancelot, dar altfel... Nu, totul era ca o umbră...

Vocea limpede a lui Guinevere pătrunse până la ea.

— Aveţi grijă de doamna Morgaine, spuse ea, sora mea a leşinat...

Simţi braţele lui Lancelot sprijinind-o şi se uită în ochii lui întunecaţi... era ca în visul ei, dorinţa o cuprindea, o topea... Nu, dar ea visase asta. Nu era real. Îşi duse năucită mâna la frunte.

— A fost fumul, fumul din vatră...

— Ţine, soarbe asta. Lancelot îi ţinu o cupă la buze. Ce nebunie a fost asta?

El abia o atinsese, iar ea se îmbolnăvi de dorinţă, crezuse că uitase asta de mult, că în timp reuşise să distrugă acest sentiment... Şi totuşi, atingerea, lui blândă şi impersonală îi stârni din nou o dorinţă sălbatică. Atunci, despre el visase? „El nu mă doreşte, nu doreşte nicio altă femeie în afara reginei”, gândi ea şi se uită pe lângă el la vatră, unde, fiind vară, nu

ardea niciun foc şi unde era agăţată o cunună din frunze verzi de laur. Sorbi din vinul pe care i-l întindea Lancelot.

— Îmi pare rău, am fost puţin ameţită toată ziua, spuse ea amintindu-şi dimineaţa acelei zile. Să ia altcineva harpa, eu nu pot…

Lancelot spuse:

— Cu voia domniilor voastre, voi cânta eu! Luă harpa şi spuse: Aceasta este o poveste despre Avalon, pe care am auzit-o în copilărie. Cred că a fost născocită de Taliesin însuşi, deşi s-ar putea să o fi preluat dintr-un cântec mai vechi.

Începu să cânte o veche baladă despre Arianrhod, regina care a trecut peste un pârâu şi s-a ales cu un copil. Iar ea şi-a blestemat fiul când s-a născut şi a spus că nu va purta un nume până când nu îi va da ea unul; şi cum a reuşit el s-o păcălească să-i dea un nume; iar mai târziu cum l-a blestemat ea să nu aibă niciodată nevastă, nici din carne şi oase, nici din poporul zânelor şi astfel el şi-a făcut o femeie din flori…

Morgaine asculta, încă prinsă în meandrele visului ei, şi i se păru că faţa întunecată a lui Lancelot era plină de o suferinţă teribilă şi, în timp ce cânta despre femeia din flori, Blodenwedd, ochii lui zăboviră o clipă asupra reginei. Dar apoi se întoarse spre Elaine şi cântă curtenitor despre cum era făcut din lăcrămioare părul femeii-floare şi cum obrajii ei erau ca petalele florii de măr şi cum era ea înveşmântată în toate culorile florilor ce înfloresc, albastru şi roşu aprins şi galben, vara pe câmpuri.

Morgaine, stătea liniştită la locul ei, sprijinindu-şi cu mâna capul ce o durea. Mai târziu, Gawaine scoase la iveală un fluier din ţara lui de la miazănoapte şi începu să cânte un bocet sălbatic, plin de tristeţe şi de ţipătul pescăruşilor. Lancelot veni şi se aşeză lângă Morgaine, luându-i mâna cu blândeţe.

— Te simţi mai bine acum, verişoară?

— O, da – mi s-a mai întâmplat, spuse ea. Este ca şi cum aş fi căzut într-un vis şi aş fi văzut toate lucrurile printre umbre…

„Şi totuşi”, gândi ea, „nu fusese întocmai aşa.”

— Mama mi-a spus cândva ceva asemănător, răspunse Lancelot şi Morgaine îi înţelese tristeţea şi oboseala; niciodată nu îi mai vorbise, nici ei şi nici vreunei alte persoane, despre mama lui sau despre anii petrecuţi la Avalon. Ea părea să creadă că era un lucru care venea de la sine, împreună cu Viziunea. Mi-a spus odată că a fost ca şi când ar fi fost atrasă în

ţara zânelor şi ar fi căutat să scape de acolo, unde era prizonieră, dar nu ştiu dacă a fost vreodată în ţara zânelor sau era doar un fel de a spune.

„Dar eu am fost”, gândi Morgaine, „şi nu e aşa, nu chiar… Este ca şi cum ai încerca să-ţi aminteşti un vis care a pălit…”

— Eu însumi am cunoscut Viziunea puţin, spuse Lancelot. Se întâmplă uneori să nu pot vedea limpede, ci doar ca şi cum toate lucrurile ar fi foarte departe şi nu ar fi reale… şi nu pot să le ating, ci mai întâi trebuie să străbat o distanţă istovitoare… Poate e ceva în sângele de zână pe care îl purtăm. Oftă şi se şterse la ochi. Obişnuiam să te tachinez cu asta, când erai doar o fetiţă, îţi aminteşti? Te numeam Morgaine a Zânelor şi asta te înfuria.

— Îmi aduc aminte foarte bine, vere, spuse ea gândindu-se că, în ciuda oboselii de pe chipul lui, a ridurilor nou apărute, a nuanţei de gri din buclele ondulate, pentru ea el era încă mai frumos, mai drag decât oricare bărbat pe care îl cunoscuse.

Clipi cu putere: aşa era şi aşa trebuia, o iubea ca rudă şi nimic mai mult.

Din nou i se păru că lumea se mişcă în spatele unei bariere de umbre; nu avea importanţă ce făcea, lumea aceasta nu era cu nimic mai reală decât regatul zânelor. Până şi muzica suna îndepărtată şi distantă. Gawaine luase harpa şi cânta o baladă pe care o auzise printre saxoni, despre un monstru care trăia într-un lac şi despre felul în care unul dintre eroii lor se dusese în adâncul lacului şi îi rupsese monstrului braţul, apoi o înfruntase pe mama monstrului în vizuina ei blestemată…

— O poveste sinistră şi înfricoşătoare, îi şopti lui Lancelot, iar acesta zâmbi şi spuse:

— Majoritatea poveştilor saxone sunt aşa. Război şi vărsare de sânge şi eroi pricepuţi în lupte şi fără prea multe altele în capetele lor mari.

— Iar acum noi trebuie să trăim în pace cu ei, se pare, spuse Morgaine.

— Da. Aşa va fi. Mă pot obişnui cu saxonii, dar nu cu ceea ce numesc ei muzică… deşi baladele lor sunt, presupun, destul de distractive pentru o seară lungă lângă foc. Cred că nici eu nu sunt născut pentru a sta lângă foc… şopti el apoi, oftând.

— Ţi-ar plăcea să ieşi iarăşi la luptă?

Clătină din cap.

— Nu, dar sunt sătul de curtea aceasta.

Morgaine zări cum privirea lui Lancelot se îndreaptă spre locul unde stătea Guinevere, lângă Arthur, zâmbind în timp ce asculta povestea lui Gawaine. Oftă din nou, un sunet pe care parcă îl smulse din adâncul sufletului.

— Lancelot, spuse ea grăbit, în şoaptă, trebuie să pleci de aici sau vei fi distrus.

— Da, distrus trupeşte şi sufleteşte, spuse el pironindu-şi privirea în podea.

— Despre sufletul tău nu ştiu nimic, trebuie să întrebi o preoteasă despre asta…

— Aş vrea să pot! spuse Lancelot, cu violenţă reprimată; lovi încet podeaua cu pumnul, lângă harpă, astfel încât corzile vibrară puţin… Aş vrea să pot crede că există un asemenea Dumnezeu cum pretind creştinii…

— Trebuie să pleci, vere. Pleacă într-o expediţie, ca Gareth, să ucizi bestii care ţin ţara sub teroare, sau omoară dragoni sau ce vrei, dar trebuie să pleci!

Văzu cum gâtul lui Lancelot se mişcă, în timp ce înghiţea în sec.

— Şi ce se va alege de ea?

Morgaine spuse încet:

— Crezi sau nu ceea ce îţi spun, sunt şi prietena ei. Nu te gândeşti că şi ea are un suflet de salvat?

— Păi, îmi dai sfaturi asemenea oricărui preot.

— Nu e nevoie să fii preot ca să ştii când doi bărbaţi – şi o femeie, deopotrivă – sunt prinşi în capcană şi nu pot scăpa de ceea ce a fost, spuse Morgaine. Ar fi uşor să o învinovăţim pe ea pentru tot. Dar şi eu ştiu ce înseamnă să iubesc în zadar…

Morgaine se opri şi îşi feri privirea, simţind cum faţa i se înfierbântă… Nu avusese de gând să spună atât de multe. Cântecul se isprăvi, iar Gawaine lăsă harpa, spunând:

— După această poveste lugubră, ne trebuie ceva uşor… un cântec de dragoste, poate, şi îi las această plăcere galantului Lancelot…

— Am stat prea mult la curte, cântând cântece de dragoste, replică Lancelot, ridicându-se şi întorcându-se înspre Arthur. Acum, că eşti din nou aici, Maria Ta, şi poţi avea grijă tu însuţi de toate lucrurile, îţi cer să mă trimiţi departe de la această curte, într-o expediţie.

Arthur îi zâmbi prietenului său:

— Vrei să pleci curând? Nu pot să te ţin dacă tânjeşti să pleci, dar unde vrei să te duci?

„Pellinore şi dragonul lui.” Morgaine, cu ochii plecaţi, privind ţintă şi urmărind pâlpâirea focului pe sub pleoape, formă cuvintele în mintea ei, cu toată forţa pe care o putea stăpâni, încercând să le vâre în mintea lui Arthur. Lancelot spuse:

— M-am gândit să plec după un dragon…

Ochii lui Arthur scânteiară ghiduş.

— S-ar putea să fie bine, atunci, să pui capăt dragonului din Pellimore. Pe zi ce trece poveştile sunt tot mai multe, iar oamenii se tem să călătorească în acea ţară! Guinevere mi-a spus că Elaine a cerut permisiunea să meargă în vizită acasă. O poţi escorta într-acolo şi pun pariu că nu te vei întoarce până ce dragonul din Pellimore nu va fi mort.

— Vai, protestă Lancelot râzând, mă exilezi de la curtea ta pentru vecie? Cum pot ucide un dragon care nu e decât un vis?

Arthur chicoti.

— Fie ca tu să nu întâlneşti niciodată un dragon mai rău decât acela, prietene! Ei, bine, te însărcinez să pui capăt pentru totdeauna acelui dragon, fie şi dacă va trebui să-l distrugi batjocorindu-l cu o baladă despre el!

Elaine se ridică şi îi făcu regelui o plecăciune.

— Cu voia ta, stăpâne, pot să cer ca Morgaine să mă viziteze şi ea, un timp?

Morgaine spuse, fără să-l privească pe Lancelot:

— Mi-ar plăcea să merg cu Elaine, frăţioare, dacă doamna ta se poate lipsi de mine. În acea ţară sunt ierburi şi buruieni despre care ştiu prea puţin şi aş vrea să învăţ despre ele de la femeile de acolo. Am nevoie de ele pentru leacuri şi farmece.

— Ei, bine, spuse Arthur, poţi merge dacă doreşti. Dar va fi pustiu aici fără voi toţi. Îi zâmbi lui Lancelot, cu preţiosul lui surâs blând. Curtea mea nu e curtea mea fără cel mai bun dintre cavaleri. Dar nu te voi ţine aici împotriva voinţei tale şi nici regina mea nu va face asta.

„Nu sunt chiar atât de sigură de asta!”, gândi Morgaine, privind-o pe Guinevere cum se chinuia să-şi compună o figură liniştită. Arthur fusese plecat mult timp, era nerăbdător să fie din nou împreună cu soţia sa. Îi va spune, oare, Guinevere cu sinceritate că iubea un altul sau va merge resemnată în patul lui

şi se va preface din nou?

Şi pentru o bizară clipă, Morgaine se văzu pe sine ca umbră a reginei… „Într-un fel, soarta ei şi a mea au ajuns să se îngemăneze cu totul…” Ea, Morgaine, îl avusese pe Arthur şi îi născuse un fiu, ceea ce Guinevere dorea nespus să facă; Guinevere avusese dragostea lui Lancelot, pentru care Morgaine ar fi fost dispusă să-şi dea sufletul… „E în stilul Dumnezeului creştinilor să facă asemenea gafe – lui nu-i plac iubiţii. Sau Zeiţa este cea care glumeşte cu noi, cu atâta cruzime?”

Guinevere făcu semn spre Morgaine.

— Pari bolnavă, surioară. Te simţi încă ameţită?

Morgaine încuviinţă. „Nu trebuie să o urăsc. Este tot o victimă, ca şi mine…”

— Sunt încă puţin slăbită. Mă voi duce în curând la culcare.

— Iar mâine, tu şi Elaine ni-l veţi lua pe Lancelot.

Vorbele fură rostite cu uşurinţă, ca glumă, dar Morgaine părea că vede foarte adânc înlăuntrul lui Guinevere, acolo unde ea se lupta cu o furie şi o disperare egale cu ale ei. „O, Zeiţa a îngemănat destinele noastre şi cine se poate opune voinţei ei?” Dar ea îşi întări voinţa împotriva disperării celeilalte femei şi spuse:

— La ce e bun campionul unei regine, dacă nu pleacă la luptă pentru ceea ce el consideră că este bine? Vrei să-l ţii la curte, departe de onoare, sora mea?

— Niciunul dintre noi nu ar vrea asta, spuse Arthur, apropiindu-se de Guinevere şi cuprinzându-i mijlocul cu braţul. De vreme ce, prin bunăvoinţa prietenului şi campionului meu, regina mea se află aici, sănătoasă, la întoarcerea mea. Noapte bună, surioară.

Morgaine rămase şi îi privi cum se îndepărtează şi, după o clipă, simţi mâna lui Lancelot pe umărul ei. Nu scoase nicio vorbă, ci rămase tăcut, urmărindu-i cu privirea pe Arthur şi Guinevere. Şi, în timp ce stătea acolo, tăcut, ea ştiu că, dacă ar face o singură mişcare, l-ar putea avea pe Lancelot în acea noapte. În disperarea lui, acum, când vedea cum femeia iubită se întoarce la soţul ei, la acel soţ care lui îi era atât de drag încât nu ar putea să ridice nicio mână pentru a i-o lua, acum s-ar îndrepta spre Morgaine, dacă ea l-ar dori.

„Şi este un om de prea mare onoare ca să nu mă ia de soţie după aceea… Nu, Elaine îl va avea, poate, însă nu eu. Ea este

inocentă, el nu va ajunge să o urască, aşa cum probabil, ar ajunge să mă urască pe mine.”

Îndepărtă, cu blândeţe, mâna lui Lancelot de pe umărul ei.

— Sunt ostenită, vere, mă duc şi eu în pat. Noapte bună, dragul meu. Fii binecuvântat. Şi, cunoscând ironia acestor vorbe, adăugă: Somn uşor – ştiind că nu va avea parte de aşa ceva.

Ei, cu atât mai bine pentru planul ei. Dar aproape întreaga noapte zăcu şi ea fără somn, regretând amar propriile premoniţii. Mândria, gândi ea posomorâtă, era un tovarăş de pat rece.

6

În Avalon, Tor-ul se ridica, încoronat cu cercul de pietre şi, în noaptea lunii întunecate, procesiunea şerpuia încet, în sus, cu torţe. În fruntea lor mergea o femeie cu părul deschis la culoare, împletit într-o coroană peste o frunte largă, joasă; era îmbrăcată cu o robă albă şi avea cuţitaşul atârnat la brâu. În lumina torţelor pâlpâitoare, părea că o caută pe Morgaine, care stătea în umbrele din afara cercului, iar ochii îi erau poruncitori. „Unde eşti tu, cea care ar trebui să stai aici, în locul meu? De ce întârzii? Locul tău este aici…

Regatul lui Arthur alunecă din mâinile Doamnei, iar tu îl laşi. Deja pentru orice se îndreaptă către preoţi, în timp ce tu, care ar trebui să fii pentru el în locul Zeiţei, nu te clinteşti. Arthur poartă sabia Sfintei Regalităţi, tu eşti cea care îl va obliga să trăiască la înălţimea acesteia sau i-o vei lua din mână şi îl vei răpune? Ţine minte, Arthur are un fiu, iar fiul lui trebuie să crească până la maturitate în Avalon, pentru ca el să poată să transmită la rândul lui regatul Zeiţei fiului său…”

Pe urmă, Avalonul păru că păleşte, iar ea îl văzu pe Arthur în luptă disperată, cu Excalibur în mână; apoi el căzu, străpuns de o altă sabie, şi azvârli Excalibur în lac, astfel încât aceasta să nu cadă în mâinile fiului său… Unde e Morgaine, cea pe care Doamna o pregătise pentru această zi? Unde este ea, cea care ar trebui să stea pe locul Zeiţei în acest ceas?

Unde este Marele Corb? Şi, dintr-odată, mi se păru că un stol de corbi mi se roteşte deasupra capului, năpustindu-se şi ciugulindu-mi ochii, coborând în cercuri spre mine, ţipând cu

vocea lui Raven: „Morgaine, Morgaine, de ce ne-ai părăsit, de ce m-ai trădat?”

„Nu pot”, am strigat eu. „Nu cunosc calea... dar chipul lui Raven s-a topit în chipul acuzator al lui Viviane şi pe urmă în umbra bătrânei Zeiţe a Morţii.

Iar Morgaine se trezi, ştiind că se afla într-o cameră luminoasă din casa lui Pellinore, cu pereţii albi, zugrăviţi după vechea modă romană. Doar dincolo de ferestre auzi, îndepărtat şi vag, undeva, ţipătul corbilor şi se scutură.

Viviane nu se sfiise niciodată să se amestece în viaţa altora, atunci când asta însemna binele Avalonului sau al regatului. Nici ea nu ar trebui s-o facă. Şi totuşi, în timp ce zilele însorite treceau, ea întârziase. Lancelot îşi petrecea vremea pe dealuri, lângă lac, în căutarea dragonului... „ca şi cum acesta ar fi existat cu adevărat”, gândi Morgaine cu dispreţ. Iar serile, lângă foc, depăna cântece şi poveşti cu Pellinore şi îi cânta lui Elaine, stând la picioarele ei. Elaine era frumoasă şi inocentă şi nu foarte diferită de verişoara ei, Guinevere, deşi era cu cinci ani mai tânără. Morgaine lăsă zi însorită după zi să alunece pe lângă ei, convinsă că toţi vor înţelege că Lancelot şi Elaine trebuie să se căsătorească.

„Nu”, îşi spuse ea cu amărăciune, „dacă vreunul dintre ei ar fi avut măcar un strop de înţelepciune să vadă logic sau raţional, atunci Lancelot ar fi trebuit să se căsătorească cu mine, cu mulţi ani în urmă.” Acum era momentul să acţioneze. Elaine se răsuci în patul pe care îl împărţeau, deschise ochii, zâmbi şi se încolăci lângă Morgaine.

„Are încredere în mine”, gândi cu durere Morgaine, „crede că, din prietenie, o ajut pe Lancelot să-l câştige. Nici dacă aş urî-o nu i-aş putea face mai mult rău.” Dar Morgaine spuse încet:

— Lancelot a avut destul timp până acum să simtă că a pierdut-o pe Guinevere. Timpul tău a sosit, Elaine.

— Îi vei face farmece sau îi vei da o poţiune de dragoste?...

Morgaine râse:

— Nu îmi pun prea multă încredere în farmecele sau poţiunile de dragoste, deşi diseară va avea ceva în vin care îl va face să fie gata pentru orice femeie. Diseară tu nu vei dormi aici, ci în pavilionul de lângă pădure; iar Lancelot va primi un mesaj că Guinevere a venit şi a trimis după el. Astfel, va veni la tine, în

întuneric. Nu pot face mai mult decât atât – tu trebuie să fii pregătită pentru el.

— Iar el va crede că sunt Guinevere… Elaine clipi, înghiţind greu. Bine, atunci.

— S-ar putea să creadă, pentru scurt timp, că eşti Guinevere, spuse Morgaine neclintită, dar îşi va da seama destul de repede. Eşti virgină, nu-i aşa, Elaine?

Chipul fetei era roşu ca para focului, dar încuviinţă.

— Ei, bine, după poţiunea pe care i-o voi da, nu va mai fi capabil să se înfrâneze, spuse Morgaine, dacă nu vei intra în panică şi vei încerca să îl alungi… Te avertizez, nu va fi prea multă plăcere, de vreme ce eşti fecioară. Odată ce încep, nu mai pot da înapoi; aşadar, spune acum dacă vrei să încep.

— Îl voi avea pe Lancelot de soţ şi, Doamne fereşte să dau înapoi înainte de a-i deveni soţie în mod onorabil.

Morgaine oftă:

— Aşa să fie. Acum, ştii parfumul pe care îl foloseşte Guinevere…

— Îl ştiu, dar nu-mi place, e prea puternic pentru mine…

Morgaine încuviinţă.

— Eu i-l prepar, ştii că am învăţat să fac asemenea lucruri. Când vei merge la culcare în pavilion, trebuie să-ţi parfumezi trupul şi hainele cu acest parfum. Asta îl va duce cu gândul la Guinevere şi îi va stârni acea amintire…

Tânăra femeie strâmbă din nas cu dezgust:

— Pare nedrept…

— Este nedrept, spuse Morgaine. Hotărăşte-te. Ceea ce facem este nedrept, Elaine, dar e şi un bine în asta. Regatul lui Arthur nu poate rămâne mult timp în picioare dacă se ştie despre rege că este încornorat. După ce vă veţi căsători, fără îndoială că o vreme, va merge vorba că pe tine te-a iubit Lancelot în tot acest timp, fiindcă tu şi Guinevere semănaţi atât de mult. Îi întinse Elainei sticluţa cu parfum. Acum, dacă ai un servitor de încredere, trimite-l să-l ascundă în pavilion într-un loc unde Lancelot să nu-l poată vedea până diseară…

Elaine spuse:

— Nu mă îndoiesc că până şi preotul ar fi de acord, de vreme ce îl feresc de adulter cu o femeie măritată. Eu sunt liberă să mă căsătoresc…

Morgaine îşi simţi propriul zâmbet, subţire şi încordat. „Bine

de tine, dacă îţi poţi linişti conştiinţa în felul acesta… aşa spun unii preoţi, că scopul este totul şi, indiferent ce mijloace folosim, dacă ele sunt pentru un scop nobil…” îşi dădu seama că Elaine rămăsese în picioare, în faţa ei, ca un copil la lecţie.

— Bine, du-te, spuse ea, du-te şi trimite-l pe Lancelot încă o zi să vâneze dragonul. Trebuie să-mi pregătesc descântecul.

Îi urmări cum împart farfuria şi cupa la micul dejun. „Lancelot ţine la Elaine”, gândi ea, „atât cât ar putea ţine la căţeluşul lui prietenos. Nu se va purta urât cu ea când se vor căsători.”

Viviane fusese la fel de nemiloasă, trimisese fără scrupule un frate în patul propriei surori… Morgaine suportă cu greu această amintire, ca o măsea care o durea. „Şi asta este pentru binele regatului”, gândi ea şi plecă în căutarea ierburilor şi a leacurilor sale, pe care le va înmuia în vin pentru a obţine poţiunea ce i-o va da lui Lancelot. Încercă să rostească o rugăciune pentru Zeiţa care unea bărbatul şi femeia în iubire sau în simplă plăcere, ca a animalelor când se împerechează.

„Zeiţă, ştiu destule despre plăcere”… gândi ea şi îşi întinse mâinile, rupând ierburile şi turnându-le în vin… „L-am dorit, deşi el nu mi-a dat ceea ce voiam…” Se aşeză, privind fierberea lentă a ierburilor în vin, mici bule se ridicară, se sparseră alene şi împrăştiară esenţe dulci-amărui, care se răspândiră în jurul ei.

Lumea părea foarte mică şi îndepărtată, căldarea, doar jucăria unui copil, fiecare bulă care se ridica din vin fiind destul de mare ca să poată să navigheze în interiorul ei… întregul trup îi era străbătut de durerea unei dorinţe care ştia că nu va fi niciodată satisfăcută. Simţea cum pătrunde într-o stare în care puteau fi făcute vrăji puternice…

Părea că se află în două locuri, în interiorul şi în afara castelului, că o parte din ea era afară, pe dealuri, urmând stindardul Pendragonului pe care Lancelot în purta la răstimpuri… cu un dragon uriaş… dar nu era niciun dragon, niciun fel de dragon, era cu siguranţă doar o glumă, un vis, la fel de ireal ca stindardul ce a zburat undeva, departe spre miazăzi, peste zidurile Camelotului, un dragon inventat de vreun artist pentru stindard, asemenea desenelor pe care le făcuse Elaine pentru tapiserie. Iar Lancelot ştia asta, cu siguranţă. Urmărind dragonul, el nu făcea altceva decât să se bucure de o plimbare plăcută peste dealurile înverzite, urmând un vis sau o fantezie, având timp să se viseze, cu ochii deschişi, în braţele lui

Guinevere... Morgaine privi în jos, spre lichidul care bolborosea în mica ei căldare. Picătură cu picătură, adăugă amestecului încă puţin vin, ca să nu fiarbă. El o va visa pe Guinevere, iar în acea noapte, în braţele lui va fi o femeie ce va avea parfumul lui Guinevere. Dar, mai întâi, Morgaine îi va da această poţiune, care îl va aduce la mila animalului din el, astfel că nu se va opri atunci când îşi va da seama că nu ţine în braţe o femeie experimentată, pe iubita lui, ci o fecioară tremurândă... Pentru o clipă, Morgaine se opri să se gândească la Elaine cu milă, fiindcă acel lucru pe care îl pregătea ea cu sânge rece era, cu siguranţă, ca un viol. Oricât l-ar fi dorit Elaine pe Lancelot, ea era virgină şi nu îşi dădea cu adevărat seama care era diferenţa dintre visele romantice în care el o săruta şi ceea ce o aştepta cu adevărat – să aibă parte de un bărbat prea turmentat ca să facă diferenţa. Orice i se va întâmpla Elainei şi cu oricât curaj va îndura, cu siguranţă nu va fi un episod romantic. „Eu mi-am dăruit fecioria Regelui Cerb...” Totuşi fusese altfel... „Ştiusem din copilărie ce mă aştepta, am fost crescută şi învăţată în cultul zeiţei care aduce împreună bărbatul şi femeia, în dragoste şi în împerechere.”

Elaine, în schimb, fusese crescută ca o creştină şi fusese învăţată să se gândească la acel lucru, care era însăşi esenţa vieţii, ca la păcatul originar pentru care omenirea fusese condamnată la moarte.

Pentru o clipă, crezu că trebuie să o caute pe Elaine, să încerce să o pregătească, să o încurajeze să se gândească la asta aşa cum fuseseră învăţate preotesele să gândească, ca la o mare forţă a naturii, curată şi neprihănită, care trebuie întâmpinată ca un curent al vieţii care îl mătură pe cel care ia parte, într-un torent... dar Elaine ar considera asta un păcat încă şi mai mare. Ei, bine, să înţeleagă ce-o vrea, poate că dragostea ei pentru Lancelot o va purta nevătămată prin această experienţă.

Morgaine îşi îndreptă din nou gândurile la clocotul ierburilor şi al vinului şi, în acelaşi timp, cumva părea că merge călare pe deal... nici nu era o zi senină, potrivită pentru călărit, cerul era întunecat şi acoperit de nori, bătea un vânticel, iar dealurile erau întunecate şi sterpe. La poalele dealului, lungul braţ al mării, care era lacul, părea gri şi fără fund, ca metalul proaspăt călit, iar suprafaţa lacului începu să fiarbă puţin, sau era doar

apa din căldarea ei? Bule întunecate se ridicară şi împrăştiară o duhoare mizerabilă şi, pe urmă, ridicându-se încet din lac, un gât lung şi subţire, acoperit cu o coamă de cal, un trup lung şi unduitor… şerpuind înspre ţărm… ridicându-se, târându-se, înaintând către mal…

Câinii de vânătoare ai lui Lancelot fugeau de colo-colo, năpustindu-se în jos, spre apă, lătrând frenetic. Ea îl auzi strigându-i exasperat, încremeni şi privi în jos, spre apă, paralizată, crezând doar pe jumătate ceea ce vedea cu ochii ei. Apoi Pellinore suflă din cornul lui de vânătoare, chemându-i pe ceilalţi, iar Lancelot dădu pinteni calului şi galopă furtunos, gonind în josul dealului, năpustindu-se. Unul dintre câini scoase un urlet jalnic, apoi linişte, iar Morgaine, din pânda ei stranie şi îndepărtată, văzu dâra prelinsă ciudat din locul unde jumătate din trupul sfârtecat al câinelui zăcea în mâlul întunecat. Pellinore se năpusti la el, iar Morgaine auzi strigătul de avertisment al lui Lancelot, care încerca să-l oprească să se îndrepte direct spre bestia imensă… era neagră şi semăna cu un vierme uriaş – o groaznică parodie a capului şi coamei unui cal. Lancelot se îndreptă spre el evitând capul ce se clătina, împlântându-şi suliţa direct în trup. Un urlet sălbatic cutremură ţărmul, ţipătul înnebunit al unei fantasme ce anunţa moartea… Văzu un cap imens clătinându-se cu sălbăticie înainte şi înapoi. Lancelot se aruncă de pe spatele calului său care se ridicase în două picioare şi o luă la fugă către monstru. Capul se aplecă, Morgaine se crispă când văzu imensa gură deschisă. Apoi sabia lui Lancelot străpunse ochiul dragonului şi sângele ţâşni cu putere, împreună cu ceva negru şi dezgustător… Şi toate acestea erau bulele ce se ridicau din vin…

Inima lui Morgaine tresări sălbatic. Se întinse şi sorbi puţin din vinul nediluat din sticlă. Fusese un vis urât sau îl văzuse, într-adevăr, pe Lancelot ucigând dragonul în care ea nu crezuse niciodată? rămase acolo un timp, spunându-şi că visase, şi apoi se forţă să se ridice, să adauge nişte molură în compoziţie, pentru ca dulceaţa puternică a acestei plante să ascundă celelalte arome. Iar la masă va trebui să aibă carne de vită foarte sărată, ca toată lumea să fie însetată şi să bea mult vin, mai cu seamă Lancelot. Pellinore era un om pios, ce ar crede dacă toţi aceşti curteni ar intra în călduri? Nu, trebuia să se asigure că doar Lancelot va bea din amestecul de ierburi şi,

poate, de milă, ar trebui să îi dea puţin şi lui Elaine.

Turnă vinul preparat într-o sticlă pe care o puse deoparte. Apoi auzi un ţipăt, iar în clipa următoare Elaine se năpusti în cameră.

— O, Morgaine, vino îndată, avem nevoie de leacurile tale. Tata şi Lancelot au ucis dragonul dar amândoi au arsuri…

— Arsuri? Ce prostii sunt astea? Chiar crezi cu adevărat că dragonul zboară şi scuipă flăcări?

— Nu, nu, spuse Elaine cu nerăbdare, dar creatura i-a împroşcat cu nămol şi acesta arde ca focul… trebuie să vii să le bandajezi rănile…

Neîncrezătoare, Morgaine aruncă o privire la cerul de afară. Soarele întindea o mână golaşă peste orizontul de la apus. Plecă repede, strigând după fetele din casă pentru a-i aduce bandaje.

Pellinore avea o arsură mare de-a lungul unui braţ – da, semăna foarte bine cu o arsură. Materialul tunicii fusese ros şi omul gemu în chinuri când Morgaine îi puse alifie pe rană. Lancelot era ars uşor pe o parte, iar pe un picior substanţa aceea trecuse prin cizme, lăsând pielea ca o substanţă gelatinoasă ce îi acoperea piciorul. Lancelot spuse:

— Ar trebui să-mi curăţ bine sabia. Dacă a putut face asta unei cizme de piele, gândeşte-te ce ar fi făcut piciorului meu…

— Gata cu toţi cei care au crezut că dragonul meu e doar imaginaţie, spuse Pellinore, ridicându-şi capul şi sorbind din vinul pe care i-l dăduse fiica sa. Şi mulţumesc, Doamne, că am avut înţelepciunea de a-mi scălda braţul în lac, altfel nămolul mi l-ar fi mâncat, aşa cum mi-a mâncat bietul câine – ai văzut cadavrul, Lancelot?

— Câinele? Da, spuse Lancelot şi sper să nu mai văd niciodată o astfel de moarte. Dar îi poţi ului pe toţi când vei atârna capul dragonului deasupra porţii…

— Nu pot, spuse Pellinore, făcându-şi cruce. Nu a avut niciun os propriu-zis, totul era moale ca o larvă sau ca o râmă… şi se răsucise deja în nămol. Am încercat să-i tai capul, dar chiar aerul părea să-l înghită… Nu cred că a fost defel o bestie, ci ceva venit direct din iad…

— Totuşi a murit, spuse Elaine, iar tu ai făcut ceea ce ţi-a cerut regele, ai pus capăt o dată pentru totdeauna dragonului. Îşi sărută tatăl, cerându-şi iertare cu blândeţe: Iartă-mă, şi eu am crezut că dragonul tău era doar fantezie…

— Aş fi dorit până la Dumnezeu să fi fost, spuse Pellinore făcându-şi cruce din nou. Aş prefera să fiu de batjocură de aici şi până la Camelot decât să mai înfrunt un asemenea lucru. Aş vrea să cred că nu mai există asemenea bestii. Gawaine povestea despre un monstru ce trăieşte în lacul din ţara lui. Făcu semn paharnicului să mai aducă vin. Cred că ar fi bine să mă îmbăt în seara asta, altfel voi vedea acea bestie în coşmaruri toată luna următoare!

„Ar fi, oare, bine?” se întrebă Morgaine. Nu, dacă toţi cei de la castel ar fi beţi, asta nu s-ar potrivi defel cu planurile ei.

— Trebuie să asculţi ce spun, dacă vrei să-ţi îngrijesc rănile, sir Pellinore, interveni ea. Nu mai trebuie să bei şi trebuie s-o laşi pe Elaine să te ducă la culcare şi să-ţi pună cărămizi fierbinţi la picioare. Ai pierdut ceva sânge şi trebuie să mănânci supă fierbinte şi lapte acru, dar gata cu vinul.

Bodogăni, dar o ascultă, iar când Elaine îl luă de acolo, împreună cu valeţii lui, Morgaine rămase singură cu Lancelot.

— Aşadar, spuse ea, cum ai prefera să sărbătoreşti uciderea primului tău dragon?

Lancelot ridică cupa şi spuse:

— Rugându-mă să fie ultimul. Chiar am crezut că mi-a venit ceasul. Aş prefera să înfrunt o întreagă hoardă de saxoni doar cu securea în mână!

— Zeiţa să facă, într-adevăr, să nu mai ai asemenea întâlniri, spuse Morgaine şi îi umplu cupa cu vinul preparat din ierburi. Ţi-am pregătit băutura asta, este o doctorie şi îţi va alina durerile. Trebuie să merg să văd dacă Elaine l-a acoperit cum trebuie pe Pellinore, pentru noapte…

— Dar te vei întoarce, verişoară? întrebă el ţinând-o uşor pe după talie.

Ea văzu cum vinul începe să ardă în el. Şi, mai mult decât vinul, îşi spuse, o întâlnire cu moartea face un bărbat gata să se împerecheze…

— Mă voi întoarce, promit, acum lasă-mă să plec, spuse ea şi fu cuprinsă de amărăciune.

„Aşadar, am decăzut atât de mult încât aş vrea să-l am fără să ştie, ameţit? Elaine îl va avea în felul acesta… Păi, pentru ea e mai bine? Dar ea îl vrea de bărbat, la bine şi la rău. Nu eu. Eu sunt preoteasă şi ştiu că acest sentiment care arde înlăuntrul meu nu e de la Zeiţă, ci e ceva păcătos… Sunt eu atât de slabă

încât să-mi doresc hainele purtate ale lui Guinevere şi amantul ei lepădat, deopotrivă?” Şi, în timp ce mândria ei striga „nu”, slăbiciunea ce îi străbătea întregul trup striga „da”, astfel că, în vreme ce străbătea holul către camera regelui Pellinore, era dezgustată de sine şi se dispreţuia.

— Ce face tatăl tău, Elaine?

Se miră că vocea îi era atât de calmă.

— S-a liniştit acum şi cred că va adormi.

Morgaine încuviinţă.

— Acum trebuie să te duci la pavilion şi, cândva, în noaptea aceasta, Lancelot va veni la tine. Nu uita de parfumul pe care îl foloseşte Guinevere…

Elaine era foarte palidă, cu ochii albaştri arzând. Morgaine se apropie şi o apucă de braţ. În mână ţinea o sticlă cu nişte vin preparat cu ierburi. Spuse cu vocea tremurândă:

— Mai întâi bea asta, copilă.

Elaine o duse la buze şi bău.

— E îndulcit cu ierburi… Este o poţiune a iubirii?

Morgaine zâmbi:

— Poţi crede asta, dacă vrei.

— Îmi usturӑ gura ciudat şi mă arde pe dinăuntru… Morgaine, nu este otravă? Tu nu… nu mă urăşti, Morgaine, fiindcă voi fi soţia lui Lancelot?

— Să te urăsc? Nu, nu verişoară, îţi jur, nu l-aş lua pe sir Lancelot de bărbat nici dacă m-ar ruga în genunchi… Ţine, termină-ţi vinul, îndulceşte-te… parfumează-ți trupul aici şi aici… ţine minte ce vrea el de la tine. Tu eşti cea care îl poate face să uite de regină. Acum du-te, copila mea, aşteaptă-l în pavilion, acolo… Şi din nou o trase pe Elaine aproape şi o sărută: Zeiţa te binecuvântează.

„Atât de mult seamănă cu Guinevere, încât Lancelot, cred, este deja pe jumătate îndrăgostit de ea, iar eu nu fac decât să termin treaba…” Tremurând, trase adânc aer în piept, calmându-se ca să se întoarcă în sală şi la Lancelot.

El nu ezitase să îşi mai toarne din vinul preparat şi îşi ridică ochii împăienjeniţi când ea intră.

— Ah, Morgaine… verişoară… O trase în jos, lângă el. Bea cu mine…

— Nu, nu acum. Ascultă-mă, Lancelot, aduc un mesaj pentru tine…

— Un mesaj, Morgaine?

— Da, spuse ea. Regina Guinevere a venit încoace să-şi viziteze verişoara şi doarme în pavilion, în spatele pajiştilor. Îl apucă de încheietura mâinii şi îl trase după ea, spre uşă. Şi ţi-a trimis un mesaj, nu vrea să-şi deranjeze femeile, aşa că trebuie să mergi la ea în linişte, acolo unde se află, în pat. Faci tu asta?

Morgaine văzu aburul de beţie şi pasiune în ochii lui negri.

— Nu am văzut niciun mesager, Morgaine… Nu ştiam că-mi vrei binele.

— Nici nu ştii cât bine îţi doresc, vere…

„Aş vrea să faci o căsătorie bună şi să pui capăt acestei iubiri nefericite şi lipsite de speranţă pentru o femeie care poate să-ţi aducă doar dezonoare şi disperare…”

— Du-te, spuse ea blând, regina ta te aşteaptă. Dacă te îndoieşti de spusele mele, ţi-a fost trimisă o dovadă. Scoase o batistă care era a Elainei – dar toate batistele seamănă între ele, iar aceasta fusese înmuiată în parfumul lui Guinevere.

El şi-o apăsă pe buze:

— Guinevere, şopti el. Unde, Morgaine, unde?

— În pavilion. Termină vinul…

— Bei pentru mine?

— Mai târziu, spuse ea cu un zâmbet.

Paşii i se împleticiră puţin, se sprijini de ea, iar braţele lui o cuprinseră. Atingerea lui, deşi uşoară, îi trezi poftele. Plăcere sexuală, îşi spuse cu tărie, porniri animalice, nu e nimic binecuvântat de Zeiţă… Se luptă să-şi recapete calmul…

El era ameţit, ca un animal… nu i-ar păsa dacă ar lua-o acum, nebuneşte, ca şi cum ar fi avut-o pe Guinevere, pe Elaine…

— Du-te, Lancelot, nu trebuie s-o faci pe regină să aştepte.

Îl văzu cum dispare în umbrele din apropierea pavilionului.

Va intra în linişte. Elaine va fi întinsă acolo, cu lumina lămpii căzându-i pe părul auriu, ca al reginei, dar lumina va fi atât de slabă, încât el nu va putea să-i distingă trăsăturile, cu trupul şi patul mirosindu-i atât de mult a parfumul lui Guinevere. În timp ce se întoarse pentru a străbate lunga cameră goală, Morgaine se chinuia imaginându-şi cum trupul lui suplu, gol, va aluneca sub cuverturi, cum o va lua pe Elaine în braţe şi o va acoperi cu sărutări. Măcar dacă prostuţa ar avea înţelepciunea să tacă din gură şi să nu spună nimic până ce el va termina…

„Zeiţă! Alungă Viziunea de la mine, nu mă lăsa să o văd pe

Elaine în braţele lui…” Morgaine nu ştia dacă propria ei imaginaţie sau Viziunea era cea care o chinuia cu imaginea trupului gol al lui Lancelot, a atingerii mâinilor lui… Dar cât de clar le simţi apoi, în amintire… Se întoarse în sală, unde servitorii curăţau mesele, şi spuse cu duritate:

— Daţi-mi nişte vin.

Speriat, omul îi turnă o cupă. „Acum mă vor crede şi beţivă, pe lângă că mă privesc ca pe o vrăjitoare.” Nu îi păsa. Bău tot vinul şi mai ceru. Într-un fel, îi tăie Viziunea, eliberând-o de imaginea Elainei, înspăimântată şi extatică, ţintuită sub trupul violent, extenuant…

Agitată ca o pisică la pândă, străbătu sala, cu sclipiri de Viziune care veneau şi plecau. Când socoti că a sosit momentul, trase aer în piept, oţelindu-se pentru ceea ce ştia că trebuie să facă acum. Paznicul ce dormea de-a curmezişul uşii regelui sări în sus când Morgaine se aplecă să îl trezească.

— Doamnă, nu puteţi să-l deranjaţi pe rege la această oră…

— Este în legătură cu onoarea fiicei sale…

Morgaine luă o torţă de pe rastel şi o ţinu ridicată. Îşi putea da seama cum îi apărea lui, înaltă şi îngrozitoare, simţind cum se contopeşte cu silueta impunătoare a Zeiţei. Servitorul se trase la o parte îngrozit, iar ea trecu uşor pe lângă el. Pellinore era întins în patul lui înalt, zvârcolindu-se în durerile pricinuite de rănile bandajate. Se trezi şi el şi privi chipul palid al lui Morgaine şi torţa ţinută sus.

— Trebuie să vii repede, Maria Ta, spuse ea cu vocea moale şi încordată de propria ei patimă controlată. Este o trădare a ospitalităţii… mi s-a părut corect să ştii. Elaine…

— Elaine? Ce…

— Nu doarme în patul ei, spuse Morgaine. Vino repede, Maria Ta.

Fusese înţeleaptă că nu l-a lăsat să bea, s-ar fi putut să nu-l poată trezi dacă ar fi dormit adânc, din cauza vinului. Pellinore, speriat şi neîncrezător, trase pe el o haină, strigând după femeile fiicei sale. Lui Morgaine i se păru că ele o urmăreau în jos, pe scări şi afară, pe uşi, la fel de încet ca o procesiune şerpuită a dragonului, cu ea şi Pellinore la capul şarpelui; iar ea trase la o parte pânza de mătase a pavilionului, ţinând torţa sus şi privind cu satisfacţie crudă, în timp ce chipul indignat al lui Pellinore era luminat de flacără. Elaine era întinsă, cu braţele

încolăcite în jurul gâtului lui Lancelot, zâmbind fericită. Lancelot, trezindu-se în lumina torţei, privi în jur, şocat şi conştient, cu chipul chinuit de trădare. Dar nu spuse un cuvânt.

Pellinore strigă:

— Acum vei îndrepta lucrurile, libidinos nefericit, tu, care mi-ai dezonorat fiica…

Lancelot îşi îngropă faţa în palme. Gâtuit, spuse:

— Voi îndrepta lucrurile.

Apoi îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui Morgaine. Ea îl privi drept, fără să clipească, dar se simţea de parcă o sabie îi străpungea trupul. Înainte de asta, o iubise măcar ca pe o verişoară. Ei, mai bine să o urască. Va încerca şi ea, la rândul ei, să-l urască. Dar văzând chipul ruşinat şi totuşi zâmbitor al Elainei, îi veni să plângă şi să le ceară iertare.

Vorbeşte Morgaine…

„Lancelot s-a căsătorit cu Elaine de Schimbarea la Faţă. Nu-mi amintesc mai nimic din ceremonie, cu excepţia chipului ei, vesel şi zâmbitor. Pe când Pellinore făcuse pregătirile de nuntă, ea ştia deja că poartă în pântece copilul lui Lancelot şi, deşi el părea nefericit, slab şi palid de disperare, era blând cu Elaine şi mândru de trupul ei împlinit. Mi-o amintesc şi pe Guinevere, chipul ei tras de atâta plâns şi privirea plină de o ură de neînvins pe care mi-a aruncat-o.”

— Poţi să juri că nu a fost făcătura ta, Morgaine?

Am privit-o drept în ochi:

— Îţi pizmuieşti verişoara fiindcă are şi ea un soţ, aşa cum ai şi tu?

La această replică, nu mi-a putut face faţă. Şi, din nou, mi-am spus cu vehemenţă: „Ea şi Lancelot fuseseră, oare, cinstiţi cu Arthur? Nu m-aş fi amestecat, dacă ar fi fugit împreună de la curtea lui Arthur, să locuiască în altă parte, ca regele să poată să-şi ia altă soţie de la care să aibă un moştenitor pentru regat.”

Dar din acea zi Guinevere m-a urât şi asta regretam cel mai mult pentru că, într-un fel ciudat, eu o iubeam. Guinevere nu a părut niciodată că-şi urăşte verişoara; i-a trimis lui Elaine un cadou mare şi o cupă de argint când s-a născut fiul ei. Iar când Elaine şi-a botezat copilul Galahad, după tatăl său, ea s-a pus naşă şi a jurat că el va fi moştenitorul regatului, dacă ea nu îi va

da lui Arthur un fiu. Cândva, în acel an, a anunţat, într-adevăr, că era însărcinată, dar nu s-a ales nimic din asta, iar eu cred că de fapt fusese doar dorinţa ei de a avea un copil.

Căsnicia lor nu mergea mai prost decât majoritatea celorlalte. În acel an, Arthur trebui să facă faţă războiului de pe coasta de nord, iar Lancelot petrecu puţin timp acasă. Asemenea multor bărbaţi, îşi petrecu timpul în război, venind acasă de două sau de trei ori pe an să-şi vadă soaţa – Pellinore le dăduse un castel lângă al lui – să-şi ia mantii şi cămăşi noi – Elaine ţesea şi broda mereu pentru el – să-şi sărute fiul şi, mai târziu, fiicele, să se culce cu soţia o dată sau poate de două ori, apoi pleca iarăşi.

Elaine părea întotdeauna fericită. Nu ştiu dacă era fericită cu adevărat să fie una dintre acele femei care îşi găsesc maxima împlinire în casă şi copii sau dacă ar fi dorit mai mult decât atât şi totuşi îşi îndeplinea cu mult curaj sarcina pe care şi-o asumase.

Cât despre mine, am mai locuit la curte încă doi ani. Pe urmă, la Rusalii în cel de-al doilea an, când Elaine era însărcinată cu al doilea copil, Guinevere s-a răzbunat.

7

Cum în fiecare an de Rusalii era marele festival al lui Arthur, Guinevere se trezise de la primii zori. În această zi, toţi companionii care luptaseră alături de Arthur trebuia să fie la curte şi în acest an Lancelot avea să fie şi el aici…

Anul trecut nu venise. Fusese trimisă vorbă că se află în Mica Britanie, răspunzând chemării tatălui său, regele Ban, care încerca să pună capăt tulburărilor din regatul său, dar Guinevere ştiuse în inima ei de ce nu venise, de ce alesese să stea deoparte.

Nu că ea nu putea să-i ierte faptul că se căsătorise cu Elaine. Morgaine şi răutatea ei făcuseră ca asta să se întâmple – Morgaine, care l-ar fi vrut pe Lancelot pentru sine şi nu s-ar fi dat în lături de la nimic să-l despartă de cea pe care o iubea cu adevărat. Decât să-l vadă în braţele ei, presupunea Guinevere, ar prefera să-l vadă în iad, în mormânt.

Şi lui Arthur îi lipsea Lancelot dureros de mult, asta văzuse şi ea. Deşi stătea pe tronul său la Camelot şi făcea dreptate pentru toţi oamenii – era iubit, iubit mai mult decât orice alt

rege despre care Guinevere auzise vreodată – ea îşi dădea seama că Arthur îşi amintea cu nostalgie de zilele de bătălii şi cuceriri şi presupunea că toţi bărbaţii erau la fel. Arthur va purta până la mormânt cicatricile şi rănile cu care se alesese de pe urma marilor sale bătălii. Când lupta, an după an, pentru a aduce pacea în ţară, vorbea de parcă nu ar fi dorit nimic altceva decât să stea în tihnă acasă, la Camelot, şi să se bucure de castelul său. Acum, nu era niciodată mai fericit decât atunci când putea să-şi aducă lângă el o parte dintre vechii companioni şi să se piardă în poveşti despre acele zile grele de demult, când existau saxoni şi iuţi şi nordici sălbatici la tot pasul.

Guinevere îl privi pe Arthur dormind. Da, încă era cel mai frumos şi mai plăcut dintre toţi companionii, uneori i se părea chiar că era mai chipeş şi mai plăcut privirii chiar decât Lancelot, deşi era nedrept să-i compari, unul atât de brunet şi altul atât de blond… Cum, se întrebă, cum ajunsese Morgaine în familia aceea? Poate fusese, într-adevăr, schimbată la naştere, poate nu avea nimic omenesc, ci fusese lăsată oamenilor de zâna cea rea, pentru a face rele în rândul oamenilor… o vrăjitoare şcolită pe căi necreştine. Arthur era şi el întinat de acel trecut, deşi ea reuşise să-l facă să meargă adesea la slujbă şi să se considere creştin. La rândul ei, lui Morgaine nu îi plăcuse asta.

Ei, bine, ar merge până la capăt ca să salveze sufletul lui Arthur! Ţinea mult la el, era cel mai bun soţ pe care o femeie l-ar putea avea vreodată, chiar dacă nu ar fi fost Mare Rege, ci un simplu cavaler. Desigur, nebunia care o apucase trecuse de mult. Se cuvenea şi era drept să se gândească frumos la soţul verişoarei ei. În definitiv, din chiar voinţa lui Arthur ajunsese prima dată în braţele lui Lancelot. Iar acum totul trecuse şi se terminase, iar ea se spovedise şi fusese absolvită de păcat: preotul îi spusese că era ca şi cum păcatul nu ar fi fost săvârşit niciodată, iar acum trebuia să se străduiască să-l uite.

Totuşi, nu se putea opri să-şi amintească puţin, în această dimineaţă, când Lancelot urma să vină la curte cu soţia şi fiul său… Era un bărbat însurat, însurat cu propria ei verişoară. Acum nu era doar ruda soţului ei, dar era şi ruda ei. L-ar putea întâmpina cu un sărut şi nu ar fi niciun păcat.

Arthur se întoarse, de parcă gândurile ei îl tulburaseră, şi îi zâmbi.

— E ziua de Rusalii, iubita mea, şi toate rubedeniile şi prietenii noştri vor fi aici. Vreau să te văd zâmbind.

Ea zâmbi, iar el o trase în braţele sale, sărutând-o şi cuprinzându-i sânii cu palmele.

— Eşti sigură că ceea ce facem azi nu te va deranja? Nu vreau ca nimeni să creadă că însemni mai puţin pentru mine, spuse el neliniştit. Nu eşti bătrână, Dumnezeu ne poate încă binecuvânta cu copii, dacă asta e voinţa lui. Dar regii vasali mi-au cerut asta. Viaţa nu e niciodată sigură, trebuie să numesc un urmaş. Când se va naşte primul tău fiu, iubita mea, atunci va fi ca şi cum această zi nu ar fi existat niciodată şi sunt sigură că tânărul Galahad nu i-ar refuza tronul verişorului său, ci l-ar sluji şi l-ar onora, aşa cum a făcut Gawaine pentru mine…

S-ar putea să fie adevărat, gândi Guinevere, lăsându-se pradă mângâierilor blânde ale soţului său. În Biblie se vorbea despre astfel de lucruri: mama lui Ioan Botezătorul, care fusese verişoara Fecioarei – Dumnezeu îi făcuse pântecele să rodească mult după ce aceasta trecuse de vârsta potrivită, iar ea, Guinevere, nu avea încă treizeci de ani… Lancelot îi spusese cândva că mama lui a fost mai în vârstă când l-a născut pe el. Poate că de data aceasta, după atâţia ani, se va ridica din patul soţului ei purtând din nou în trup sămânţa unui fiu. Iar acum, când învăţase nu numai să i se supună aşa cum trebuie să facă o bună soţie, ci chiar să găsească plăcere în mângâierea lui, în atingerea bărbăţiei lui, cu siguranţă se îmblânzise şi era mult mai pregătită să conceapă şi să poarte un copil…

Fără îndoială că fusese mai bine aşa când, cu trei ani în urmă, a crezut o vreme că va avea un copil de la Lancelot, dar ceva nu a mers cum trebuie… timp de trei luni nu avusese ciclu şi le-a spus câtorva femei că era însărcinată; pe urmă, după încă trei luni, când ar fi trebuit să simtă primele mişcări, se dovedise că, de fapt, nu era nimic. Dar acum, cu siguranţă, cu această nouă căldură pe care o simţise de când se trezise, de data aceasta se va întâmpla aşa cum îşi dorea. Iar Elaine nu va triumfa din nou asupra ei… Poate să fie ea, pentru puţin timp, mama urmaşului regelui, dar Guinevere va fi mama fiului regelui…

Mai târziu, în timp ce se îmbrăca, spuse ceva de felul acesta, iar Arthur se uită la ea tulburat:

— Soţia lui Lancelot este dispreţuitoare sau nepoliticoasă cu tine, Gwen? Credeam că tu şi verişoara ta sunteţi bune prietene.

— O, da, suntem, spuse Guinevere reţinându-şi lacrimile, dar întotdeauna este aşa cu femeile… cele care au fii se cred mai bune decât orice femeie care este stearpă. Soţia lăuză a unui porcar va privi cu dispreţ şi milă o regină care nu poate să-i dea stăpânului său nici măcar un singur fiu.

Arthur se apropie şi o sărută pe gât:

— Nu, draga mea, nu plânge. Prefer să te am pe tine decât orice altă femeie care mi-ar fi putut da până acum o duzină de fii.

— Adevărat? întrebă Guinevere cu o undă de îndoială în glas. Deşi am fost doar o femeie pe care ţi-a dat-o tatăl meu împreună cu o sută de călăreţi, doar o parte din înţelegere, iar tu m-ai luat din obligaţie, ca să primeşti caii – dar a fost un târg prost.

Arthur îşi ridică spre ea ochii albaştri şi o fixă cu acea privire neîncrezătoare:

— Tu asta ai gândit în toţi aceşti ai şi mi-ai purtat pică, Gwen, draga mea? Dar, desigur, trebuie să ştii că din clipa în care ţi-am privit chipul, nimeni nu mi-ar fi putut fi mai drag decât tine, spuse el şi îşi petrecu braţul în jurul ei. Ea stătea ţeapănă, încercând să-şi oprească lacrimile, iar el o sărută în colţul ochiului.

— Guinevere, Guinevere, ai putut crede?… Eşti soţia mea, iubita mea, soţia mea dragă şi nimic pe lume nu ne-ar putea despărţi. Dacă aş fi vrut doar o iapă de sământă, ca să-mi facă fii, Dumnezeu ştie că aş fi putut avea destule!

— Dar nu ai avut, spuse ea, încă rece şi ţeapănă în braţele lui. Aş fi fost dornică să-ţi înfiez copilul şi să-l cresc ca pe moştenitorul tău. Dar nu m-ai crezut demnă să-ţi cresc fiul… şi tu ai fost cel care m-a împins în braţele lui Lancelot…

— O, Gwen, exclamă el, iar faţa îi era spăşită ca a unui copil pedepsit. Nu m-ai iertat pentru acea veche nebunie? Eram beat şi mi se părea că îl placi pe Lancelot… m-am gândit să-ţi ofer plăcere şi, dacă ar fi fost adevărat că din vina mea nu poţi rămâne însărcinată, atunci ai fi putut avea un copil cu un om atât de apropiat mie, încât l-aş fi putut numi propriul meu moştenitor. Dar am făcut asta mai ales pentru că eram beat…

— Uneori, spuse ea cu faţa împietrită, mi s-a părut că îl iubeşti pe Lancelot mai mult decât pe mine. Poţi spune, cu mâna pe inimă, că ai făcut asta ca să-mi oferi mie plăcere sau a

fost pentru plăcerea celui pe care îl iubeai mai mult?…

Arthur îşi luă mâna de pe ea, parcă străpuns.

— Este un păcat, atunci, să-mi iubesc vărul şi să mă gândesc la plăcerea lui? Este adevărat, vă iubesc pe amândoi.

— În Sfânta Scriptură se vorbeşte despre o cetate care a fost distrusă pentru asemenea păcate, spuse Guinevere.

Arthur era alb ca varul.

— Îl iubesc pe vărul meu Lancelot cu toată cinstea, Gwen; regele David însuşi a scris despre vărul lui, Ionatan: „Dragostea ta pentru mine a fost minunată, depăşind dragostea unei femei”, iar Dumnezeu nu l-a bătut. Aşa este cu camarazii de luptă. Îndrăzneşti să spui că o asemenea iubire este un păcat, Guinevere? O voi jura în faţa tronului lui Dumnezeu…

Se opri, incapabil să mai scoată vreun sunet prin gâtleju-i uscat. Guinevere îşi auzi propria voce izbucnind isteric:

— Poţi jura că atunci când l-ai adus în patul nostru… am văzut atunci, l-ai atins cu mai multă dragoste decât ai dăruit vreodată femeii pe care ţi-a dat-o tata cu forţa… când m-ai adus în acest păcat, poţi jura că nu a fost propriul tău păcat şi că toate vorbele tale meşteşugite nu au fost doar o acoperire tocmai pentru acel păcat care a adus foc din Ceruri asupra Sodomei?

Arthur o fixa, încă alb ca un mort:

— Cu siguranţă eşti nebună, doamna mea. În acea noapte despre care vorbeşti… am fost beat, nu ştiu ce crezi că ai văzut. Era noaptea de Beltane şi forţa Zeiţei era cu noi toţi. Cred că toate rugăciunile tale şi toate gândurile la păcat ţi-au sucit minţile, Gwen, draga mea.

— Niciun creştin nu ar gândi aşa!

— Şi acesta este unul dintre motivele pentru care nu îmi place să mă numesc creştin, strigă el, pierzându-şi în cele din urmă răbdarea. M-am săturat de toate aceste discuţii despre păcat! Dacă te-aş fi alungat – şi da, am fost sfătuit să fac asta şi nu am făcut-o pentru că te-am iubit prea mult – dacă te-aş fi alungat şi aş fi luat o altă femeie…

— Nu! Ai preferat să mă împărţi cu Lancelot şi să-l ai şi pe el…

— Mai spune asta încă o dată şi, soţie sau nu, iubită sau nu, te voi ucide, Guinevere, draga mea!

Dar ea deja plângea în hohote, isteric, şi nu se putea opri.

— Spui că ţi-ai dorit un fiu şi de aceea m-ai aruncat într-un păcat pe care Dumnezeu nu îl poate ierta… dacă am păcătuit,

iar Dumnezeu m-a pedepsit să fiu stearpă, nu ai fost tu acela care m-a împins în păcat? Şi acum, moştenitorul tău este tocmai fiul lui Lancelot. Îndrăzneşti să spui că nu pe Lancelot îl iubeşti mai mult, când îi faci fiul moştenitorul tău, căci nu vrei să-mi dăruieşti mie fiul tău ca să-l cresc pentru tine…

— Lasă-mă să-ţi chem slujitoarele, Guinevere, spuse el trăgând adânc aer în piept. Ţi-ai ieşit din minţi, îţi jur, nu am niciun fiu – şi dacă aş avea ar fi vreunul făcut la întâmplare, în vreme de război, cu o femeie care nu mă cunoştea şi nu ştia nici cine sunt. Nicio femeie din apropiere nu a venit vreodată să-mi spună că are copilul meu. Preoţi sau nu, păcat sau nu, nu pot să cred că vreunei femei i-ar fi ruşine să recunoască faptul că a născut un fiu al unui Mare Rege care nu are urmaşi. Nu am luat nicio femeie împotriva voinţei ei, nici nu am făcut adulter cu soţia vreunui bărbat. Ce sunt vorbele astea nebuneşti despre un fiu al meu pe care l-ai fi crescut ca urmaş al meu? Îţi spun, nu am niciun fiu. M-am întrebat adesea dacă nu cumva vreo boală din copilărie sau vreo rană nu m-a castrat… Nu am niciun fiu.

— Dar asta e o minciună! spuse Guinevere cu mânie. Morgaine mi-a interzis să vorbesc despre asta, dar cu mult timp în urmă, am mers la ea s-o implor să-mi facă nişte farmece pentru că sunt stearpă. Eram disperată, am spus că m-aş da altui bărbat, de vreme ce era posibil ca tu să nu poţi avea copii. Şi atunci Morgaine mi-a jurat că poţi avea copii, că a văzut un fiu al tău, crescut la curtea lui Lot din Lothian, dar m-a obligat să promit că nu voi vorbi despre asta…

— Crescut la curtea din Lothian, spuse Arthur şi apoi îşi apăsă mâinile pe piept, de parcă îl cuprinse o durere cumplită. Ah, Dumnezeule milostiv, eu nu am ştiut niciodată…

Guinevere se simţi străbătută dintr-odată de groază.

— Nu, nu, Arthur, Morgaine este o mincinoasă! Cu siguranţă a fost doar răutatea ei, ea a fost cea care a urzit căsătoria lui Lancelot cu Elaine, fiindcă era geloasă… fără îndoială că a minţit ca să mă chinuiască.

Arthur spuse cu o voce îndepărtată:

— Morgaine este o preoteasă a Avalonului. Ea nu minte. Cred, Guinevere că trebuie să o întrebăm despre asta. Trimite-mi-o pe Morgaine…

— Nu, nu, se rugă ea, îmi pare rău că am vorbit… m-am pierdut cu firea şi am delirat, aşa cum ai spus chiar tu… O,

dragul meu stăpân şi soţ, rege şi domn al meu, regret fiecare vorbă pe care am spus-o! Te implor, iartă-mă… te implor.

El o cuprinse în braţe.

— Şi tu trebuie să mă ierţi, regina mea dragă. Văd acum că ţi-am greşit mult. Dar atunci când ai eliberat vânturile, trebuie să te ţii în bătaia lor, indiferent ce ar putea ele să doboare… O sărută cu multă blândeţe pe frunte. Trimite după Morgaine.

— O, Maria Ta, o, Arthur, te implor, i-am promis că nu voi vorbi niciodată cu tine despre asta…

— Bine, atunci ţi-ai încălcat promisiunea, spuse Arthur. Te-am rugat să nu vorbeşti, dar tu ai vrut aşa, iar acum ceea ce a fost spus nu mai poate fi luat înapoi. Păşi către uşa camerei şi îşi chemă şambelanul. Du-te la doamna Morgaine şi porunceşte-i să vină la mine şi la regina mea cât poate de repede.

Când bărbatul plecă, Arthur chemă slujnica, iar Guinevere stătu ca o stâncă în timp ce femeia îi puse rochia de sărbătoare şi îi împleti părul. Sorbi dintr-o cupă cu apă fierbinte şi vin, dar era gâtuită. Spusese vorbe de neiertat.

„Dar, dacă e adevărat că în dimineaţa aceasta mi-a dăruit copilul lui…” O durere ciudată o izbi pe dinăuntru, în tot trupul, până în pântece… „Poate ceva să prindă rădăcini şi să crească în asemenea amărăciune?”

După un timp, Morgaine intră în cameră, într-o rochie vişinie, cu părul legat cu panglici de mătase purpurii; se îmbrăcase frumos pentru sărbătoare şi avea o înfăţişare vie şi strălucitoare.

„Iar eu sunt doar un pom neroditor”, gândi Guinevere. „Elaine are fiul lui Lancelot, chiar şi Morgaine, care nu are soţ şi nu îşi doreşte să aibă, a făcut pe târfa şi a născut un fiu cu unul sau altul, iar Arthur are un copil cu o femeie necunoscută… Dar eu… eu nu.”

Morgaine veni şi o sărută. Guinevere rămase neclintită în braţele ei. Apoi Morgaine i se adresă lui Arthur:

— Mi-ai poruncit să vin, frăţioare?

— Iartă-mă că te tulbur atât de devreme, surioară. Dar, Guinevere, acum trebuie să repeţi, în prezenţa mea şi a lui Morgaine, ce ai spus mai devreme. Nu vreau ca la curtea mea să circule niciun secret calomnios.

Morgaine o privi pe Guinevere şi observă urmele lacrimilor în jurul ochilor săi înroşiţi.

— Iubite frate, regina ta se simte rău. Este din nou însărcinată? Cât despre ce o fi spus, ei bine, este o zicală adevărată, vorbele grele nu rup oase.

Arthur o privi cu răceală pe Guinevere, iar Morgaine se trase înapoi; acesta nu era fratele pe care îl cunoştea prea bine, acesta era chipul aprig al Marelui Rege când stătea pe tron şi împărţea dreptate.

— Guinevere, spuse el, nu doar ca soţ, dar şi ca rege al tău, îţi poruncesc: repetă înaintea lui Morgaine ceea ce ai spus în spatele ei, ce ţi-a spus ea, cum că am un fiu crescut la curtea din Lothian…

„E adevărat”, gândi Guinevere într-o fracţiune de secundă. „Niciodată, decât atunci când Viviane a fost ucisă în faţa ochilor ei, nu am mai văzut chipul lui Morgaine altfel decât calm, liniştit, chipul unei preotese… Este adevărat şi, într-un fel, o atinge profund… dar de ce?”

— Morgaine, ceru Arthur, spune-mi, este adevărat? Am un fiu?

„Ce e cu Morgaine? De ce ar vrea ca acest lucru să fie tăinuit, chiar şi faţă de Arthur? Ar putea să vrea ca propriile ei destrăbălări să fie ascunse, dar de ce ar dori să-i ascundă lui Arthur că are un fiu?” Şi pe urmă o lovi o bănuială şi începu să respire greu.

Morgaine gândi: „O preoteasă a Avalonului nu minte. Dar eu am fost alungată din Avalon şi pentru asta, ca totul să nu fie în zadar, trebuie să mint, dar să mint bine şi repede…”

— Cine a fost? întrebă Guinevere cu mânie. Una dintre preotesele târfe ale Avalonului, care se culcă, în păcat şi destrăbălare, cu bărbaţii la sărbătorile lor demonice?

— Nu ştii nimic despre Avalon, spuse Morgaine, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul vocii. Spui vorbe în vânt, fără noimă…

Arthur o luă de braţ şi spuse:

— Morgaine, surioară, iar ea crezu că în clipa următoare va începe să plângă… aşa cum plânsese în braţele ei în acea dimineaţă când aflase cum îi atrăsese Viviane în cursă pe amândoi…

Gura îi era uscată şi ochii îi ardeau. Spuse:

— Am vorbit despre fiul tău doar ca s-o liniştesc pe Guinevere, Arthur. Se temea că nu-i poţi dărui un copil…

— Aş vrea să fi vorbit astfel ca să mă linişteşti pe mine, spuse

Arthur, dar zâmbetul lui nu era decât o grimasă care îi lăbărţa gura. În toţi aceşti ani am crezut că nu pot avea niciun fiu, nici măcar ca să-mi salvez regatul… Morgaine, acum trebuie să-mi spui adevărul.

Morgaine respiră adânc. În liniştea de mormânt din încăpere auzi un câine lătrând undeva, sub ferestre, şi o mică insectă zumzăind undeva. În cele din urmă, spuse:

— În numele Zeiţei, Arthur, dacă vrei să auzi asta… Am născut un fiu Regelui Cerb, la a zecea lună după ce ai fost făcut rege, pe Insula Dragonului. Morgause l-a luat în grija ei şi mi-a jurat că nu vei auzi niciodată asta din gura ei. Acum ai auzit din gura mea. Lasă totul să se termine aici.

Arthur avea o paloare de mort. O prinse în braţe şi ea simţi cum tremura. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi nu făcea niciun efort să le stăpânească sau să le şteargă.

— Ah, Morgaine, biata mea soră. Ştiam că ţi-am făcut mult rău, dar niciodată nu am visat că a fost un rău atât de mare…

— Vrei să spui că este adevărat? urlă Guinevere. Că această târfă neruşinată care îţi este soră ar fi în stare să-şi întrebuinţeze talentele de prostituată pe propriul ei frate?…

Arthur se întoarse spre ea, cu braţele încă în jurul lui Morgaine. Spuse, cu o voce pe care nu o mai auzise vreodată:

— Taci! Nu mai spune nicio vorbă împotriva surorii mele. Nu a fost nici voinţa ei, nici greşeala ei.

El oftă prelung, iar Guinevere avu timp să audă ecoul propriilor vorbe urâte.

— Biata mea soră, repetă Arthur. Şi ai purtat această povară singură, nici nu mi-ai pus vina în spinare, aşa cum ar fi trebuit. Nu, Guinevere, spuse el cu seriozitate, adresându-i-se din nou. Nu e ceea ce crezi tu. A fost la încoronarea mea şi niciunul dintre noi nu l-a recunoscut pe celălalt, era întuneric şi noi nu ne mai văzuserăm de când eram atât de mic încât Morgaine mă putea duce în braţe. Pentru mine, ea nu a fost mai mult decât preoteasa Mamei, iar eu pentru ea nu am fost altceva decât Cel Slăvit, iar când ne-am recunoscut unul pe celălalt, era prea târziu, răul fusese făcut.

Vorbise ca şi cum şi-ar fi forţat vocea printre lacrimi. Şi o ţinea pe Morgaine aproape, strigând:

— Morgaine, Morgaine, ar fi trebuit să-mi spui!

— Şi iarăşi te gândeşti numai la ea, plânse Guinevere. Nu la

cel mai mare dintre păcatele tale. Este propria ta soră, copilul din pântecele mamei tale, şi pentru o asemenea faptă Dumnezeu te va pedepsi…

— M-a pedepsit, într-adevăr, recunoscu Arthur, strângând-o pe Morgaine. Dar păcatul a fost inconştient, fără dorinţa de a face rău.

— Poate pentru asta, spuse Guinevere şovăitor, te-a pedepsit să nu ai copii şi, chiar acum, dacă te căieşti şi faci penitenţă…

Morgaine se eliberă uşor din braţele lui Arthur. Guinevere privi, cu o furie pe care nu o putea rosti, cum Morgaine îi şterge lacrimile cu batista ei, aproape un gest automat, gestul unei mame sau al unei surori mai mari, care nu avea în el nimic din destrăbălarea pe care ar fi vrut s-o vadă. Morgaine spuse:

— Guinevere, te gândeşti prea mult la păcat. Noi nu am păcătuit, Arthur şi cu mine. Păcatul stă în dorinţa de a face rău. Am ajuns împreună din voinţa Zeiţei, pentru forţele vieţii, iar dacă s-a născut un copil atunci, a fost făcut din dragoste. Arthur nu poate recunoaşte un fiu născut din trupul surorii sale, este adevărat. Dar nu ar fi primul rege care nu-şi poate recunoaşte fiul bastard. Băiatul e bine, sănătos, şi e în siguranţă în Avalon. Zeiţa – spre deosebire de Dumnezeul tău – nu este un demon răzbunător care caută să pedepsească pe cineva pentru vreun păcat imaginar. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu ar fi trebuit să se întâmple, nici el şi nici eu nu am căutat asta, dar ceea ce e făcut e făcut, Zeiţa nu te-ar pedepsi pe tine să nu ai copii pentru păcatul altuia. Poţi să pui pe seama lui Arthur faptul că tu nu poţi avea copii, Gwen?

Guinevere strigă:

— Aşa fac! A păcătuit, iar Dumnezeu l-a pedepsit pentru incest, pentru că e tatăl copilului propriei sale surori, pentru că a slujit Zeiţei, acel demon al ticăloşiilor murdare şi al desfrânării… Arthur, strigă ea, spune-mi că vei face penitenţă, că vei merge în această zi sfântă la episcop şi îi vei spune cum ai păcătuit şi vei face penitenţa pe care ţi-o va da, iar apoi, poate, Dumnezeu te va ierta şi va înceta să ne mai pedepsească pe amândoi!

Tulburat, Arthur se uita de la Morgaine la Guinevere. Morgaine spuse:

— Penitenţă? Păcat? Crezi cu adevărat că Dumnezeul tău este un bătrân răutăcios care iscodeşte să vadă cine se culcă în patul soţiei altuia?

— Eu mi-am mărturisit păcatele, strigă Guinevere, am făcut penitenţă şi apoi am fost absolvită; nu pentru păcatele mele ne pedepseşte Dumnezeu. Spune că vei face şi tu la fel, Arthur! Când Dumnezeu ţi-a dat victoria de la Mount Badon, ai jurat să laşi deoparte vechiul stindard al dragonului şi să domneşti ca un rege creştin, dar ai lăsat acest păcat nemărturisit. Acum fă penitenţă pentru asta şi lasă-l pe Dumnezeu să-ţi dea victoria acestei zile, aşa cum a făcut la Mount Badon, şi să te elibereze de păcate şi să-mi dăruiască un fiu care poate să domnească, după tine, în Camelot!

Arthur se întoarse şi se sprijini de perete, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Morgaine vru să se apropie din nou de el, dar Guinevere strigă:

— Nu te apropia de el, tu!… Vrei să-l atragi în păcat şi mai mult? Nu ai făcut destul, tu şi demonul tău dezgustător pe care îl numeşti Zeiţă, tu şi bătrâna vrăjitoare blestemată pe care Balin a ucis-o pe drept pentru vrăjitoriile ei păgâne!…

Morgaine închise ochii şi faţa îi arăta de parcă îi venea să plângă. Apoi oftă şi spuse:

— Nu pot să te ascult cum îmi blestemi religia, Guinevere. Eu nu am blestemat-o pe a ta, ţine minte! Zeul este Zeu, oricum ar fi numit, şi e întotdeauna bun. Consider că e un păcat să crezi că Zeul poate fi crud şi răzbunător, iar tu îl faci mai rău decât cei mai răi dintre preoţi. Te rog să te gândeşti bine înainte de a-l da pe Arthur pe mâna preoţilor.

Se întoarse, cu veşmintele purpurii mişcându-se în linişte în jurul ei, şi ieşi din cameră. Arthur se răsuci spre Guinevere şi şopti, cu o voce mai blândă ca oricând:

— Iubirea mea…

— Poţi să-mi spui aşa? replică ea amar şi se întoarse. El o urmă, aşezând o mână pe umărul ei şi întorcând-o, ca să-l privească. Preaiubita mea doamnă şi regină, ţi-am făcut un rău atât de mare?

— Chiar şi acum, spuse ea tremurând, chiar şi acum nu te poţi gândi decât la răul pe care i l-ai făcut lui Morgaine…

— Ar trebui să fiu fericit la gândul celor ce i-am pricinuit propriei mele surori? Îţi jur, nu am recunoscut-o până când fapta nu a fost consumată, iar apoi, când mi-am dat seama cine era, ea a fost cea care m-a liniştit, de parcă aş fi fost băieţelul care obişnuia să stea în poala ei… Cred că, dacă s-ar fi întors

împotriva mea şi m-ar fi acuzat, aşa cum ar fi avut tot dreptul să facă, aş fi plecat şi m-aş fi înecat în lac. Dar nu m-am gândit niciodată ce i s-ar putea întâmpla… Eram atât de tânăr şi erau toţi saxonii şi toate bătăliile… îşi desfăcu mâinile neajutorat. Am încercat să fac aşa cum mi-a poruncit ea, să uit totul, să îmi amintesc că lucrul pe care l-am făcut a fost inconştient. O, presupun că a fost un păcat, dar eu nu am ales să păcătuiesc…

Arăta atât de nefericit, încât, pentru o clipă, Guinevere fu tentată să spună ceea ce el voia să audă, că într-adevăr nu făcuse nimic rău, să-l ia în braţe şi să-l liniştească. Dar nu se mişcă. Niciodată, niciodată Arthur nu a venit la ea ca să-l liniştească, niciodată nu a recunoscut că i-a făcut vreun rău; chiar şi acum, tot ceea ce putea face era să insiste că păcatul care îi ţinuse fără copii nu era un păcat; pe el îl îngrijora doar răul pe care l-a făcut acelei blestemate vrăjitoare şi soră a lui!

— Crezi că numai lui Morgaine i-ai făcut rău?

— Nu văd să fi rănit pe altcineva, spuse el cu încăpăţânare. Guinevere, asta a fost înainte de a te fi văzut măcar!

— Dar m-ai luat de soţie cu acest mare păcat nemărturisit şi chiar şi acum persişti în păcat când ai putea să te spovedeşti şi să faci penitenţă şi să te eliberezi de păcat…

Arthur spuse, obosit:

— Guinevere draga mea, dacă Dumnezeul tău este un asemenea Dumnezeu care ar pedepsi un om pentru un păcat pe care nu ştia că îl face, ar renunţa el la pedeapsă pentru că spun unui preot şi rostesc printre dinţi rugăciunile pe care mi le dă şi nu mai ştiu ce… dacă mănânc doar pâine şi apă pentru un timp?…

— Dacă te căieşti cu adevărat…

— O, Doamne, crezi că nu m-am căit? izbucni Arthur. M-am căit de fiecare dată când m-am uitat la Morgaine, în toţi aceşti doisprezece ani care au trecut! Crezi că mi-ar fi mai mare căinţa dacă aş jura-o în faţa unuia dintre aceşti preoţi care nu vrea altceva decât să aibă putere asupra regelui?

— Te gândeşti numai la mândria ta, spuse Guinevere furioasă, iar mândria este, de asemenea, un păcat. Dacă măcar te-ai smeri, Dumnezeu te-ar ierta!

— Dacă Dumnezeul tău este un asemenea Dumnezeu, nu vreau iertarea lui! Pumnii lui Arthur erau încleştaţi. Trebuie să conduc acest regat, Gwen, draga mea şi nu pot face asta dacă

îngenunchez în faţa unui preot oarecare şi accept orice decide el să-mi dea ca penitenţă! Şi mai e şi Morgaine la care trebuie să ne gândim, oamenii o numesc deja vrăjitoare, târfă, cotoroanţă! Nu am dreptul să mărturisesc un păcat care va atrage dispreţul şi oprobriul public asupra surorii mele!

— Şi Morgaine are un suflet de salvat, spuse Guinevere, iar dacă oamenii acestui pământ văd că regele lor poate să-şi lase deoparte mândria şi să se gândească la sufletul lui, căindu-se spăşit pentru păcatele sale, atunci asta îi va ajuta să-şi salveze şi ei sufletele şi va fi spre binele lor, chiar şi în rai!

Oftând, el spuse:

— Da, pledezi la fel de bine ca un sfetnic, Guinevere. Eu nu sunt preot şi problema mea nu e sufletul oamenilor mei…

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? strigă ea. Căci un rege este deasupra tuturor oamenilor săi, iar vieţile lor sunt în mâinile sale şi sufletele lor la fel! Ar trebui să fii' cel dintâi în pioşenie, aşa cum eşti în curaj, pe câmpul de luptă! Ce părere ai avea despre un rege care şi-ar trimite soldaţii la luptă şi ar sta la adăpost, ascuns, şi i-ar privi de la distanţă?

— Nu bună, spuse Arthur, iar Guinevere, ştiind că acum l-a prins, continuă:

— Atunci ce părere ai avea despre un rege care şi-ar vedea oamenii urmând calea evlaviei şi a virtuţii şi ar spune că el nu trebuie să se gândească la propriile lui păcate?

Arthur oftă:

— De ce trebuie să-ţi pese atât de mult, Guinevere?

— Fiindcă nu suport să mă gândesc că vei avea parte de flăcările iadului… şi pentru că, dacă te eliberezi de păcatul tău, Dumnezeu s-ar putea să înceteze să ne pedepsească să nu avem copii.

În cele din urmă se sufocă şi începu să plângă din nou. El o cuprinse cu braţele şi o ţinu cu capul pe umărul lui. Spuse blând:

— Crezi tu asta cu adevărat, regina mea?

Ea îşi aminti; odată, mai demult, când el refuzase prima dată să poarte stindardul Fecioarei în luptă, el i-a vorbit în felul acesta. Iar apoi ea a triumfat şi l-a adus la Hristos, iar Dumnezeu i-a dat victoria. Dar pe atunci ea nu ştia că el are pe suflet acest păcat nemărturisit. Se aplecă spre el şi îl auzi cum oftează.

— Atunci ţi-am făcut şi ţie rău şi trebuie cumva să corectez

asta. Dar nu văd de ce trebuie ca Morgaine să sufere ruşine pentru asta.

— Mereu Morgaine, spuse Guinevere, într-o zvâcnire de furie oarbă. Nu vrei s-o faci să sufere, în ochii tăi ea e perfectă… Spune-mi, atunci, e drept ca eu să sufăr pentru păcatul pe care l-a făcut ea, sau tu? O iubeşti mai mult decât pe mine, într-atât încât eşti gata să mă laşi fără copii câte zile am de trăit, ca acel păcat să poată fi ţinut secret?

— Chiar dacă aş fi greşit, Gwen a mea, Morgaine e nevinovată…

— Nu, nu este, se aprinse Guinevere, pentru că urmează acea străveche Zeiţă, iar preoţii spun că Zeiţa lor e una şi aceeaşi cu vechiul şarpe al răului pe care Domnul l-a alungat din Grădina Raiului! Şi acum Morgaine persistă în acele ritualuri murdare şi păgâne ale ei… Dumnezeu ne spune, da, că acei păgâni care nu au auzit cuvântul Domnului ar putea fi mântuiţi, dar ce se va alege de Morgaine, care a fost crescută într-o casă creştină şi după aceea s-a întors la necuratele căi vrăjitoreşti ale Avalonului? Şi în toţi aceşti ani, la această curte, a auzit cuvântul lui Hristos şi, nu este aşa că se spune că acei ce aud cuvântul lui Hristos şi nu se pocăiesc şi nu cred în el vor fi cu siguranţă blestemaţi? Iar femeile, în special, au nevoie de pocăinţă, căci printr-o femeie a apărut păcatul în lume…

Guinevere suspina atât de tare încât abia putea să vorbească. În cele din urmă, Arthur întrebă:

— Ce vrei să fac, Guinevere?

— E ziua sfântă de Rusalii, spuse ea, ştergându-şi ochii şi încercând să-şi stăpânească spaimele, când duhul lui Dumnezeu a coborât în om. Vrei să mergi la slujbă şi să iei sfânta împărtăşanie cu acest mare păcat în suflet?

— Presupun… presupun că nu pot, spuse Arthur cu vocea curmându-i-se. Dacă tu crezi asta cu adevărat, Guinevere, nu îţi voi refuza acest lucru. Mă voi căi atât cât pot eu să mă căiesc pentru un păcat la care nu mă pot gândi ca la un păcat şi voi face orice penitenţă îmi va da episcopul. Zâmbetul lui era doar o grimasă firavă, hărţuită. Sper, iubirea mea, pentru binele tău, că ai dreptate în privinţa voinţei Domnului.

Iar Guinevere, chiar în timp ce el o cuprindea în braţe, plângând de recunoştinţă, avu un moment de teamă zdrobitoare şi de îndoială. Îşi aminti când stătuse în casa lui

Meleagrant şi cum toate rugăciunile ei nu o putuseră salva. Dumnezeu nu o răsplătise pentru virtutea ei, iar când Lancelot venise la ea, nu îşi jurase, oare, că niciodată nu se va mai ascunde şi nu se va mai căi, fiindcă un Dumnezeu, care nu îi răsplătise virtutea, cu siguranţă nu îi va pedepsi păcatul? Lui Dumnezeu nu îi păsa, orice ar face…

Dar Dumnezeu o pedepsise, într-adevăr; Dumnezeu i-l luase pe Lancelot şi i-l dăduse lui Elaine, astfel că, în ciuda tuturor chinurilor sufletului ei, ea nu câştigase nimic… se spovedise şi făcuse penitenţă, dar Dumnezeu o pedepsise totuşi. Iar acum ştia că s-ar putea să nu fie numai vina ei, ci că purtase şi povara păcatului lui Arthur, a păcatului pe care acesta îl săvârşise cu sora sa. Dar, dacă amândoi ar fi eliberaţi de păcat, dacă el ar face penitenţă pentru acel mare păcat nemărturisit, atunci, fără îndoială, Dumnezeu l-ar ierta şi pe el…

Arthur o sărută pe creştet şi îi mângâie părul. Apoi se îndepărtă, iar ea se simţi înfrigurată şi părăsită când el îşi luă braţele din jurul ei, ca şi cum nu se afla la adăpost, între pereţi, ci afară, sub imensul cer liber, năucitor, imens, înspăimântător. Se apropie din nou de el, pentru a se adăposti în braţele lui, dar el se prăbuşi pe un scaun şi rămase acolo sfârşit, la o mie de leghe depărtare de ea. În cele din urmă se ridică şi spuse, cu un oftat parcă smuls din rărunchii fiinţei lui:

— Trimite după părintele Patricius.

8

Când Morgaine îi lăsă pe Arthur şi Guinevere în camera lor, înhăţă o mantie şi se năpusti afară, fără să-i pese de ploaie. Se duse la meterezele înalte şi se plimbă acolo, singură; corturile tovarăşilor şi companionilor lui Arthur, ale regilor vasali şi ale oaspeţilor se îngrămădeau pe platoul de pe sprânceana dealului care era Camelotul şi, până şi în ploaie, toate stindardele şi steagurile fâlfâiau strălucitoare. Dar cerul era întunecat, iar plafonul coborât de nori groşi aproape că atingea culmea dealului; mergând neliniştită, Morgaine se gândi că Sfântul Duh ar fi putut alege o zi mai frumoasă ca să se pogoare asupra oamenilor – şi în special asupra lui Arthur…

O, da, Guinevere nu-i dăduse pace până ce nu se predase în mâinile preoţilor. Dar cum rămânea cu legământul lui faţă de

Avalon?

Şi totuşi, dacă soarta lui Gwydion va fi să şadă, într-o zi, pe tronul tatălui său, dacă acesta era planul lui Merlin… niciun bărbat nu putea scăpa de ceea ce îi este sortit. Morgaine gândi cu amărăciune, „Şi nicio femeie…” Taliesin, care cunoştea toate felurile de muzică şi nenumărate poveşti străvechi, îi spusese odată o poveste de la strămoşii săi, care locuiau la miazăzi, în Ţara Sfântă sau undeva pe aproape, povestea unui bărbat care fusese născut sub blestemul că îşi va ucide tatăl şi se va căsători cu mama sa. Aşadar, părinţii au plecat urechea la acel blestem şi l-au alungat să moară, iar el a fost crescut de străini şi, într-o bună zi, întâlnindu-şi tatăl, fără să ştie cine este, s-a luptat cu el, l-a ucis şi s-a căsătorit cu văduva lui, astfel că tocmai măsurile pe care le luaseră ca să preîntâmpine împlinirea blestemului au făcut ca acesta să se poată adeveri. Dacă ar fi fost crescut în casa tatălui său, nu ar fi făcut ceea ce făcuse din neştiinţă… La fel, ea şi Arthur făcuseră ceea ce făcuseră din neştiinţă; totuşi, ursitoarea îi blestemase fiul. „Alungă-ţi copilul sau ucide-l îndată ce iese din pântecele tău, ce se alege de Regele Cerb când creşte tânărul cerb?” Şi i se păru că toată lumea în jurul ei devine cenuşie şi stranie, ca şi cum ar fi rătăcit prin negurile Avalonului, iar în creier auzea un zumzet ciudat. În aer, de jur-împrejur, parcă se auzeau zăngănituri şi pocnete îngrozitoare, asurzind-o… Nu, erau clopotele bisericii care băteau anunţând începutul slujbei. Auzise, de asemenea, că poporul zânelor nu putea suporta sunetul clopotelor de la biserică şi de aceea o apucase către dealurile îndepărtate şi spre scorburi… I se părea că nu va putea să meargă şi să stea liniştită, aşa cum făcea de obicei, să asculte slujba cu amabilă atenţie, fiindcă femeile reginei trebuia să dea un bun exemplu tuturor celorlalţi. Se gândi că zidurile o vor sufoca, iar mormăiala preoţilor şi fumul de tămâie o vor înnebuni, mai bine să stea aici, în ploaia curată. Apoi se gândi să îşi tragă gluga mantiei de lână pe cap; panglicile din păr îi erau ude leoarcă, probabil erau distruse. Bâjbâi după ele şi roşeaţa i se luă pe degete, atât erau de prost vopsite, iar materialul fusese atât de scump.

Dar ploaia se mai domoli, iar oamenii începură să se mişte de colo-colo, în intervalul dintre corturi.

— Astăzi nu vor avea loc întreceri, spuse o voce în spatele ei,

altfel ţi-aş cere o panglică din acelea pe care le arunci şi aş purta-o în luptă ca pe un steag de onoare, doamnă Morgaine.

Ea clipi, încercând să se adune. Era un tânăr zvelt şi brunet, cu ochi negri, cu ceva familiar în înfăţişare, dar nu-şi putea aminti bine…

— Nu mă ţii minte, doamnă, spuse el cu reproş. Şi mi s-a spus că ai pariat cu o panglică pe succesul meu chiar în asemenea lupte, acum un an sau doi… sau erau trei?

Acum şi-l amintea; era fiul regelui Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte, Accolon, aşa îl chema; iar ea pusese pariu cu una dintre doamnele reginei, care susţinuse că nimeni nu poate să îl învingă pe Lancelot… Nu aflase niciodată ce s-a ales din pariul ei, fusese atunci, de Rusalii, când Viviane a fost ucisă.

— Ba da, îmi amintesc de tine, sir Accolon, dar acea sărbătoare de Rusalii s-a sfârşit într-o crimă atât de violentă şi mama mea vitregă a fost omorâtă…

Pe dată, Accolon se scuză:

— Atunci trebuie să îţi cer iertare pentru că ţi-am readus în minte o asemenea clipă nefericită. Şi presupun că vor fi destule jocuri şi întreceri înainte de a pleca de aici acum, că în ţară nu e niciun război… Regele nostru, Arthur, vrea să se asigure că ostile sale sunt încă pregătite să ne apere pe toţi…

— Nu se prea arată o asemenea necesitate, spuse ea, până şi sălbaticii nordici se îndreaptă acum în altă parte, îţi e dor de zilele de lupte şi glorie?

Accolon avea, gândi ea, un zâmbet plăcut.

— Am luptat la Mount Badon, spuse el. A fost prima mea bătălie şi era cât pe ce să fie ultima. Cred că prefer întrecerile şi turnirurile. Voi lupta, dacă va fi nevoie, dar e mai bine să lupţi în joacă împotriva prietenilor care nu doresc cu adevărat să ucidă, cu doamne drăguţe care ne privesc şi ne admiră. În luptele adevărate, doamnă, nu e nimeni să admire vitejia şi, la drept vorbind, e puţină vitejie, orice s-ar spune despre curaj…

În timp ce vorbeau, se apropiaseră de biserică, iar acum sunetul clopotelor aproape îi acoperea vocea – o voce plăcută, melodioasă, gândi ea. Se întrebă dacă el cânta la harpă. Morgaine se îndepărtă brusc.

— Nu mergi la sfânta liturghie, doamnă Morgaine?

Ea zâmbi şi îşi coborî privirea spre încheieturile lui, unde şerpii se uneau. Îşi plimbă uşor degetul pe unul dintre ei.

— Tu mergi?

— O, tatăl meu e destul de pios pentru amândoi… Acum nu are soţie şi, fără îndoială, doreşte să studieze terenul şi să vadă ce se arată pentru următoarea lui cucerire. A ascultat cu atenţie Apostolii şi ştie că e mai bine să te căsătoreşti decât să arzi, iar el se înfierbântă mai des decât cred că e onorabil pentru un om la anii lui…

— Ţi-ai pierdut mama, sir Accolon?

— Da, înainte să fiu înţărcat; şi apoi mamele vitrege, pe prima, pe a doua şi pe a treia. Tatăl meu are trei fii în viaţă şi e sigur că nu mai are nevoie de moştenitori, dar e prea pios ca să ia o femeie doar în patul lui, aşa că trebuie să se recăsătorească. Şi până şi fratele meu cel mare e căsătorit şi are un fiu.

— Tu ai fost copilul lui de la senectute?

— O, de la vârsta de mijloc, spuse Accolon, şi nu sunt chiar pe atât de tânăr. Dacă nu ar fi fost război când eram mai tânăr, s-ar fi putut să fiu sortit pentru Avalon şi pentru învăţătura preoţilor. Dar tatăl meu a devenit creştin la bătrâneţe.

— Şi totuşi porţi semnul şerpilor.

El încuviinţă.

— Şi cunosc ceva din înţelepciunea lor, dar nu destul ca să mă mulţumească. În vremurile astea, nu sunt prea multe lucruri de făcut pentru un fiu mai mic. Tata mi-a spus că va căuta şi pentru mine o soţie la întâlnirea asta, spuse el zâmbind. Aş prefera ca tu să fii fiica vreunui om mai puţin însemnat, doamnă.

Morgaine simţi cum roşeşte ca o fetişcană.

— O, sunt prea bătrână pentru tine, spuse ea, şi sunt doar sora vitregă a regelui, din prima căsătorie a mamei sale. Tatăl meu a fost ducele Gorlois, primul bărbat ucis ca trădător de Uther Pendragon…

După un moment de tăcere, Accolon spuse:

— În zilele noastre e periculos, probabil, să porţi şerpi, sau va fi, dacă preoţii devin mai puternici. Când Arthur a venit la tron, am auzit că a avut sprijinul Avalonului, că Merlin i-a dat sabia Sfintei Regalităţi. Dar acum a făcut ca această curte să fie una atât de creştină… tata mi-a spus că s-a temut că Arthur va întoarce această ţară la domnia druidă, dar se pare că nu a făcut-o…

— Adevărat, spuse ea şi, preţ de o clipă, se sufocă de mânie. Şi totuşi, continuă să poarte sabia druizilor…

El o privi cu atenţie.

— Iar tu porţi semiluna Avalonului.

Morgaine roşi. Toţi oamenii intraseră acum în biserică, iar uşile fuseseră închise.

— A început să plouă mai tare, doamnă Morgaine, te vei uda până la piele, o să răceşti. Trebuie să mergi înăuntru. Dar vei veni să stai lângă mine astăzi, la ospăţ?

Ea şovăi, zâmbind. Era sigur că Arthur şi Guinevere nu îi vor căuta compania la masă, astăzi nu. „Ea, care trebuie că-şi aminteşte cum s-a simţit când a căzut pradă poftelor lui Meleagrant… mă poate judeca pe mine, ea care şi-a căutat consolarea în braţele celui mai bun prieten al soţului ei? O, nu, nu fusese viol, nimic de felul acesta, dar fusesem dată Celui Slăvit, fără ca nimeni să mă întrebe dacă asta doream… nu dorinţa m-a adus în patul fratelui meu, ci supunerea în faţa voinţei Zeiţei…”

Accolon aştepta încă răspunsul ei, privind-o cu nerăbdare. „Dacă aş vrea, m-ar săruta, mi-ar cerşi privilegiul unei singure atingeri.” Ştia asta şi gândul o măgulea, îi zâmbi, iar zâmbetul ei îl orbi.

— Sunt de acord, dacă putem sta departe de tatăl tău. Şi, dintr-odată, îşi dădu seama: Arthur o privise în felul acela. „De asta se teme Guinevere. Ea ştie ceea ce eu nu ştiam, că dacă mi-aş întinde mâinile spre Arthur, l-aş putea face să nesocotească orice ar spune ea; Arthur mă iubeşte pe mine cel mai mult. Nu am nicio dorinţă pentru el, îl vreau doar ca frate drag, dar ea nu ştie asta. Se teme că aş putea face un semn şi, cu meşteşugul secret al Avalonului, îl voi atrage din nou în patul meu.”

— Te implor, du-te înăuntru şi schimbă-ţi… schimbă-ţi rochia, spuse Accolon cu îndrăzneală, iar Morgaine zâmbi din nou şi îi strânse mâna într-a ei.

— Ne vedem la ospăţ.

Pe tot parcursul sfintei liturghii, Guinevere şezu singură, căznindu-se să se adune. Arhiepiscopul ţinu obişnuita predică de Rusalii, vorbind despre coborârea Duhului Sfânt, iar ea gândi: „Dacă Arthur şi-a mărturisit, în sfârşit, toate păcatele şi a

devenit creştin, atunci trebuie să aduc mulţumiri Sfântului Duh pentru că s-a pogorât asupra noastră astăzi.” îşi lăsă degetele să cerceteze, nevăzute, pântecul; astăzi se uniseră, s-ar putea ca la întâmpinarea Domnului să-l ţină în braţe pe moştenitorul tronului… Privi spre celălalt capăt al bisericii, unde Lancelot era îngenuncheat lângă Elaine. Putea să observe, cu gelozie, că pântecele Elainei se umfla deja din nou. Un alt fiu, sau o fiică. „Iar acum Elaine se făleşte, alături de bărbatul pe care l-am iubit atâta timp şi atât de mult, cu fiul pe care ar fi trebuit să-l nasc eu… ei, bine, ar trebui să-mi plec capul şi să fiu umilă un timp, nu mi-ar face niciun rău să mă prefac a crede că fiul ei îi va urma lui Arthur la tron… O, sunt o femeie păcătoasă, l-am îndemnat pe Arthur să-şi înfrângă mândria, iar eu sunt plină de mândrie…”

Biserica era plină de oameni, ca întotdeauna la această sfântă liturghie. Arthur era palid şi învins; vorbise cu episcopul, dar nu fusese timp de discuţii pe larg înainte de slujbă. Ea îngenunche lângă el şi simţi că îi era străin, mult mai străin decât atunci când se culcase pentru prima dată în patul lui, înspăimântată de lucrurile necunoscute care o aşteptau.

„Ar fi trebuit să păstrez secretul lui Morgaine… De ce mă simt vinovată? Morgaine e cea care a păcătuit… Eu m-am căit pentru păcatele mele şi mi le-am mărturisit şi am fost absolvită…”

Morgaine nu era în biserică; fără îndoială, nu avusese obrăznicia să vină nespovedită la sfânta slujbă, când fusese demascată drept ceea ce era, incestuoasă, păgână, vrăjitoare, cotoroanţă.

Slujba părea să dureze o veşnicie, dar, în sfârşit, fu dată binecuvântarea şi oamenii începură să iasă din biserică. La un moment dat se ciocni de Elaine şi de Lancelot; el îşi înconjura protector soţia cu braţele, ca să nu fie îmbrâncită. Guinevere îşi ridică privirea spre ei ca să nu fie nevoită să se uite la burta umflată a lui Elaine.

— Nu te-am văzut de mult la curte, spuse ea.

— O, sunt multe de făcut la miazănoapte, spuse Lancelot.

— Sper că nu mai sunt dragoni? întrebă Arthur.

— Slavă Domnului, nu, spuse Lancelot zâmbind. Se pare că prima oară când mi-a fost dat să văd un dragon a fost să fie şi ultima… Dumnezeu să mă ierte că am râs de Pellinore când a vorbit de bestie! Iar acum, când nu mai sunt saxoni de ucis,

companionii tăi trebuie să vâneze dragoni şi bandiţi şi corbi şi tot soiul de lucruri rele care hărţuiesc oamenii.

Elaine îi zâmbi lui Guinevere cu timiditate:

— Soţul meu este asemeni tuturor bărbaţilor; preferă să meargă la luptă chiar şi împotriva dragonilor decât să stea acasă şi să se bucure de pacea pe care s-au străduit atât de mult s-o câştige! Şi Arthur este aşa?

— Cred că el are destule bătălii aici, la curte, unde toţi oamenii vin la el să-şi caute dreptatea, spuse Guinevere, fără să răspundă. Când vine următorul? întrebă ea, uitându-se la trupul umflat al Elainei. Crezi ca va fi iar un fiu sau va fi o fiică?

— Sper că e încă un fiu, nu vreau o fiică, replică Elaine, dar va fi aşa cum va voi Dumnezeu. Unde este Morgaine? Nu a venit la biserică? E bolnavă?

Guinevere zâmbi cu dispreţ.

— Cred că ştii cât de bună creştină e Morgaine.

— Dar e prietena mea şi, indiferent cât de bună creştină este, o iubesc şi mă voi ruga pentru ea.

„Păi, ai putea să te rogi”, gândi Guinevere cu amărăciune. „Ea te-a măritat ca să-mi facă în ciudă.” Ochii albaştri, dulci, ai Elainei, îi păreau dezgustători, iar vocea – falsă. Simţi că, dacă ar mai sta acolo o clipă şi ar mai asculta-o pe Elaine, s-ar repezi la ea şi ar strânge-o de gât. Se scuză şi, după o clipă, Arthur o urmă. Spuse:

— Sperasem că-l vom avea pe Lancelot cu noi pentru câteva săptămâni, dar va pleca din nou spre miazănoapte. Dar a spus că Elaine s-ar putea să rămână, dacă ţi-ar plăcea. E destul de aproape de naştere, aşa că el ar prefera ca ea să nu se întoarcă singură. Poate că şi Morgaine duce dorul prietenei ei. Ei bine, voi, femeile, trebuie să stabiliţi asta între voi.

Se întoarse şi, când îşi coborî privirea spre ea, chipul îi era înnegurat.

— Trebuie să merg la arhiepiscop. A spus că vrea să-mi vorbească imediat după slujbă.

Guinevere vru să se agaţe de el, să-l oprească, să-l ţină cu ambele mâini, dar el se îndepărtase deja prea mult.

— Morgaine nu a fost la biserică. Spune-mi, Guinevere, i-ai spus ceva?

— Nu i-am spus nicio vorbă, nici bună, nici rea, răspunse ea cu vehemenţă. Cât despre unde este, puţin îmi pasă, aş vrea să

fie în iad!

Arthur deschise gura şi, pentru un moment, ea crezu că o va certa şi, într-un chip pervers, şi-ar fi dorit mânia lui. Dar el oftă doar şi îşi plecă fruntea. Nu suporta să îl vadă atât de înfrânt, ca un câine bătut.

— Gwen, te implor, nu te mai certa cu Morgaine. A fost deja rănită destul…

Apoi, de parcă s-ar fi ruşinat de rugăminţile lui, se întoarse brusc şi se îndepărtă, mergând spre locul unde arhiepiscopul stătea şi îşi saluta turma. Când Arthur se apropie de el, acesta se înclină, rosti câteva cuvinte, scuzându-se faţă de ceilalţi, iar regele şi arhiepiscopul porniră alături prin mulţime.

În castel erau multe de făcut: să primească oaspeţii în sală, să stea de vorbă cu bărbaţii care fuseseră companionii lui Arthur în anii de demult, să le explice că Arthur avea treabă cu unul dintre sfetnici – asta nu era o minciună, Patricius era, într-adevăr, unul dintre sfătuitorii lui Arthur – şi că va întârzia. Un timp, toată lumea fu atât de ocupată să-şi salute vechii prieteni şi să-şi povestească despre ce se întâmplase în casele şi satele lor, despre ce căsătorii se mai legaseră şi despre fiicele care au crescut şi fiii deveniţi bărbaţi, despre ce prunci se mai născuseră, despre tâlharii ucişi şi drumurile construite, încât timpul trecu şi absenţa regelui Arthur abia dacă fu observată. Dar, după un timp, chiar şi amintirile se banalizară, iar oameni din sală începură să şuşotească. Mâncarea se va răci, Guinevere ştia asta, dar nu puteai începe ospăţul regelui până ce regele nu era de faţă. Ea porunci să se aducă vin şi bere şi cidru, ştiind că, până la servirea mesei, unii dintre oaspeţi vor fi prea beţi ca să le mai pese. O zări pe Morgaine la capătul mesei, râzând şi vorbind cu un om pe care ea nu îl recunoştea, deşi avea şerpii Avalonului la încheietura mâinii; oare Morgaine îşi exersa vrăjitoriile ei perverse ca să-l seducă şi pe el, cum îi sedusese cândva şi pe Lancelot şi pe Merlin? Destrăbălarea ei era atât de mare încât nu ar putea să lase niciun bărbat să-i scape.

Când, în sfârşit, Arthur veni, păşind încet şi apăsat, Guinevere fu copleşită de nelinişte; nu îl mai văzuse niciodată aşa doar atunci când fusese rănit şi aproape de moarte. Simţi, dintr-odată, că el fusese rănit mai adânc decât şi-ar putea da ea seama, în adâncul sufletului şi, pentru o clipă, se întrebă dacă Morgaine făcuse bine să-i ascundă acest adevăr? Nu. Ceea ce

făcuse ea, ca soţie devotată, era pentru a-i asigura sănătatea sufletului şi, în final, salvarea; ce conta puţină umilinţă faţă de asta?

Arthur îşi scosese haina de sărbătoare şi purta o tunică simplă, austeră; nici nu îşi pusese coroana pe care o purta în asemenea ocazii. Părul lui auriu părea lipsit de strălucire şi încărunţit. Când îl văzură intrând, companionii izbucniră în aplauze şi urale frenetice; el rămase solemn, acceptându-le şi zâmbind; pe urmă, în sfârşit, ridică o mână.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse el, vă rog să mă iertaţi şi să începeţi să mâncaţi.

Se aşeză la locul lui, oftând. Servitorii începură să înconjoare masa cu castroanele şi platourile aburind. Guinevere îl lăsă pe unul dintre intendenţi să-i aşeze câteva bucăţi de raţă prăjită în farfurie, dar se jucă doar cu mâncarea. După un timp, îndrăzni să-şi ridice ochii şi să privească spre Arthur. Din toată bogăţia de cărnuri pentru ospăţ, el nu avea în farfurie decât o bucată de pâine, nici măcar cu unt; iar în cupa lui era doar apă. Ea protestă:

— Dar nu mănânci nimic?...

El zâmbi forţat:

— Nu e nicio insultă adusă mâncării, sunt sigur că e la fel de bună ca întotdeauna, iubirea mea.

— Nu e bine să posteşti într-o zi de sărbătoare...

El schiţă o grimasă:

— Ei, bine, dacă trebuie să ştii, episcopul consideră că păcatul meu e prea cumplit ca să-l poată ierta cu penitenţa obişnuită şi, de vreme ce asta ai vrut de la mine, iată... îşi desfăcu larg braţele. Iată-mă venind la sărbătoarea de Rusalii în cămaşă şi fără hainele mele frumoase şi mai am multe posturi şi rugăciuni de făcut până când îmi voi termina penitenţa. Dar ţi-ai împlinit dorinţa, Guinevere.

Îşi luă cupa şi bău apă hotărât, iar ea ştiu că nu vrea să mai audă nimic. Dar nu voise să se întâmple aşa... Guinevere îşi încordă tot trupul ca să nu plângă iar; toţi ochii erau asupra lor şi, cu siguranţă, fuseseră deja destule bârfe pe seama faptului că regele postea la ospăţul său cel mare. Afară, ploaia bătea şi lovea în acoperiş. În încăpere era o linişte ciudată. Într-un târziu, Arthur îşi ridică capul şi ceru muzică.

— Haideţi s-o ascultăm pe Morgaine cântând, ea e mai bună

decât orice menestrel!

„Morgaine, Morgaine! Mereu Morgaine!” Dar ce putea să facă? Morgaine, observă ea, îşi dezbrăcase rochia strălucitoare pe care o purtase de dimineaţă şi purta o haină întunecată şi sobră, ca a unei călugăriţe. Acum nu mai semăna atât de mult cu o prostituată, fără panglicile strălucitoare; se apropie, luă harpa şi se aşeză lângă masa regelui pentru a cânta.

Pentru că părea că asta dorise Arthur, se auziră râsete şi veselie, iar când Morgaine termină, un altul luă harpa şi apoi altul. Era multă mişcare de la o masă la alta, se vorbea, se cânta şi se bea.

Lancelot se îndreptă către ei, iar Arthur îi făcu semn să se aşeze pe bancă, lângă ei, ca în vremurile bune. Servitorii aduceau platouri imense cu dulciuri şi fructe, mere coapte în smântână şi vin, tot felul de delicatese şi plăcinte fine. Vorbiră despre nimic în special, iar Guinevere se simţi fericită pentru un moment: era ca în vremurile bune, când erau toţi prieteni, când se iubeau cu toţii… De ce nu rămăsese totul aşa? După un timp, Arthur se ridică şi spuse:

— Cred că voi merge să stau de vorbă cu unii dintre companionii mai bătrâni… picioarele mele sunt tinere, iar unii dintre ei au îmbătrânit şi au încărunţit atât de mult. Pellinore – nu arată de parcă s-ar fi putut lupta cu un dragon: cred că o smotoceală serioasă cu căţeluşul de salon al lui Elaine ar fi prea grea pentru el acum!

Lancelot spuse:

— De când s-a măritat Elaine, parcă nu ar mai avea nimic de făcut în viaţă. Asemenea oameni mor adesea curând după ce au ajuns la o astfel de concluzie. Sper să nu fie aşa şi cu el. Ţin la Pellinore şi sper că va fi mult timp cu noi. Zâmbi timid. Niciodată nu am simţit că am un tată, deşi Ban a fost bun cu mine în felul său, iar acum, pentru prima dată, am o rudă care mă tratează ca pe un fiu. Nici fraţi nu am avut, până când am crescut mare şi au venit la curte fiii lui Ban, Lionel şi Bors. Am ajuns la maturitate fără să vorbesc aproape defel limba lor. Iar Balin avea alte preocupări.

Arthur abia dacă zâmbise de când venise din camera episcopului, dar acum zâmbea.

— Atunci, Galahad, un văr contează atât de puţin în comparaţie cu un frate?

Lancelot se întinse şi îl strânse de mână.

— Dumnezeu să mă lovească dacă aş putea uita asta, Gwydion…

Îşi ridică ochii către Arthur şi, pentru o clipă, Guinevere avu impresia că Arthur îl va îmbrăţişa; dar pe urmă el se trase înapoi şi îşi lăsă mâna să cadă. Lancelot se holbă la el, speriat, dar Arthur se ridică repede în picioare.

— Mai sunt Uriens şi mai e Marcus din Cornwall – şi el îmbătrâneşte… Vor vedea că regele lor nu e prea mândru ca să vină să vorbească astăzi cu ei. Rămâi aici, lângă Guinevere, Lance, să fie astăzi ca în vremurile bune.

Lancelot făcu aşa cum i se ceruse, şezu pe bancă lângă Guinevere. După un timp, întrebă:

— Arthur e bolnav?

Guinevere clătină din cap:

— Cred că are de făcut penitenţă şi asta îl frământă.

— Păi, cu siguranţă, Arthur nu poate avea niciun păcat mare pe suflet, spuse Lancelot; e unul dintre oamenii cei mai nepătaţi pe care îi cunosc. Sunt mândru că îmi este încă prieten, nu merit asta, ştiu.

O privi atât de trist, încât lui Guinevere îi veni să plângă. De ce nu putea să-i iubească pe amândoi fără păcat, de ce rânduise Dumnezeu că o femeie trebuie să aibă doar un soţ? Devenise aproape la fel de rea ca Morgaine, dacă putea gândi aşa ceva! îi atinse mâna:

— Eşti fericit cu Elaine, Lancelot?

— Fericit? Care bărbat de pe lumea asta e fericit? Mă străduiesc cât pot.

Ea îşi privi mâinile. Pentru o clipă, uită că acest bărbat fusese iubitul ei şi îşi aminti doar că îi fusese prieten.

— Vreau să fii fericit. Sincer, vreau asta.

Pentru o clipă, mâna lui se închise peste a ei.

— Ştiu, draga mea. Nu am vrut să vin astăzi aici. Te iubesc şi îl iubesc pe Arthur, dar a trecut vremea când puteam fi mulţumit să fiu căpitanul lui de cavalerie şi… Vocea i se frânse… Şi campionul reginei.

Ridicându-şi privirea, cu mâna în mâna lui, Guinevere spuse pe neaşteptate:

— Ţi se pare uneori că nu mai suntem tineri, Lancelot?

El încuviinţă şi oftă.

— Da, mi se pare.

Morgaine luase din nou harpa şi cânta. Lancelot spuse:

— Glasul ei e la fel de dulce ca întotdeauna. Îmi aminteşte de mama mea când cânta, ea nu cânta la fel de bine ca Morgaine, dar avea aceeaşi voce dulce, gravă…

— Morgaine a rămas la fel de tânără, spuse Guinevere cu invidie.

— Aşa sunt cei din vechiul sânge, par veşnic tineri până în ziua când îmbătrânesc dintr-odată, spuse Lancelot. Apoi, aplecându-se ca să-i atingă obrazul cu un sărut uşor, spuse pe neaşteptate: Să nu crezi niciodată că eşti mai puţin frumoasă ca Morgaine, Gwen, draga mea. E altfel de frumuseţe, atâta tot.

— De ce spui asta?

— Iubita mea, nu suport să te văd nefericită…

— Nu cred că ştiu ce înseamnă să fii fericit.

„Cum poate fi Morgaine atât de indiferentă? Ceea ce mie şi lui Arthur ne-a otrăvit viaţa, asupra ei apasă uşor. Iat-o cum sade acolo, râzând şi cântând, iar cavalerul de colo, cu şerpii la încheietura mâinii, e fermecat de ea.”

Curând după aceea, Lancelot spuse că trebuie să se întoarcă la Elaine şi plecă, iar când Arthur reveni, companioni şi vechi camarazi veniră la el pentru favoruri, să-i aducă daruri sau să depene amintiri din vremea bătăliilor. După o vreme, veni şi Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte, care era acum corpolent şi cărunt, dar avea toţi dinţii şi îşi conducea încă oamenii pe câmpul de luptă, atunci când era nevoie. Spuse:

— Am venit să-ţi cer o favoare, Arthur. Vreau să mă recăsătoresc şi aş dori să mă aliez cu casa ta. Am auzit că Lot din Lothian a murit, îţi cer permisiunea să mă căsătoresc cu văduva sa, Morgause.

Arthur fu nevoit să-şi înăbuşe râsul:

— A, pentru asta, prietene, va trebui să-i ceri voie lui sir Gawaine. Lothian este acum al lui şi, fără îndoială, ar fi fericit să-şi mărite mama – ar fi ca şi cum i-aş porunci eu mamei mele să se căsătorească!

Guinevere fu lovită de o inspiraţie bruscă. Aceasta ar fi soluţia perfectă – Arthur însuşi spusese că, dacă s-ar afla la curte, Morgaine ar putea fi dezonorată şi dispreţuită. Îl prinse pe Arthur de mânecă şi spuse cu voce tare:

— Arthur, Uriens este un aliat preţios. Mi-ai spus că minele din

ţara lui sunt valoroase, aşa cum au fost pentru romani, pentru fier şi plumb… iar tu ai o rudă a cărei căsătorie stă în mâinile tale.

O privi uluit.

— Uriens e atât de bătrân!

— Morgaine e mai mare decât tine, spuse ea şi, de vreme ce a crescut fii şi nepoţi, Uriens nu se va supăra dacă Morgaine nu îi va dărui copii.

— E adevărat, spuse Arthur încruntându-se, şi pare o partidă potrivită. Îşi ridică privirea spre Uriens şi spuse: Nu îi pot porunci doamnei Morgause să se recăsătorească, dar sora mea, ducesa de Cornwall, nu este măritată.

Uriens se înclină.

— Nu aş fi îndrăznit să cer atât de mult, regele meu, dar dacă sora ta ar fi regină în ţara mea…

— Nu voi obliga nicio femeie să se căsătorească împotriva voinţei ei, dar o voi întreba.

Făcu semn unuia dintre paji:

— Roag-o pe doamna Morgaine să vină la mine când termină de cântat.

Ochii lui Uriens erau la Morgaine, acolo unde ea şedea, cu rochia închisă la culoare punându-i în valoare frumuseţea pielii.

— Este foarte frumoasă sora ta. Orice bărbat s-ar considera norocos să aibă o astfel de soţie.

În timp ce Uriens se duse la locul lui, Arthur spuse gânditor, privind-o pe Morgaine cum se apropie:

— A rămas mult timp nemăritată, trebuie să-şi dorească o casă a ei, unde să fie stăpână, decât să slujească pentru totdeauna altei femei. Şi este prea învăţată, pentru mulţi tineri. Dar Uriens va fi bucuros, căci este graţioasă şi îi va conduce bine casa. Mi-aş dori, totuşi, ca el să nu fie chiar atât de bătrân…

Morgaine veni şi le făcu plecăciuni. În public, era mereu zâmbitoare şi impasibilă, iar Guinevere se bucură de data aceasta.

— Soră, spuse Arthur, mi s-a făcut o cerere în căsătorie pentru tine. Şi, după dimineaţa aceasta – îşi coborî vocea – cred că ar fi bine să nu mai locuieşti o vreme la curte.

— Adevărat, aş pleca bucuroasă de aici, frate.

— Păi, atunci, cum ţi-ar plăcea să locuieşti în Ţara Galilor de

Miazănoapte? Am auzit că e pustiu acolo, dar nu mai mult decât la Tintagel, cu siguranţă.

Spre surprinderea lui Guinevere, Morgaine roşi ca o fetişcană de cincisprezece ani.

— Nu mă voi preface că sunt surprinsă de toate astea, frăţioare.

Arthur chicoti:

— Hm, nu mi-a spus că a vorbit cu tine, şmecherul.

Morgaine roşi şi începu să se joace cu capătul panglicii. „Nu îşi arată nici pe departe vârsta”, gândi Guinevere.

— Îi poţi spune că aş fi bucuroasă să locuiesc în Ţara Galilor de Miazănoapte.

Arthur spuse cu blândeţe:

— Nu te deranjează diferenţa de vârstă.

Faţa îi era roşe ca para focului.

— Dacă pe el nu îl deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

— Aşa să fie, spuse Arthur şi îi făcu semn lui Uriens care veni, tot un zâmbet.

— Sora mea mi-a spus că i-ar plăcea să fie regină în Ţara Galilor de Miazănoapte, prietene. Nu văd niciun motiv să nu facem nunta în grabă, poate duminică. Îşi ridică cupa şi strigă spre întreaga adunare: Beţi pentru o nuntă, prieteni, nunta dintre doamna Morgaine din Cornwall, iubita mea soră, şi bunul meu prieten, regele Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte!

Pentru prima dată în acea zi, era ca un adevărat ospăţ de Rusalii, căci aplauzele, strigătele de felicitare, aclamaţiile, toate se porniră ca o avalanşă. Morgaine rămase neclintită ca o stâncă.

„Dar a fost de acord, a spus că Uriens vorbise cu ea…”, gândi Guinevere, apoi îşi aminti de tânărul acela care flirta cu Morgaine. Nu era oare acela fiul lui Uriens, Accolon? Accolon, asta era. Dar, desigur, ea nu se putea aştepta ca el s-o ceară, Morgaine era mai în vârstă decât el! Trebuie să fi fost vorba de Accolon. Va face oare o scenă? se întrebă Guinevere.

Apoi, cu o nouă pornire de ură: „Lasă, să vadă acum şi Morgaine cum e să fii dată în căsătorie unui om pe care nu-l iubeşti!”

— Aşadar, vei fi şi tu regină, sora mea, spuse ea, luând mâna lui Morgaine. Voi fi doamna ta de onoare.

Dar, în ciuda tuturor vorbelor ei dulci, Morgaine o privi drept în ochi şi Guinevere ştiu că nu se lăsase înşelată. „Aşa să fie. Cel puţin vom scăpa una de alta. Şi între noi nu vor mai fi pretenţii de prietenie.”

Vorbeşte Morgaine…

Pentru o căsătorie sortită să se sfârşească aşa cum s-a sfârşit a mea, a început destul de bine, presupun. Guinevere mi-a făcut o nuntă frumoasă, având în vedere cât de mult mă ura; am avut şase doamne de onoare, dintre care patru erau regine. Arthur mi-a dăruit nişte giuvaieruri frumoase şi scumpe – nu m-au interesat niciodată bijuteriile, căci nu fusesem obişnuită să le port la Avalon şi nu învăţasem nici după aceea, deşi avusesem câteva rămase de la Igraine. Acum îmi dăduse mult mai multe dintre pietrele preţioase ale mamei mele şi câteva dintre cele prădate de la saxoni. Am vrut să protestez, dar Guinevere mi-a amintit că Uriens s-ar aştepta să-şi vadă soţia bine îmbrăcată şi gătită ca o regină, iar eu am dat din umeri şi am lăsat-o să mă îmbrace ca pe o păpuşă. Mi-am amintit că mai văzusem unul dintre giuvaieruri, un colier de chihlimbar, în cutia ei de bijuterii când eram mică, iar ea îmi spusese că Gorlois i-l dăduse şi că într-o zi va fi al meu, dar, înainte de a fi destul de mare ca să-l port, am devenit preoteasă a Avalonului şi n-am mai avut nevoie de bijuterii. Acum era al meu, alături de atâtea alte lucruri despre care am spus că nu le voi purta niciodată. Singurul lucru pe care l-am cerut de la ei – să amâne nunta până când voi putea trimite după Morgause, singura femeie în viaţă care îmi era rudă de sânge – nu l-au făcut. Poate că s-au gândit că aş putea să-mi vin în fire şi să protestez, spunând că atunci când am fost de acord să mă căsătoresc în Ţara Galilor de Miazănoapte mă gândisem la Accolon, nu la bătrânul rege. Eram sigură că Guinevere, cel puţin, ştia. Mă întrebam ce credea Accolon despre mine: aproape că mă jurasem lui, iar înainte de căderea nopţii fusesem promisă public tatălui său! Nu am avut ocazia să îl întreb.

Dar, în definitiv, cred că Accolon ar dori o soţie de cincisprezece ani, nu una de treizeci şi patru. O femeie trecută de treizeci de ani – aşa spun, în general, femeile – trebuie să se mulţumească cu un bărbat care a fost căsătorit de mai multe ori

şi o dorea doar pentru legăturile ei de familie sau pentru frumuseţea sau avutul ei sau poate ca mamă pentru copiii lui. Ei, bine, legăturile mele de familie nici că puteau fi mai bune. Cât despre celelalte lucruri, aveam giuvaieruri destule, dar nu mă puteam imagina ca mamă a lui Accolon sau a oricărui alt copil pe care ar putea să-l aibă bătrânul. Bunică pentru nepoţii lui, poate. Mi-am amintit că mama lui Viviane fusese o bunică mai tânără decât eram eu acum, o născuse pe Viviane la treisprezece ani, iar fiica lui Viviane o născuse pe fiica sa înainte să împlinească paisprezece ani. Am vorbit o singură dată singură cu Uriens, în cele trei zile care au trecut între Rusalii şi nunta noastră. Sperasem că el, un rege creştin, va refuza când va afla, sau poate că încă dorea o nevastă tânără care să-i poată dărui copii. Nu doream nici să mă ia de nevastă sub false pretenţii şi să-mi reproşeze mai târziu – ştiam cât de mult conta pentru aceşti creştini ca o femeie să fie neatinsă, cred că moşteniseră asta de la romani, cu mândria lor pentru familie şi venerarea virginităţii.

— Am mult peste treizeci de ani, Uriens, am spus, şi nu sunt fecioară.

Nu ştiam niciun mod mieros sau politicos de a spune aşa ceva. El s-a apropiat şi mi-a atins mica semilună albastră dintre sprâncene. Începuse să pălească deja, vedeam asta în oglinda care fusese unul dintre darurile primite de Guinevere. Şi semiluna lui Viviane pălise, când am venit la Avalon, dar ea obişnuia să o picteze cu vopsea albastră.

— Ai fost preoteasă a Avalonului, una dintre fecioarele Doamnei Lacului, şi ai fost dată Zeului ca fecioară, nu-i aşa?

Am încuviinţat. Uriens a spus:

— Unii dintre oamenii mei mai fac asta încă, iar eu nu mă străduiesc prea tare să-i opresc. Ţăranii cred că este foarte bine ca regii şi oamenii de viţă nobilă, care îşi pot permite să plătească preoţi să se roage pentru ei, să urmeze calea lui Hristos, dar ar fi greu pentru ei dacă Cei Vechi, care au fost veneraţi pe dealurile noastre din vremuri imemoriale, nu şi-ar face datoria.

Şi Accolon gândeşte la fel, dar acum preoţii au atâta putere în mâinile lor, încât nici eu nu trebuie să-i jignesc. Cât despre mine, mie nu îmi pasă ce Dumnezeu stă pe tronul Raiului sau ce zeu e slăvit de poporul meu pentru ca regatul meu să aibă parte

de pace. Dar cândva am purtat şi eu coarnele, jur că nu îţi voi reproşa niciodată, doamnă Morgaine.

„Ah, Zeiţă-mamă", m-am gândit, „este grotesc, e o nebunie, îţi baţi joc de mine... La fel de bine puteam să am o căsnicie fericită cu Accolon." Dar Accolon era tânăr şi şi-ar fi dorit o soţie tânără... I-am spus lui Uriens:

— Mai trebuie să ştii un lucru, i-am născut Celui Slăvit un fiu.

— Am spus că nu îţi voi reproşa nimic din trecut, doamnă Morgaine...

— Nu înţelegi. M-am îmbolnăvit atât de tare când am născut acel copil, încât cu siguranţă nu voi mai putea avea altul.

„Un rege", m-am gândit, „un rege sigur ar dori să aibă o mireasă rodnică, chiar mai mult decât şi-ar dori asta fiul lui cel mic."

Mi-a mângâiat mâna. Cred că dorea într-adevăr să mă liniştească.

— Am destui fii, a spus el. Copiii sunt un lucru frumos, dar mi-am avut partea cu vârf şi îndesat.

M-am gândit: „E nebun, e bătrân... dar e bun. Dacă ar fi fost nebun după mine, m-ar fi scârbit, dar cu bunătatea pot să trăiesc."

— Duci dorul fiului tău, Morgaine? Dacă vrei, poţi trimite după el şi îl poţi creşte la curtea mea şi îţi jur că nici el, nici tu nu veţi auzi vreodată un cuvânt de reproş, iar el va fi crescut cum se cuvine pentru fiul ducesei de Cornwall şi al reginei din Ţara Galilor de Miazănoapte.

Această bunătate mi-a adus lacrimi în ochi.

— Eşti foarte bun, am spus, dar e bine acolo unde este, în Avalon.

— Ei, bine, dacă hotărăşti altfel, spune-mi, zise el. M-aş bucura de încă un băiat în preajma mea şi trebuie să aibă vârsta potrivită, presupun, pentru a-i

— Credeam că Accolon e cel mai mic, sire.

— Nu, nu, Uwaine are doar nouă ani. Mama lui a murit la naştere... Nu credeai că un individ bătrân ca mine poate avea un băiat de nouă ani, nu-i aşa?

„Păi, da, nu credeam, m-am gândit cu un zâmbet ironic, „bărbaţii sunt atât de mândri de capacitatea lor de a face copii, de parcă ar fi un mare meşteşug. De parcă nu orice motan ar putea face asta! Cel puţin, o femeie trebuie să poarte copilul în

trupul ei timp de aproape un an şi să sufere când îl aduce pe lume, aşa că are motive de mândrie, dar bărbaţii îşi ating scopul fără pic de efort şi fără niciun gând!” Dar am spus, încercând să glumesc:

— Când eram mică, sire, în ţara mea era o zicală: un soţ de patruzeci de ani nu poate deveni tată, dar unul de şaizeci cu siguranţă o va face!

Făcusem asta intenţionat. Dacă ar fi devenit ţeapăn şi s-ar fi ofensat de o asemenea vulgaritate, aş fi ştiut cum trebuie să-l tratez pe viitor şi aş fi avut mare grijă să-i vorbesc mereu liniştit şi cu moderaţie. În schimb, el a râs din inimă şi a spus:

— Cred că noi doi ne putem înţelege destul de bine. M-am săturat să fiu însurat cu fetişcane care nu ştiu să râdă. Sper că vei fi mulţumită să te căsătoreşti cu unul bătrân ca mine. Fiii mei râd de mine fiindcă m-am recăsătorit după naşterea lui Uwaine dar, ca să fiu sincer, doamnă Morgaine, un bărbat se obişnuieşte să fie însurat, iar mie nu îmi place să trăiesc singur. Iar când ultima mea soţie a murit de febră tifoidă – ei, bine, e adevărat că am vrut să mă înrudesc prin căsătorie cu fratele tău, dar e la fel de adevărat că sunt singur. Şi mi-a răsărit că ţie, care eşti necăsătorită, în timp ce femeile de vârsta ta sunt de mult măritate, s-ar putea să nu-ţi displacă atât de mult să ai un cămin şi un soţ, chiar dacă nu e tânăr şi frumos. Ştiu că nu ai fost consultată cu privire la această căsătorie, dar sper că nu vei fi prea nefericită.

„Cel puţin” m-am gândit, „nu se aştepta să fiu încântată la nebunie de marea onoare de a mă căsători cu el.” Aş fi putut să spun că nu ar fi nicio schimbare, nu fusesem cu adevărat fericită de când am plecat din Avalon şi, dacă era să fiu nefericită oriunde, cel puţin va fi mai bine să mă aflu departe de răutatea lui Guinevere. Nu mă mai puteam preface că sunt verişoara şi prietena ei loială, iar asta mă întrista oarecum, pentru că într-o vreme fusesem cu adevărat prietene şi nu eu schimbasem asta. Cu siguranţă nu dorisem să i-l fur pe Lancelot, dar cum puteam să-i explic că, deşi cândva îl dorisem, îl dispreţuiam în egală măsură şi nu l-aş fi luat de soţ nici dacă mi-ar fi fost făcut cadou. O, da, dacă Arthur ne-ar fi căsătorit unul cu celălalt, înainte de căsătoria lui cu Guinevere... dar şi atunci ar fi fost prea târziu. Mereu fusese prea târziu după acea după-amiază de sub cercul de pietre. Dacă l-aş fi lăsat să mă aibă atunci, nimic

din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar ce e făcut e bun făcut, eu nu ştiusem ce alte planuri avusese Viviane pentru mine, iar ele mă aduseseră în final la această căsătorie cu Uriens.

Prima noastră noapte a fost cam aşa cum mă aşteptam. S-a agitat şi a transpirat deasupra mea pentru scurt timp, fornăind şi răsuflând greu, apoi a fost, dintr-odată, gata şi s-a tras deoparte şi a adormit. Nu am fost dezamăgită, căci nu mă aşteptasem la nimic mai bun şi nici nu mi-a părut prea rău să mă cuibăresc în curbura braţului său; îi plăcea să mă aibă în patul lui şi uneori mă ţinea în braţe ore în şir, vorbind de una şi de alta şi, ceea ce era mai important, ascultând ce spuneam eu. Spre deosebire de romanii de la miazăzi, aceşti oameni din Triburi nu refuzau niciodată să plece urechea la sfatul unei femei şi eram recunoscătoare cel puţin pentru faptul că asculta ce spuneam şi niciodată nu desconsidera vorbele mele, ca fiind doar cuvintele unei femei.

Ţara Galilor de Miazănoapte era o ţară frumoasă, cu dealuri înalte şi munţi care îmi aminteau de ţinuturile din Lothian. Dar, în vreme ce Lothian era stâncos şi sterp, ţara lui Uriens era verde şi roditoare, plină de pomi şi flori, iar pământul era mănos şi recoltele bune. Uriens îşi construise castelul într-una dintre cele mai frumoase văi. Avalloch, fiul său, soţia şi copiii lui mă ascultau în toate, iar fiul cel mic al lui Uriens, Uwaine, îmi spunea mamă. Am ajuns să aflu ce ar fi însemnat să am un fiu de crescut, să mă îngrijesc de toate micile probleme zilnice legate de creşterea unui copil, care se căţăra în copaci şi îşi rupea oasele, care creştea sau şi îşi rupea hainele în pădure, care era obraznic cu preceptorii sau lua câinele şi pleca la vânătoare când trebuia să se ocupe de carte; preoţii care îl învăţau carte pe Uwaine erau disperaţi, dar el găsea bucurie şi plăcere în mânuirea armelor. Aşa dificil cum era, ţineam mult la el; mă servea la masă şi adesea stătea în sală să mă asculte cum cântam la harpă – ca toţi oamenii din ţara aceea, avea ureche muzicală şi voce frumoasă şi puternică; şi, asemeni tuturor celor de acolo, cei din familia lui Uriens preferau să facă muzică ei înşişi decât să asculte cum cântă menestrelii plătiţi. După un an sau doi, am început să-l privesc pe Uwaine ca pe fiul meu şi, desigur, el nu-şi putea aminti de propria mamă. Sălbatic cum era, cu mine era întotdeauna blând; băieţii de vârsta lui nu

sunt uşor de stăpânit, dar aveam momente plăcute, când după zile de obrăznicie şi încăpăţânare, venea dintr-odată să se aşeze lângă mine şi să cânte la harpa mea sau când îmi aducea flori de câmp sau o piele de iepure vopsită neîndemânatic şi, o dată sau de două ori, stânjenit şi timid ca un mic sturz, s-a aplecat şi mi-a atins uşor obrazul cu gura. Adesea am dorit atunci să am proprii mei copii, pe care să îi cresc chiar eu. Altceva nu prea mai era de făcut la această curte liniştită, departe de războaiele şi neliniştile de la miazăzi.

Şi atunci, când eram deja căsătorită cu Uriens de un an, Accolon a venit acasă.

9

Era vară pe dealuri; livada reginei era plină de boboci albi şi roz. Morgaine, plimbându-se pe sub pomi, simţi un sfâşietor dor de casă în tot trupul, amintindu-şi de primăverile din Avalon şi de pomii acoperiţi de acei nori albi şi roz. Anul se îndrepta spre solstiţiul de vară, socoti Morgaine, dându-şi seama cu tristeţe că efectele unei jumătăţi de viaţă petrecute în Avalon se pierdeau – nu mai avea în sânge mersul anotimpurilor. „Nu, trebuie cumva să mă mint? Nu că am uitat, sau că nu-mi mai curge prin vine cursul vremii, eu sunt cea care nu mai încerc să îl simt.” Morgaine se analiză fără patimă – rochia sobră, scumpă, potrivită pentru o regină... Uriens îi dăduse toate rochiile şi giuvaierurile care aparţinuseră ultimei sale soţii, iar ea avea şi bijuteriile de la Igraine. Lui Uriens îi plăcea să o vadă gătită potrivit pentru o regină.

Unii regi îşi ucid prizonierii sau îi ţin sclavi în mine; dacă regelui din Ţara Galilor de Miazănoapte îi făcea plăcere să o împodobească cu bijuterii şi să o expună alături de el şi să o numească regină, de ce nu?

Cu toate acestea, se simţea plină de suflul verii. Deasupra ei, pe coama dealurilor, putea auzi un plugar îndemnându-şi boul cu strigăte slabe. Mâine va fi solstiţiul de vară. Duminica viitoare, o preoteasă va purta torţe pe câmpuri, le va roti într-o procesiune cu însoţitoarele sale, cântând psalmi şi imnuri de slavă. Nobilii mai bogaţi şi cavalerii, care erau toţi creştini, îi lămuriseră pe ţărani că era mai bine într-o ţară creştină decât în vechea rânduială, când oamenii aprindeau focuri pe câmpii şi o

venerau pe Doamna. Morgaine îşi dorea – şi nu pentru prima dată – să fi fost doar una dintre preotese, nu o femeie din înalta linie regală a Avalonului.

„Aş fi încă acolo, una dintre ele făcând lucrarea Doamnei… nu aici, ca un navigator naufragiat, pierdut într-o ţară străină…”

Brusc, se întoarse şi străbătu grădina înflorită, cu ochii plecaţi, refuzând să mai privească florile de măr. Primăvara vine iar şi vara îi urmează, cu bogăţia ei de fructe. Dar eu sunt singură şi pustie ca una dintre acele fecioare dintre pereţii unei mănăstiri. Îşi stăvili lacrimile care, în aceste zile, parcă erau mereu acolo, gata să izbucnească, şi intră.

— Doamna mea, regele s-a întors şi vrea să te vadă în camera lui.

— Da, bănuiesc, spuse Morgaine, mai mult sieşi decât femeii.

Simţi gheara unei dureri de cap cuprinzându-i fruntea şi, pentru o clipă, nu putu să respire, nu se putu forţa să păşească în întunericul castelului care, în toată această iarnă friguroasă, se închisese în jurul ei ca o capcană. Apoi îşi spuse să nu viseze, strânse din dinţi şi intră în camera lui Uriens, pe care îl găsi pe jumătate dezbrăcat şi culcat pe dalele de piatră, cu servitorul masându-i spatele.

— Iar te-ai ostenit, spuse ea fără să adauge, „nu mai eşti destul de tânăr ca să te plimbi prin ţinuturile tale”.

El călărise până într-un oraş din apropiere, să afle despre nişte pământuri disputate. Ştia că ar vrea ca ea să stea lângă el şi să-i asculte poveştile despre tot ce auzise în provincie. Se aşeză pe scaunul ei, în apropiere, şi ascultă cu jumătate de ureche la el.

— Poţi pleca, Berec, îi spuse omului. Doamna îmi va pregăti hainele. Când bărbatul plecă, el întrebă:

— Morgaine, îmi masezi picioarele? Mâinile tale sunt mai bune decât ale lui.

— Sigur, dar va trebui să stai pe scaun.

El îşi întinse braţele, iar ea îl împinse. Aşeză un taburet sub tălpile lui şi îngenunche alături, frecându-i picioarele subţiri, bătătorite şi bătrâne, până ce sângele se ivi în piele; apoi aduse o sticlă şi începu să maseze degetele bătătorite cu unul dintre uleiurile ei de plante.

— Ar trebui să-ţi comanzi nişte cizme noi, spuse ea. Crăpăturile din cele vechi îţi vor face acolo o rană; vezi, ai

băşici.

— Dar cele vechi îmi sunt atât de comode, iar cizmele sunt ţepene când sunt noi, protestă el.

Morgaine spuse:

— Faci cum vrei, stăpâne.

— Nu, nu, ai dreptate ca de obicei, voi spune mâine omului să vină să-mi ia măsurile pentru o pereche nouă.

Punând deoparte sticluţa cu ulei de plante şi pregătind o pereche de pantofi vechi, moi, diformi, Morgaine gândi: „Mă întreb dacă ştie că aceasta ar putea fi ultima lui pereche de cizme şi de aceea e atât de şovăitor.” Nu voia să se gândească ce ar însemna pentru ea moartea regelui. Îi vârî în picioare pantofii uşori de casă şi se ridică, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

— Aşa e mai bine, stăpâne?

— Minunat, draga mea, mulţumesc. Nimeni nu poate avea grijă de mine aşa ca tine, spuse el. Morgaine oftă. „Cu noile cizme, va avea şi mai multe probleme cu picioarele”; vor deveni, aşa cum prevăzuse el, rigide, iar picioarele îl vor durea, ca şi acum. „Poate ar trebui să nu mai călărească şi să stea acasă, în scaunul lui, dar el nu va face asta.”

Morgaine spuse:

— Ar trebui să-l pui pe Avalloch să meargă să studieze acele cazuri. Trebuie să înveţe să domnească asupra poporului său. Fiul lui cel mare era de aceeaşi vârstă cu ea. Aşteptase destul să conducă ţara, iar Uriens părea nemuritor.

— Adevărat, adevărat, dar dacă nu merg eu, vor crede că regelui nu le pasă de ei, spuse el. Dar poate că la iarnă, când drumurile vor fi proaste, aşa voi face…

— Ar fi bine, spuse ea. Dacă o să mai ai degerături, n-o să-ţi mai poţi folosi mâinile.

— Adevărul e, Morgaine, că sunt bătrân şi nu se poate face nimic. Crezi că avem friptură de porc la cină?

— Da, spuse ea, şi cireşe timpurii; am avut grijă de asta.

— Eşti o stăpână a casei pe cinste, draga mea, spuse el şi o luă de braţ în timp ce ieşiră din cameră.

Ea se gândi: „Crede că e drăguţ că spune asta.”

Familia lui Uriens era deja pregătită pentru masa de seară. Avalloch, Măline, soţia lui şi copiii lor; Uwaine, costeliv şi brunet, cu cei trei fraţi vitregi ai lui şi cu preotul care le era preceptor;

iar jos, la masa lungă, oştenii şi doamnele lor, plus slujitorii de rang mai înalt.

În timp ce Uriens şi Morgaine se aşezară la locurile lor, iar Morgaine făcu semn servitorilor să aducă mâncarea, fiul cel mai mic al Mălinei începu să strige:

— Bunica! Vreau să stau pe genunchii bunicii! Vreau să-mi dea bunica de mâncare!

Măline, o tânără femeie suplă, blondă şi palidă, cu burta la gură, se încruntă şi spuse:

— Nu, Conn, stai jos frumos şi taci!

Dar copilul se apropiase deja, nesigur pe picioare, de genunchii lui Morgaine, iar ea râse şi îl ridică.

„Nu sunt prea potrivită pentru a fi bunică”, gândi Morgaine; „Măline e aproape de vârsta mea.” Dar nepoţii lui Uriens ţineau la ea, iar ea îl strânse pe micuţ în braţe, simţind cu plăcere atingerea căpşorului cârlionţat, în timp ce i se urca în poală, a degeţelelor murdare care o strângeau. Tăie bucăţele de friptură cu cuţitul şi îi dădu să mănânce lui Conn din farfuria ei, apoi îi tăie o felie de pâine în formă de purcel.

— Vezi, acum ai şi mai multă carne de porc, spuse ea, ştergându-şi unsoarea de pe degete şi îndreptându-şi atenţia spre mâncarea din farfuria ei. Mânca doar puţină carne; chiar şi acum îşi înmuie pâinea în zeamă, dar nimic mai mult. Termină repede, în timp ce toţi ceilalţi încă mâncau; se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să-i cânte lui Conn, care se ghemui mulţumit în poala ei. După un timp, îşi dădu seama că toţi o ascultau şi se opri.

— Te rog, continuă, mamă, spuse Uwaine, dar ea clătină din cap.

— Nu, am obosit. Stai, ce am auzit în curte?

Se ridică şi făcu semn unui servitor să-i lumineze calea spre uşă. Cu torţa sus, el stătea în spatele ei, iar ea văzu un călăreţ intrând în curtea principală. Servitorul îşi agăţă torţa într-unul dintre suporturile de perete şi alergă să ajute călăreţul să descalece.

— Stăpâne Accolon!

Intră, cu capa de un roşu aprins fluturând în urma lui, ca un râu de sânge.

— Doamnă Morgaine, începu el cu o plecăciune adâncă, sau ar trebui să-ţi spun mamă?

— Te rog, nu. Intră, Accolon, tatăl şi fraţii tăi vor fi bucuroşi să te vadă.

— Aşa cum tu nu eşti, doamnă?

Îşi muşcă buza, întrebându-se brusc dacă va începe să plângă. Spuse:

— Eşti fiul unui rege, iar eu sunt fiica unui rege. Trebuie să-ţi reamintesc cum se fac asemenea căsătorii? Nu a fost voia mea, Accolon, iar atunci când am stat de vorbă, nu aveam habar…

Se opri, iar el o privi şi se aplecă spre mâna ei. Spuse, atât de încet încât nici servitorul nu putu să audă:

— Biată Morgaine. Te cred, doamnă. Facem pace, atunci, mamă?

— Doar dacă nu îmi spui mamă, zise ea cu un mic zâmbet. Nu sunt atât de bătrână. Pentru Uwaine e destul de bine…

Apoi, când intrară în sală, Conn se ridică şi începu iar să strige după bunica. Morgaine râse, fără să se supere şi se duse înapoi să-l ia pe micuţ. Simţea ochii lui Accolon aţintiţi asupra ei şi îşi plecă privirea spre copilul din poală, ascultând în linişte cum Uriens îşi întâmpină fiul.

Accolon veni să-şi îmbrăţişeze fratele, protocolar, şi să se încline în faţa soţiei lui; îngenunche şi sărută mâna tatălui său, iar apoi se îndreptă spre Morgaine. Ea spuse scurt:

Scuteşte-mă de amabilităţi, Accolon, mâinile îmi sunt pline de untură de porc, am ţinut copilul şi m-am murdărit toată.

— Cum porunceşti, doamnă, spuse el, aşezându-se la masă şi luând farfuria pe care una dintre servitoare i-o adusese.

Dar, în timp ce mânca şi bea, ea continuă să fie conştientă de privirea lui. „Sunt sigură că mai e supărat pe mine. Dimineaţa să-mi ceară mâna, iar după amiaza să mă vadă promisă tatălui său… fără îndoială crede că am cedat ambiţiei – de ce să mă fi căsătorit cu fiul regelui când îl puteam avea pe rege?”

— Nu, spuse ea hotărât, scuturându-l uşor pe Conn, dacă vrei să stai în poala mea, trebuie să stai liniştit şi să nu te ştergi de rochia mea cu degetele unse.

„Ultima oară când m-a văzut, eram îmbrăcată în roşu aprins şi eram sora regelui, cunoscută ca vrăjitoare… Acum sunt o bunică, ţin un copil murdar în poală, am grijă de treburile casei şi îmi dădăcesc bătrânul soţ să nu călărească în cizme cârpite, care îi vor face răni la picioare.” Morgaine era foarte conştientă de fiecare fir de păr alb, de fiecare rid de pe faţa ei. „În numele

Zeiţei, de ce mi-ar păsa ce crede Accolon despre mine?” Dar îi păsa şi era conştientă de asta, era obişnuită ca tinerii să o privească şi să o admire, iar acum simţea că era bătrână, urâtă, indezirabilă. Niciodată nu se crezuse o frumuseţe, dar până acum fusese întotdeauna una dintre persoanele tinere, iar acum stătea printre matroanele în vârstă. Îl linişti din nou pe copil, căci Măline îl întrebase pe Accolon ce veşti are de la curtea lui Arthur.

— Nu am veşti despre fapte măreţe, spuse Accolon, cred că acele zile s-au sfârşit pentru noi. Curtea lui Arthur e liniştită, iar regele face încă penitenţă pentru vreun păcat necunoscut – nu se atinge de vin, nici în zilele de sărbătoare.

— Regina dă vreun semn că ar fi însărcinată? întrebă Măline.

— Niciunul, deşi una dintre doamne mi-a spus înainte de întreceri că e de părere că regina ar putea fi însărcinată.

Măline se întoarse spre Morgaine:

— Ai cunoscut-o bine pe regină, nu-i aşa, soacră?

— Am cunoscut-o. Cât despre zvonul acela, ei bine, Guinevere se crede mereu însărcinată, dacă îi vine ciclul cu o zi mai târziu.

— Regele e un prost, spuse Uriens. Trebuia să o lase şi să-şi ia o altă femeie, care să-i nască un fiu. Îmi amintesc prea bine ce haos a domnit peste ţară când credeau că Uther va muri fără niciun urmaş. Acum ar trebui să se stabilească ferm succesiunea.

Accolon spuse:

— Am auzit că regele l-a numit pe unul din verii săi drept urmaş, fiul lui Lancelot. Nu îmi place asta, Lancelot este fiul lui Ban din Benwick şi nu vrem domnia unui străin în ţara noastră.

Morgaine interveni cu hotărâre:

— Lancelot este fiul Doamnei din Avalon, din vechea linie regală.

— Avalon! exclamă Măline cu dispreţ. Acesta este un pământ creştin. Ce înseamnă pentru noi, acum, Avalonul?

— Mai mult decât crezi, spuse Accolon. Am auzit că unii dintre oamenii de la ţară, care îşi amintesc de Pendragon, nu sunt mulţumiţi cu o curte atât de creştină precum cea a lui Arthur şi nu uită că Arthur, înainte de încoronare, a făcut legământ să apere poporul din Avalon.

— Da, spuse Morgaine, şi are la brâu sabia Sfintei Regalităţi din Avalon.

— Se pare că creştinii nu îi poartă pică pentru asta, spuse Accolon, iar acum îmi amintesc nişte veşti de la curte. Regele Edric al saxonilor s-a creştinat şi a venit să fie botezat, cu toată suita lui, la Glastonbury, şi a îngenuncheat şi a făcut jurământ înaintea lui Arthur, în semn că toate ţările saxone îl acceptă pe Arthur ca Mare Rege.

— Arthur, rege peste saxoni? Se vor opri vreodată minunile? exclamă Avalloch. L-am auzit spunând mereu că se va ocupa de saxoni doar cu vârful sabiei!

— Şi totuşi, iată că un rege saxon a îngenuncheat în biserica Glastonbury, iar Arthur i-a ascultat jurământul. Poate că îşi va căsători fiica saxonă cu fiul lui Lancelot şi va pune capăt tuturor acestor lupte. Iar Merlin stătea acolo, printre sfetnicii lui Arthur, şi ai fi zis că e un bun creştin, ca oricare dintre ei!

— Guinevere trebuie să fie fericită acum, spuse Morgaine. Ea a repetat întotdeauna că Dumnezeu i-a dat lui Arthur victoria de la Mount Badon fiindcă a purtat stindardul Sfintei Fecioare. Iar mai târziu am auzit-o spunând că Dumnezeu i-a cruţat viaţa ca să poată să-i aducă pe saxoni în turma bisericii.

Uriens ridică din umeri:

— Nu cred că aş avea încredere într-un saxon cu o secure în spatele meu, chiar dacă ar purta mitra de episcop.

— Nici eu, spuse Avalloch, dar conducătorii saxonilor se roagă şi fac penitenţă pentru salvarea sufletelor; cel puţin nu vin să ardă satele şi mănăstirile noastre. Cât despre penitenţă şi post, ce credeţi că ar putea avea Arthur pe conştiinţă? Când am călătorit cu trupele sale, nu am fost printre companionii lui şi nu l-am cunoscut atât de bine, dar părea un om neobişnuit de bun, iar o penitenţă atât de lungă înseamnă un păcat mai mare decât unul obişnuit. Doamnă Morgaine, tu, care îi eşti soră, nu ştii?

— Sunt sora, nu duhovnicul lui.

Morgaine ştiu că vocea îi fusese răstită şi tăcu. Uriens spuse:

— Orice om care a purtat război timp de cincisprezece ani printre saxoni trebuie să aibă pe conştiinţă mai multe decât poate să spună, dar prea puţini au o conştiinţă atât de sensibilă încât să se gândească la asta când bătălia ia sfârşit. Toţi am cunoscut crima şi distrugerea şi sângele şi masacrarea celor nevinovaţi. Dar s-a sfârşit cu luptele până la capătul zilelor noastre, Doamne ajută, iar dacă am făcut pace cu oamenii, avem răgazul să facem pace şi cu Dumnezeu.

„Aşadar, Arthur face încă penitenţă, iar acel bătrân arhiepiscop Patricius are şi azi sufletul lui în custodie! Mă întreb, cum îi place asta lui Guinevere?”

— Mai povesteşte-ne de la curte, se rugă Măline. Ce e cu regina? Ce purta când a stat în faţa voastră?

Accolon râse.

— Nu mă pricep la veşmintele doamnelor. Ceva alb, cu perle, ceva ce i-a adus Marhaus, marele cavaler irlandez, de la regele irlandez. Iar verişoara ei, Elaine, i-a dăruit lui Lancelot o fiică – sau asta a fost anul trecut? Avea deja un fiu, cred, care a fost ales drept moştenitor al lui Arthur. Şi mai e ceva despre un scandal la curtea regelui Pellinore – se pare că fiul lui, Lamorak, a plecat într-o misiune în Lothian, iar acum vorbeşte despre căsătoria lui cu văduva lui Lot, bătrâna regină Morgause… Băiatul trebuie să fie nebun, Morgause are cincizeci de ani, poate şi mai mult.

— Patruzeci şi cinci, spuse Morgaine, e cu zece ani mai în vârstă decât mine. Şi se întrebă de ce îşi întorsese singură cuţitul în rană.

„Vreau ca Accolon să-şi dea seama cât sunt de bătrână, bunică a nepoţilor lui Uriens?…”

— E nebun cu adevărat, spuse Accolon, cântă balade şi se ţine după fusta doamnei şi prostii de felul acesta…

— Aş fi crezut că acum jartiera doamnei ar fi bună de căpăstru pentru cai, râse Uriens, iar Accolon scutură din cap.

— Nu, am văzut-o pe doamna lui Lot şi încă e o femeie frumoasă. Nu e o fetişcană, dar pare cu atât mai frumoasă. Ceea ce mă miră este ce anume poate dori o femeie de la un asemenea novice? Lamorak nu are mai mult de douăzeci de ani.

— Sau ce poate dori un băieţandru ca el de la bătrâna doamnă? insistă Avalloch.

— Poate, spuse Uriens cu un râs vulgar, doamna este bine pregătită la sportul între perne. Deşi e greu de crezut că ar fi putut să înveţe aşa ceva, fiind măritată atâţia ani cu bătrânul Lot! Dar, fără îndoială, a avut alţi profesori…

Măline se îmbujoră şi spuse:

— Vă rog! Discuţia asta e potrivită într-o casă creştină?

— Dacă nu ar fi fost, nora mea, mă îndoiesc că ţi s-ar fi lărgit atât de mult corsetul.

— Sunt femeie măritată, spuse Măline, roşie ca para focului.

Morgaine interveni aspru:
— Dacă a fi o casă creştină înseamnă a nu vorbi despre ceva ce nu îţi este ruşine să faci, atunci Doamna îmi interzice să mă numesc vreodată creştină!
— Totuşi, replică Avalloch, poate nu e bine să stăm aici la masă şi să spunem poveşti urâte despre verişoara lui Morgaine.
Accolon spuse:
— Regina Morgause nu are soţ, ca să fie jignită, iar doamna este în vârstă şi e propria ei stăpână. Fără îndoială că fiii ei sunt mulţumiţi că ea îşi face plăcerile cu un iubit şi nu se căsătoreşte cu băiatul! Nu este ea şi ducesă de Cornwall?
— Nu, spuse Morgaine, Igraine a fost ducesa de Cornwall după ce Gorlois a fost ucis pentru trădare faţă de Pendragon. Gorlois nu a avut niciun fiu şi, de vreme ce Uther i-a dat Igrainei Tintagelul ca dar de nuntă, presupun că acum îmi aparţine mie.
Şi, dintr-odată, Morgaine fu copleşită de dorul de casă, de dorul de acea ţară pe care şi-o amintea pe jumătate, de silueta întunecată a castelului şi stâncile ce atingeau cerul, de coborâşurile abrupte în văi ascunse, de zgomotul etern al mării la poalele castelului… „Tintagel! Casa mea! Nu mă pot întoarce la Avalon, dar am o casă… Cornwall îmi aparţine.”
— Şi, după legea romană, spuse Uriens, presupun că eu, ca soţ al tău, sunt duce de Cornwall.
Din nou, Morgaine simţi o răbufnire de furie puternică. „Doar când voi fi moartă şi îngropată, gândi ea. Pe Uriens nu îl interesează Cornwall, ci doar ca Tintagel, ca şi mine, să fie în posesia lui, purtând însemnul proprietăţii sale! Aş putea oare să merg acolo, să trăiesc singură, ca Morgause la Lothian, să fiu propria mea stăpână, cu nimeni care să-mi poruncească?…” În mintea ei apăru o imagine, camera reginei de la Tintagel, iar ea era foarte mică, se juca pe podea cu un fus vechi… „Dacă Uriens îndrăzneşte să ridice pretenţii asupra unui petec de pământ din Cornwall, îi voi da şase picioare din acesta şi glod între dinţi!”
— Spune-mi acum veştile de aici, zise Accolon. A fost o primăvară târzie, văd că plugarii abia au ieşit pe câmp…
— Şi aleg Fecioara Primăverii, spuse Uwaine, am fost în sat şi i-am văzut cum aleg dintre fetele drăguţe… Tu nu ai fost aici anul trecut, mamă, se întoarse el spre Morgaine. O aleg pe cea mai drăguţă iar ea merge în procesiune pe câmpuri, când

preotul vine să le binecuvânteze… şi sunt dansatoare care dansează în jurul câmpului… şi poartă o reprezentare a ultimei recolte, făcută din paie de orz. Părintelui Eian nu îi place asta, dar nu ştiu de ce, fiindcă este atât de frumos…

Preotul tuşi şi spuse sfios:

— Binecuvântarea bisericii ar trebui să fie îndeajuns, de ce am avea nevoie de mai mult decât cuvântul lui Dumnezeu ca să facem câmpurile să rodească? Reprezentarea de paie pe care o poartă este o amintire a vremurilor de demult, când oamenii, ca şi animalele, erau arşi de vii, ca viaţa lor să facă pământul să rodească, iar Fecioara Primăverii este o amintire a… ei, bine, nu voi vorbi în faţa copiilor despre acel obicei murdar şi păgân!

— A fost o vreme, spuse Accolon, adresându-se direct lui Morgaine, când regina locului era în acelaşi timp Fecioara Primăverii şi Doamna Recoltei, iar ea făcea acel ritual pe câmpuri, ca să le dea viaţă şi fertilitate.

Morgaine văzu la încheietura mâinii lui palida umbră albastră a şerpilor din Avalon. Măline îşi făcu semnul crucii şi spuse grav:

— Slavă Domnului că trăim între oameni civilizaţi.

— Mă îndoiesc că ţi s-ar cere să faci acel ritual, cumnată.

— Nu, spuse Uwaine lipsit de tact, ca orice copil, nu e destul de drăguţă. Dar mama noastră este, nu-i aşa, Accolon?

— Mă bucur că spui despre regina mea că este frumoasă, spuse repede Uriens, dar trecutul e trecut, noi nu ardem de vii pisici şi oi pe câmpuri, nici nu ucidem ţapul regelui ca să-i împrăştiem sângele acolo şi nu mai este nevoie ca regina să binecuvânteze câmpurile în felul acela.

„Nu”, gândi Morgaine. „Acum totul e steril, acum avem preoţi cu crucile lor, care ne interzic să aprindem focurile fertilităţii… Este un miracol că Doamna nu usucă câmpurile de grâu, de vreme ce este supărată că nu e lăsată să-şi facă datoria…”

Curând după aceea, toată lumea se retrase la culcare; Morgaine, ultima care se ridică din scaun, merse să verifice încuietorile şi zăvoarele şi apoi se duse, cu o lampă mică în mână, să se asigure că lui Accolon i-a fost dat un pat bun. Uwaine şi fraţii lui vitregi ocupau acum camera care fusese a lui când, copil fiind, locuia la castel.

— Eşti bine aici?

— E tot ce mi-aş fi putut dori, spuse Accolon, mai puţin o doamnă care să-mi înfrumuseţeze camera. Tatăl meu e un om

norocos, doamnă. Iar tu meriţi din plin să fii soţia unui rege, nu a fiului mai mic al unui rege.

— Trebuie să mă necăjeşti mereu? izbucni ea. Ţi-am spus, nu am avut de ales!

— Mi-ai fost promisă mie!

Morgaine ştiu că îi piere culoarea din obraji.

— Ce-i făcut e bun făcut, Accolon.

Îşi ridică lampa şi se întoarse. În spatele ei, el rosti – aproape o ameninţare:

— Între noi lucrurile nu s-au încheiat, doamnă.

Morgaine nu spuse nimic; păşi grăbită în lungul coridorului către camera pe care o împărţea cu Uriens. Camerista era pregătită să-i dezlege rochia, dar ea o trimise de acolo. Uriens stătea pe marginea patului, văitându-se.

— Până şi papucii ăia sunt îmi sunt prea grei în picioare! Aaah, ce bine e să mergi la culcare!

— Atunci, somn uşor, stăpânul meu!

— Nu, spuse el şi o trase aproape. Aşadar mâine câmpurile vor fi binecuvântate... şi poate vom fi recunoscători că trăim într-o ţară civilizată, unde regele şi regina nu mai trebuie să binecuvânteze câmpurile unindu-se în public. Dar în ajunul binecuvântării, dragă doamnă, poate ar trebui să avem propria noastră binecuvântare intimă, în camera noastră... Ce spui de asta?

Morgaine oftă. Fusese deosebit de atentă cu mândria soţului ei care îmbătrânea; niciodată nu îl făcuse să se simtă mai puţin bărbat atunci când, ocazional şi stângaci, îi folosea trupul. Dar Accolon stârnise în ea o amintire chinuitoare a anilor petrecuţi în Avalon – torţele arse pe vârful Tor-ului, focurile aprinse de Beltane şi fecioarele aşteptând pe câmpurile arate... iar în seara aceasta trebuise să-l audă pe acel preot batjocorind ceea ce, pentru ea, era mai sfânt decât sfinţenia. Acum până şi Uriens, se pare, îşi bătea joc de asta.

— Aş spune că binecuvântarea pe care tu şi eu am putea s-o dăm câmpurilor ar fi mai bine să nu aibă loc. Sunt bătrână şi stearpă şi nici tu nu eşti un rege care ar putea să dea prea multă viaţă câmpurilor!

Uriens se holbă la ea. În tot acest an al căsniciei lor, ea nu îi adresare nicio vorbă aspră. Era prea speriat ca să-i reproşeze ceva.

— Nu mă îndoiesc, ai dreptate, spuse el încet. Bine atunci, să lăsăm asta pe seama tinerilor. Vino în pat, Morgaine.

Dar când ea se întinse lângă el, Uriens stătu liniştit şi, după o clipă, întinse un braţ timid în jurul umerilor ei. Acum Morgaine îşi regreta cuvintele aspre… se simţea înfrigurată şi singură; stătea acolo muşcându-şi buza ca să nu plângă, dar când Uriens îi vorbi se prefăcu adormită.

Ziua solstiţiului de vară se ivi strălucitoare şi frumoasă; Morgaine, trezindu-se devreme, îşi dădu seama că, oricât de mult şi-ar spune că nu mai are în sânge mersul soarelui, era înlăuntrul ei ceva ca un şuvoi puternic, în ritmul verii. În timp ce se îmbrăca, privi cu răceală trupul adormit al soţului ei. Fusese o proastă. De ce trebuise să accepte cu supunere cuvântul lui Arthur, de teamă să nu-l stânjenească în faţa celorlalţi regi? Dacă el nu-şi putea păstra tronul fără ajutorul unei femei, poate că nu merita să-l păstreze. Faţă de Avalon, fusese un trădător, un apostat; pe ea o dăduse pe mâinile unui alt apostat. Cu toate acestea, acceptase resemnată ceea ce plănuiseră ei pentru ea. Igraine lăsase ca viaţa ei să fie folosită pentru politica lor. Şi ceva în Morgaine, care murise sau adormise de când plecase din Avalon, cu Gwydion în pântecele ei, se trezi brusc şi se stârni, mişcându-se greoi şi încet ca un dragon adormit, o mişcare la fel de secretă şi de nevăzută ca mişcările unui copil în pântecele mamei; ceva ce spunea, limpede şi şoptit, înlăuntrul ei: „Dacă nu am lăsat-o pe Viviane, pe care o iubeam, să mă folosească în acest fel, de ce să-mi plec capul cu supunere şi să mă las folosită pentru scopurile lui Arthur? Sunt regină în Ţara Galilor de Miazănoapte şi sunt ducesă în Cornwall, acolo unde numele lui Gorlois încă înseamnă ceva, şi sunt din stirpea regală a Avalonului.”

Uriens gemu, ridicându-se anevoie.

— O, Doamne, mă doare fiecare muşchi şi fiecare deget de la picioare mă doare ca un dinte stricat. Am călărit prea departe ieri. Morgaine, îmi masezi spatele?

Îi veni să-i răspundă furioasă: „Ai o duzină de servitori, iar eu sunt soţia, nu sclava ta! apoi se înfrână şi, în schimb, zâmbi şi spuse:

— Da, desigur – şi trimise un paj după sticluţele cu ulei de plante.

Las’ să o creadă încă supusă în toate; vindecarea era o parte

din munca unei preotese. Chiar dacă era partea cea mai neînsemnată, îi dădea totuşi acces la planurile şi gândurile lui. Îi masă spatele şi îi frecă picioarele rănite cu alifie, ascultând micile detalii ale disputei pentru pământ pe care se dusese să o rezolve ieri. „Pentru Uriens, orice femeie ar putea fi regină, el vrea doar o faţă zâmbitoare şi mâini blânde să îl răsfeţe. Ei, bine, le va avea atât timp cât asta serveşte scopurilor mele.”

— Iar acum se pare că vom avea o zi frumoasă pentru binecuvântarea recoltelor. Nu plouă niciodată în ziua solstiţiului, spuse Uriens. Doamna străluceşte pe câmpuri când acestea îi sunt consacrate – aşa se spunea când eram tânăr şi păgân, că Marele Mariaj nu se putea consuma în ploaie. Totuşi, îmi amintesc că o dată, când eram foarte tânăr, câmpurile fuseseră udate de ploaie timp de zece zile la rând, iar preoţii şi cu mine am arătat ca nişte porci tăvăliţi în noroi.

Morgaine zâmbi fără voia ei, imaginea pe care şi-o compuse în minte era hilară.

— Zeiţa mai glumea, chiar şi cu ritualurile, spuse ea, iar unul dintre numele ei este Marea Purcea iar noi toţi suntem purceluşii ei.

— O, Morgaine, ce vremuri bune au fost acelea, exclamă el, apoi chipul i se împietri. Desigur, asta a fost demult; acum, ceea ce vor oamenii de la regii lor este demnitate.

„Oare? Mă întreb.” Dar Morgaine nu spuse nimic, îşi dădu seama că Uriens, când fusese mai tânăr, ar fi putut fi un rege destul de puternic ca să reziste valului de creştinism care trecuse peste ţară. Dacă Viviane s-ar fi străduit mai mult să pună pe tron un rege care să nu fie legat atât de strâns de domnia preoţilor… Dar, desigur, cine ar fi putut să prevadă că Guinevere va fi pioasă până dincolo de raţiune. Iar Merlin de ce nu făcuse nimic? Dacă Merlin al Britaniei şi înţelepţii din Avalon nu făcuseră nimic ca să stăvilească acest val care îneca ţara şi spăla de pe faţa pământului orice urmă a vechii rânduieli şi a vechilor Zei, de ce l-ar învinovăţi pe Uriens care, în definitiv, era doar un om bătrân şi dorea pace? Nu exista niciun motiv să-l considere un duşman. Dacă era mulţumit, pentru el nu conta ceea ce făcea ea. Dar ştia că zilele ei de supunere tăcută se sfârşiseră.

— Mi-aş dori să te fi cunoscut atunci, îi spuse şi îl lăsă să o sărute pe frunte.

„Dacă m-aş fi căsătorit cu el mai demult, poate că Ţara Galilor de Miazănoapte nu ar fi devenit o ţară creştină. Dar nu este prea târziu. Mai sunt unii care nu au uitat că regele poartă încă pe mâini, oricât de palid, însemnul şerpilor din Avalon. Şi este căsătorit cu o femeie care a fost Mare Preoteasă a Doamnei. Pot să-i împlinesc lucrarea mai bine aici, decât în toţi acei ani petrecuţi la Avalon, în umbra lui Guinevere."

Îi trecu prin minte că Guinevere ar fi fost mulţumită cu un soţ ca Uriens, pe care putea să-l ţină în mrejele sale, mai degrabă decât cu unul ca Arthur, care avea o viaţă a lui, în care ea nu juca niciun rol. Şi mai fusese şi o vreme când Morgaine avusese influenţă asupra lui Arthur, influenţa primei femei pe care a avut-o când a devenit bărbat, care a purtat, pentru el, chipul Zeiţei. Totuşi, în nebunia şi mândria ei, îl lăsase să cadă pe mâinile lui Guinevere şi ale preoţilor. Acum, când era prea târziu, începu să înţeleagă care fuseseră intenţiile lui Viviane.

„Noi doi am fi putut conduce ţara; pe Guinevere ar fi numit-o Mare Regină, dar ea l-ar fi avut pe Arthur doar trupeşte, el ar fi fost al meu cu inima, cu sufletul şi cu mintea. O, cât de proastă am fost! El şi cu mine am fi putut domni pentru Avalon! Acum, Arthur este o făptură a preoţilor. Iar el poartă încă marea sabie a Domniei Druizilor, iar Merlin al Britaniei nu face nimic să-l oprească. Ar trebui să preiau lucrarea pe care Viviane a lăsat-o… Ah, Zeiţă, am uitat atât de multe…"

Apoi se opri, uluită de propria-i îndrăzneală. Uriens ajunsese la o pauză în povestirea lui, ea încetase să-i mai maseze picioarele. Privi în jos spre ea, întrebător, iar ea spuse în grabă:

— Sunt sigură că ai făcut ceea ce trebuia, dragul meu soţ.

Şi îşi mai întinse pe mâini nişte alifie cu miros dulceag. Nu avea nici cea mai vagă idee cu ce fusese de acord, dar Uriens zâmbi şi îşi continuă povestirea, iar Morgaine alunecă din nou în propriile ei gânduri. „Sunt încă preoteasă. Ciudat cum sunt din nou sigură de asta, după toţi aceşti ani, când până şi visele despre Avalon au dispărut."

Apoi reflectă la ceea ce îi spusese Accolon. Elaine născuse o fiică. Ea însăşi nu putea să dea Avalonului o fiică, dar, aşa cum făcuse Viviane, i-ar putea aduce una adoptivă. Îl ajută pe Uriens să se îmbrace, coborî cu el şi îi aduse, cu mâinile ei, pâine proaspătă, caldă, de la bucătărie şi nişte bere cu spumă. Îl servi, ungându-i pâinea cu miere. Las' s-o creadă cea mai devotată

dintre supuşii lui, să creadă că ea este doar soţia lui dulce şi supusă. Pentru ea asta nu însemna nimic, dar într-o zi s-ar putea să-i câştige încrederea în asemenea măsură, încât să poată face exact ceea ce vrea.

— Chiar şi vara mă dor bătrânele oase. Cred, Morgaine, că voi merge spre miazăzi, la Aquae Sulis, să fac nişte băi. Este un sanctuar vechi dedicat lui Sul – romanii au construit acolo o baie imensă şi o parte din ea mai e încă acolo, nedărâmată. Bazinele mari sunt astupate, iar saxonii, când au venit, au luat multe dintre lucrurile frumoase şi au distrus statuia Zeiţei, dar izvorul e încă acolo neatins, fierbând în nori de abur zi după zi şi an după an, din forjele din măruntaiele pământului. Este o imagine extraordinară! Şi sunt şi bazine fierbinţi, unde îţi poţi stoarce toată durerea din oase. Nu am mai fost acolo de doi sau trei ani, dar voi merge din nou acum, că locul e liniştit.

— Nu văd niciun motiv să nu mergi, fu ea de acord, acum, că e pace în ţară.

— Ai vrea să vii cu mine, draga mea? Putem să-i lăsăm pe fiii mei să se îngrijească de toate aici şi vechiul sanctuar te va interesa.

— Mi-ar plăcea să văd sanctuarul, spuse ea, destul de sinceră. Se gândi la apele reci şi cristaline din Fântâna Sfântă din Avalon, inepuizabilă, ţâşnind veşnic, fără început şi fără sfârşit, fără izvor, rece, limpede… Totuşi, continuă ea, nu ştiu dacă ar fi bine să lăsăm toate lucrurile pe mâinile fiilor tăi. Avalloch e un nesăbuit, Accolon este deştept, dar e doar un fiu mai mic – nu ştiu dacă oamenii tăi ar asculta de el. Poate că, dacă aş fi eu aici, Avalloch ar asculta sfatul fratelui său mai mic.

— O idee excelentă, draga mea, spuse Uriens înseninat şi, în orice caz, ar fi o călătorie lungă pentru tine. Dacă te ştiu aici, nu voi avea nici cea mai mică ezitare să las lucrurile pe seama tinerilor – le voi spune că trebuie să vină la tine pentru sfaturi în toate privinţele.

— Şi când vei pleca?

„Nu ar fi deloc un lucru rău”, gândi Morgaine, „dacă s-ar şti că Uriens nu a ezitat să lase regatul pe mâinile mele.”

— Poate mâine. Sau chiar astăzi, după binecuvântarea recoltelor. Le spui, te rog, să-mi facă bagajele?

— Eşti sigur că poţi străbate un drum atât de lung? Nu e o călătorie uşoară nici chiar pentru un om tânăr.

— Haide, haide, draga mea! Nu sunt încă prea bătrân ca să călăresc, spus el, încruntându-se puţin. Şi sunt sigur că băile îmi vor face bine.

— Sunt sigură că este aşa, spuse Morgaine ridicându-se şi lăsându-şi micul dejun aproape neatins. Mă duc să-ţi chem servitorul şi să mă ocup ca totul să fie pregătit pentru plecare.

Pe întreg parcursul lungii procesiuni în jurul câmpurilor, ea stătu în picioare alături de el pe coasta unei coline, deasupra satului, privind salturile dansatorilor, ca ale unor căpriţe… Se întrebă dacă vreunul dintre ei ştie măcar care este semnificaţia nuielelor verzi, falice, înfăşurate cu ghirlande roşii şi albe; şi fata frumoasă, cu părul în vânt, care păşea senină şi indiferentă printre ei… Era tânără şi proaspătă, nu împlinise paisprezece ani, iar părul ei era auriu-roşcat, curgându-i în râuri, până undeva între genunchi şi talie; şi avea o rochie colorată în verde, care părea foarte veche. Ştia oare vreunul dintre ei la ce priveşte sau vedea vreunul nepotrivirea cu procesiunea preoţilor, care îi urma – doi băieţi în negru, ducând lumânări şi cruci, şi preotul intonând rugăciunile în latina lui proastă. Morgaine vorbea latina mai bine decât el! Aceşti preoţi urau atât de mult fertilitatea şi viaţa, încât era un miracol că aşa-zisa lor binecuvântare nu arde câmpurile, făcându-le sterile.

Fu ca un răspuns venit din propria ei minte atunci când, din spatele ei, o voce vorbi:

— Mă întreb, doamnă, dacă vreunul dintre cei prezenţi, cu excepţia noastră, ştiu cu adevărat la ce anume privesc?

Accolon o luă de braţ o clipă, pentru a o ajuta să treacă peste o grămadă de pământ de pe câmpul arat, iar ea îi văzu din nou şerpii viu coloraţi şi albaştri, la încheietura mâinii.

— Regele Uriens ştie şi încearcă să uite. Asta mi se pare o blasfemie mai mare decât să nu ştii defel.

Ea se aşteptase ca asta să-l înfurie; într-un fel, căutase asta. Cu mâinile puternice ale lui Accolon pe braţul său, ea simţi foamea puternică, pornirea interioară… el era tânăr, era un bărbat viril, iar ea, ea era soţia îmbătrânită a bătrânului său tată… iar ochii supuşilor lui Uriens erau asupra lor, şi ochii familiei lui şi ai preoţilor! Nici măcar nu putea să vorbească liber, trebuia să-l trateze cu indiferenţă: fiul ei vitreg! Dacă Accolon ar spune ceva drăguţ sau vreun cuvânt de milă, ea ar urla, şi-ar smulge părul din cap şi şi-ar zgâria faţa cu unghiile.

Dar Accolon spuse doar, cu un glas scăzut, care nu putu fi auzit la o distanţă de un metru:

— Poate Doamnei îi ajunge că ştim noi, Morgaine. Zeiţa nu ne va părăsi, dacă un singur credincios îi dă ceea ce i se datorează.

Pentru un moment, ea îl cercetă cu privirea. Ochii lui zăboviră asupra ei şi, deşi mâinile lui le atingeau pe ale ei prudent, curtenitor, detaşat, părea că din ele se ridica o căldură care îi pătrundea în întreg trupul. Se simţi, dintr-odată, înspăimântată şi vru să se retragă.

„Sunt soţia tatălui său şi, dintre toate femeile, eu îi sunt cea nepermisă. Îi sunt mai nepermisă aici, pe acest pământ creştin, decât i-am fost lui Arthur.”

Apoi o amintire a Avalonului îi străbătu mintea, ceva la care nu se gândise de zece ani; unul dintre druizi, iniţiind o tânără preoteasă în înţelepciunea secretă, care spusese: „Dacă vrei ca mesajul Zeilor să-ţi îndrume viaţa, fii atentă la ceea ce se repetă iar şi iar, căci acesta este mesajul trimis ţie de Zei, lecţia karmică pe care trebuie să o înveţi din această încarnare. Se întâmplă iar şi iar, până când vei reuşi să o faci parte din sufletul şi din spiritul tău nemuritor.”

„Ce mi se întâmplă mie iar şi iar?…”

Fiecare bărbat pe care îl dorise îi fusese rudă prea apropiată – Lancelot, care era fiul mamei ei adoptive, Arthur, fiul propriei sale mame, iar acum fiul soţului ei…

„Dar îmi sunt rude prea apropiate doar după legile date de creştinii care vor să conducă această ţară… să o conducă într-o nouă tiranie; nu numai să facă legile, dar să controleze mintea şi inima şi sufletul. „Trăiesc oare în viaţa mea, toată tirania acestei legi pentru ca eu, ca preoteasă, să pot cunoaşte ceea ce trebuie răsturnat?” Descoperi că mâinile, încă ţinute strâns de Accolon, îi tremurau. Spuse, încercând să îşi adune gândurile răvăşite:

— Crezi cu adevărat că Zeiţa ar retrage viaţa pe care o dă acestui pământ dacă oamenii care trăiesc aici nu i-ar mai da ceea ce i se cuvine?

Era genul de observaţie care ar fi fost făcută de la preoteasă la preot, în Avalon. Morgaine ştia, mai bine ca oricine, că adevăratul răspuns la acea întrebare era că zeii erau ceea ce erau şi îşi îndeplineau dorinţa pe pământ indiferent dacă oamenii respectau voinţa lor, într-un fel sau altul. Dar Accolon

spuse, cu o ciudată sclipire animalică a dinţilor albi, într-un rânjet:

— Atunci trebuie să ne asigurăm, doamnă, că întotdeauna va primi ce i se cuvine, altfel viaţa lumii va pieri.

Apoi i se adresă cu un nume niciodată rostit altfel decât de un preot către o preoteasă în ritual, iar Morgaine îşi simţi inima bătând atât de tare încât ameţi. „Ca viaţa de pe pământ să nu dispară. Ca viaţa să nu dispară din mine… M-a chemat în numele Zeiţei…”

— Taci, spuse ea înnebunită. Nu e nici timpul, nici locul pentru asemenea vorbe.

— Nu?

Ajunseseră la marginea terenului denivelat. Îi dădu drumul şi, cumva, ea îşi simţi mâna rece. În faţa lor, dansatorii mascaţi îşi scuturau nuielele falice şi săltau, iar Fecioara Primăverii, cu părul lung în bătaia vântului, se învârtea în cercul dansatorilor, sărutându-l pe fiecare – un sărut ritualizat, formal, în care buzele abia atingeau fiecare obraz. Uriens îi făcu, nerăbdător, semn lui Morgaine să vină lângă el; ea se mişcă greoi şi rece, simţind urma de la încheietura mâinii, în locul unde o ţinuse Accolon, ca pe o pată de căldură pe trupul ei îngheţat. Uriens spuse agitat:

— E rândul tău, draga mea, să dai aceste lucruri dansatorilor care ne-au delectat astăzi.

Ea se îndreptă către un servitor, care îi umplu mâinile cu dulciuri şi fructe confiate; le aruncă dansatorilor şi spectatorilor, care se buluciră după ele râzând şi îmbrâncindu-se. Mereu imitarea lucrurilor sacre… o evocare a zilei când oamenii se înghesuiau după bucăţi din carnea şi sângele din sacrificii… Mai bine să fie uitat ritualul, decât batjocorit astfel! Iar şi iar îi umpleau mâinile cu dulciuri, iar şi iar ea le arunca în mulţime. Ei nu vedeau mai mult în acest ritual decât dansatori care îi distrau; uitaseră, oare, cu toţii? Fecioara Primăverii veni la Morgaine râzând, îmbujorată de inocentă mândrie. Morgaine văzu acum că, deşi era încântătoare, ochii îi erau frivoli, mâinile groase şi cioturoase, de munca la câmp. Era doar o ţărancă drăguţă care încerca să facă lucrarea unei preotese, fără cea mai vagă idee despre ceea ce făcea; era o nebunie să-i porţi pică.

Totuşi, era o femeie care face lucrarea Mamei, aşa cum o

învăţaseră: nu era vina ei că nu era iniţiată la Avalon pentru marea lucrare. Morgaine nu ştia prea bine ce trebuia să facă; dar, în timp ce fata îngenunche pentru o clipă în faţa reginei, Morgaine luă poziţia pe jumătate uitată a unei preotese care binecuvântează şi simţi, pentru o secundă, vechiul sentiment că deasupra ei se afla ceva care o umbrea, mai presus… Îşi aşeză mâinile pe fruntea fetei, simţi fluxul de putere dintre ele, iar chipul mai degrabă prostuţ al ţărăncii fu pentru o clipă transfigurat. „Zeiţa lucrează şi în ea”, gândi Morgaine, iar apoi zări chipul lui Accolon, care o privea cu uimire şi admiraţie. Mai văzuse acea privire, demult, când îndepărtase negurile din Avalon… Şi conştienţa puterii o inundă, de parcă ar fi fost brusc renăscută.

„Trăiesc din nou. După atâţia ani, sunt din nou preoteasă şi Accolon mi-a redat asta…”

Apoi tensiunea momentului se spulberă, fata se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare şi făcând o plecăciune neîndemânatică. Uriens împărţi monede dansatorilor şi un dar întrucâtva mai mare preotului satului, pentru lumânări de ars în biserica lui, apoi suita regală se îndreptă spre casă. Morgaine păşea liniştită lângă Uriens, cu faţa ca o mască, dar fremătând de viaţă pe dinăuntru. Fiul ei vitreg, Uwaine, veni şi merse alături de ea.

— Cea de anul acesta a fost mai drăguţă decât de obicei, mamă. Shanna e atât de încântătoare – Fecioara Primăverii, fiica fierarului Euan. Dar tu, mamă, când o binecuvântai, erai atât de frumoasă, că ar fi trebuit să fii chiar tu Fecioara Primăverii…

— Haide, haide, îl dojeni râzând. Chiar crezi că aş putea să mă îmbrac în verde, cu părul fluturând şi să dansez împrejurul câmpurilor arate? Şi eu nu sunt fecioară!

— Nu, spuse Uwaine cercetând-o cu o privire lungă, dar ai semănat cu Zeiţa. Părintele Eian spune că Zeiţa a fost cu adevărat un demon care a venit să-i oprească pe oameni de la a-l sluji pe bunul Hristos, dar ştii ce cred eu? Eu cred că Zeiţa a venit aici să fie venerată de oameni înainte ca ei să fie învăţaţi cum să o venereze pe maica sfântă a lui Hristos.

Accolon mergea alături de ei. Spuse:

— Înainte de Hristos a fost Zeiţa şi nu e nimic rău dacă te gândeşti la ea ca la Maria, Uwaine. Trebuie să-i slujeşti mereu Doamnei, sub orice nume. Dar nu te-aş sfătui să vorbeşti prea

mult despre asta părintelui Eian.

— O, nu, spuse băiatul cu ochii larg deschişi. El nu e de acord cu femeile, nici când sunt Zeiţe.

— Mă întreb ce părere are despre regine, bombăni Morgaine.

Apoi ajunseră înapoi la castel, iar Morgaine trebui să vadă de lucrurile pentru călătorie ale regelui Uriens şi, în zăpăceala zilei, lăsă noua perspectivă să îi alunece încet undeva, în fundalul minţii, ştiind că mai târziu va trebui să cumpănească toate acestea mai serios. Uriens plecă după prânz, cu oştenii săi şi un servitor sau doi, luându-şi rămas-bun de la Morgaine tandru, cu un sărut, sfătuindu-l pe Avalloch să asculte de sfaturile lui Accolon şi ale reginei în toate lucrurile. Uwaine era bosumflat; voia să plece cu tatăl său, pe care îl adora, dar Uriens nu voia să fie deranjat de prezenţa unui copil. Morgaine trebui să-l liniştească, promiţându-i o distracţie specială cât timp tatăl său va fi plecat…

Dar, în cele din urmă, totul se linişti şi Morgaine putu să stea singură înaintea focului, în sala mare – Măline îşi dusese copiii la culcare – şi să se gândească la tot ce i se întâmplase în acea zi.

Ziua era în amurg, lunga seară a solstiţiului de vară. Morgaine îşi luă fusul şi furca în mână, dar se prefăcea doar că toarce, răsucindu-l din când în când şi depănând un fir subţire. Îi displăcea să toarcă la fel de mult ca întotdeauna şi unul dintre puţinele lucruri pe care i le ceruse lui Uriens era să angajeze încă două torcătoare, ca ea să fie liberă de acea sarcină detestată; îşi făcea de două ori mai mult datoria în gospodărie ţesând în schimb. Nu îndrăznea să toarcă, asta ar fi aruncat-o în acea ciudată stare dintre somn şi trezie şi se temea de ceea ce ar fi putut să vadă. Aşa că acum răsucea doar fusul din când în când, ca niciunul dintre servitori să nu o vadă stând cu mâinile goale… Nu că ar fi avut cineva dreptul să-i reproşeze, era ocupată de dimineaţa până seara…

Camera începu să se întunece, doar câteva sclipiri de lumină roşiatică, de la soarele ce apunea, mai străluceau. Morgaine îşi miji ochii, gândindu-se la soarele roşu care apunea peste cercul de pietre de la Tor, la preotesele care păşeau în şir, în spatele torţelor ce revărsau lumina roşie peste umbre… Pentru o clipă, chipul lui Raven licări în faţa ei liniştit, enigmatic şi se făcea că Raven îşi desfăcu buzele tăcute şi îi rosti numele… Chipuri plutiră în faţa ei în semiîntuneric; Elaine, cu părul despletit, în

timp ce lumina torţelor o prinsese în patul lui Lancelot; Guinevere, supărată şi triumfătoare la nunta lui Morgaine; chipul calm, neclintit, al femeii necunoscute cu părul blond, împletit; femeia pe care o văzuse doar în vis, Doamna Avalonului, din nou Raven, înspăimântată, rugătoare… Arthur, ducând o lumânare a penitenţei în timp ce păşea printre supuşi… O, dar preoţii nu ar îndrăzni niciodată să oblige un rege la penitenţă publică, nu-i aşa? apoi văzu luntrea din Avalon îmbrăcată toată în negru, de înmormântare, şi propriul ei chip, ca o reflecţie a negurilor, oglindit acolo, alături de alte trei femei îmbrăcate toate în negru, şi un bărbat rănit zăcând palid şi nemişcat în poala ei…

Lumina unei torţe pâlpâi roşie în încăperea întunecată şi un glas întrebă:

— Încerci să torci pe întuneric, mamă?

Năucită de lumină, Morgaine îşi ridică privirea şi spuse posomorâtă:

— Ţi-am zis să nu-mi spui aşa!

Accolon puse torţa în suport şi veni să se aşeze la picioarele ei.

— Zeiţa este mama noastră, a tuturor, doamnă, iar eu te-am recunoscut ca atare…

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Morgaine, agitată.

— Eu nu îmi bat joc. Ţi-am văzut chipul astăzi. Aş putea să-mi bat joc, când port aceştia? îşi depărtă braţele şi, printr-un joc al luminii, şerpii albaştri pictaţi pe încheietura mâinii lui părură că se încolăcesc şi îşi înalţă capetele. Doamnă, mamă, zeiţă…

Braţele sale pictate o cuprinseră de mijloc şi el îşi îngropă capul în poala ei. Murmură:

— Chipul tău e chipul Zeiţei pentru mine…

De parcă s-ar fi mişcat prin vis, Morgaine întinse mâinile spre el, aplecându-se să-i sărute ceafa, acolo unde părul moale se cârlionţa. O parte din ea se întreba, înspăimântată: „Ce fac? E doar pentru că mi-a spus pe numele Zeiţei, ca un preot către preoteasă? Sau este pentru că, atunci când mă atinge şi îmi vorbeşte, mă simt din nou femeie, din nou vie, după tot acest timp în care m-am simţit bătrână, stearpă, pe jumătate moartă în această căsnicie cu un om mort şi o viaţă moartă?” Accolon îşi ridică faţa spre ea şi o sărută cu putere pe gură. Morgaine, predându-se sărutului, simţi cum se topeşte vulnerabilă, cum un

tremur, jumătate durere, jumătate plăcere, o străbătu în timp ce îi astupă gura cu acel sărut ce îi trezea amintiri în tot trupul… atât de mult… trecuse atât de mult, acest an nesfârşit în care trupul ei fusese mort, în care nu îl lăsase să se trezească de teamă să nu fie conştient de ceea ce făcea Uriens… Se gândi, trufaşă: „Sunt o preoteasă, trupul meu îmi aparţine, ca să-i fie adus ei drept omagiu! Ceea ce am făcut cu Uriens a fost păcatul, supunerea la pofte! Ce fac acum e adevărat şi sfânt…”

Mâinile lui tremurau pe trupul ei, dar când vorbi, glasul îi fu calm şi cumpătat.

— Cred că toţi curtenii sunt la culcare, ştiam că vei fi aici, aşteptându-mă…

Pentru o clipă, Morgaine se simţi jignită de siguranţa lui, apoi îşi plecă fruntea. Erau în mâinile Zeiţei şi nu se va opune şuvoiului care o purta, ca apa unui râu; mult, foarte mult timp, doar se bălăcise într-o apă stătătoare, iar acum era spălată din nou într-un torent de viaţă.

— Unde e Avalloch?

El râse scurt:

— A coborât în sat, să fie cu Fecioara Primăverii… Este unul dintre obiceiurile noastre pe care preotul nu le ştie. Dintotdeauna, de când tatăl nostru a îmbătrânit şi noi am crescut, a fost aşa, iar Avalloch nu crede că este incompatibil cu datoria lui de creştin să fie tată pentru supuşii lui, sau pentru cât mai mulţi posibil… aşa cum făcea Uriens însuşi în tinereţe. Avalloch mi-a propus să împărţim acel privilegiu şi am început să fac asta, apoi mi-am amintit de mâinile tale în timp ce o binecuvântau şi am ştiut unde trebuie să îmi aduc adevăratul omagiu…

Ea murmură, protestând pe jumătate:

— Avalon este atât de departe…

Cu faţa la pieptul ei, el spuse:

— Dar este pretutindeni.

Morgaine şopti:

— Aşa să fie – şi se ridică.

Îl ridică şi pe el şi se întoarse pe jumătate spre scări, apoi se opri. Nu, nu aici, nu era niciun pat în castel pe care ar fi putut să-l împartă onorabil. Şi acea maximă a druizilor îi reveni în minte: „Ceea ce nu a fost nici făcut, nici creat de om poate fi venerat sub un acoperiş făcut de mâna omului?”

Afară, aşadar, în noapte. În timp ce păşeau în curtea goală, o stea căzătoare străbătu cerul în jos, atât de încet, încât pentru o clipă lui Morgaine i se păru că cerurile se clatină şi pământul se mişcă înapoi, sub picioarele ei… apoi se stinse, lăsându-i orbiţi. O prevestire. Zeiţa îmi urează bun venit înapoi la ea…

— Vino, şopti ea, cu mâna într-a lui Accolon, şi îl conduse în sus, spre livadă, unde fantasmele albe ale florilor se mişcau în întuneric şi cădeau în jurul lor. Îşi aşternu mantia pe iarbă, ca un cerc magic sub cer, îşi întinse braţele şi şopti:

— Vino.

Umbra neagră a trupului lui deasupra ei întunecă cerul şi stelele.

Vorbeşte Morgaine…

Chiar şi în timp ce ne uneam trupurile sub stele, în acea noapte a solstiţiului de vară, ştiam că ceea ce făceam nu era atât dragoste, cât un act magic al unei puteri pătimaşe; că mâinile lui, atingerea trupului său, mă reconsacrau ca preoteasă şi că aceasta era voinţa ei. Oricât de oarbă eram la toate în acel moment, am auzit în jurul nostru, în noaptea de vară, sunetul unor şoapte şi am ştiut că nu suntem singuri. El ar fi vrut să mă ţină în braţe, dar m-am ridicat, condusă de acea putere, oricare ar fi fost ea, care mă stăpânea în acel moment; mi-am ridicat mâinile deasupra capului, coborându-le încet, cu ochii închişi, cu respiraţia oprită în tensiunea puterii… şi doar când l-am auzit gâfâind în extaz am îndrăznit să deschid ochii, să-i văd trupul înconjurat de aceeaşi lumină palidă care îl contura pe al meu.

S-a împlinit şi ea este cu mine… Mamă, sunt nedemnă în ochii tăi… dar acum a revenit… Mi-am ţinut respiraţia ca să nu izbucnesc într-un plâns sălbatic. După toţi aceşti ani, după trădarea şi necredinţa mea, ea a venit din nou la mine şi sunt iarăşi preoteasă. Lumina lunii pâlpâi uşor, arătându-mi la marginea câmpului unde stăteam, deşi am văzut doar o umbră, scânteierea unor ochi ca ai unui animal în tufişuri. Nu eram singuri, micii oameni ai dealurilor ştiuseră unde eram şi ce se întâmpla aici şi au venit să vadă cum se împlineşte ceea ce nu mai fusese cunoscut de când Uriens îmbătrânise şi lumea devenise cenuşie şi creştină. Am auzit ecoul unei şoapte reverenţioase şi l-am întors, într-o limbă din care ştiam mai

puţin de o duzină de cuvinte, acolo unde stăteam şi unde Accolon era încă îngenuncheat în veneraţie.

— S-a împlinit, aşa să fie!

M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte, repetând:

— S-a împlinit. Du-te, dragul meu, fii binecuvântat.

Ar mai fi rămas, ştiu, dacă aş fi fost femeia cu care venise în acea grădină; dar din faţa preotesei se îndepărtă în tăcere, fără să pună la îndoială cuvântul Zeiţei.

În acea noapte nu am avut parte de somn. Singură, m-am plimbat prin grădină până în zori şi ştiam deja, tremurând de groază, ce trebuie făcut. Nu ştiam cum sau dacă singură puteam să fac ceea ce începusem, dar, întrucât fusesem făcută preoteasă cu atât de mulţi ani în urmă şi renunţasem, trebuia să-mi urmez calea înapoi singură. În această noapte mi se arătase mare îndurare, dar ştiam că pentru mine nu vor mai fi semne şi că nu voi mai primi niciun sprijin, până ce nu mă voi face din nou singură, fără ajutor, preoteasa care fusesem învăţată să fiu.

Încă purtam pe frunte, şters sub boneta de casnică pe care Uriens mi-a dat-o să o port, semnul graţiei, dar asta nu mă putea ajuta. Privind îndelung stelele care păleau, nu ştiam dacă răsăritul soarelui mă va surprinde veghind; nu mai simţisem în sânge mersul soarelui de aproape jumătate de viaţă şi nu mai ştiam locul exact de la răsărit al orizontului spre care trebuia să mă întorc pentru a saluta soarele când se ivea. Nu mai ştiam nici măcar cum ciclurile lunii se legau de ciclurile trupului meu… atât de mult mă îndepărtasem de învăţătura Avalonului. Singură, cu nimic mai mult decât o amintire ofilită, trebuia să redobândesc cumva toate lucrurile pe care, cândva, le cunoscusem ca parte din fiinţa mea.

Înainte de răsărit, am intrat în casă în linişte şi, mişcându-mă în întuneric, mi-am regăsit singurul semn pe care îl aveam de la Avalon micul cuţitaş cu lama curbată pe care îl luasem de pe trupul neînsufleţit al lui Viviane, un cuţit ca acela pe care îl purtasem ca preoteasă şi pe care îl abandonasem în Avalon, când am fugit. L-am prins uşor la brâu, sub veşminte; nu mă va mai părăsi niciodată şi va fi îngropat cu mine.

L-am purtat aşa, ascuns acolo, singura amintire a acelei nopţi pe care o puteam păstra. Nici măcar nu mi-am reînnoit semiluna de pe frunte, în parte din cauza lui Uriens – ar fi pus întrebări –

şi în parte pentru că ştiam că nu eram încă demnă să o port; nu aş fi putut purta semiluna aşa cum purta el şerpii palizi pe mâini, ca ornament şi amintire pe jumătate uitată a ceea ce fusese cândva şi nu mai era. De-a lungul următoarelor luni şi în timp ce ele treceau, transformându-se în ani, o parte din mine îndeplinea ca o păpuşă pictată îndatoririle cerute de el – torcând şi ţesând, făcând leacuri de plante, având grijă de nevoile fiului şi nepotului său, ascultând poveştile soţului meu, brodându-i haine frumoase şi alinându-l când era bolnav... toate aceste lucruri pe care le-am făcu, fără să mă gândesc prea mult, doar cu suprafaţa minţii şi cu un trup care încremenea în scurtele şi dezgustătoarele momente când el îl lua în posesie.

Dar cuţitul era acolo, îl puteam atinge din când în când, pentru a mă linişti, în timp ce învăţam din nou să număr ciclurile soarelui, de la echinocţiu la solstiţiu şi înapoi la echinocţiu... să le număr dureros, pe degete, ca un copil sau o preoteasă novice; au trecut ani până când am putut să le simt din nou în sânge sau să ştiu, la distanţa unui fir de păr, unde anume pe linia orizontului vor răsări şi vor apune luna sau soarele, pentru a le da salutul pe care îl reînvăţasem. Şi iarăşi, noaptea târziu, când toţi ai casei dormeau în jurul meu, studiam stelele, lăsând influenţa lor să-mi curgă prin sânge în timp ce se roteau şi săltau în jurul meu până ce deveneam doar un punct de sprijin pe pământul nemişcat, centru al dansului ameţitor din jurul şi de deasupra mea, mişcarea în spirală a anotimpurilor. Mă trezeam devreme şi adormeam târziu ca să pot să găsesc timp pentru a merge pe dealuri, sub pretext că eram în căutare de rădăcini sau ierburi pentru leacuri, iar acolo cercetam vechile linii de forţă, urmărindu-le de la piatra neclintită la eleşteu... Era o muncă istovitoare şi au trecut ani până ce am recunoscut câteva, în apropierea castelului lui Uriens.

Dar chiar şi în acel prim an, când m-am luptat cu memoria pierdută, încercând să regăsesc ceea ce ştiusem cu atâţia ani în urmă, ştiam că eforturile mele nu sunt neîmpărtăşite. Am fost mereu ajutată, deşi niciodată nu am văzut mai mult decât ceea ce văzusem în acea primă noapte, sclipirea unui ochi în întuneric, o licărire de mişcare în colţul pleoapelor... Arareori erau văzuţi chiar şi aici, pe dealurile îndepărtate, oriunde în sat sau pe câmpuri; îşi trăiau propria viaţă tainică pe dealuri părăsite şi în păduri unde se retrăseseră la venirea romanilor.

Dar îi ştiam acolo, ştiam că micii oameni care nu pierduseră niciodată puterea de a vedea vegheau asupra mea.

O dată, pe dealurile îndepărtate, am găsit un cerc de pietre, nu unul mare, ca acela pe care stătusem pe Tor, la Avalon, nici cel mai mare, care fusese cândva Templul Soarelui de pe marile câmpii de cretă; aici pietrele nu erau mai mari decât până la înălţimea unui umăr, chiar şi lângă mine (iar eu nu sunt înaltă), iar cercul nu era mai mare decât statura unui om înalt. O dală mică de piatră, treptele roase şi împânzite de licheni, pe jumătate îngropate în iarbă. Am curăţat cercul de buruieni – şi de fiecare dată când găseam la bucătărie mâncare uitată, lăsam pentru oamenii mici lucruri care ştiam că ajungeau arareori ajungeau la ei – o felie de pâine de orz, o bucată de brânză, un calup de unt. Iar o dată, când am mers acolo, am găsit în chiar mijlocul pietrelor o ghirlandă de flori parfumate care creşteau la graniţa ţării zânelor; uscate, nu se ofilesc niciodată. Când am mers din nou cu Accolon afară, pe lună plină, le-am purtat în jurul frunţii în timp ce ne-am unit în acea împreunare solemnă care a alungat individul şi ne-a făcut doar Zeiţă şi Zeu, într-o afirmare a vieţii nesfârşite în cosmos, fluxul de putere dintre bărbat şi femeie asemenea celui dintre pământ şi cer. După aceea, nu am mai mers niciodată neînsoţită dincolo de grădina mea. Ştiam că nu trebuie să îi caut direct, dar ei erau acolo şi ştiam că vor fi acolo dacă voi avea nevoie de ei. Nu degeaba mi se dăduse acel nume vechi, Morgaine a Zânelor… Iar acum mă recunoşteau ca zeiţa şi regina lor.

Am venit la cercul de pietre umblând prin noapte, când luna recoltei asfinţea pe cer şi suflarea iernii ce venea devenise mai rece, în ajunul Zilei Morţilor. Acolo, înfăşurată în mantie şi tremurând în noapte, am stat de veghe, postind; cernea din cer când m-am ridicat şi mi-am îndreptat paşii spre casă. Dar, în timp ce părăseam cercul, am atins cu piciorul o piatră care nu fusese acolo când venisem şi, aplecându-mă, am văzut un model din pietre albe.

…M-am aplecat, mişcând o piatră pentru a forma următorul număr în succesiunea numerelor magice – se schimbase ciclul, iar acum eram sub stelele iernii. Apoi am mers acasă tremurând, pentru a povesti cum s-a înnoptat în timp ce eram pe dealuri şi am rămas peste noapte în coliba goală a unui

păstor. Uriens se speriase de zăpadă şi trimisese doi oameni să mă caute. Zăpada, aşternută în strat gros pe munţi, m-a ţinut în casă aproape toată iarna; dar ştiam când furtunile aveau să plece şi am riscat un drum la cercul de pietre, la solstiţiul de iarnă, ştiind că pietrele vor fi curate... zăpada nu se aşeza niciodată în interiorul marilor cercuri, ştiam şi am presupus că aşa va fi şi aici, în cercurile mai mici, unde se mai săvârşeşte încă magia.

Şi acolo, în chiar centrul cercului, am văzut un pachet mic – o bucată de piele legată cu un tendon. Degetele mele îşi recăpătau vechea îndemânare şi nu au bâjbâit când l-am dezlegat şi i-am golit conţinutul în palma mea. Arătau ca două seminţe uscate, dar erau acele mici ciuperci care creşteau atât de rar în Avalon. Nu erau bune de mâncat şi majoritatea oamenilor le credeau otrăvitoare, căci provocau vomă, diaree şi sângerări; dar, luate cumpătat, postind, ele puteau deschide porţile Viziunii... Acesta era un dar mai preţios decât aurul. În această ţară nu creşteau defel şi puteam bănui cât de departe colindaseră micii oameni ca să le caute. Le-am lăsat ce mâncare adusesem, carne uscată şi fructe şi fagure de miere, dar nu ca răsplată; darul era nepreţuit. Ştiam că mă voi încuia în camera mea, la solstiţiul de iarnă, şi voi căuta din nou Viziunea la care renunţasem. Cu porţile Viziunii astfel deschise, puteam să îndrăznesc să sper la însăşi prezenţa Zeiţei, cerându-i să-mi redea lucrul de care mă lepădasem. Nu mă temeam că voi fi alungată din nou. Ea fusese cea care îmi trimisese acest dar, ca să pot să-i caut din nou prezenţa.

Şi m-am aplecat până la pământ, în mulţumiri, ştiind că rugăciunile mele fuseseră ascultate şi penitenţa mea împlinită.

10

Zăpada începuse să se topească de pe dealuri şi câteva dintre florile cele mai timpurii se arătau în văile adăpostite, unde Doamna Lacului era chemată la luntre să-l salute pe Merlin al Britaniei. Kevin arăta palid şi ostenit, faţa îi era scofâlcită, braţele răsucite atârnau mai greoi ca niciodată şi se proptea într-un toiag gros. Niniane observă, cu ochi ce ascundeau mila pe care i-o purta, că fusese nevoit să o dea pe Doamna pe mâinile unui servitor şi se prefăcu a nu observa, ştiind ce

lovitură ar fi asta pentru mândria lui. Ea îşi încetini pasul pe cărarea ce ducea către casă şi acolo îl întâmpină, chemă femeile să pună pe foc şi trimise după vinul din care el luă o sorbitură de faţadă şi se înclină grav, îndatoritor.

— Ce te aduce aici atât de devreme anul acesta, venerabile? îl întrebă ea. Ai venit de la Camelot?

El clătină din cap:

— Am fost acolo o parte din iarnă şi am stat mult de vorbă cu sfetnicii lui Arthur, dar la începutul primăverii m-am îndreptat către miazăzi, într-o misiune pentru trupele aliate – aşa ar trebui să spun acum, presupun, despre regatele saxone. Şi bănuiesc că tu, care eşti aici, ştii asta, Niniane. A fost făcătura lui Morgause sau a ta, mă întreb?

— Nici una,nici alta, spuse ea liniştită. A fost propria alegere a lui Gwydion. Ştia că trebuie să aibă ceva experienţă în luptă, cu sau fără învăţătura druizilor – au existat luptători druizi înainte de asta. Iar el a ales să meargă spre miazăzi, în regatele saxonilor – acestea sunt aliate cu Arthur, dar acolo nu ar fi fost sub ochii lui Arthur. El nu dorea – din motive ştiute la fel de bine de tine şi de mine – ca Arthur să pună ochii pe el. După un moment, adăugă: Nu aş jura că Morgause nu a influenţat alegerea lui. El se sfătuieşte cu ea, atunci când se sfătuieşte cu cineva.

— Aşa este? ridică din sprâncene Kevin. Da, ea e singura mamă pe care a cunoscut-o vreodată. Şi ea a domnit peste regatul lui Lot la fel de bine ca orice bărbat şi mai domneşte încă, chiar şi cu noul ei consort.

— Nu am auzit că ar avea un nou consort, spuse Niniane. Nu văd ce se întâmplă în ţară la fel de bine cum vedea Viviane.

— Da, ea a avut Viziunea pentru a o ajuta şi fecioare cu Viziune, atunci când propria ei Viziune o înşela. Tu nu ai defel?

— Şi eu am puţină… spuse ea şovăind. Totuşi, mă lasă când şi când – şi rămase o clipă tăcută, aţintind cu privirea dalele de pe podea. Într-un târziu, continuă: Cred că… Avalonul… se îndepărtează de pământuri şi oameni, lord Merlin. Ce anotimp era în lumea de afară?

— Zece zile au trecut de la echinocţiu.

Niniane trase adânc aer în piept.

— Iar eu am ţinut sărbătoarea acum şapte zile. Este aşa cum credeam, pământurile se deplasează. Nu mai mult de câteva

zile în fiecare lună, dar mă tem că vom fi atât de departe de cursul soarelui şi de cel al lunii, pe cât de îndepărtat este acel regat al zânelor despre care se povesteşte… E încă şi mai greu să desparţi negurile şi să treci dincolo de pe pământul acesta…

— Ştiu, spuse Kevin, de ce crezi tu că am venit când luna este în descreştere? Zâmbi, cu zâmbetul lui schimonosit, şi adăugă: Ar trebui să te bucuri, nu vei îmbătrâni aşa cum sunt condamnate să îmbătrânească femeile din lumea de afară, ci vei rămâne mai tânără.

— Nu mă linişteşti, spuse Niniane înfiorându-se. Cu toate acestea, nu este nimeni în lumea de afară a cărui soartă o urmăresc, în afară de…

— Cea a lui Gwydion. Mi-am dat seama. Dar mai e cineva a cărui soartă ar trebui să te preocupe…

— Arthur în palatul său? El ne-a abandonat, spuse Niniane, iar Avalonul nu îi mai acordă niciun ajutor…

— Nu despre Arthur vorbeam, şi el nici nu caută ajutor de la Avalon, nu acum. Dar… Am auzit de la oamenii dealurilor că în Ţara Galilor de Miazănoapte există din nou un rege şi o regină.

— Uriens? râse Niniane, un râs batjocoritor. E mai bătrân decât acele dealuri, Kevin. Ce poate să facă el pentru oamenii aceia?

— Nu despre Uriens vorbeam, spuse Kevin. Ai uitat? Morgaine se află acolo şi Cei Vechi au acceptat-o ca regină a lor. Îi va proteja, chiar şi împotriva lui Uriens, atâta timp cât va trăi. Ai uitat că fiul lui Uriens e învăţat aici şi că are şerpii la încheieturi?

Niniane rămase pentru o clipă tăcută, nemişcată. În cele din urmă, spuse:

— Uitasem asta. Nu e fiul cel mai mare, aşa că crezusem că nu va domni niciodată…

— Fiul cel mare e un nătărău, spuse Kevin, deşi preoţii îl consideră un bun succesor al tatălui său; şi, din punctul lor de vedere, el este atât de… pios şi mărginit şi nu se va amesteca în treburile bisericii lor. Preoţii nu au încredere în cel de-al doilea fiu, Accolon, pentru că poartă şerpii. Şi, de când a venit Morgaine acolo, el şi-a amintit asta şi o slujeşte ca pe o regină. Iar pentru oamenii dealurilor, ea este regină, oricine ar sta pe tron după rânduiala romană. Pentru ei, regele este cel care moare în fiecare an printre cerbi, dar regina este eternă. Şi s-ar putea ca, până la urmă, Morgaine să termine ceea ce a lăsat

Viviane neterminat.

Niniane îşi auzi, cu surprindere detaşată, amărăciunea din propria voce:

— Kevin, în nicio zi de când Viviane a murit şi au venit să mă aşeze pe acest loc, nu am fost lăsată să uit că nu sunt Viviane, că după ea, eu nu sunt nimic. Până şi Raven mă urmăreşte cu ochii ei mari şi tăcuţi, spunând mereu: „Nu eşti Viviane, nu poţi să faci lucrarea căreia Viviane şi-a dedicat întreaga viaţă.” Ştiu bine asta… că am fost aleasă doar pentru că eram ultima din sângele lui Taliesin şi pentru că nu mai era altcineva, că nu sunt din stirpea regală a Avalonului! Nu, nu sunt Viviane şi nu sunt Morgaine, dar am slujit cu credinţă aici, în acest loc, deşi nu l-am dorit niciodată şi mi-a fost impus, fiindcă eram din sângele lui Taliesin. Am fost credincioasă jurămintelor mele… Asta nu înseamnă pentru nimeni nimic?

— Doamnă, spuse Kevin cu blândeţe, Viviane a fost o preoteasă cum nu apare în această lume decât o dată la multe sute de ani, nici măcar în Avalon. Iar domnia ei a fost lungă… a domnit aici peste treizeci şi nouă de ani şi prea puţini dintre noi îşi pot aminti ce a fost înaintea ei. Orice preoteasă care ar trebui să-i urmeze s-ar simţi nevolnică în comparaţie cu ea. Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Ai fost credincioasă jurămintelor tale.

— Aşa cum Morgaine nu a fost, spuse Niniane.

— Adevărat. Dar ea e din sângele regal al Avalonului şi a dat naştere unui urmaş Regelui Cerb. Nu putem noi să o judecăm.

— O aperi pentru că ai fost iubitul ei… se aprinse Niniane, iar Kevin îşi ridică privirea.

Ea nu îşi dăduse seama; prin întuneric, pe faţa-i schimonosită, ochii lui erau albaştri ca miezul unei flăcări. El spuse liniştit:

— Încerci să începi o ceartă cu mine, Doamnă? Asta s-a terminat şi au trecut mulţi ani de atunci, iar ultima oară când am văzut-o, m-a numit trădător şi chiar mai rău şi m-a alungat din faţa ei cu vorbe aspre pe care niciun om cu sânge în vene nu le-ar putea ierta. Crezi că mie îmi place? Dar nu e locul meu să o judec, nici al tău. Tu eşti Doamna Lacului. Morgaine este regina mea şi Regina Avalonului. Ea îşi face lucrarea în lume, aşa cum tu ţi-o faci pe a ta aici – şi eu, acolo unde mă călăuzesc Zeii… iar în această primăvară m-au călăuzit în ţara din mlaştină unde, la curtea unui saxon care se consideră rege sub Arthur, l-am văzut pe Gwydion.

Niniane fusese învăţată, în lunga ei iniţiere, să-şi păstreze chipul impasibil, dar ştia că şi Kevin, care avusese parte de aceeaşi învăţătură, îşi putea da seama că trebuie să facă asta cu efort şi simţi că, într-un fel, acei ochi pătrunzători puteau citi înlăuntrul ei. Ar fi vrut să-l întrebe noutăţi, dar îngăimă doar:

— Morgause mi-a spus că are cunoştinţe de strategie şi că nu este laş în luptă. Cum s-a descurcat, atunci, printre acei barbari care ar fi preferat să sfarme creieri cu ciomegele lor uriaşe decât să se folosească de ei la curţile lor? Ştiam că a plecat spre miazăzi, spre regatele saxone, pentru că unul dintre ei dorea să aibă un druid la curte, care să ştie să scrie şi să citească şi care să cunoască puţin despre numere şi întocmirea hărţilor. Iar el mi-a spus că dorea să se ducă la război fără să ajungă sub ochii lui Arthur, aşa că presupun că şi-a împlinit dorinţa. Chiar dacă e pace în ţară, există întotdeauna lupte între oamenii de rând… Nu e oare zeul saxonilor unul al războiului şi bătăliilor?

— Mordred, aşa îi spun lui Gwydion, ceea ce înseamnă „Plan Afurisit” în limba lor. Este un compliment… ei vor să spună că este rău de cei care îi vor vătăma. Obişnuiesc să dea fiecărui oaspete un nume, aşa cum pe Lancelot îl numesc Spiriduşul-săgeată.

— Printre saxoni, un druid, fie şi unul tânăr, poate părea mai înţelept decât este, prin contrast cu toate capetele lor goale! Iar Gwydion este deştept! Şi când era copil, putea să găsească o grămadă de răspunsuri la orice!

— Deştept, da, spuse Kevin, şi ştie prea bine cum să se facă iubit, am văzut asta. Pe mine m-a întâmpinat de parcă aş fi fost unchiul lui preferat, spunând cât de mult se bucura să vadă un chip cunoscut din Avalon, îmbrăţişându-mă şi făcând mare caz… totul de parcă ar fi ţinut la mine.

— Fără îndoială, se simţea singur, iar tu ai fost ca o gură de aer de acasă, spuse Niniane.

Kevin se încruntă şi bău puţin vin, apoi îl puse jos şi uită iar de el. Întrebă:

— Cât de departe a mers Gwydion cu iniţierea magică?

— Poartă însemnul şerpilor.

— Asta poate să însemne mult sau puţin. Tu ar trebui să ştii asta…

Şi, deşi vorbele fuseseră nevinovate, Niniane simţi împunsătura lor; o preoteasă care poartă semiluna pe frunte

poate fi o Viviane sau nimic mai mult decât ea însăşi. Spuse:

— Trebuie să se întoarcă la solstiţiul de vară, ca să fie făcut rege al Avalonului, acea ţară pe care Arthur a trădat-o. Iar acum a devenit bărbat…

Kevin o preveni:

— Nu e pregătit să fie rege.

— Pui la îndoială curajul său? Sau loialitatea…

— O, curajul, spuse Kevin şi făcu un gest dezaprobator. Curaj şi inteligenţă… dar inima lui este cea în care nu mă încred şi pe care nu pot s-o citesc. Şi el nu este Arthur.

— E bine pentru Avalon că nu este, izbucni Niniane. Nu mai avem nevoie de alt apostat care să jure loialitate Avalonului şi să-şi încalce jurământul făcut faţă de oamenii dealurilor! Preoţii pot aşeza un ipocrit pios pe tron, care va sluji orice zeu va găsi convenabil pentru moment.

Kevin îşi ridică mâinile contorsionate, cu un gest atât de poruncitor, încât Niniane tăcu.

— Avalon nu e lumea întreagă! Nu avem nici putere, nici oştiri, nici pricepere, iar Arthur este iubit peste măsură. Nu în Avalon, îţi garantez, dar de-a lungul şi de-a latul acestor insule, unde el reprezintă mâna care a făurit pacea pe care o preţuiesc cu toţii. În acest moment, orice glas s-ar ridica împotriva lui Arthur ar fi redus la tăcere în câteva luni, dacă nu în câteva zile. Arthur este iubit, el este însuşi spiritul Britaniei. Şi chiar dacă ar fi altfel, ceea ce facem noi, în Avalon, cântăreşte prea puţin pentru lumea de afară. Aşa cum ai remarcat, ne pierdem în neguri.

— Atunci, cu atât mai mult trebuie să ne mişcăm repede, să-l doborâm pe Arthur şi să aducem pe tronul Britaniei un rege care să readucă Avalonul lumii şi Zeiţei…

Kevin spuse liniştit:

— Mă întreb uneori dacă asta poate fi realizat vreodată… dacă nu cumva ne-am petrecut cu toţii vieţile într-un vis lipsit de realitate.

— Tu spui asta, tu, Merlin al Britaniei?

— Am fost la curtea lui Arthur, nu izolat pe o insulă care se îndepărtează şi mai mult de lumea de afară, răspunse Kevin cu blândeţe. Aceasta este casa mea şi mi-aş da viaţa, aşa cum am jurat… dar cu Britania am făcut Marea Cununie, Niniane, nu doar cu Avalonul.

— Dacă Avalonul moare, Britania rămâne fără inimă şi va muri, pentru că Zeiţa îşi retrage sufletul din ţara întreagă.

— Aşa crezi, Niniane? Am fost în lungul şi în latul acestor meleaguri, în toate timpurile şi în toate anotimpurile – Merlin al Britaniei, şoim al Viziunii, mesager al Marelui Corb – şi văd acum o altă inimă a acestei ţări, iar ea luminează mai departe dinspre Camelot.

Tăcu. După o lungă tăcere, Niniane întrebă:

— Atunci te-a numit Morgaine trădător, când i-ai spus şi ei astfel de lucruri?

— Nu, a fost altceva. Poate, Niniane, noi nu cunoaştem căile Zeilor şi voinţa lor aşa de bine cum credem. Îţi spun, dacă încercăm acum să-l detronăm pe Arthur, această ţară va cădea într-un haos mai mare decât la moartea lui Ambrosius, când Uther Pendragon s-a luptat pentru coroana lui. Crezi că Gwydion poate lupta aşa cum a făcut-o Arthur, ca să ia ţara? Companionii lui Arthur ar face toţi front comun împotriva omului care s-a ridicat împotriva regelui şi eroului lor – pentru ei el este ca un zeu şi nu poate greşi.

— Nu a fost niciodată dorinţa noastră, spuse Niniane, ca Gwydion să-şi înfrunte tatăl şi să se lupte cu el pentru coroană – doar că, într-o bună zi, când Arthur va şti că are un moştenitor, va trebui să se îndrepte către fiul care vine din stirpea regală a Avalonului, care a jurat credinţă Avalonului şi adevăraţilor Zei. Şi pentru aceasta, el trebuie să fie proclamat Rege Cerb în Avalon, aşa că s-ar putea ca, atunci când Arthur îşi va căuta un urmaş, să se ridice voci care să vorbească pentru el. Am auzit că Arthur l-a ales pe fiul lui Lancelot ca urmaş, de vreme ce regina este stearpă. Dar fiul lui Lancelot este doar un copil mic, iar Gwydion e deja bărbat. Dacă lui Arthur i s-ar întâmpla ceva acum, crezi că nu l-ar alege pe Gwydion – un bărbat în toată firea, un războinic şi un druid – în locul unui copil?

— Companionii lui Arthur nu ar urma un străin, chiar de-ar fi de două ori mai războinic şi mai druid. Probabil l-ar alege pe Gwydion regent al fiului lui Lancelot, până ce acesta ar împlini vârsta. Şi companionii sunt creştini, cei mai mulţi dintre ei, şi l-ar respinge pe Gwydion pentru originea sa – incestul e un păcat grav pentru ei.

— Ei nu ştiu nimic despre lucrurile sacre.

— Aşa e. Au nevoie de timp să se obişnuiască cu ideea, iar

acel timp nu a sosit încă. Dar, dacă Gwydion nu poate fi recunoscut ca fiul lui Arthur acum, ar trebui să se ştie că preoteasa Morgaine, care este sora lui Arthur, are un fiu şi că acest fiu este mai aproape de tron decât copilul lui Lancelot. Şi în această vară va fi din nou război…

— Credeam, spuse Niniane, că Arthur a făcut pace.

— Aici, în Britania, da. Dar este cineva în Mica Britanie care pretinde că întreaga Britanie este imperiul lui…

— Ban? întrebă Niniane uluită. A făcut legământ cu mult timp în urmă – a făcut Marea Cununie înainte ca Lancelot al nostru să se fi născut. Trebuie să fie prea bătrân ca să pornească război împotriva lui Arthur…

— Ban e bătrân şi firav, spuse Kevin. Fiul lui Lionel domneşte în locul lui, iar fratele lui Lionel, Bors, este unul dintre companionii lui Arthur şi îl venerează pe Arthur ca pe eroul lui. Niciunul dintre ei nu i-ar tulbura domnia. Dar este cineva care ar face-o. Îşi spune Lucius şi a primit cumva vechii vulturi romani şi s-a proclamat împărat. El îl va provoca pe Arthur…

Pe Niniane o trecură fiori:

— Aceasta este Viziunea?

— Morgaine mi-a spus cândva, zise Kevin zâmbind, că nu e nevoie de Viziune ca să-ţi dai seama că o secătură rămâne o secătură. Nu e nevoie de Viziune ca să ştii că un om plin de ambiţii va provoca dacă provocarea va duce mai departe ambiţiile sale. Unii ar putea să creadă că Arthur îmbătrâneşte pentru că părul nu îi mai străluceşte ca aurul şi fiindcă nu mai vânează dragoni. Dar nu îl desconsidera, Niniane; eu îl cunosc, tu nu. Nu e un prost!

— Cred, spuse Niniane, că îl iubeşti prea mult pentru un om pe care ai jurat să-l distrugi.

— Îl iubesc? Zâmbetul lui Kevin era amar. Sunt Merlin al Britaniei, mesager al Marelui Corb şi stau alături de el la sfat. Arthur e un om uşor de iubit. Dar sunt jurat Zeiţei. Cred că pe asta se bazează cumpătarea mea: ştiu că tot ceea ce e în folosul Avalonului trebuie să fie, peste ani, în folosul Britaniei. Tu îl vezi pe Arthur ca duşman, Niniane. Eu încă îl văd ca pe un Rege Cerb, care îşi apără turma şi pământurile.

Niniane spuse, cu şoapte tremurătoare:

— Şi ce se alege de Regele Cerb atunci când tânărul cerb creşte?

Kevin îşi aşeză capul în palme. Arăta bătrân, bolnav şi obosit.

— Acea zi nu a venit încă, Niniane. Nu încerca să-l împingi pe Gwydion atât de repede încât să fie distrus, mai cu seamă fiindcă este iubitul tău.

Se ridică şi ieşi, şchiopătând, din cameră, fără să privească înapoi, lăsând-o pe Niniane posomorâtă şi furioasă.

De unde ştia nesuferitul acela bătrân? Şi îşi spuse: „Nu sunt sub niciun legământ, asemeni călugăriţelor creştine. Dacă aleg să iau un bărbat în patul meu, asta eu hotărăsc… chiar dacă acel bărbat mi-ar fi putut fi discipol şi era doar un copil când a venit aici!”

În primii ani, el i se vârâse în suflet, un băiat singur, pierdut şi frustrat, care nu avea pe nimeni să-l iubească, să aibă grijă de el sau să se întrebe ce face…

Morgause fusese singura mamă pe care o cunoscuse, iar acum fusese despărţit şi de ea. Cum putuse Morgaine să părăsească un asemenea copil, atât de deştept, de frumos şi de înţelept, fără să trimită vreodată pe cineva să afle ce face sau să vină să-l vadă? Niniane nu născuse niciodată un copil, deşi se gândise uneori că, dacă s-ar fi întors de la Beltane cu pântecele plin, i-ar fi plăcut să aducă Zeiţei o fiică. Dar nu se întâmplase aşa, iar ea nu se răzvrătise niciodată împotriva ursitei.

Dar, în acei ani de la început, l-a lăsat pe Gwydion să-şi croiască drum spre inima ei. Apoi el a plecat, aşa cum trebuia să facă bărbaţii când deveneau prea maturi pentru învăţătura preoteselor, spre a fi învăţaţi printre druizi şi a fi iniţiaţi în arta războiului.

Şi el s-a întors, într-un an, la Beltane, iar ea a crezut că prin vicleşug a venit el lângă ea, în ritualul focurilor şi s-a îndepărtat de el. Dar, când sărbătorile s-au sfârşit, ei nu au fost despărţiţi; şi de fiecare dată după aceea, în toate drumurile lui, orice l-ar fi adus la Avalon, ea i-a dat de înţeles că îl dorea, iar el nu i-a spus nu. „Sunt cea mai aproape de inima lui”, gândi ea, „Îl cunosc cel mai bine – ce ştie Kevin despre el?”

Iar acum venise vremea ca el să se întoarcă la Avalon şi să aibă parte de încercarea lui ca Rege Cerb…

Niniane îşi îndreptă gândurile spre asta: unde ar putea găsi o fecioară pentru el?

„Sunt atât de puţine femei în Casa Fecioarelor care să fie măcar pe jumătate potrivite pentru acest mare ritual”, gândi ea

şi gândurile ei fură străbătute dintr-odată de durere şi teamă. Kevin avea dreptate. Avalonul se îndepărtează, moare, puţini vin aici pentru învăţăturile străvechi şi nu mai e nimeni care să păstreze riturile… şi, într-o zi, nu va mai fi chiar nimeni… Şi din nou simţi în trup acel fior aproape dureros, care o străbătea din când în când în loc de Viziune.

Gwydion veni acasă, la Avalon, cu câteva zile înainte de Beltane. Niniane îl întâmpină oficial lângă luntre, iar el se plecă înaintea ei cu veneraţie, în prezenţa fecioarelor şi a adunării oamenilor insulei, dar când se văzură singuri o prinse în braţe şi o sărută, râzând, până ce rămaseră amândoi fără suflare.

Umerii i se lărgiseră şi pe faţă avea o dâră roşie. Se luptase, Niniane îşi putea da seama; nu mai avea acel aer netulburat al unui preot şi al unui elev.

„Iubitul şi copilul meu. Oare de aceea Marea Zeiţă nu are soţ, după rânduiala romană, ci doar fii, fiindcă suntem cu toţii copiii ei? Iar eu, care stau pe locul ei, trebuie să-mi simt iubitul şi ca pe un fiu… pentru că toţi cei care o iubesc pe Zeiţă sunt copiii ei…”

— Toată lumea este agitată, spuse el, aici în Avalon şi printre Cei Vechi de pe dealuri, căci, pe Insula Dragonului, Cei Vechi îşi vor alege din nou regele… De aceea m-ai chemat, nu-i aşa?

Uneori, se gândi ea, poate fi la fel de enervant ca un copil arogant.

— Nu ştiu, Gwydion. Poate că nu e încă vremea şi poate că nu e momentul potrivit. Şi nici nu găsesc nicăieri în casa asta pe cineva care să joace pentru tine rolul Fecioarei Primăverii.

— Şi totuşi, va fi în primăvara aceasta, spuse el liniştit – şi la această sărbătoare de Beltane, căci am văzut.

Gura i se strâmbă puţin, când spuse:

— Şi atunci ai văzut şi preoteasa care te va accepta la ritual, după ce vei fi dobândit coarnele, presupunând că Viziunea nu te-a înşelat?

În timp ce el o privea, Niniane se gândi că Gwydion se făcuse şi mai frumos, cu chipul rece şi imobil, întunecat de o pasiune ascunsă.

— Am văzut-o, Niniane. Nu ştii că erai tu?

Îngheţând brusc, până în măduva oaselor, ea spuse:

— Nu sunt fecioară. De ce îţi baţi joc de mine, Gwydion?

— Şi totuşi, te-am văzut, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. În ea, Fecioara şi Mama şi Zeiţa Morţii se întâlnesc şi se îngemănează. Ea va fi tânără şi bătrână, după cum îi va plăcea, Virgină şi Fiară şi Mamă şi chipul Morţii în lumina fulgerelor, curgând şi revărsându-se şi întorcându-se iar la virginitate…

Niniane îşi plecă creştetul şi spuse:

— Gwydion, nu, nu se poate…

— Eu sunt consortul ei, spuse el implacabil şi voi câştiga acolo… nu este timpul pentru o virgină – preoţii fac mult caz de aceste prostii. Eu o chem ca Mamă, ca să-mi dea viaţa mea şi ceea ce mi se cuvine…

Niniane se simţi ca şi cum ar încerca să se pună împotriva unul flux continuu, încrâncenat, care o va mătura. Spuse, şovăind:

— Aşa a fost dintotdeauna: deşi Mama îl trimite în urmărirea cerbilor, el se întoarce din nou la Fecioară…

Cu toate acestea, ceea ce spunea el avea logică. Cu siguranţă, era mai bine să aibă o preoteasă care ştia ce face, decât o copilă pe jumătate iniţiată, nou venită la templu, a cărei singură recomandare era aceea că nu era încă destul de coaptă ca să simtă chemarea la focurile de Beltane… Gwydion vorbise adevărat: Mama se înnoieşte, Mamă şi Zeiţă a Morţii şi din nou Fecioară, precum luna ce se ascunde în cerul întunecat. Îşi plecă privirea şi spuse:

— Aşa să fie. Vei face Mariajul Sacru cu pământul şi cu mine, în numele ei.

Dar când se găsi din nou singură, fu înspăimântată. Cum ajunsese să fie de acord cu asta? În numele Zeiţei, ce era această forţă a lui Gwydion, de putea să supună oamenii voinţei lui? În aceasta consta, aşadar, moştenirea lui Arthur şi sângele lui Pendragon? Fiori de gheaţă o cuprinseră din nou.

„Ce e cu Regele Cerb?…” Morgaine visa…

„Beltane şi cerbii fugind pe dealuri… şi viaţa pădurii străbătându-i trupul, de parcă fiecare parte a pădurii era o parte din viaţa dinlăuntrul ei… ea era jos, printre cerbi; cerbul fugind, bărbatul gol, cu coarnele prinse pe frunte şi sunetul de corn, tot mai grav, părul lui negru mânjit de sânge… dar el era în picioare, agitând un cuţit ce strălucea în lumina soarelui printre copaci, şi Regele Cerb se prăbuşi, iar sunetul mugetelor sale umplură pădurea cu ţipete de disperare.

Pe urmă ea era în peştera întunecată, iar simbolurile pictate acolo erau pictate pe trupul ei, era una cu peştera, şi de jur-împrejurul ei focurile de Beltane pâlpâiau, iar scânteile se izbeau de cer… simţea gust de sânge proaspăt în gură, iar acum intrarea peşterii era umbrită de coarne… nu ar trebui să fie lună, nu ar trebui să vadă atât de limpede că trupul gol nu era trupul suplu al unei virgine, ci sânii îi erau moi şi plini şi roz, aşa cum fuseseră când se născuse copilul ei, de parcă din ei aproape că picura laptele şi, cu siguranţă, fusese controlată, să vină virgină la acest rit… Ce vor spune despre ea, că nu a venit în faţa Regelui Cerb ca Fecioară a Primăverii?

El îngenunche alături, iar ea îşi ridică braţele, salutând venirea lui la ritual şi la trupul ei, dar ochii lui erau întunecaţi şi bântuiţi. Mâinile lui asupra ei erau tandre, cochetând cu plăcerea, în timp ce îi refuza ei ritualul puterii… Nu era Arthur, nu, era Lancelot, Regele Cerb care trebuia să-l dea jos pe bătrânul cerb, consortul Fecioarei Primăverii, dar el se uită în jos spre ea, cu ochii negri, tulburaţi de aceeaşi durere care îi străpunsese întreg trupul şi spuse: «Aş fi vrut să nu semeni atât de mult cu mama, Morgaine…»“

Îngrozită, cu inima bătând cu putere, Morgaine se trezi în camera ei, cu Uriens dormind alături şi sforăind.

Încă prinsă în vraja înspăimântătoare a visului, îşi scutură capul, năucită, pentru a-şi alunga spaima.

Nu, Beltane a trecut… Ea îşi ţinuse ritualurile cu Accolon, aşa cum ştiuse că va face, nu era întinsă într-o peşteră, aşteptându-l pe Regele Cerb… Şi de ce, se întrebă, de ce trebuie ca acest vis cu Lancelot să o viziteze acum, de ce nu visase cu Accolon, când l-a făcut preot şi domn al sărbătorii de Beltane şi iubitul ei? De ce, după atâţia ani, trebuia ca amintirea frustrării şi a nelegiuirii să îi străpungă sufletul?

Încercă să se reculeagă ca să mai doarmă, dar somnul nu veni şi zăcu trează, tulburată, până ce soarele împrăştie raze de vară timpurie în camera ei.

11

Guinevere ajunsese să urască ziua de Rusalii când, în fiecare an, Arthur trimitea vorbă că toţi vechii companioni trebuie să vină la Camelot să-şi reînnoiască tovărăşia. Pe măsură ce pacea

se consolida în ţară, vechii companioni erau tot mai răzleţiţi şi, în fiecare an, erau tot mai puţini cei care veneau şi tot mai mulţi aceia care erau legaţi de casele, familiile şi moşiile lor. Iar Guinevere se bucura, căci aceste reuniuni de Rusalii îi aminteau prea mult de zilele de demult, când Arthur nu era un rege creştin, ci purta stindardul Pendragonului, pe care ea îl ura atât de mult. La Rusalii, el aparţinea companionilor, iar ea nu avea niciun rol în viaţa lui. Acum, stătea în spatele lui, în timp ce el sigila cele două duzini de exemplare pe care scribii lui le făcuseră, pentru fiecare dintre regi şi pentru mulţi dintre vechii lui companioni.

— De ce ai trimis vorbă în mod special ca ei să vină anul acesta? Cu siguranţă, toţi aceia care nu au altă treabă, ar fi venit şi fără să-i chemi.

— Dar asta nu e destul anul acesta, spuse Arthur, întorcându-se spre ea, ca să-i zâmbească.

Încărunţea, îţi dădu ea seama, deşi era blond, aşa încât nimeni nu vedea asta, decât dacă stătea foarte aproape.

— Vreau să le ofer jocuri şi întreceri care vor face ca toată lumea să fie conştientă că legiunea lui Arthur e încă foarte capabilă să lupte.

— Crezi că s-ar îndoi cineva? întrebă Guinevere.

— Poate că nu. Dar există acest om, Lucius din Mica Britanie – mi-a trimis Bors vorbă şi, aşa cum toţi regii mei vasali mi-au venit în ajutor atunci când saxonii şi nordicii au venit să cucerească insula, tot aşa sunt obligat să vin, la rândul meu, în ajutorul lor. Împărat al Romei, aşa îşi spune.

— Şi are vreun drept să fie împărat?

— Mai trebuie să întrebi? Cu mult mai puţin decât mine, cu siguranţă, spuse Arthur. Nu a mai existat niciun împărat al Romei, de mai bine de o sută de ani, draga mea soţie. Constantin a fost împărat şi a purtat purpura iar după el a venit Magnus Maximus, care a trecut peste canal, să încerce să se facă împărat, dar nu s-a mai întors niciodată din Britania şi doar Dumnezeu ştie ce s-a ales de el sau unde a murit. Iar după el, Ambrosius Aurelianus s-a raliat cu oamenii noştri împotriva saxonilor; a urmat Uther şi, presupun, fiecare dintre ei ar fi putut să se numească împărat, sau eu, dar eu sunt mulţumit să fiu Mare Rege al Britaniei. Când eram copil, am citit câte ceva despre istoria Romei şi nu era nimic deosebit ca vreun impostor

parvenit să câştige, într-un anumit fel, loialitatea unei legiuni sau două şi să se declare pretendent la purpură. Dar aici, în Britania, e nevoie de mai mult decât o statură de vultur ca să devii Imperator. Altfel, ar fi devenit Uriens împărat al acestei ţări! Am trimis după el – mi se pare că a trecut mult timp de când nu mi-am văzut sora.

Guinevere nu răspunse la asta, nu direct.

— Nu vreau să mai văd acest pământ atins din nou de război şi măcel…

— Nici eu, spuse Arthur. Cred că fiecare rege preferă să aibă pace.

— Nu sunt sigură. Sunt unii dintre oamenii tăi care nu încetează niciodată să vorbească de zilele de demult, când luptau de dimineaţa până seara împotriva saxonilor. Iar acum poartă pică frăţiei creştine a acelor saxoni, indiferent ce spune preotul lor…

— Nu cred că zilele războiului le regretă ei, spuse Arthur, zâmbindu-i reginei. Cred că duc dorul zilelor când erau toţi tineri şi eram atât de apropiaţi. Nu duci niciodată dorul acelor zile, soţia mea?

Guinevere simţi cum se îmbujorează. Într-adevăr, îşi amintea foarte bine… acele zile când Lancelot fusese campionul ei şi se iubiseră… O regină creştină nu trebuie să gândească astfel şi totuşi nu se putea opri.

— Aşa e, într-adevăr, soţul meu. Şi, aşa cum spui, poate că e numai dorul de tinereţe… Nu mai sunt tânără, exclamă ea oftând, iar el îi luă mâna şi spuse:

— Pentru mine, eşti la fel de frumoasă, iubita mea, ca în ziua când ai fost pentru prima dată a mea.

Ea ştiu că era adevărat, dar se forţă să fie calmă, să nu se îmbujoreze. „Nu sunt tânără”, gândi ea, „nu se cuvine să mă gândesc la acele zile când eram tânără şi să le regret, fiindcă atunci eram o păcătoasă şi o adulteră. M-am căit acum şi am făcut pace cu Dumnezeu şi chiar Arthur a făcu penitenţă pentru păcatul lui cu Morgaine.” Se forţă să se comporte aşa cum se cuvine unei regine a întregii Britanii:

— Bănuiesc, atunci, că vom avea mai mulţi oaspeţi ca oricând la Rusalii. Trebuie să mă sfătuiesc cu Cai şi sir Lucan, să vedem unde îi vom găzdui pe toţi şi cum îi vom ospăta. Va veni şi Bors din Mica Britanie?

— Va veni dacă poate, spuse Arthur, deşi Lancelot mi-a trimis un mesaj mai devreme săptămâna aceasta, cerându-mi permisiunea să plece şi să-l ajute pe fratele lui, Bors, dacă va fi atacat. I-am trimis vorbă să vină aici, căci s-ar putea să ne ducem toţi… Acum, că Pellinore nu mai este, Lancelot e rege acolo, ca soţ al Elainei, că fiul lor e încă mic. Iar Agravaine va veni pentru Morgause din Lothian, va veni şi Uriens, sau poate unul dintre fiii lui. Uriens se ţine extraordinar de bine pentru anii lui, dar nu este nemuritor. Fiul lui cel mare e un fel de măscărici, dar Accolon este unul din vechii mei companioni, iar Uriens o are pe Morgaine să-l îndrume şi să-l sfătuiască.

— Nu mi se pare potrivit, spuse Guinevere, căci Sfântul Apostol a spus că femeile trebuie să se supună soţilor şi, cu toate acestea, Morgause încă domneşte în Lothian, iar Morgaine îi este mai mult decât soaţă regelui ei din Ţara Galilor de Miazănoapte.

— Trebuie să-ţi aminteşti, doamna mea, că mă trag din stirpea regală a Avalonului. Sunt rege nu doar ca fiu. Al lui Uther Pendragon, dar şi pentru că sunt fiul lui Igraine, care a fost fiica Doamnei Lacului. Guinevere, din timpuri imemoriale, Doamna a domnit peste ţară, iar regele nu a fost mai mult decât un consort al ei în timp de război. Chiar şi pe vremea Romei, legiunile au avut de-a face cu ceea ce au ajuns să numească reginele dependente, care conduceau Triburile, iar unele dintre ele erau războinice de temut. Nu ai auzit niciodată de regina Boadicea? Regina care, atunci când fiicele ei au fost violate de bărbaţii legiunilor şi ea însăşi a fost biciuită ca răzvrătită împotriva Romei, a ridicat o armată şi a alungat aproape toţi romanii de pe aceste tărâmuri.

Guinevere spuse amar:

— Nădăjduiesc că au omorât-o.

— O, da şi i-au batjocorit trupul… Totuşi a fost un semn că romanii nu puteau spera să cucerească această ţară, fără să accepte că aici Doamna este cea care conduce… Fiecare conducător al Britaniei, până la tatăl meu, Uther, a purtat numele pe care romanii l-au inventat pentru un conducător de război aflat sub conducerea unei regine: dux bellorum, duce al războiului. Uther – şi eu după el – a fost aşezat pe tronul Britaniei ca dux bellorum al Doamnei din Avalon. Nu uita asta, Guinevere.

Ea spuse cu nerăbdare:

— Credeam că ai terminat cu asta, că te-ai declarat rege creştin şi ai făcut penitenţă pentru că ai slujit poporului zânelor din acea insulă blestemată…

Cu egală nerăbdare, Arthur spuse:

— Viaţa mea personală şi credinţa mea religioasă sunt unul şi acelaşi lucru, Guinevere, dar Triburile sunt alături de mine fiindcă port asta. Mâna lui se strânse pe sabia Excalibur ce-i atârna la cingătoare, într-o teacă de un roşu aprins. Am supravieţuit în război datorită magiei acestei săbii…

— Ai supravieţuit fiindcă Dumnezeu te-a cruţat, ca să creştinezi această ţară, spuse Guinevere.

— Poate, într-o zi. Vremea aceea nu a sosit încă, doamnă. În Lothian, oamenii sunt mulţumiţi să trăiască sub conducerea lui Morgause, iar Morgaine e regină în Cornwall şi în Ţara Galilor de Miazănoapte. Dacă ar fi venit vremea ca toate aceste pământuri să cadă sub domnia lui Hristos, atunci oamenii ar fi vociferat după un rege şi nu ar fi acceptat o regină. Eu conduc această ţară aşa cum e, Guinevere, nu aşa cum ar vrea un episcop.

Guinevere ar fi continuat discuţia, dar văzu nerăbdarea din ochii lui şi tăcu.

— Poate, cu timpul, chiar şi saxonii şi Triburile vor veni la picioarele crucii. Va veni o zi, aşa a spus episcopul Patricius, când Hristos va fi unicul rege printre creştini, iar regii şi reginele vor fi slujitorii lui. Doamne, grăbeşte acea zi – şi îşi făcu semnul crucii.

Arthur râse.

— Slujitor lui Hristos i-aş fi bucuros, spuse el, dar nu şi preoţilor lui. Fără îndoială, totuşi, episcopul Patricius va fi printre oaspeţi, iar tu vei putea să-l ospătezi cum vei dori.

— Şi Uriens va veni din Ţara Galilor de Miazănoapte, spuse Guinevere, împreună cu Morgaine, fără îndoială. Şi, din ţara lui Pellinore, vine Lancelot?

— El va veni, spuse Arthur, deşi mă tem că, dacă vrei să o vezi din nou pe verişoara ta, Elaine, va trebui să faci un drum până acolo, să-i faci o vizită. Lancelot a trimis vorbă că ea e din nou însărcinată.

Guinevere se crispă. Ştia că Lancelot petrece puţin timp acasă, cu soţia lui, dar Elaine îi dăduse ceea ce ea nu putea – fii şi fiice.

— Câţi ani are acum fiul lui Elaine? Îmi va fi moştenitor, ar trebui să fie crescut la această curte, spuse Arthur, iar Guinevere răspunse:

— I-am propus şi eu asta, când l-a născut, dar Elaine a spus că şi dacă va fi să devină rege într-o zi, el trebuie crescut să fie un bărbat simplu şi modest. Şi tu ai fost crescut ca fiul unui om obişnuit şi nu ţi-a făcut niciun rău.

— Ei, poate că are dreptate, spuse Arthur. Aş dori să-l văd şi eu o dată pe fiul lui Morgaine. Trebuie să fie deja bărbat – au trecut şaptesprezece ani. Ştiu că nu îmi poate urma la tron, preoţii nu ar accepta asta, dar el este singurul fiu pe care îl am şi aş vrea, o dată, să-l privesc pe flăcău şi să-i spun… nu ştiu ce aş vrea să-i spun. Dar aş vrea să-l văd o dată.

Guinevere se luptă să-şi stăpânească replica furioasă care îi veni pe buze; nu avea nimic de câştigat dacă se certau din nou pe tema aceasta. Spuse doar:

— E bine acolo unde e.

Spusese adevărul, iar după ce îl rostise, ştiu că era adevărul. Îi părea bine că fiul lui Morgaine era crescut pe insula vrăjitoarelor, unde nu putea merge niciun rege creştin. Fiind învăţat acolo, era mai sigur ca niciodată că nicio întoarcere neaşteptată a destinului nu l-ar putea aşeza pe tron după Arthur: din ce în ce mai mult, preoţii şi oamenii acestui pământ erau neîncrezători în vrăjitoriile din Avalon. Crescut la curte, s-ar fi putut întâmpla ca vreo persoană lipsită de scrupule să înceapă să se gândească la fiul lui Morgaine ca la un succesor mai legitim decât fiul lui Lancelot. Arthur oftă.

— Şi totuşi, este greu pentru un bărbat să ştie că are un fiu şi să nu-l vadă măcar o dată. Poate, într-o zi. Dar îşi ridică şi apoi îşi coborî umerii, cu resemnare. Fără îndoială, ai dreptate, draga mea. Ce e cu ospăţul de Rusalii? Ştiu că vei face, ca de obicei, ca această zi să fie memorabilă.

Şi aşa a şi făcut, gândi Guinevere în acea dimineaţă, privind peste întinderea de corturi şi pavilioane. Terenul mare pentru întreceri fusese curăţat şi decorat cu frânghii şi stindarde, iar steagurile celor cincizeci de regi aliaţi şi peste o sută de cavaleri fluturau vioaie în bătaia vântului de vară, pe creste. Era ca şi cum o armată ar fi poposit aici.

Căută cu privirea stindardul lui Pellinore, dragonul alb pe care

îl adoptase după uciderea balaurului din lac. Lancelot trebuie să fie aici… Trecuse mai mult de un an de când îl văzuse – şi atunci, oficial, în faţa întregii curţi. Trecuseră mulţi ani de când fusese singură cu el, fie şi pentru o clipă. În ziua când s-a căsătorit cu Elaine, el a venit să o caute, singur, şi şi-au spus adio.

Şi el fusese victima lui Morgaine; el nu o trădase, amândoi au fost victimele unei farse crude pe care le-o jucase Morgaine. Când Lancelot i-a spus despre asta, a plâns, iar ea preţuia amintirea lacrimilor lui ca pe cel mai mare compliment pe care i-l făcuse vreodată… Cine îl mai văzuse pe Lancelot plângând?

— Îţi jur, Guinevere, mi-a întins o cursă; Morgaine mi-a trimis un mesaj fals şi o batistă cu parfumul tău. Şi cred că mi-a pus ceva în băutură sau mi-a făcut vrăji. El o privise în ochi, plângând, iar ea plânsese alături de el. Iar Morgaine a minţit-o şi pe Elaine, spunându-i că sunt bolnav de dragoste pentru ea… şi am fost acolo împreună. La început, am crezut că eşti tu, parcă eram sub farmece. Şi, pe urmă, când mi-am dat seama că Elaine era cea pe care o ţineam în braţe, nu m-am putut opri. Iar apoi erau toţi acolo, cu torţe… ce puteam face, Gwen? O luasem pe fiica virgină a gazdei mele; Pellinore ar fi avut dreptul să mă ucidă chiar acolo, în pat… strigase Lancelot şi pe urmă, cu vocea sugrumată, încheiase: Pe Dumnezeu, aş fi preferat să fi fost străpuns de sabia lui…

Ea l-a întrebat:

— Atunci, nu ţii defel la Elaine?

Ştia că era un lucru de neiertat ca el să spună asta, dar nu putea trăi fără această asigurare… dar, chiar dacă Lancelot i-a împărtăşit propria suferinţă, despre Elaine nu a vorbit. Spusese doar, cu greu, că nimic din toate acestea nu erau din vina Elainei şi că s-a legat cu onoare să o facă atât de fericită cât poate. Ei, bine, se întâmplase. Morgaine îşi împlinise voinţa. Ea îl va privi şi îl va trata ca pe vărul soţului ei, nimic mai mult. Cealaltă nebunie trecuse, dar îl va vedea şi tot era mai mult decât nimic, încercă să alunge toate acestea, cu gândurile despre petrecere. Fuseseră fripţi doi boi, oare era îndeajuns? Şi un mistreţ, care fusese vânat acum câteva zile, şi doi porci de la fermele din apropiere, fripţi afară, într-o groapă în pământ – deja mirosea atât de bine că un grup de copii flămânzi se învârteau pe acolo, adulmecând mirosul. Şi erau sute de pâini

de secară, dintre care multe vor fi date ţăranilor care vor veni să se îmbulzească la marginea câmpului şi să se uite la ce fac nobilii şi regii şi cavalerii şi companionii; şi mai erau mere coapte în smântână şi nuci şi plăcinte pentru doamne şi prăjituri cu miere şi iepuri şi păsări mici înăbuşite în vin... Dacă petrecerea nu va fi un succes, cu siguranţă nu lipsa de mâncare bună şi din belşug va fi vinovata!

Cândva, după orele amiezii, se adunară; nobili şi doamne luxos îmbrăcaţi intrau în sala mare, într-un şir lung, şi erau conduşi la locurile lor. Ca întotdeauna, companionii erau îndrumaţi la locurile lor de la masa mare, rotundă, din mijlocul încăperii; deşi imensă, la masă nu avea loc toată adunarea.

Gawaine, care era întotdeauna cel mai aproape de Arthur, o prezentă pe mama sa, Morgause. Ea se ţinea de braţul unui tânăr pe care Guinevere nu îl recunoscu. Morgause era suplă ca întotdeauna, avea părul încă bogat, prins cu pietre preţioase. Schiţă o plecăciune în faţa lui Arthur, care îi făcu semn să se ridice şi o îmbrăţişă.

— Bine ai venit, mătuşă, la curtea mea.

— Am auzit că tu nu călăreşti decât cai albi, spuse Morgause, aşa că ţi-am adus unul din ţara saxonă. Am acolo un copil de suflet care mi l-a trimis în dar.

Guinevere văzu cum lui Arthur i se încleştează fălcile şi putu să ghicească şi ea la cine se referise Morgause. Dar el spuse doar:

— Un dar regesc, cu adevărat, mătuşă.

— Nu voi aduce calul în sală, aşa cum mi s-a spus că e obiceiul în ţările saxone, continuă cu veselie Morgause. Nu cred că regina ar dori ca sala ei mare, împodobită pentru oaspeţi, să fie transformată într-un grajd! Şi, fără îndoială, intendenţii tăi au destule de făcut, Guinevere!

O îmbrăţişă pe regină; mai tânăra femeie fu cuprinsă de un val cald şi, de aproape, observă că faţa lui Morgause era fardată, ochii ei strălucitori, conturaţi cu cărbune, dar era tot atât de frumoasă. Guinevere spuse:

— Îţi mulţumesc pentru grijă, doamnă Morgause, nu ar fi pentru prima dată când un cal frumos sau un câine ar fi adus în faţa stăpânului şi regelui meu aici, în această sală, şi ştiu că gestul a fost făcut din curtoazie; dar, nu mă îndoiesc, calul tău va aştepta chiar mulţumit afară. Nu cred că ospitalitatea

Camelotului înseamnă prea mult, chiar şi pentru cei mai de soi cai. Cred că preferă să ia masa în staul! Deşi Lancelot obişnuia să ne spună o poveste despre un roman care i-a dat calului său vin dintr-o troacă de aur şi i-a dat onoruri şi cununi de lauri…

Tânărul frumos de lângă Morgause râse şi interveni:

— Îmi amintesc că Lancelot a spus povestea aceea la nunta surorii mele. Era vorba despre împăratul Gaius Zeul, care şi-a făcut calul preferat senator, iar când a murit, următorul împărat a spus ceva de genul: „Cel puţin calul nu i-a dat niciun sfat prost şi nu a făcut nicio crimă.” Dar să nu faci la fel, Maria Ta, nu avem scaune potrivite să ţină un asemenea companion, dacă ţi s-ar părea potrivit să-ţi numeşti armăsarul unul dintre ei!

— Nu voi face asta, Lamorak, şi dintr-odată Guinevere îşi dădu seama cine trebuie să fie tânărul de la braţul lui Morgause: era fiul lui Pellinore.

Da, auzise nişte zvonuri despre asta – că Morgause îl luase pe tânăr ca favorit al ei, chiar în faţa întregii curţi. Cum putea o femeie să împartă patul cu un bărbat destul de tânăr ca să-i fie fiu? Lamorak avea doar douăzeci şi cinci de ani! O privi cu fascinată oroare şi invidie secretă pe Morgause – „Pare atât de tânără, este încă atât de frumoasă în ciuda vopselelor, şi face ceea ce pofteşte, fără să îi pese dacă toată lumea o critică!”

Cu glasul cuprins de un fior, spuse:

— Nu vrei să stai lângă mine şi să-i laşi pe bărbaţi să sporovăiască de-ale lor?

Morgaine îi strânse mâna:

— Mulţumesc, verişoară, vin atât de rar la curte, mă bucur să stau măcar o dată printre doamne şi să sporovăim despre cine s-a căsătorit şi cine şi-a luat un amant şi despre toate noile mode pentru rochii şi panglici! La Lothian sunt atât de ocupată cu conducerea ţării, încât am foarte puţin timp pentru treburile femeieşti şi este pentru mine o plăcere şi o desfătare să vorbim acum.

Îi bătu uşor mâna lui Lamorak şi, când crezu că nu observă nimeni, îi şterse tâmpla, pe furiş, cu un sărut.

— Te las în seama companionilor, dragul meu.

Mireasma pe care o răspândea, parfumul cald al panglicilor şi al faldurilor rochiei aproape că o ameţiră pe Guinevere, în timp ce regina din Lothian se aşeză lângă ea, pe bancă.

— Dacă eşti atât de ocupată cu treburile statului, verişoară,

de ce nu îi găseşti lui Agravaine o soţie şi nu îl laşi să domnească în locul tatălui său şi nu renunţi la domnie? Cu siguranţă, oamenii de acolo nu pot fi mulţumiţi fără un rege…

Râsul lui Morgause fu cald şi vesel.

— Păi, atunci ar trebui să trăiesc nemăritată, de vreme ce în acea ţară soţul reginei este rege şi, draga mea, asta nu mi s-ar potrivi defel! Iar Lamorak este mult prea tânăr ca să domnească, deşi are alte îndatoriri şi îl găsesc pe deplin satisfăcător…

Guinevere asculta cu fascinat dezgust; cum putea o femeie de vârsta lui Morgause să se facă de râs cu un bărbat atât de tânăr? Totuşi, ochii ei o urmăreau de parcă era cea mai frumoasă şi fascinantă femeie din lume. Abia dacă se uită la Isotta de Cornwall, care tocmai se înclina înaintea tronului, lângă soţul ei mai în vârstă, ducele Marcus de Cornwall. Isotta era atât de frumoasă, că o uşoară rumoare străbătu întreaga sală; înaltă şi subţire, cu părul de culoarea monedelor de cupru abia bătute. Dar, fără îndoială, Marcus se gândise mai mult la aurul irlandez pe care ea îl purta la gât şi la mantie, şi la perlele irlandeze prinse în părul ei, decât la comoara frumuseţii. Isotta era, gândi Guinevere, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Pe lângă ea, Morgause arăta ofilită şi buhăită, dar totuşi ochii lui Lamorak o urmăreau pe ea.

— Da, Isotta e foarte frumoasă, spuse Morgause, dar se zice la curtea ducelui Marcus că ea are ochi mai mult pentru moştenitorul lui,” ducele Drustan, decât pentru bătrânul Marcus – şi cine o poate învinui? Dar e modestă şi discretă şi, dacă are destulă minte să-i facă bătrânului un copil… deşi, Dumnezeu ştie, s-ar putea să se descurce mai bine la treaba asta cu tânărul Drustan. Morgause chicoti. Nu prea arată ca o femeie peste măsură de fericită în patul matrimonial. Totuşi, nu cred că Marcus vrea mai mult de la ea decât un fiu pentru Cornwall. Marcus numai asta doreşte, cred, ca să poată declara că lui îi aparţine Cornwall-ul şi nu lui Morgaine, care îl are de la Gorlois. Unde e vara mea, Morgaine? Abia aştept să o îmbrăţişez!

— E acolo, cu Uriens, spuse Guinevere, privind spre locul unde regele din Ţara Galilor de Miazănoapte aştepta să se apropie de tron.

— Arthur ar fi făcut mai bine s-o mărite pe Morgaine în Cornwall, spuse Morgause. Dar cred că i s-a părut că Marcus era

prea bătrân pentru ea. Deşi ar fi putut s-o mărite cu tânărul de acolo, Drustan – mama lui a fost înrudită cu Ban din Mica Britanie şi e văr mai de departe al lui Lancelot şi e aproape la fel de frumos ca Lancelot, nu-i aşa, Guinevere? zâmbi veselă şi adăugă: O, dar am uitat, tu eşti o doamnă atât de pioasă, nu te uiţi niciodată la frumuseţea unui alt bărbat decât soţul tău. Dar, de fapt, e uşor pentru tine să fii virtuoasă, cu un soţ atât de tânăr, de frumos şi de galant cum e Arthur!

Guinevere simţi că trăncăneala lui Morgause o va înnebuni. Femeia asta nu se gândea la nimic altceva? Morgause spuse:

— Presupun că vei spune o vorbă, două, de politeţe Isottei – e nou venită în Britania. Am auzit că nu prea vorbeşte în limba noastră, ci doar în limba din patria ei irlandeză. Dar am mai auzit şi că în ţara ei era o cunoscătoare remarcabilă a ierburilor şi a magiei, astfel că, atunci când Drustan s-a luptat cu cavalerul irlandez Marhaus, ea l-a vindecat când nimeni nu mai credea că ar putea să mai trăiască. Şi astfel el este cavalerul şi campionul ei credincios – sau cel puţin el spune că acesta i-a fost motivul. Deşi e atât de frumoasă, nu m-aş mira… Poate ar trebui să i-o prezint lui Morgaine – şi ea este o mare cunoscătoare a ierburilor de leac şi a vrăjilor de tămăduire. Ar avea multe de vorbit şi cred că Morgaine ştie puţin limba irlandeză. Şi, la fel ca şi ea, este căsătorită cu un bărbat destul de bătrân ca să-i fie tată. Cred că a fost urât din partea lui Arthur!

Guinevere spuse cu rigiditate:

— Morgaine a consimţit să se mărite cu Uriens. Doar nu crezi că Arthur şi-ar da de soţie sora fără să o întrebe!

Morgause aproape pufni:

— Morgaine e destul de plină de viaţă ca să nu cred că poate fi fericită în patul unui om bătrân, iar dacă eu aş avea un fiu vitreg la fel de frumos ca Accolon, de colo, ştiu bine că nu aş fi!

— Hai, cheam-o pe doamna de Cornwall să stea cu noi, spuse Guinevere, ca să pună capăt bârfelor lui Morgause. Şi pe Morgaine, dacă vrei.

Morgaine era căsătorită în siguranţă cu Uriens; ce conta pentru Guinevere dacă se făcea de râs sau îşi risca sufletul nemuritor făcând pe târfa cu un bărbat sau cu altul?

Uriens împreună cu Morgaine şi cei doi fii mai mici veniră să-l salute pe Arthur, care luă ambele mâini ale bătrânului rege,

numindu-l cumnat, şi o sărută pe Morgaine pe obraji.

— Dar ai venit să-mi oferi un dar, Uriens? Nu am nevoie de niciun cadou de la rudele mele, afecţiunea ta îmi e de ajuns, spuse el.

— Nu doar să-ţi ofer un dar, dar să-ţi cer o favoare, răspunse Uriens. Te rog să-l faci pe fiul meu, Uwaine, cavaler al Mesei Rotunde şi să-l primeşti în rândul companionilor tăi.

Arthur îi zâmbi tânărului suplu, brunet, care îngenunche înaintea lui.

— Câţi ani ai, Uwaine?

— Cincisprezece, stăpâne şi rege al meu.

— Bine, atunci ridică-te, Uwaine, spuse Arthur cu blândeţe. În noaptea asta poţi veghea lângă armele tale, iar mâine unul dintre companionii mei te va face cavaler.

— Cu permisiunea ta, spuse Gawaine, pot să fiu eu cel care să-i confere această onoare vărului meu Uwaine?

— Cine ar putea face asta mai bine decât tine, vărul şi prietenul meu? spuse Arthur. Dacă îţi convine, Uwaine, aşa să fie. Te primesc bucuros să fii companionul meu, pentru binele tău şi pentru că eşti fiul vitreg al iubitei mele surori. Faceţi-i un loc la masă acolo, iar tu, Uwaine, poţi să lupţi alături de mine mâine, la întreceri.

Uwaine se bâlbâi:

— Îţi mulţumesc r-regele meu.

Arthur îi zâmbi lui Morgaine.

— Îţi mulţumesc pentru acest dar, soră!

— Este un dar şi pentru mine, Arthur, spuse Morgaine. Uwaine mi-a fost ca un fiu.

Guinevere gândi, cu cruzime, că Morgaine îşi arăta vârsta; faţa îi era brăzdată de riduri subţiri, iar în părul negru avea şuviţe albe, deşi ochii ei negri erau la fel de frumoşi ca întotdeauna. Iar despre Uwaine vorbise ca despre fiul ei şi îl privise cu mândrie şi afecţiune. Deşi propriul ei fiu trebuie să fie şi mai mare… „Şi, astfel, Morgaine, fie ea blestemată, are acum doi fii, iar eu nu sunt nici măcar mamă adoptivă!” Morgaine, aşezată la masă lângă Uriens, era conştientă de ochii lui Guinevere aţintiţi asupra ei. „Cât mă urăşte! Chiar şi acum, când nu-i pot face niciun rău!” Cu toate acestea, ea nu o ura pe Guinevere, încetase chiar şi să-i poarte pică pentru această căsătorie cu Uriens, ştiind că, într-un fel obscur, aceasta o

adusese înapoi la ceea ce fusese cândva: preoteasă a Avalonului. „Totuşi, dacă n-ar fi fost Guinevere, aş fi fost căsătorită cu Accolon iar acum, aşa cum stau lucrurile, suntem la mila vreunui servitor care ne-ar putea spiona sau ar putea să clevetească pentru a primi de la Uriens o recompensă...” Aici, în Camelot, trebuie să fie foarte discreţi. Guinevere nu s-ar da în lături de la nimic ca să-i facă necazuri. Nu ar fi trebuit să vină. Dar Uwaine a dorit ca ea să-l vadă cavaler.

Uriens nu putea, în definitiv, să trăiască veşnic, deşi uneori, în anii care se târau, ea simţise că el era hotărât să rivalizeze cu Matusalem şi se îndoia că până şi proştii de crescători de porci din Ţara Galilor de Miazănoapte l-a accepta pe Avalloch ca rege. Dacă ar putea măcar să aibă un copil cu Accolon, atunci acesta ar putea domni de drept, alături de ea, fără ca nimeni să obiecteze.

Ea ar fi riscat. Viviane, în definitiv, fusese aproape la fel de bătrână ca ea când s-a născut Lancelot şi a trăit să-l vadă mare. Dar Zeiţa nu îi trimisese nici măcar speranţa de a concepe un copil şi, la drept vorbind, ea nu voia asta. Îi era de ajuns Uwaine, iar Accolon nu îi reproşase că nu are copii – fără îndoială, el avea impresia că nimeni nu ar crede serios că ar putea fi copilul lui Uriens, deşi Morgaine nu se îndoia că şi-ar putea convinge bătrânul soţ să recunoască acel copil ca fiind al lui; el o adora în toate şi ea împărţea patul cu el destul de des – prea des, după gustul ei.

Acum îi spuse lui Uriens:

— Lasă-mă să-ţi pun în farfurie. Friptura de porc e prea grea pentru tine, o să-ţi facă rău. Câteva din prăjiturile acelea cu grâu, poate, înmuiate în sos, şi uite aici nişte carne bună de iepure. Făcu semn unei slujitoare care ducea o tavă cu fructe proaspete şi alese câteva agrişe şi cireşe pentru soţul ei. Ţine, ştiu că astea îţi plac.

— Eşti bună cu mine, Morgaine, spuse el, iar ea îi mângâie braţul.

Merita tot timpul pe care şi-l petrecea alintându-l, având grijă de sănătatea lui, brodându-i mantii şi cămăşi frumoase şi chiar, din când în când, discret, găsind o tânără femeie pentru patul lui şi dându-i o doză din ierburile şi leacurile ei care îi puteau aduce ceva apropiat de virilitatea normală. Uriens era convins că ea îl adora, nu pusese niciodată la îndoială devotamentul ei

şi nu îi refuzase nimic.

Ospăţul era pe terminate acum, oamenii se mişcau de colo-colo prin sală, ciugulind din prăjituri şi dulciuri, cerând vin şi bere, oprindu-se să stea de vorbă cu rude şi prieteni pe care îi vedeau doar o dată sau de două ori pe an. Uriens îşi molfăia coacăzele, iar Morgaine îi ceru permisiunea să plece să vorbească cu verişoarele sale.

— Cum pofteşti, draga mea, mormăi el. Ar fi trebuit să mă tunzi, soţia mea, toţi companionii poartă părul scurt…

Îi mângâie buclele rare şi spuse:

— O, dragul meu, cred că aşa este mai potrivit la anii tăi. Doar nu vrei să arăţi ca un băieţandru sau ca un călugăr. „Şi", gândi ea, „ai atât de puţin păr încât, dacă l-ai tunde scurt, chelia ta ar străluci ca un far". Uite, nobilul Lancelot poartă încă plete lungi, la fel Gawaine şi Gareth – nimeni nu poate să spună că ei sunt bătrâni!

— Ai dreptate, ca întotdeauna, spuse Uriens mulţumit de sine. Cred că se potriveşte unui bărbat matur. E foarte bine pentru un băiat ca Uwaine să-şi taie părul scurt.

Iar Uwaine, într-adevăr, îşi scurtase părul până aproape de ceafă, după moda nouă.

— Observ că Lancelot are fire albe în păr, niciunul dintre noi nu mai e tânăr, draga mea.

„Tu erai bunic când s-a născut Lancelot", îi trecu prin minte lui Morgaine, dar mormăi doar că niciunul nu mai era la fel de tânăr ca acum zece ani – un adevăr pe care nimeni nu avea cum să-l conteste – şi se îndepărtă.

Lancelot era încă, gândi ea, cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată; pe lângă el, chiar şi Accolon părea perfect, cu trăsăturile sale prea precis conturate. Da, avea fire albe în păr şi în barba tunsă scurt, dar în ochi îi strălucea acelaşi zâmbet.

— Bună ziua, verişoară.

Ea fu surprinsă de tonul lui cordial. „Totuşi", gândi, era adevărat ce spusese Uriens, „niciunul dintre noi nu mai e tânăr". El o îmbrăţişă iar ea îi simţi barba cârlionţată pe obraz.

— Elaine nu e aici?

— Nu, mi-a născut încă o fiică, acum trei zile. Sperase să nască mai repede şi să se simtă destul de bine ca să vină la sărbătoarea de Rusalii, dar a fost o fetiţă mare şi frumoasă şi a venit când a vrut ea… Am sperat că se va naşte acum trei

săptămâni!

— Câţi copii ai, Lance?

— Trei. Galahad e fecior mare, de şapte ani, iar Nimue are cinci ani. Nu îi văd prea des, dar doica lor spune că sunt deştepţi şi ageri pentru vârsta lor, iar Elaine a vrut s-o botezăm pe cea mică Guinevere, după regină.

— Cred că voi merge să o vizitez, spuse Morgaine.

— Se va bucura să te vadă, sunt sigur. Suntem cam singuri acolo.

Morgaine nu credea că Elaine se va bucura defel să o vadă, dar aşa fusese înţelegerea între ele. Lancelot privi spre platformă, unde Guinevere o luase pe Isotta din Cornwall să stea lângă ea, în timp ce Arthur vorbea cu ducele Marcus şi nepotul acestuia.

— Îl cunoşti pe Drustan, cel de colo? E un bun cântăreţ din harpă, deşi nu îl ajunge pe Kevin, desigur.

Morgaine clătină din cap.

— Kevin va cânta la ospăţul acesta?

— Nu l-am văzut, spuse Lancelot. Regina nu îl place, curtea a devenit prea creştină pentru aşa ceva, deşi Arthur îl preţuieşte ca sfetnic şi, de asemenea, pentru muzica lui.

Ea îl întrebă pe şleau:

— Şi tu ai devenit creştin?

— Aş vrea să fi devenit, spuse el, oftând din adâncul inimii. Credinţa aceea mi se pare prea simplă – ideea că trebuie doar să cred că Hristos a murit pentru păcatele noastre, o dată pentru totdeauna. Dar ştiu prea multe despre adevăr… despre cum e făcută viaţa, cu viaţă după viaţă în care noi înşine – şi numai noi – putem să rezolvăm problemele pe care le-am cauzat şi să corectăm răul pe care l-am făcut. Nu e de domeniul raţiunii ca un om singur, oricât de sfânt şi binecuvântat, să poată să răscumpere toate păcatele tuturor oamenilor, făcute în toate vieţile. Cum altfel s-ar explica de ce unii oameni au totul, iar alţii atât de puţin? Nu, cred că aceasta este o farsă crudă a preoţilor, să convingă oamenii să creadă că ei sunt mijlocitorii către Dumnezeu şi că pot ierta păcate în numele lui… O, aş vrea să fie adevărat, desigur. Iar unii dintre preoţii lor sunt oameni cumsecade şi oneşti.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu unul care să fie pe jumătate atât de bun ca Taliesin, spuse Morgaine.

— Taliesin a fost un suflet mare. Poate o singură viaţă de slujire a Zeilor nu poate crea atât de multă înţelepciune, iar el este unul dintre cei mari, care a slujit Zeilor sute de ani. Pe lângă el, Kevin nu pare mai potrivit să fie Lord Merlin decât e băieţelul meu să stea pe tronul lui Arthur şi să-i conducă trupele în bătălie. Iar Taliesin a fost destul de mare ca să nu se certe cu preoţii, ştiind că ei îl slujeau pe Dumnezeul lor cât de bine se pricepeau şi că, poate, după mai multe vieţi, vor afla că Dumnezeul lor e mai mare decât credeau. Şi ştiu că le respecta tăria de a trăi în castitate.

— Mie asta mi se pare o blasfemie şi o negare a vieţii, spuse Morgaine – şi ştiu că şi Viviane ar fi gândit la fel.

„De ce”, se întrebă ea, „stau aici, discutând religie tocmai cu Lancelot?”

— Viviane, ca şi Taliesin, venea dintr-o altă lume şi dintr-un alt timp, spuse Lancelot. Ei au fost giganţi ai acelor vremuri, iar acum noi trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Semeni atât de mult cu ea, Morgaine.

Lancelot zâmbi, o jumătate de zâmbet trist, şi îi frânse inima; ea îşi aminti că îi spusese ceva de felul acesta... Nu, visase şi asta, dar nu îşi putea aminti tot... El continuă:

— Te văd aici cu soţul şi cu bunul tău fiu vitreg; va fi o mândrie pentru companioni. Am dorit întotdeauna să fii fericită, Morgaine, şi atâţia ani ai părut atât de nefericită, dar acum eşti regină în ţara ta şi ai un fiu bun...

„Sigur”, gândi ea, „ce ar putea dori mai mult o femeie?...”

— Dar acum trebuie să merg să-i aduc reginei omagiile...

— Da, spuse ea şi nu îşi putu ascunde amărăciunea din glas. Trebuie să fii nerăbdător să faci asta.

— O, Morgaine, replică el dezamăgit, ne cunoaştem de atâţia ani, suntem cu toţii rude, nu putem lăsa trecutul să moară? Mă dispreţuieşti atât de mult, o urăşti încă într-atât?

Morgaine clătină din cap.

— Nu vă urăsc pe niciunul. De ce aş face-o? Dar mă gândeam că acum tu eşti căsătorit, iar Guinevere merită şi ea să fie lăsată în pace.

— Nu ai înţeles-o niciodată, spuse Lancelot cu ardoare. Cred prea bine că nu ţi-a plăcut de ea de când eraţi amândouă fete tinere! Nu e bine, Morgaine! S-a căit pentru păcatul ei, iar eu, ei bine, sunt căsătorit, aşa cum spui, cu o alta. Dar nu o voi evita

ca pe o leproasă. Dacă ea îmi vrea prietenia, ca văr al soţului ei, o va avea!

Morgaine ştia că el vorbise sincer; asta nu însemna nimic pentru ea. Avea acum de la Accolon ceea ce dorise atât de mult de la Lancelot… Şi, în mod ciudat, până şi asta era dureros, ca un gol lăsat de un dinte stricat după ce a fost scos: îl iubise atâţia ani, încât acum, când se putea uita la el fără dorinţă, se simţea goală pe dinăuntru. Spuse cu blândeţe:

— Îmi pare rău, Lancelot, nu vreau defel să te supăr. Aşa cum ai zis, totul e trecut.

„Îndrăznesc să spun că chiar crede că el şi Guinevere pot fi doar prieteni… Poate pentru el aşa este, iar Guinevere a devenit atât de pioasă, nu mă îndoiesc defel…

— Iată-te, Lancelot, ca întotdeauna, sporovăind cu cele mai frumoase doamne de la curte, spuse un glas vesel, iar Lancelot se întoarse şi-l îmbrăţişă pe noul venit.

— Gareth! Cum îţi merge în ţara de la miazănoapte? Eşti şi tu un om însurat şi capul unei familii… Doamna ta ţi-a dăruit doi copii, până acum, sau trei? Eşti chipeş, arăţi mai bine ca oricând, nici Cai nu ar putea să râdă de tine acum.

— Mi-ar plăcea să-l am din nou prin bucătărie, râse Cai apropiindu-se şi bătându-l pe Gareth pe umăr. Patru fii, nu-i aşa? Dar doamna Lionors are gemeni, ca o pisică sălbatică din ţara ta, nu-i aşa? Morgaine, cred că tu întinereşti mereu, adăugă el, plecându-se şi luându-i mâna; întotdeauna o plăcuse.

— Dar când îl văd pe Gareth mare şi aşa un bărbat, mă simt mai bătrână decât dealurile însele, râse şi Morgaine. O femeie ştie că îmbătrâneşte când se uită la fiecare tânăr înalt şi îşi spune: îl cunosc dinainte de a fi fost înţărcat. Şi, vai, în privinţa mea este adevărat.

Gareth se aplecă să o îmbrăţişeze.

— Îmi amintesc că îmi ciopleai cavaleri de lemn, nu eram decât un bebeluş…

— Îţi mai aminteşti acei cavaleri de lemn? Morgaine era încântată.

— Da, pe unul îl păstrează Lionors şi acum cu odoarele mele, spuse Gareth. E pictat splendid, în albastru şi roşu, iar fiul meu cel mare tare l-ar vrea, dar îl preţuiesc prea mult. Ştii că l-am numit Lancelot când eram copil, vere?

Mai vârstnicul Lancelot râse şi el, iar Morgaine gândi că nu-l

văzuse niciodată atât de lipsit de griji şi de vesel, aşa cum era acum, printre prieteni.

— Fiul tău e aproape de vârsta lui Galahad al meu, cred. Galahad e un băiat bun, deşi nu seamănă prea mult în partea mea. L-am văzut abia de câteva zile, pentru prima dată de când a fost înţărcat. Iar fata e drăguţă, sau aşa mi se pare mie…

Gareth se întoarse spre Morgaine şi spuse:

— Ce face fratele meu vitreg, Gwydion, doamnă Morgaine?

Ea răspunse scurt:

— Am auzit că e în Avalon, nu l-am văzut.

Şi se îndepărtă, lăsându-l pe Lancelot cu prietenii săi. Dar Gawaine li se alătură, aplecându-se să o îmbrăţişeze, aproape filial, pe Morgaine.

Gawaine era un bărbat uriaş, cu umeri care arătau – şi probabil erau – destul de puternici să doboare un taur; faţa îi era arsă şi muşcată de numeroase cicatrice. Spuse:

— Fiul tău, Uwaine, pare un flăcău pe cinste, cred că va fi un bun cavaler şi s-ar putea să avem nevoie de oameni ca el. L-ai văzut pe fratele tău Lionel, Lance?

— Nu, este aici? întrebă Lancelot, privind de jur-împrejur, iar ochii îi căzură pe un tânăr înalt, care purta o mantie de modă străină. Lionel, frate, cum îţi merge în regatul tău ceţos de dincolo de mări?

Lionel se apropie şi îl salută, vorbind cu un accent atât de greoi, încât lui Morgaine i se păru dificil să-l urmărească.

— Cu atât mai rău cu cât nu ai fost acolo, Lancelot – s-ar putea să avem necazuri. Ai auzit veştile despre Bors?

Lancelot clătină din cap:

— Nu am auzit nimic în ultima vreme, decât că urma să se însoare cu fiica regelui Hoell… am uitat cum o cheamă…

— Isotta, la fel ca pe regina din Cornwall, spuse Lionel. Dar până acum nu a fost nicio căsătorie. Hoell, trebuie să ştii, este unul care nu e în stare niciodată să spună da sau ba la nimic, ci trebuie să cântărească la nesfârşit avantajele unei alianţe cu Mica Britanie sau Cornwall…

— Marcus nu poate să dea Cornwall nimănui, spuse Gawaine sec, Cornwall ne aparţine, nu-i aşa, doamnă Morgaine? Parcă îmi amintesc că Uther i l-a dat doamnei Igraine, când a venit pe tron, aşa că tu îl ai şi de la Igraine şi de la Gorlois, deşi pământurile lui Gorlois au fost confiscate lui Uther, dacă îmi

amintesc bine povestea – totul s-a petrecut înainte de a mă naşte eu, iar tu erai atunci un copil.

— Ducele Marcus păstrează pământul acela pentru mine, spuse Morgaine. Nu am ştiut niciodată că are pretenţii asupra lui, deşi ştiu că s-a vorbit odată că ar trebui să mă căsătoresc cu el sau cu Drustan, nepotul lui…

— Ar fi fost bine dacă ai fi făcut-o, spuse Lionel, căci Marcus e un om lacom, a obţinut averi multe de la doamna lui irlandeză şi, nu mă îndoiesc, va încerca să înghită tot Cornwall şi Tintagel, dacă crede că poate să se aleagă cu ele, aşa cum se alege o vulpe cu o pasăre din ogradă.

Lancelot spuse:

— Îmi plăceau mai mult vremurile când eram toţi doar companionii lui Arthur. Acum eu domnesc în ţara lui Pellinore, iar Morgaine e regină în Ţara Galilor de Miazănoapte şi tu, Gawaine, ar trebui să fii rege în Lothian, dacă ţi-ai primi drepturile…

Gawaine îi zâmbi larg:

— Nu am nici talentul, nici gustul pentru a domni, eu sunt un luptător şi să locuiesc mereu într-un singur loc şi să trăiesc la curte m-ar plictisi de moarte! Sunt destul de fericit că Agravaine va domni alături de mama mea. Cred că Triburile au dreptate în privinţa asta – femeile să stea acasă şi să domnească, iar bărbaţii să hoinărească şi să ducă războaie. Nu mă voi despărţi de Arthur, dar recunosc că încep să mă plictisesc de viaţa la curte. Totuşi, o întrecere e mai bună decât nimic.

— Sunt sigură că vei câştiga onoare şi mândrie, spuse Morgaine, zâmbindu-i vărului ei. Ce face mama ta, Gawaine? Nu am stat încă de vorbă cu ea. Morgaine adăugă, cu o nuanţă de răutate: Am auzit că are alt ajutor în conducerea regatului tău, în afară de Agravaine.

Gawaine zâmbi larg:

— Da, asta este moda acum… Tu ai făcut-o, Lancelot. După ce te-ai căsătorit cu fiica lui Pellinore, cred că Lamorak s-a gândit că niciun cavaler nu poate fi măreţ şi curtenitor şi nu poate câştiga un mare renume fără să fi fost mai înainte iubit… Se opri, văzând chipul ameninţător al lui Lancelot, şi se corectă repede:… campionul ales al unei mari şi frumoase regine. Cred că nu e doar o ipocrizie, cred că Lamorak o iubeşte pe mama mea cu adevărat şi nu îi port pică pentru asta. A fost căsătorită

cu bătrânul rege Lot, când nu împlinise încă cincisprezece ani şi, chiar când eram mic mă întrebam cum putea trăi în pace cu el şi să fie mereu blândă şi bună.

— Morgause e, într-adevăr, blândă şi bună! spuse Morgaine, şi nu a avut o viaţă prea uşoară cu Lot. I-o fi cerut el sfatul în toate, dar curtea era atât de plină de bastarzii lui, încât nu avea nevoie să angajeze oşteni, iar orice femeie care venea la curte era prada lui de drept, chiar şi eu, care eram nepoata soţiei sale. Un astfel de comportament este considerat semn de bărbăţie la un rege, iar dacă îndrăzneşte cineva să o critice pe Morgause, voi avea eu însămi vreo câteva vorbe să-i spun.

Gawaine spuse:

— Ştiu bine că eşti prietena mamei mele, Morgaine. Ştiu şi că Guinevere nu o place. Guinevere…

Îi aruncă o privire lui Lancelot, ridică din umeri şi tăcu.

Gareth spuse:

— Guinevere e atât de pioasă, şi nicio femeie nu a avut de ce să se plângă la curtea lui Arthur – poate că lui Guinevere îi vine greu să creadă că o femeie poate dori mai mult de la viaţă decât îi dă căsnicia ei. Cât despre mine, sunt norocos că Lionors m-a ales de bună voie, iar ea e mereu însărcinată sau atât de ocupată să-l culce sau să-l alăpteze pe cel mic, încât nu găseşte nicio plăcere în a se uita la orice alt bărbat, chiar şi să vrea! Ceea ce, adăugă el zâmbind, sper că nu are de gând să facă; dacă şi-ar dori asta, cred că nu i-aş putea refuza nimic.

Chipul lui Lancelot îşi pierdu înverşunarea. Spuse:

— Nu îmi pot închipui că o doamnă măritată cu tine, Gareth, ar dori să se uite în altă parte.

— Dar tu trebuie să te uiţi în altă parte, vere, spuse Gawaine, căci iat-o acolo pe regină căutându-te, iar tu, campionul ei, trebuie să mergi să-i aduci omagiile.

Şi într-adevăr, în acel moment, una dintre micile fecioare ale lui Guinevere veni şi spuse cu vocea ei copilăroasă:

— Regina a cerut să vii să stai de vorbă cu ea.

Iar Lancelot, plecându-se în faţa lui Morgaine, spuse:

— Vorbim mai târziu. Gawaine, Gareth – şi se îndepărtă.

Gareth îl privi încruntat şi murmură:

— Întotdeauna dă fuga când ea îl cheamă.

— Te aştepţi la altceva, frate? spuse Gawaine luând lucrurile uşor, cum făcea de obicei. A fost campionul ei de când s-a

căsătorit cu Arthur, iar dacă ar fi altfel, ei bine, cum a spus Morgaine, asemenea lucruri sunt considerate bărbăteşti pentru un rege – atunci de ce să le criticăm la o regină? Nu, aşa se poartă acum, sau n-ai auzit de poveştile despre regina irlandeză de colo, măritată cu bătrânul duce Marcus şi despre felul în care îi compune Drustan cântece şi o urmează pas cu pas… Este un harpist, se spune, la fel de bun ca şi Kevin! L-ai auzit cântând, Morgaine?

Ea clătină din cap:

— Nu ar trebui s-o numeşti pe Isotta regină de Cornwall; în Cornwall nu există nicio regină, în afară de mine. Marcus domneşte acolo doar în calitate de castelan al meu şi dacă el nu ştie asta, e timpul să afle.

— Nu cred că pe Isotta o interesează cum îşi spune Marcus, spuse Gawaine, întorcându-se pentru a se uita spre masa lungă unde stăteau doamnele.

Morgause li se alăturase lui Guinevere şi reginei irlandeze, iar Lancelot venise să vorbească cu ele. Guinevere îi zâmbea lui Lancelot, iar Morgause făcuse o glumă care le stârnise râsul, dar Isotta de Cornwall privea în gol, cu chipul ei desăvârşit, palid şi tras.

— N-am mai văzut niciodată o femeie care să arate atât de nefericită ca regina irlandeză de colo, spuse Morgaine. Dacă aş fi măritată cu bătrânul duce Marcus, mă îndoiesc că aş fi fericită.

— Nici Arthur nu a făcut bine când te-a măritat cu acel bunic, bătrânul Uriens. Morgaine, şi tu eşti nefericită?

Ea simţi că i se pune un nod în gât, de parcă bunătatea lui Gawaine o va face să plângă.

— Poate că, în definitiv, nu e prea multă fericire în căsnicie pentru femei…

— N-aş spune asta, zise Gareth, Lionors pare destul de fericită.

— O, dar Lionors e măritată cu tine, spuse Morgaine râzând. Iar eu nu pot avea norocul ăsta, sunt doar bătrâna ta verişoară.

— Totuşi, spuse Gawaine, nu îmi critic mama. A fost bună cu Lot toată viaţa, iar cât timp a trăit el, nu şi-a fluturat iubiţii prin faţa lui. Nu îi reproşez nimic, iar Lamorak e un om bun şi un bun cavaler. Cât despre Guinevere – se strâmbă el – păcat de Dumnezeu că Lancelot nu a luat-o din acest regat cât mai era

încă timp ca Arthur să-şi găsească o altă soţie – deşi cred că micul Galahad va fi un rege bun la vremea lui. Lancelot e din vechea stirpe regală a Avalonului şi are sânge regesc şi de la Ban al Micii Britanii.

— Totuşi, spuse Gareth, îl văd pe fiul tău mai aproape de tron decât pe al lui, Morgaine, iar ea îşi spuse că era deja destul de bătrân ca să-şi poată aminti de naşterea lui Gwydion. Iar Triburile i-ar da recunoaştere fiului surorii lui Arthur – în vremurile de demult, când domnia trecea prin sângele unei femei, fiul unei surori era moştenitorul natural. Se încruntă şi se gândi o clipă, apoi întrebă: E fiul lui Lancelot?

Ea bănuia că întrebarea era destul de firească – fuseseră prieteni din copilărie. Dar clătină din cap, încercând să facă o glumă în loc să-şi arate iritarea:

— Nu, Gareth, dacă ar fi fost, ţi-aş fi spus. Ţi-ar fi plăcut atât de mult orice ar fi avut de-a face cu Lancelot. Iertaţi-mă, verii mei, ar trebui să merg să vorbesc cu mama voastră, a fost mereu bună cu mine.

Se întoarse, croindu-şi drum încet, către platformă, unde stăteau doamnele; încăperea era din ce în ce mai aglomerată, căci toată lumea îşi saluta vechi prieteni şi se formaseră mici grupuri.

Întotdeauna îi displăcuseră locurile aglomerate, iar în ultima vreme îşi petrecuse atât de mult timp pe dealurile galeze înverzite, încât nu mai era obişnuită să simtă mirosul trupurilor strânse laolaltă şi al fumului de la focul din cămin. Înaintând pe o parte, se ciocni de un bărbat care se clătină sub mica ei greutate şi se propti de perete, astfel că se trezi faţă în faţă cu Merlin. Nu mai vorbise cu Kevin din ziua morţii lui Viviane. Îl privi în faţă cu răceală şi se întoarse.

— Morgaine…

Ea îl ignoră. Cu o voce rece, ca şi privirea ei, Merlin spuse:

— O fiică a Avalonului îşi întoarce faţa atunci când vorbeşte Merlin?

Morgaine respiră adânc şi spuse:

— Dacă îmi porunceşti să te ascult în numele Avalonului, sunt gata să te ascult. Dar asta nu ţi se potriveşte ţie, care ai dat trupul lui Viviane legilor creştine. Numesc asta fapta unui trădător.

— Şi cine eşti tu să vorbeşti de faptele unui trădător, tu, care

stai ca regină în Ţara Galilor când tronul lui Viviane e gol în Avalon?

Morgaine se aprinse:

— Am încercat cândva să vorbesc în numele Avalonului, iar tu mi-ai poruncit să tac – şi îşi plecă fruntea, fără să mai aştepte răspunsul lui.

„Nu, are dreptate. Cum îndrăznesc să vorbesc de trădare când am fugit din Avalon, prea tânără şi prea nesocotită ca să ştiu ce plănuia Viviane? Abia acum încep să îmi dau seama că ea mi-a dat un ascendent asupra conştiinţei regelui. Iar eu nu mă folosesc de acest lucru şi o las pe Guinevere să-l dea pe mâna preoţilor.”

— Vorbeşte, Merlin, fiica Avalonului ascultă.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic, ci o privi doar, iar ea îşi aminti cu tristeţe de anii când el îi fusese singurul prieten şi aliat la această curte. În cele din urmă, el spuse:

— Frumuseţea ta, ca şi a lui Viviane, înfloreşte cu anii, Morgaine. Pe lângă tine, fiecare femeie de la această curte, inclusiv irlandeza despre care se spune că e atât de frumoasă, e doar o păpuşă pictată.

Ea zâmbi vag:

— Nu mi-ai tăiat calea cu tunetele Avalonului ca să-mi faci complimente drăguţe, Kevin.

— Nu? Am vorbit prost, Morgaine… E nevoie de tine în Avalon. Cea care stă acolo e acum… Se întrerupse, tulburat. Eşti chiar atât de îndrăgostită de vârstnicul tău soţ că nu te poţi smulge de lângă el?

— Nu, spuse ea, dar fac şi lucrarea Zeiţei acolo.

— Atâta lucru ştiu şi eu şi i-am spus asta Ninianei. Iar dacă Accolon îi poate urma tatălui său, venerarea Zeiţei va dăinui acolo… dar Accolon nu e moştenitorul tatălui său, iar fiul mai mare e un nătărău condus de preoţi.

— Accolon nu e rege, dar e druid, spuse Morgaine, iar moartea lui Avalloch nu ar folosi la nimic; în Ţara Galilor ei urmează acum căile romanilor şi Avalloch are un fiu.

„Conn”, gândi ea, „care mi-a stat în poală şi mi-a zis bunică.” Iar Kevin spuse, de parcă i-ar fi auzit vorbele nerostite:

— Vieţile copiilor sunt nesigure, Morgaine. Mulţi nu apucă să devină bărbaţi.

— Nu voi face nicio crimă, nici măcar pentru Avalon, şi le poţi

spune asta din partea mea.

— Spune-le-o chiar tu, zise Kevin.

Niniane mi-a spus că vei veni acolo după Rusalii. Iar acum Morgaine simţi o durere surdă, rece, lovindu-i stomacul şi se bucură că nu mâncase decât puţin din mâncarea grea de la ospăţ. „Aşadar, ei ştiu totul? Mă privesc, judecându-mă, cum îmi înşel bătrânul şi încrezătorul soţ cu Accolon?” Se gândi la Elaine, ruşinată şi tremurând în lumina torţelor care au prins-o goală în braţele lui Lancelot. „Ştiu care ce plănuiesc înainte de a fi sigură de asta eu însămi?” Dar ea făcuse doar ceea ce îi dăduse de făcut Zeiţa.

— Ce ai venit să-mi spui, Merlin?

— Doar că locul tău în Avalon e încă gol şi Niniane ştie asta la fel de bine ca mine. Te iubesc, Morgaine, nu sunt un trădător, mă doare că mă consideri aşa, când mi-ai dat atât de mult. Îşi întinse mâinile contorsionate: Atunci, facem pace?

Ea spuse:

— În numele Doamnei, fie, pace! şi îi sărută gura strâmbă.

„Şi pentru el Zeiţa poartă chipul meu...” Şi o durere o străbătu. Zeiţa este dătătoarea de viaţă şi de bărbăţie... şi de moarte. Când buzele ei le atingeau pe ale lui, Merlin se feri şi pe chipul lui se oglindi o teamă curată.

— Te fereşti la mine, Merlin? Jur pe viaţa mea, nu voi face nicio crimă. Nu ai de ce să te temi... spuse ea, dar el îşi întinse degetele răsucite ca să-i oprească vorbele.

— Nu face niciun jurământ, Morgaine, dacă nu vrei să plăteşti pedeapsa celor ce-şi încalcă jurămintele... Nu ştie niciunul dintre noi ce ne-ar putea cere Zeiţa. Şi eu am făcut Mariajul Sacru şi viaţa mea a fost confiscată în acea zi. Trăiesc doar după voinţa Zeiţei şi viaţa mea nu e atât de dulce ca să-mi pară rău să renunţ la ea.

Peste ani, Morgaine îşi va aminti aceste vorbe şi va simţi că îndulcesc misiunea amară a vieţii ei. El se înclină în faţa ei, în salutul dat doar Doamnei Avalonului sau Marelui Druid, şi pe urmă se întoarse cu repeziciune.

Morgaine rămase tremurând, privindu-l cum se îndepărtează. De ce făcuse asta? Şi de ce se teme de ea?

Înaintă prin mulţime; când ajunse la platformă, Guinevere o întâmpină cu un surâs rece, dar Morgause se ridică şi o prinse într-o caldă îmbrăţişare.

— Copilă adorată, pari obosită. Ştiu că nu îţi plac mulţimile.

Duse o cupă de argint la buzele lui Morgaine, iar ea sorbi vinul, apoi clătină din cap. Spuse:

— Se pare că întinereşti, mătuşă!

Morgause râse veselă:

— Draga mea, asta face pentru mine compania tânără – l-ai văzut pe Lamorak? Atâta timp cât el mă consideră frumoasă, la fel mă consider şi eu şi aşa sunt… Este singura vrăjitorie de care am nevoie! Cu degetul ei delicat, trasă o mică linie sub ochii lui Morgaine şi spuse: îţi recomand asta şi ţie, altfel vei ajunge bătrână şi saşie. Nu sunt tineri chipeşi la curtea lui Uriens, cu ochi pentru regina lor?

Peste umăr, Morgaine văzu încruntătura de dezgust a lui Guinevere, deşi ea credea, desigur, că Morgause glumeşte. „Cel puţin povestea purtării mele cu Accolon nu a ajuns aici, să fie o bârfă obişnuită.” Apoi gândi cu furie: „În numele Doamnei, nu mi-e ruşine de ceea ce fac, nu sunt Guinevere!”

Lancelot stătea de vorbă cu Isotta de Cornwall. Da, el avea mereu ochi pentru cea mai frumoasă femeie din încăpere, iar Morgaine îşi putea da seama că lui Guinevere nu îi plăcea asta. Regina spuse acum, repezit:

— Doamnă Isotta, o cunoşti pe Morgaine, sora soţului meu?

Frumoasa irlandeză îşi ridică apatic ochii spre Morgaine şi zâmbi. Era foarte palidă, avea trăsăturile cizelate, albe ca spuma laptelui, ochii de acel albastru care e aproape verde. Morgaine observă că, deşi era înaltă, oasele îi erau atât de mici, încât arăta ca un copil împodobit cu nestemate şi perle şi lanţuri de aur care păreau prea grele pentru ea. Morgaine simţi, dintr-odată, milă pentru ea şi îşi reţinu primele cuvinte care îi veniră în minte: „Aşa, deci acum ţi se spune regină în Cornwall? Trebuie să am o discuţie cu ducele Marcus!” Dar se mărgini la:

— Vărul meu mi-a spus că eşti pricepută la ierburi şi leacuri, doamnă. Într-o zi, dacă avem timp înainte să mă întorc în Ţara Galilor, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine despre ele.

— Mi-ar face plăcere, răspunse curtenitor Isotta.

Lancelot îşi ridică privirea şi spuse:

— Iar ei i-am spus că eşti muziciană, Morgaine. Te vom asculta cântând, astăzi?

— Cu Kevin aici? Muzica mea e nimic pe lângă a lui, spuse Morgaine, dar Guinevere se scutură şi o întrerupse:

— Aş vrea ca Arthur să mă asculte şi să-l trimită pe omul acela de la curte. Nu îmi place să am vrăjitori şi vrăjitoare aici şi un chip atât de urât trebuie că aduce răul cu el! Nu ştiu cum suporţi să-l atingi, Morgaine. Aş crede că orice femeie mofturoasă s-ar îmbolnăvi dacă ar atinge-o, şi totuşi tu l-ai îmbrăţişat şi l-ai sărutat ca pe un văr…

— E limpede, spuse Morgaine, că îmi lipsesc cu totul sentimentele potrivite şi mă bucur de asta.

Cu vocea ei moale, dulce, Isotta de Cornwall spuse:

— Dacă ce este în afară e ca şi ceea ce este înăuntru, atunci muzica pe care o cântă Kevin trebuie, doamnă Guinevere, să fie un semn către noi că sufletul dinlăuntrul său este, cu adevărat, al celor mai înalţi îngeri. Căci niciun om rău nu poate cânta ca el.

Arthur se apropiase ca să li se alăture şi auzi ultimele câteva cuvinte. Spuse:

— Totuşi, nu-mi voi ofensa regina cu prezenţa unuia care pentru ea este dezgustător. Nici eu nu aş avea insolenţa să comand unui artist cum e Kevin să cânte pentru cineva care nu poate să-l asculte cu graţie. Morgaine, aşadar nu vrei să cânţi pentru noi?

— Harpa mea este în Ţara Galilor, spuse ea. Poate dacă mi-ar putea cineva împrumuta o harpă, altă dată. Sala e prea aglomerată şi gălăgioasă, muzica s-ar pierde… Lancelot e un muzician la fel de bun ca şi mine.

Lancelot, stând în spatele ei, îşi scutură capul şi spuse:

— O, nu, verişoară. Ştiu să deosebesc o coardă de alta fiindcă am fost crescut în Avalon şi mama mi-a pus o harpă în mână, ca jucărie, de îndată ce am putut s-o ţin. Dar nu am darul muzicii, ca Morgaine sau ca nepotul lui Marcus… L-ai auzit cântând pe Drustan, Morgaine?

Ea clătină din cap, iar Isotta spuse:

— Îl voi chema să vină să ne cânte.

Trimise un paj după el, iar Drustan veni – un tânăr subţirel, cu ochii negri şi părul brunet; era într-adevăr, gândi Morgaine, nu foarte diferit de Lancelot. Isotta îl rugă să cânte, iar el chemă să i se aducă harpa şi se aşeză pe treptele podiumului, cântând o melodie bretonă. Era tristă şi plângăreaţă, într-o tonalitate foarte joasă, şi o făcu pe Morgaine să se gândească la străvechiul pământ din Lyonnesse, îndepărtat şi pierdut, dincolo

de Tintagel. Avea, într-adevăr, un talent mai mare decât al lui Lancelot şi chiar, se gândi ea, decât ea însăşi. Deşi nu era Kevin, nici pe departe, era cel mai bun cântăreţ pe care îl auzise. Vocea lui era dulce şi melodioasă. Sub acoperirea muzicii, Arthur îi spuse lui Morgaine:

— Ce mai faci, surioară? Nu ai mai venit de mult la Camelot, ne-a fost dor de tine.

— O, într-adevăr, m-am gândit că de aceea m-ai măritat în Ţara Galilor de Miazănoapte, ca doamna mea – o plecăciune ironică spre Guinevere – să nu fie insultată de nicio privelişte dezgustătoare pentru ea, nici de Kevin, nici de mine.

— Cum poţi spune asta? Te iubesc mult, ştii asta, iar Uriens e un om bun şi se pare că te adoră, fără îndoială că nu îţi iese din cuvânt! Am căutat să-ţi găsesc un soţ bun, Morgaine, unul care are fii şi nu-ţi va reproşa că nu-i vei da copii. Şi a fost plăcerea mea astăzi să-ţi fac fiul vitreg companion al meu. Ce poţi cere mai mult, soră?

— Ce, într-adevăr? spuse Morgaine. Ce ar putea să-şi dorească o femeie mai mult decât un soţ bun, destul de bătrân ca să-i fie bunic, şi un regat de condus la capătul lumii. Ar trebui să mă plec şi să-ţi mulţumesc în genunchi, frate?

Arthur căută să-i ia mâna.

— Într-adevăr, am făcut ceea ce am crezut că te va mulţumi, soră. Uriens e prea bătrân pentru tine, dar nu va trăi veşnic. Sincer, am crezut că asta te va face fericită.

„Fără îndoială”, gândi Morgaine, „spune adevărul exact aşa cum îl vede.” Cum poate fi un rege atât de bun şi de înţelept şi să aibă atât de puţină imaginaţie? Sau acesta era secretul domniei lui, faptul că se ţinea de adevărurile simple şi nu căuta mai mult? Oare de aceea credinţa creştină îl ispitise, fiindcă era atât de simplă, cu legi atât de simple?

— Doresc ca toată lumea să fie fericită, spuse Arthur, iar ea ştiu că aceasta era într-adevăr esenţa firii sale; el căuta să vadă pe toată lumea fericită, până la ultimul dintre supuşii săi. Îngăduise ceea ce se petrecuse între Guinevere şi Lancelot fiindcă ştia că şi-ar face regina nefericită dacă i-ar despărţi, şi nu ar fi rănit-o pe Guinevere, luându-şi altă soţie sau amantă ca să-i dea fiul pe care ea nu i-l putea dărui. „Nu e destul de nemilos ca să fie Mare Rege”, gândi ea în timp ce încerca să asculte cântecele triste ale lui Drustan. Arthur începu să

vorbească despre minele de plumb şi de cositor din Cornwall – Morgaine ar trebui să meargă să le vadă, ducele Marcus ar trebui să ştie că nu este el conducător peste acea ţară şi, fără îndoială, ea şi Isotta s-ar împrieteni, amândurora le plăcea muzica – iată ce absorbită asculta cum cântă Drustan. „Nu dragostea pentru muzică o face să nu-şi poată lua ochii de la Drustan”, gândi Morgaine, dar nu spuse asta. Le analiză pe cele patru regine care stăteau la masă şi oftă; Isotta nu-şi putea lua ochii de la Drustan şi cine ar putea-o învinovăţi? Ducele Marcus era bătrân şi aspru, cu ochi săgetători şi răi, care îi aminteau de Lot din Orkney. Morgause îi făcu semn tânărului ei Lamorak şi îi şopti ceva; ei, o puteai învinovăţi? Fusese căsătorită cu Lot – şi el nu fusese un dar – de la vârsta de paisprezece ani şi cât timp trăise Lot, ea luase aminte la mândria lui şi nu-i fluturase prin faţă tinerii ei iubiţi. „Iar eu nu sunt mai bună decât niciuna dintre ele, mângâindu-l pe Uriens cu o mână şi cu cealaltă furişându-mă în patul lui Accolon şi justificându-mă prin aceea că-l numesc preotul meu…”

Se întrebă dacă vreo femeie făcuse vreodată altfel. Guinevere era mare regină şi ea îşi luase prima un iubit… Lui Morgaine i se părea că inima ei a încremenit ca o piatră. Ea, Morgause şi Isotta erau căsătorite cu bărbaţi bătrâni şi aşa le era viaţa. Dar Guinevere se căsătorise cu un bărbat frumos, care nu avea mai mult decât vârsta ei şi era Mare Rege – ce motiv avea să fie nemulţumită?

Drustan a pus harpa deoparte, aplecându-se, şi luă un corn cu vin ca să-şi răcorească gâtlejul.

— Nu mai pot cânta, spuse el, dar dacă doamnă Morgaine ar vrea să ia harpa mea, e binevenită. Am auzit de talentul doamnei ca muzician.

— Da, copilă, cântă-ne, spuse Morgause, iar Arthur îşi adăugă rugămintea:

— Da, e atât de mult de când nu ţi-am auzit vocea şi încă este cea mai dulce voce pe care am auzit-o vreodată… poate pentru că este prima pe care îmi amintesc s-o fi auzit. Cred că îmi cântai ca să mă adormi înainte să ştiu bine să vorbesc, când nici tu nu erai mai mult decât un copil. Întotdeauna îmi amintesc de tine cel mai bine aşa, Morgaine, adăugă el şi, în faţa durerii din ochii lui, Morgaine îşi plecă capul.

„Asta nu poate ierta Guinevere, că port pentru el chipul

Zeiţei?” Luă harpa lui Drustan şi se aplecă asupra corzilor, atingându-le, una câte una.

— Aceasta sună diferit de a mea, spuse ea, încercând câteva coarde apoi îşi ridică privirea, căci în sala de jos era agitaţie. Înăuntrul zidurilor sună o trompetă, strident şi ascuţit, şi se auzi zgomot de paşi. Arthur se ridică pe jumătate, apoi se prăbuşi înapoi pe scaun, când cei patru bărbaţi înarmaţi, purtând săbii şi scuturi, pătrunseră în încăpere. Cai le ieşi în întâmpinare, protestând – nu era permis să porţi arme în sala regelui, la Rusalii. Îl îmbrânciră la o parte.

Bărbaţii purtau căşti romane – Morgaine văzuse una sau două din acelea, păstrate la Avalon – şi tunici militare scurte şi armuri romane şi mantii militare, roşii, groase, fluturau în urma lor. Morgaine clipi, era ca şi cum legionarii romani ar fi venit din trecut; unul dintre ei purta la capătul suliţei imaginea sculptată şi aurită a unui vultur.

— Arthur, duce al Britaniei! strigă unul dintre bărbaţi. Îţi aducem un mesaj de la Lucius, împăratul Romei!

Arthur se ridică din scaun şi făcu un singur pas înainte spre bărbaţii înveşmântaţi în haine de romani.

— Nu sunt duce al Britaniei, ci Mare Rege, spuse el cu blândeţe, şi nu ştiu de niciun împărat Lucius. Roma a căzut şi e în mâinile barbarilor şi, nu mă îndoiesc, ale impostorilor. Totuşi, nu trebuie să spânzurăm câinele pentru impertinenţa stăpânului. Vă puteţi spune mesajul.

— Sunt Castor, centurion al legiunii Valeria Victrix, spuse omul care vorbise mai înainte. În Galia, legiunile au fost regrupate sub stindardul lui Lucius Valenus, împărat al Romei. Mesajul lui Lucius este că tu, Arthur, duce al Britaniei, poţi să continui să domneşti în acest mod şi sub această denumire, cu condiţia să-i trimiţi, în şase săptămâni, tributul imperial constând în patruzeci de uncii de aur, două duzini de perle britanice şi trei încărcături de fier, plumb şi cositor din ţara ta, o sută de coţi de lână ţesută şi o sută de sclavi.

Lancelot se ridică de la locul lui şi ajunse dintr-un salt în faţa regelui.

— Maria Ta, Arthur, strigă el, lasă-mă să-i jupoi pe aceşti câini obraznici şi să le trimit fundurile chelălăitoare la stăpânul lor, să-i spună acestui idiot Lucius că, dacă vrea tribut din Anglia, poate să vină să încerce să-l ia…

— Aşteaptă, Lancelot, spuse Arthur cu blândeţe, zâmbindu-i prietenului său, nu asta e calea.

Îi examină pe romani pentru o clipă. Castor îşi scosese sabia pe jumătate, iar Arthur spuse ameninţător:

— Nicio sabie nu va fi scoasă din teacă la curtea mea în această zi sfântă, soldat! Nu mă aştept ca un barbar din Galia să cunoască manierele unei ţări civilizate, dar dacă nu-ţi bagi înapoi sabia în teacă, îţi jur, Lancelot va veni să ţi-o ia cum poate el mai bine. Şi, fără îndoială, ai auzit de sir Lancelot, chiar şi în Galia. Dar nu vreau vărsare de sânge la picioarele tronului meu.

Castor, dezvelindu-şi dinţii cu furie, îşi vârî sabia înapoi în teacă.

— Nu mă tem de Lancelot al tău, spuse el. Vremea lui a trecut de mult, în războaiele cu saxonii. Dar am fost trimis ca mesager, cu ordine să nu vărs sânge. Ce răspuns pot să-i duc împăratului, duce Arthur?

— Niciunul, dacă îmi refuzi propriul titlu în propria mea sală, spuse Arthur. Dar spune-i asta lui Lucius: că Uther Pendragon i-a urmat lui Ambrosius Aurelianus când existau romani să ne sprijine în lupta noastră împotriva saxonilor, eu, Arthur, i-am urmat tatălui meu, Uther, iar nepotul meu Galahad îmi va urma mie pe tronul Britaniei. Nimeni nu poate să ridice pretenţii îndreptăţite asupra purpurei împărăteşti. Imperiul Roman nu mai domneşte în Britania. Dacă Lucius doreşte să domnească în ţara lui şi poporul de acolo îl acceptă ca rege, eu sigur nu voi veni să-i contest pretenţiile; dar dacă ridică pretenţii asupra unui singur milimetru din Britania sau Mica Britanie, atunci de la noi nu va avea altceva decât trei duzini de săgeţi bune acolo unde i-ar face cel mai bine.

Castor, palid de furie, spuse:

— Împăratul meu a prevăzut un asemenea răspuns obraznic şi iată ce mi-a poruncit să spun: că Mica Britanie e deja în mâinile sale şi că i-a întemniţat pe regele Ban şi fiul său Bors, în propriul lor castel. Iar după ce împăratul Lucius va pustii întreaga Mică Britanie, va veni în Britania, aşa cum a făcut împăratul Claudius cel Bătrân, şi o va cuceri din nou, în ciuda tuturor conducătorilor sălbatici mânjiţi cu albastru.

— Spune-i împăratului tău, zise Arthur, că oferta mea pentru trei duzini de săgeţi e valabilă, doar că acum o ridic la trei sute

şi nu va primi niciun tribut de la mine, în afară de una dintre ele, în inimă. Mai spune-i că, dacă atinge un singur fir de păr din capul companionului meu, sir Bors, îl voi da pe mâinile lui Lancelot şi ale lui Lionel, care sunt fraţii lui Bors, să-l jupoaie de viu şi să-i atârne trupul pe zidurile castelului. Acum du-te înapoi la împăratul vostru şi dă-i acest mesaj. Nu, Cai, nu lăsa pe nimeni să-l atingă – un mesager e sacru pentru Zei.

O linişte înfiorătoare se aşternu în timp ce romanii păşeau afară din sală, întorcându-se zgomotos pe călcâie şi lăsându-şi cizmele cu carâmbi să bată şi să răsune pe pietre. Când fură plecaţi, lumea începu să vocifereze, dar Arthur îşi ridică braţul şi se lăsă din nou liniştea.

— Nu va mai avea loc nicio întrecere mâine, căci vom avea lupte adevărate în curând, spuse el, iar ca premii pot oferi prada de pe urma acestui autoproclamat împărat. Companioni, vreau să fiţi gata în zori, pe ţărm. Cai, tu te poţi ocupa de provizii. Lancelot – un zâmbet slab, în timp ce îşi privi prietenul – pe tine te-aş lăsa aici, să o păzeşti pe regină, dar de vreme ce fratele tău e prizonier, ştiu că vei dori să vii cu noi. Îl voi ruga pe preot să facă o sfântă slujbă pentru aceia dintre voi care doresc să fie iertaţi de orice păcate înainte de a pleca la luptă, mâine în zori. Sir Uwaine – ochii lui îl căutară pe cel mai nou companion al său – acum îţi pot oferi glorie în luptă în loc de glorie în jocuri de război. Îţi poruncesc, ca fiu al surorii mele, să călăreşti lângă mine şi să îmi acoperi spatele.

— Sunt onorat, r-regele meu, se bâlbâi Uwaine, cu faţa strălucind şi, în acel moment, Morgaine văzu ceva din felul în care Arthur inspirase un devotament atât de mare.

— Uriens, bunul meu cumnat, spuse Arthur, las regina pe mâinile tale, rămâi la Camelot şi păzeşte-o până ce mă întorc. Se apleca să-i sărute mâna lui Guinevere. Doamna mea, te rog să ne scuzi că vom întrerupe ospăţul – asupra noastră e din nou război.

Guinevere era albă ca varul.

— Iar tu ştii că eşti scuzat, stăpânul meu. Dumnezeu să te aibă în pază, soţul meu drag.

Şi se aplecă înainte, să-l sărute. El se ridică şi coborî de pe podium, înclinându-se.

— Gawaine, Lionel, Gareth – companioni – urmaţi-mă!

Lancelot întârzie o clipă, înainte să-l urmeze.

— Cere binecuvântarea Domnului şi pentru mine, când voi călători, regina mea.

— O, Doamne, Lancelot… spuse Guinevere şi, fără să ţină seama de ochii aţintiţi asupra ei, se aruncă în braţele lui.

El o ţinu în braţe, tandru, şi îi vorbi atât de şoptit încât Morgaine nu putu să audă, dar văzu că ea lăcrima. Dar când îşi ridică fruntea, chipul ei era uscat şi fără lacrimi.

— Dumnezeu să te ajute, dragostea mea. Şi Dumnezeu să te aibă în pază, iubirea inimii mele.

Lancelot spuse foarte încet:

— Dacă mă întorc sau nu, fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze. Se întoarse spre Morgaine: Acum, mă bucur cu adevărat că îi vei face o vizită lui Elaine. Trebuie să-i duci salutul meu dragei mele soţii şi să-i spui că am plecat cu Arthur să-l salvez pe fratele meu Bors din mâinile acestui şarlatan care îşi spune împăratul Lucius. Spune-i că mă rog ca Dumnezeu s-o aibă în pază şi s-o ocrotească şi transmite-le copiilor dragostea mea.

Rămase tăcut o clipă şi, pentru un moment, Morgaine crezu că o va săruta şi pe ea; în schimb, îşi puse mâna pe obrazul ei, zâmbind:

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi pe tine, Morgaine, fie că vrei sau nu binecuvântarea lui.

Se întoarse să i se alăture lui Arthur, acolo unde companionii se adunau în sala de jos. Uriens se apropie de podium şi se plecă în faţa lui Guinevere.

— Sunt la serviciile tale, doamna mea.

„Dacă va râde de bătrân”, îşi zise Morgaine, simţind brusc un sălbatic sentiment protector, „o voi pălmui!” Uriens avea intenţii bune, iar sarcina lui era doar protocolară, un tribut minor adus unei rude. Camelotul se va descurca foarte bine fiind, ca întotdeauna, pe mâinile lui Cai şi Lucan. Dar Guinevere era deprinsă cu diplomaţia de la curte. Spuse pe un ton grav:

— Îţi mulţumesc, sir Uriens. Eşti binevenit aici, Morgaine e prietena şi sora mea dragă şi voi fi fericită să o am din nou lângă mine, la curte.

„Oh, Guinevere, Guinevere, ce mincinoasă eşti!” spuse Morgaine dulce:

— Dar eu trebuie să călătoresc mai departe, să-mi vizitez verişoara Elaine. Lancelot m-a însărcinat să-i duc vorbă.

— Eşti întotdeauna bună, spuse Uriens, şi de vreme ce războiul nu este în zona noastră, ci dincolo de canal, poţi merge când vrei. Îi voi cere lui Accolon să te însoţească, dar s-ar putea să meargă cu Arthur pe coastă.

„Chiar m-ar da în grija lui Accolon, despre toată lumea are o părere bună”, gândi Morgaine şi îşi sărută soţul cu căldură sinceră.

— După ce o vizitez pe Elaine, domnul meu, îmi dai permisiunea să îmi vizitez verişoara din Avalon?

— Poţi face după voia ta, doamna mea, spuse Uriens, dar înainte să pleci, îmi despachetezi, te rog, lucrurile? Valetul meu nu poate s-o facă niciodată la fel de bine ca tine. Şi îmi laşi câteva din leacurile şi alifiile tale de plante?

— Cu siguranţă, răspunse ea şi plecă să pregătească toate cele de trebuinţă pentru călătorie.

Se gândi cu resemnare că în noaptea asta, înainte de a se despărţi, el va dori să se culce cu ea. Ei bine, mai îndurase asta înainte, o poate face din nou. „Ce târfă am devenit!”

12

Morgaine ştia că ar îndrăzni să facă această călătorie numai dacă ar face-o pas cu pas, leghe cu leghe, zi după zi. Primul ei pas, aşadar, era spre castelul lui Pellinore; amară ironie, prima ei misiune era un mesaj către soţia şi copiii lui Lancelot.

Întreaga zi dintâi, urmase drumul roman către miazănoapte, prin dealurile line. Kevin se oferise s-o escorteze, iar ea se lăsase ispitită; o apucase vechea teamă că nu va găsi drumul către Avalon nici de data aceasta, că nu va îndrăzni să cheme luntrea, că va rătăci din nou în ţara zânelor şi se va pierde acolo, pentru vecie. Nu îndrăznise să meargă, după moartea lui Viviane…

Dar acum trebuie să se confrunte cu această probă, ca atunci când fusese făcută preoteasă întâia dată… Izgonită singură din Avalon, fără nicio altă probă în afară de aceasta, trebuia să poată, să se întoarcă cumva… prin propriile ei puteri, nu ale lui Kevin, trebuia să-şi câştige din nou intrarea acolo.

Totuşi, era înspăimântată, trecuse atât de mult timp. În cea de-a patra zi i se arătă castelul lui Pellinore, iar în după amiaza acelei zile, călărind de-a lungul ţărmurilor mlăştinoase ale

lacului care acum nu mai purta nicio urmă a dragonului (deşi servitorii şi servitoarele ei tremurară şi se adunară laolaltă, povestindu-şi întâmplări îngrozitoare cu dragoni), ea zări acea clădire mică pe care Pellinore le-o dăduse lui Elaine şi lui Lancelot când se căsătoriseră. Era mai degrabă o vilă decât un castel; în aceste vremuri de pace, nu existau multe locuri fortificate în acea parte de ţară. Pajişti întinse coborau de o parte şi de alta a drumului, iar în timp ce Morgaine se îndrepta spre casă, un cârd de gâşte o întâmpină cu mare zarvă.

Un şambelan bine îmbrăcat îi ieşi în cale, întrebând-o cum o cheamă şi cu ce treburi a venit.

— Sunt doamna Morgaine, soţia regelui Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte. Aduc un mesaj de la lordul Lancelot.

Fu dusă într-o încăpere unde putu să se spele şi să se împrospăteze, apoi condusă în sala mare, unde ardea focul, şi i se aduseră prăjituri de grâu cu miere şi o ploscă cu vin bun. Morgaine începu să caşte în faţa acestui ceremonial – era, în definitiv, o verişoară, nu un oaspete de stat. După o vreme, un băiat scrută camera şi, când văzu că ea era singură, intră. Era blond, cu ochi albaştri şi o revărsare de pistrui aurii pe faţă, iar ea ştiu pe loc al cui fiu era, deşi nu semăna defel cu tatăl său.

— Eşti doamna Morgaine, căreia i se spune Morgaine a Zânelor?

— Da. Şi sunt verişoara ta, Galahad.

— De unde ştii cum mă cheamă, întrebă el bănuitor. Eşti vrăjitoare? De ce ţi se spune Morgaine a Zânelor?

— Pentru că sunt din vechea stirpe regală a Avalonului şi am fost crescută acolo. Şi îţi ştiu numele nu prin vrăji, ci pentru că semeni cu mama ta, care îmi e şi ea verişoară.

— Şi pe tata îl cheamă Galahad, spuse copilul, dar saxonii îl numesc Spiriduşul-săgeată.

— Am venit să vă aduc, ţie, mamei şi surorilor tale, salutul tatălui tău, spuse Morgaine.

— Nimue e o fată prostuţă, spuse Galahad. E fetiţă mare, are cinci ani, dar a plâns când a venit tata şi nu a vrut să-l lase s-o ia în braţe şi s-o sărute, fiindcă nu l-a recunoscut. Îl cunoşti pe tatăl meu?

— Sigur că da, spuse Morgaine. Mama lui, Doamna Lacului, a fost mama mea adoptivă şi mătuşa mea.

El o privi sceptic şi se încruntă.

— Mama mi-a zis că Doamna Lacului e o vrăjitoare rea.
— Mama ta este... Morgaine se opri şi îşi îndulci glasul; era, în definitiv, doar un copil. Mama ta nu a cunoscut-o pe Doamna aşa cum am cunoscut-o eu. A fost o femeie bună şi înţeleaptă şi o mare preoteasă.
— Da? îl văzu pe Galahad cum se luptă cu această idee. Părintele Griffin spune că doar bărbaţii pot fi preoţi, fiindcă bărbaţii sunt după chipul lui Dumnezeu, iar femeile nu. Nimue a spus că vrea să fie preoteasă când va creşte mare, şi să înveţe să scrie şi să citească şi să cânte la harpă, iar părintele Griffin i-a spus că o femeie nu poate face niciunul dintre aceste lucruri.
— Atunci părintele Griffin se înşală, spuse Morgaine, fiindcă eu le pot face pe toate şi încă mai multe.
— Nu te cred, spuse Galahad măsurând-o cu o privire ostilă. Crezi că toată lumea greşeşte, în afară de tine, nu-i aşa? Mama spune că cei mici nu trebuie să-i contrazică pe oamenii mari, iar tu arăţi de parcă nu ai fi cu mult mai în vârstă decât mine. Nu eşti mult mai mare, nu-i aşa?
Morgaine râse de copilul furios şi spuse:
— Dar sunt mai în vârstă şi decât mama şi decât tatăl tău, Galahad, chiar dacă nu sunt prea mare.
Se auzi mişcare la uşă şi Elaine intră. Căpătase o înfăţişare mai blândă, trupul i se rotunjise, pieptul i se lăsase – în definitiv, îşi spuse Morgaine, născuse trei copii, iar unul era încă la sân. Dar era şi acum încântătoare, cu părul auriu strălucind ca întotdeauna, şi o îmbrăţişă pe Morgaine de parcă s-ar fi despărţit abia ieri.
— Văd că l-ai cunoscut pe bunul meu fiu, spuse ea. Nimue e în camera ei, pedepsită – a fost obraznică cu părintele Griffin, iar Gwennie, slavă Cerului, doarme – e un copil agitat şi am stat trează cu ea aproape toată noaptea. Ai venit din Camelot? De ce nu a venit stăpânul meu cu tine, Morgaine?
— Despre asta vreau să-ţi vorbesc, zise Morgaine. Lancelot nu va veni acasă o vreme. E război în Mica Britanie, iar fratele său, Bors, e ţinut ostatic în castelul lui. Toţi companionii lui Arthur au plecat să-l salveze şi să-l înfrângă pe omul care vrea să fie împărat.
Ochii lui Elaine se umplură de lacrimi, dar chipul tânărului Galahad era plin de entuziasm:
— Dacă aş fi mai mare, spuse el, aş fi unul din companionii lui

Arthur şi tatăl meu m-ar face cavaler şi aş merge cu ei şi m-aş lupta cu acei bătrâni saxoni şi cu orice împărat bătrân!

Elaine ascultă povestea şi spuse:

— Acest Lucius mi se pare un nebun!

— Nebun sau întreg la minte, spuse Morgaine, are o armată şi pretenţii în numele Romei. Lancelot m-a trimis să te văd şi m-a rugat să-i sărut copiii, deşi, nu mă îndoiesc, tânărul acesta e prea mare ca să fie sărutat ca un bebeluş, spuse ea zâmbindu-i lui Galahad. Fiul meu vitreg, Uwaine, se credea şi el prea mare pentru asta când era cam de vârsta ta, iar acum câteva zile a fost făcut companion al lui Arthur.

— Câţi ani are? întrebă Galahad, iar când Morgaine spuse că are cincisprezece, făcu o mutră furioasă şi începu să socotească pe degete.

Elaine întrebă:

— Cum arăta dragul meu soţ? Galahad, fugi la îngrijitorul tău, vreau să vorbesc cu verişoara mea, iar când copilul plecă, spuse: înainte de Rusalii am avut mai mult timp să stau de vorbă cu Lancelot decât în toţi aceşti ani ai căsniciei noastre. Este prima dată că am avut parte de compania lui mai mult de o săptămână.

— Cel puţin nu te-a lăsat însărcinată de data aceasta, spuse Morgaine.

— Nu, spuse Elaine – şi a fost foarte grijuliu şi nu a căutat să mă aibă în pat în acele ultime săptămâni în care am aşteptat amândoi naşterea lui Gwen. Spunea că am burta atât de mare, că pentru mine nu ar fi nicio plăcere. Nu l-aş fi refuzat, dar, ca să fiu sinceră, nu cred că i-a păsat defel… Şi asta e o mărturisire pentru tine, Morgaine.

— Uiţi, spuse ea cu un mic zâmbet compătimitor, că-l cunosc pe Lancelot de când mă ştiu.

— Spune-mi, îi ceru Elaine, am jurat odată că nu te voi întreba asta niciodată – Lancelot a fost iubitul tău, te-ai culcat vreodată cu el?

Morgaine îi privi chipul tras şi îi spuse cu blândeţe:

— Nu, Elaine. A fost o vreme când m-am gândit la asta, dar nu am ajuns niciodată acolo. Nu l-am iubit şi nici el nu m-a iubit.

Şi, spre surprinderea ei, ştiu că vorbele erau adevărate, deşi până acum nu îşi dăduse seama. Elaine privea ţintă podeaua, în locul unde un petic de lumină pătrundea printr-un ochi de sticlă

veche, decolorată, care fusese acolo de pe vremea romanilor.

— Morgaine, când a fost la Camelot, a văzut-o pe regină?

— De vreme de Lancelot nu e orb şi a stat pe podium alături de Arthur, presupun că a văzut-o, răspunse ea sec.

Elaine făcu un gest de nerăbdare:

— Ştii despre ce vorbesc!

„E încă atât de geloasă? O urăşte pe Guinevere atât de mult? îl are pe Lancelot, i-a născut copiii, ştie că e un bărbat de onoare, ce vrea mai mult?” Dar, în faţa mâinilor ei care se frământau de nerăbdare, a lacrimilor care parcă îi atârnau pe gene, se înmuie:

— Elaine, a vorbit cu regina şi a sărutat-o de adio când a venit chemarea la arme. Dar îţi jur, i-a vorbit ca un curtezan unei regine, nu ca un iubit iubitei sale. Se cunosc de când erau tineri şi, dacă nu pot uita că s-au iubit cândva, aşa cum nu îi este dat unui bărbat sau unei femei să iubească de două ori, de ce să le reproşăm asta? Eşti soţia lui, Elaine şi, când m-a rugat să-ţi aduc mesajul, mi-am putut da seama că ţine la tine.

— Iar eu am jurat că mă voi mulţumi cu atât, nu-i aşa?

Elaine îşi plecă fruntea vreme îndelungată, iar Morgaine o văzu clipind cu furie, dar nu plânse şi, în cele din urmă, îşi ridică creştetul.

— Tu, care ai avut atât de mulţi iubiţi, ai cunoscut vreodată dragostea?

Pentru o clipă, Morgaine se simţi cuprinsă de vechea furtună, de nebunia dragostei care îi azvârlise, pe ea şi pe Lancelot, pe un deal inundat de soare din Avalon, unul în braţele celuilalt, care îi adusese împreună iar şi iar, până ce totul se sfârşise în amărăciune… Alungă cu forţă amintirea aceasta şi îşi aduse în minte gânduri despre Accolon, care îi stârnise din nou în inimă şi în trup dulceaţa feminităţii atunci când se simţea bătrână, moartă, abandonată… care o adusese înapoi Zeiţei, care o făcuse din nou preoteasă… Simţi unde de roşeaţă ridicându-se în valuri pe faţa ei. Încet, încuviinţă:

— Da, copilă, am ştiut… ştiu ce înseamnă să iubeşti.

Văzu că Elaine ar fi vrut să-i pună alte sute de întrebări şi se gândi ce bucuroasă ar fi să împartă toate acestea cu singura femeie care îi fusese prietenă de când părăsise Avalonul, a cărei căsătorie o pusese la cale ea… dar nu. Discreţia era o parte din puterea preoteselor, iar a vorbi despre ceea ce ea şi Accolon

cunoscuseră ar însemna să aducă acest lucru în afara tărâmului vrăjit, ar face-o să fie nimic mai mult decât o soţie nesatisfăcută, furişându-se în patul fiului ei vitreg. Spuse:

— Dar acum, Elaine, mai avem ceva de vorbit. Aminteşte-ţi, cândva mi-ai făcut un jurământ – dacă te ajut să-l câştigi pe Lancelot, îmi vei da ceea ce-ţi voi cere. Nimue are mai bine de cinci ani, e destul de mare să fie luată în îngrijire. Mâine plec la Avalon, trebuie să o pregăteşti să mă însoţească.

— Nu! strigă ea. Nu, nu, Morgaine, nu poţi vorbi serios!

Morgaine se temuse de asta. Acum îşi făcu glasul să sune distant şi aspru:

— Elaine, ai jurat.

— Cum puteam să jur pe un copil încă nenăscut? Nu ştiam ce vorbesc, o, nu, nu fiica mea, nu fiica mea... Nu poţi să mi-o iei, nu atât de mică.

— Ai jurat!

— Şi dacă refuz?

Elaine arăta ca o pisică înfuriată, gata să-şi apere pisoii împotriva unui câine mare şi rău.

— Dacă refuzi – vocea lui Morgaine era mai liniştită ca niciodată – când va veni acasă, Lancelot va auzi de la mine cum a fost făcută această căsătorie, cum ai plâns şi m-ai implorat să-i fac farmece ca să se îndepărteze de Guinevere şi să se îndrepte către tine. El te crede victima inocentă a vrăjilor mele, Elaine, şi mă învinovăţeşte pe mine, nu pe tine. Vrei să ştie adevărul?

— N-ai face asta! Elaine era albă de spaimă.

— Pune-mă la încercare, spuse Morgaine. Nu ştiu cum privesc creştinii un jurământ, dar, te asigur, printre cei ce o slăvesc pe Zeiţă, este privit cu toată seriozitatea. Şi aşa am privit eu jurământul tău. Am aşteptat până când ai avut încă o fiică, dar Nimue este a mea prin cuvântul tău!

— Dar... ce se va alege de ea? E un copil creştin... cum pot s-o trimit de la mama ei, într-o... într-o lume de vrăjitorii păgâne? ...

— În definitiv, sunt verişoara ei, spuse cu blândeţe Morgaine. De când mă cunoşti, Elaine? M-ai văzut vreodată făcând ceva atât de dezonorant şi de rău încât să eziţi să-mi încredinţezi un copil? Nu o vreau ca s-o dau unui dragon să o mănânce, iar vremurile când oamenii erau arşi pe altarele sacrificiilor au

trecut de mult, de foarte de mult…

— Atunci, ce i se va întâmpla în Avalon? întrebă Elaine atât de temătoare încât Morgaine se întrebă dacă avea habar de ce se petrecea acolo.

— Va fi preoteasă şi va primi toată înţelepciunea Avalonului. Într-o bună zi va citi în stele şi va cunoaşte toată înţelepciunea lumii şi a cerurilor. Se pomeni zâmbind. Galahad mi-a spus despre ea că vrea să înveţe să scrie şi să citească şi să cânte la harpă, iar în Avalon nimeni nu-i va interzice asta. Cu siguranţă nu îi vom cere să postească şi să facă penitenţă, înainte de a creşte.

— Dar… dar ce-i voi spune lui Lancelot? şovăi Elaine.

— Ce voieşti. Ar fi cel mai bine să-i spui adevărul, că ai trimis-o să fie crescută la Avalon, ca să poată umple locul rămas acolo gol. Dar nu îmi pasă dacă îl minţi – poţi să-i spui că s-a înecat în lac sau că a fost luată de stafia vechiului dragon al lui Pellinore, dacă vrei.

— Şi ce să fac cu preotul? Când părintele Griffin va auzi că mi-am trimis fiica să devină vrăjitoare pe pământurile păgâne…

— Îmi pasă şi mai puţin ce îi spui lui, zise Morgaine. Dacă alegi să-i spui că ţi-ai pus sufletul zălog vrăjitoriilor mele ca să-ţi câştigi un soţ şi că ai promis în schimb prima ta fiică… Nu? Aşa mă gândeam şi eu.

— Eşti aspră, Morgaine, replică Elaine cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Nu pot să am câteva zile să o pregătesc să plece de lângă mine, să-i împachetez câteva lucruri de care va avea nevoie?…

— Nu are nevoie de multe. Un schimb de haine, dacă vrei, şi lucruri călduroase pentru drum, o mantie groasă şi încălţăminte robustă, nimic mai mult. În Avalon îi vor da rochia unei preotese novice. Crede-mă, adăugă ea cu blândeţe, va fi tratată cu dragoste şi reverenţă, ca o nepoată a celei mai mari preotese. Şi – cum spun preoţii voştri – nu i se dă omului mai mult decât poate duce. Nu va fi obligată la austeritate, până ce nu va avea vârsta să poată îndura asta. Cred că va fi fericită acolo.

— Fericită? În acea ţară a blestematelor vrăjitorii?

Morgaine spuse, iar convingerea totală din vorbele ei pătrunse în inima Elainei:

— Îţi jur, am fost fericită în Avalon şi în fiecare zi de când am plecat, de dimineaţa până seara, am tânjit să mă întorc acolo.

M-ai auzit vreodată minţind? Hai, lasă-mă să văd copilul.

— I-am poruncit să stea în camera ei şi să toarcă în singurătate până la apusul soarelui. A fost obraznică cu preotul şi este pedepsită.

— Dar îi anulez pedeapsa. Acum eu sunt tutorele ei şi mama ei adoptivă şi nu mai e niciun motiv să fie politicoasă cu preotul. Du-mă la ea.

Plecară a doua zi, în zori. Nimue plânsese la despărţirea de mama sa, dar la mai puţin de o oră de când erau plecate, începu să o iscodească pe Morgaine, curioasă, privind-o de sub gluga pelerinei. Era înaltă pentru vârsta ei, semănând mai puţin cu mama lui Lancelot, Viviane, şi mai degrabă cu Morgause sau Igraine, cu părul blond, dar cu destul roşcat în buclele blonde pentru ca Morgaine să se gândească la faptul că părul îi va fi roşcat când va fi mai mare. Iar ochii îi erau aproape de culoarea micilor violete de pădure, care creşteau la marginea pâraielor.

Băuseră doar puţin vin şi puţină apă înainte de plecare, aşa că Morgaine o întrebă:

— Îţi este foame, Nimue? Ne putem opri să mâncăm de îndată ce găsim o poieniţă, dacă vrei.

— Da, mătuşă.

— Foarte bine.

Şi în curând descălecă şi o ridică pe fetiţă de pe ponei.

— Trebuie…

Copilul îşi plecă ochii şi se foi…

— Dacă trebuie să dai afară apa, du-te după copacul acela cu servitoarea, şi să nu-ţi mai fie niciodată ruşine să vorbeşti despre ceea ce a creat Dumnezeu.

— Părintele Griffin spune că nu e cuviincios…

— Şi să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre ce ţi-a spus părintele Griffin, spuse Morgaine cu blândeţe, dar cu o nuanţă de fier în spatele vorbelor domoale. Asta aparţine trecutului, Nimue.

Când copila se întoarse, cu ochii larg deschişi de uimire, spuse:

— Am văzut pe cineva foarte mic iscodindu-mă din spatele unui copac. Galahad mi-a zis că ţi se spune Morgaine a Zânelor, ai fost o zână, mătuşă?

Morgaine clătină din cap şi răspunse:

— Nu, era unul dintre Cei Vechi ai dealurilor, sunt la fel de reali ca tine şi ca mine. E mai bine să nu vorbeşti despre ei, Nimue, şi să nu îi bagi în seamă. Sunt foarte timizi şi se tem de oamenii care locuiesc în sate şi la ferme.

— Atunci, ei unde locuiesc?

— Pe dealuri şi în păduri, spuse Morgaine. Nu pot suporta să vadă pământul, care este mama lor, agresat cu pluguri şi forţat să dea recolte – şi nu locuiesc în sate.

— Dacă nu ară şi nu culeg roadele, mătuşă, atunci ei ce mănâncă?

— Rădăcini, poame şi ierburi, fructe şi seminţe – carne nu gustă decât la marile sărbători. Aşa cum ţi-am spus, e mai bine să nu vorbim despre ei, dar poţi să le laşi nişte pâine la marginea poieniţei, este destulă pentru noi toţi.

Rupse o bucată dintr-o felie de pâine şi o lăsă pe Nimue să o ducă la marginea luminişului.

Într-adevăr, Elaine le dăduse destulă mâncare pentru zece zile, iar călătoria spre Avalon era scurtă. Morgaine mâncă şi ea puţin, o lăsă pe copilă să mănânce tot ce voia şi îi unse chiar ea mierea pe pâine; era timp destul s-o înveţe, în definitiv.

— Văd că nu mănânci carne, mătuşă. E zi de post?

Morgaine îşi aminti, dintr-odată, cum o întrebase şi ea acelaşi lucru pe Viviane.

— Nu, nu mănânc carne prea des.

— Nu-ţi place? Mie îmi place.

— Ei, bine, atunci mănâncă dacă vrei. Preotesele nu mănâncă prea des carne, dar nu este interzisă, mai cu seamă nu unui copil de vârsta ta.

— Sunt ca nişte călugăriţe? Postesc tot timpul? Părintele Griffin spune…

Se opri, amintindu-şi că i s-a cerut să nu mai pomenească despre ce spunea el, iar Morgaine fu plăcut impresionată; copilul învăţa repede.

— Am vrut să zic că nu trebuie să iei ceea ce spune el ca un ghid pentru propria ta purtare. Dar îmi poţi spune ce zice şi, într-o zi, vei învăţa să distingi singură ce este adevărat în spusele lui şi ce e o prostie sau mai rău.

— Spune că bărbaţii şi femeile trebuie să postească pentru păcatele lor.

Morgaine scutură din cap.

— Oamenii din Avalon postesc uneori, ca să-şi înveţe trupurile să îi asculte fără să ridice pretenţii care sunt greu de satisfăcut – sunt situaţii când trebuie să te descurci fără mâncare sau apă sau somn, iar trupul trebuie să fie slujitorul minţii, nu stăpânul ei. Nu poţi să-ţi programezi mintea pentru lucruri sfinte, pentru înţelepciune sau pentru lunga meditaţie care deschide minţii calea către alte tărâmuri, dacă trupul strigă: „Hrăneşte-mă!” Sau „Mi-e sete!” Aşa că ne educăm să potolim vociferările trupului. Înţelegi?

— Nu chiar, spuse şovăielnic copila.

— Vei înţelege când vei fi mai mare. Deocamdată, mănâncă-ţi pâinea şi pregăteşte-te de drum.

Nimue îşi termină pâinea cu miere şi îşi şterse bine mâinile cu un smoc de iarbă.

— Nici pe părintele Griffin nu l-am înţeles niciodată, dar el se enerva când nu înţelegeam. Am fost pedepsită când l-am întrebat de ce trebuie să postim şi să ne rugăm pentru păcatele noastre, când Hristos le-a iertat deja, iar el a spus că am fost învăţată lucruri păgâne şi a pus-o pe mama să mă trimită în camera mea. Ce sunt lucrurile păgâne, mătuşă?

— E tot ceea ce unui preot nu-i place, spuse Morgaine. Părintele Griffin e un prost. Nici cei mai buni preoţi creştini nu ar deranja nişte micuţi ca tine, care nu pot face niciun păcat, cu discuţii despre aşa ceva. Va fi timp destul să vorbim despre păcat, Nimue, când vei fi capabilă să-l faci sau să alegi între bine şi rău.

Nimue se urcă ascultătoare pe poneiul său, dar după un timp spuse:

— Mătuşă Morgaine, nu sunt o fetiţă atât de cuminte. Păcătuiesc tot timpul. Fac mereu lucruri rele. Nu mă mir deloc că mama a vrut să mă trimită departe. De aceea mă trimite într-un loc rău, fiindcă fac lucruri rele.

Morgaine simţi în gâtlej un fior de durere. Era pe cale să se urce pe calul ei, dar se repezi la Nimue şi o strânse în braţe cu putere, ţinând-o strâns şi sărutând-o, iar şi iar. Spuse, cu respiraţia tăiată:

— Să nu mai spui asta niciodată, Nimue! Niciodată! Nu este adevărat, îţi jur că nu e adevărat! Mama ta nu a vrut să te trimită departe şi, dacă ar fi crezut că Avalonul e un loc rău, nu te-ar fi trimis, indiferent cu ce aş fi ameninţat-o!

Nimue spuse cu voce scăzută:
— Atunci de ce sunt trimisă departe?
Morgaine o ţinea încă strâns, cu toată puterea, în braţe.
— Pentru că ai fost promisă Avalonului înainte chiar de a te fi născut, copila mea. Pentru că bunica ta a fost preoteasă şi pentru că eu nu am nicio fiică pentru Zeiţă; iar tu eşti trimisă la Avalon ca să poţi învăţa înţelepciunea şi s-o slujeşti pe Zeiţă. Observă că îi curg lacrimile, nestăvilite, pe părul lui Nimue. Cine ţi-a spus că este o pedeapsă?
— Una dintre femei, în timp ce îmi împacheta hainele, şovăi Nimue. Am auzit-o spunând că mama nu ar trebui să mă trimită în acel loc rău, iar părintele Griffin mi-a spus adesea că sunt o fetiţă rea.
Morgaine se prăbuşi la pământ, ţinând-o pe Nimue în poală, legănând-o înainte şi înapoi.
— Nu, nu, spuse ea cu blândeţe, nu, draga mea. Eşti o fetiţă bună. Dacă eşti neastâmpărată sau leneşă sau neascultătoare, asta nu est, e un păcat, e doar pentru că nu eşti destul de mare ca să ştii să te porţi mai bine, iar când vei fi învăţată să faci ceea ce este bine, atunci aşa vei face.
Pe urmă, fiindcă se gândea că această conversaţie mersese deja prea departe pentru un copil atât de mic, spuse:
— Priveşte fluturele! Până acum nu am mai văzut niciunul de culoarea aceasta! Haide, Nimue, lasă-mă să te ridic din nou pe poneiul tău, spuse ea şi ascultă cu atenţie în timp ce fetiţa continua să sporovăiască despre fluturi.
Singură, ar fi ajuns la Avalon într-o singură zi, dar picioarele scurte ale poneiului lui Nimue nu puteau să străbată o distanţă atât de mare, aşa că dormiră peste noapte într-un luminiş. Nimue nu mai dormise niciodată afară şi întunericul o înfricoşă atunci când au stins focul, aşa că Morgaine o lăsă pe copilă să se cuibărească în cercul braţelor sale şi se întinse pe spate, arătându-i pe cer o stea după alta. Fetiţa era obosită de atâta călărit şi adormi curând, dar Morgaine zăcu trează, cu capul lui Nimue pe braţul său, simţind cum teama i se furişează în suflet. Fusese atât de mult timp plecată din Avalon. Pas cu pas, refăcuse încet toată învăţătura pe care şi-o putea aminti, dar uitase oare vreun lucru esenţial?
Adormi într-un târziu, dar, înainte de a se face dimineaţă, i se păru că aude paşi în luminiş şi Raven apăru în faţa ei. Purta

rochia ei neagră şi tunica din piele de cerb şi spuse:

— Morgaine, Morgaine, draga mea!

Glasul ei, glasul pe care Morgaine îl auzise doar o dată în toţi anii ei la Avalon, era atât de plin de bucurie şi uimire încât Morgaine se trezi dintr-odată şi privi împrejur, pe jumătate aşteptând să o vadă pe Raven acolo, în carne şi oase. Dar în poieniţă nu era nimic, cu excepţia unei urme de negură care umbrea stelele, iar Morgaine se întinse din nou, fără să ştie dacă a visat sau dacă, prin Viziune, Raven ştia că ea se apropie. Inima îi gonea, îi simţea bătăile, aproape dureroase, înlăuntrul pieptului.

„Nu ar fi trebuit să stau departe atâta timp, ar fi trebuit să încerc să mă întorc când a murit Viviane. Chiar dacă aş fi pierit făcând această încercare, ar fi trebuit s-o fac… Mă vor mai dori acum, bătrână, obosită, învechită, cu Viziunea îndepărtându-se încet de la mine, cu nimic nou să le aduc?…

Copila de lângă ea scoase un mic sunet prin somn şi se mişcă; se întoarse încet pe cealaltă parte şi se cuibări mai aproape în braţele ei. Morgaine îşi puse un braţ în jurul ei, gândindu-se: „Le-o aduc pe nepoata lui Viviane. Dar, dacă mă lasă să mă întorc doar de dragul ei, acest lucru ar fi mai amar decât moartea. Oare Zeiţa m-a alungat pe vecie?”

În sfârşit adormi din nou şi nu se mai trezi până ce nu se făcu lumină; o brumă ceţoasă începu să cadă. Cu acest început prost, ziua merse prost; spre prânz, poneiul lui Nimue pierdu o potcoavă şi, deşi Morgaine era nerăbdătoare şi ar fi luat copilul pe calul ei – ea însăşi era una dintre cele mai uşoare poveri pentru un cal, care ar fi putut duce două ca ea fără probleme – nu vru să ducă poneiul şchiopătând, aşa că se întoarseră în căutarea unui sat şi a unui fierar. Nu voise să se ştie sau să se zvonească prin ţară că sora regelui a plecat către Avalon, dar acum nu mai avea de ales. În această parte de ţară erau atât de puţine noutăţi, încât orice se întâmpla, părea că prinde aripi. Ei bine, nu avea ce să facă, sărmanul animal rănit nu era de vină. Se întoarseră şi găsiră un sătuc abătut de la drumul principal. Toată ziua căzuse ploaia şi, deşi era în miezul verii, Morgaine tremura, iar copilul era ud şi neliniştit. Morgaine acordă puţină atenţie agitaţiei sale; îi era milă de ea, îndeosebi când Nimue începu să plângă încet după mama, dar nici în această privinţă nu avea ce face; şi una dintre primele lecţii ale unei preotese în

devenire era să suporte singurătatea. Va trebui pur şi simplu să plângă până ce îşi va găsi liniştea singură sau până când va învăţa să trăiască fără mama ei, aşa cum învăţaseră toate fetele din Casa Fecioarelor.

Trecuse deja de mult de amiază, deşi perdeaua de nori era atât de groasă încât nu puteau avea niciun indiciu despre locul în care se afla soarele. Totuşi, în această perioadă a anului, soarele apunea târziu, iar Morgaine nu voia să mai petreacă încă o noapte pe drum. Se hotărî să călărească până în sat şi se simţi încurajată când observă că, de îndată ce porniră din nou, Nimue încetă să mai scâncească şi începu să arate interes pentru locurile pe lângă care treceau. Acum erau foarte aproape de Avalon. Nimue era atât de somnoroasă, încât aţipi în şa şi în cele din urmă Morgaine o ridică de pe ponei şi o ţinu în faţa ei, pe cal. Dar copila se trezi când ajunseră pe malurile lacului.

— Am ajuns, mătuşă? întrebă ea când fu din nou pe picioarele ei.

— Nu, dar acum nu mai e departe, spuse Morgaine. Într-o jumătate de oră, dacă totul merge bine, vei fi gata să mănânci de cină şi să te culci.

„Şi dacă nu va merge totul bine?” Morgaine refuza să se gândească la asta. Îndoiala era fatală pentru putere şi pentru Viziune. Cinci ani petrecuse, refăcându-şi cu trudă paşii de la început. „Oare am puterea să mă întorc?…”

— Nu văd chiar nimic, spuse Nimue. Acesta este locul? Dar nu văd nimic aici, mătuşă. Şi privi înspăimântată la ţărmurile ce se iveau întunecate, la trestiile singuratice susurând în ploaie.

— Ne vor trimite o luntre, spuse Morgaine.

— Dar de unde vor şti că suntem aici? Cum ne pot vedea pe ploaia asta?

— O voi chema eu. Nu vorbi, Nimue.

Înlăuntrul ei se auzi ecoul unui plâns de copil înspăimântat, dar acum, când stătea în sfârşit pe ţărmurile de acasă, simţi vechea învăţătură ţâşnind la suprafaţă, umplând-o ca pe o cupă care se revărsa. Îşi plecă pentru o clipă capul în cea mai arzătoare rugăciune din viaţa ei, apoi trase adânc aer în piept şi îşi ridică braţele în invocare.

Pentru o clipă, cu inima zdrobită de teama eşecului, nu simţi nimic; apoi, o rază de lumină coborî asupra ei, o auzi pe fetiţa de lângă ea cu respiraţia întretăiată de uimire, dar nu avea timp

pentru asta, îşi simţea trupul ca un pod de lumină între Cer şi Pământ. Nu rosti conştient cuvântul puterii, dar simţi cum acesta o străbate ca un tunet prin întreg trupul… Linişte. Linişte. Nimue, palidă şi fără grai, stătea lângă ea. Apoi, apele înceţoşate şi întunecate ale lacului se învolburară, ca o negură fierbând… apăru o umbră şi pe urmă, lungă, întunecată şi strălucitoare, luntrea din Avalon, ieşi încet dintre neguri. Morgaine răsuflă, într-un oftat prelung, care era pe jumătate un suspin.

Mai mulţi bărbaţi mici şi bruneţi săriră din luntre şi unul dintre ei luă caii de căpăstru, plecându-se în faţa lui Morgaine şi spunând:

— Îi voi duce pe celălalt drum, doamnă.

După care dispăru în ploaie. Un altul se trase înapoi, astfel că Morgaine putu păşi prima în luntre, o ridică pe copila care căsca ochii mari şi întinse o mână servitorilor înfricoşaţi. Încă în tăcere, cu excepţia cuvintelor murmurate de omul care luase caii, luntrea pluti în largul lacului.

— Ce este umbra aceea, mătuşă? şopti Nimue în timp ce vâslaşii duceau luntrea tot mai departe de ţărm.

— Este biserica Glastonbury, spuse Morgaine, surprinsă că vocea îi era atât de liniştită. Este pe cealaltă insulă, pe care nu o putem vedea de aici. Bunica ta, mama tatălui tău, este îngropată acolo. Într-o zi, poate, îi vei vedea piatra funerară.

— Mergem acolo?

— Astăzi nu.

— Dar luntrea se îndreaptă direct într-acolo… Am auzit că acolo, la Glastonbury, este şi o mănăstire.

— Nu, spuse Morgaine, nu mergem acolo. Aşteaptă să vezi şi taci din gură.

Acum urma adevărata probă. Ei au putut s-o vadă din Avalon, cu ajutorul Viziunii, şi să-i trimită luntrea, dar dacă ea va putea să despartă negurile spre Avalon… acesta va fi proba pentru tot ce făcuse în toţi aceşti ani. Nu trebuia să încerce şi să dea greş, trebuia pur şi simplu să se ridice şi să facă asta, fără să se oprească pentru a gândi. Se aflau acum în chiar mijlocul lacului, de unde încă o bătaie a vâslelor le-ar duce direct în curentul care curgea către insula Glastonbury… Morgaine se ridică iute, cu veşmintele fluturându-i în jurul trupului, şi îşi înălţă braţele. Din nou, îşi aminti… era ca prima dată când făcuse asta, cu un

şoc de uimire că fluxul de putere fantastică era tăcut, când ar trebui să explodeze… Nu îndrăzni să-şi ridice ochii, până când nu o auzi pe Nimue strigând de teamă şi uimire… Ploaia încetase şi sub ultima strălucire a soarelui la apus, insula Avalonului se întindea verde şi frumoasă înaintea lor, razele soarelui străbătând prin cercul de pietre de pe Tor, lumina soarelui prelingându-se pe pereţii albi ai templului. Morgaine o văzu prin perdeaua de lacrimi; se clătină în luntre şi ar fi căzut, dacă nu ar fi avut o mână aşezată pe umerii ei.

„Acasă, acasă… sunt aici, vin acasă…”

Simţi cum luntrea zgârie ţărmul. Părea nepotrivit să nu poarte îmbrăcămintea unei preotese, deşi pe sub rochie avea legat la brâu, ca de obicei, micul cuţit al lui Viviane. Nu părea potrivit… voalurile ei de mătase, inelele de pe degetele-i înguste… Regina Morgaine din Ţara Galilor de Miazănoapte, nu Morgaine din Avalon… Ei bine, asta putea fi schimbat. Îşi ridică mândră capul, respirând adânc, şi luă copila de mână. Oricât s-ar fi schimbat, oricât de mulţi ani se scurseseră, ea era Morgaine a Avalonului, preoteasă a Marii Zeiţe. Dincolo de lacul negurilor şi al umbrelor, poate că era regina unui rege bătrân şi demn de batjocură, într-o ţară îndepărtată… dar aici era preoteasă născută din stirpea regală a Avalonului.

Văzu fără mirare că, în timp ce păşea pe pământ, înaintea ei stătea un şir de slujitori care se înclinau, iar în spatele lor, aşteptând-o, trupurile înveşmântate în negru ale preoteselor… Ştiuseră şi veniseră să o întâmpine la întoarcerea acasă. Şi, prin rândul de preotese, zări un chip şi un trup pe care le mai văzuse doar într-un vis, o femeie înaltă, cu părul blond de regină, prins jos pe frunte. Femeia veni la Morgaine repede, printre celelalte preotese, şi o îmbrăţişă.

— Bine ai venit, verişoară, spuse ea dulce. Bine ai venit acasă, Morgaine.

Iar Morgaine rosti numele pe care îl auzise doar în vis, până când Kevin îi vorbise de ea, confirmându-i visul.

— Te salut, Niniane, şi ţi-o aduc pe nepoata lui Viviane. Va fi crescută aici, iar numele ei este Nimue.

Niniane o studia cu curiozitate. Ce-o fi auzit despre ea în toţi aceşti ani? Dar apoi îşi mută privirea şi şi-o opri asupra micuţei.

— Iar aceasta este fiica lui Galahad?

— Nu, spuse Nimue. Galahad este fratele meu, eu sunt fiica

bunului cavaler Lancelot.

Niniane zâmbi:

— Ştiu, spuse ea, dar aici nu folosim numele pe care l-au dat tatălui tău saxonii; pentru noi el are acelaşi nume cu fratele tău. Ei, Nimue, ai venit aici să devii preoteasă?

Nimue privi de jur-împrejur, la priveliştea apusului de soare.

— Aşa mi-a spus mătuşa Morgaine şi mi-ar plăcea să învăţ să scriu şi să citesc şi să cânt la harpă şi să ştiu despre stele şi tot felul de lucruri, ca şi ea. Sunteţi cu adevărat vrăjitoare rele aici? Credeam că o vrăjitoare trebuie să fie bătrână şi urâtă, iar tu eşti foarte drăguţă. Îşi muşcă buza: Iar sunt obraznică.

Niniane râse.

— Întotdeauna să spui adevărul, copilă. Da, sunt vrăjitoare, nu cred că sunt urâtă, dar trebuie să hotărăşti singură dacă sunt bună sau rea. Voi încerca să fac voinţa Zeiţei şi asta e tot ce poate face oricine.

— Voi încerca să fac asta, dacă îmi spui cum, spuse Nimue.

Soarele căzu sub linia orizontului şi, dintr-odată, ţărmurile fură toate cenuşii în amurg. Niniane făcu un semn şi un servitor care ţinea o singură torţă se apropie de un altul, iar lumina trecu iute din mână în mână, până ce ţărmul fu în întregime o explozie de lumină. Niniane o mângâie pe fetiţă pe obraz.

— Până când ai să creşti destul de mare ca să cunoşti voinţa ei pentru tine, te vei supune regulilor de aici şi vei asculta de femeile care te au în grijă.

— Voi încerca, spuse Nimue, dar mereu uit. Şi pun prea multe întrebări.

— Poţi pune cât de multe întrebări vrei, dacă e momentul potrivit pentru asemenea lucruri, spuse Niniane, dar ai călărit toată ziua şi este prea târziu; aşadar, pentru diseară, prima poruncă pe care ţi-o dau este să fii fetiţă cuminte şi să mergi să iei cina, să faci baie şi să te duci la culcare. Ia-ţi rămas-bun de la mătuşa ta acum, du-te cu Lheanna în Casa Fecioarelor.

Făcu semn unei femei robuste, cu un aer matern, îmbrăcată în haină de preoteasă. Nimue trase puţin de nas şi spuse:

— Trebuie să-mi iau la revedere acum? Nu vii să-mi spui la revedere mâine, mătuşă Morgaine? Credeam că voi fi cu tine aici.

Cu multă blândeţe, Morgaine spuse:

— Nu, trebuie să te duci în Casa Fecioarelor şi să faci aşa cum

ţi se spune. Îi sărută obrazul mătăsos ca o petală. Zeiţa să te binecuvânteze, draga mea. Ne vom reîntâlni când ea va voi. Şi, în timp ce vorbea, văzu cum aceeaşi Nimue creşte înaltă, devenind femeie, palidă, serioasă, cu semiluna albastră pictată între sprâncene, iar umbra Zeiţei Morţii…

Se clătină, iar Niniane întinse o mână să o sprijine.

— Eşti ostenită, doamnă Morgaine. Trimite copilaşul la culcare şi vino cu mine. Putem vorbi mâine.

Morgaine aşternu pe fruntea lui Nimue un ultim sărut şi fetiţa plecă supusă alături de Lheanna, iar Morgaine simţi o negură întunecată în faţa ochilor. Niniane îi dădu braţul şi spuse:

— Sprijină-te de mine. Vino la reşedinţa mea, unde te poţi odihni.

Niniane o duse către o locuinţă care fusese cândva a lui Viviane şi către camera micuţă unde dormeau, la rândul lor, preotesele care o îngrijeau pe Doamna Lacului. Singură, Morgaine reuşi să se adune. La un moment dat, se întrebă dacă Niniane o adusese aici ca să scoată în evidenţă că ea, nu Morgaine, era Doamna Lacului…

Apoi se opri, acel tip de intrigă era pentru curte, nu pentru Avalon. Niniane îi dăduse pur şi simplu cea mai convenabilă şi mai retrasă dintre camerele disponibile. Cândva, Raven locuise aici, în tăcerea ei, ca Viviane să o poată învăţa.

Morgaine îşi spălă trupul ostenit, se înveşmântă în rochia lungă de lână nevopsită, dar nu se atinse de vinul cald, cu mirodenii. Lângă cămin, era un vas de piatră pentru apă, iar ea scoase un polonic plin, bând cu lacrimi în ochi.

Preotesele din Avalon beau numai apă din Fântâna Sacră. Era din nou tânăra Morgaine, care dormea între pereţii căminului său. Se vârî în pat şi adormi ca un copil.

Nu ştiu niciodată ce anume o trezise. Se auzi un pas în cameră şi apoi linişte. Dar cu ultima pâlpâire a focului ce murea şi în lumina lunii care inunda camera, printre obloane, văzu un trup acoperit cu văluri şi, pentru o clipă, crezu că Niniane venise să vorbească cu ea; dar părul care se revărsa pe umeri era lung şi negru, iar chipul întunecat, frumos şi liniştit. Pe o mână, putu zări urma întunecată şi îngroşată a unei vechi cicatrice… Raven! Se ridică şi spuse:

— Raven, eşti tu?

Raven îşi acoperi buzele cu degetele, făcând vechiul semn al

tăcerii; veni lângă Morgaine, se aplecă asupra ei şi o sărută. Fără o vorbă, îşi scoase mantia lungă şi se întinse alături de ea, luând-o în braţe. În semiîntuneric, Morgaine putu să vadă celelalte cicatrice întinzându-se de-a lungul braţului şi peste pieptul palid, greu… Niciuna dintre ele nu rosti vreun cuvânt, nici atunci, nici în timpul ce urmă. Se părea că lumea reală şi Avalonul se îndepărtau amândouă şi din nou ea era în umbrele ţării zânelor, ţinută strâns în braţele doamnei… Morgaine auzi în gând cuvintele străvechii binecuvântări a Avalonului, în timp ce Raven o atinse încet, cu linişte şi semnificaţie rituală, iar sunetul părea că tremură în jurul ei, în linişte. „Binecuvântate fie picioarele care te-au adus în acest loc… binecuvântaţi genunchii care se vor pleca în faţa altarului… binecuvântată fie poarta Vieţii…”

Pe urmă, lumea începu să curgă şi să se schimbe şi să se mişte în jurul ei, iar pentru o clipă, în acea linişte nu era Raven, ci o siluetă înconjurată de lumină, pe care o văzuse o dată, cu ani în urmă, într-un moment când traversase marea tăcere… Şi Morgaine ştiu că şi ea strălucea în lumină… Din nou liniştea profundă, care se revărsa… Şi apoi fu din nou Raven, întinsă lângă ea, cu părul ei parfumat cu ierburile folosite în ritualuri, cu un braţ deasupra ei, cu buzele tăcute abia atingând obrazul lui Morgaine. Ea văzu că în părul întunecat erau lungi şi palide şuviţe albe.

Raven se mişcă şi se ridică. Totuşi, nu vorbi, dar luă de undeva o semilună de argint, podoaba rituală a preoteselor. Morgaine ştiu, dintr-o suflare, că era cea pe care o lăsase pe patul ei din Casa Fecioarelor, în acea zi când plecase din Avalon, cu copilul lui Arthur în pântece… După un protest gâfâit, cu o jumătate de glas, o lăsă pe Raven să i-o prindă la gât; dar Raven îi arătă repede, cu ultima scânteie a luminii, sclipirea lamei unui cuţit pe care-l avea la brâu. Morgaine încuviinţă, ştiind că acest cuţit ritual al lui Viviane nu o va mai părăsi niciodată, cât va trăi. Era mulţumită că Raven trebuia să-l poarte pe cel pe care ea, Morgaine, îl abandonase, până când într-o zi îl va vedea legat la brâul lui Nimue.

Raven luă micul cuţit iar Morgaine privi, încremenită ca într-un vis, cum ea îl ridică; aşa să fie, chiar dacă vrea să împrăştie aici sângele meu, în faţa Zeiţei de la care am încercat să fug… Dar Raven întoarse cuţitul către propria ei beregată; se înţepă în

stern, vărsând o picătură de sânge, iar Morgaine, plecându-şi capul, luă cuţitul şi-şi făcu o tăietură mică, în dreptul inimii. „Suntem bătrâne, Raven şi cu mine, nu mai vărsăm sânge din pântece, ci din inimă...” Şi se întrebă, după aceea, la ce se referise. Raven se aplecă şi linse sângele de pe mica tăietură, Morgaine se aplecă şi atinse cu buzele pata mică ce izvora de pe pieptul lui Raven, ştiind că aceasta era o pecete care depăşea cu mult jurămintele pe care le făcuse când devenise femeie. Pe urmă Raven o trase din nou în braţele sale.

„Mi-am dăruit fecioria Celui Preamărit, am născut un copil pentru Zeu, am ars de pasiune pentru Lancelot, iar Accolon m-a făcut din nou preoteasă pe câmpurile binecuvântate de Fecioarele Primăverii. Totuşi, nu am cunoscut niciodată ce înseamnă să fii primit pur şi simplu în iubire...” Lui Morgaine i se părea, pe jumătate prin vis, că stătea în poala mamei sale... Nu, nu Igraine, ci în braţele Marii Mame.

Când se trezi, era singură. Deschizând ochii în lumina soarelui din Avalon, plângând de bucurie, se întrebă, o clipă, dacă visase. Totuşi, în dreptul inimii avea o mică pată de sânge; şi pe perna de alături era semiluna de argint, podoaba rituală a preoteselor, pe care o părăsise când plecase din Avalon. Şi totuşi, cu siguranţă, Raven i-o legase la gât...

Morgaine şi-o legă în jurul gâtului, cu cureluşa ei subţire. Nu o va mai părăsi niciodată; va fi îngropată, ca Viviane, cu această podoabă în jurul gâtului. Degetele îi tremurau în timp ce lega cureluşa de piele, ştiind că aceasta era o reconsacrare. Mai era ceva pe pernă şi, preţ de o clipă, se mişcă şi se modifică, un boboc de trandafir, un trandafir înflorit, iar când Morgaine îl luă în mână, era fructul de măceş, plin, rotund şi roşu aprins, pulsând de viaţa aspră. În timp ce o privea, se zbârci, ofilită, zăcând uscată în mâna ei, iar Morgaine înţelese, dintr-odată. Floarea şi fructul sunt doar începutul. Viaţa şi viitorul stau în sămânţă.

Cu un oftat lung, strânse sămânţa într-o bucată de mătase, ştiind că trebuie să plece din nou din Avalon. Lucrarea ei nu era terminată, iar ea îşi alesese locul pentru lucrarea sa atunci când plecase din Avalon. Într-o bună zi, poate, se va întoarce, dar vremea aceea nu sosise încă.

„Iar ceea ce sunt eu trebuie ascuns, aşa cum trandafirul stă ascuns în sămânţă.” Se ridică şi îşi puse veşmintele de regină.

Rochia de preoteasă trebuia să fie din nou a ei, într-o zi, dar mai avea încă de câştigat dreptul de a o purta. Apoi stătu şi aşteptă să o cheme Niniane.

Când intră în camera centrală, acolo unde o înfruntase atât de des pe Viviane, timpul se clătină şi se roti şi se răsuci, astfel încât lui Morgaine i se păru, pentru o clipă, că trebuie s-o vadă pe Viviane stând acolo unde stătuse atât de des, părând mică în scaunul înalt şi totuşi impresionantă, umplând întreaga încăpere... Apoi clipi, iar acolo era Niniane, înaltă şi subţire şi blondă; i se păru că Niniane nu era altceva decât un copil care stătea în joacă pe tron.

Pe urmă, îi veni în minte dintr-odată, ceea ce îi spusese Viviane pe când stătea în faţa ei, cu mulţi ani în urmă: „Ai ajuns la un stadiu în care supunerea poate fi temperată cu propria ta judecată.” Şi, pentru o clipă, i se păru că judecata ei cea mai bună ar fi să se dea la o parte chiar acum, să îi spună Ninianei doar cuvinte care ar putea s-o încurajeze. Apoi fu cuprinsă de o răbufnire de frustrare la gândul că acest copil, această fată nesocotită şi banală, îmbrăcată în hainele unei preotese, avea dreptul să stea acolo unde stătuse Viviane şi să poruncească în numele Avalonului. Fusese aleasă doar fiindcă era din sângele lui Taliesin.

„Cum îndrăzneşte să stea aici şi să-mi poruncească mie?!...”

Privi în jos, spre fată, ştiind, fără să fie sigură cum, că luase asupra ei vechea strălucire şi maiestuozitate, iar pe urmă, cuprinsă dintr-odată de Viziune, avu impresia că citeşte gândurile Ninianei.

„Ea ar trebui să fie aici, în locul meu”, gândea Niniane, „cum pot să-i vorbesc cu autoritate reginei Morgaine a Zânelor?...” Apoi gândul deveni neclar – jumătate admiraţie pentru ciudata şi puternica preoteasă din faţa ei, jumătate invidie; „Dacă nu ar fi plecat de la noi şi nu şi-ar fi trădat datoria, nu m-aş lupta eu acum să ocup locul pentru care ştim amândouă că nu sunt potrivită.”

Morgaine se apropie şi îi luă mâna, iar Niniane fu surprinsă de glasul ei blând.

— Îmi pare rău, sărmana mea copilă, mi-aş da chiar viaţa să mă întorc aici şi să-ţi iau povara. Dar nu pot, nu îndrăznesc, nu pot să mă ascund aici şi să mă eschivez de la misiunea ce mi s-

a încredinţat, fiindcă mi-e dor de casă.

Nu mai simţea nici aroganţă, nici dispreţ faţă de fata care fusese forţată, împotriva voinţei ei, să stea pe locul ce ar fi trebuit să fie al ei, ci doar milă pentru ea:

— Mi-am început misiunea în ţara de apus şi trebuie să mi-o îndeplinesc. Dacă o las pe jumătate făcută, ar fi fost mai bine să n-o fi început niciodată. Nu poţi să-mi iei locul acolo şi astfel, Zeiţa să ne ajute pe amândouă, trebuie să-mi ţii locul aici. Se aplecă şi o îmbrăţişă, strângând-o cu putere: Biata mea verişoară, avem amândouă o soartă şi nu putem scăpa de ea… Dacă aş fi rămas aici, Zeiţa ar fi lucrat cu mine într-un anumit fel, dar chiar dacă am încercat să fug de datoria pe care o aveam prin jurământ, Zeiţa mi-a adus-o în faţă iar… Niciuna dintre noi nu poate scăpa. Suntem, amândouă, în mâinile ei şi este prea târziu să spunem că ar fi fost bine într-un fel sau altul… ea face cu noi ceea ce vrea.

Niniane rămase rigidă şi distantă pentru o clipă, apoi ciuda i se topi şi se lipi de Morgaine, aproape la fel cum făcuse Nimue. Reţinându-şi lacrimile, ea spuse:

— Am vrut să te urăsc…

— Şi eu pe tine, poate… spuse Morgaine. Dar ea a vrut altfel şi înaintea ei suntem surori…

Şovăitoare, cu buzele refuzând să rostească acele cuvinte atât de mult timp reţinute, ea adăugă altceva, iar Niniane îşi înclină capul şi murmură răspunsul potrivit. Apoi ceru:

— Spune-mi despre lucrarea ta la apus, Morgaine. Nu, stai aici, lângă mine, între noi nu e nicio diferenţă de rang, ştii asta…

Când Morgaine îi spuse ceea ce putea să-i spună, Niniane încuviinţă.

— Am auzit de la Merlin câte ceva din toate acestea, înseamnă că, în ţara aceea, oamenii se întorc din nou la vechea credinţă… dar Uriens are doi fii şi cel mai în vârstă îi este moştenitor. Sarcina ta este, aşadar, să te asiguri că în Ţara Galilor va domni un rege din Avalon… ceea ce înseamnă că Accolon trebuie să urmeze tatălui său.

Morgaine închise ochii şi rămase cu capul plecat, într-un târziu, spuse:

— Nu voi ucide, Niniane, am văzut prea mult război şi sânge vărsat. Moartea lui Avalloch nu ar rezolva nimic; acolo, de la venirea preoţilor, ei urmează rânduiala romană, iar Avalloch are

un fiu.

Niniane nu luă asta în seamă:

— Un fiu care ar putea fi crescut în vechea credinţă… Câţi ani are, patru?

— Atâţia avea când am venit eu în Ţara Galilor, spuse Morgaine gândindu-se la copilul care stătuse în poala ei şi se rezemase de ea, cu degetele lipicioase, şi o numise bunică. Destul, Niniane. Am făcut orice altceva, dar nici măcar pentru Avalon nu voi ucide.

Ochii fetei îi aruncară scântei albastre. Îşi ridică fruntea şi spuse, avertizând-o:

— Niciodată să nu numeşti acea fântână din care nu vei bea!

Şi dintr-odată, Morgaine îşi dădu seama că femeia din faţa ei era şi preoteasă, nu doar un copil obedient, aşa cum păruse. Nu ar fi putut fi niciodată acolo unde era, nu ar fi putut trece probele şi ordaliile care aveau loc când era numită Doamnă a Avalonului, dacă nu ar fi fost acceptată de Zeiţă. Cu umilinţă neaşteptată, îşi dădu seama de ce fusese trimisă aici. Niniane spuse, aproape ameninţător:

— Vei împlini voinţa Zeiţei când mâna ei se va aşeza asupra ta şi tu ştii asta, prin semnul pe care îl porţi…

Iar ochii ei zăboviră asupra pieptului lui Morgaine, de parcă ar fi putut vedea printre cutele rochiei sămânţa care era ascunsă acolo, sau semiluna de argint prinsă de cureluşa de piele. Morgaine îşi înclină capul şi şopti:

— Cu toţii suntem în mâinile ei.

— Aşa să fie, spuse Niniane şi, pentru o clipă, se făcu atât de linişte în încăpere, încât Morgaine putea să audă saltul unui peşte în lacul de dincolo de marginile casei. Pe urmă spuse:

— Ce ştii de Arthur, Morgaine? Poartă încă sabia Regalităţii druide? îşi va onora legământul, în cele din urmă? Poţi să-l faci să şi-l onoreze?

— Nu cunosc inima lui Arthur, spuse Morgaine şi aceasta era o mărturisire amară. Am avut putere asupra lui şi am fost prea slabă ca s-o folosesc. Am azvârlit-o deoparte.

— Trebuie să jure din nou că îşi va onora jurământul faţă de Avalon, altfel trebuie să-i iei înapoi sabia, iar tu eşti singura persoană din lume căreia i se poate încredinţa această misiune. Excalibur, sabia Sfintei Regalităţi, nu trebuie să rămână în mâinile unuia care îl urmează pe Hristos. Ştii că Arthur nu are

niciun fiu de la regina lui şi că l-a numit pe fiul lui Lancelot, pe numele său Galahad, să-i fie urmaş, căci regina începe să îmbătrânească.

Morgaine gândi: „Guinevere e mai tânără decât mine, iar eu aş mai putea încă să nasc un copil, dacă nu aş fi avut de suferit la naşterea lui Gwydion. De ce sunt atât de siguri că Guinevere nu va naşte niciodată?” Dar în faţa siguranţei lui Niniane, nu puse nicio întrebare. Era destulă vrajă în Avalon şi, fără îndoială, ei au ochi şi mâini la curtea lui Arthur şi, într-adevăr, ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi ca creştina Guinevere să-i dea lui Arthur un fiu… Nu acum.

— Arthur are un fiu, spuse Niniane, şi cât timp nu i-a sosit ceasul, există un regat pe care îl poate lua – un loc unde să înceapă recucerirea acestui pământ pentru Avalon. În rânduiala străveche, fiul unui rege însemna puţin, fiul Doamnei era totul, iar fiul surorii regelui era moştenitorul acestuia… Ştii ce vreau să spun, Morgaine?

Accolon trebuie să urmeze la tron în Ţara Galilor. Morgaine auzise asta din nou. „Şi fiul meu… este fiul regelui Arthur”. Acum totul era logic. Chiar şi sterilitatea ei după naşterea lui Gwydion. Dar întrebă:

— Dar cum rămâne cu moştenitorul lui Arthur, fiul lui Lancelot?

Niniane dădu din umeri şi, pentru o clipă, Morgaine se întrebă, îngrozită, dacă urma ca şi lui Nimue să-i fie dată aceeaşi putere asupra conştiinţei lui Galahad care îi fusese dată ei asupra lui Arthur.

— Nu pot vedea toate lucrurile, spuse Niniane. Dacă ai fi fost tu Doamnă aici… dar timpul a trecut şi trebuie făcute alte planuri. S-ar putea, totuşi, ca Arthur să-şi onoreze jurământul faţă de Avalon şi să-şi păstreze sabia Excalibur şi atunci va fi o cale de urmat. Şi s-ar putea să nu facă asta şi atunci va fi o altă cale, pe care ea o va pregăti, iar pentru ducerea ei la bun sfârşit vom avea fiecare misiunea noastră. Iar următorul rege va domni din Avalon. Când Arthur va cădea – deşi stelele spun că va trăi până la bătrâneţe – atunci se va ridica regele Avalonului. Sau, de nu, spun stelele, va cădea o asemenea întunecime peste acest pământ, încât va fi ca şi când nu ar fi existat niciodată. Iar când următorul rege va lua puterea, atunci Avalonul va reveni pe făgaşul principal al timpului şi al istoriei… Şi apoi va fi un

rege vasal peste ţările de la Apus, care va domni asupra oamenilor din Triburi. Accolon se va ridica, în calitate de consort al tău – şi tu eşti cea care trebuie să pregăteşti ţara pentru marele rege din Avalon.

Din nou, Morgaine îşi plecă fruntea şi spuse:

— Sunt în mâinile tale.

— Trebuie să te întorci acum, dar mai întâi trebuie să cunoşti pe cineva. Vremea lui nu a sosit încă... dar va mai fi încă o misiune pentru tine. Îşi ridică mâna şi, de parcă ar fi aşteptat alături, o uşă se deschise şi un bărbat înalt intră în încăpere.

La vederea lui, Morgaine simţi în piept o durere atât de mare încât, pentru o clipă, i se păru că nu mai putea să respire. În faţa ei era Lancelot născut încă o dată – tânăr şi suplu ca o flacără întunecată, cu părul căzându-i în bucle pe obraji, cu faţa tuciurie îngustă, zâmbind... Lancelot, aşa cum fusese în ziua când au fost împreună în umbra cercului de pietre, de parcă timpul ar fi alunecat şi s-ar fi întors înapoi, ca în ţara zânelor...

Şi apoi ştiu cine trebuie să fie. Se apropie şi se înclină să-i sărute mâna. Şi mersul era al lui Lancelot, mişcările unduitoare, care păreau aproape un dans. Dar purta hainele unui bard şi pe frunte avea un mic tatuaj ca o ghindă, iar în zona încheieturilor se încolăceau şerpii Avalonului. Timpul se clătină în mintea ei.

„Dacă Galahad e să fie rege în ţară, atunci fiul meu este Merlin, genul întunecat, gata de jertfă?” Pentru o clipă, i se păru că se mişcă printre umbre, rege şi druid, umbra strălucitoare care stătea lângă tronul lui Arthur ca regină şi ea, cea care îl născuse pe fiul din umbră al lui Arthur... Doamnă întunecată a puterii.

Ştia că orice ar spune ar fi prostesc.

— Gwydion, nu semeni cu tatăl tău.

El clătină din cap.

— Nu, spuse el, port sângele Avalonului. Cândva, l-am privit pe Arthur când a făcut un pelerinaj la Glastonbury, acest Arthur, regele nostru.

Zâmbetul lui era sălbatic, fugar.

— Nu ai niciun motiv să-ţi iubeşti vreunul dintre părinţi, Gwydion, spuse Morgaine şi mâna i se strânse peste a lui, dar surprinse o privire fugară în ochii lui, ură de gheaţă... Apoi dispăru, şi el era din nou tânărul druid zâmbitor.

— Părinţii mi-au dat darul cel mai de preţ, sângele regal al

Avalonului. Şi îţi mai cer încă un lucru, doamnă Morgaine.

Iraţional, ar fi dorit să i se adreseze, măcar o dată, numind-o mamă.

— Cere, iar dacă îţi pot da acel lucru, va fi al tău.

Gwydion spuse:

— Nu e un dar mare. Cu siguranţă, peste nu mai mult de cinci ani de acum înainte, mă vei duce să-l văd pe Arthur şi îi vei spune că sunt fiul lui. Sunt conştient – un zâmbet iute, tulburător – că nu mă poate recunoaşte ca moştenitorul său. Dar vreau să-şi privească fiul în faţă. Nu cer mai mult de atât.

Ea îşi plecă fruntea:

— Cu siguranţă, îţi datorez măcar atâta, Gwydion.

Guinevere putea să creadă ce vrea, Arthur făcuse deja penitenţă pentru asta. Orice bărbat ar fi mândru de acest tânăr druid, grav şi solemn. Şi ea la fel... după toţi aceşti ani, ştia asta... îi fusese ruşine de ceea ce se întâmplase, aşa cum ştia că simţise asta în toţi anii de când plecase din Avalon. Acum, când îşi vedea fiul matur, se plecă în faţa Viziunii precise a lui Viviane. Spuse:

— Îţi jur că acea zi va veni, jur pe Fântâna Sacră.

Ochii i se împăienjeniră şi, nerăbdătoare, încercă să-şi stăvilească lacrimile rebele... Acesta nu era fiul ei, poate că Uwaine era fiul ei, dar nu Gwydion. Acest tânăr chipeş, brunet, care semăna atât de mult cu Lancelot cel pe care îl iubise pe când era fată, nu era fiul ei. Îşi privea pentru prima dată mama care îl abandonase încă dinainte de a fi înţărcat, el era preot, iar ea preoteasă a Marii Zeiţe şi, dacă nu erau mai mult unul pentru celălalt, măcar nu erau mai puţin. Îşi puse mâna pe capul lui plecat şi spuse:

— Fii binecuvântat!

13

Regina Morgause renunţase de mult să nege că nu are Viziunea. Dar în acele zile de toamnă târzie, când mestecenii stăteau golaşi în bătaia vântului rece ca gheaţa care bătea peste Lothian, ea îl visase de două ori pe fiul ei vitreg, Gwydion şi nu fu defel surprinsă când unul dintre servitori îi spuse că pe drum soseşte un călăreţ.

Gwydion purta o mantie ciudat colorată, din stofă aspră şi

prinsă cu o broşă de os, aşa cum nu mai văzuse, iar când vru să-l cuprindă în braţe, el se retrase şi spuse, crispându-se:

— Nu, mamă! îşi puse braţul liber în jurul ei şi explică: Am fost rănit de sabie în Britania… Nu, nu e grav, o linişti el. Nu m-am infectat şi probabil că nu îmi va rămâne nicio cicatrice, dar când mă atingi, ţip de durere!

— Aşadar, te-ai luptat în Britania? Te credeam în siguranţă în Avalon, protestă ea, în timp ce îl conduse înăuntru şi îl aşeză lângă foc. Nu am vin de la miazăzi pentru tine…

El râse.

— M-am săturat de el, îmi ajunge berea de orz sau nişte tărie, dacă ai, cu apă fierbinte şi miere, dacă este. Am înţepenit de atâta călărit. O lăsă pe una dintre femei să-i scoată cizmele şi să-i atârne mantia la uscat, întinzându-se relaxat. Ce bine e să fiu aici, mamă.

Îşi duse cupa aburindă la buze şi bău cu plăcere.

— Şi ai venit de atât de departe călătorind prin frig, rănit? Ai avut de adus nişte veşti atât de importante?

El clătină din cap:

— Niciuna, îmi era dor de casă, nimic mai mult. Totul e atât de verde şi de liniştit şi de umed acolo, cu negură şi clopote de biserică… Jinduiam după aerul curat al văilor şi al mlaştinilor, după ţipătul pescăruşilor şi după chipul tău, mamă.

Se întinse să ia cupa, iar ea văzu şerpii de la încheietura mâinii lui. Nu era foarte versată în ştiinţa Avalonului, dar ştia că aceştia sunt semnul celui mai înalt rang al preoţiei. El îi văzu privirea şi încuviinţă, dar nu spuse nimic.

— Din Britania ai mantia aceea urâtă, atât de aspru ţesută şi atât de scurtă, potrivită doar pentru un servitor?

El chicoti:

— M-a ferit de ploaie. Am luat-o de la un mare conducător din ţările străine, care a luptat în legiunile celui ce îşi spunea împăratul Lucius. Oamenii lui Arthur nu au avut prea multă treabă cu el, crede-mă, iar când ne-a venit rândul să-i jefuim… Am în bagaje o cupă şi un inel de argint pentru tine, mamă.

— Ai luptat în armatele lui Arthur? întrebă Morgause.

Nu ar fi crezut niciodată că ar face asta. Gwydion văzu surpriza de pe chipul ei şi râse din nou.

— Da, am luptat sub Marele Rege care mi-a dat viaţă, spuse el cu un rânjet dispreţuitor. O, nu te teme, am avut ordin de la

Avalon. Am avut grijă să lupt printre războinicii lui Ceardig, conducătorul saxon al aliaţilor, care ţine la mine, şi să nu ajung sub ochii lui Arthur. Gawaine nu mă cunoştea şi am avut grijă ca Gareth să nu mă vadă, doar când eram înfăşurat într-o mantie ca aceea… Mi-am pierdut mantia în luptă şi m-am temut că, dacă aş purta o mantie din Lothian, Gareth ar veni să se uite la un ţăran rănit, aşa că am luat-o pe aceasta…

— Gareth te-ar fi recunoscut oriunde.

Morgause se gândi că el semăna foarte puţin cu băieţelul care îi şezuse cândva în poală. Gwydion spuse:

— Tare aş fi dorit să-i spun lui Gareth cine sunt, iar când am zăcut rănit şi slab, era s-o fac. Dar Gareth este omul lui Arthur şi îşi iubeşte regele, mi-am dat seama de asta, şi aş fi pus povara mea asupra celui mai bun dintre fraţi. Gareth… Gareth este singurul…

Nu îşi termină fraza, dar Morgause ştia ce ar fi spus; aşa străin cum era pretutindeni, Gareth era fratele şi prietenul lui drag. Pe neaşteptate, Gwydion rânji, alungând acel zâmbet îndepărtat care îl făcuse să arate atât de tânăr.

— Peste tot în armatele saxone, mamă, am fost întrebat iar şi iar, dacă sunt fiul lui Lancelot! Eu nu pot să văd prea bine asemănarea, dar pe de altă parte, chipul meu nu mi-e tocmai familiar… Mă privesc în oglindă doar când mă bărbieresc!

— Şi totuşi, spuse Morgause, oricine l-a văzut pe Lancelot, mai cu seamă oricine l-a văzut când era tânăr, nu poate să te privească fără să ştie că eşti rudă cu el.

— Am spus şi eu asemenea lucruri… mi-am luat uneori un accent breton şi am zis că sunt rudă cu regele Ban. Totuşi, aş crede că Lancelot, cu chipul lui care îl face să fie ca un magnet pentru toate fetele, ar fi putut avea destui bastarzi ca să nu fie o minune atât de mare pentru toată lumea ca unul sau altul să poarte chipul lui! Nu-i aşa? M-am întrebat, dar tot ce am auzit despre Lancelot a fost că s-ar putea să fie tatăl unui fiu al reginei, care ar fi fost trimis în taină să fie crescut de acea verişoară a ei pe care au căsătorit-o cu Lancelot… Poveşti despre Lancelot şi regină sunt multe, fiecare mai nebunatică decât cealaltă, dar toţi sunt de acord că, pentru orice altă femeie creată de Dumnezeu, el nu are nimic mai mult decât curtoazie şi vorbe frumoase. Unele femei chiar s-au aruncat în braţele mele, spunând că, dacă nu l-au putut avea pe Lancelot,

îl vor avea pe fiul lui… Rânji din nou. Trebuie să fi fost greu pentru galantul Lancelot. Am şi eu ochi pentru o femeie frumoasă, dar când se dau la mine în felul ăsta, ei bine…

Ridică din umeri, comic. Morgause râse.

— Aşadar druizii nu ţi-au răpit asta, fiule?

— În niciun caz, spuse el. Dar cele mai multe femei sunt nişte proaste, aşa că prefer să nu mă deranjez să fac jocul celor care se aşteaptă să le tratez ca pe ceva special sau să iau aminte la ceea ce spun. M-ai făcut să fiu rău cu femeile proaste, mamă.

— Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru despre Lancelot, căci nimeni nu a crezut niciodată că Guinevere avea mai multă minte decât atâta câtă îi trebuia ca să-şi ţină corsetul legat, iar în ceea ce-l privea pe Lancelot, mă îndoiesc că ea ar fi avut şi atâta.

Şi Morgause gândi: „Ai chipul lui Lancelot, fiule, dar ai mintea ageră a mamei tale!” Ca şi cum el i-ar fi auzit gândurile, puse jos cupa goală şi îi făcu semn unei slujnice, care dădu să i-o umple din nou!

— Ajunge! Sunt atât de obosit că m-aş îmbăta dintr-o singură sorbitură! Voi mânca de seară. M-am săturat de vânat, mi-e silă de carne şi mi-e dor de mâncarea de acasă… terci de ovăz şi cozonac… Mamă, m-am întâlnit cu doamna Morgaine înainte de a pleca în Britania.

„Acum de ce îmi spune asta?” se întrebă Morgause. „Nu fiindcă ar avea prea multă dragoste pentru mama lui!…” Şi pe urmă se simţi, dintr-odată, vinovată. „Am avut eu grijă să nu iubească pe nimeni altcineva decât pe mine.” Ei bine, făcuse ceea ce trebuia şi nu regreta asta.

— Cum arată verişoara mea?

— Nu pare tânără, spuse Gwydion, mi s-a părut că e mai bătrână decât tine, mamă!

— Nu, spuse Morgause, Morgaine e mai tânără decât mine cu zece ani.

— Şi totuşi, arată bătrână şi obosită, iar tu… Gwydion îi zâmbi, iar Morgause se simţi inundată dintr-odată de fericire. Se gândi: „Pe niciunul dintre propriii mei fii nu l-am iubit atât de mult ca pe el. Morgaine a făcut bine că mi l-a lăsat în grijă.”

— O, spuse ea, am îmbătrânit şi eu, fiule… aveam fii mari când tu te-ai născut!

— Atunci tu eşti de două ori mai vrăjitoare decât ea, spuse

Gwydion, căci oricine ar putea jura că ai trăit mult timp în ţara zânelor, fără ca timpul să te atingă... Pentru mine eşti la fel ca în ziua în care am plecat spre Avalon, mama mea.

Îi luă mâna, o apropie de buze şi o sărută, iar ea îl îmbrăţişă cu grijă, ca să-i ferească rana.

— Aşadar, Morgaine e acum regină în Ţara Galilor.

— Adevărat, spuse Gwydion, şi după cum am auzit, foarte preţuită de rege... Arthur l-a făcut pe fiul ei vitreg, Uwaine, membru al gărzii lui de corp, alături de Gawaine, iar el şi Gawaine sunt prieteni apropiaţi. Aş spune puternici şi devotaţi, amândoi, şi loiali faţă de Arthur, de parcă soarele ar răsări şi ar apune acolo unde ar urina el... Şi Morgause observă zâmbetul lui ironic. Dar e o greşeală pe care o fac mulţi bărbaţi... Iar eu am venit să vorbesc cu tine despre asta, mamă. Ştii ceva despre planul Avalonului?

— Ştiu ceea ce au spus Niniane şi Merlin când au venit să te ducă acolo, zise Morgause. Ştiu că eşti menit să fii urmaşul lui Arthur, chiar dacă el crede că va lăsa regatul acelui fiu al lui Lancelot. Ştiu că tu eşti tânărul cerb care îl va răpune pe Regele Cerb... spuse ea în vechiul grai, iar Gwydion îşi ridică fruntea.

— Atunci ştii totul, spuse el. Dar poate asta nu ştii... Nu se poate întâmpla acum. Fiindcă l-a învins pe acel roman care se voia împărat, acel Lucius, steaua lui nu a strălucit niciodată mai tare ca acum. Oricine ar ridica mâna împotriva lui Arthur ar fi sfârtecat în bucăţi de gloată sau de companionii lui... Nu am văzut niciodată un om atât de iubit. De aceea, cred, a trebuit să privesc de departe chipul lui, ca să văd ce anume face un rege să fie atât de iubit...

Glasul i se stinse în tăcere, iar Morgause se simţi stânjenită.

— Şi aşa ai făcut?

— Este un adevărat rege... chiar şi eu, care nu am niciun motiv să-l iubesc, am simţit acea vrajă pe care o creează în jurul lui. Nu îţi poţi închipui cât este de venerat.

— Ciudat, spuse Morgause, eu una nu l-am considerat niciodată remarcabil.

— Nu, fii cinstită, spuse Gwydion. Nu sunt mulţi – poate nu mai este niciunul în ţara aceasta care ar fi putut reuni toate facţiunile, aşa cum a făcut-o el! Romani, celţi, cei din Cornwall, compatrioţi de la apus şi anglii de la răsărit, oameni ai Britaniei, Vechiul Popor, oamenii din Lothian... toţi oameni sub jurământ,

sub steaua lui Arthur. Până şi acei saxoni cu care Uther s-a luptat cândva până la moarte s-au ridicat şi au jurat că Arthur va fi regele lor. E un mare luptător… Nu, nu prin el însuşi, nu se luptă mai bine ca orice alt războinic, nici pe jumătate atât de bine ca Lancelot sau chiar ca Gareth, dar e un mare general. Şi este ceva… ceva în fiinţa lui, spuse Gwydion. E uşor să-l iubeşti. Şi atât timp cât toţi îl venerează într-atât, eu nu pot avea nicio misiune.

— Atunci, spuse Morgause, dragostea lor trebuie, cumva, diminuată. Trebuie discreditat. Nu e mai bun decât oricine altul, Zeii ştiu asta. Te-a făcut pe tine cu propria lui soră şi este bine ştiut aici şi peste hotare că nu joacă un rol nobil cu regina lui. Există un nume pentru cel care se complace atunci când un alt bărbat îi face curte reginei, şi nu e un nume prea drăguţ.

— Sunt sigur, ceva poate să iasă din asta. Deşi, în aceşti ultimi ani, se spune, Lancelot a stat departe de curte şi a avut grijă să nu fie niciodată singur cu regina, pentru ca nicio umbră de scandal să nu cadă asupra numelui ei. Totuşi, se zice că ea a plâns ca un copil – şi Lancelot la fel – când i-a cerut permisiunea să plece la luptă alături de Arthur împotriva lui Lucius şi n-am văzut niciodată un om să lupte aşa cum a făcut-o Lancelot. S-ar fi zis că doreşte să se arunce orbeşte în moarte. Dar nu a fost nici măcar o dată rănit, de parcă viaţa lui ar fi fost vrăjită. Mă întreb… e fiul Marii Preotese a Avalonului, cugetă el. S-ar putea să aibă o protecţie supranaturală de vreun fel.

— Morgaine trebuie că ştie asta, spuse Morgause sec, dar nu ţi-aş sugera să o întrebi.

— Ştiu sigur că viaţa lui Arthur e vrăjită, căci poartă sabia sacră Excalibur, sabia Regalităţii druide, şi o teacă fermecată care îl fereşte de vărsarea de sânge. Fără ea, aşa mi-a spus Niniane, ar fi fost rănit de moarte în Pădurea Celidon şi după aceea… Lui Morgaine i s-a dat ca primă sarcină să ia înapoi această sabie de la Arthur, dacă nu îşi reînnoieşte jurământul de credinţă faţă de Avalon. Şi nu mă îndoiesc că mama mea e destul de şireată ca să facă asta. Mă îndoiesc că s-ar opri de la multe, mama mea. Dintre cei doi, cred că tata îmi place mai mult… El nu a ştiut ce lucru rău a făcut când m-a adus pe lume, cred.

— Nici Morgaine nu a ştiut asta, spuse Morgause tăios.

— O, sunt sătul de Morgaine, până şi Niniane a căzut sub

vraja ei, se răsti Gwydion. Nu începe şi tu să o aperi în faţa mea, mamă.

Morgause se gândi: „Şi Viviane era aşa, putea să farmece orice bărbat din lume ca să-i facă voia – şi orice femeie… Igraine s-a supus, docilă, poruncilor ei de a se mărita cu Gorlois şi, mai târziu, de a-l seduce pe Uther… Şi eu, în patul lui Lot… Iar acum Niniane făcuse ceea ce dorise Morgaine. Şi acest fiu adoptiv al ei avea şi el, bănuia, ceva din acea putere. Își aminti, dintr-odată şi cu durere neaşteptată, de Morgaine cu capul plecat, lăsându-şi părul să fie pieptănat, ca un copil, în noaptea când l-a conceput pe Gwydion; Morgaine, care fusese pentru ea ca o fiică pe care nu o avusese niciodată… Acum era sfâşiată între Morgaine şi fiul ei, care îi fusese mai drag decât propriii ei fii.

— O urăşti atât de mult, Gwydion?

— Nu ştiu ce simt, spuse el privind-o cu ochii negri, îndureraţi, ai lui Lancelot. Se pare că nu se potriveşte cu legămintele Avalonului să-mi urăsc atât de mult mama care m-a născut şi tatăl care mi-a dat viaţă… Aş vrea să fi fost crescut la curte, ca fiu al tatălui meu şi ca urmaş al lui de drept, nu să-i fiu cel mai aprig duşman… îşi aşeză capul pe braţe şi spuse, printre ele: Sunt obosit, mamă. Sunt sătul şi obosit de luptă şi Arthur e la fel acum… A adus pace în aceste insule… de la Cornwall la Lothian. Nu îmi place să mă gândesc că acest mare rege, acest mare om, este duşmanul meu şi că, pentru binele Avalonului, trebuie să-l nimicesc, să-l aduc la moarte sau dezonoare. Aş prefera să-l iubesc, aşa cum fac toţi. Mi-ar plăcea să-mi privesc mama nu ca mare preoteasă căreia îi datorez supunere, indiferent ce îmi porunceşte. Aş prefera ca ea să-mi fie mamă, nu Zeiţă. Aş vrea ca, atunci când Niniane e în braţele mele, să nu fie altceva decât iubita mea dragă, pe care o iubesc pentru că are chipul tău dulce şi glasul tău încântător… Sunt atât de obosit de zei şi zeiţe… Aş vrea să fi fost fiul tău şi al lui Lot şi nimic mai mult, sunt atât de sătul de soarta mea…

Şi rămase aşa, pentru un lung răstimp de linişte, cu faţa ascunsă, cu umerii tremurând. Şovăind, Morgause îl mângâie pe păr. În cele din urmă, îşi ridică capul şi spuse, cu un rânjet amar care îi interzicea să pomenească despre momentul lui de slăbiciune:

— Voi mai bea acum o cupă din acea băutură tare pe care o fac pe aceste dealuri, de data aceasta fără miere şi apă… Şi

când îi fu adusă, o bău dintr-o sorbire, fără măcar să se uite la acel terci de ovăz aburind şi la cozonacul pe care îl adusese fata. Ce se spunea în acele cărţi vechi ale lui Lot, când preotul casei ne-a bătut, pe Gareth şi pe mine, până ne-a umplut spinările de sânge, încercând să ne înveţe limba romanilor? Cine era bătrânul roman care spusese: „Să nu zici că un om e fericit până când nu e mort”? Misiunea mea, aşadar, este să aduc tatălui meu cea mai mare fericire dintre toate, şi atunci de ce să mă răzvrătesc împotriva destinului? făcu semn după băutură; când Morgause şovăi, el apucă ulciorul şi îşi umplu din nou cupa.

— Te vei îmbăta, fiul meu drag. Mănâncă-ţi mai întâi cina, nu vrei?

— Şi o să fiu beat, spuse Gwydion cu amărăciune. Aşa să fie. Beau pentru moarte şi dezonoare… a lui Arthur şi a mea! Din nou, goli cupa şi o aruncă într-un colţ, izbind-o cu un sunet metalic. Să fie, aşadar, cum au rânduit sorţii… Regele Cerb va domni în pădure până în ziua când a rânduit Doamna… căci toate fiarele au fost născute şi aduse laolaltă cu altele de felul lor şi au trăit şi au făcut voia forţelor vieţii şi, în cele din urmă, şi-au predat din nou sufletele în mâinile Doamnei…

Rosti cuvintele cu un accent ciudat, aspru, iar Morgause, neiniţiată în învăţătura druidă, ştiu că vorbele fuseseră acelea ale unui ritual şi tremură în timp ce el le rosti. Gwydion trase adânc aer în piept. Pe urmă, spuse:

— Dar la noapte voi dormi în casa mamei mele şi voi uita Avalonul şi regii şi cerbii şi sorţii. Nu-i aşa? Nu-i aşa? Şi, în timp ce băutura tare puse stăpânire pe el, se prăbuşi înainte, în braţele ei. Îl ţinu acolo, mângâindu-i părul negru şi frumos, care semăna atât de mult cu al lui Morgaine, iar el adormi la pieptul ei. Dar, chiar şi în vis, se zvârcoli şi gemu şi murmură de parcă visele lui erau rele, iar Morgause ştia că nu era doar din cauza durerii din rana lui nevindecată.

Cartea a patra
Prizonierul din stejar
1

Pe dealurile din Ţara Galilor de Miazănoapte, ploaia cădea zi după zi iar castelul regelui Uriens părea că înoată în negură. Pe

drumuri, noroiul era până la glezne, vadurile erau înecate de apele râurilor ce se prăvăleau tumultuoase de pe munţi şi o umezeală rece cuprinsese regiunea.

Morgaine, îmbrăcată cu mantia şi şalul greu, simţi că degetele i se înţepenesc şi îşi încetinesc mişcarea pe suveică, în timp ce o vâra prin război. Sări, dintr-odată, în picioare, iar suveica îi căzu din mâinile îngheţate.

— Ce este, mamă? întrebă Măline, clipind la auzul sunetului ascuţit, în liniştea încăperii.

— Pe drum e un călăreţ, spuse Morgaine. Trebuie să ne pregătim să-l întâmpinăm. Şi pe urmă, observând privirea tulburată a nurorii, se ocărî din nou că se lăsase să alunece în semi-transa pe care treburile femeieşti o aduceau mereu asupra ei, în ultima vreme. De mult încetase să mai toarcă, dar ţesutul, care îi plăcea, păruse sigur, dacă îşi ţinea spiritul treaz şi nu ceda monotoniei ei adormitoare, ca o transă.

Iar Măline se uita la ea cu acel fel al ei pe jumătate atent, pe jumătate exasperat, pe care îl evocau întotdeauna viziunile neaşteptate ale lui Morgaine. Nu că Măline ar fi crezut că e ceva rău sau măcar ceva magic în legătură cu ele – era doar starea ciudată a soacrei sale. Dar Măline îi spunea preotului despre aceste stări şi va veni iar şi va încerca să o întrebe, subtil, când apăreau, iar ea va trebui să afişeze chipul unei femei umile şi să se prefacă a nu şti despre ce vorbea. Într-o zi, va fi prea obosită sau prea nepregătită ca să-i pese şi îi va spune preotului ceea ce gândeşte. Atunci, chiar va avea despre ce vorbi…

Ei bine, ce-i făcut era bun făcut şi nu mai putea fi schimbat acum. Se înţelegea destul de bine cu părintele Eian, care fusese profesorul lui Uwaine – era un om educat pentru un preot.

— Spune-i părintelui că discipolul său va fi aici la ora prânzului, spuse Morgaine şi îşi dădu seama, o dată în plus, că o luase gura pe dinainte; ştiuse că Măline se gândise la preot şi răspunsese gândului ei, nu cuvintelor.

Morgaine ieşi din cameră, lăsând-o pe tânăra femeie privind lung.

Toată iarna, o iarnă grea, cu ploaie şi zăpadă şi furtuni repetate, venise un singur călător. Nu îndrăznise să toarcă, torsul îi deschidea prea repede porţile spre transă. Acum, se pare că şi ţesutul făcea acelaşi lucru. Ea cosea silitoare, făcând haine pentru toţi oamenii casei, de la Uriens până la cel mai mic

bebeluş al Mălinei, dar pentru ochii ei era greu să facă cusături fine. Iarna nu avea acces la ierburi şi plante proaspete şi nu putea să se ocupe prea mult de preparatul leacurilor şi al medicamentelor.

Nu avea nicio tovarăşă – însoţitoarele ei erau soţiile ostaşilor lui Uriens şi erau mai plictisitoare decât Măline, niciuna dintre ele nu putea să silabisească nici măcar un verset din Biblie şi fuseseră şocate că Morgaine ştia să scrie şi să citească şi cunoştea puţină latină şi greacă. Iar ea nu putea sta mereu la harpă. Îşi petrecuse iarna într-un delir de plictiseală şi de nerăbdare… cel mai rău, credea ea, din cauza faptului că fusese mereu prezentă tentaţia de a toarce şi de a visa, lăsându-şi gândurile să alunece, să-l urmeze pe Arthur la Camelot sau pe Accolon în căutările lui – îi venise, acum trei ani, ideea că Accolon ar trebui să petreacă destul timp la curte pentru ca Arthur să îl cunoască şi să aibă încredere în el. Accolon era însemnat cu şerpii Avalonului, iar asta s-ar putea dovedi o legătură de preţ pentru Arthur.

Dorul de Accolon îi era ca o durere constantă; în prezenţa lui, ea era ceea ce el văzuse mereu în ea: mare preoteasă, sigură de scopurile sale şi de sine. Dar aceasta era taina lor. În lungile perioade de singurătate, Morgaine trăia îndoieli şi temeri ce reveneau mereu: „Aşadar”, gândea ea, „nu era oare decât ceea ce o considera Uriens, o singuratică regină care îmbătrânea la trup şi la suflet, uscându-se şi ofilindu-se?”

Totuşi, încă ţinea frâiele casei, cu o mână fermă asupra poporului şi a oamenilor de la curte, astfel că toţi veneau să caute sfatul şi înţelepciunea ei. În ţară, se spunea: „Regina e înţeleaptă. Nici măcar regele nu face nimic fără sfatul ei.”

Triburile şi Vechiul Popor, ştia asta, aproape că o venerau, deşi ea nu îndrăznea să apeleze prea des la vechea religie. Acum, aflată în bucătărie, făcea aranjamente pentru o cină festivă – sau ceva cât se putea de asemănător, după o iarnă lungă, în care drumurile fuseseră închise.

Morgaine scoase din dulap câteva rădăcini şi fructe uscate din proviziile ei de preţ, câteva condimente pentru prepararea ultimei bucăţi de şuncă. Măline îi spusese părintelui Eian că Uwaine era aşteptat în sala mare, la cină. Morgaine trebuia să-i ducă ea însăşi vestea lui Uriens. Se duse sus, în camera lui, unde Uriens juca liniştit zaruri cu unul dintre ostaşii săi; camera

avea un miros greu şi închis, neaerisit şi stătut. „Cel puţin, îndelungatul lui atac de pneumonie din iarna aceasta a însemnat că nu se aştepta să împart patul cu el. Şi a fost la fel de bine că Accolon şi-a petrecut iarna în Camelot, în compania lui Arthur”, gândi Morgaine, „altfel poate am fi riscat necugetat şi am fi fost descoperiţi.”

Uriens lăsă jos cupa pentru zaruri şi o privi. Era mai slab, epuizat de îndelungata luptă cu febra. Fuseseră câteva zile când Morgaine crezuse că nu va supravieţui şi se luptase din greu să-i salveze viaţa, pe de-o parte pentru că, în ciuda oricăror lucruri, ţinea la el şi nu voia să-l vadă murind, pe de altă parte fiindcă, din momentul în care ar fi murit, Avalloch i-ar fi urmat la tron.

— Nu te-am văzut toată ziua, am fost singur, Morgaine, spuse Uriens cu o undă neliniştită de reproş. Huw nu e nici pe jumătate atât de plăcut privirii.

— De ce? întrebă Morgaine, potrivindu-şi glasul în acel ton de glumă groasă care lui Uriens îi plăcea. Înadins v-am lăsat singuri, crezând că, la vârsta ta, ai prins gust pentru tinerii chipeşi… dacă nu-l vrei, bărbate, înseamnă că-l pot avea eu?

Uriens chicoti.

— Îl faci pe bietul om să roşească, spuse el zâmbind bine dispus. Dar, dacă mă laşi singur toată ziua, ce pot decât să-i fac ochi dulci lui sau câinelui?

— Ei, am venit să-ţi aduc veşti bune. În seara asta, vei fi dus în sala mare pentru cină. Uwaine se îndreaptă încoace şi va ajunge înainte de ora cinei.

— În sfârşit, Domnul fie lăudat, spuse Uriens. Iarna asta am crezut că voi muri fără să-mi mai văd vreunul dintre fii.

— Presupun că Accolon se va întoarce pentru sărbătorile solstiţiului de vară.

Morgaine îşi simţi trupul străpuns de un dor atât de puternic încât era dureros, când se gândea la focurile de Beltane, până la care mai erau doar două luni.

— Părintele Eian mi-a cerut din nou să interzic ritualurile, spuse Uriens posomorât. M-am săturat să-i aud plângerile. Se gândeşte că, dacă tăiem crângul, oamenii se vor mulţumi cu binecuvântările lui asupra câmpurilor şi nu se vor mai îndrepta spre focurile de Beltane. E adevărat că, an de an, parcă vechea credinţă sporeşte tot mai mult… Credeam că, pe măsură ce bătrânii vor muri, aceasta se va împuţina. Eram dispus să o las

să moară încet, împreună cu Vechiul Popor care nu se putea obişnui cu noile rânduieli. Dar dacă tinerii de acum se întorc la căile păgâne, atunci trebuie să fac ceva… poate chiar să tai crângul.

„Dacă faci asta, voi face crimă”, gândi Morgaine, dar îşi îndemnă glasul la blândeţe şi raţiune.

— Ar fi o greşeală. Stejarii dau hrană pentru porci şi hrană pentru oamenii satelor; chiar aici a trebuit să folosim făină de ghindă în perioadele rele. Şi crângul e acolo de sute de ani, copacii sunt sacri…

— Chiar şi tu vorbeşti prea mult ca o păgână, Morgaine.

— Poţi spune că pădurea de stejari nu e creaţia lui Dumnezeu? replică ea. De ce să pedepsim copacii nevinovaţi fiindcă oameni nesăbuiţi se folosesc de ei într-un fel care nu îi place părintelui Eian? Credeam că îţi iubeşti pământul.

— Ei bine, chiar îl iubesc, spuse Uriens agitat, dar şi Avalloch spune că ar trebui să-l tai, ca păgânii să nu aibă niciun loc unde să se adune. Am putea construi acolo o biserică sau o capelă.

— Dar şi cei din Vechiul Popor sunt supuşii tăi, iar în tinereţe ai făcut Marea Cununie cu pământul. Îi vei priva de crângul care le e hrană şi adăpost şi propria lor capelă, ridicată de mâinile Domnului şi nu ale unui om? Atunci îi condamni să piară sau să moară de foame, aşa cum s-a întâmplat pe unele dintre pământurile curăţate.

Uriens îşi plecă privirea spre încheieturile mâinilor sale aspre şi bătrâne. Tatuajele albastre aproape că dispăruseră şi nu erau mai mult decât nişte pete palide.

— Bine ţi se spune Morgaine a Zânelor. Vechiul Popor nu ar putea avea un avocat mai bun. De vreme ce pledezi pentru adăpostul lor, doamnă, voi cruţa pădurea câtă vreme voi trăi, dar după mine Avalloch trebuie să facă după voia lui. Îmi aduci pantofii şi roba, ca să pot cina în sala mare, ca un rege şi nu ca un bătrân senil, în cămaşă de noapte şi papuci?

— Cu siguranţă, spuse Morgaine, dar nu te pot ridica acum. Va trebui să te îmbrace Huw.

Dar când bărbatul îşi isprăvi treaba, ea îl pieptănă pe Uriens şi îi chemă pe ceilalţi oşteni care aşteptau chemarea regelui. Cei doi bărbaţi îl ridicară, făcând între braţele lor un scaun, şi îl duseră în sala mare, unde Morgaine pusese perne pe tron, şi privi cum trupul bătrân era aşezat acolo.

În acel moment, auzi servitorii foindu-se şi călăreţi în curte.

…„Uwaine”, se gândi ea abia ridicându-şi privirea, în timp ce tânărul era condus în sala mare. Era greu să te obişnuieşti cu gândul că acest tânăr cavaler înalt, cu umeri largi şi cu o cicatrice de-a lungul obrazului, era băieţelul numai piele şi os care se apropiase de ea ca un animal sălbatic îmblânzit, în primul ei an de tristeţe şi disperare de la curtea lui Uriens.

Uwaine sărută mâna tatălui său, apoi se înclină în faţa lui Morgaine.

— Tată, dragă mamă…

— Mă bucur să te văd din nou acasă, feciorul meu, spuse Uriens.

Dar ochii lui Morgaine erau aţintiţi asupra celuilalt tânăr, care îl urmă în sala mare. Pentru o clipă, nu îi veni să creadă, de parcă ar fi văzut o fantomă… Cu siguranţă, dacă ar fi cu adevărat aici, l-ar fi văzut cu Viziunea… Pe urmă înţelese. „Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la Accolon, ca să nu înnebunesc…”

Accolon era mai slab decât fratele lui şi nu chiar atât de înalt. Ochii lui o săgetară pe Morgaine – o privire scurtă, pe furiş, în timp ce îngenunche înaintea tatălui său, dar glasul îi fu exact aşa cum trebuia atunci când i se adresă ei:

— Mă bucur că sunt din nou acasă, doamnă…

— Mă bucur că sunteţi aici amândoi, spuse ea neclintită. Uwaine, spune-ne cum ai dobândit cicatricea aceea îngrozitoare de pe obraz. De la înfrângerea lui Lucius, credeam că toţi bărbaţii i-au jurat lui Arthur să nu mai intre în nicio belea!

— Nimic neobişnuit, spuse Uwaine uşor. Un tâlhar care a intrat într-un fort părăsit şi s-a distrat prădând regiunea şi numindu-se rege. Fiul lui Lot, Gawaine, a mers împreună cu mine şi i-am venit uşor de hac, iar Gawaine şi-a găsit şi o nevastă cu ocazia asta… Doamna este o văduvă cu pământuri bogate. Cât despre asta – îşi atinse uşor cicatricea – în timp ce Gawaine se lupta cu stăpânul, eu m-am ocupat de slujitor – un ticălos hâd, care se bătea cu stânga şi a trecut de garda mea. Şi mai era şi neîndemânatic… prefer oricând să mă lupt cu un bun spadasin decât cu unul slab! Dacă ai fi fost acolo, nu aş fi avut chiar aşa o cicatrice… doftorul care m-a cusut avea mâinile ca nişte verze! Mi-a stricat chiar atât de mult înfăţişarea?

Morgaine se întinse şi atinse cu blândeţe obrazul crestat al

fiului ei vitreg.

— Pentru mine vei fi întotdeauna chipeş, fiule. Dar cred că mai pot încă să fac ceva… încă mai ai puroi şi eşti umflat; înainte de culcare, o să-ţi fac o compresă ca să se vindece mai bine. Trebuie că te doare.

— Da, recunoscu Uwaine, dar m-am considerat norocos că nu mi-a scos muşchiul, ceea ce s-a întâmplat unuia dintre oamenii mei. Au, ce moarte! Se scutură. Când rana s-a umflat, am crezut că asta mă aştepta şi pe mine, iar bunul meu prieten Gawaine a spus că, atâta timp cât pot să beau vin, nu e niciun pericol… şi m-a aprovizionat cum se cuvine. Jur că am fost beat timp de două săptămâni, mamă. Izbucni în râs. Aş fi dat toată prada din castelul acelui tâlhar pentru nişte supă de-a ta… Nu puteam să mestec pâine sau carne uscată şi aproape că am murit de foame. Am pierdut trei dinţi…

Morgaine se ridică şi îi mângâie rana:

— Deschide gura. Da, spuse ea şi făcu semn unui servitor. Adu-i lui sir Uwaine nişte tocană şi nişte terci de fructe. O vreme, n-ai voie nici măcar să încerci să mesteci mâncare tare. După cină, mă voi ocupa de asta.

— Nu voi refuza, mamă. Încă mă doare ca dracu' şi, pe lângă asta, la curtea lui Arthur este o fată… Nu vreau ca ea să se ferească de parcă aş fi întruchiparea unui diavol.

Chicoti.

Dar, cu toată durerea din rană, înfulecă enorm, spunând poveşti de la curte, până ce începură toţi să râdă. Morgaine nu îndrăznea să-şi ia privirea de la fiul ei vitreg, dar pe tot parcursul mesei simţi ochii lui Accolon asupra ei, încălzind-o, de parcă ar fi stat în lumina soarelui după o iarnă friguroasă.

Era o masă veselă, dar într-un târziu Uriens începu să arate obosit şi Morgaine îi chemă servitorii.

— E prima zi când ţi-ai părăsit patul, soţul meu, nu trebuie să te oboseşti prea mult.

Uwaine se ridică şi spuse:

— Lasă-mă pe mine să te duc, tată.

Se opri şi ridică trupul omului bolnav, ca pe un copil. Morgaine, urmându-i, se întoarse înainte de a ieşi din sala de mese, pentru a spune:

— Măline, ai tu grijă de toate aici… voi bandaja obrazul lui Uwaine înainte de a merge la culcare.

Curând, Uriens se vârî în pat, în camera lui, cu Uwaine stându-i alături, în timp ce Morgaine se duse la bucătărie să prepare compresa pentru obraz. Trebui să-l trezească pe bucătar şi să-l pună să mai încălzească apă, pe focul din bucătărie… Ar trebui să aibă mangal şi un cazan în camerele ei, dacă făcea asemenea treburi; de ce nu se gândise niciodată la asta? Merse sus şi îl aşeză pe Uwaine ca să-i poată pune pe obraz compresa din pânză fierbinte, udată cu preparate aburinde din ierburi, iar tânărul oftă uşurat în timp ce compresa începu să-i tragă durerea din rana infectată.

— O, dar îmi face bine, mamă. Fata aceea de la curtea lui Arthur n-ar şti să facă asta. Când o voi lua de soţie, vrei s-o înveţi câte ceva din meşteşugul tău? O cheamă Shana şi e din Cornwall. A fost una dintre doamnele reginei Isotta… Cum se face că acel Marcus îşi spune rege în Cornwall, mamă? Credeam că Tintagel îţi aparţine.

— Aşa şi este, fiule, îl am de la Igraine şi de la ducele Gorlois. Nu ştiam că Marcus crede că domneşte acolo, îndrăzneşte să spună că Tintagel este al său?

— Nu, căci ultima dată am auzit că nu are acolo niciun campion, spuse Uwaine. Sir Drustan a plecat în exil, în Britania…

— De ce? Era unul dintre oamenii împăratului Lucius? întrebă Morgaine.

Această discuţie despre curte era ca un suflu de viaţă în moartea acestui loc izolat. Uwaine clătină din cap.

— Nu, se vorbea că el şi regina Isotta ar fi fost îndrăgostiţi unul de altul. E greu s-o învinovăţeşti pe biata femeie… Cornwall e capătul lumii, iar ducele Marcus este bătrân şi cu toane şi şambelanii săi spun că mai e şi impotent… Grea viaţă pentru biata femeie, pe când Drustan e chipeş şi cântă la harpă, iar doamnei îi place muzica.

— Nu ai nicio altă flecăreală de la curte, în afară de răutăţile la adresa soţiilor altor bărbaţi? ceru Uriens făcând o mutră acră, iar Uwaine râse:

— Ei, bine, i-am spus doamnei Shana că tatăl ei ar face bine să-ţi trimită un mesager şi sper, dragă tată, că atunci când va veni, nu îl vei refuza. Shana nu e bogată, dar nu am mare nevoie de zestre, am dobândit destule bunuri în Britania… îi voi arăta câte ceva din prada mea şi am şi daruri pentru mama.

Se ridică şi mângâie obrazul lui Morgaine, când ea se aplecă

asupra lui, schimbându-i compresa cu una proaspătă.

— Ei bine, ştiu că nu eşti o femeie ca doamnă Isotta, să-i întorci spatele bunului meu tată bătrân şi să faci pe târfa.

Obrajii o usturau, se aplecă peste ibricul cu ierburi aburinde, strâmbând din nas la mirosul amar. Uwaine o credea cea mai bună femeie şi încrederea lui era dulce; totuşi simţea amărăciune pentru faptul că o ştia nemeritată.

„Cel puţin nu l-am făcut niciodată pe Uriens să pară un prost, nici nu i-am fluturat încă vreun alt iubit prin faţă…”

— Dar ar trebui să mergi în Cornwall când tata va fi destul de bine ca să călătorească, spuse Uwaine serios, crispându-se puţin când căldura compresei îi atinse un nou punct de pe obrazul inflamat. Ar trebui să fie limpede, mamă, că Marcus nu poate să ridice pretenţii asupra a ceea ce este al tău. Nu te-ai arătat în Tintagel de atâta amar de vreme, că oamenii obişnuiţi s-ar putea să uite că au o regină.

— Sunt sigură că nu se va ajunge la asta, spuse Uriens. Dar, dacă mă fac bine din nou, vara asta am să-l întreb pe Arthur, când merg la Rusalii, despre această problemă cu pământurile lui Morgaine.

— Iar dacă Uwaine se căsătoreşte în Cornwall, spuse Morgaine, va avea el grijă de Tintagel pentru mine… Ai vrea să fii castelanul meu, Uwaine?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, poate doar să dorm diseară fără patruzeci de dureri de dinţi diferite în maxilar.

— Bea asta, spuse Morgaine, turnând în vin unul dintre leacurile ei, dintr-o sticluţă.

— Cred că voi dormi fără asta, doamnă, sunt atât de bucuros să mă aflu acasă şi în propriul meu pat, în grija mamei mele. Uwaine se aplecă şi îşi îmbrăţişă tatăl şi sărută mâna lui Morgaine. Dar voi lua bucuros leacul tău.

Înghiţi leacul cu vin şi îi făcu semn unuia dintre ostaşii lui Uriens să-i lumineze calea spre camera lui. Accolon veni să-şi îmbrăţişeze tatăl şi spuse:

— Mă duc şi eu la culcare… Doamnă, sunt perne acolo, sau camera e goală şi pustie? N-am fost acasă de atâta timp, mă aştept să găsesc porumbei în vechea mea cameră, unde dormeam şi unde părintele Eian a încercat să-mi vâre latina în cap prin turul pantalonilor.

— I-am spus lui Măline să se asigure că ai tot ceea ce îţi

trebuie, spuse Morgaine, dar voi veni să văd. Mai ai nevoie de mine în seara asta, stăpâne? întrebă ea adresându-i-se lui Uriens, sau mă pot duce să mă culc?

Îi răspunse doar un sforăit uşor, iar omul lui, Huw, aşezându-l pe perne, răspunse:

— Du-te, doamnă Morgaine, dacă se trezeşte noaptea, voi avea eu grijă de el.

Când ieşiră, Accolon întrebă:

— Ce îl supără pe tata?

— A avut aprindere de plămâni iarna asta şi nu mai e tânăr.

— Şi tu ai purtat toată povara îngrijirii lui, spuse Accolon. Biată Morgaine…

Şi îi atinse mâna. Ea îşi muşcă buza la auzul glasului lui tandru. Înlăuntrul ei, ceva greu şi rece, îngheţat acolo de la venirea iernii, se topea şi ea crezu că se va pierde în lacrimi. Îşi plecă creştetul şi nu îl privi.

— Şi tu, Morgaine, nicio vorbă sau o privire pentru mine?… Accolon se întinse şi o atinse, iar ea spuse printre dinţii încleştaţi:

— Aşteaptă.

Chemă o servitoare să aducă perne curate şi o pătură, două, din magazie.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi pregătit cele mai bune aşternuturi şi cele mai bune pături şi paie curate pentru pat.

El spuse şoptit:

— Nu paie curate vreau în patul meu, dar ea refuză să-şi întoarcă faţa spre el, în timp ce femeile făceau patul şi aduceau apă fierbinte şi lumină şi îi atârnau armurile şi veşmintele în cui. Când ieşiră toate, el şopti:

— Pot veni în camera ta mai târziu, Morgaine?

Ea clătină din cap şi îi răspunse şoptit:

— Voi veni eu la tine… Eu pot avea o scuză că nu sunt în camera mea în miez de noapte dar, de când tatăl tău e bolnav, vin adesea să mă cheme… Nu trebuie să te găsească acolo…

Şi îl atinse repede, în tăcere, cu degetele. Simţi ca o arsură la atingerea lui. Apoi ea plecă împreună cu şambelanul să facă un ultim tur al castelului ca să se asigure că totul era încuiat şi în siguranţă.

— Dumnezeu să-ţi dea o noapte bună, doamnă, spuse el înclinându-se şi se depărtă.

Ea merse tiptil prin sala în care dormeau oştenii, păşind fără zgomot de-a lungul scărilor, pe lângă camera unde Avalloch dormea cu Măline şi copiii mai mici, cea în care tânărul Conn dormise cu îngrijitorul şi fraţii lui vitregi, înainte ca bietul flăcău să moară de aprindere la plămâni. În aripa mai îndepărtată erau camerele lui Uriens, una pe care Morgaine o păstra acum pentru ea, o alta atribuită de obicei oaspeţilor importanţi, iar la capătul îndepărtat era camera unde îl lăsase pe Accolon. Se furişă într-acolo cu gura uscată, sperând că el avusese destulă minte să lase uşa deschisă... Pereţii erau vechi şi groşi şi nu ar fi avut cum s-o audă la uşă.

Se uită în camera ei, intră repede, răvăşi aşternuturile. Slujitoarea ei era bătrână şi surdă, iar în iarna ce trecuse Morgaine o blestemase pentru surzenia şi prostia ei, dar acum asta era de folos... Chiar şi aşa, nu trebuia să se trezească dimineaţa şi să găsească patul neatins; chiar şi bătrâna Ruach ştia că regele Uriens nu era destul de întremat ca să împartă patul cu regina.

„Cât de des mi-am spus că nu mi-e ruşine de ceea ce fac...” Totuşi nu trebuia să aducă scandal asupra numelui său, altfel nu putea realiza nimic aici. Dar ura nevoia de a se ascunde şi a se furişa.

Accolon lăsase uşa întredeschisă. Morgaine intră, cu inima bătând cu putere, şi închise uşa. Se simţi cuprinsă în îmbrăţişarea lacomă care îi trezi trupul sălbatic la viaţă. Gura lui o închise pe a ei, de parcă ar fi tânjit după asta la fel de mult ca şi ea... parcă toată dezolarea şi durerea iernii pieriră şi ea era ca gheaţa care se topeşte, revărsându-se... Îşi lipi trupul de al lui Accolon şi se strădui să nu plângă.

Hotărâse că Accolon nu era pentru ea mai mult decât un preot pentru Zeiţă, că nu va permite nicio legătură personală între ei, dar toate acestea dispărură în faţa dorinţei sălbatice din ea. Simţise atât de mult dispreţ pentru Guinevere, care adusese scandal la curte şi dezonoare regelui, din cauză că nu-şi putuse ţine soţia la respect. Dar acum, în braţele lui Accolon, tot dispreţul ei se topi. Se prăbuşi în îmbrăţişarea lui şi îl lăsă s-o ducă în pat.

Noaptea era înaintată când Morgaine se furişă de lângă Accolon. El dormea dus, ea îşi trecu degetele prin părul lui, îl sărută uşor şi se strecură afară. Nu dormise, de teamă să nu doarmă prea mult şi să o surprindă ziua acolo. Rămăsese încă mai mult de o oră până la răsăritul soarelui. Morgaine îşi frecă ochii, care o ardeau. Undeva, afară, lătră un câine, un copil scânci şi cineva îl linişti; în grădină ciripeau păsările. Privind afară, printr-o crăpătură îngustă a zidului, gândi: „Peste încă o lună, la ora asta va fi lumină.” Se sprijini, o clipă, de perete, copleşită de amintiri ale nopţii ce trecuse. „Nu am ştiut niciodată”, gândi ea, „ce înseamnă să fii doar femeie. Am născut un copil şi am fost căsătorită timp de paisprezece ani şi am avut iubiţi… Dar n-am ştiut nimic, nimic…” Simţi cum o mână dură o apucă, dintr-odată, de braţ. Vocea răguşită a lui Avalloch spuse:

— Ce faci furişându-te prin casă la ora asta, fetiţo?

Era limpede că o confundase cu una dintre slujnice, unele erau mici şi brunete, cu sângele Celor Vechi.

— Dă-mi drumul, Avalloch, spuse ea, privind chipul abia zărit al fiului ei vitreg.

Era greu şi moale, cu fălcile îngropate în grăsime, cu ochii mici. Accolon şi Uwaine erau bărbaţi chipeşi şi îşi putea da seama că şi Uriens fusese un bărbat frumos, în felul lui. Dar Avalloch, nu.

— Măi, măi, mama mea! spuse el retrăgându-se şi făcând o plecăciune exagerată. Repet: ce făceai la ora asta?

Mâna îi rămase pe braţul ei, ea o dădu la o parte, ca pe un gândac.

— Trebuie să-ţi dau socoteală pentru ce fac? Este casa mea şi mă mişc în ea cum poftesc şi acesta e singurul meu răspuns.

„Îi displac”, gândi ea, „aproape la fel de mult cum îmi displace el mie.”

— Nu te juca, doamnă, cu mine, spuse Avalloch. Crezi că nu ştiu în braţele cui ai petrecut noaptea?

Ea răspunse cu dispreţ:

— Acum te joci tu cu vrăjitoria şi Viziunea?

El îşi coborî vocea şi adoptă un ton intim.

— Desigur, trebuie să fie trist pentru tine să fii căsătorită cu un bărbat destul de bătrân ca să-ţi fie tată… Dar nu voi răni sentimentele tatălui meu spunându-i unde îşi petrece nopţile

soţia lui, cu condiţia – îşi puse braţul în jurul ei şi o trase spre el cu putere. Îşi aplecă fruntea şi o muşcă gât, iar obrazul lui nebărbierit o zgârie – cu condiţia ca unele să le petreci cu mine.

Se smulse de lângă el şi încercă să-şi prefacă vocea veselă:

— Haide, acum, Avalloch, de ce trebuie să te iei de bătrâna ta mamă vitregă, când Fecioara Primăverii este a ta şi toate tinerele drăguţe din sat…

— Dar te-am privit întotdeauna ca pe o femeie frumoasă, spuse el şi îşi întinse mâna ca să-i mângâie umerii, vârând-o în decolteul pe jumătate legat al rochiei sale.

Ea îl împinse din nou, iar chipul lui se schimonosi într-un rânjet.

— De ce să faci pe fecioara modestă cu mine? A fost Accolon sau Uwaine, sau amândoi deodată?

Ea îl privi cu mirare.

— Uwaine e fiul meu, sunt singura mamă pe care şi-o poate aminti!

— Iar eu trebuie să cred că asta te-ar opri, doamnă Morgaine? Era un lucru cunoscut la curtea lui Arthur că ai fost amanta lui Lancelot, că ai încercat să-l ispiteşti de la regină şi că ai împărţit patul cu Merlin… Că nu te-ai sfiit să faci dragoste împotriva firii cu propriul tău frate şi că, de aceea, regele te-a trimis de la curte, ca să nu-l mai poţi ispiti de la căile creştine… De ce te-ai înfrâna cu fiul tău vitreg? Uriens ştie ce fel de târfă incestuoasă a luat de soţie, doamnă?

— Uriens ştie tot ceea ce trebuie să ştie despre mine, spuse Morgaine, surprinsă că vocea îi era atât de liniştită. Cât despre Merlin, atunci eram amândoi necăsătoriţi şi nici unuia dintre noi nu îi pasă defel de legile unei curţi creştine. Tatăl tău a ştiut şi m-a iertat. Nimeni, în afară de el, nu are niciun drept să se plângă de comportarea mea de atunci încoace, iar când o va face, îi voi da socoteală, aşa cum nu trebuie să-şi dau socoteală ţie, sir Avalloch. Iar acum voi merge în camera mea şi te sfătuiesc să faci la fel.

— Aşadar îmi arunci în faţă legile păgâne ale Avalonului? Târfă, cum îndrăzneşti să spui că eşti atât de bună?

O înhăţă, gura lui o strivi pe a ei. Morgaine îşi înfipse degetele îndârjite în burta lui, el bodogăni şi o lăsă să plece, cu o înjurătură. Ea spuse, nervoasă:

— Nu susţin nimic, nu îţi datorez socoteală pentru purtarea

mea, iar dacă vorbeşti cu Uriens, îi voi spune că ai pus mâinile pe mine într-o manieră nepotrivită faţă de soţia unui tată şi vom vedea pe cine va crede.

Avalloch mârâi:

— Ascultă, doamnă, poţi să-mi înşeli tatăl cum vrei, dar e bătrân, iar în ziua când voi deveni rege în această ţară, fii sigură că nu va mai exista îndurare pentru cei care şi-au dus traiul fiindcă tatăl meu nu poate uita că are însemnul şerpilor.

— Oh, extraordinar, spuse ea cu dispreţ, mai întâi faci avansuri soţiei tatălui tău, pe urmă te făleşti ce bun creştin vei fi când ţara lui va fi a ta.

— Tu m-ai vrăjit prima dată, târfă!

Morgaine nu se putu abţine să râdă.

— Să te vrăjesc? Şi de ce? Avalloch, dacă toţi bărbaţii, în afară de tine, ar dispărea de pe pământ, aş prefera să împart patul cu unul dintre căţeluşi! Poate că tatăl tău e destul de bătrân să-mi fie bunic, dar prefer să fiu cu el decât cu tine! Crezi că sunt geloasă pe Măline fiindcă de fiecare dată când tu mergi în sat, la culesul recoltei sau la sărbătoarea de primăvară a plugarilor, ea cântă? Dacă aş face un asemenea descântec, nu ar fi ca să mă bucur de bărbăţia ta, ci să ţi-o veştejesc! Acum ia-ţi mâinile de pe mine şi întoarce-te la oricine te vrea, căci dacă mă mai atingi măcar cu un deget, jur că îţi voi arunca în aer bărbăţia!

El o credea în stare s-o facă. Era limpede, din felul în care se dădu înapoi. Dar părintele Eian ar afla despre asta şi atunci ar întreba-o; şi l-ar interoga şi pe Accolon, şi servitorii, pe urmă s-ar duce din nou la Uriens, să taie crângul sacru şi să distrugă vechea credinţă. Avalloch nu s-ar opri până nu ar face ca asta să ajungă la toate urechile de la curte.

„Îl urăsc pe Avalloch!” Morgaine era surprinsă de faptul că ura ei era fizică, o durere care o ardea în piept, un tremur prin întreg corpul. „Am fost cândva mândră; o preoteasă a Avalonului nu minte. Iar acum există un ceva în legătură cu care trebuie să ocolesc adevărul. Chiar şi Uriens m-ar privi ca pe o soţie trădătoare, care se agaţă în secret de patul lui Accolon pentru propriile ei pofte…” Plângea de furie, simţind mâinile fierbinţi ale lui Avalloch din nou asupra braţului şi pieptului ei… Acum, mai devreme sau mai târziu, va fi acuzată şi, chiar dacă Uriens avea încredere în ea, va fi urmărită. „Ah, am fost fericită pentru prima dată în mulţi ani, iar acum totul e distrus…” Ei

bine, soarele strălucea, în curând oamenii casei se vor trezi şi vor face pregătiri pentru munca zilei.

Oare Avalloch ghicise? Uriens trebuie să rămână în pat, cu siguranţă Avalloch nu îşi va deranja tatăl astăzi. Trebuie să mai prepare nişte leacuri pentru rana de pe faţa lui Uwaine şi mai trebuia scoase rădăcinile unuia dintre dinţii lui sparţi.

Uwaine o iubea… cu siguranţă el nu ar da crezare nici uneia dintre acuzaţiile pe care le-ar putea face Avalloch. Şi, amintindu-şi cuvintele lui, se simţi din nou cuprinsă de furie: „A fost Accolon sau Uwaine, sau amândoi deodată?…” „Sunt mama lui Uwaine tot atât de mult ca şi când l-aş fi născut! Ce fel de femeie mă consideră? Dar oare acele zvonuri, cum că ea comisese incest cu Arthur însuşi, circulau, într-adevăr, la curtea lui Arthur? „Atunci, cum, în această situaţie, pot să-l determin pe Arthur să-l recunoască pe Gwydion ca fiu? Galahad e moştenitorul lui Arthur, dar fiul meu trebuie recunoscut, la fel şi stirpea regală a Avalonului. Dar bârfele despre mine nu mai trebuie să continue, cu siguranţă nu există niciun indiciu că am comis incest cu fiul meu vitreg…”

Şi se minună puţin de ea însăşi. O cuprinsese o furie disperată atunci când aflase că urma să-l nască pe fiul lui Arthur, iar acum i se părea lipsit de importanţă; în definitiv, ea şi Arthur nici nu ştiuseră măcar că sunt frate şi soră. Iar Uwaine – care nu îi era rudă de sânge – era mult mai mult fiul ei decât Gwydion; lui Uwaine îi fusese mamă…

Ei, bine, nu se putea face nimic acum. Morgaine se duse la bucătărie şi îl auzi pe bucătar plângându-se că toată şunca se terminase, iar cămările erau într-atât de goale încât aproape era dificil ca toţi aceşti nou-veniţi să fie hrăniţi.

— Ei bine, trebuie să-l trimitem astăzi pe Avalloch la vânătoare, spuse Morgaine şi o opri pe Măline pe scări, în timp ce ducea sus vinul fierbinte, băutura de dimineaţă a soţului ei.

Măline spuse:

— Te-am văzut vorbind cu Avalloch… Ce a avut să-ţi spună?

Se încruntă un pic, iar Morgaine, citindu-i gândurile, ceea ce era uşor de făcut cu o femeie atât de proastă ca Măline, îşi dădu seama că nora ei se temea de ea şi îi purta pică; i se părea nedrept ca Morgaine să aibă încă trupul suplu şi puternic, când ea, Măline, era greoaie şi obosită din cauza sarcinilor, că Morgaine avea un păr negru, lucios, când ea, ocupată cu copiii,

nu avea niciodată timp să şi-l pieptene şi să şi-l împletească şi să-l facă să strălucească.

Morgaine spuse sincer, dar şi cu o dorinţă de a cruţa sentimentele nurorii sale:

— Am vorbit despre Accolon şi Uwaine. Dar cămările sunt aproape goale şi Avalloch trebuie să meargă să vâneze un vier.

Pe urmă, ceea ce trebuia să facă îi străfulgeră în minte şi, pentru o clipă, rămase înmărmurită, auzind-o pe Niniane spunând în gând şi în amintire că Accolon trebuie să-i urmeze tatălui său, şi propria ei voce răspunzând…

…Măline se holba la ea, aşteptând să termine ce avea de spus, iar Morgaine se adună repede.

— Spune-i că trebuie să meargă să caute un vier astăzi, dacă poate, sau măcar mâine, altfel vom mânca ultima făină prea repede.

— Desigur, îi voi spune, mamă. Se va bucura să aibă o scuză să plece. Şi, în ciuda glasului plângător al lui Măline, Morgaine ştia că tânăra femeie era uşurată că nu fusese nimic mai rău.

„Biata femeie, măritată cu porcul acela.” Îşi aminti, tulburată, exact ce spusese Avalloch. „În ziua când voi fi făcut rege în această ţară, nu va mai exista îndurare pentru cei şi-au dus traiul fiindcă tatăl meu nu poate uita că a purtat cândva însemnele şerpilor.”

Aşadar, aceasta era misiunea ei, să facă în aşa fel încât Accolon să-i urmeze tatălui său, nu spre binele ei sau din răzbunare, ci pentru binele vechii credinţe, pe care ea şi Accolon o readuseră pe acest pământ. „Dacă aş avea o jumătate de oră să-i spun totul lui Accolon, ar merge la vânătoare cu Avalloch şi mă îndoiesc că asta nu ar rezolva totul.” Şi se gândi, făcând un calcul rece: „Să-mi păstrez mâinile curate şi să las treaba asta pe seama lui Accolon?”

Uriens era bătrân, dar putea să mai trăiască încă un an sau încă cinci. Acum, că Avalloch ştia tot, ar lucra cu părintele Eian să submineze orice influenţă pe care Accolon şi Morgaine ar putea s-o aibă şi tot ceea ce făcuse ea ar fi din nou desfăcut. Dacă Accolon vrea acest regat, probabil că el este cel care trebuie să se ocupe de asta.

„Dacă Avalloch moare otrăvit, eu sunt cea care va muri pentru vrăjitorie.” Totuşi, dacă lăsa asta pe seama lui Accolon… atunci ar semăna chiar prea mult cu acea veche baladă, cea

care începea cu „Doi fraţi plecară la vânătoare…”

„Să-i spun lui Accolon şi să-l las să acţioneze la mânie?” Tulburată, încă nesigură de ceea ce avea să facă, urcă şi îl găsi pe Accolon în camera tatălui său şi îl auzi spunând:

— Astăzi Avalloch merge la vânătoare de vieri… cămara e aproape goală. Iar eu voi merge cu el. E mult prea mult de când nu am vânat pe dealurile mele…

— Nu, se răsti Morgaine. Stai cu tatăl tău astăzi. Va avea nevoie de tine, iar Avalloch are toţi vânătorii cu el, ca să-l ajute.

„Cumva, trebuie să-i spun ce am de gând să fac.” Dacă ar şti ce plănuia – deşi nu era încă sigură nici ea ce formă va lua sarcina ei – el nu ar ajunge niciodată la asta, poate doar în primul impuls de furie, auzind ce-i spusese Avalloch.

„Şi, dacă ar face-o?” gândi ea – „Deşi credeam că îl cunosc mai bine de atât, foamea mea după trupul lui s-ar putea să mă fi înşelat, iar el ar putea să nu aibă atâta onoare câtă cred eu – dacă consimţi să fie părtaş la asta, atunci ar fi un ucigaş al propriului sânge şi ar cădea sub blestem şi nu ar fi omul în care aş putea să mă încred pentru ceea ce ne stă înainte. Avalloch îmi e rudă doar prin căsătorie, nu există nicio legătură de sânge care să fie dezonorată. Doar dacă i-aş fi născut lui Uriens un fiu, asupra mea ar fi o vinovăţie de sânge.” Acum se bucura că nu-i dăduse lui Uriens niciun fiu.

Accolon spuse:

— Lasă-l pe Uwaine să stea cu tata, dacă îi mai pui comprese pe rana de la obraz, el e cel care trebuie să stea înăuntru şi să se ţină aproape de foc.

„Cum îl pot face să înţeleagă? Mâinile lui trebuie să fie curate, trebuie să fie aici când soseşte vestea… Ce-i pot spune ca să-l fac să înţeleagă că este important, poate cel mai important lucru pe care i-l voi cere vreodată?”

Urgenţa şi imposibilitatea de a-şi rosti gândurile interioare îi făcură vocea răstită:

— Vrei să faci ceea ce-ţi cer, fără discuţii, Accolon? Dacă trebuie să îngrijesc şi de rana lui Uwaine, nu voi avea timp să am grijă şi de tatăl tău, iar el a fost lăsat pe seama slujitorilor mult prea des în ultimul timp! „Iar tatăl tău, dacă Zeiţa va fi cu mine, va avea nevoie de tine alături mai mult ca oricând, înainte ca această zi să se sfârşească…”

Îşi bolborosi cuvintele, cu speranţa că Uriens nu va înţelege:

— Ca mamă îţi cer asta, spuse ea.

Dar ceea ce îi spunea de fapt lui Accolon, cu toată puterea gândurilor sale, era: „De la Mama îţi poruncesc…”

— Ascultă-mă, adăugă ea răsucindu-se puţin de la Uriens, astfel ca doar Accolon să poată vedea, şi îşi atinse semiluna albastră decolorată de pe frunte.

Accolon o privi – nedumerit, întrebător – dar ea se întoarse, clătinând uşor din cap, sperând că va înţelege, cel puţin, de ce nu putea vorbi liber. El spuse, încruntându-se:

— Desigur, dacă doreşti atât de mult. Nu e nicio dificultate să stau cu tatăl meu…

Morgaine îl văzu pe Avalloch depărtându-se călare, pe la mijlocul dimineţii şi, în timp ce Măline era în sala de jos, se strecură în dormitorul lor, scotocind prin camera murdară şi printre hainele de copil împrăştiate şi scutecele încă nespălate ale celui mic. În sfârşit, găsi o brăţară pe care o văzuse purtată de Avalloch. Mai erau şi nişte lucruri de aur în cufărul lui Măline, dar nu îndrăzni să ia nimic de valoare. În clipa aceea, o servitoare o găsi acolo şi întrebă:

— Ce voieşti, doamnă?

Morgaine se prefăcu nervoasă:

— Nu voi locui într-o casă care e ţinută ca o cocină de porci. Uită-te la toate scutecele astea nespălate, put a rahat de bebeluş! Du-le jos acum şi dă-le spălătoresei, apoi mătură şi aeriseşte camera aceasta – trebuie să-mi pun un halat şi să mătur eu însămi tot?

— Nu, doamnă, spuse slujnica plângând şi luă hainele murdare.

Morgaine îşi vârî brăţara de bronz în corsaj şi coborî să-l pună pe bucătar să încălzească apă pentru rana lui Uwaine; asta trebuia făcut prima dată şi trebuia să rânduiască lucrurile în aşa fel încât să fie singură în după-amiaza aceasta… Trimise după cel mai bun doftor, să-şi aducă ustensilele, îl puse pe Uwaine să stea jos şi să deschidă gura, ca ea să poată găsi rădăcina dintelui. El îndură stoic să fie scotocit (deşi dintele i se rupse în gură şi trebuia să sape din nou după el, din fericire era amorţit şi umflat) şi, în sfârşit, când tot dintele fu afară, picură în rană leacul ei de amorţit cel mai puternic şi puse din nou comprese pe obrazul umflat, dureros. În sfârşit, era gata, iar Uwaine fu trimis în pat cu o doză puternică de licoare în trup; protestă,

explicând că a călărit şi s-a luptat când era într-o situaţie mai rea decât asta, dar ea îi porunci cu fermitate să meargă în pat şi să lase ca leacurile să-şi facă tot efectul. Astfel, Uwaine era dat la o parte, în siguranţă şi în afara oricărei suspiciuni. Şi, de vreme ce trimisese servitorii să spele, nici aceştia nu erau prin preajmă, astfel că Măline începu să se plângă:

— Dacă e să avem rochii noi pentru Rusalii şi dacă vrem ca mantia lui Avalloch să fie gata… ţie nu-ţi place să torci, mamă, dar eu trebuie să ţes la mantia lui Avalloch şi toate femeile îşi încălzesc vasele de apă pentru spălat şi îşi scot războaiele…

— O, draga mea, am uitat de asta, spuse Morgaine. Ei bine, nu am ce să fac, trebuie să torc, aşadar… doar dacă nu vrei să ţes.

„Mai bine”, gândi ea, „chiar decât brăţara ar fi o mantie făcută pe măsura lui de către soţie.

— Atunci, faci asta, mamă? Dar ai mantia nouă a regelui pregătită în celălalt război…

— Uriens nu are nevoie de ea la fel de mult ca Avalloch, spuse Morgaine. Voi ţese la mantia lui Avalloch.

„Iar când voi fi gata”, gândi ea, în timp ce un fior îi trecea prin inimă, „nu va mai avea niciodată nevoie de o mantie…”

— Atunci, eu voi toarce, spuse Măline şi-ţi voi fi recunoscătoare, mamă… tu ţeşi mai bine decât mine. Se apropie şi îşi lipi obrazul de al soacrei sale. Eşti întotdeauna bună cu mine, doamnă Morgaine.

„Dar tu nu ştii ce am să ţes eu astăzi, copilă.”

Măline se aşeză şi îşi ridică furca. Se opri o clipă, apăsându-şi mâinile pe spate.

— Nu te simţi bine, nora mea?

— Nu e nimic… Mi-a întârziat ciclul patru zile. Mă tem că iar sunt însărcinată şi sperasem să pot să mai alăptez copilul încă un an… Avalloch are destule femei în sat, dar cred că nu-şi pierde speranţa că-i voi dărui alt fiu, să ia locul lui Conn. Nu îi pasă deloc de fete… nici măcar nu a plâns când Maeva a murit, anul trecut, iar când a auzit că era iar fată, a fost chiar furios pe mine.

Morgaine, dacă ştii cu adevărat vreun descântec, poţi să faci unul pentru mine, ca să nasc un fiu, data viitoare?

Morgaine zâmbi, trecându-şi firele prin suveică. Spuse:

— Părintelui Eian nu îi va plăcea dacă îmi ceri să fac farmece.

Îţi va spune să te rogi Maicii Fecioare pentru un fiu.

— Ei bine, fiul ei a fost un miracol, iar eu încep să cred că, dacă voi avea vreodată un alt fiu, asta ar fi un alt miracol. Dar poate e numai din cauza vremii întunecoase şi friguroase.

— O să-ţi fac nişte ceai pentru asta, spuse Morgaine. Dacă eşti cu adevărat însărcinată, jur că nu te va deranja, dar dacă e doar o întârziere din cauza frigului, îţi va reveni ciclul.

— Este una dintre vrăjile magice din Avalon, mamă?

Morgaine clătină din cap.

— Este leac de plante, nimic mai mult.

Se duse în bucătărie şi prepară băutura deasupra focului. I-o aduse lui Măline şi spuse:

— Bea cât de fierbinte poţi şi înfăşoară-te cu şalul când torci, încearcă să te încălzeşti.

Măline dădu peste cap băutura, golind cupa mică de ceramică şi se strâmbă când îi simţi gustul.

— Uh, dezgustător.

Morgaine spuse, zâmbind:

— Trebuia să fi pus miere în ea, aşa cum fac cu preparatele pe care le pregătesc pentru copii, când au febră.

Măline oftă, luând fusul şi furca din nou. Spuse:

— Gwyneth e destul de mare ca să toarcă... Eu ştiam să torc când aveam cinci ani.

— Şi eu, spuse Morgaine, dar te implor, mai amână-ţi lecţia o zi, căci voi ţese aici şi nu vreau gălăgie şi agitaţie.

— Bine, atunci, îi voi spune doicii să ţină toţi copiii afară, spuse Măline, iar Morgaine şi-o scoase din gând şi începu să conducă încet aţa prin pânză, fiind atentă la model.

Era un model în carouri verzi şi maro, nu foarte pretenţios pentru o bună ţesătoare; atâta timp cât număra firele automat, nu trebuia să fie atentă prea mult... Ar fi fost mai bine să toarcă. Dar îşi făcuse atât de cunoscut dezgustul pentru tors încât, dacă s-ar oferi să toarcă astăzi, îşi vor aminti de asta.

Aţa aluneca prin pânză: verde, maro, verde, maro, alegând cealaltă suveică la fiecare zece rânduri, schimbând culoarea. O învăţase pe Măline să pregătească acest verde, aşa cum învăţase în Avalon... verdele frunzelor crude ce se ivesc primăvara, verdele pământului şi al frunzelor care cad acolo unde vierul scormoneşte în pădure după ghinde... Aţa aluneca prin pânză, pieptenele strângea fiecare rând de fire, mâinile i se

mişcau automat, înainte şi înapoi şi de-a curmezişul, înclinând drugul, luând suveica din partea cealaltă… „Aş dori să alunece calul lui Avalloch şi el să cadă şi să-şi frângă gâtul şi să mă scutească de ceea ce trebuie să fac…” Se simţi înfrigurată şi tremura şi îşi impuse să ignore asta, concentrându-se la aţa ce trecea pe deasupra şi pe dedesubtul firelor, pe deasupra şi pe dedesubt, lăsând imaginile să răsară şi să hoinărească în voie, văzându-l pe Accolon în camera lui Uriens, jucând dame cu tatăl său, Uwaine adormit, zvârcolindu-se şi răsucindu-se chiar şi în somn, de durerea rănii din obraz, dar acum se va vindeca frumos… „Aş vrea ca un vier sălbatic să atace şi vânătorii lui Avalloch să fie prea înceţi ca să-i vină în ajutor… I-am spus lui Niniane că nu voi ucide… «Să nu pomeneşti niciodată numele fântânii din care nu vei bea…» în mintea ei apăru o imagine a Fântânii Sfinte din Avalon, cu apa ridicându-se din izvor, inundând fântâna. Suveica sclipi, pe deasupra, pe dedesubt, verde şi maro, verde şi maro, ca lumina soarelui căzând printre frunzele verzi pe pământul brun, unde semnele primăverii ce răsăreau în pădure se umpleau de viaţă, cu seva curgând prin lemnul brun… Acum suveica sclipea, mai repede, mai repede, lumea începu să se tulbure în faţa ei…

„Zeiţă! Acolo unde alergi prin pădure cu viaţa trecătoare a cerbilor… toţi oamenii sunt în mâinile tale şi toate animalele…”

Cu ani în urmă, fusese Fecioara care Vâna, binecuvântându-l pe Cel Slăvit şi trimiţându-l să alerge cu cerbii şi să învingă sau să moară, după cum va hotărî Zeiţa. Venise înapoi la ea… acum nu mai era Fecioara care deţinea toată puterea Celei care Vâna. În calitate de Mamă, cu toată puterea fertilităţii, urzise vrăji să-l aducă pe Lancelot în patul lui Elaine. Dar pentru ea maternitatea se încheiase odată cu sângele de la naşterea lui Gwydion. Acum stătea aici, cu suveica în mână, şi ţesea moartea, ca o umbră a Vechii Zeiţe a Morţii. Toţi oamenii sunt în mâna ta, să trăiască sau să moară, Mamă…

Suveica licări, sclipi în faţa ochilor ei, pe deasupra, pe dedesubt… vierul sălbatic fornăind şi grohăind şi scormonind cu colţii lui lungi, scroafa cu purceii săltând după ea, într-o dumbravă… suveica gonea în mâinile ei şi nu văzu nimic, doar fornăitul porcului în pădure.

„Ceridwen, Zeiţă, Mamă, Zeiţă a Morţii, Mare Corb, Doamnă a morţii şi a vieţii… Mare Scroafă, mâncătoare de carne tânără…

te chem, te invoc... dacă asta este cu adevărat ceea ce ai poruncit, tu trebuie să înfăptuieşti asta... Timpul alunecă şi se modifică în jurul ei, zăcea în luminiş, cu soarele arzându-i spatele în timp ce fugea cu Regele Cerb, înaintând prin pădure, încet, fornăind... simţise viaţa, vânătorii tropăind şi strigând...

Mamă! Mare Scroafă...

Morgaine ştia într-un colţ îndepărtat al minţii că mâinile ei continuau să se mişte regulat, verde şi maro, maro şi verde, dar din spatele pleoapelor plecate, nu vedea nimic din încăpere şi din firele pe care le ţesea, ci doar verdele crud răsărind sub copaci, noroiul şi frunzele moarte, devenite brune în timpul iernii, era ca şi cum ar scormoni în toate direcţiile în glodul frumos mirositor... viaţă a Mamei, acolo, sub copaci... în spatele ei micile guiţături şi chiţăituri ale purceilor, coarne scormonind pământul după rădăcini ascunse şi ghinde... maro şi verde, verde şi maro...

Ca o biciuire a nervilor, de parcă i-ar fi sfâşiat întreg trupul, simţi sunetul tropotelor în pădure, ţipete îndepărtate... trupul îi rămase nemişcat în faţa războiului, ţesând fire maro şi schimbându-le cu cele verzi, suveică după suveică, doar cu degetele vii. Dar, cu tresărirea fiorului de groază şi furia ce o cuprinse, atacă, lăsând viaţa animalului să o străbată...

„Zeiţă! Nu-i lăsa pe cei nevinovaţi să sufere... vânătorii nu înseamnă nimic pentru tine...”

Nu putea face nimic, privea cu groază, tremurând, scuturându-se de mirosul de sânge, mirosul semenului ei... sânge scurs din marele vier, dar asta nu însemna nimic pentru ea, şi Regele Cerb trebuise să moară... când îi venise vremea, apoi sângele lui trebuia împrăştiat pe pământ... în spatele ei auzi guiţăturile purceilor înnebuniţi şi, dintr-odată, o cuprinse viaţa Marii Zeiţe, fără să ştie dacă era Morgaine sau Marea Scroafă, îşi auzi propriul guiţat înnebunit... ca atunci când, în Avalon, îşi ridicase mâinile şi coborâse negurile Zeiţei. Îşi dădu capul pe spate, tremurând, guiţând, auzind spaima purceilor, precipitându-se, scuturându-şi capul, alergând în cercuri... verde şi maro sub ochii ei, o suveică neînsemnată, degete ce se mişcau automat... apoi, înnebunită de mirosurile ciudate, sânge, fier, străini, duşmanul ridicându-se în două picioare, oţel şi sânge şi moarte, simţi cum se transformă, auzi ţipete, simţi împunsătura fierbinte de metal şi de roşu întunecându-i privirea,

prin maroul şi verdele pădurii, îşi simţi colţii sfâşiind, simţi sânge fierbinte ţâşnind şi izbucnind, în timp ce viaţa o părăsi cu durere chinuitoare şi căzu şi nu mai ştiu nimic… Iar suveica merse mai departe, condusă, ţesând maro şi verde şi maro peste agonia din pântece şi roşul care îi ţâşnea din ochi şi inima bătându-i, cu ţipetele încă în urechi, în camera liniştită unde nu era niciun sunet, doar şoapta suveicii şi a urzelii şi fusul şi furca… Se linişti, în transă, epuizată… se prăbuşi înainte, peste războiul de ţesut şi zăcu acolo, nemişcată.

După o vreme, o auzi pe Măline vorbind, dar nici nu se mişcă, nici nu răspunse.

— Ah! Gwyneth, Morag… Mamă, eşti bolnavă? O, cerule, a ţesut şi asta i-a adus întotdeauna crize… Uwaine! Accolon! Veniţi, mama a căzut peste război…

Simţi cum femeia îi freca neobosit mâinile, o striga, auzi glasul lui Accolon, îl simţi ridicând-o şi purtând-o în braţe. Ea nu se mişcă, nu vorbi… nu putea… îi lăsă să o întindă pe pat, să-i aducă vin ca s-o înviorеze, simţi vinul cum i se prelinge prin gâtlej şi vru să spună „Sunt bine, lăsaţi-mă!”, dar se auzi scoţând un slab guiţat înfricoşat şi tăcu. Era sfâşiată de durere, ştiind că, în moarte, Marea Scroafă o va elibera, dar mai întâi trebuia să sufere chinurile de moarte… Şi chiar în timp ce zăcea acolo oarbă, în transă, agonizând, auzi sunetul cornului de vânătoare şi ştiu că îl aduc pe Avalloch acasă mort pe calul său, ucis de scroafa care îl atacase la câteva momente după ce el ucisese vierul… Iar el, la rândul lui, ucisese scroafa… Moarte şi sânge şi renaştere şi cursul vieţii, înăuntrul pădurii, în afara pădurii… ca unduirea suveicii, pe dedesubt, pe deasupra…

Trecuseră câteva ore. Încă nu-şi putea mişca niciun muşchi fără să simtă o durere îngrozitoare, chinuitoare; aproape că se bucura de ea… „Nu voi ieşi chiar cu faţa curată în privinţa acestei morţi, dar mâinile lui Accolon sunt curate…” Îl privi în ochi. El se apleca asupra ei, cu grijă şi teamă şi erau singuri pentru o clipă.

— Poţi vorbi acum, dragostea mea? şopti el. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap şi nu putu vorbi. Dar mâinile ce o atingeau erau tandre, dorite. „Ştii ce am făcut pentru tine, dragostea mea?” El se aplecă şi o sărută. Nu va şti niciodată cât de aproape ajunseră de a fi demascaţi.

— Trebuie să mă întorc la tata, spuse el cu blândeţe, tulburat.

Plânge şi spune că, dacă aş fi mers şi eu, fratele meu nu ar fi murit… mă va învinui mereu.

Ochii lui negri se opriră supra ei, cu o umbră de nelinişte în priviri.

— Tu mi-ai poruncit să nu merg. Ai ştiut asta, cu puterea vrăjii tale, draga mea?

Îşi găsi o urmă de glas în durerea din gât:

— A fost voinţa Zeiţei ca Avalloch să nu distrugă ceea ce am făcut noi aici.

Reuşi, cu mare durere, să-şi mişte degetele, trasând linia şerpilor tatuaţi pe mâna care-i atingea faţa. Expresia lui se schimbă, deveni dintr-odată speriată.

— Morgaine! Ai avut vreun rol în asta?

„Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama cum m-ar privi dacă ar şti…”

— Mă poţi întreba? şopti ea. Am ţesut în sală toată ziua, în văzul Mălinei şi al servitorilor şi al copiilor… A fost voinţa ei şi fapta ei, nu a mea…

— Dar ai ştiut, ai ştiut?

Încet, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, încuviinţă, iar el se aplecă şi îi sărută buzele.

— Aşa să fie. A fost voinţa Zeiţei, spuse el şi se îndepărtă.

3

Era un loc în pădure unde un pârâu iute îşi lărgea albia între pietre, într-un iaz adânc. Morgaine stătea acolo, pe o piatră plată, urmărind apa şi îl chemă pe Accolon să se aşeze lângă ea. Aici vor fi văzuţi, doar de micii oameni din vechime; ei nu-şi vor trăda niciodată regina.

— Dragul meu, în toţi aceşti ani când am lucrat împreună, spune-mi, ce te gândeai că facem?

— Doamnă, am fost mulţumit să ştiu că tu aveai un scop, şi să nu-ţi pun întrebări. Dacă ai căutat doar un amant – îşi ridică ochii spre ea şi îi luă mâna – ar fi fost alţii pentru asta, mai potriviţi pentru asemenea jocuri… Ţin la tine, Morgaine, şi am fost bucuros şi onorat că te-ai apropiat de mine, fie şi pentru companie şi pentru atingerea tandreţii, dar nu asta m-a îndemnat spre tine, preot către preoteasă. Şovăi şi rămase scormonind în nisipul de la picioarele sale. În cele din urmă,

spuse: M-am gândit şi eu că era mai mult în asta decât dorinţa preotesei de a readuce ritualurile în această ţară, sau nevoia ta de a atrage asupra noastră ciclurile lunii… aş fi fost bucuros, doamnă, să te ajut şi să împart credinţa cu tine. Doamnă a acestui pământ ai fost cu adevărat, îndeosebi pentru oamenii vechi care văd în tine chipul Zeiţei. Un timp, am crezut că eram doar chemaţi să readucem aici vechea credinţă. Dar acum mă gândesc, nu ştiu de ce – îşi atinse şerpii care i se încolăceau pe încheieturile mâinilor – că, prin ei, eu sunt legat de acest pământ, să sufăr şi probabil să mor, dacă e nevoie.

„L-am folosit”, gândi Morgaine, „la fel de nemilos cum a făcut mereu Viviane cu mine…”

El spuse:

— Ştiu prea bine… nicio dată la o sută de ani acel sacrificiu străvechi nu este cerut. Totuşi când aceştia – îşi atinse din nou, cu vârful unui deget brun, şerpii ce îi înconjurau încheieturile – când au fost aşezaţi aici, m-am gândit că, poate, ar trebui să fiu eu cel chemat de Doamna pentru acel sacrificiu străvechi. În anii care au trecut, ajunsesem să mă gândesc la aceasta ca fiind nimic mai mult decât fantezia unui băiat necopt. Dar dacă e să mor… şi vocea îi pieri, ca valurile în iazul care pierea. Era o linişte deplină; auzeau o insectă făcând un uşor zgomot în iarbă.

Morgaine nu scoase niciun cuvânt, deşi îi putea auzi teama. Trebuie să treacă barierele fricii fără să fie ajutat, aşa cum făcuse ea… sau Arthur, sau Merlin, sau oricare altul care se confrunta cu ultima probă. Iar dacă el avea să se confrunte cu ultima probă, trebuia să consimtă la asta.

Într-un sfârşit, el întrebă:

— Mi se cere atunci, doamnă, să mor? Am crezut că, dacă este necesar un sacrificiu de sânge, când Avalloch i-a căzut pradă…

Şi ea văzu cum muşchii de pe faţa lui se mişcă; îşi încordă maxilarul şi înghiţi greu. Cu toate acestea, ea nu spuse nimic, deşi inima îi era sfâşiată de milă. Dintr-un anumit motiv, auzi în gând glasul lui Viviane: „Va veni o vreme când mă vei urî pe cât de mult mă iubeşti acum…” şi se simţi din nou copleşită de dragoste şi durere. Îşi întări, totuşi, inima. Accolon era mai bătrân decât fusese Arthur atunci când devenise rege. Şi, chiar dacă Avalloch fusese într-adevăr un sacrificiu de sânge, vărsat pentru Zeiţă, totuşi sângele unui om nu-l putea răscumpăra pe

al altuia, nici moartea lui Avalloch nu putea să-l scutească pe fratele său de la a-şi înfrunta propria moarte.

Într-un târziu, vorbele îi ieşiră cu un oftat greu:

— Aşa să fie, am înfruntat moartea în luptă destul de des. I-am jurat, chiar cu moartea, şi nu îmi voi încălca jurământul. Spune-mi care e voinţa ei, doamnă.

Pe urmă, în sfârşit, ea îşi întinse mâna şi o apucă pe a lui.

— Nu cred că ţi se va cere moartea şi, cu siguranţă, nu altarul sacrificiului. Totuşi, e nevoie de o probă, iar moartea se află adesea la porţile unei astfel de probe. Te-ar linişti dacă ţi-aş spune că şi eu am înfruntat moartea în acest fel? Şi totuşi, sunt aici, alături de tine. Spune-mi, te-ai jurat, ca de la bărbat la bărbat, lui Arthur?

— Nu sunt unul dintre companionii lui.

Morgaine era bucuroasă, deşi ştia că acum ar fi folosit împotriva lui Arthur chiar şi jurământul unui companion.

— Ascultă-mă, dragul meu, spuse ea. Arthur a trădat Avalonul de două ori şi doar din Avalon poate să domnească un rege peste tot acest pământ. Am căutat, iar şi iar, să îi reamintesc lui Arthur jurământul pe care l-a făcut. Dar nu vrea să mă asculte şi păstrează încă sabia sfântă Excalibur, sabia Sfintei Regalităţi şi, cu ea, teaca magică pe care i-am făcut-o.

Morgaine văzu cum faţa lui păleşte:

— Vorbeşti serios, chiar îl vei doborî pe Arthur?

— Nu, numai dacă refuză în continuare să-şi îndeplinească jurământul, spuse Morgaine. O să-i mai dau totuşi o şansă să devină ceea ce a jurat să fie. Iar fiul lui Arthur nu e copt încă pentru confruntare. Tu, Accolon, nu eşti un băieţandru şi eşti pregătit pentru a domni, nu pentru a fi druid şi cu toate acestea… — şi atinse cu buricul degetului pe şerpii ce-i înconjurau încheietura. Spune atunci, Accolon din Ţara Galilor, dacă toate celelalte planuri dau greş, vrei să fii campion al Avalonului şi să-l înfrunţi pe trădător pentru a-i lua sabia pe care o păstrează prin trădare?

Accolon oftă prelung:

— Să-l înfrunt pe Arthur? Bine ai întrebat, Morgaine, dacă sunt gata să mor, spuse el. Şi îmi vorbeşti în şarade. Nu ştiam că Arthur are un fiu.

— Fiul lui e fiul Avalonului şi al focurilor de primăvară, spuse Morgaine. Se gândi că suferise peste măsură ruşine pentru asta

– „Sunt preoteasă, nu trebuie să dau socoteală nici unui om pentru ceea ce trebuie să fac” – dar nu se putu forţa să se uite în ochii lui Accolon. Ascultă şi îţi voi spune totul.

El rămase tăcut în timp ce ea îi spuse despre încoronarea de pe Insula Dragonului şi ce se petrecuse pe urmă, dar când îi povesti cum fugise din Avalon şi despre naşterea lui Gwydion, el întinse mâna şi-i cuprinse degetele mici într-ale sale.

— El şi-a trecut proba, spuse Morgaine, dar e tânăr şi neîncercat: nimeni nu credea că Arthur îşi va trăda jurământul. Arthur a fost şi el tânăr, dar a ajuns la încoronare când Uther era bătrân şi pe moarte şi oamenii căutau un rege din stirpea Avalonului. Acum steaua lui Arthur e sus şi renumele lui e mare şi, cu toate puterile Avalonului în spate, Gwydion tot nu ar putea niciodată să-l înfrunte pentru tron.

— Cum se face că tu crezi că îl pot înfrunta pe Arthur şi-i pot lua sabia Excalibur, fără să fiu ucis pe dată de oamenii lui? Şi nu există niciun loc în lume unde l-aş putea înfrunta, fără să fie păzit.

— Asta e adevărat, spuse Morgaine, dar nu trebuie să-l înfrunţi în această lume. Există alte tărâmuri care nu sunt defel în lumea aceasta, şi pe unul din aceste tărâmuri ai putea să-i iei sabia Excalibur, faţă de care şi-a pierdut orice umbră de drept, şi teaca vrăjită, care îl apără de orice rău. Odată dezarmat, nu e mai presus de orice alt om. I-am văzut companionii – Lancelot, Gawaine, Gareth – dezarmându-l în joacă la întreceri. Fără sabia lui, Arthur este o pradă uşoară. Nu e cel mai mare dintre luptători şi, având sabia şi teaca, nici nu a avut nevoie să fie. Cu Arthur mort… Trebuia să se oprească şi să-şi potolească vocea, ştiind că a invocat blestemul uciderii de neam, acelaşi blestem pe care ezitase să-l aducă asupra lui Accolon, când Avalloch murise. Cu Arthur mort, repetă ea ferm, eu sunt cea mai apropiată de tronul lui şi îi sunt soră. Voi domni ca Doamnă a Avalonului, iar tu ca duce de război şi consort al meu. Adevărat, la vremea ta şi tu vei fi înfruntat şi doborât, ca rege cerb… dar înainte ca acea zi să sosească, vei avea vremea ta ca rege, alături de mine.

Accolon oftă:

— Nu m-am gândit niciodată să fiu rege. Dar dacă tu mi-o ceri, doamnă, trebuie să fac voia ei şi a ta. Totuşi, să-l înfrunt pe Arthur pentru sabie…

— Nu am vrut să spun că vei face asta fără tot ajutorul pe care ţi-l pot da. Pentru ce altceva am învăţat vrăjile, în toţi aceşti ani istovitori, şi pentru ce te-am făcut preotul meu? Şi mai este cineva, mai mare decât mine, care ne va ajuta pe amândoi să trecem proba.

— Vorbeşti despre acele tărâmuri magice? o întrebă Accolon, aproape şoptit. Nu te înţeleg.

„Asta nu mă surprinde, nu ştiu nici eu însămi ce am de gând să fac, nici ce spun”, gândi Morgaine, dar recunoscu acea negură ciudată ce îi cuprindea mintea, tulburându-i gândurile, asemenea stării în care erau făcute vrăjile puternice. „Trebuie să mă încred în Zeiţă acum şi s-o las să mă călăuzească. Nu doar pe mine, ci pe cel care îmi stă alături, care va lua sabia din mâna lui Arthur.”

— Ai încredere în mine şi supune-te. Se ridică, îndreptându-se spre pădure cu pas uşor, căutând… Ce anume căuta? se întrebă şi îşi auzi glasul îndepărtat şi straniu: Accolon, în pădurea aceasta cresc aluni?

El încuviinţă şi ea îl urmă spre crângul de copaci care, în acest anotimp, tocmai izbucnea în frunze şi flori. Porcii sălbatici care trăiau aici mâncaseră ultimele alune; pe covorul gros de frunze mucegăite aşternut zăceau bucăţi de coji împrăştiate. Răsăreau deja şi mlădiţe tinere, înspre lumină, acolo unde vor creşte noi arbori, astfel că viaţa pădurii nu va muri niciodată. Floare şi fruct şi sămânţă. Toate lucrurile se întorc şi cresc şi vin în lumină şi la sfârşit îşi predau trupurile din nou în grija Doamnei. Dar ea, care lucrează tăcută şi singură, în inima naturii, nu poate să-şi facă vraja fără puterea Celui care aleargă cu cerbii şi care, cu soarele de vară, scoate la iveală bogăţia pântecelui ei. Sub alun, îl privi pe Accolon şi, în timp ce o parte din mintea ei era conştientă că acest bărbat era iubitul ei, preotul ei ales, ştiu că el consimţise acum la o probă mai presus decât ceea ce i-ar putea acorda ea singură.

Înainte chiar ca romanii să vină pe aceste coline, în căutare de cositor şi plumb, crângul de aluni fusese un loc sacru. La marginea crângului era un iaz, aşezat sub trei arbori sacri, alun, salcie şi anin – o vrajă mai veche decât vraja stejarului. Suprafaţa iazului era cumva ascunsă de crengi uscate şi de frunze, dar apa era limpede şi întunecată, brună de brunul limpede al pădurii, şi îşi văzu chipul reflectat, în timp ce se

aplecă şi luă apă în palmă, umezindu-şi fruntea şi buzele. Înaintea ochilor ei, chipul reflectat se undui şi se modifică şi văzu ochii ciudaţi şi adânci ai femeii din acea lume mai veche decât aceasta. Şi undeva înlăuntrul ei se strecură groaza pentru ceea ce văzu în acei ochi.

Lumea se modificase subtil de jur-împrejurul lor, ea crezuse că acest straniu pământ străvechi era la graniţele Avalonului, nu aici, în cel mai îndepărtat colţ din Ţara Galilor de Miazănoapte. O voce îi spuse liniştit, în gând: „Sunt pretutindeni şi, unde alunul se reflectă în iazul sacru, acolo sunt şi eu.” îl auzi pe Accolon oftând de uimire şi admiraţie şi se întoarse pentru a vedea că doamna regatului zânelor era cu ei, stând dreaptă şi tăcută, în veşmântul ei sclipitor, cu coroana golaşă de nuiele pe frunte. Fusese ea cea care vorbise, sau doamna?

Există şi alte probe în afară de urmărirea cerbului… Şi dintr-odată, îndepărtat şi straniu, se auzi sunetul unui corn, prin crângul de aluni… sau era chiar crângul de aluni? Pe urmă, frunzele se ridicară şi se stârniră şi începu goana unor vânturi iscate din senin, care făceau crengile să trosnească şi să se legene şi un fior de teamă străbătu trupul şi sângele lui Morgaine.

Vine…

Încet, şovăitor, se întoarse şi văzu că nu erau singuri în pădure. Acolo, la hotarul dintre lumi, stătea el…

Nu l-a întrebat niciodată pe Accolon ce anume văzuse el… Ea văzuse doar umbra coroanei de coarne, frunzele strălucitoare de aur şi purpură acolo unde se aflau, într-o pădure poleită cu primii boboci ai primăverii, ochii negri… cândva se culcase cu el pe un covor de frunze ca acesta, dar de data asta nu venise pentru ea şi Morgaine ştia asta. Acum ea şi însăşi Doamna trebuia să păşească afară. Pasul lui, uşor pe frunze, stârni totuşi vântul, care continuă să-şi reverse cu putere puhoiul de aer prin pădure, astfel că părul îi zbură pe frunte şi îşi simţi mantia fâlfâind. Era înalt şi brunet şi dintr-odată păru înveşmântat în straiele cele mai bogate şi în frunze şi, în acelaşi timp, ea ar fi jurat că acest trup strălucea neted şi gol în faţa lor. El făcu semn, ridicând o mână mlădioasă, ca şi cum ar fi poruncit. Accolon înaintă încet, pas cu pas… şi în acelaşi timp era Accolon cel pe care ea îl văzu încoronat şi înveşmântat cu frunze şi coarne, strălucind în ciudata lumină neclintită a zânei. Morgaine

se simţi izbită, răsturnată de vânt, în crâng. Ştia, erau trupuri şi chipuri pe care nu le putea vedea clar, această probă nu era pentru ea, ci pentru omul de alături. Parcă auzea ţipete şi chemări din corn; se auzeau oare în aer călăreţii sau era tropotul copitelor care băteau în pământ, făcând acest zgomot care îi ameţea?

Ştia că Accolon nu mai era lângă ea. Rămase ţinându-se de scoarţa alunului, cu faţa ascunsă; nu ştia, nu va şti niciodată, ea nu trebuia să ştie ce formă va lua încoronarea lui Accolon… asta nu stătea în puterea ei să facă sau să ştie. Invocase, prin Doamna, puterile Celui Slăvit, iar el plecase acolo unde ea nu îl putea urma.

N-a ştiut niciodată cât timp a stat acolo, agăţată de scoarţa alunului, cu fruntea apăsată dureros pe trunchiul copacului… Pe urmă vântul pieri şi Accolon fu lângă ea. Rămaseră împreună, singuri în crângul de alun, auzind doar tunetele din cerul întunecat şi senin, pe care conturul soarelui strălucea orbitor ca un metal fierbinte în spatele discului lunii, întunecat în eclipsă, iar stelele ardeau în noaptea nesfârşită. Braţul lui Accolon era în jurul ei. El şopti:

— Ce este, ce este?

— Eclipsa.

Vocea îi era mai calmă decât ar fi crezut. Își simţi bătăile inimii liniştindu-se, revenind la normal, la atingerea braţelor lui, calde şi vii. Pământul era, din nou, sigur sub picioarele ei… pământul robust al crângului de alun, iar când Morgaine privi în jos, în iaz, văzu bucăţi de crengi rupte de vântul straniu care răvăşise crângul. Undeva, o pasăre se văita de întunericul neaşteptat, iar la picioarele lor, un purceluş roz scurma în stratul de frunze moarte. Pe urmă lumina începu să strălucească atât de puternic încât văzu umbra trecând dincolo de soare. Îl zări pe Accolon, stând în lumina strălucitoare, şi ridică glasul:

— Întoarce-ţi privirea, poţi să orbeşti, acum că întunericul a trecut!

El înghiţi şi îşi aplecă chipul asupra chipului ei. Părul îi era răvăşit de acel vânt care nu fusese din această lume, iar în păr îi atârna o frunză de un roşu aprins, iar Morgaine, văzând-o, începu să tremure în timp ce se aşezară sub mugurii de alun ce abia se deschideau.

Accolon spuse în şoaptă:

— S-a dus… şi ea… sau ai fost tu? Morgaine, s-a întâmplat, a fost ceva adevărat?

Privindu-i chipul luminat, Morgaine văzu ceva în ochii lui, ceva care nu mai fusese acolo niciodată – atingerea nebuniei. Ea se întinse şi culese frunza roşie din părul lui, arătându-i-o.

— Tu, care porţi însemnul şerpilor, trebuie să întrebi?

— Ah…

Văzu cum îl străbate un fior. Luă frunza roşie din mâna ei, cu un gest sălbatic, şi o lăsă să cadă în linişte pe covorul pădurii, spunând, cu un oftat:

— Se pare că am călătorit mult deasupra lumii şi am văzut lucruri care nu i se arată niciodată unui muritor.

Apoi se năpusti asupra ei cu grabă oarbă, sfâşiindu-i rochia şi aruncând-o jos, pe pământ. Ea se lăsă în voia lui şi se întinse, copleşită, pe pământul jilav, în timp ce el o pătrunse orbeşte, condus de o forţă pe care abia o înţelegea. Lui Morgaine i se părea, cum stătea acolo întinsă, sub acea forţă, că chipul lui era din nou umbrit de coarne sau de frunze stacojii; ea nu juca niciun rol în asta, era doar pământul pasiv, sub ploaie şi vânt, sub tunete şi fulgere şi parcă fulgerele treceau prin ea, lovind pământul de dedesubt.

Pe urmă întunericul se retrase şi stelele ciudate care străluceau în depărtare dispărură toate în lumina zilei, iar mâinile lui Accolon, tandre şi rugătoare, o ajutau să se ridice, să îşi aranjeze rochia răvăşită; se aplecă să o sărute, bâiguind o jumătate de explicaţie, un cuvânt de scuză, dar ea zâmbi şi îşi puse mâna pe buzele lui.

— Nu, nu, ajunge.

Crângul era din nou tăcut şi în jurul lor se auzeau doar obişnuitele sunete ale unei zile liniştite. Ea spuse, cu calm:

— Trebuie să ne întoarcem, dragostea mea. Ne vor observa absenţa şi toată lumea va ţipa şi va striga despre eclipsă, de parcă ar fi o ciudată minune a naturii…

Şi zâmbi slab, ea văzuse ceva cu mult mai ciudat astăzi decât o eclipsă. Mâna lui Accolon era rece şi tare, într-a ei. În timp ce păşeau, el şopti:

— Nu am ştiut niciodată că semeni cu ea, Morgaine…

„Dar eu sunt ea.” Oricum, Morgaine nu rosti aceste cuvinte cu voce tare. El era un iniţiat, ar fi trebuit să fie mai bine pregătit, poate, pentru această probă. Totuşi, o înfruntase, aşa cum

fusese nevoit, şi fusese acceptat de ceva mai presus de slabele ei puteri.

Pe urmă, frigul îi pătrunse în inimă şi se întoarse să privească chipul lui drag, zâmbitor. Fusese acceptat.

Dar asta nu însemna că va triumfa, însemna doar că ar putea încerca proba finală pentru care acesta era doar începutul.

„Nu aşa m-am simţit eu când, ca Fecioară a Primăverii, l-am trimis pe Arthur – despre care nu ştiam că este Arthur – la proba lui. O, Zeiţă, cât de tânără eram atunci, cât de tineri eram amândoi… din fericire tineri, căci nu ştiam ce facem. Iar acum sunt destul de bătrână ca să ştiu ce fac, cum să am curajul să îl trimit să înfrunte moartea?”

4

În ajun de Rusalii, Arthur şi regina lui invitaseră acei oaspeţi care aveau legături de familie cu tronul să cineze separat, cu ei. Mâine va fi obişnuitul mare ospăţ pentru toţi cavalerii şi companionii lui Arthur, dar Guinevere, îmbrăcându-se cu grijă, simţi că va fi cel mai mare supliciu. Acceptase de mult inevitabilul. Soţul şi stăpânul ei dorea să anunţe, public şi irevocabil, prin actul lui de mâine, ceea ce era de mult cunoscut. Mâine, Galahad va fi făcut cavaler şi companion al Mesei Rotunde. O, ştiuse asta de ani de zile, dar pe atunci Galahad era doar un băieţel blond, care creştea undeva pe pământurile regelui Pellinore. Când se gândise la asta, îi făcuse chiar plăcere; fiul lui Lancelot cu propria ei verişoară, Elaine – moartă acum, la naşterea unui copil – era un urmaş acceptabil pentru rege. Dar acum îl simţea ca pe un reproş viu la adresa reginei îmbătrânite a cărei viaţă nu dăduse roade.

— Eşti tulburată, spuse Arthur, privindu-i chipul în timp ce îşi aranja coroana în păr. Îmi pare rău, Guinevere, m-am gândit că aceasta poate fi calea pentru a-l cunoaşte mai bine pe flăcău – ceea ce trebuie să fac, dacă va fi să-mi ia locul pe tron. Să le spun că eşti bolnavă? Nu e nevoie să apari, îl poţi întâlni altă dată.

Guinevere strânse din buze:

— E la fel de bine acum, ca şi mai târziu.

El îi luă mâna:

— Nu îl mai văd pe Lancelot prea des, va fi plăcut să stau din

nou de vorbă cu el.

Gura ei schiţă ceva ce ştia că nu e zâmbetul pe care îl dorise:

— Mă întreb dacă va fi aşa – nu îl urăşti?

Arthur zâmbi stânjenit:

— Eram cu toţii mult mai tineri atunci. Parcă totul a fost într-o altă lume, iar Lance, nimic mai mult decât cel mai drag şi cel mai vechi prieten al meu, aproape fratele meu, asemenea lui Cai.

— Şi Cai este fratele tău, spuse Guinevere, iar fiul său este unul dintre cavalerii tăi cei mai loiali. Mi se pare că, pentru asta, ar fi un moştenitor mai bun decât Galahad…

— Tânărul Arthur este un om bun şi un companion de nădejde. Dar sângele lui Cai nu este regal. Dumnezeu ştie, în toţi aceşti ani am dorit destul de des ca Ectorius să fi fost cu adevărat tatăl meu… dar nu a fost şi cu asta, basta. După o clipă, şovăitor – nu mai vorbise niciodată despre asta, de la cealaltă sărbătoare de Rusalii, îngrozitoare – spuse: Am auzit că flăcăul celălalt, fiul lui Morgaine, este în Avalon.

Guinevere întinse o mână, de parcă ar fi vrut să se ferească de o explozie:

— Nu!…

— Voi aranja ca tu să nu-l întâlneşti niciodată, spuse el, privind-o. Dar sângele regal e sânge regal şi trebuie făcut ceva pentru el. Nu-mi poate avea tronul, preoţii nu ar accepta…

— Oh, exclamă Guinevere, dacă preoţii ar accepta, presupun că l-ai proclama pe fiul lui Morgaine moştenitorul tău…

— Unii s-ar mira că nu este, spuse Arthur. Vrei să încerc să le explic eu?

— Atunci va trebui să-l ţii departe de curte, spuse Guinevere, gândind: „Nu ştiam că vocea îmi e atât de aspră când sunt supărată.” Ce loc are la această curte unul care a fost crescut la Avalon, ca druid?

Arthur spuse sec:

— Merlin al Britaniei este unul dintre sfetnicii mei şi a fost mereu, Gwen. Cei care privesc înspre Avalon sunt şi ei, mereu, supuşii mei. Aşa este scris: „Am şi alte oi care nu sunt din acest ţarc”.

— O blasfemie, constată Guinevere, nu prea potrivită pentru ajunul de Rusalii…

— Întotdeauna, înainte de Rusalii a fost solstiţiul de vară,

dragostea mea. Cel puţin, acum nu se mai aprind focuri la sărbătoarea solstiţiului, nici măcar pe Insula Dragonului sau, din câte ştiu eu, nicăieri la o distanţă de trei zile de mers de la Camelot, cu excepţia Avalonului.

— Preoţii au pus gărzi pe insula Glastonbury. Sunt sigură, spuse Guinevere, că nimeni nu va mai veni şi nu va mai pleca de pe acea insulă.

— Ar fi trist dacă ar trebui să piară pe vecie. Aşa cum este trist pentru oamenii din popor să-şi piardă sărbătorile; oamenii din oraşe, nu au, probabil, nevoie de vechile ritualuri. O, da, ştiu, nu există sub cer decât un singur om care ne poate mântui, dar probabil că oamenii care trăiesc într-o legătură atât de strânsă cu pământul au nevoie de mai mult decât de mântuire…

Guinevere dădu să vorbească, pe urmă tăcu. Kevin nu era nimic altceva decât un bătrân schilod şi diform şi un druid, iar vremea druizilor i se părea acum la fel de îndepărtată ca vremea romanilor. Şi, chiar el era mai puţin cunoscut la curte ca Merlin al Britaniei decât ca minunat harpist. Preoţii nu îl preţuiau ca pe un om bun şi blând, pentru că o dată, în timpul unei discuţii cu Taliesin, limba lui Merlin fusese ascuţită şi nepoliticoasă. Totuşi, cunoştinţele lui Kevin despre toate vechile rânduieli şi despre legea obişnuită erau mai bogate chiar decât ale lui Arthur, iar Arthur se obişnuise să apeleze la el atunci când exista o problemă legată de vechea lege şi vechile obiceiuri care nu puteau fi date la o parte.

— Dacă nu ar fi strict o petrecere de familie, aş porunci ca Merlin să ne cânte diseară.

Arthur zâmbi şi spuse:

— Pot trimite după el, dacă vrei, dar o muzică precum a lui nu trebuie să fie comandată, nici măcar de un rege. Pot să-l invit să cineze la masa ta şi să-l rog să ne onoreze cu un cântec.

— Aşa, deci regele se roagă de un supus, mai degrabă decât invers?

— Trebuie să existe un echilibru în toate, spuse el. Este unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în timpul domniei mele. În unele situaţii, un rege nu trebuie să poruncească, ci trebuie să convingă. Poate de aceea au pierdut cezarii, fiindcă au căzut în ceea ce se numeşte hybris, crezând că pot să poruncească în afara sferei legitime a unui rege. Ei, bine, doamna mea, oaspeţii noştri ne aşteaptă. Eşti suficient de frumoasă?

— Râzi iar de mine. Ştii cât sunt de bătrână.

— Nu eşti mai bătrână decât mine, spuse Arthur, iar şambelanul meu îmi spune că încă sunt un bărbat chipeş.

— O, dar asta e altceva. Bărbaţii nu îmbătrânesc la fel ca femeile.

Ea îi privi chipul, care se ridase doar uşor, cu vârsta – un om în apogeul vieţii. Luându-i mâna, Arthur spuse:

— Nu mi s-ar potrivi să am alături o fecioară ca regină. Tu eşti potrivită pentru mine.

Se îndreptară spre uşă; şambelanul se apropie şi vorbi cu glas scăzut, iar Arthur se întoarse spre Guinevere:

— Vor mai fi şi alţi oaspeţi la masă. Gawaine mi-a trimis vorbă că a venit mama lui, aşa că nu avem altceva de făcut decât să-l invităm şi pe Lamorak, de vreme ce este consortul şi însoţitorul ei în această călătorie. Nu am văzut-o pe Morgause de mulţi ani. Dumnezeu ştie, dar şi ea îmi este rudă. Şi regele Uriens şi Morgaine cu fiii lor…

— Atunci va fi, într-adevăr, o petrecere de familie.

— Da, cu Gareth şi Gawaine – Gaheris e în Cornwall, iar Agravaine nu ar putea să plece din Lothian, spuse Arthur, iar Guinevere simţi fiorul unei vechi suferinţe…

Lot din Lothian a avut atât de mulţi fii.

— Ei, bine, draga mea, oaspeţii noştri sunt adunaţi în sala mică. Coborâm la ei?

Sala mare a Mesei Rotunde era domeniul lui Arthur, locul unui bărbat, unde se întâlneau luptătorii şi cavalerii, dar sala mică, cu perdelele pe care ea le comandase din Galia, cu mesele şi băncile de scândură – în locul acela se simţea Guinevere cel mai mult regină. Cu fiecare zi, vederea îi slăbea; la început, deşi mai era lumină din belşug, vedea doar fâşii de culoare din rochiile femeilor şi din robele strălucitoare pe care le purtau bărbaţii înăuntru. Silueta aceea impunătoare, de peste un metru optzeci, cu o claie mare de păr nisipiu, care era Gawaine veni să facă o plecăciune înaintea regelui şi pe urmă, ridicându-se, îşi îmbrăţişă vărul, strângându-l cu putere în braţe.

Gareth îl urmă, mai modest, iar Cai veni să-l bată pe umăr pe Gareth, să-l numească Chipeşul, ca pe vremuri, şi să-l întrebe despre cârdul lui de copii, încă prea mici ca să vină la curte; doamna Lionors era, spuse el, încă la pat după ultimul şi rămăsese la castelul lor de la miazănoapte, de lângă zidul

romanilor. Era al optulea sau al nouălea? Guinevere o văzuse pe doamna Lionors doar de două ori, fiindcă, după spusele lui Gareth, ea era mereu însărcinată sau zăcea la pat sau îşi alăpta ultimul născut. Gareth nu mai era chipeş, dar arăta bine, ca întotdeauna, şi cu cât Arthur, Gawaine şi Gareth îmbătrâneau, asemănarea dintre ei toţi devenea şi mai puternică. Acum, Gareth era îmbrăţişat de un om slab, cu părul negru, cârlionţat, cu şuviţe cărunte, iar Guinevere îşi muşcă buza. Lancelot nu se schimbase deloc cu trecerea anilor, doar că devenise încă şi mai chipeş.

Uriens nu avea nimic din acea imunitate magică la trecerea timpului. Arăta, în sfârşit, cu adevărat bătrân, deşi era încă drept şi puternic. Părul îi era în întregime alb, iar ea îl auzi explicându-i lui Arthur că abia îşi revenise din aprinderea de plămâni şi că în primăvara aceea îşi îngropase fiul cel mare, atacat de un mistreţ.

Arthur spuse:

— Aşadar, sir Accolon, într-o bună zi vei fi rege în Ţara Galilor de Miazănoapte? Ei, bine, aşa va fi. Domnul a dat, Domnul a luat, aşa spune Sfânta Înţelepciune.

Uriens dădu să se aplece să sărute mâna lui Guinevere dar ea se întinse să-l sărute pe bătrân pe obraz. Era îmbrăcat dichisit, în verde, cu o mantie frumoasă, verde şi maro.

— Regina noastră întinereşte, spuse el zâmbind bine dispus. S-ar spune că ai locuit în ţara zânelor, verişoară.

Guinevere râse:

— Poate ar trebui, atunci, să-mi pictez riduri pe faţă, dar mă tem că episcopii şi preoţii vor crede că am învăţat vrăji nepotrivite pentru o femeie creştină – dar asemenea glume sunt nepotrivite în ajunul unei zile sfinte. Ei, bine, Morgaine – măcar o dată putuse să-şi întâmpine cumnata cu o glumă – pari mai tânără decât mine şi ştiu că eşti mai în vârstă. Care e vraja ta?

— Nicio vrajă, spuse Morgaine cu vocea ei joasă, plină. E doar aceea că sunt atât de puţine lucruri cu care să-mi ocup mintea în acea ţară de la capătul lumii, încât mi se pare că acolo timpul nu trece şi, probabil, de aceea nu îmbătrânesc.

Acum o privi mai îndeaproape. Guinevere putea vedea într-adevăr micile urme ale timpului pe faţa lui Morgaine, pielea îi era încă fină şi neatinsă, dar avea mici cute în jurul ochilor, iar pleoapele îi erau puţin căzute. Mâna pe care i-o dădu lui

Guinevere era subţire şi osoasă, astfel că inelele îi atârnau libere. Guinevere gândi: „Morgaine e cu cel puţin cinci ani mai în vârstă decât mine.” Şi, dintr-odată, i se păru că nu erau femei la mijlocul vieţii, ci erau cele două fetişcane care se întâlniseră în Avalon.

La început, Lancelot venise să o salute pe Morgaine. Guinevere nu ar fi crezut că mai poate fi încă sfâşiată de patima devastatoare a geloziei. „Acum Elaine nu mai este… iar soţul lui Morgaine e prea bătrân şi cu siguranţă nu poate spera să mai apuce un alt Crăciun.” L-a auzit pe Lancelot spunând o glumă, auzi râsul încet, dulce, al lui Morgaine. Dar ea nu se uita la Lancelot ca la un iubit… ochii ei se întoarseră către prinţul Accolon – şi el e un bărbat chipeş… ei bine, soţul ei are mai mult decât dublul vârstei ei… iar Guinevere simţi împunsătura unei ipocrite dezaprobări.

— Ar trebui să mergem la masă, spuse ea, făcându-i semn lui Cai. Galahad trebuie să plece la miezul nopţii, să vegheze lângă armele sale şi, poate, ca mulţi tineri, ar dori să se odihnească puţin înainte, ca să nu-i fie somn…

— Nu-mi va fi somn, doamnă, spuse tânărul, iar Guinevere simţi din nou acea durere.

L-ar fi avut bucuroasă ca fiu pe acest tânăr frumos. Era înalt acum, solid şi cu umeri largi, aşa cum Lancelot nu fusese niciodată. Faţa parcă îi strălucea de curăţenie şi de calmă fericire.

— Totul este atât de nou pentru mine – Camelot e un oraş atât de frumos, nu îmi vine să cred că este real. Şi am venit aici cu tatăl meu, toată viaţa mama mi-a vorbit despre el de parcă ar fi fost un rege sau un sfânt, mai presus de oamenii muritori.

Morgaine spuse:

— O, Lancelot e destul de muritor, Galahad, şi dacă ajungi să-l cunoşti destul de bine, vei şti şi tu asta.

Galahad se înclină politicos în faţa lui Morgaine. Spuse:

— Îmi amintesc de tine. Ai venit şi ne-ai luat-o pe Nimue, iar mama a plâns… Sora mea e bine, doamnă?

— Nu am văzut-o de câţiva ani, spuse Morgaine, dar dacă nu i-ar fi mers bine, aş fi auzit.

— Îmi amintesc doar că m-am supărat pe tine pentru că mi-ai spus că mă înşelam în toate privinţele… păreai foarte sigură, iar mama…

— Fără îndoială, mama ta ţi-a spus că sunt o vrăjitoare rea. Ea zâmbi – alintată, ca o pisică, gândi Guinevere – văzând roşeaţa vizibilă ce acoperea faţa lui Galahad.

— Ei bine, Galahad, nu eşti primul care gândeşte aşa despre mine.

Îi zâmbi şi lui Accolon, care îi întoarse zâmbetul, atât de deschis, încât Guinevere fu şocată. Galahad spuse pe şleau:

— Eşti vrăjitoare, atunci, doamnă?

— Păi, răspunse Morgaine, din nou cu acel zâmbet pisicesc, fără îndoială, mama ta a avut motive să mă considere aşa. Acum, că nu mai e, s-ar putea să-ţi povestesc totul… Lancelot, nu ţi-a spus niciodată Elaine că m-a implorat să fac un descântec care să-ţi întoarcă ochii spre ea?

Lancelot se întoarse spre Morgaine, iar lui Guinevere i se păru că faţa lui era zdrobită, încordată de durere:

— De ce să facem glume despre vremuri de mult trecute, verişoară?

— O, dar eu nu glumesc, spuse Morgaine şi, pentru o clipă, îşi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui Guinevere. Mă gândisem că e timpul să încetezi să mai frângi inimi prin tot regatul Britaniei şi al Galiei. Aşadar, am făcut acea căsătorie şi nu regret niciun moment, căci acum ai un fiu minunat, care e moştenitor al regatului fratelui meu. Dacă nu m-aş fi amestecat, ai fi rămas necăsătorit şi ai frânge şi acum toate inimile noastre, nu-i aşa, Gwen? adăugă ea cu îndrăzneală.

„Ştiam. Dar nu am ştiut că Morgaine va mărturisi atât de deschis…” Dar Guinevere profită de privilegiile unei regine, pentru a schimba subiectul.

— Ce face tiza mea, micuţa ta Guinevere?

— E făgăduită de soţie fiului lui Lionel, spuse Lancelot şi, într-o zi, va fi regină a Micii Britanii. Preotul a spus că relaţia este forţată, dar se poate face o dispensă… Am plătit o taxă mare la biserică pentru ca acest lucru să fie trecut cu vederea, iar Lionel a plătit şi el – doar că fata este a mea şi nunta nu va avea loc încă şase ani de acum încolo.

— Şi fiica ta mai mare? întrebă Arthur.

— Ea, ea este într-o mănăstire, spuse Lancelot.

— Asta ţi-a spus Elaine? întrebă Morgaine şi din nou în ochii ei era o sclipire de răutate. Lancelot, e în locul de baştină al propriei tale mame, în Avalon. Nu ştiai?

El spuse împăciuitor:
— E totuna. Preotesele din Casa Fecioarelor sunt asemenea călugăriţelor sfintei biserici, trăind o viaţă de castitate şi rugăciune şi slujindu-l pe Dumnezeu în felul lor. Se întoarse repede spre regina Morgause, care se apropia de ei: Ei, bine, mătuşă, nu pot spune că eşti neschimbată, dar anii te-au tratat cu blândeţe, într-adevăr.
„Seamănă atât de mult cu Igraine! Am auzit doar glumele şi am râs de ea, dar acum pot prea bine să cred că tânărul Lamorak este vrăjit de ea din dragoste şi nu din ambiţie!”
Morgause era o femeie zdravănă şi înaltă, părul îi era încă bogat şi roşu, curgându-i în cozi despletite peste rochia verde – o vastă întindere de brocart, brodată cu perle şi şnururi aurii. O coroană îngustă, bătută cu topaze strălucitoare, îi licărea în păr. Guinevere o prinse de braţ şi îşi îmbrăţişă verişoara, spunând:
— Semeni mult cu Igraine, regină Morgause. Am iubit-o mult şi încă mă gândesc adesea la ea.
— Când eram mai tânără, afirmaţia aceasta m-ar fi înnebunit de gelozie, Guinevere, eram furioasă că sora mea, Igraine, era mai frumoasă decât mine şi că avea atât de mulţi regi şi lorzi la picioarele ei. Acum îmi mai amintesc doar că era frumoasă şi bună şi mă bucur să ştiu că încă mai semăn cu ea.
Se întoarse să o îmbrăţişeze pe Morgaine, iar Guinevere văzu că aceasta era pierdută în braţele trupeşei femei, că Morgause o domina… „De ce m-am temut eu vreodată de Morgaine? În definitiv, e doar o făptură mică şi regină a unui regat neînsemnat…” Rochia lui Morgaine era din lână simplă, închisă la culoare, şi nu purta nicio podoabă în afară de un colier de argint la gât şi un fel de brăţară de argint la mână. Părul ei, brunet şi bogat ca întotdeauna, era împletit simplu şi răsucit în jurul capului.
Arthur veni să-şi îmbrăţişeze sora şi mătuşa. Guinevere luă mâna lui Galahad într-a ei:
— Vei sta lângă mine, fiule. „O, da, acesta era fiul pe care ar fi trebuit să i-l nasc lui Lancelot sau lui Arthur…”
În timp ce se aşeză, spuse:
— Şi acum, că ai ajuns să-ţi cunoşti tatăl, ai descoperit că, aşa cum spunea Morgaine, nu e un sfânt, ci mai degrabă un bărbat adorabil?
— O, dar ce altceva e un sfânt? întrebă Galahad cu ochii

strălucind. Nu pot să-l privesc ca pe un simplu om, doamnă, cu siguranţă e mai mult de atât. Mai e şi fiul unui rege şi sunt sigur că, dacă l-ar fi ales pe cel mai bun fiu şi nu pe cel mai mare, el ar fi domnit în Mica Britanie. Cred că acel bărbat este fericit, pentru care tatăl său este şi eroul său, spuse el. Am avut puţin timp să stau de vorbă cu Gawaine… îşi dispreţuieşte tatăl şi are o părere proastă despre el, dar niciun om nu mi-a vorbit de tata decât cu admiraţie!

— Sper, atunci, că-l vei vedea mereu ca pe un erou nepătat, spuse Guinevere.

Îi aşezase pe Galahad între ea şi Arthur, aşa cum se cuvenea pentru moştenitorul adoptat al regatului; Arthur alesese să o aşeze pe regina Morgause lângă el, cu Gawaine mai departe şi lângă el, Uwaine, care era prietenul şi protejatul lui Gawaine, aşa cum Gareth fusese al lui Lancelot când erau tineri.

La masă, lângă ei, erau Morgaine şi soţul ei şi alţi oaspeţi; cu toţii erau rude, dar nu le putea vedea chipurile clar. Îşi întinse gâtul şi se uită cruciş, ca să vadă, dezaprobându-se – strabismul o urâţea – şi îşi masă o mică cută de sub sprâncene. Se întrebă, dintr-odată, dacă nu cumva vechea ei teamă de spaţii deschise nu venise, când era mică, din faptul că nu vedea bine. Se temea de felul cum era lumea, pur şi simplu pentru că nu o putea vedea cu adevărat?

Îl întrebă pe Arthur, peste Galahad, cine mânca acolo, cu toată pofta unui băiat sănătos, încă în creştere.

— L-ai invitat pe Kevin să ia masa cu noi?

— Da, dar a trimis mesaj că nu poate veni. Din moment ce nu este în Avalon, poate că ţine sfânta zi în felul lui. L-am invitat şi pe episcopul Patricius, dar ţine veghea de Rusalii în biserică… te vei întâlni cu el acolo, la miezul nopţii, Galahad.

— Cred că a fi făcut rege trebuie să semene puţin cu a fi făcut preot, spuse Galahad desluşit. Era o pauză în conversaţie, astfel încât glasul lui tânăr se auzi de la un capăt al mesei până la celălalt. Ambii jură să slujească omul şi pe Dumnezeu şi să facă aşa cum este drept…

Gareth spuse:

— Am simţit ceva de felul acesta, flăcăule. Dumnezeu să te ajute să vezi mereu aşa lucrurile.

— Întotdeauna mi-am dorit companioni care să fie oameni dedicaţi dreptăţii, spuse Arthur. Nu cer să fie oameni cucernici,

Galahad, dar am sperat să fie oameni buni.
Lancelot îi spuse lui Arthur:
— Poate aceşti tineri vor putea trăi într-o lume în care e mai uşor să fii bun – iar lui Guinevere i se păru că vorbele lui sunară trist.
— Dar tu eşti bun, tată, spuse Galahad. În lungul şi-n latul acestei ţări se spune că eşti cel mai mare cavaler al regelui Arthur.
Lancelot chicoti stânjenit:
— Da, ca acel erou saxon care a smuls braţul monstrului din lac. Lucrările şi faptele mele au fost transformate în cântece fiindcă povestea adevărată nu e destul de interesantă de spus iarna, lângă foc.
— Dar ai ucis într-adevăr un dragon, nu-i aşa?
— O, da… era o fiară înspăimântătoare, am impresia. Dar bunicul tău a avut un rol la fel de mare în uciderea ei, spuse Lancelot. Guinevere, doamna mea, niciodată nu am mâncat atât de bine la masa ta…
— Foarte bine, spuse vesel Arthur, mângâindu-şi mijlocul. Dacă am avea des asemenea ospeţe, aş fi gras ca unul dintre acei regi saxoni băutori de bere. Iar mâine sunt Rusaliile şi un alt ospăţ pentru încă şi mai mulţi oameni… nu ştiu cum reuşeşte doamna mea!
Guinevere simţi o uşoară strălucire de mândrie.
— Ospăţul acesta este mândria mea, cel de mâine e mândria lui Cai… Pentru mâine viţeii se rumenesc deja în groapă. Uriens, domnul meu, nu mănânci carne?
Uriens clătină din cap.
— Poate o aripă de pasăre, din acelea. De când fiul meu a fost ucis, am jurat să nu mai mănânc niciodată carne de porc.
— Iar regina îţi împărtăşeşte jurământul? întrebă Arthur. Ca întotdeauna, Morgaine posteşte, nu mă mir că eşti atât de mică şi de slabă, surioară!
— Nu e nicio greutate pentru mine să nu mănânc carne de porc.
— Vocea îţi e la fel de dulce ca întotdeauna, surioară? Fiindcă nu a putut să ni se alăture Kevin, poate vei cânta din voce sau la harpă…
— Dacă mi-ai fi spus că doreşti asta, nu aş fi mâncat atât de bine. Acum nu pot cânta. Poate mai târziu.

— Atunci tu, Lancelot, spuse Arthur.

Lancelot ridică din umeri şi făcu semn unui servitor să aducă harpa.

— Kevin va cânta la ea mâine… nu mă compar cu el. Am făcut aceste versuri după un poet saxon. M-am descurcat cu saxonii, dar nu cu ceea ce numeau ei muzică. Pe urmă, când am locuit în mijlocul lor, anul trecut, am auzit acest cântec şi am plâns când l-am auzit şi, în felul meu umil, am încercat să-l traduc în limba noastră. Îşi părăsi locul, pentru a lua mica harpă. Este pentru tine, regele meu, căci vorbeşte despre tristeţea pe care am cunoscut-o când am locuit departe de curtea şi de stăpânul meu… dar muzica este saxonă. Înainte de asta, crezusem că toate cântecele lor sunt despre război, despre bătălie şi despre luptă.

Începu să cânte o melodie dulce, plină de tristeţe; degetele nu îi erau la fel de pricepute ca ale lui Kevin, dar cântecul trist avea o putere a lui, care, treptat, îi linişti. Cântă cu vocea răguşită a unui cântăreţ neexersat.

Care tristeţe este ca a celui ce trăieşte singur?
Cândva, am fost iubit şi am locuit în compania regelui,
Şi braţul îmi era greu de povara inelelor ce mi le dăruise,
Şi inima plină de aurul iubirii lui,
Chipul unui rege e ca soarele pentru cei ce-l înconjoară,
Dar acum inima mi-e pustie,
Şi rătăcesc singur prin lume,
Crângurile dau în floare,
Copacii şi poienile sunt tot mai frumoase,
Dar cucul, cel mai trist cântăreţ,
Strigă în zări tristeţea singuratică a exilului,
Şi acum inima începe să hoinărească în căutarea a ceea ce nu voi mai vedea vreodată;
Toate chipurile sunt pentru mine la fel dacă nu pot vedea chipul regelui meu,
Şi toate ţările sunt pentru mine la fel,
De nu pot vedea câmpurile şi pajiştile frumoase de acasă,
Mă voi ridica, aşadar, şi îmi voi urma inima
Căutând ceea ce pentru mine e frumoasa pajişte de acasă,
Când nu pot vedea chipul regelui meu,
Şi povara de pe braţe e doar un fir de aur,

Când inima e lipsită de iubire.
Astfel, voi rătăci Peste drumul peştilor,
Şi peste calea uriaşei balene,
Şi dincolo de ţara valului,
Fără ca nimeni să-mi ţină tovărăşie,
Doar cu dragostea celor pe care i-am iubit,
Şi cântecele pe care le-am cântat din inimă,
Şi cântecul cucului în amintire.

Guinevere îşi plecă fruntea, ca să-şi ascundă lacrimile. Capul lui Arthur era plecat, ochii acoperiţi cu mâna. Morgaine privea în gol, iar Guinevere văzu şirurile de lacrimi care îi lăsau dâre ude pe faţă. Arthur se ridică şi ocoli masa; îl cuprinse pe Lancelot în braţe şi spuse cu glas tremurat:

— Dar eşti din nou cu regele tău şi cu prietenul tău, Galahad.

Vechea amărăciune străpunse din nou inima lui Guinevere. Cântase despre regele lui, nu despre regina şi iubirea lui. „Dragostea lui pentru mine nu a fost niciodată mai mult decât o parte din dragostea faţă de Arthur.” Închise ochii, ca să nu îi vadă îmbrăţişaţi.

— A fost frumos, spuse blând Morgause. Cine ar fi crezut că o brută saxonă ar putea scrie o asemenea muzică… cred că, până la urmă, a fost Lancelot…

Lancelot clătină din cap.

— Muzica le aparţine, iar cuvintele sunt doar un palid ecou al versurilor lor…

O voce, ca un ecou al lui Lancelot, spuse:

— Dar există poeţi şi muzicieni printre saxoni, la fel ca şi luptători, doamna mea.

Iar Guinevere se întoarse spre acea voce. Un tânăr cu veşminte întunecate, zvelt, brunet – o imagine neclară pe care nu o putea zări… Dar vocea, accentuată uşor de tonurile din ţara de Miazănoapte, suna ca glasul lui Lancelot, întru totul tonul şi timbrul lui.

Arthur îi făcu semn să se apropie.

— Şade cineva la masa mea pe care nu îl cunosc… La o petrecere de familie, nu se cade. Regină Morgause?…

Ea se ridică, la locul ei:

— Am vrut să ţi-l prezint înainte de a ne aşeza la masă, dar erai ocupat să stai de vorbă cu vechii prieteni, regele meu.

Acesta este fiul lui Morgaine, care a fost crescut la curtea mea, Gwydion.

Tânărul se apropie şi se înclină.

— Rege Arthur, spuse el cu vocea caldă care era ca un ecou al glasului lui Lancelot. Pentru o clipă, o buimăcită bucurie o străbătu pe Guinevere; acesta era fiul lui Lancelot, cu siguranţă, nu al lui Arthur – pe urmă îşi aminti că mătuşa lui Morgaine, Viviane, era şi mama lui Lancelot.

Arthur îl îmbrăţişă pe tânăr. Cu o voce prea tremurată ca să poată fi auzită la trei paşi distanţă, spuse:

— Fiul prea iubitei mele surori va fi primit ca un fiu la curtea mea, Gwydion. Vino şi stai lângă mine, flăcăule.

Guinevere se uită la Morgaine. Pe obraz avea pete roşii, atât de puternice de parcă erau pictate, şi îşi frământa buza de jos între dinţii ei mici, ascuţiţi. Aşadar, Morgause nu o pregătise să-şi vadă fiul prezentat tatălui său – nu, regelui, îşi reaminti Guinevere aspru; nu era niciun motiv să creadă că băiatul avea vreo idee cine era tatăl său. Deşi, dacă s-a uitat vreodată în oglindă, fără îndoială că ar fi fost de ajuns ca să creadă ceea ce ar putea spune oricine: că era fiul lui Lancelot.

Nu era copil, în definitiv. Trebuie că are aproape douăzeci şi cinci de ani, e bărbat.

— Vărul tău, Galahad, spuse Arthur, iar Galahad întinse repezit mâna.

— Eşti rudă mai apropiată a regelui decât mine, vere… Ai mai mare drept decât mine să fii unde sunt eu acum, spuse el cu spontaneitate copilărească. Mă mir că nu mă urăşti!

Gwydion zâmbi:

— De unde ştii că nu, vere? şi o clipă Guinevere fu ca trăsnită, până ce văzu zâmbetul.

Da, era fiul lui Morgaine, avea zâmbetul felin pe care ea îl afişa uneori! Galahad clipi, pe urmă hotărî că vorbele fuseseră spuse în glumă. Guinevere îi putea urmări gândurile evidente: „Este acesta fiul tatălui meu, e Gwydion fratele meu bastard cu regina Morgaine?” Părea şi rănit, ca un căţeluş căruia i s-a refuzat cu brutalitate oferta jucăuşă de prietenie.

— Nu, vere, spuse Gwydion, nu e adevărat ceea ce gândeşti.

Cu sufletul la gură, Guinevere gândi că Gwydion avea până şi zâmbetul lui Lancelot, care-ţi tăia respiraţia, care transforma un chip destul de întunecat şi posomorât într-o strălucire

copleşitoare, de parcă o rază de soare răsărea şi îl transforma.

Galahad spuse defensiv:

— Nu a fost… eu nu am…

— Nu, spuse Gwydion cu blândeţe, nu ai spus nimic, dar e prea evident ceea ce gândeşti şi ceea ce probabil gândesc toţi cei din această încăpere. Îşi ridică glasul, doar puţin – acel glas atât de asemănător cu al lui Lancelot, deşi marcat de accentul moale din ţara de Miazănoapte. În Avalon, vere, ne luăm obârşia după mamă. Sunt din vechea stirpe a Avalonului şi asta îmi e chiar îndeajuns. Ar fi chiar o aroganţă ca un bărbat să se pretindă tatăl Marii Preotese a Avalonului. Dar, desigur, ca mulţi oameni, mi-ar plăcea să ştiu cine mi-e tată, iar ceea ce ai gândit tu a mai fost spus – că sunt fiul lui Lancelot. Acea asemănare a mai fost remarcată, mai cu seamă printre saxoni, unde am petrecut trei ani învăţând să fiu luptător, adăugă el. Reputaţia ta în rândul lor, lord Lancelot, e şi acum pomenită acolo! N-aş putea să număr câţi oameni mi-au spus că nu ar fi o ruşine să fiu bastardul unui om ca tine! Chicoteala lui joasă era ca un ecou îndepărtat al bărbatului pe care îl avea în faţă, iar Lancelot era şi el stânjenit. Dar în final a trebuit să le spun mereu că nu era adevărat ceea ce credeau. Dintre toţi bărbaţii acestui regat care ar fi putut să-mi fie tată, unul ştiu că nu este tatăl meu. Şi astfel, a trebuit să-i informez că este doar o asemănare de familie, nimic mai mult. Sunt vărul tău, Galahad, nu fratele tău. Se lăsă comod pe spate, în scaunul său.

— Te va stânjeni prea mult că toată lumea care ne va vedea va gândi asta? Până la urmă, nu putem să mergem să le spunem adevărul tuturor!

Galahad părea nedumerit.

— Nu m-ar deranj a dacă ai fi cu adevărat fratele meu, Gwydion.

— Dar atunci ar fi trebuit să fiu fiul tatălui tău şi poate şi moştenitorul regelui, spuse Gwydion şi zâmbi – şi, dintr-odată, Guinevere îşi dădu seama că lui îi făcea plăcere să stânjenească oamenii din jurul mesei, că era fiul lui Morgaine, fie şi numai în acea undă de răutate.

Cu acea voce joasă care se auzea atât de limpede, fără să fie tare, Morgaine spuse:

— Nu mi-ar fi displăcut nici mie, Gwydion, dacă Lancelot ar fi fost tatăl tău.

— Nu, bănuiesc că nu, doamnă, spuse Gwydion. Iartă-mă, doamnă Morgaine, am numit-o întotdeauna mamă pe regina Morgause…

Morgaine râse:

— Dacă îţi par o mamă nepotrivită, Gwydion, tu îmi pari un fiu la fel de nepotrivit. Sunt recunoscătoare pentru această petrecere de familie, Guinevere, spuse ea. Aş fi putut fi confruntată cu fiul meu mâine, la ospăţul mare, fără să fiu prevenită.

Uriens spuse:

— Cred că orice femeie ar fi mândră de un asemenea fiu; cât despre tatăl tău, oricine ar fi, tinere Gwydion, este pierderea lui că nu te revendică pentru sine.

— O, nu cred, spuse Gwydion, iar Guinevere gândi, urmărind micul licăr din ochii lui către Arthur: „Dintr-un anume motiv, poate să spună că nu ştie cine este tatăl său, dar minte.” Asta o stânjenea, într-un fel.

Şi totuşi, mai stânjenitor ar fi dacă l-ar înfrunta pe Arthur şi i-ar cere să afle de ce el, fiul, nu îi era moştenitor. Avalon, locul acela blestemat! îşi dorea să se înece în mare, ca pământul pierdut din Ys din vechea legendă şi să nu se mai audă niciodată de el!

— Dar aceasta este seara specială a lui Galahad, spuse Gwydion, şi răpesc atenţia ce i se cuvine. Vei veghea lângă arme în noaptea aceasta, vere?

Galahad încuviinţă:

— Aşa e obiceiul pentru companionii lui Arthur.

— Eu am fost primul, spuse Gareth, şi e un obicei bun. Bănuiesc că modul în care un mirean poate să se apropie cel mai mult de a fi preot este să facă jurăminte că va sluji mereu cu braţele regele şi ţara sa şi Dumnezeul său. Râse şi spuse: Ce băieţandru prost am fost, rege Arthur, mă vei ierta vreodată că ţi-am refuzat oferta de a mă face cavaler cu mâinile tale şi, în schimb, am întrebat dacă poate să facă asta Lancelot?

— Să te iert, băiete? Te-am invidiat, spuse Arthur zâmbind. Crezi că eu nu ştiam că Lancelot era cel mai mare luptător dintre noi doi?

Cai vorbi pentru prima dată, iar chipul lui posomorât, brăzdat de cicatrice, se transformă într-un zâmbet.

— I-am spus atunci flăcăului că era un bun luptător şi va fi un

bun cavaler, dar cu siguranţă nu un curtean!

— Şi cu atât mai bine, spuse Arthur din inimă. Dumnezeu ştie că din aceia am destui! Aplecându-se şi vorbindu-i direct lui Galahad, adăugă: Ai prefera să fii făcut cavaler de tatăl tău, Galahad? Mi-a făcut cavaleri destui companioni…

Băiatul îşi plecă fruntea:

— Sire, regele meu e cel care hotărăşte. Dar mi se pare că această numire vine de la Dumnezeu şi nu are importanţă cine o îndeplineşte. Eu… nu am vrut să spun chiar aşa cum a sunat, sire, vreau să spun, jurământul îţi e făcut ţie, dar mai cu seamă lui Dumnezeu…

Arthur încuviinţă, încet:

— Ştiu ce vrei să spui, băiete. Este cam la fel şi cu regele: el jură să domnească peste oameni, dar jurământul este dat nu oamenilor, ci lui Dumnezeu…

— Sau, spuse Morgaine, Zeiţei, în numele ei, ca semn al pământului peste care regele va domni. Îl ţintui pe Arthur cu ochii şi el îşi mută privirea, iar Guinevere îşi muşcă buza… „Morgaine, amintindu-i din nou lui Arthur că legământul lui a fost dat Avalonului… naiba s-o ia!” Dar asta aparţinea trecutului, iar Arthur era un rege creştin acum… sub nicio altă autoritate decât a lui Dumnezeu.

— Ne vom ruga cu toţii pentru tine, Galahad, să fii un bun cavaler şi, într-o zi, să fii un bun rege, spuse Guinevere.

— Aşadar, când îţi faci jurămintele, Galahad, spuse Gwydion, le faci într-o anumită formă, ca Mariajul Sacru cu pământul, pe care regele îl făcea în vremurile de demult. Dar, probabil, nu vei fi supus unor probe atât de grele.

Culoarea se ridică în obrajii tânărului.

— Stăpânul meu, Arthur, a ajuns la tron încercat în bătălie, vere, dar nu e cale să fiu supus acum unei astfel de probe.

— M-aş putea gândi la o cale, spuse cu blândeţe Morgaine, şi dacă va fi să domneşti peste Avalon, ca şi peste pământurile creştine, într-o zi va trebui să ajungi şi la asta, Galahad.

Își strânse buzele.

— Fie ca acea zi să fie îndepărtată, Maria Ta, cu siguranţă vei trăi mulţi, mulţi ani… şi, până atunci, toţi oamenii care mai cred că trebuie să facă legăminte lumii păgâne vor fi murit.

— Sper că nu, spuse Accolon, vorbind pentru prima dată la acea masă. Crângurile sacre sunt încă în picioare şi în ele,

vechile obiceiuri sunt ţinute aşa cum se ţin de la începutul lumii. Noi nu o supărăm pe Zeiţă negând credinţa în ea, ca să nu se întoarcă împotriva oamenilor şi să nu distrugă recolta şi să întunece chiar soarele ce ne dă viaţă.

Galahad era speriat:

— Dar aceasta este o ţară creştină! Nu a venit niciun preot la voi să vă arate că vechii zei răi, cărora diavolul le-a dat forţă, nu mai au acum nicio putere? Episcopul Patricius mi-a spus că toate crângurile sacre au fost tăiate!

— Nu este aşa şi nici nu va fi atâta timp cât trăieşte tatăl meu sau eu, după el.

Morgaine deschise gura să vorbească, dar Guinevere îl văzu pe Accolon apucând-o de încheietură. Ea îi zâmbi şi nu spuse nimic. Dar Gwydion replică:

— Nu încă, în Avalon, atâta timp cât trăieşte Zeiţa. Regii vin şi pleacă, dar Zeiţa va dăinui veşnic.

„Ce păcat”, gândi Guinevere, „că acest tânăr chipeş trebuie să fie păgân! Ei bine, Galahad e un cavaler creştin, bun şi pios, care va deveni un ocrotitor al creştinismului.”

Dar, în timp ce încerca să se liniştească, o străbătu un tremur uşor. De parcă gândurile lui Guinevere l-ar fi deranjat, Arthur se aplecă înspre Gwydion, iar chipul îi era tulburat.

— Ai venit la curte să-mi fii companion, Gwydion? Nu trebuie să-ţi spun că fiul surorii mele este binevenit printre cavalerii mei!

— Recunosc că l-am adus aici pentru asta, spuse Morgause, dar nu ştiam că acesta este marele ceremonial al lui Galahad. Nu aş răpi strălucirea acestui eveniment. Cu siguranţă, pentru asta ar fi la fel de bună o altă ocazie.

Galahad spuse candid:

— Nu m-ar deranja să îmi împart veghea şi jurămintele cu vărul meu.

Gwydion râse:

— Eşti prea generos, vere, dar ştii prea puţine despre arta domniei. Moştenitorul regelui trebuie să fie proclamat fără nimeni altul cu care să împartă acel moment. Dacă Arthur ne-ar numi cavaleri în acelaşi timp şi eu sunt cu atât de mult mai vârstnic şi semăn atât de mult cu Lancelot – ei bine, sunt destule bârfe despre cine îmi e tată, nu trebuie să-ţi umbrească şi asta ceremonia. Nici pe a mea, adăugă el râzând.

Morgaine ridică din umeri:
— Vor fi bârfe despre rudele regelui oricum, Gwydion. Numai să aibă o bucăţică pe care să o mestece!
— Mai e încă ceva, spuse Gwydion. Nu am de gând să veghez vreodată într-o biserică creştină, lângă armele mele. Sunt al Avalonului. Dacă Arthur mă va accepta printre companionii lui aşa cum sunt, va fi bine, dacă nu, şi asta va fi bine.
Uriens îşi ridică bătrânele braţe noduroase, astfel ca şerpii palizi să poată fi văzuţi:
— Eu stau la Masa Rotundă fără niciun astfel de jurământ creştin, fiul meu vitreg.
— Şi eu la fel, spuse Gawaine. Ne-am câştigat titlul de cavaleri toţi cei care am luptat în acele zile şi nu am avut nevoie de o asemenea ceremonie. Unii dintre noi ar fi fost greu de lămurit dacă rangul de cavaler ar fi fost îngrădit de asemenea jurăminte de curte ca acum.
— Chiar şi eu, spuse Lancelot, aş fi oarecum îndoit să fac astfel de jurăminte, aşa păcătos cum sunt. Dar sunt omul lui Arthur pe viaţă şi pe moarte şi el ştie asta.
— Doamne fereşte să mă îndoiesc vreodată de asta, spuse Arthur zâmbind vechiului său prieten cu profundă afecţiune. Tu şi Gawaine sunteţi pilonii regatului meu. Dacă aş pierde vreodată pe vreunul dintre voi, cred că tronul meu s-ar crăpa şi ar cădea de pe vârful Camelotului!
Îşi ridică privirea când, la capătul îndepărtat al sălii, o uşă se deschise şi un preot cu straie albe şi doi tineri îmbrăcaţi în alb intrară. Galahad se ridică, nerăbdător.
— Cu voia ta, stăpâne…
Arthur se ridică şi el şi îşi îmbrăţişă moştenitorul:
— Fii binecuvântat, Galahad. Du-te să stai de veghe.
Băiatul se înclină şi se întoarse să-şi îmbrăţişeze tatăl. Guinevere nu putu să audă ce îi spusese Lancelot. Îşi întinse mâna, iar Galahad se aplecă să i-o sărute.
— Dă-mi binecuvântarea ta, doamnă.
— Întotdeauna, Galahad, spuse Guinevere, iar Arthur adăugă:
— Te conducem la biserică. Trebuie să-ţi ţii veghea de unul singur, dar vom veni câţiva paşi cu tine.
— Mă onorezi prea mult, regele meu. Nu ai stat de veghe când ai fost încoronat?
— Ba da, într-adevăr, spuse Morgaine, zâmbind, dar veghea a

fost mult diferită de aceasta.

În timp ce întreaga adunare se îndrepta către biserică, Gwydion rămase în urmă, până ce ajunse să păşească lângă Morgaine. Îşi privi fiul – nu era la fel de înalt ca Arthur, care avea înălţimea Pendragonilor, dar lângă ea părea înalt.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Gwydion.

— Nu mă aşteptam să fiu aici, doamnă.

— Am auzit că ai luptat în acest război, printre aliaţii saxoni ai lui Arthur.

El ridică din umeri:

— Ai avut puţine ocazii să afli prea multe despre mine, doamnă.

Pe neaşteptate, fără să ştie ce va spune până ce se auzi rostind cuvintele, ea întrebă:

— Mă urăşti fiindcă te-am abandonat, fiule?

El şovăi.

— Poate – un timp, când am fost mic, spuse el, în cele din urmă. Dar sunt un copil al Zeiţei şi asta m-a obligat să fiu aşa cu adevărat, să nu îmi îndrept atenţia către niciun părinte pământesc. Acum nu îţi port pică defel, Doamnă a Lacului.

Pentru o clipă, cărarea se întunecă în faţa ei; era ca şi cum tânărul Lancelot stătea lângă ea... Fiul ei o îndreptă blând, cu braţul.

— Ai grijă, cărarea aici nu e netedă.

Ea întrebă:

— Cum sunt toate în Avalon?

— Niniane e bine, spuse el, am puţine legături cu oricine altcineva de acolo.

— Ai văzut-o pe sora lui Galahad, fata pe nume Nimue?

Ea se încruntă, încercând să-şi amintească câţi ani ar trebui să aibă acum Nimue. Galahad avea şaisprezece, Nimue trebuie că avea cel puţin paisprezece, era aproape mare.

— Nu o cunosc, spuse Gwydion. Bătrâna preoteasă a oracolelor – Raven, aşa-i? — a luat-o în liniştea şi izolarea ei. Niciun bărbat nu se poate uita la chipul ei.

„Mă întreb de ce a făcut Raven asta?” Dintr-odată, o străbătu un fior, dar spuse doar:

— Aşadar, ce face Raven, e bine?

— Nu am auzit să fie altfel, spuse Gwydion, deşi când am văzut-o eu ultima dată, părea mai bătrână chiar decât stejarii.

Totuşi, vocea îi era dulce şi tânără. Dar nu am vorbit niciodată cu ea personal.

— Nici vreun alt bărbat de pe pământ, Gwydion, şi puţine femei. Ca fecioară, am petrecut acolo, doisprezece ani şi i-am auzit vocea doar de vreo şase ori. Dar nu voia să vorbească sau să se gândească la Avalon şi spuse: Aşadar, ai avut experienţă de luptă cu saxonii?

— Adevărat, şi în Britania... am petrecut ceva timp la curtea lui Lionel. Lionel m-a crezut fiul lui Lancelot; voia să-l numesc unchi şi nu l-am contrazis. Nu-i va face lui Lancelot niciun rău să fie considerat tatăl unui bastard sau doi. Şi, întocmai ca bunului Lancelot, saxonii din jurul Cardig-ului mi-au dat un nume. „Vârf de Săgeată” l-au numit pe el – orice bărbat care realizează ceva primeşte un nume de la acei oameni. Mie mi-au zis Mordred – înseamnă, în limba noastră, ceva de genul Plan Ucigaş sau Plan Afurisit, şi nu cred că era un compliment!

— Nu e nevoie de prea multă pricepere ca să fii mai viclean decât saxonii, dar spune-mi, atunci, cine te-a îmboldit să vii aici înainte de timpul pe care l-am ales?

Gwydion ridică din umeri:

— M-am gândit că ar fi bine să-mi văd rivalul.

Morgaine privi speriată împrejur:

— Nu spune asta cu voce tare!

— Nu am niciun motiv să mă tem de Galahad, şopti el. Nu mi se pare că arată ca unul care va trăi destul de mult ca să domnească.

— Asta e Viziunea?

— Nu am nevoie de Viziune ca să-mi spună că ar fi nevoie de unul mai puternic decât Galahad ca să stea pe tronul Pendragonului. Dar, dacă asta te va linişti, doamnă, îţi voi jura pe Fântâna Sacră că Galahad nu va muri de mâna mea. Nici, adăugă el după un moment, văzând-o că tremură, de a ta. Dacă Zeiţa nu îl vrea pe tronul noului Avalon, cred că îi vom lăsa ei asta.

Îşi puse, o clipă, mâna pe a lui Morgaine; cu toată atingerea blândă, ea tremură din nou.

— Vino, spuse el şi lui Morgaine i se părea că vocea lui era la fel de îndurătoare ca a unui preot care dădea iertarea. Hai să mergem să-l vedem pe vărul meu cu armele sale. Nu e cinstit ca acest moment măreţ al vieţii lui să fie stricat de nimic. S-ar

putea să nu mai aibă multe.

5

Oricât de des venise la Camelot din Lothian, Morgause nu se săturase niciodată de festivităţi. Acum, conştientă că, în calitate de regină vasală a lui Arthur şi mamă a trei dintre companionii lui de la început, are un loc favorit la întrecerile care marcau această zi, se aşeză lângă Morgaine în biserică; la sfârşitul slujbei, Galahad va fi făcut cavaler; acum îngenunche lângă Arthur şi Guinevere, palid şi grav şi strălucind de emoţie.

Episcopul Patricius însuşi venise de la Glastonbury să săvârşească slujba de Rusalii aici, la Camelot; acum stătea înaintea lor, în straie albe, intonând.

— În numele tău am dat această pâine, trupul Singurului Născut…

Morgause îşi acoperi gura cu o mână dolofană, ascunzându-şi un căscat. Oricât de des ar participa la ceremonii creştine, niciodată nu se gândea la ele, nici măcar nu erau la fel de interesante ca riturile din Avalon, unde îşi petrecuse copilăria, dar de când avea cam paisprezece ani, se gândise că toţi Zeii şi toate religiile sunt jocuri pe care bărbaţii şi femeile le jucau cu mintea. Niciunul dintre ele nu avea nimic de-a face cu viaţa reală. Cu toate acestea, când era la Rusalii, participa conştiincioasă la slujbă, ca să-i facă pe plac lui Guinevere – femeia îi era gazdă şi mare regină, în definitiv, şi rudă apropiată – iar acum, cu restul familiei regale, merse în faţă să primească pâinea sfinţită. Morgaine, atentă, alături de ea, era singura din casa regală care nu se apropie de masa de împărtăşanie.

Morgause gândi, plictisită, că Morgaine era o mare proastă. Nu doar că îi înstrăina pe oamenii obişnuiţi, dar cei mai pioşi dintre curtenii regelui o numeau vrăjitoare şi zgripţuroaică şi spuneau despre ea cele mai rele lucruri. Şi, în definitiv, ce conta? O minciună religioasă era la fel de bună ca alta, nu-i aşa? Acum regele Uriens… el avea mai mult simţ pentru ceea ce este eficient. Morgause nu credea că Uriens e mai religios decât pisica de casă a lui Guinevere. Văzuse şerpii Avalonului în jurul braţelor sale; totuşi, ca şi fiul său, Accolon, se duse în faţă, să li se alăture. Dar când veni ultima rugăciune, inclusiv una pentru cei morţi, descoperi că avea lacrimi în ochi. Îi era dor de Lot, de

veselia lui cinică, de loialitatea lui de neclintit faţă de ea; şi, orice ar fi, îi dăruise patru fii buni. Gawaine şi Gareth îngenunchează lângă ea printre curtenii lui Arthur – ca întotdeauna, Gawaine lângă Arthur, Gareth umăr lângă umăr cu tânărul lui prieten, Uwaine, fiul vitreg al lui Morgaine. Îl auzise pe Uwaine spunându-i lui Morgaine mamă, iar în glasul ei auzi o notă autentică de maternitate, când îi vorbi – ceva de care nu o crezuse niciodată capabilă pe Morgaine.

Cu un foşnet de rochii şi un uşor clinchet de săbii şi alte arme în teacă, curtenii lui Arthur se ridicară şi se îndreptară spre cerdacul bisericii. Guinevere, deşi puţin ofilită, era încă frumoasă cu cozile lungi, aurii, strălucitoare, peste umeri şi cu rochia legată cu un brâu strălucitor, de aur. Arthur arăta şi el minunat. Excalibur atârna în teaca ei, la brâul lui – aceeaşi teacă veche de catifea roşie pe care o purta de mai bine de douăzeci de ani. Morgause bănuia că Guinevere i-ar fi putut broda o teacă mai frumoasă oricând în ultimii zece ani.

Galahad îngenunche în faţa regelui, Arthur luă de la Gawaine o frumoasă sabie şi spuse:

— Pentru tine, dragul meu nepot şi fiu adoptiv.

Îi făcu semn lui Gawaine, care o prinse la brâul subţire al băiatului. Galahad îşi ridică privirea, cu zâmbetul lui copilăresc şi spuse răspicat:

— Îţi mulţumesc, domnul meu. Fie ca mereu să o port numai în teacă şi numai în slujba ta.

Arthur îşi puse mâna pe creştetul lui Galahad.

— Te primesc cu bucurie printre companionii mei, Galahad, şi îţi confer titlul de cavaler. Fii mereu credincios şi drept şi slujeşte mereu tronul şi cauzele drepte.

Îl ridică pe tânăr, îl îmbrăţişă şi îl sărută. Guinevere îl sărută şi ea, iar suita regală se îndreptă spre câmpul imens, cu ceilalţi în urma lor.

Morgause se pomeni păşind între Morgaine şi Guinevere, cu Uriens chiar în spatele lor. Câmpul fusese împodobit cu stâlpi verzi îmbrăcaţi cu panglici şi pavilioane, iar organizatorii jocurilor măsurau zonele de luptă. Îl văzu pe Lancelot cu Galahad, îmbrăţişându-l şi dându-i un scut alb, simplu.

Morgause spuse:

— Lancelot va lupta astăzi?

Accolon răspunse:

— Nu cred, am auzit că va fi maestru al arenei, a câştigat pe teren de prea multe ori. Între noi fie zis, nu mai e atât de tânăr şi nu ar fi prea potrivit pentru demnitatea campionului reginei să fie dat jos de pe cal de vreun tânăr abia făcut cavaler.

— Am auzit că a fost înfrânt de Gareth de mai multe ori şi o dată de Lamorak... spuse Morgause, zâmbind, îl apreciez pe Lamorak pentru că s-a abţinut să se laude cu acea întrecere – puţini oameni ar rezista să nu se laude că l-au depăşit pe Lancelot, chiar într-o întrecere.

— Nu, spuse liniştită Morgaine, cred că majoritatea tinerilor cavaleri ar fi nefericiţi la gândul că Lancelot nu mai este regele câmpului de bătălie. Este eroul lor.

Gwydion chicoti:

— Vrei să spui că tinerii cerbi s-ar abţine de la a-l provoca pe cavalerul care este Rege Cerb?

— Cred că niciunul dintre mai bătrânii cavaleri nu ar face asta, spuse Accolon, iar dintre cei tineri sunt câţiva cu destulă putere sau experienţă ca să-l provoace. Dacă ar face asta, el totuşi le-ar mai arăta un şiretlic sau două.

— Eu nu aş face-o, spuse Uwaine încet. Nu există niciun cavaler la această curte care să nu-l iubească pe Lancelot. Gareth l-ar putea doborî acum în orice moment, dar nu-l va face de ruşine la Rusalii, iar el şi Gawaine au fost aproape egali. Odată, la o sărbătoare de Rusalii ca aceasta, s-au luptat mai mult de o oră, fără oprire. Gawaine i-a doborât sabia din mână. Nu ştiu dacă l-aş putea învinge într-o singură luptă, dar poate rămâne campion toată viaţa, dacă e după ceea ce voi face eu vreodată ca să-l provoc.

— Provoacă-l într-o zi, spuse Accolon râzând. Eu am făcut asta şi mi-a scos toate fumurile din cap în cinci minute! Poate că e bătrân, dar îşi păstrează toată priceperea şi toată puterea.

Îi conduse pe Morgaine şi pe tatăl lui la locurile rezervate pentru ei.

— Cu voia voastră, voi merge să mă înscriu în luptă, înainte de a fi prea târziu.

— Şi eu, spuse Uwaine, aplecându-se pentru a săruta mâna tatălui său. Se întoarse către Morgaine: Nu am nicio doamnă, mamă. Îmi dai tu un semn cu care să intru în arenă?

Morgaine zâmbi cu plăcere şi îi dădu o panglică din mâneca ei, pe care i-o prinse la mână, spunând:

— Am aranjat să-l provoci pe Gawaine la o probă de putere.
Cu un zâmbet fermecător, Gwydion spuse:
— Păi, doamnă, mai bine ţi-ai retrage sprijinul – vrei să renunţi la onoarea ta atât de uşor?
Morgaine îi râse lui Accolon, iar Morgause, privindu-i chipul cum se luminează, gândi: „Uwaine e fiul ei mult mai mult decât Gwydion, dar Accolon, se vede limpede, e mai mult de atât. Mă întreb dacă bătrânul rege ştie sau dacă îi pasă."
Lamorak se apropia de ei, iar Morgause se simţi ocrotită şi măgulită – erau multe femei drăguţe pe câmp, putea să primească un semn de favoare de la oricare dintre ele şi totuşi, în faţa tuturor, în faţa întregului Camelot, tânărul ei drag veni şi se înclină înaintea ei.
— Doamna mea, pot purta în bătălie un semn de la tine?
— Cu plăcere, dragul meu. Morgause îi dădu trandafirul din buchetul înmiresmat pe care îl purta la corsaj. Sărută floarea şi i-o dădu, satisfăcută de faptul că tânărul ei cavaler era unul din cei mai chipeşi bărbaţi de acolo.
— Lamorak pare fermecat de tine, spuse Morgaine şi, deşi îi dăduse un semn de favoare în faţa întregii curţi, Morgause simţi cum roşeşte la auzul vocii detaşate a lui Morgaine.
— Crezi că am nevoie de farmece sau vrăji, verişoară?
Morgaine râse:
— Ar fi trebuit să folosesc un alt cuvânt. Bărbaţii tineri par a dori în general un chip frumos şi aproape nimic mai mult.
— Ei, Morgaine, Accolon e mai tânăr decât tine şi cu siguranţă l-ai captivat până într-acolo încât nu are nicio dorinţă pentru o femeie mai tânără… sau mai frumoasă. Nu sunt eu cea care să-ţi fac reproşuri, draga mea. Ai fost căsătorită împotriva voinţei tale, iar soţul tău ţi-ar putea fi bunic.
Morgaine ridică din umeri:
— Uneori am impresia că Uriens ştie… poate se bucură că am un iubit care nu mă va atrage să-l părăsesc.
Uşor şovăitoare – nu îi pusese lui Morgaine niciodată vreo întrebare personală, de la naşterea lui Gwydion – Morgause spuse:
— Aşadar, tu şi Uriens nu vă înţelegeţi?
Morgaine ridică din nou, indiferentă, din umeri:
— Cred că Uriens nu ţine destul la mine ca să-i pese dacă e într-un fel sau altul.

— Cum îţi place Gwydion? întrebă Morgause.
— Mă sperie, spuse Morgaine. Deşi ar fi greu să nu fii fermecat de el.
— Ce te aştepţi? Are frumuseţea lui Lancelot şi puterea minţii de la tine – şi mai e şi ambiţios.
— Ce ciudat să-mi cunoşti tu fiul mai bine decât mine, spuse Morgaine şi era atât de multă amărăciune în vorbele ei, că Morgause, al cărei prim instinct fusese să-i arunce o replică tăioasă – Morgaine îşi abandonase fiul, de ce o surprinde? — mângâie mâna tinerei femei şi spuse, fără asprime:
— O, draga mea, odată ce un fiu nu îţi creşte în poală, cred că oricine îl cunoaşte mai bine decât mama lui! Sunt sigură că Arthur şi companionii lui şi chiar şi Uwaine al tău, cu toţii îl cunosc pe Gawaine mai bine decât mine şi el nici măcar nu e un om greu de înţeles – e un bărbat simplu. Dacă l-ai fi crescut de când era prunc, tot nu l-ai înţelege pe Gwydion – îţi mărturisesc deschis că eu nu îl înţeleg!
Singurul răspuns al lui Morgaine fu un zâmbet stânjenit. Se întoarse ca să se uite la arenă, acolo unde începeau primele evenimente. Bufonii şi claunii lui Arthur dansau, încăierându-se în glumă, în lupte ridicole, agitând băşici de porc în loc de arme şi stindarde din cârpe, vopsite strident, pe post de scuturi, până ce privitorii se prăpădiră de râs la ţopăielile lor. În sfârşit, făcură plecăciuni, iar Guinevere, într-o exagerată parodie a gesturilor cu care, mai târziu, va împărţi premiile adevăraţilor câştigători, le aruncă pumni întregi de dulciuri şi prăjituri. Se bulucină după ele, în mai multe aplauze şi râsete, pe urmă se retraseră ţopăind, către masa bună ce îi aştepta în bucătării.
Unul dintre strigători anunţă că prima partidă va fi o întrecere demonstrativă între campionul reginei, sir Lancelot al Lacului, şi cel al regelui, Gawaine din Lothian şi din Insule. Se stârni un ropot de aplauze, în timp ce ei intrară pe câmpul de luptă – Lancelot zvelt, brunet şi încă atât de frumos în ciuda ridurilor de pe faţă şi a părului cărunt, încât Morgaine simţi că i se taie răsuflarea. „Da”, gândi Morgause privind chipul verişoarei sale, „Încă îl iubeşte, în ciuda anilor. Poate că nici ea nu ştie asta, dar iubirea este acolo.” Lupta era ca un dans cu o coregrafie elaborată, cei doi se mişcau unul în jurul celuilalt, cu săbiile şi scuturile răsunând. Morgause nu putu vedea ca vreunul dintre ei să aibă cel mai mic avantaj şi când, în sfârşit, îşi coborâră

săbiile, se înclinară în faţa regelui şi se îmbrăţişară, fură aclamaţi în mod egal şi aplaudaţi fără cel mai vag favoritism.

Pe urmă veniră jocurile cu cai: demonstraţii de călărit extravagant, un bărbat călărind un cal neîmblânzit, ca să-l stăpânească – Morgaine îşi aduse vag aminte de o vreme când Lancelot făcuse asemenea lucruri, poate la nunta lui Arthur – părea că trecuse foarte mult timp.

După aceea, avură loc dueluri individuale călare, cu suliţe tocite, care puteau, totuşi, să dea jos un călăreţ de pe cal şi să-i provoace o cădere neplăcută.

Un tânăr călăreţ căzu răsucit pe picior şi fu luat de acolo urlând, cu piciorul înţepenit într-un unghi nefiresc. Aceasta fu singura rană gravă, dar mai erau vânătăi, degete scrântite, oameni aruncaţi fără simţire la pământ şi unul care abia scăpase de la a fi lovit cu piciorul de un cal prost dresat.

La sfârşit, Guinevere dădu premii, iar Arthur o chemă şi pe Morgaine şi o rugă să împartă mai multe premii. Accolon câştigase unul din premiile pentru călărie şi, când veni să îngenuncheze şi să-l accepte din mâinile lui Morgaine, Morgause fu uimită să audă un slab dar perceptibil fluierat de dezaprobare, undeva în public. Cineva, încet dar audibil, şopti:

— Vrăjitoare! Târfă!

Morgaine roşi, dar mâinile nu îi şovăiră în timp ce îi înmână lui Accolon cupa. Arthur îi spuse, cu voce scăzută, unui organizator:

— Află cine a fost! iar bărbatul se îndepărtă, dar Morgause era sigură că, într-o asemenea mulţime, vocea nu va fi niciodată recunoscută.

Când Morgaine se întoarse la locul ei, la începutul celei de-a doua părţi a spectacolului, arăta palidă şi furioasă, mâinile, observă Morgause, îi tremurau şi respira precipitat.

— Draga mea, nu-ţi face griji pentru asta. Cum crezi că îmi spun mie, când e un an de recolte slabe sau când cineva a fost judecat şi ar fi preferat să scape cu ticăloşia lui?

— Crezi că îmi pasă ce crede despre mine acea adunătură? spuse Morgaine cu dispreţ, dar Morgause ştia că indiferenţa ei era prefăcută. Sunt destul de iubită în ţara mea.

A doua parte a jocurilor începu cu nişte ţărani saxoni care făceau demonstraţii de artă a luptelor. Erau oameni uriaşi, păroşi, cu păr nu doar pe faţă, dar şi pe tot trupul aproape gol; mormăiră, se încordară şi se aruncară, cu ţipete răguşite,

luptându-se şi strângându-se cu o putere ce rupea oasele. Morgause se apleca înainte, bucurându-se fără ruşine de imaginea puterii lor masculine, dar Morgaine îşi întoarse privirea, cu vizibil dezgust.

— O, haide, Morgaine, devii la fel de sclifosită ca regina. Ce mutră!

Morgause îşi umbri ochii cu mâna şi îşi aruncă privirea spre câmp.

— Cred că întrecerea e pe cale să înceapă… Priveşte, e Gwydion acela? Ce poate să facă?

Gwydion sărise în teren şi, alungându-l pe strigătorul care se repezise la el, anunţă, cu o voce puternică, limpede, care putea fi auzită cu claritate de la un capăt al câmpului la celălalt:

— Rege Arthur!

Morgause văzu că Morgaine se lăsase pe spate, albă ca moartea, şi strângea balustrada cu ambele mâini. „Ce avea de gând flăcăul? Avea să facă o scenă aici, în faţa unei jumătăţi dintre oamenii lui Arthur, cerând recunoaşterea ca fiu al lui?” Arthur se ridică, iar Morgaine se gândi că şi el arăta stânjenit, dar vocea îi era limpede:

— Da, nepoate?

— Am auzit că este obişnuit la aceste jocuri să se permită o provocare, dacă regele este de acord. Te întreb acum dacă sir Lancelot mă poate întâlni într-o luptă!

Lancelot spusese cândva – Morgause îşi amintea – că asemenea provocări erau o belea a vieţii lui; fiecare tânăr cavaler dorea să-l învingă pe campionul reginei.

Vocea lui Arthur era gravă:

— Se obişnuieşte, dar nu pot vorbi în numele lui Lancelot. Dacă el este de acord cu această partidă, nu pot să-l refuz, dar trebuie să-l provoci direct şi să respecţi răspunsul lui.

Morgause spuse:

— O, la naiba cu băiatul! N-am avut idee că asta era ceea ce avea de gând…

Dar Morgaine simţi că Morgause nu era atât de nemulţumită, de fapt. Se stârni un vânt şi praful de pe câmp se ridică. Gwydion păşi prin praf până la capătul arenei, unde Lancelot stătea pe o bancă. Morgause nu auzi ce spuseră fiecare, dar Gwydion se întoarse furios şi strigă:

— Domnii mei! Mereu am auzit că datoria unui campion este

să se confrunte cu toţi veniţii! Sire, cer ca Lancelot să-mi accepte provocarea sau să capituleze în faţa mea! Îşi păstrează postul datorită priceperii sale la arme sau pentru vreun alt motiv,Maria Ta Arthur?

— Aş vrea, spuse Morgause, ca fiul tău să fie încă destul de mic ca să-i scutur bine nădragii, Morgaine!

— De ce să dăm vina pe el? întrebă Morgaine. De ce să n-o învinuim pe Guinevere că şi-a făcut soţul atât de vulnerabil? Toată lumea din acest regat ştie că îl protejează pe Lancelot; totuşi, nimeni nu strigă „vrăjitoare” sau „târfă” când vine în faţa poporului.

Dar Lancelot, mai jos, se ridicase şi înainta spre Gwydion, îi trase înapoi mâna înmănuşată şi îl lovi brusc pe tânăr peste gură:

— Acum mi-ai dat într-adevăr motiv să-ţi tai limba afurisită, tinere Gwydion. Vom vedea cine refuză lupta acum!

— Am venit aici pentru asta, spuse Gwydion, neclintit de lovitură sau de vorbe, deşi pe faţă avea un firicel de sânge. Îţi voi acorda întotdeauna primul sânge, sir Lancelot. Se cuvine ca un bărbat la anii tăi să aibă un avantaj.

Lancelot vorbi cu unul dintre oamenii de ordine, care veni să-i ia locul ca maestru al arenei. Se făcu o rumoare considerabilă în tribune când Lancelot şi Gwydion îşi luară săbiile şi veniră în faţa regelui, pentru plecăciunea rituală care începea competiţia. Morgause gândi: „Dacă există vreun om în mulţime care nu crede că sunt tată şi fiu, trebuie că are vederea slabă.”

Cei doi bărbaţi îşi ridicară săbiile unul în faţa celuilalt, cu chipurile ascunse acum de coifuri. Între ei era o diferenţă de mai puţin de o palmă în înălţime, singura deosebire era între platoşa şi armura lui Lancelot, vechi şi tocite, şi echipamentul nou, fără pată, al lui Gwydion. Se înconjurară încet, pe urmă se năpustiră unul spre celălalt şi, pentru o clipă, Morgause pierdu şirul loviturilor, care erau aproape prea iuţi ca ochiul să le poată urmări. Vedea că Lancelot îl măsoară pe mai tânărul bărbat şi, după o clipă, el strânse cu putere sabia şi dădu o lovitură puternică. Gwydion o prinse la marginea scutului, dar forţa din spatele ei fu atât de imensă încât se clătină, îşi pierdu echilibrul şi se întinse pe jos, cât era de lung. Începu să se ridice. Lancelot îşi lăsă deoparte sabia şi se duse să-l ajute. Morgause nu auzi ce spuse, dar gesturile erau limpezi, ceva de genul: „Îţi ajunge,

tinere?”

Gwydion arătă spre sângele care se prelingea pe mâna lui Lancelot, de la o mică tăietură pe care reuşise să i-o facă. Vocea i se auzi clar:

— Tu te-ai ales cu primul sânge, sire, eu cu al doilea. Mai încercăm încă o dată?

Se porni o mică furtună de fluierături şi strigăte de dezaprobare; de vreme ce contestatarii se luptau cu arme ascuţite, primul sânge din aceste partide demonstrative trebuia să încheie lupta.

Regele Arthur se ridică de la locul său:

— Acesta este un festival şi o întrecere de curtoazie, nu un duel! Nu voi accepta aici răfuieli, doar dacă luptaţi cu pumnii şi ciomegele! Continuaţi, dacă vreţi, dar vă previn, dacă va fi cineva grav rănit, vă veţi atrage amândoi cea mai gravă nemulţumire a mea.

Se înclinară şi se depărtară, învârtindu-se prin faţa mulţimii pentru a-şi primi încurajările, pe urmă se năpustiră unul asupra celuilalt, iar Morgause gâfâi, urmărind agresivitatea celor doi. Se părea că, în orice moment, unul sau altul ar putea să pătrundă sub scutul celuilalt şi să provoace o rană mortală! Unul dintre ei căzuse în genunchi… ploaia de lovituri în scut, săbiile întâlnindu-se şi despărţindu-se, iar unul era mai aproape şi mai aproape de pământ…

Guinevere se ridică şi strigă:

— Nu voi accepta ca asta să mai continue!

Arthur lovi cu bastonul în arenă; prin tradiţie, o luptă era oprită pe loc când se întâmpla asta, dar niciunul dintre ei nu observă, iar oamenii de ordine trebuiră să-i despartă. Gwydion stătea mândru şi drept, zâmbind în timp ce îşi scotea casca. Cavalerul lui Lancelot trebui să-l ajute pe acesta să se ridice; respira greu, cu sudoarea şi sângele curgându-i pe faţă.

Era o furtună generală de fluierături, chiar şi de la ceilalţi cavaleri din arenă; Gwydion nu devenise mai popular făcându-l de ruşine pe eroul poporului.

Dar el se înclină în faţa mai vârstnicului cavaler:

— Sunt onorat, sir Lancelot. Am venit la această curte ca străin, fără să fiu măcar unul dintre companionii lui Arthur, şi îţi sunt recunoscător pentru lecţia de mânuire a sabiei. Zâmbetul lui era oglinda perfectă a zâmbetului lui Lancelot. Îţi mulţumesc,

sire.

Lancelot reuşi să-şi aducă, de undeva, vechiul zâmbet. Acesta sublinie şi mai mult asemănarea dintre ei.

— Te-ai dovedit cel mai brav, Gwydion.

— Atunci, spuse acesta îngenunchind înaintea lui, în praful de pe câmp, te rog, sire, acordă-mi ordinul cavalerilor.

Morgause îşi ţinu respiraţia. Morgaine stătea neclintită, de parcă ar fi fost preschimbată în stâncă. Dar, de la locul unde stăteau saxonii, izbucniră aclamaţii:

— Meşteşugit plan, într-adevăr! Isteţ, isteţ... Cum te pot refuza acum, băiete, când te-ai descurcat bine în lupta cu propriul lor campion?

Regele rămase paralizat, îngheţat parcă, dar după o clipă încuviinţă. Lancelot făcu un semn cavalerului său, care îi aduse o sabie. Lancelot o luă şi o prinse la brâul lui Gwydion:

— Poartă această sabie mereu în slujba regelui tău şi a cauzei drepte.

Era ucigător de grav acum. Toată batjocura şi sfidarea dispărură de pe chipul lui Gwydion; părea serios şi dulce, ochii i se ridicară spre Lancelot, iar Morgause văzu că buzele îi tremurau. O cuprinse dintr-odată mila faţă de el – bastard, nici măcar unul recunoscut, fusese un intrus chiar mai mult decât fusese Lancelot. Cine l-ar putea învinui pe Gwydion de şiretlicul prin care îşi forţase rudele să-l ia în seamă? Morgause gândi: „Ar fi trebuit de mult să-l aducem la curtea lui Arthur, să-l recunoască între patru ochi, chiar dacă n-o putea face în mod public. Fiul unui rege nu ar fi trebuit să facă asta."

Lancelot îşi aşeză mâinile pe fruntea lui Gwydion.

— Îşi confer onoarea de a fi companion al Mesei Rotunde, cu permisiunea regelui. Slujeşte-l mereu şi, de vreme ce ai câştigat această onoare mai degrabă prin meşteşug decât prin putere – deşi, într-adevăr, ai arătat şi putere – te numesc, în rândul acestei tovărăşii, nu Gwydion, ci Mordred. Ridică-te, sir Mordred, şi ia-ţi locul printre companionii lui Arthur.

Gwydion – nu, Mordred, îşi aminti Morgause, căci numirea unui companion era un ritual nu cu mult mai puţin serios ca botezul – se ridică şi îi întoarse lui Lancelot, din inimă, îmbrăţişarea. Părea profund mişcat, aproape fără să audă ovaţiile şi aplauzele. Vocea i se frânse, în timp ce spuse:

— Acum am câştigat premiul zilei, indiferent cine va fi

declarat învingător al acestor jocuri, domnul meu.

— Nu, spuse Morgaine încet, lângă Morgause, nu îl înţeleg. Acesta e ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

Urmă o lungă pauză, până ce companionii se aliniară pentru întrecerea finală. Unii se duseră să bea apă sau să ia o îmbucătură de pâine; câţiva se adunară în grupuri mici, discutând despre ultimele jocuri, alţii se duseră să-şi vadă caii. Morgause coborî pe teren, unde mai rămăseseră câţiva tineri, cu Gareth printre ei – se înălţa deasupra lor cu o jumătate de cap, ceea ce-l făcea uşor de observat. Crezu că vorbeşte cu Lancelot dar, când se apropie, observă că vederea a înşelat-o; el îl înfrunta pe Gwydion şi glasul îi suna mânios. Morgause prinse doar ultimele câteva cuvinte:

— Ce rău ţi-a făcut vreodată? Să-ţi baţi joc de el, în faţa unei arene întregi…

Gwydion râse şi spuse:

— Dacă vărul tău are nevoie de protecţie în faţa unei arene pline de prieteni, Dumnezeu să-l apere când va da piept cu saxonii sau cu oamenii nordului. Haide, frate vitreg, nu mă îndoiesc că îşi poate apăra propria reputaţie! Este tot ce ai să-mi spui, frate, după toţi aceşti ani, să mă cerţi că am tulburat pe cineva care ţi-e atât de drag?

Gareth râse şi îl prinse pe Gwydion într-o largă îmbrăţişare. Spuse:

— Eşti acelaşi tânăr nesăbuit… Cum ţi-a trecut prin cap să faci asta? Arthur te-ar fi făcut cavaler, dacă l-ai fi rugat!

Morgause îşi aminti: Gareth nu ştia tot adevărul despre originea lui Gwydion; fără îndoială, voise să spună doar „fiindcă eşti fiul surorii lui”.

Gwydion răspunse:

— Sunt sigur de asta – e mereu bun cu rudele lui. M-ar fi făcut cavaler, Gareth, de dragul lui Gawaine, dar nici tu nu ai apucat calea aceasta, frate vitreg. Chicoti: Şi cred că Lancelot îmi datorează ceva pentru toţi acei ani în care am umblat prin lume, purtându-i chipul!

Gareth ridică din umeri cu tristeţe:

— Ei, bine, se pare că nu îţi poartă pică, aşa că presupun că trebuie să te iert şi eu. Acum ai văzut şi tu ce inimos este.

— Da, spuse blând Gwydion, este atât de… Apoi îşi ridică privirea şi o văzu pe Morgause: Mamă, ce faci aici? Cu ce te pot

ajuta?
— Am venit doar să-l salut pe Gareth, care nu a vorbit cu mine astăzi, spuse Morgause şi bărbatul voinic se aplecă să sărute mâna mamei sale. Ea îl întrebă:
— Cum vei lupta la luptele demonstrative?
— Ca întotdeauna, spuse Gareth, eu lupt alături de Gawaine, printre oamenii regelui. Ai un cal pentru luptă, nu-i aşa, Gwydion? Aşadar, luptăm de partea regelui? Putem să-ţi facem un loc.
Gwydion spuse, cu zâmbetul lui enigmatic, întunecat:
— De vreme ce Lancelot m-a făcut cavaler, presupun că ar trebui să lupt cu armata lui sir Lancelot al Lacului şi alături de Accolon, pentru Avalon. Dar nu voi intra în arenă astăzi.
— De ce nu? întrebă Gareth şi îşi aşeză mâna pe umărul mai tânărului bărbat, uitându-se în jos la el, aşa cum făcuse mereu – Morgause se gândi la un Gareth mai tânăr, zâmbind fratelui său mai mic. Se aşteaptă asta de la cei care au fost făcuţi cavaleri – Galahad va lupta în rândul nostru, ştii.
— Şi de care parte va fi? întrebă Gwydion. A tatălui său, Lancelot, sau a regelui care l-a făcut moştenitor al regatului său? Nu este acesta un test crud al loialităţii sale?
Gareth părea exasperat:
— Cum atunci, să împărţi armatele pentru luptele demonstrative, dacă nu după cei doi cavaleri mai mari dintre noi? Crezi că Lancelot sau Arthur îşi închipuie că acesta e un test de loialitate? Arthur nu ar fi intrat pe câmp, pentru ca niciun bărbat să nu fie nevoit să aleagă dacă să-şi lovească regele, dar Gawaine a fost campionul lui de când a fost încoronat! Ai de gând să scormoneşti vechiul scandal? Tu?
Gwydion dădu din umeri:
— De vreme ce nu intenţionez să mă alătur nici uneia dintre forţe…
— Dar ce vor crede despre tine? Că eşti laş, că te dai înapoi de la luptă…
— Am luptat destul în armatele lui Arthur, ca să nu îmi pese ce se spune, dar, dacă vrei, le poţi spune că îmi şchiopătează calul şi nu am de gând să îl mai rănesc – aceasta este o scuză onorabilă.
— Ţi-aş împrumuta eu un cal al lui Gawaine, spuse Gareth nedumerit, dar dacă doreşti o scuză onorabilă, fă ce vrei. Dar de

ce, Gwydion? Sau acum trebuie să-ţi spun Mordred?

— Îmi vei spune cum vrei, frate vitreg.

— Dar nu vrei să-mi spui de ce te eschivezi de la luptă, Gwydion?

— Nimeni în afară de tine nu ar putea rosti acel cuvânt fără să-l înfrunt, dar dacă mă întrebi, îţi voi spune: este pentru binele tău, frate.

Gareth se uită ameninţător la el:

— Ce vrei să spui, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ştiu puţine despre Dumnezeu sau îmi pasă prea puţin, spuse Gwydion şi privi ţintă în jos, spre picioarele sale. Dacă vrei să ştii, frate, eu am Viziunea…

— Da, şi ce-i cu asta, întrebă Gareth nerăbdător. Ai avut vreun vis rău că voi cădea sub lancea ta?

— Nu, nu glumi cu asta, spuse Gwydion, iar Morgause simţi gheaţă curgându-i prin vene, când îşi întoarse faţa spre Gareth.

— Mi s-a arătat… înghiţi de parcă gâtlejul i se închidea pentru a stăvili vorbele pe care voia să le rostească. Mi s-a arătat că mureai… iar eu eram îngenuncheat lângă tine şi tu nu voiai să-mi vorbeşti… şi ştiam că din vina mea zăceai fără nicio sclipire de viaţă.

Gareth îşi ţuguie buzele şi fluieră fără sunet. Dar pe urmă îşi bătu fratele vitreg pe umăr.

— Îmi pun puţină încredere în vise şi viziuni, tinere, iar de soartă niciun om nu poate scăpa. Nu te-au învăţat asta în Avalon?

— Ba da, spuse blând Gwydion. Şi dacă vei cădea chiar de mâna mea în luptă, soartă se va chema că este… dar nu voi provoca în joacă această soartă, fratele meu. Nu voi intra pe câmp astăzi, pot să spună ce-or vrea.

Gareth părea încă descumpănit.

— Ei bine, fă cum vrei, băiete. Stai lângă mama noastră, atunci, dacă Lamorak va intra în luptă alături de Lancelot.

Se apleca să sărute mâna mamei sale şi plecă. Morgause, încruntându-se, începu să-l întrebe pe Gwydion ce văzuse, dar el se încrunta, privind în pământ, iar ea se abţinu şi spuse doar:

— Ei bine, dacă e să am un tânăr curtean aşezat lângă mine, îmi aduci, te rog, un polonic de apă înainte de a merge din nou la locul meu?

— Desigur, mamă, spuse el şi se îndreptă spre butoaiele cu

apă.

Pentru Morgause, ultima încăierare a rămas mereu o amintire neclară, capul începuse să o doară din cauza soarelui şi era nerăbdătoare să se termine. Îi era şi foame şi simţea, de la distanţă, mirosul de carne rumenindu-se în gropi. Gwydion stătea lângă ea şi îi explica, deşi ea cunoştea puţin din detaliile luptei şi nici nu o interesa. Dar observă că Galahad se descurca bine, dând jos de pe cal doi călăreţi; era puţin surprinsă, părea un băiat atât de blând. Dar de fapt şi Gareth îi păruse un copil blând şi era cel mai temut dintre luptători. La sfârşit, el câştigă premiul din tabăra regelui, unde Gawaine era în fruntea luptei. Fără să surprindă pe nimeni, Galahad câştigă premiul din tabăra lui Lancelot; acest lucru era obişnuit pentru un tânăr care fusese numit cavaler în ziua aceea, iar ea spuse:

— Ai fi putut să câştigi şi tu un premiu, Gwydion, dar el râse şi clătină din cap:

— Nu am nevoie de asta, mamă. De ce să-i stric ziua vărului meu? Şi Galahad a luptat bine – nimeni nu-i contestă premiul.

Mai erau multe premii mai mici şi când fură toate date, cavalerii se duseră să fie spălaţi cu găleţi de apă, din cap până-n picioare, şi să-şi pună veşminte curate. Morgaine se duse cu doamnele din casa regală într-o cameră pusă la dispoziţia lor, unde puteau să îşi aranjeze rochiile şi părul şi să se spele de praful şi transpiraţia din tribune.

— Ce crezi, întrebă Morgause, Lancelot şi-a făcut un duşman?

— Nu cred. I-ai văzut îmbrăţişându-se?

— Parcă erau tată şi fiu. S-ar putea să fie?

Dar chipul lui Morgaine era ca de piatră.

— E mult prea târziu să vorbim despre asta, mătuşă!

Morgause reflectă. „Poate că a uitat că eu ştiu al cui fiu este într-adevăr.” Dar în faţa calmului îngheţat al lui Morgaine, putu să spună doar:

— Vrei să te ajut cu cozile?

Şi luă pieptenele, în timp ce Morgaine se întoarse.

— Mordred, spuse ea în timp ce lucra. Ei bine, a arătat aici un plan meşteşugit. Dumnezeu ştie! Acum şi-a câştigat un loc prin valoare şi îndrăzneală, aşa că nu are nevoie să ceară unul de la Arthur, pe motive de obârşie. Saxonii l-au numit bine. Dar nu ştiam că e un luptător atât de bun. A reuşit, cu siguranţă, să-şi atragă gloria acestei zile! Deşi Galahad a câştigat premiul,

nimeni nu va vorbi despre altceva decât despre gestul îndrăzneţ al lui Mordred.

Una dintre doamnele reginei se apropie de ele.

— Doamnă Morgaine, sir Mordred e fiul tău? N-am ştiut că ai un fiu…

Morgaine rămase neclintită:

— Eram foarte tânără când s-a născut, şi l-a crescut Morgause. Aproape că am uitat asta şi eu!

— Cât de mândră trebuie să fii de el! Şi nu-i aşa că e frumos? La fel de chipeş ca Lancelot însuşi, spuse femeia şi ochii îi străluciră.

— Este, nu-i aşa? fu de acord Morgaine cu un ton atât de curtenitor că doar Morgause, care o cunoştea bine, ştia că era furioasă. A fost stânjenitor pentru amândoi, îndrăznesc să spun. Dar Lancelot şi cu mine suntem verişori de gradul întâi şi, când eram mică, semănăm mai mult cu el decât cu propriul meu frate. Mama noastră era înaltă şi roşcată, ca regina Morgause, aici de faţă, dar doamna Viviane era din vechiul popor al Avalonului.

— Atunci, cine este tatăl lui? întrebă femeia, iar Morgause văzu cum mâinile lui Morgaine se încleştează.

Dar Morgaine spuse, cu un surâs plăcut:

— E un copil al sărbătorii Beltane, iar Zeul îşi revendică toţi copiii aduşi pe lume în crânguri. Fără îndoială, îţi aminteşti că eu, ca tânără fată, am fost una dintre fecioarele Doamnei Lacului.

Încercând să fie politicoasă, femeia murmură:

— Am uitat… Aşadar, mai păstrau încă vechile rituri acolo?

— Aşa cum le păstrează şi acum, spuse încet Morgaine, iar Zeiţa garantează că vor face asta până la sfârşitul lumii.

Aşa cum intenţionase, replica o reduse pe femeie la tăcere, iar Morgaine se întoarse, spunându-i lui Morgause:

— Eşti gata, verişoară? Hai să mergem jos, în sală.

În timp ce ieşeau din încăpere, Morgaine răsuflă adânc, de exasperare amestecată cu uşurare.

— Proşti clevetitori… auzi la ei! Nu au nimic mai bun de făcut decât să bârfească?

— Probabil că nu, spuse Morgause. Soţii şi taţii lor, buni creştini, au grijă să nu aibă nimic altceva cu care să-şi ocupe minţile.

Uşile sălii mari a Mesei Rotunde, unde se va ţine ospăţul de Rusalii, erau închise, ca toţi să poată intra deodată.

— Cu fiecare an, Arthur ne primeşte cu mai multă pompă, spuse Morgause. Acum, o mare procesiune la intrare, probabil?

— La ce te aştepţi? întrebă Morgaine. Acum nu sunt războaie, trebuie să stârnească într-un fel imaginaţia oamenilor şi e destul de deştept să facă asta oferindu-le grandioase manifestări… Am auzit că Merlin l-a sfătuit astfel. Oamenilor obişnuiţi – da, şi nobililor la fel – le plac spectacolele bune, iar druizii au ştiut asta de când au aprins primele focuri de Beltane. Guinevere a petrecut mulţi ani făcând din aceasta cea mai mare sărbătoare creştină de pretutindeni, din orice ţară creştină. Morgaine îi oferi primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul ei astăzi. Chiar şi Arthur ştie că nu-şi poate ţine oamenii doar cu o slujbă şi un ospăţ – dacă nu e nicio mare minune de văzut, nu mă îndoiesc că Arthur şi Merlin vor aranja cumva una! Ce păcat că nu au putut aranja să fie eclipsa astăzi!

— Ai privit eclipsa, în Ţara Galilor? Oamenii mei au fost înspăimântaţi, spuse Morgause şi, fără îndoială, acele doamne năroade ale lui Guinevere au ţipat şi au urlat de parcă lumea s-ar fi sfârşit!

— Guinevere are o pasiune pentru proaste în rândul doamnelor ei.

— Cu toate acestea, ea nu e chiar o proastă, deşi îi place să pară. Mă întreb cum poate suporta?

— Ar trebui să fii mai înţelegătoare cu ele, o preveni Morgause, iar Morgaine ridică din umeri:

— Nu-mi pasă ce cred proştii despre mine.

— Nu îmi pot închipui cum ai trăit în regatul lui Uriens, ca regină a lui, atât de mult timp fără să înveţi mai multe despre arta de a fi regină, spuse Morgause. Orice ar crede despre ea bărbaţii, o femeie trebuie să se bazeze pe bunăvoinţa altor femei – nu asta ai învăţat în Avalon?

Morgaine spuse, cu asprime:

— Femeile din Avalon nu sunt aşa proaste.

Dar Morgause o cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că tonul ei furios ascundea singurătate şi suferinţă.

— Morgaine, de ce nu te întorci în Avalon?

Ea îşi plecă fruntea, ştiind că, dacă Morgause îi va mai vorbi cu blândeţe, va ceda şi va începe să plângă.

— Vremea mea nu a venit încă. Mi s-a poruncit să rămân cu Uriens…

— Şi cu Accolon?

— O, da, cu Accolon, spuse Morgaine. Trebuia să ştiu că-mi vei reproşa asta…

— Sunt ultima care are dreptul să spună ceva. Dar Uriens nu va trăi mult…

Cu faţa la fel de împietrită ca şi vocea, Morgaine spuse:

— Aşa am crezut şi eu în acea zi, cu mulţi ani în urmă, când ne-am căsătorit. Are şanse să trăiască la fel de mult ca însuşi Taliesin, iar Taliesin trecuse de nouăzeci când a murit.

Arthur şi Guinevere sosiseră şi îşi făceau încet drum spre capătul rândului – Arthur îmbrăcat strălucitor, în alb, Guinevere lângă el, desăvârşită, în haine albe şi giuvaieruri. Uşa mare se deschise larg, iar ei trecură prin ea, pe urmă Morgaine, ca soră a regelui, cu soţul şi fiii lui, Accolon şi Uwaine; pe urmă Morgause cu suita ei, ca mătuşă a regelui; apoi Lancelot şi suita lui şi pe urmă ceilalţi cavaleri, unul câte unul, desfăşurându-se în jurul Mesei Rotunde, să-şi ocupe locurile. Cu câţiva ani în urmă, un meşteşugar înscrisese cu vopsea aurie şi roşie numele fiecărui companion, pe scaunul obişnuit. Acum, în timp ce intrau, Morgause observă că scaunul cel mai apropiat de rege, rezervat în toţi aceşti ani pentru moştenitorul lui, fusese scris cu numele lui Galahad.

Dar văzu asta doar dintr-o clipire. Căci tronurile mari unde urmau să stea Arthur şi Guinevere fuseseră acoperite cu două stindarde albe, ca stindardele stridente arborate de clauni în luptele lor, iar deasupra se aflau nişte picturi mâzgălite, caricaturi urâte – pe un tron se afla un stindard portretizând un cavaler care stătea în picioare pe capetele a două figuri încoronate, de o diavolească asemănare cu Arthur şi Guinevere, iar celălalt era o pictură obscenă, care o făcu pe Morgause, care nu era nici pe departe sclifosită, să roşească, fiindcă înfăţişa o femeie mică, brunetă, goală puşcă, în îmbrăţişarea unui imens diavol încornorat şi, peste ea, acceptând anumite stranii şi dezgustătoare servicii sexuale, erau bărbaţi goi.

Guinevere scoase un ţipăt ascuţit.

— Dumnezeule şi Fecioară Maria, apăraţi-ne!

Arthur, rămas înmărmurit, se întoarse către servitori cu vocea de tunet:

— Cum a ajuns asta… asta… Vorbele îl părăsiră şi făcu semn cu mâna către desene… asta, aici?

— Sire, se bâlbâi şambelanul, nu era aici când am terminat de împodobit sala… totul era în ordine, chiar şi florile din faţa scaunului reginei…

— Cine a fost ultimul în această sală? ceru Arthur explicaţii.

Cai se apropie fără vlagă.

— Domn şi frate al meu, eu am fost. Am venit să mă asigur că totul era în bună ordine şi jur pe Dumnezeul care ne vede pe toţi, totul era gata, în acel moment, pentru a-mi onora regele şi pe doamna lui. Şi dacă voi găsi vreodată acea jigodie care s-a strecurat înăuntru să pună acest lucru aici, îi voi lua capul, uite-aşa!

Şi făcu un gest de parcă ar suci gâtul unui pui.

— Uită-te la doamna mea! se răsti Arthur.

Femeile ciripeau şi sporovăiau în timp ce Guinevere începu să se scurgă în jos, într-un leşin. Morgaine o ridică, spunând cu un glas scăzut, tăios:

— Gwen, nu le da satisfacţia! Eşti regină – ce îţi pasă ce mâzgăleşte un nebun pe un stindard? Controlează-te!

Guinevere plângea.

— Cum pot… cum au putut… cum mă poate urî cineva atât?

— Nu e nimeni pe lume care să poată trăi fără să jignească un idiot sau altul, spuse Morgaine şi o ajută să se apropie de scaun. Dar stindardul cel mai obscen era încă aşezat peste el, iar Guinevere se trase înapoi de parcă ar fi atins ceva murdar. Morgaine îl aruncă pe podea. Pe masă erau aşezate cupe de vin; Morgaine făcu semn uneia dintre slujnicele lui Guinevere să-i umple una şi i-o dădu Reginei.

— Nu te lăsa tulburată de asta, Gwen… îmi închipui că unul îmi e destinat mie, spuse ea. Se şuşoteşte, într-adevăr, că iau diavoli în patul meu şi ce îmi pasă?

Arthur spuse:

— Duceţi aceste murdării de aici şi ardeţi-le şi aduceţi lemne parfumate şi tămâie să ia duhoarea răului.

Lacheii se grăbiră să i se supună, iar Cai spuse:

— Vom afla cine a făcut asta. Fără îndoială, e vreun servitor pe care l-am alungat şi care s-a întors să mă facă de râs fiindcă m-am străduit cu împodobitul sălii, anul acesta. Bărbaţi, aduceţi vinul de jur-împrejur şi berea, şi vom bea primul rând pentru

ruşinea şi distrugerea acelui păduche puturos care a încercat să ne strice ospăţul. Îl vom lăsa? Haideţi! Beţi pentru regele Arthur şi doamna lui!

Se stârniră urale slabe, care deveniră adevărate strigăte de apreciere, în timp ce Arthur şi Guinevere se înclinară în faţa lor. Mesenii se aşezară şi Arthur spuse:

— Acum aduceţi în faţa mea orice petiţionari.

Morgause privi cum aduseră un om cu o plângere care ei i se păru stupidă, despre un hotar. Pe urmă veni un suzeran care se plânse că supuşii îi luaseră un cerb de pe pământurile lui.

Morgause era aproape de Guinevere; se aplecă şi îi şopti reginei:

— De ce trebuie ca aceste cazuri să fie ascultate de Arthur în persoană? Oricare dintre aprozii lui ar putea să rezolve asta, fără ca el să-şi irosească timpul.

Guinevere şopti:

— Aşa am gândit şi eu cândva. Dar ascultă un caz sau două ca acestea, în fiecare an, la Rusalii, ca oamenii obişnuiţi să nu creadă că îi pasă doar de marii nobili sau de companionii lui.

„Ei, bine, gândi Morgause, asta era destul de înţelept.” Mai fură două sau trei petiţii mici, pe urmă fu adusă carnea în jurul mesei, iar jonglerii şi acrobaţii întreţinură atmosfera şi un bărbat făcu nişte scamatorii, scoţând păsări mici şi ouă din cele mai neaşteptate locuri. Morgause se gândi că Guinevere părea liniştită acum şi se întrebă dacă îl vor prinde vreodată pe autorul acelor desene. Unul o înfăţişa pe Morgaine ca târfă şi asta era destul de rău; dar celălalt, se părea, era mai grav – îl înfăţişa pe Lancelot călcându-i în picioare pe amândoi, rege şi regină.

„Ceva mai presus de umilirea publică a campionului reginei s-a petrecuse astăzi”, gândi Morgause. Asta s-ar fi putut risipi prin graţia pe care i-o arătase tânărului Gwydion – nu, Mordred – şi lipsa evidentă a oricărei urme de resentiment între ei, după aceea. Dar, în ciuda popularităţii pe care o avea Lancelot în faţa regelui şi a companionilor, erau, fără îndoială, unii care detestau părtinirea vizibilă a lui Guinevere pentru campionul ei.

— Ce se întâmplă acum? o întrebă pe Guinevere.

Regina zâmbi când sunară goarnele afară din sală; era ceva care îi făcea plăcere…

Uşile fură date la o parte; goarnele sunară din nou. Goarnele grosolane ale saxonilor.

Pe urmă trei saxoni vânjoşi, purtând brăţări şi coliere de aur în jurul braţelor, îmbrăcaţi în haine de blană şi piele, purtând săbii mari şi coifuri cu coarne şi inele aurii pe cap, înaintară în sala Mesei Rotunde, fiecare cu escorta lui.

— Maria Ta Arthur, îl chemă unul dintre ei, eu sunt Adelric, lord al Kentului şi Angliei, iar aceştia sunt fraţii mei, regi. Am venit să cerem permisiunea de a-ţi da tribut ţie, cel mai creştin dintre regi şi de a face o înţelegere permanentă cu tine şi curtea ta, pentru totdeauna!

— Lot s-ar răsuci în mormânt, remarcă Morgause, dar Viviane ar fi mulţumită de ziua aceasta.

Dar Morgaine nu răspunse.

Episcopul Patricius înaintă către regii saxoni, salutându-i. I se adresă lui Arthur:

— Maria Ta, după lungile războaie, aceste vorbe îmi aduc mare bucurie. Te implor să îi accepţi pe aceşti oameni ca regi vasali şi să le primeşti jurământul, ca semn că toţi regii creştini trebuie să fie fraţi.

Morgaine avea o paloare de mort. Dădu să se ridice, ca să vorbească. Dar Uriens o privi cu o încruntătură severă şi ea se aşeză înapoi, lângă el. Morgause spuse bine dispusă:

— Îmi amintesc când episcopii refuzau până şi să trimită pe cineva să creştineze aceşti barbari. Lot mi-a spus că au jurat că nu se vor întovărăşi cu saxonii nici în rai şi că nu le vor trimite misiuni – li se părea drept ca saxonii să sfârşească în iad. Ei, bine, dar asta a fost acum treizeci de ani!

Arthur spuse:

— De când am urcat pe tron, am dorit ca războaiele care au distrus acest pământ să se sfârşească. Am convieţuit în pace mulţi ani, părinte Episcop şi acum vă primesc, bunii mei regi, la curtea mea şi în anturajul meu.

— Este obiceiul nostru, spuse unul dintre saxoni – nu Adelric, observă Morgause, căci acesta purta un fel de mantie albastră iar cea a lui Adelric era maro – să jurăm pe arme. Putem să ne facem jurământul pe crucea sabiei tale, Stăpâne Arthur, în semn că ne unim ca regi creştini sub un singur Dumnezeu, care domneşte asupra noastră, a tuturor.

— Aşa să fie, spuse Arthur încet şi coborî de pe podium pentru a sta înaintea lor. În lumina numeroaselor torţe şi lămpi, Excalibur străluci ca un fulger când o scoase din teacă. O aşeză,

dreaptă, în faţa lui şi o tremurătoare umbră imensă, umbra unei cruci, căzu pe toată lungimea sălii, în timp ce regii îngenuncheară.

Guinevere părea mulţumită, Galahad era îmbujorat de bucurie. Dar Morgaine era albă de furie, iar Morgause o auzi şoptindu-i lui Uriens:

— A îndrăznit să folosească sabia sacră a Avalonului în asemenea scopuri! Ca preoteasă a Avalonului, nu voi sta să privesc asta în linişte! Dădu să se ridice, dar Uriens îi strânse încheietura. Ea se zbătu în linişte, dar, aşa bătrân cum era, Uriens era un luptător, iar Morgaine o femeie micuţă; pentru o clipă, Morgause crezu că va frânge oasele firave ale încheieturii lui Morgaine, dar ea nu strigă şi nu crâcni. Strânse din dinţi şi reuşi să-şi elibereze mâna. Ea spuse, suficient de tare pentru ca Guinevere să poată auzi:

— Viviane a murit cu lucrarea ei neterminată. Iar eu am stat cu mâinile în sân în timp ce copiii nenăscuţi au devenit bărbaţi şi au fost făcuţi cavaleri şi Arthur a căzut pe mâna preoţilor creştini!

— Doamnă, spuse Accolon, aplecându-se peste scaunului ei, nici chiar tu nu poţi strica această zi sfântă, sau te vor trata aşa cum i-au tratat romanii pe druizi. Vorbeşte cu Arthur între patru ochi, reproşează-i personal, dacă trebuie – sunt sigur că Merlin te va ajuta!

Morgaine îşi plecă ochii. Dinţii îi muşcară buza.

Arthur îi îmbrăţişă pe regii saxoni, pe rând, salutându-i şi conducându-i la locurile lor, lângă tron.

— Fiii voştri, dacă se vor dovedi vrednici, vor fi bineveniţi printre companionii mei, spuse el şi îi puse pe servitori să aducă daruri – săbii şi pumnale bune, o mantie bogată pentru Adelric. Morgause luă o prăjitură unsă cu miere şi o aşeză între buzele strânse ale lui Morgaine.

— Ţii prea mult la post, Morgaine, spuse ea. Mănâncă asta! Eşti palidă, vei leşina acolo unde stai!

— Nu foamea mă face palidă, spuse Morgaine, dar luă prăjitura în gură. Bău şi puţin vin, iar Morgause putu să vadă că mâinile îi tremurau. Pe una dintre încheieturi avea vânătăi întunecate, lăsate de degetele lui Uriens.

Pe urmă Morgaine se ridică. Îi spuse încet lui Uriens:

— Nu te teme, preaiubitul meu soţ, nu voi spune nimic care

să te ofenseze pe tine sau pe ceilalţi regi. Apoi, întorcându-se către Arthur, spuse cu voce tare:

— Domnul şi fratele meu, pot să-ţi cer o favoare?

— Sora mea şi soţia loialului meu rege vasal, Uriens, poate cere ce doreşte, spuse Arthur inspirat.

— Ultimul dintre supuşii tăi, sire, poate cere o audienţă. Te rog să-mi acorzi o asemenea audienţă, spuse ea. Arthur ridică din sprâncene, dar preluă tonul ei oficial:

— Diseară, înainte de a mă culca, dacă vrei, te voi primi în camera mea, cu soţul tău, dacă doreşti.

„Aş dori”, gândi Morgause, „să pot fi o muscă pe perete, la acea audienţă.”

6

În camera pe care Guinevere i-o destinase lui Uriens şi familiei sale, Morgaine îşi pieptănă din nou părul, cu degete de plumb, şi îşi puse camerista să o îmbrace într-o rochie curată. Uriens se plânsese că mâncase şi băuse prea mult şi nu era dornic să participe la audienţă.

— Du-te la culcare atunci, spuse Morgaine. Eu sunt cea care am ceva să-i spun, nu are nicio legătură cu tine.

— Nu e aşa. Şi eu am fost şcolit în Avalon. Crezi că îmi face plăcere să văd lucrurile sfinte puse în slujba unui Dumnezeu creştin care va despuia lumea de toate celelalte învăţături? Nu, Morgaine, nu trebuie să îţi arăţi revolta singură, ca preoteasă a Avalonului. Este vorba de Ţara Galilor de Miazănoapte, cu mine însumi rege şi cu Accolon, care va domni când eu nu voi mai fi.

— Tata are dreptate, doamnă! Oamenii noştri au încredere că nu îi vom trăda şi nici nu vom lăsa clopotele de biserică să sune în crângurile lor sfinte…

Pentru o clipă, deşi Morgaine ştia că nici ea, nici Accolon nu se mişcaseră, parcă stăteau împreună într-unul dintre crânguri, uniţi în faţa Zeiţei. Uriens, desigur, nu văzuse nimic. El o îmboldi:

— Morgaine, fă-i cunoscut lui Arthur că Ţara Galilor de Miazănoapte nu se va supune domniei creştinilor.

Morgaine dădu din umeri:

— Cum doreşti.

„Am fost o proastă”, gândi ea. „La înscăunarea lui eram

preoteasă. I-am născut lui Arthur un fiu, trebuia să mă folosesc de acest ascendent pe care-l aveam asupra conştiinţei lui ca să devin eu, nu Guinevere, conducătoarea din spatele tronului. În vreme ce m-am ascuns, ca un animal care îşi linge rănile, am pierdut ascendentul pe care îl aveam asupra lui Arthur. Puteam să poruncesc; acum trebuie să cerşesc, fără să am măcar puterea Doamnei!

Se îndrepta deja spre uşă, când se auzi un ciocănit; un servitor se duse să deschidă şi Gwydion intră. Încă avea sabia saxonă pe care i-o dăduse Lancelot când îl numise cavaler, dar îşi scosese armura şi purta o robă bogată, de un roşu aprins; Morgaine nu ştiuse că poate arăta atât de bine.

El îi observă lumina ochilor asupra lui:

— Lancelot mi-a dat-o. Stăteam în sală şi beam, când a venit vorbă de la Arthur că regele dorea să mă vadă în camerele lui. I-am spus că singura mea mantie era târâtă prin noroi şi pătată cu sânge, iar el a spus că avem aceeaşi măsură şi că îmi va împrumuta una. Când mi-am pus-o, a spus că îmi venea bine şi deci ar trebui să o păstrez – că şi aşa primisem prea puţine când fusesem făcut cavaler, în vreme ce regele îi dăduse lui Galahad multe daruri bogate. Ştie că Arthur îmi e tată, de a spus asta?

Uriens clipi şi păru surprins, dar nu zise nimic. Accolon clătină din cap.

— Nu, frate vitreg, Lancelot este cel mai generos dintre oameni, asta e tot. Când Gareth a venit la curte pentru prima dată, necunoscut rudelor sale, Lancelot i-a dat haine şi arme, ca să fie îmbrăcat conform poziţiei sale sociale. Şi de vrei să întrebi dacă lui Lancelot îi place peste măsură să-şi vadă darurile pe trupurile unor tineri chipeşi, ei bine, asta s-a mai spus, deşi nu ştiu de vreun bărbat de la curtea aceasta, tânăr sau bătrân, care a auzit de la Lancelot vreo vorbă care să depăşească limitele curtoaziei cavalereşti.

— Aşa să fie? întrebă Gwydion, iar Morgaine îl văzu cum preia informaţia şi o pune deoparte, aşa cum îşi pune un avar aurul în cufăr. Acum îmi amintesc, spuse el încet, o poveste care a circulat la câteva ospeţe de la curtea lui Lot, pe când Lancelot nu era mai mult decât un flăcău… ceva despre o baladă compusă atunci când i-au pus o harpă în mână şi l-au rugat să cânte; iar el a cântat despre Roma sau despre vremurile lui Alexandru, nu mai ştiu, despre iubirea unor cavaleri; iar ei l-au

batjocorit pentru asta. De atunci, cântecele lui sunt toate despre frumuseţea reginei noastre sau povestiri cavalereşti despre aventuri şi dragoni.

Morgaine simţi că nu poate suporta dispreţul din glasul lui. Spuse:

— Dacă ai venit să ceri un dar pentru numirea ta, voi vorbi cu tine după ce-l voi vedea pe Arthur, dar nu acum.

Gwydion privi în jos, spre picioare. Era pentru prima dată când îl vedea altfel decât mulţumit de sine şi sigur de el.

— Mamă, regele a trimis şi după mine… Pot să merg în compania ta?

Îl plăcea puţin mai mult când îşi mărturisea vulnerabilitatea în felul acesta.

— Arthur nu-ţi vrea răul, fiule, dar dacă îţi face plăcere să i te înfăţişezi alături de noi, s-ar putea să te trimită de acolo şi să spună că preferă să-ţi vorbească separat.

— Vino, aşadar, frate vitreg, spuse Accolon, luându-l pe Gwydion de braţ astfel încât acesta îi văzu şerpii tatuaţi pe braţe. Regele va începe cu doamna, apoi vei urma tu…

Păşind alături de Uriens, Morgaine se gândi că i-ar plăcea ca Accolon să se împrietenească cu fiul ei şi să-l recunoască drept frate. În acelaşi timp, simţi că tremură, iar Uriens îi luă mâna.

— Ţi-e frig, Morgaine? Ia-ţi mantia…

În apartamentele regelui ardea un foc, iar Morgaine auzi sunetul harpei. Arthur era aşezat pe un scaun de lemn, acoperit cu perne. Guinevere cosea o bentiţă îngustă, în care strălucea aţa aurie. Servitorul anunţă ceremonios:

— Regele şi regina din Ţara Galilor de Miazănoapte, cu fiul lor Accolon şi sir Lancelot…

La auzul numelui, Guinevere îşi ridică privirea, apoi râse şi spuse:

— Nu, deşi seamănă foarte mult. Sir Mordred, nu-i aşa, pe care l-am văzut astăzi numit cavaler?

Gwydion se înclină în faţa reginei, dar nu spuse nimic. Dar în această adunare de familie, Arthur nu era unul care să se formalizeze.

— Luaţi loc, toţi… Aşteptaţi să trimit după vin…

Uriens spuse:

— Am băut destul vin astăzi, ca să pot lansa un vapor la apă. Pentru mine nu, mulţumesc… poate tinerii au capete mai bune

pentru asta.

Guinevere înaintă spre Morgaine, iar ea ştiu că, dacă nu va vorbi acum, Arthur îşi va începe discuţiile cu bărbaţii, iar ea va trebui să stea într-un colţ cu regina şi să tacă sau să vorbească în şoaptă despre lucruri femeieşti… broderii, servitori, cine de la curte era însărcinată…

Făcu semn servitorului să aducă vinul:

— Eu voi bea o cupă, spuse ea, amintindu-şi ca o durere lăuntrică de vremea când, ca preoteasă a Avalonului, era mândră să bea doar din Fântâna Sfântă. Sorbi şi spuse: Sunt profund tulburată de primirea mesagerilor saxoni, Arthur. Nu… Nu vorbesc ca o femeie care se amestecă în treburile statului. Sunt regină în Ţara Galilor de Miazănoapte şi ducesă de Cornwall şi tot ce priveşte regatul mă atinge şi pe mine.

— Atunci ar trebui să te bucuri de pace, spuse Arthur. Toată viaţa am lucrat, de când am fost destul de mare ca să pot ţine sabia, pentru a pune capăt războaielor cu saxonii. La acea vreme credeam că războiul se va încheia atunci când îi vom alunga peste mări, acolo de unde au venit. Dar pacea este pace şi dacă ea vine făcând un tratat cu ei, aşa să fie. Există mai multe căi de a te ocupa de un taur decât să-l pui la frigare pentru cină. Este deopotrivă de eficient să-l castrezi şi să-l pui la plug.

— Sau să-l păstrezi ca taur pentru vaci? Le vei cere regilor tăi vasali să-şi mărite fiicele cu saxonii, Arthur?

— Şi asta, poate. Saxonii nu sunt altceva decât bărbaţi… îţi aduci aminte de acel cântec pe care l-a cântat Lancelot? Au şi ei aceeaşi dorinţă de pace… şi ei au trăit pe pământuri distruse şi arse iar şi iar. Vei spune că ar trebui să lupt până când ultimul dintre ei va fi mort sau alungat? Credeam că femeile doresc pacea.

— Şi eu doresc pacea şi o salut, chiar şi cu saxonii, spuse Morgaine, dar i-ai convins să renunţe la zeii lor şi să-l accepte pe al tău, dacă i-ai silit să jure pe cruce?

Guinevere ascultase cu atenţie.

— Nu există alţi zei, Morgaine. Saxonii au fost de acord să lase la o parte diavolii pe care îi veneraseră şi îi numiseră Zei, asta e tot. Acum ei venerează un singur Dumnezeu şi pe Hristosul trimis în numele Lui să salveze omenirea.

Gwydion spuse:

— Dacă crezi asta cu adevărat, doamna şi regina mea, atunci pentru tine este adevăr… toţi zeii sunt un singur Zeu şi toate zeiţele o singură Zeiţă. Dar îndrăzneşti să declari un singur adevăr pentru toată omenirea, din întreaga lume?

— Numeşti asta îndrăzneală? Este singurul adevăr, spuse Guinevere, şi trebuie să vină ziua când toţi oamenii de pretutindeni să-l recunoască.

— Tremur pentru poporul meu când spui asta, zise Uriens. Am jurat să apăr crângurile sfinte, şi fiul meu la fel, după mine.

— Păi, te credeam creştin, domnul meu din Ţara Galilor de Miazănoapte…

— Şi aşa sunt, spuse Uriens, dar nu voi vorbi de rău despre zeul altuia.

— Dar nu există astfel de zei, începu Guinevere.

Morgaine deschise gura să vorbească, dar Arthur spuse:

— Destul cu asta, destul… Nu v-am chemat aici ca să discutăm teologie! Dacă aveţi stomac pentru asta, există destui preoţi care sunt dispuşi să asculte şi să discute. Du-te şi converteşte-i pe ei, dacă trebuie! Ce ai venit să spui aici, Morgaine? Doar că eşti precautǎ faţă de buna credinţă a saxonilor, jurată pe cruce sau nu?

— Nu, replică şi, în timp ce vorbea, observă că în cameră era şi Kevin, în umbră, cu harpa în mână. Bun: Merlin al Britaniei putea să fie martor la acest protest în numele Avalonului. Îl chem pe Merlin ca martor, i-ai pus să facă jurământ pe cruce şi ai transformat o sabie sfântă a Avalonului, Excalibur, chiar sabia Sfintei Regalităţi, într-o cruce pentru jurământ! Lord Merlin, nu este acest lucru blasfemie?

Arthur spuse repede:

— A fost doar un gest menit să stârnească imaginaţia tuturor, Morgaine… Un astfel de gest a făcut Viviane când mi-a cerut să lupt pentru pace în numele Avalonului, cu chiar aceeaşi sabie.

Merlin spuse cu vocea lui joasă:

— Morgaine, draga mea, crucea este un simbol mai vechi decât Hristos şi a fost venerată înainte de a fi existat urmaşi ai Nazarineanului. În Avalon există preoţi aduşi de patriarhul Iosif din Arimateea, care venerează alături de druizi…

— Dar ei nu au încercat să spună că zeul lor este singurul zeu, răspunse Morgaine furioasă, şi nu mă îndoiesc că episcopul Patricius i-ar reduce la tăcere dacă ar putea şi ar propovădui

doar propriul lui fel de bigotism!
— Părintele Patricius şi credinţele sale nu sunt aici în discuţie, Morgaine, spuse Kevin. Lasă-i pe cei neiniţiaţi să creadă că saxonii au jurat pe crucea sacrificiului şi a morţii lui Hristos. Şi noi avem un zeu sacrificat, fie că îl vedem în cruce sau în snopul de orz care trebuie să moară pe pământ şi să se ridice din nou din morţi…
Guinevere spuse:
— Zeii voştri sacrificaţi, Merlin, au fost trimişi doar ca omenirea să poată fi pregătită când va veni Hristos să moară pentru păcatele oamenilor…
Arthur dădu nerăbdător din mână:
— Tăceţi, toţi! Saxonii au jurat pentru pace, pe un simbol semnificativ pentru ei…
Dar Morgaine îl întrerupse:
— Din Avalon ai primit sabia sacră şi Avalonului i-ai jurat că vei păstra şi vei păzi Sfintele Mistere! Şi acum vrei să transformi sabia Misterelor în crucea morţii, spânzurătoare pentru morţi! Când Viviane a venit la curte, a venit să-ţi ceară să-ţi îndeplineşti jurămintele faţă de Avalon. Atunci a fost răpusă! Am venit eu acum să termin lucrarea pe care ea a lăsat-o neterminată şi să îţi cer sfânta sabie Excalibur, pe care ţi-ai îngăduit să o întorci în slujba Hristosului tău!
Guinevere spuse:
— Va veni o zi când toţi falşii zei şi toate simbolurile păgâne vor fi puse în slujba singurului Dumnezeu adevărat şi a lui Hristos al său.
— Nu vorbeam cu tine, tu, nesăbuită care spui vorbe goale, exclamă Morgaine furioasă – şi acea zi va veni doar peste cadavrul meu! Voi, creştinii, aveţi sfinţi şi martiri… credeţi că Avalonul nu are niciunul?
Şi, în timp ce vorbea, o trecură fiori, ştiind că vorbise prin Viziune şi că acolo era un cavaler îmbrăcat în negru, cu stindardul crucii peste trup… Ar fi vrut să se întoarcă şi să se arunce în braţele lui Accolon, ceea ce nu putea să facă aici, în prezenţa lor.
— Cum exagerezi tu toate lucrurile, Morgaine, spuse Arthur cu un râs stânjenit şi acel râs o înnebuni, alungându-i teama şi Viziunea.
Se ridică în toată statura şi ştiu că, pentru prima dată în mulţi

ani, vorbea cu toată puterea şi autoritatea unei preotese a Avalonului.

— Ascultă-mă, Arthur al Britaniei! Aşa cum forţa şi puterea Avalonului te-au aşezat pe tron, tot astfel forţa şi puterea Avalonului te pot aduce la ruină! Gândeşte-te bine cum profanezi Sfânta Regalitate! Să nu te gândeşti vreodată să o pui în slujba Dumnezeului tău creştin, căci fiecare lucru al Puterii poartă propriul său blestem…

— Destul! Arthur se ridicase din scaun şi era încruntat ca o furtună. Soră, să nu îndrăzneşti să dai ordine regelui întregii Britanii.

— Nu vorbesc cu fratele meu, replică ea, ci cu regele! Avalonul te-a urcat pe tron, Arthur, Avalonul ţi-a dat acea sabie de care ai abuzat şi, în numele Avalonului, îţi cer acum să o dai înapoi Sfintei Regalităţi! Dacă doreşti să o tratezi doar ca pe o sabie, atunci cheamă-ţi fierarii să-ţi facă alta!

Se lăsă o linişte înspăimântătoare şi, pentru o clipă, i se păru că vorbele ei stârneau ecouri în spaţiile goale dintre lumi, că departe, în Avalon, druizii se trezesc, că până şi Raven trebuie să se ridice şi să strige împotriva trădării lui Arthur. Dar primul sunet pe care îl auzi fu un râs nervos.

— Ce prostii vorbeşti, Morgaine! răsună glasul lui Guinevere. Ştii că Arthur nu poate face asta!

— Nu te amesteca, Guinevere, spuse Morgaine, cu ucigătoare ameninţare. Nu are nicio legătură cu tine, doar că tu ai fost cea care i-ai cerut lui Arthur să rupă legământul faţă de Avalon, păzeşte-te!

— Uriens, ai de gând să stai cu mâinile în sân şi să-ţi laşi soţia turbulentă să vorbească astfel regelui?

Uriens tuşi; când vorbi, glasul îi sună la fel de agitat ca al lui Guinevere.

— Morgaine, poate că eşti iraţională… Arthur a făcut un gest dramatic din raţiuni politice, ca să aprindă imaginaţia mulţimii. Dacă a făcut asta cu o sabie a puterii, cu atât mai bine. Zeii pot să aibă grijă de propria lor credinţă, draga mea… Crezi că Zeiţa are nevoie de ajutorul tău, să-i aperi credinţa?

În acel moment, dacă ar fi avut o armă, Morgaine l-ar fi răpus. El venise să o sprijine şi acum o abandona în felul acesta? Arthur spuse:

— Morgaine, de vreme ce eşti atât de tulburată, lasă-mă să

spun asta doar pentru urechile tale: Nu am intenţionat să fac nicio profanare. Dacă sabia Avalonului slujeşte şi drept cruce pentru un jurământ, nu înseamnă asta că puterile Avalonului s-au unit în slujba acestui pământ? Aşa m-a sfătuit Kevin…

— O, da, îl ştiam trădător de când a înmormântat-o pe Viviane în afara Insulei Sfinte…

— Fie, le-am oferit regilor saxoni gestul pe care l-au dorit, să jure pe sabia mea!

— Dar nu e sabia ta! răspunse Morgaine, înflăcărându-se. Este sabia Avalonului! Şi, dacă nu o porţi aşa cum ai jurat, atunci va fi dată în mâinile unuia care îşi va respecta jurământul…

— Sabie a Avalonului o fi fost cu o generaţie în urmă, spuse Arthur care era acum la fel de furios ca Morgaine. Îşi încleştă mâna pe mânerul sabiei Excalibur, ca şi cum cineva ar fi vrut să i-o ia chiar în acel moment. O sabie este a celui care o foloseşte, iar eu mi-am câştigat dreptul să o numesc a mea, alungând toţi duşmanii de pe acest pământ! Am purtat-o în luptă şi am câştigat acest pământ la Mount Badon…

— Şi ai încercat s-o pui în slujba Dumnezeului creştin, replică Morgaine. Acum, în numele Zeiţei, îţi cer să o dai înapoi sanctuarului Lacului.

Arthur oftă prelung. Pe urmă spuse cu un calm studiat în glas:

— Refuz. Dacă Zeiţa vrea ca această sabie să fie dată înapoi, atunci ea însăşi va trebui să o ia din mâinile mele! apoi vocea i se înmuie: Sora mea dragă, te rog, nu te certa cu mine pentru numele pe care îl dăm Zeilor. Tu însăţi mi-ai spus că toţi Zeii sunt Unicul Zeu.

„Iar el nu va vedea niciodată de ce e greşit ceea ce a spus!” gândi cu disperare Morgaine. „Şi totuşi ceruse ca Zeiţa, dacă dorea sabia, să vină să o ia. Aşa să fie, atunci; Doamnă, fie ca eu să fiu mâna ta.” îşi plecă un moment capul şi spuse:

— Las, atunci, la dispoziţia Zeiţei, sabia ei.

„Şi când va termina cu tine, Arthur, vei dori să fi ales să ai de-a face cu mine…” Şi se duse să se aşeze lângă Guinevere. Arthur îi făcu semn lui Gwydion.

— Sir Mordred, spuse el, te-aş fi făcut companion al meu oricând mi-ai fi cerut. Aş fi făcut asta de dragul lui Morgaine şi pentru binele meu… nu trebuia să-mi forţezi mâna printr-un şiretlic.

— M-am gândit că, dacă m-ai fi făcut cavaler fără o scuză

bună ca aceasta, ar fi putut exista discuţii de felul celor pe care nu le-ai dori. Îmi ierţi, atunci, şiretlicul, sire?

— Dacă Lancelot te-a iertat, nu am niciun motiv să-ţi port pică, şi, de vreme ce ţi-a făcut daruri bogate, se pare că nu nutreşte niciun sentiment de mânie. Aş vrea să stea în puterile mele să te recunosc ca fiu al meu, Mordred. Până acum câţiva ani, nu am ştiut că exişti… Morgaine nu mi-a spus ce a rezultat din acel ritual. Tu ştii, presupun, că pentru preoţi şi episcopi, însăşi existenţa ta este semnul unui păcat.

— Tu crezi asta, sire?

Arthur îşi privi fiul drept în ochi:

— O, uneori cred un lucru, uneori altul, ca toţi oamenii. Nu are importanţă ce cred eu. Faptele sunt aşa… Nu pot să te recunosc în faţa tuturor oamenilor, deşi eşti un fiu cum orice bărbat, cu atât mai mult un rege fără copii, ar fi bucuros şi mândru să aibă. Galahad trebuie să-mi moştenească tronul.

— Dacă trăieşte, spuse Gwydion şi, la privirea şocată a lui Arthur, adăugă încet: Nu, sire, nu îi ameninţ viaţa. Voi face orice jurământ vei voi, pe cruce sau pe stejar, pe Fântâna Sacră sau pe şerpii ce îi port – îşi arătă încheieturile – pe care tu i-ai purtat înaintea mea: fie ca Zeiţa să trimită şerpi ca aceştia, vii, să-mi ia viaţa dacă voi ridica vreodată mâna asupra vărului meu, Galahad. Dar am văzut asta… va muri, cu onoare, pentru crucea pe care o venerează.

— Dumnezeu să ne păzească de rău, strigă Guinevere.

— Într-adevăr, doamnă. Dar dacă nu va trăi să urce pe tronul tău, tată şi rege al meu, Galahad e un luptător şi un cavaler şi nu mai mult decât un muritor, iar tu ai putea trăi să ajungi mai bătrân decât Uriens. Ce se va întâmpla atunci?

— Dacă Galahad va muri înainte de a ajunge pe tronul meu – Dumnezeu să-l ferească de rău – spuse Arthur, nu voi avea de ales. Sângele regal e sânge regal, iar al tău este regal, de la Pendragon şi din Avalon. De va veni o zi atât de rea, presupun că până şi episcopii ar prefera să te vadă pe tron decât să lase acest pământ într-un haos precum cel de care s-au temut la moartea lui Uther.

Se ridică şi rămase cu mâinile pe umerii fiului său, privindu-l în ochi:

— Aş vrea să pot spune mai mult, fiule. Dar ceea ce e făcut e bun făcut. Voi spune doar atât: aş dori din toată inima să fi fost

fiul reginei mele.

— Şi eu la fel, spuse Guinevere, ridicându-se să-l îmbrăţişeze.

— Totuşi, nu te voi trata ca pe un om de rând. Eşti fiul lui Morgaine, Mordred, duce de Cornwall, cavaler al Mesei Rotunde, te vei duce să fii glasul Mesei Rotunde printre regii saxoni. Vei putea să faci dreptatea regelui şi să-mi aduni taxele şi dările, păstrând o parte potrivită pentru a întreţine o reşedinţă aşa cum se cuvine pentru trimisul regelui. Şi, dacă doreşti, îţi dau permisiunea să te căsătoreşti cu fiica unuia dintre regii saxoni, ceea ce-ţi va da un tron al tău, chiar dacă nu vei ajunge niciodată la al meu.

Gwydion se înclină şi spuse:

— Eşti generos, sire.

„Da”, gândi Morgaine, „şi asta îl va ţine pe Gwydion departe, până ce va fi nevoie de el, în caz că va fi.” Arthur era priceput în arta domniei. Morgaine îşi ridică fruntea şi spuse:

— Ai fost atât de generos cu fiul meu, Arthur, pot să-ţi încerc din nou bunătatea?

Arthur părea rezervat, dar spuse:

— Cere-mi ceva ce-ţi pot oferi, sora mea, şi va fi plăcerea mea să-ţi dau.

— Mi-ai numit fiul duce de Cornwall, dar deocamdată ştie puţin despre acel pământ. Am auzit că ducele Marcus are pretenţii asupra acelei ţări. Vii cu mine la Tintagel, să cercetezi această problemă şi pretenţiile lui?

Chipul lui Arthur se relaxă: se temuse că ea va ridica din nou problema sabiei Excalibur. „Nu, frăţioare, niciodată în faţa acestei curţi; când îmi voi întinde din nou mâna după Excalibur, va fi în propria mea ţară şi în locul Zeiţei.”

— Nu am fost în Cornwall de mai mulţi ani decât îmi pot aminti, spuse Arthur, şi nu pot pleca din Camelot până după solstiţiul de vară. Dar rămâi aici, în Camelot, ca oaspete al meu, şi pe urmă vom merge împreună la Tintagel şi vom vedea dacă ducele Marcus sau orice alt om creat de Dumnezeu va ridica pretenţii în faţa lui Arthur şi a lui Morgaine, ducesă de Cornwall. Se întoarse spre Kevin: Şi acum, destul cu treburile înalte, lord Merlin, nu îţi voi porunci să-mi cânţi înaintea întregii mele curţi, dar în particular, în camerele mele şi doar în compania familiei mele, îţi pot cere un cântec?

— Plăcerea va fi a mea, spuse Kevin, dacă doamna Guinevere

nu are nimic împotrivă.

Aruncă reginei o privire, dar aceasta tăcea şi, astfel, el îşi potrivi harpa pe umăr şi începu să cânte.

Morgaine rămase tăcută alături de Uriens, ascultând muzica. Arthur comandase, într-adevăr, un dar regesc pentru familia sa, muzica lui Kevin. Gwydion asculta, strângându-şi genunchii cu mâinile, tăcut şi vrăjit. Morgaine gândi: „Cel puţin prin asta e fiul meu.” Uriens asculta cu amabilă atenţie. Morgaine îşi ridică o clipă privirea, întâlnind ochii lui Accolon, şi gândi: „În noaptea asta, trebuie să reuşim cumva să ne întâlnim, chiar de va trebui să-i dau lui Uriens o licoare de dormit; am multe să-i spun…” Pe urmă îşi plecă privirea. Nu era mai bună decât Guinevere…

Uriens o ţinea de mână, mângâindu-i degetele şi încheieturile; simţi cum îi atinge vânătăile pe care el i le făcuse în ziua aceea şi, dincolo de durere, simţi repulsie.

Trebuia să meargă în patul lui, dacă el voia; aici, la această curte creştină, era proprietatea lui, ca un cal sau un câine pe care îl putea mângâia sau bate, după cum voia!

Arthur o trădase pe ea şi trădase Avalonul; Uriens o înşelase şi el. Kevin, la rândul lui, o trădase…

Dar Accolon nu o va înşela. Accolon ar trebui să domnească pentru Avalon, regele despre care Viviane prezisese că va veni; şi, după Accolon, Gwydion, rege druid, rege al Avalonului şi al Britaniei. Şi, în spatele regelui, regina, domnind pentru Zeiţă ca în vremurile de demult…

Kevin îşi ridică ochii şi îi întâlni privirea, iar Morgaine tremură, ştiind că trebuie să-şi ascundă gândurile. „El are Viziunea şi e omul lui Arthur. El este Merlin al Britaniei şi totuşi e duşmanul meu!”

Dar Kevin spuse cu blândeţe:

— De vreme ce aceasta este o petrecere de familie şi aş dori să aud şi eu muzică, aş putea să cer drept plată ca doamna Morgaine să cânte?

Iar Morgaine se duse să îi ia locul, simţind puterea harpei în mâinile ei. „Trebuie să-i farmec, ca să nu se gândească la nimic rău” – şi îşi aşeză mâinile pe coarde.

7

Când fură singuri în camera lor, Uriens spuse:

— Nu ştiam că Tintagel e din nou disputat.

— Lucrurile pe care nu le ştii, soţul meu, sunt la fel de multe ca ghindele în fâneaţa unui porc, spuse ea cu nerăbdare.

Cum putuse să creadă că-l va suporta pe acest prost? Bun, da; nu fusese niciodată aspru cu ea, dar prostia lui o scotea din sărite ca un scârţâit. Vroia să fie singură, să se gândească la planurile ei, să se sfătuiască cu Accolon; în schimb, trebuia să-l satisfacă pe acest idiot bătrân!

— Ar trebui să ştiu ce ai de gând. Vocea lui Uriens era posomorâtă. Sunt supărat că nu te-ai consultat cu mine, dacă ai fost nemulţumită de ceea ce se petrece în Tintagel… Sunt soţul tău şi trebuia să-mi fi spus, mai degrabă decât să apelezi la Arthur!

Glasul lui ţâfnos purta şi o nuanţă de gelozie, iar ea îşi aminti acum, zdrobită, că se aflase ceea ce ea tăinuise în toţi aceşti ani – cine era tatăl fiului ei. Dar putea oare Uriens să creadă cu adevărat că, după un sfert de secol, ea avea o putere de felul acela asupra fratelui ei, din cauza unui lucru pe care numai nişte creştini nebuni l-ar socoti păcat? „Ei, bine, dacă nu are suficientă înţelepciune să vadă ce se petrece în faţa ochilor lui, de ce să-i explic eu, cuvânt cu cuvânt, ca pe o lecţie unui copil?” Morgaine spuse, încă nerăbdătoare:

— Arthur e nemulţumit de mine deoarece crede că o femeie nu ar trebui să se lupte cu el în felul acesta. De aceea i-am cerut ajutor, ca să nu creadă că mă răzvrătesc împotriva lui.

Nu spuse mai mult. Era preoteasă a Avalonului, nu va minţi, dar nu era nevoie să spună mai mult adevăr decât voia. Să creadă Uriens, dacă aşa poftea, că ea dorea să împace cearta cu Arthur!

— Cât de deşteaptă eşti, Morgaine, spuse el, mângâindu-i încheietura.

Ea se gândi, crispându-se, că uitase deja că îi făcuse vânătaia chiar el. Îşi simţi buzele tremurând, de parcă ar fi fost un copil, gândindu-se: „Îl vreau pe Accolon, vreau să fiu în braţele sale, dorită şi mângâiată; dar cum pot, în acest loc, să concep măcar să ne întâlnim şi să vorbim în secret?” Clipi, alungându-şi lacrimile de mânie. Tăria era singurul lucru care îi putea oferi acum siguranţă, tăria şi disimularea.

Uriens ieşise să se uşureze şi veni înapoi, căscând.

— Am auzit paznicul anunţând miezul nopţii, spuse el. Trebuie

să ne culcăm, doamnă. Începu să-şi scoată roba de sărbătoare. Eşti foarte obosită, draga mea?

Ea nu răspunse, ştiind că, dacă ar face asta, ar plânge. El luă tăcerea ei drept acord şi o trase aproape, frecându-se de gâtul ei, apoi o împinse către pat. Ea îl suportă, întrebându-se dacă îşi putea aminti vreun farmec sau vreo iarbă ca să pună capăt virilităţii prea durabile a bătrânului – fie blestemat, ar trebui ca asta să fi trecut de mult la vârsta lui; nimeni nu ar bănui că ar fi un rezultat al vrăjitoriei. Ea se întinse, întrebându-se după aceea de ce nu putea să se apropie de el pur şi simplu cu indiferenţă, să-l lasă să o aibă fără ca măcar să se gândească, aşa cum făcuse atât de des în aceşti lungi ani... de ce conta, de ce trebuia să-i dea atenţie mai mult decât dădea unui animal rătăcit, adulmecând în jurul fustelor ei?

Dormi sporadic, visând un copil pe care îl găsise undeva şi trebuia să îl alăpteze, deşi pieptul îi era uscat şi o durea îngrozitor. Se trezi cu durerea încă în piept. Uriens plecase să vâneze, împreună cu câţiva dintre oamenii lui Arthur – fusese astfel aranjat cu zile în urmă. Îi era rău şi greaţă. „Am mâncat mai mult decât mănânc de obicei în trei zile”, gândi ea, „nu e de mirare că mi-e rău.” Dar când se duse să-şi îmbrace rochia, sânii încă o dureau. I se păru că sfârcurile brune şi mici păreau roz şi umflate.

Se prăbuşi pe pat, de parcă i se tăiaseră genunchii. Era stearpă! Ştia că era stearpă; îi spuseseră după naşterea lui Gwydion că probabil nu va mai purta vreodată un copil şi, în toţi anii care trecuseră, nu rămăsese niciodată însărcinată, cu niciun bărbat. Mai mult de atât, era aproape de treizeci şi nouă de ani, trecută de mult de vârsta pentru a avea copii. Cu toate acestea, acum era cu siguranţă însărcinată. Sângerările lunare îi deveniseră neregulate şi uneori lipseau mai multe luni la rând, credea că ajunsese la sfârşitul lor. Prima ei reacţie fu teama: fusese atât de aproape de moarte când se născuse Gwydion...

Uriens va fi cu siguranţă încântat de presupusa dovadă a bărbăţiei sale. Dar când a fost conceput acest copil, Uriens era bolnav de aprindere de plămâni, erau puţine şanse, până la urmă, să fie copilul lui Uriens. Fusese conceput cu Accolon, în ziua eclipsei? Atunci, era un copil dedicat Zeului, căci le fusese dat în crângul de alun.

„Ce am să fac cu un copil, femeie bătrână cum sunt? Dar,

poate va fi o preoteasă a Avalonului, una care va domni după mine, când trădătorul va cădea de pe tronul pe care l-a aşezat Viviane…”

Afară era cenuşiu şi întunecat; burniţa. Terenul pentru întreceri era călcat în picioare şi noroios, cu stindarde sfâşiate şi panglici înnămolite; unul sau doi dintre regii vasali se pregăteau să plece şi câteva femei de la bucătărie, cu rochiile suflecate până la brâu, purtând bătătoare de lemn şi saci cu haine, mergeau anevoie spre malurile lacului.

Se auzi o bătaie în uşă. Glasul servitorului era blând şi respectuos:

— Regină Morgaine, marea regină a cerut ca tu şi regina din Lothian să veniţi să luaţi micul dejun cu ea. Şi Merlin al Britaniei a cerut să îl primiţi aici la prânz.

— Voi merge la regină, spuse Morgaine. Spune-i lui Merlin că îl voi primi.

Şovăi să ia parte la ambele întâlniri, dar nu îndrăzni să refuze niciuna dintre ele, mai cu seamă acum. Guinevere nu va fi niciodată altceva decât duşmanul ei. Ea făcuse ca Arthur să cadă în mâinile preoţilor şi să trădeze Avalonul. „Poate”, gândi Morgaine, „plănuiesc prăbuşirea cui nu trebuie; dacă aş reuşi cumva ca Guinevere să plece de la curte, chiar să fugă cu Lancelot la castelul lui, acum că a rămas văduv şi poate să o ia după lege…”, dar alungă ideea.

„Probabil Arthur i-a cerut că remedieze cearta cu mine”, gândi cinic Morgaine. „Ştie şi el că nu îşi poate permite o ceartă cu regii vasali, iar dacă Guinevere şi cu mine nu ne înţelegem, Morgause, ca întotdeauna, îmi va lua partea.” O ceartă de familie prea puternică şi îl va pierde pe Uriens şi, totodată, pe fiii lui Morgause. Nu îşi putea permite să-i piardă pe Gawaine, Gareth, oamenii Nordului…

Morgause se afla deja în camera reginei; mirosul de mâncare îi făcu din nou greaţă, dar se controlă cu o voinţă de fier. Era bine ştiut că nu mânca niciodată prea mult şi nu se va observa în mod deosebit. Guinevere veni şi o sărută şi, pentru o clipă, adevărata tandreţe a lui Morgaine pentru această femeie reveni. „De ce trebuie să fim duşmance? Demult, am fost prietene…” Nu pe Guinevere însăşi o ura, ci ura preoţii care aveau atât de multă influenţă asupra ei.

Veni la masă, acceptând o bucată din pâinea proaspătă cu

miere, dar fără să o mănânce.

Doamnele lui Guinevere erau genul de idioate pioase de care Guinevere se înconjurase mereu. O întâmpinară pe Morgaine cu priviri curioase, afişând multă amabilitate şi plăcere.

— Fiul tău, sir Mordred – ce flăcău frumos este, cât de mândră trebuie să fii de el, spuse una dintre ele, iar Morgaine, rupând pâinea şi fărâmiţând-o, remarcă plină de calm că abia îl văzuse de când fusese înţărcat.

— Uwaine, fiul soţului meu, e mai degrabă fiul meu şi sunt foarte mândră de realizările lui cavalereşti, căci l-am crescut de mic copil. Dar tu eşti mândră de Mordred ca de propriul tău copil, nu-i aşa, Morgause?

— Dar fiul lui Uriens nu e copilul tău? întrebă altcineva.

— Nu, spuse ea cu răbdare, avea nouă ani când m-am căsătorit cu domnul meu din Ţara Galilor de Miazănoapte.

Una dintre fete se hlizi, spunând că, dacă ar fi în locul lui Morgaine, i-ar purta mai mult de grijă celuilalt chipeş fiu vitreg al ei.

— Accolon, nu-i aşa?

Morgaine, strângând din dinţi, gândi: „Să o omor pe netoata asta?” Dar, nu, doamnele de la curtea lui Guinevere nu aveau nimic altceva de făcut decât să-şi piardă vremea cu glume prosteşti şi bârfe.

— Acum, spune-mi – se hlizi Alais, care fusese doamnă de onoare când Morgaine era şi ea la curtea lui Guinevere – chiar nu e fiul lui Lancelot?

Morgaine ridică din sprâncene şi spuse:

— Cine? Accolon? Ultima soţie a lui Uriens nu ţi-ar mulţumi pentru această învinuire, doamnă.

— Ştii ce vreau să spun, o luă Alais în derâdere, Lancelot a fost fiul lui Viviane şi tu ai fost crescută de ea… Şi cine te-ar putea învinui? Spune-mi acum adevărul, Morgaine, cine a fost tatăl chipeşului flăcău? Nu putea fi nimeni altcineva, nu-i aşa?

Morgause râse şi spuse, încercând să risipească tensiunea:

— Ei, toate suntem îndrăgostite de Lancelot, desigur; bietul Lancelot, ce povară de purtat!

— Dar, Morgaine, nu mănânci nimic, spuse Guinevere. Să trimit la bucătărie, dacă asta nu e pe placul tău? O bucată de şuncă? Un vin mai bun decât acesta?

Morgaine clătină din cap şi îşi vârî o bucată de pâine în gură.

Nu se mai întâmplaseră oare toate acestea? Sau poate visase… Simţi o ameţeală în faţa ochilor, pete cenuşii dansând. „Asta le-ar oferi, într-adevăr, bârfe cu care să însufleţească multe zile plicticoase, dacă bătrâna regină din Ţara Galilor de Miazănoapte ar leşina ca o femeie însărcinată! Unghiile îi pătrunseră în carnea mâinilor şi cumva reuşi să facă ameţeala să scadă puţin.

— Am băut prea mult ieri, la ospăţ… Ştii de douăzeci de ani că nu am un cap potrivit pentru vin, Guinevere!

— Ah, a fost un vin bun, spuse Morgause, plescăind lacom din buze, iar Guinevere replică politicos că va trimite un butoi la Lothian, cu Morgause, când va pleca.

Dar Morgaine, uitată din fericire cu durerea de cap orbitoare care îi strângea fruntea asemenea chingii unui torţionar, simţi ochii întrebători ai lui Morgause asupra ei. Sarcina era un lucru care nu putea fi ascuns… Nu, şi de ce să fie ascuns? Era căsătorită legal, oamenii ar putea să râdă dacă bătrânul rege din Ţara Galilor de Miazănoapte şi regina lui între două vârste ar deveni părinţi la vârsta lor, dar râsul ar fi unul plăcut. Cu toate acestea, Morgaine simţi că îi vine să explodeze din cauza puternicei mânii care o stăpânea. Se simţea ca unul dintre acei munţi de foc despre care îi povestise Gawaine, de departe, către miazănoapte…

Când toate doamnele plecară şi rămase singură cu Guinevere, regina îi luă mâna şi spuse, scuzându-se:

— Iartă-mă, Morgaine, chiar arăţi bolnavă. Poate ar trebui să te întorci în pat.

— Poate ar trebui, replică Morgaine, gândind: „Guinevere nu ar ghici niciodată ce nu e în ordine cu mine; ea, de i s-ar întâmpla asta, s-ar bucura chiar şi acum!”

Regina roşi sub privirea supărată a lui Morgaine:

— Îmi pare rău, nu am vrut ca femeile mele să te necăjească aşa… ar fi trebuit să le opresc, draga mea.

— Crezi că îmi pasă ce spun? Sunt ca nişte vrăbii care ciripesc şi au tot atâta minte, spuse Morgaine cu un dispreţ la fel de puternic ca durerea pe care o avea în cap. Dar câte dintre femeile tale ştiu cu adevărat cine e tatăl fiului meu? L-ai făcut pe Arthur să mărturisească – le-ai încredinţat secretul şi tuturor femeilor tale?

Guinevere părea speriată:

— Nu cred că sunt mulţi care ştiu – cei care au fost acolo

aseară, când Arthur l-a recunoscut, cu siguranţă. Şi episcopul Patricius.

Îşi ridică privirea spre Morgaine, iar ea gândi, clipind: „Cât de blând au tratat-o anii; devine tot mai plăcută, iar eu mă usuc ca un măceş bătrân…”

— Arăţi atât de obosită, Morgaine, spuse Guinevere şi Morgaine descoperi că, în ciuda vechilor rivalităţi, exista şi dragoste între ele. Du-te şi odihneşte-te, soră dragă.

„Sau e doar faptul că mai suntem doar câteva, acum, dintre cele care au fost împreună în tinereţe?”

Şi Merlin îmbătrânise, iar anii nu fuseseră atât de blânzi cu el; era şi mai încovoiat, îşi trăgea piciorul acum, cu un baston, iar braţele şi încheieturile, cu muşchii lăsaţi, arătau asemenea crengilor unui bătrân stejar contorsionat. Ar fi putut să fie, într-adevăr, unul dintre piticii despre care poveştile spuneau că locuiseră sub munţi. Doar mişcarea mâinilor îi mai era precisă şi frumoasă, în ciuda degetelor răsucite şi umflate, iar gesturile lui graţioase o făceau să se gândească la vremurile de demult, la îndelungatul studiu al harpei şi al limbajului gesturilor.

Era dintr-o bucată, refuzând cu o mişcare a mâinii vinul pe care ea i-l oferise, aşezându-se pe un scaun fără permisiunea ei, după vechiul său obicei.

— Cred că greşeşti, Morgaine, să-l hărţuieşti pe Arthur pentru Excalibur.

Morgaine ştiu că vocea îi suna dură:

— Nu mă aşteptam ca tu să mă aprobi, Kevin. Fără îndoială, crezi că orice întrebuinţare ar da el Sfintei Regalităţi, tot e una bună.

— Nu pot să văd că e greşit, spuse Kevin, toţi Zeii sunt una – aşa cum ar fi spus până şi Taliesin; şi, dacă ne unim în slujba Aceluia…

— Dar tocmai cu asta mă războiesc, spuse Morgaine. Dumnezeul lor va fi Acela – şi unicul – şi nu se va mai pomeni nimic de Zeiţa pe care noi o slujim. Kevin, ascultă-mă, nu vezi cum lumea se îngustează dacă este doar unul singur în loc de mai mulţi? Cred că a fost greşit să-i transforme pe saxoni în creştini. Cred că acei preoţi de demult, care locuiau la Glastonbury, aveau o idee justă. De ce să ne întâlnim cu toţii în aceeaşi viaţă de apoi? De ce să nu existe mai multe căi, saxonii să şi-o urmeze pe a lor, noi pe a noastră, cei care îl urmează pe

Hristos să-l venereze dacă asta aleg, fără să înăbuşe credinţa altora…

Kevin clătină din cap.

— Draga mea, eu nu ştiu. Se pare că este o schimbare profundă în felul în care oamenii privesc lumea acum, de parcă un adevăr l-ar exclude pe altul… de parcă orice lucru care nu este adevărul lor trebuie să fie minciună.

— Dar viaţa nu este atât de simplă, spuse Morgaine.

— Eu ştiu asta, tu ştii asta şi, când va veni vremea, preoţii vor afla şi ei.

— Dar dacă vor alunga toate adevărurile noastre din lume, va fi prea târziu.

Kevin oftă:

— Există o soartă pe care nimeni, bărbat sau femeie, nu o poate opri, şi cred că suntem în faţa acelei zile. Îşi întinse o mână aspră şi o luă pe a ei; ea se gândi că nu-l auzise niciodată vorbind atât de blând. Nu sunt duşmanul tău, Morgaine. Te cunosc de când erai fecioară. Şi după aceea… Se opri şi ea văzu cum gâtul îi zvâcni în timp ce înghiţi. Ţin la tine, Morgaine. Nu îţi vreau decât binele. A fost o vreme – o, da, a fost de mult, dar nu uit cum te-am iubit şi cât de privilegiat mă simţeam că puteam vorbi de dragoste cu tine… Niciun om nu poate să învingă cursul vieţii sau soarta. Poate, dacă am fi trimis mai repede să-i creştineze pe saxoni, acest lucru ar fi fost făcut de aceiaşi preoţi care au ridicat o capelă în care ei şi Taliesin puteau să se roage unul lângă altul. Propriul nostru bigotism a împiedicat asta, aşa că atât le-a rămas fanaticilor ca Patricius, care în mândria lor îl văd pe Creator doar ca pe un Tată răzbunător, nu şi ca Mamă a câmpurilor şi pământului… îţi spun, Morgaine, ei sunt ca un flux care va mătura toţi oamenii din calea lui, ca pe nişte paie.

— Ce a fost a fost, spuse Morgaine. Dar care este răspunsul?

Kevin îşi plecă fruntea şi Morgaine îşi dădu seama că el voia de fapt să îşi culce capul la pieptul ei; acum, nu ca de la bărbat la femeie, ci de parcă ea ar fi fost Mama Zeiţă, care îi putea linişti teama şi disperarea.

— Poate, spuse el cu vocea înăbuşită, poate că nu există niciun răspuns. S-ar putea să nu existe niciun Zeu şi nicio Zeiţă, iar noi ne certăm pentru cuvinte prosteşti. Eu nu mă voi certa cu tine, Morgaine din Avalon. Dar nici nu voi sta cu mâinile în sân, lăsându-te să azvârli din nou acest regat în război şi haos, să

distrugi această pace pe care Arthur ne-a adus-o. Trebuie să păstrăm puţină învăţătură, puţin cânt şi puţină frumuseţe pentru acele zile dinaintea momentului când lumea va cădea din nou în beznă. Îţi spun, Morgaine, am văzut întunericul închizându-se. Poate că în Avalon am putea păstra înţelepciunea secretă – dar a trecut vremea să o mai putem răspândi în lume. Crezi că mi-e frică să mor pentru ca, astfel, ceva din Avalon să poată supravieţui în rândul omenirii?

Încet, forţat, Morgaine îşi întinse mâna pentru a-i atinge faţa, ca să-i şteargă lacrimile, dar şi-o retrase, cuprinsă brusc de spaimă. Ochii i se împăienjeniră – pusese mâna pe un craniu care plângea şi parcă propria ei mână era mâna subţire, uscată de frig, a Zeiţei Morţii. Observă şi el şi, într-un moment de spaimă, o ţintui cu privirea, îngrozit. Pe urmă vraja se risipi din nou, iar Morgaine îşi auzi propria voce, întărită:

— Aşadar, aduci lucrurile sfinte în lume, ca sabia sfântă a Avalonului să poată fi sabia răzbunătoare a lui Hristos?

— Este sabia Zeilor, spuse Kevin şi toţi Zeii sunt unul. Prefer ca Excalibur să fie în lume, acolo unde oamenii o pot urma, decât ascunsă departe, în Avalon. Atât timp cât o urmează, ce contează care Zei sunt invocaţi?

Neclintită, Morgaine spuse:

— Mi-aş da viaţa ca să previn asta. Păzeşte-te, Merlin al Britaniei; ai făcut Marea Cununie şi ai jurat să mori pentru păstrarea Misterelor. Păzeşte-te, să nu ţi se ceară să te supui acelui jurământ!

Ochii lui frumoşi priviră drept în ochii ei:

— Ah, doamna şi Zeiţa mea, te implor, caută sfatul Avalonului înainte de a acţiona! Într-adevăr, cred că a sosit vremea să te întorci în Avalon.

Kevin îşi aşeză mâna peste mâna ei. Ea nu şi-o retrase. Vocea îi fu cuprinsă de lacrimile care o apăsaseră toată ziua şi se frânse:

— Eu… eu aş dori să mă pot întoarce… pentru că doresc atât de mult, dar nu îndrăznesc să merg într-acolo. Nu voi merge în Avalon niciodată, până ce nu voi putea să nu-l mai părăsesc…

— Te vei întoarce, fiindcă am văzut asta, spuse Kevin istovit. Dar eu nu. Nu ştiu cum, Morgaine, dragostea mea, dar ştiu că niciodată nu voi mai bea din Fântâna Sfântă.

Morgaine îi privi trupul urât, diform, mâinile fine, ochii frumoşi

şi gândi: „Cândva l-am iubit pe acest bărbat.” Dincolo de orice, îl iubea încă, îl va iubi până ce amândoi vor fi morţi; îl cunoştea de la începutul lumii şi împreună o slujiseră pe Zeiţa lor. Timpul alunecă şi parcă stăteau în afara timpului, parcă ea îi dădea viaţă, parcă ea îl reteza ca pe un copac, parcă el răsărea din nou în grâu, parcă el murise din voinţa ei, iar ea era ridicată în braţele lui şi readusă la viaţă… străvechea dramă jucată înainte ca vreun druid sau vreun creştin să fi pus piciorul pe pământ. Şi el avea de gând să distrugă asta?

— Dacă Arthur îşi va încălca jurământul, să nu îi cer să renunţe?

Kevin spuse:

— Într-o zi, Zeiţa se va ocupa de el în felul ei. Dar Arthur e rege al Britaniei prin voinţa Zeiţei, Morgaine din Avalon. Îţi spun, păzeşte-te! Îndrăzneşti să te pui împotriva sorţilor care conduc acest pământ?

— Fac ceea ce mi-a dat Zeiţa de făcut!

— Zeiţa, sau propria ta voinţă şi mândrie şi ambiţia ta pentru cei pe care îi iubeşti? Morgaine, din nou îţi spun, ai grijă. Căci s-ar putea prea bine ca vremea Avalonului să fi trecut şi a ta, împreună cu ea.

Atunci, controlul aprig pe care şi-l impusese cedă.

— Şi tu îţi spui Merlin al Britaniei? ţipă Morgaine. Pleacă, tu, trădător blestemat! Îşi luă furca şi i-o azvârli spre cap: Du-te! Piei din veci! Pleacă de aici! Pleacă din faţa mea şi fii blestemat pe veci!

8

Zece zile mai târziu, regele Arthur împreună cu sora lui, regina Morgaine, şi soţul ei, Uriens de Ţara Galilor, porniră spre Tintagel.

Morgaine avusese timp că decidă ce trebuia să facă şi găsise un moment să vorbească singură cu Accolon, cu o zi înainte. „Aşteaptă-mă pe malul lacului… ai grijă să nu te vadă nici Arthur, nici Uriens.” I-a făcut cu mâna, în semn de rămas-bun, dar el o strânse în braţe şi o sărută, iar şi iar.

— Doamna mea… nu suport să te las să pleci astfel, în primejdie!

Un moment, ea se sprijini de el. Era atât de obosită, atât de

obosită să fie mereu puternică, să aibă grijă ca toate lucrurile să meargă aşa cum trebuie! Dar el nu trebuia să-i bănuiască vreodată slăbiciunea!

— Nu e nimic de făcut, iubitul meu. Altfel, nu va exista alt răspuns decât moartea. Nu poţi veni la tron cu sângele tatălui tău pe mâini. Şi când vei sta pe tronul lui Arthur – cu puterea Avalonului în spate şi cu Excalibur în mână – atunci îl vei putea trimite pe Uriens înapoi în ţara lui, să domnească acolo cât va voi Dumnezeu.

— Şi Arthur?

— Nu-i vreau nici lui Arthur vreun rău. Nu va fi ucis. Dar va locui trei nopţi şi trei zile pe tărâmul Zânei şi când se va întoarce, vor fi trecut cinci ani sau mai mult, iar Arthur şi tronul său vor fi o poveste pe care şi-o vor aminti doar bătrânii, iar pericolul ca ţara să fie condusă de preoţi va fi dispărut de mult.

— Dar dacă va reuşi cumva să scape…

Vocea lui Morgaine tremura.

— Ce se alege de Regele Cerb când creşte tânărul cerb? Cu Arthur trebuie să se întâmple aşa cum va hotărî soarta. Iar tu vei avea sabia lui.

„Trădare”, gândi ea şi inima îi bătea în timp ce călăreau prin întunecata dimineaţă cenuşie. O negură subţire se ridica dinspre lac. „Îl iubesc pe Arthur, nu l-aş trăda, dar el a trădat primul jurământul făcut Avalonului.” îi era încă greaţă, mişcarea calului îi făcea şi mai rău. Nu-şi amintea să-i fi fost atât de rău când fusese însărcinată cu Gwydion – „Mordred”, îşi reaminti. Totuşi, s-ar putea ca, atunci când va veni la tron, să aleagă să domnească sub propriul nume, numele care fusese al lui Arthur şi care nu purta nicio urmă a domniei creştine. Iar Kevin, când va vedea faptul deja împlinit, fără îndoială că va alege să-l sprijine pe noul rege al Avalonului.

Negura se îngroşa, făcând ca planul lui Morgaine să fie încă şi mai simplu de urmat. Ea tremura, strângându-şi mantia în jurul trupului. „Trebuie să se întâmple acum, altfel, după ce vor înconjura lacul, se vor îndrepta către miazăzi, spre Camelot. Negura era deja atât de deasă, încât abia putea desluşi trupurile celor trei soldaţi care călăreau înaintea lor. Răsucindu-se în şa, văzu că şi cei trei bărbaţi din spate erau aproape la fel de greu de desluşit. Dar drumul, puţin înaintea lor şi puţin în urmă, era limpede deşi deasupra negura era ca o cortină albă, fără nicio

urmă de soare.

Îşi întinse mâinile, ridicându-se sus, în şa, şoptind cuvintele vrăjii pe care nu îndrăznise să o folosească înainte. Simţi un moment de teroare pură – ştia că era doar răceala care venea de la puterea ce i se scurgea din trup – iar Uriens, tremurând, îşi ridică fruntea şi spuse posomorât:

— O asemenea negură nu am mai văzut niciodată – cu siguranţă ne vom rătăci şi va trebui să ne petrecem noaptea pe malurile lacului! Poate ar trebui să ne căutăm adăpost la mănăstire, în Glastonbury…

— Nu ne-am rătăcit, spuse Morgaine, iar negura era atât de deasă încât abia putea zări pământul de sub copitele calului.

„O, pe când eram fecioară în Avalon, eram atât de mândră că spuneam doar adevărul. Aşadar, este o îndeletnicire de regină să mint, ca să pot sluji Zeiţei?”

— Cunosc fiecare pas din drumul pe care mergem, putem să ne adăpostim noaptea asta într-un loc pe care îl ştiu, lângă mal, şi să călătorim în continuare dimineaţa.

— Nu se poate să fi ajuns atât de departe, spuse Arthur, căci am auzit clopotele din Glastonbury bătând de Angelus.

— Prin negură, sunetele ajung departe, spuse Morgaine şi, într-o negură ca aceasta, ajung încă şi mai departe. Ai încredere în mine, Arthur.

El îi zâmbi drăgăstos:

— Întotdeauna am avut încredere în tine, soră dragă.

O, da, avusese întotdeauna încredere în ea, de când Igraine i-l pusese în braţe. La început urâse acea fiinţă urlătoare, dar pe urmă ajunsese să-şi dea seama că Igraine îi abandonase şi îi trădase pe amândoi, iar ea trebuia să aibă grijă de el şi îi ştersese lacrimile… Nerăbdătoare, Morgaine îşi întări inima. Asta se întâmplase acum o viaţă. De atunci, Arthur făcuse Marea Cununie cu pământul şi o trădase, dând ţara pe care jurase să o apere pe mâna preoţilor care îi vor alunga tocmai pe Zeii care hrăniseră pământul şi îl făcuseră roditor. Avalonul îl aşezase pe tron prin mâna ei, ca preoteasă, şi acum… Avalonul, prin mâna ei, îl va da jos.

„Nu îi voi face rău, Mamă… da, îi voi lua sabia Sfintei Regalităţi şi o voi da în mâinile unuia care o va purta pentru Zeiţă, dar nu îl voi atinge niciodată…”

Dar ce se alege de Regele Cerb când creşte tânărul cerb?

Aceasta era calea naturii şi nu putea fi schimbată de dragul sentimentelor ei. Arthur îşi va întâlni destinul, neprotejat de vrăjile pe care le purtase, de sabia pe care ea însăşi o pregătise pentru el, după ce i se dăruise în timpul Marii Cununii, pe când purta în trupul ei, fără să ştie încă, copilul lui. Îi auzise adesea pe cavaleri vorbind despre viaţa lui fermecată sau despre cum putea să aibă cele mai grave răni fără să piardă sânge îndeajuns ca să-l ucidă. Nu îl va atinge nici cu un deget pe cel care era fiul mamei ei şi tatăl copilului ei. Dar cu el trebuia să se întâmple aşa cum voia Zeiţa.

Negura se îngroşase atât de mult în jurul lor, încât Morgaine abia putea vedea calul lui Uriens. Chipul lui, supărat şi posomorât, se ivi alături.

— Eşti sigură că ştii unde ne conduci, Morgaine? Nu am mai fost niciodată aici, pot să-ţi jur. Nu cunosc cotitura acelui deal…

— Îţi jur, cunosc fiecare pas, cu sau fără negură.

La picioare, Morgaine putea simţi mica îngrămădeală ciudată de tufe, neschimbată din ziua în care căutase intrarea în Avalon, atunci când se temuse să cheme luntrea… „Zeiţă”, se rugase atunci în gând, fără măcar să şoptească, „fă aşa încât clopotele bisericii să nu bată în timp ce încerc să intru, ca să nu se piardă în negură şi să nu mai găsim niciodată intrarea…”

— Pe aici, spuse ea, ridicând frâiele şi împlântându-şi pintenii în trupul calului ei. Urmează-mă, Arthur!

Ea călări iute în negură, ştiind că ei nu o puteau urma atât de repede, în absenţa luminii. În spatele ei, îl auzi pe Uriens înjurând, cu glasul întretăiat şi pierit, îl auzi pe Arthur îndemnându-şi calul. Dintr-odată, o imagine fulgeră în mintea ei, cea a unul schelet de cal care purta harnaşamentul ei… Ei bine, trebuie să fie aşa cum trebuie să fie. Negura începu să se subţieze şi, dintr-odată, călăreau în plină lumină printre copaci. O lumină verde, clară, se împrăştia, deşi nu puteau vedea nici urmă de soare, iar ea auzi strigătul de uimire al lui Arthur. Din pădure ieşiră doi oameni care strigară desluşit:

— Arthur, Maria Ta! E o plăcere să te întâmpinăm aici!

Arthur trase iute de hăţuri, ca oamenii să nu fie călcaţi în picioare de cal.

— Cine sunteţi şi cum se face de îmi ştiţi numele? întrebă el. Şi ce este acest loc?

— Păi, Maria Ta, acesta este castelul Chariot şi regina noastră

doreşte de mult să te primească oaspete!

Arthur părea nedumerit.

— Nu ştiam că există vreun castel prin părţile astea. Pasămite am ajuns mai departe decât credeam, prin negură.

Uriens părea neîncrezător, dar Morgaine putea vedea vraja cunoscută a ţării zânelor cuprinzându-l pe Arthur, astfel că el nu întrebă nimic: ca într-un vis, orice s-ar fi întâmplat se întâmpla pur şi simplu şi nu era nevoie să te întrebi. Dar ea trebuia să-şi păstreze mintea limpede…

— Regină Morgaine, spuse unul dintre bărbaţi – unul dintre acei oameni bruneţi, frumoşi, care păreau strămoşii sau versiunile din vis ale micilor oameni întunecaţi ai Avalonului – regina noastră te aşteaptă şi te primeşte bucuroasă. Iar tu, rege Arthur, vei fi dus cu noi la ospăţ…

— După tot acest drum prin negură, un ospăţ va fi binevenit, spuse el bine dispus şi îi lăsă pe bărbaţi să îi conducă prin pădure. O cunoşti pe regina acestor pământuri, Morgaine?

— O cunosc de când eram mică.

„Şi-a bătut joc de mine… şi s-a oferit să-mi crească fiul în lumea zânelor…”

— E de mirare că nu a venit niciodată la Camelot, să-mi declare credinţă, spuse Arthur încruntându-se. Nu-mi pot aminti, dar mi se pare că am auzit ceva despre castelul Chariot, cu mult, mult timp în urmă… dar nu-mi pot aminti bine, spuse el alungând acest gând. Ei, în orice caz, aceşti oameni par prietenoşi. Transmite complimentele mele reginei, Morgaine; fără îndoială, o voi vedea la ospăţ.

— Fără îndoială, spuse Morgaine şi privi cum oamenii îl conduc.

„Trebuie să-mi păstrez mintea limpede; voi cronometra timpul numărându-mi bătăile inimii. Nu voi pierde şirul, ca să nu mă ia valul şi să mă încurc în propriile mele vrăji…

Îşi făcu curaj pentru a se întâlni cu regina. Era neschimbată, mereu aceeaşi, femeia înaltă care avea ceva din înfăţişarea lui Viviane, de parcă ea şi Morgaine erau rude de sânge. Iar ea o îmbrăţişă şi o sărută de parcă ar fi fost.

— Ce te aduce de bună voie pe tărâmurile noastre, Morgaine a Zânelor? întrebă ea. Cavalerul tău este aici, una dintre doamnele mele l-a găsit – şi făcu un semn şi Accolon era acolo. L-au găsit rătăcind prin stuful lacului, fără să-şi găsească drumul

prin negură…

Accolon strânse mâna lui Morgaine. Ea simţi mâna lui, consistentă şi reală, în mâna ei… totuşi nu ştia nici măcar dacă erau înăuntru sau afară, dacă tronul de sticlă al reginei era într-un crâng magnific sau într-o sală imensă, boltită, mai grandioasă decât sala Mesei Rotunde din Camelot.

Accolon îngenunche înaintea tronului, iar regina ridică o mână şi şerpii de la încheieturi parcă se mişcau şi se încolăceau în jurul braţelor lui, se târâră şi se aşezară în palma reginei, iar ea se juca absentă cu ei, mângâind micile lor capete albastre, agere.

— Morgaine, ai ales bine, spuse ea. Nu cred că acesta mă va trăda vreodată. Priveşte, Arthur s-a ospătat bine şi zace acolo…

Şi făcu semn către un perete care parcă se deschise larg şi, în lumina palidă, Morgaine îl văzu pe Arthur dormind cu un braţ sub cap şi cu celălalt peste trupul unei tinere fete cu păr lung, negru, care parcă era o fiică a reginei… sau Morgaine însăşi.

— Va crede, desigur, că ai fost tu şi că acesta este un vis trimis de cel rău, spuse regina zâmbind, atât de mult s-a îndepărtat de noi încât crede că este ruşine să i se împlinească cea mai dragă dorinţă… Ştiai asta, Morgaine, draga mea?

Şi ei i se păru că a auzit glasul lui Viviane, ca prin vis, alintând-o. Dar regina fu cea care spuse:

— Aşa doarme regele, în braţele celei pe care o va iubi până la moarte… dar ce va fi când se va trezi? Îi vei lua sabia Excalibur şi îl vei alunga, gol, pe mal, căutându-te în neguri pentru totdeauna?

Dintr-odată, Morgaine îşi aminti scheletul unui cal care zăcea lângă copacii fermecaţi…

— Asta nu, spuse ea tremurând…

— Atunci va rămâne aici, dar dacă e cu adevărat atât de pios precum spui şi se gândeşte să rostească rugăciunile care să-l scape de iluzie, aceasta va dispărea, iar el îşi va chema calul şi îşi va cere sabia şi va pleca… Atunci ce vom face, doamnă?

Accolon spuse ameninţător:

— Eu voi avea sabia şi dacă o va putea lua înapoi de la mine, este binevenit.

Fecioara cu părul negru veni la ei şi în mână ţinea sabia Excalibur, vârâtă în teacă.

— I-am luat-o în timp ce dormea şi mă striga cu numele tău…

Morgaine atinse mânerul împodobit al sabiei.

— Gândeşte-te bine, copilă, spuse regina, nu ar fi mai bine să dai îndată înapoi Avalonului Sfânta Regalitate şi să-l laşi pe Accolon să-şi croiască propriul drum ca rege, doar cu sabia pe care o poate dobândi singur?

Morgaine tremura. Părea foarte întuneric în sală, sau crâng sau orice o fi, iar Arthur dormea la picioarele ei – sau era departe? Dar Accolon fu cel care se întinse şi luă sabia.

— Excalibur şi teaca vor fi ale mele, spuse el, iar Morgaine îngenunche la picioarele lui şi i-o prinse la brâu.

— Aşa să fie, iubitul meu, poart-o cu mai multă credinţă decât cel pentru care am făcut această teacă…

— Zeiţa îmi interzice să te mint vreodată, chiar de-ar fi să mor pentru asta, şopti el cu vocea tremurând de emoţie şi o ridică pe Morgaine în picioare şi o sărută; se părea că rămaseră îmbrăţişaţi până ce umbra nopţii păli şi zâmbetul dulce, ironic, al reginei păru că sclipeşte în jurul lor.

— Când Arthur va cere o sabie, va primi una… şi ceva asemănător tecii… deşi nu îl va împiedica să verse nici o singură picătură de sânge… Dă-o fierarilor mei, îi spuse fetei, iar Morgaine privea fix, parcă prin vis…

Visase că îi prinsese lui Accolon sabia la brâu? Regina dispăruse, la fel şi fata, şi se părea că ea şi Accolon stăteau întinşi, singuri, într-un crâng imens şi era vremea focurilor de Beltane, iar el o luă în braţe, preot şi preoteasă. Şi pe urmă nu fură mai mult decât bărbat şi femeie şi i se părea că timpul se oprise, că trupul ei se topea în trupul lui de parcă nu avea nervi sau oase sau voinţă, iar sărutul lui era ca focul şi ca gheaţa pe buzele ei… „Regele Cerb îl va provoca, iar eu trebuie să-l pregătesc…”

Cum se făcea că era alături de el, în crâng, cu semne pictate pe trupul gol, cum se făcea că trupul ei era tânăr şi fraged, cum se făcea că, atunci când trupul lui se năpusti în trupul ei, simţi o durere sfâşietoare, de parcă îi luase din nou fecioria pe care ea o dăruise Celui Slăvit, cu jumătate de viaţă în urmă, astfel că acum i se înfăţişa fecioară, ca şi cum întreaga ei viaţă nu existase niciodată? De ce i se părea că pe fruntea lui era o umbră a coarnelor? Cine era acest bărbat din braţele ei şi ce însemnase timpul dintre ei? El se lăsă greu deasupra ei, sfârşit, cu dulceaţa suflării lui, ca mierea pentru dragostea ei; ea îl

mângâie şi îl sărută, iar el se depărtă puţin de ea; nu-şi dădea bine seama cine era, dacă părul ce-i trecuse peste faţă era strălucitor ca aurul sau negru, şi parcă micii şerpi se târau uşor peste sânii ei, care erau roz şi tinereşti, pe jumătate formaţi. Şerpii subţiri, albaştri, se răsuciră în jurul sfârcurilor ei şi ea simţi un fior de desăvârşită durere şi plăcere la atingerea lor.

Apoi ştiu că, dacă într-adevăr ar dori, timpul s-ar întoarce şi s-ar răsuci şi ea ar putea să plece din peşteră, în dimineaţa aceea, cu Arthur, şi să-şi folosească puterea pentru a-l lega de ea pe vecie şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată…

Şi apoi îl auzi pe Arthur strigând după sabia lui şi ţipând împotriva acestor farmece. Foarte îndepărtat şi mic, de parcă îl vedea din văzduh, ea îl privi cum se trezeşte şi ştiu că destinul lor, trecut şi viitor, era în mâinile lui. Dacă el ar putea să înfrunte ceea ce fusese între ei, dacă i-ar striga numele şi ar implora-o să vină la el, dacă ar putea să recunoască faţă de sine că doar pe ea o iubise în toţi aceşti ani şi că nicio alta nu intervenise între ei…

„Apoi Lancelot ar avea-o pe Guinevere şi apoi eu aş deveni regină în Avalon… dar regină cu un copil drept consort, iar el, la rândul lui, va cădea pradă Regelui Cerb…”

De data aceasta, Arthur nu s-ar îndepărta de ea, cu groază pentru ceea ce făcuseră, ea nu l-ar alunga cu lacrimi copilăreşti… Păru, pentru o clipă, că toată lumea aştepta ceea ce Arthur va spune… El vorbi şi vorbele lui sunară ca un dangăt funest prin toată lumea Zânei, de parcă urzeala timpului tremură şi povara anilor căzu.

— Iisuse şi Fecioară Maria, păziţi-mă de rău, spuse el. Acesta este un descântec rău, făcut de sora mea şi de vrăjitoria ei! Se scutură şi strigă: Aduceţi-mi sabia!

Morgaine simţi o durere sfâşietoare în inimă. Se întinse după Accolon şi, din nou, parcă pe fruntea lui era umbra unor coarne şi, din nou, Excalibur era prinsă la brâul lui – fusese mereu acolo? — iar şerpii care se îngemănaseră în jurul trupului ei gol erau doar pete albastre, palide, în jurul încheieturilor lui.

Ea spuse liniştită:

— Priveşte, îi aduc o sabie care seamănă cu Excalibur – fierarii din ţara zânelor au făcut-o astă-noapte. Lasă-l, dacă poţi, dar eu nu pot – ei bine, fă ceea ce trebuie, iubitule. Şi Zeiţa fie cu tine! Te voi aştepta în Camelot când vei veni acolo,

triumfător. Şi îl sărută şi îl trimise de lângă ea.

Niciodată, până în acest moment, nu privise tot adevărul în faţă: unul dintre ei trebuia să moară, frate sau iubit, copilul pe care îl ţinuse în braţe, Cel Slăvit care îi fusese iubit şi preot şi rege…

„Orice va aduce această zi”, gândi ea, „nu voi mai cunoaşte niciodată fericirea unei clipe, căci unul dintre cei pe care îi iubesc trebuie să moară…”

Arthur şi Accolon se duseră acolo unde ea nu îi putea urma; trebuia să se mai gândească şi la Uriens şi, pentru o clipă, ea se gândi să-l abandoneze pe tărâmul fermecat. Va rătăci, mulţumit, prin încăperile şi pădurile fermecate, până ce va muri… Ba nu. Fusese destulă moarte, orice s-ar întâmpla, îşi spuse ea şi îşi schimbă gândurile pentru a-l urmări pe Uriens, acolo unde dormea, visând. Acum, în timp ce ea se apropia, Uriens se ridică, părând ameţit şi fericit.

— Vinul de aici e prea tare pentru mine, spuse el. Unde ai fost, draga mea, şi unde e Arthur?

„Chiar acum, gândi Morgaine, zâna fecioară i-a adus sabia care semăna atât de mult cu Excalibur încât, sub vrajă, el va crede… Ah, Zeiţă! Ar fi trebuit să trimit sabia înapoi în Avalon, de ce trebuia să mai moară altcineva pentru ea?” Dar, fără Excalibur, nu era chip ca Accolon să domnească în calitate de nou rege din Avalon…

„Când voi fi regină, în această ţară va fi pace, iar minţile oamenilor vor fi libere, fără niciun preot care să le spună ce trebuie să facă şi să creadă…”

— Arthur o fi plecat înaintea noastră, spuse ea cu blândeţe. Vino, dragul meu soţ, trebuie să ne întoarcem în Camelot.

Aşa era vraja ţării zânelor, îşi dădu Morgaine seama, ca el să nu pună niciodată asta la îndoială. Le fură aduşi caii, iar oamenii înalţi, frumoşi, îi escortară până într-un loc unde unul dintre ei spuse:

— Cu siguranţă veţi putea să vă găsiţi drumul de aici.

— Cât de repede s-a dus lumina soarelui, se plânse Uriens, în timp ce negura cenuşie şi ploaia păreau că se adună repede şi cad în jurul lor. Morgaine, cât timp am stat în ţara reginei? Mă simt de parcă aş fi fost bolnav de febră sau fermecat şi aş fi rătăcit într-o vrajă…

Ea nu îi răspunse. „Şi el”, gândi ea, „a avut parte de ceva

sport cu zânele fecioare – şi de ce nu?” Nu îi păsa cum se distrase, astfel o lăsase singură.

Un junghi ascuţit îi reaminti că în ţara zânelor nu se gândise niciodată la sarcina care o împovăra, iar acum, când toţi aşteptau cuvântul ei, când Gwydion preluase tronul şi Accolon domnea… Acum ea va fi înceată de picioare şi se va simţi rău, grotesc… Cu siguranţă era prea bătrână să nască un copil fără niciun risc. Era, oare, prea târziu să găsească ierburile care ar scăpa-o de acea povară nedorită? Totuşi, dacă îl purta pe fiul lui Accolon, în acest moment, când domnia ajunsese în mâinile lui, cu cât mai mult ar preţui-o ca regină a lui? Putea să sacrifice acest ascendent pe care îl avea asupra lui? „Un copil pe care l-aş putea păstra, un copil pe care l-aş putea ţine în braţe, un prunc de iubit…”

Încă îşi amintea cât de dulce fusese Arthur ca prunc, cu mânuţele în jurul gâtului ei. Gwydion îi fusese luat. Uwaine avusese nouă ani când a învăţat să-i spună mamă. O durere ascuţită şi o dulceaţă mai presus de dragoste îi cutremurau trupul, foamea de a ţine din nou în braţe un copil… deşi raţiunea îi spunea că nu putea, la vârsta ei, să supravieţuiască unei noi sarcini.

Călărea lângă Uriens, ca într-un vis. Nu, nu putea să supravieţuiască să poarte încă un copil, şi cu toate acestea, simţi că nu suporta să facă pasul irevocabil, pentru ca el să moară nenăscut.

„Mâinile îmi vor fi deja pătate de sângele unuia pe care îl iubesc… O, Zeiţă, de ce mă încerci astfel?” Şi Zeiţa parcă se undui înaintea ochilor ei, acum ca o zână regină, acum cu înfăţişarea lui Raven, solemnă şi miloasă, acum ca Marea Scroafă care sfâşiase viaţa lui Avalloch… „Iar ea va devora copilul ce îl port…” Morgaine ştiu că era la hotarul delirului, al nebuniei… „Mai târziu, voi hotărî mai târziu. Acum datoria mea este să-l duc pe Uriens înapoi la Camelot.” Se întreba cât de mult timp fusese în lumea zânelor. Nu mai mult de o lună, presupuse, altfel copilul şi-ar face simţită prezenţa mai mult… spera să fi fost doar câteva zile. Nu prea puţine, altfel Guinevere s-ar întreba cum au venit şi au plecat atât de iute; nu prea multe, altfel va fi prea târziu să facă ceea ce ştia că are de făcut; nu putea să nască acest copil şi să trăiască.

Ajunseră la Camelot dimineaţa; călătoria fusese, cu adevărat,

nu prea lungă.

Morgaine era recunoscătoare că Guinevere nu era de văzut nicăieri, iar atunci când Cai întrebă de Arthur, ea îi spuse, minţind de data aceasta fără o clipă de ezitare, că mai rămăsese la Tintagel. „Dacă pot ucide, să mint nu e un păcat atât de mare, gândi ea, dar pe undeva se simţea îmbolnăvită de această minciună, era preoteasă a Avalonului şi preţuia adevărul vorbelor sale…

Îl duse pe Uriens în camera lui, bătrânul arăta acum obosit şi nedumerit. „E deja prea bătrân ca să domnească, moartea lui Avalloch a fost mai grea pentru el decât pot şti eu.” Dar şi el fusese crescut cu adevărurile Avalonului – ce se alege de Regele Cerb, când creşte tânărul cerb?

— Întinde-te aici, soţul meu, şi odihneşte-te, spuse ea, dar el nu avea astâmpăr.

— Ar trebui să plec către Ţara Galilor. Accolon e prea tânăr să domnească singur, tânărul căţeluş. Poporul meu are nevoie de mine!

— Se mai pot lipsi de tine încă o zi, îl linişti ea – şi vei fi mai puternic.

— Am fost deja prea mult timp plecat, se frământă el. Şi de ce nu am mai continuat să mergem către Tintagel, Morgaine? Nu-mi amintesc de ce ne-am întors! Am fost cu adevărat într-o ţară unde soarele strălucea mereu?

— Cred că trebuie să fi visat. De ce nu dormi puţin? Să trimit după nişte mâncare? Nu cred că ai mâncat în dimineaţa asta…

Dar, când mâncarea sosi, la vederea şi mirosul ei, i se făcu din nou greaţă. Se întoarse brusc, încercând s-o alunge, dar Uriens observase.

— Ce este, Morgaine?

— Nimic, spuse ea furioasă. Mănâncă şi odihneşte-te.

Dar el îi zâmbi, întinzând mâna pentru a o trage pe pat. Spuse:

— Uiţi că am mai fost căsătorit… Recunosc o femeie însărcinată când o văd. Evident, era încântat. După toţi aceşti ani, Morgaine, eşti însărcinată! Dar asta este minunat – un fiu îmi este luat, dar am un altul. Îl vom numi pe acesta, dacă este un fiu, Avalloch, draga mea?

Morgaine se crispă:

— Uiţi cât de bătrână sunt, spuse ea şi chipul îi era ca de

piatră. Nu sunt şanse să port acest copil destul de mult ca să trăiesc. Nu spera la un fiu la bătrâneţe.

— Dar vom avea grijă de tine, spuse Uriens, trebuie să te consulţi cu una dintre moaşele reginei şi, dacă drumul către casă ar reprezenta un risc să pierzi sarcina, atunci trebuie să rămâi aici până ce se naşte copilul.

Îi veni să-l biciuiască: „Ce te face să crezi că ar fi copilul tău, bătrâne?” Cu siguranţă era copilul lui Accolon… dar nu putea să alunge teama subită că acesta era, într-adevăr, copilul lui Uriens… copilul unui om bătrân, slab, vreun monstru asemenea lui Kevin… Nu, era nebună, desigur! Kevin nu era un monstru, dar fusese rănit… foc, arsuri, mutilări în copilărie, astfel că oasele i se strâmbaseră. Dar copilul lui Uriens ar fi, cu siguranţă, strâmb, deformat, bolnăvicios, iar al lui Accolon, sănătos, puternic… Iar ea, ea era bătrână, aproape trecuse de vârsta la care putea avea copii, copilul ei putea fi un monstru? Uneori, când femeile aveau copii la vârste înaintate, aşa se întâmpla… Era nebună, să lase aceste fantezii să îi sucească şi să îi îmbolnăvească creierul în felul acesta?

Nu. Nu voia să moară şi nu era nicio speranţă să poarte acest copil şi să trăiască. Cumva trebuie să ajungă la ierburi… dar cum? Nu avea nicio confidentă la curte, nu putea avea încredere în niciuna dintre femeile lui Guinevere îndeajuns ca să-i aducă aceste lucruri, iar dacă, în vreun fel, la curte ajungea să se bârfească despre faptul că bătrâna regină Morgaine era însărcinată cu soţul ei încă şi mai bătrân, cum vor mai râde!

Mai era Kevin, Merlin, dar ea însăşi îl alungase, îi azvârlise dragostea şi loialitatea înapoi în faţă… Ei bine, la curte trebuie să existe moaşe şi poate reuşea să o mituiască pe una dintre ele destul de bine ca să-i închidă gura. Îi va spune vreo poveste jalnică despre cum fusese naşterea lui Gwydion, cum se temea, la vârsta ei, să mai aibă un copil. Erau femei, vor înţelege asta destul de bine. Iar în sacul ei cu ierburi, avea unul sau două lucruri – amestecate cu un al treilea, inofensiv în sine, vor avea efectul pe care îl dorea. Nu ar fi prima femeie, nici chiar de la curte, care să scape de un copil nedorit. Dar trebuie să facă asta în secret, altfel Uriens nu o va ierta niciodată… în numele Zeiţei, ce conta? Pe când ar putea ieşi la lumină, ea va fi regină aici, lângă Arthur – nu, lângă Accolon – iar Uriens va fi în Ţara Galilor sau mort sau în iad.

Îl lăsă dormind şi ieşi tiptil din cameră; o găsi pe una dintre moaşele reginei, îi ceru cea de-a treia iarbă, inofensivă, şi, întorcându-se în camera ei, amestecă poţiunea deasupra focului. Ştia că o va face bolnavă de moarte, dar nu avea încotro. Amestecul de plante era amar ca fierea; îl dădu pe gât, strâmbându-se, spălă cupa şi o puse deoparte. De ar putea şti ce se petrecea în ţara fermecată! De ar putea şti cum se descurcase iubitul ei cu Excalibur… I se făcu greaţă, dar era prea neliniştită ca să se întindă pe patul ei, lângă Uriens; nu suporta să rămână singură cu bărbatul care dormea, nici să închidă ochii, de teama imaginilor de moarte şi sânge care ar tulbura-o.

După o vreme, luă furca şi fuiorul şi coborî în sala reginei, unde ştia că femeile – regina Guinevere şi doamnele ei, chiar şi Morgause din Lothian – trebuie să fie la veşnicul lor tors şi ţesut. Nu-şi pierduse niciodată dezgustul pentru tors, dar îşi va păstra mintea limpede şi era mai bine decât să fie singură. Şi, dacă torsul îi va deschide Viziunea, ei, bine, cel puţin va fi eliberată de chinul de a nu şti ce se întâmplase cu cei doi pe care îi iubea, la hotarul ţării fermecate…

Guinevere o primi cu o îmbrăţişare rece şi o invită să se aşeze lângă foc.

— La ce lucrezi? întrebă Morgaine, examinând tapiseria frumoasă la care lucra Guinevere.

Regina o întinse cu mândrie în faţa ochilor ei.

— Este pentru altarul bisericii – vezi, aici este Fecioara Maria, cu îngerul care vine să-i spună că îl va naşte pe fiul lui Dumnezeu… aici stă Iosif, minunându-se… vezi, l-am făcut bătrân, bătrân cu barbă lungă…

— Dacă aş fi bătrân, ca Iosif, şi viitoarea mea soţie mi-ar spune că e însărcinată după ce a stat într-un cotlon cu un bărbat atât de chipeş ca îngerul de acolo, mi-aş pune nişte întrebări despre îngerul acela! spuse Morgaine fără respect.

Pentru prima dată, Morgaine se întrebă cât de miraculoasă fusese naşterea Fecioarei, până la urmă? Cine, în afară de mama lui Iisus, fusese gata să-şi tăinuiască sarcina printr-o poveste isteaţă cu îngeri… Dar în definitiv, în toate religiile, în afară de aceea, nu era nimic atât de ciudat ca o fecioară să rămână însărcinată cu un Zeu. „Eu însămi”, gândi ea în pragul isteriei, luând o mână de lână toarsă şi începând să o

răsucească pe furcă, „eu însămi mi-am dat fecioria Celui Slăvit şi l-am născut pe fiul Regelui Cerb… mă va aşeza oare Gwydion pe un tron din rai, ca Mamă a lui Dumnezeu?!

— Eşti atât de lipsită de respect, Morgaine, se plânse Guinevere, iar ea se grăbi să o complimenteze pentru frumuseţea cusăturilor şi o întrebă cine desenase modelul.

— L-am desenat chiar eu, spuse ea surprinzând-o; nu crezuse niciodată că Guinevere are asemenea talente. Părintele Patricius mi-a promis şi că mă va învăţa să copiez litere aurii şi roşii. Spune că am mână bună pentru o femeie… Nu am crezut vreodată că pot face aşa ceva, şi totuşi tu ai făcut acea teacă frumoasă pe care o poartă Arthur – mi-a spus că ai brodat-o cu mâinile tale. Este foarte frumoasă. M-am oferit să-i fac şi eu una, de multe ori… eram ofensată că un rege creştin trebuia să poarte simbolurile păgâne, dar a spus că teaca fusese făcută pentru el de draga şi iubita lui soră şi că nu o va lăsa niciodată deoparte. Şi, într-adevăr, este o lucrare frumoasă… ţi-au fost date fire de aur pentru ea, în Avalon?

— Fierarii noştri fac lucruri frumoase, spuse Morgaine, iar ceea ce lucrează ei în aur şi argint nu poate fi mai frumos.

Rotirea fusului îi făcea rău. Cât va mai dura până ce răul copleşitor al leacului o va lăsa? Încăperea era închisă şi avea parcă mirosul traiului sufocat, lipsit de aer, pe care îl duceau aceste femei, torcând şi ţesând la nesfârşit, pentru ca bărbaţii lor să fie bine îmbrăcaţi… una dintre doamnele lui Guinevere avea o sarcină avansată şi cosea la scutece de prunc… o alta cosea o margine brodată la o mantie grea pentru un tată sau frate sau soţ sau fiu… şi mai era frumoasa cusătură a lui Guinevere pentru altar, plăcerea unei regine care putea să pună alte femei să toarcă şi să ţeasă pentru ea.

Fusul se rotea şi se rotea: vârtelniţa cădea pe podea, iar ea răsucea uşor firul. Când învăţase să facă acest lucru? Nu-şi putea nici măcar aminti o vreme când nu ştia să toarcă firul neted… una dinte primele ei amintiri era despre cum stătea pe zidul castelului, la Tintagel, lângă Morgause, torcând; şi, chiar şi atunci, firul fusese mai egal decât al mătuşii ei, care era cu zece ani ai mare.

Îi spuse asta lui Morgause şi mai vârstnica femeie râse:

— Torceai fire mai netede decât mine şi când aveai şapte ani!

Fusul se rotea şi se rotea, lovind încet podeaua de piatră; pe

urmă aduna firul sus, pe furcă, şi între timp răsucea o altă mână de lână netoarsă… Aşa cum depăna firul, aşa depăna şi vieţile oamenilor… era oare, de mirare că una dintre viziunile ei despre Zeiţă era o femeie torcând?… De când un bărbat vine pe lume, noi îi toarcem hainele de copil, până ce, în sfârşit, îi ţesem un giulgiu. Fără noi, vieţile bărbaţilor ar fi goale, cu adevărat… I se părea că, aşa cum în regatul Zânei privise printr-o mare deschidere şi îl văzuse pe Arthur dormind alături de o femeie cu chipul ei, tot aşa, acum, un spaţiu larg i se deschise, de parcă ar fi fost în faţa ei şi, în timp ce mosorul lovea podeaua şi firul se răsucea, i se părea că toarce chipul lui Arthur, cum rătăcea cu sabia în mână… iar acum el se răsuci, să-l vadă pe Accolon, purtând abia Excalibur… şi se luptau, acum nu le putea zări chipurile, nici nu le auzea vorbele pe care şi le aruncau unul altuia…

Cât de feroce se luptau, iar lui Morgaine, care privea ameţită cum fusul se prăbuşea, se răsucea, se ridica, i se păru că nu putea suporta zângănitul uriaşelor săbii… Arthur lovise cu putere, o lovitură care l-ar fi ucis, cu siguranţă, pe Accolon, dacă ar fi izbit în plin, dar Accolon prinse lovitura în scut şi fu rănit doar la picior… iar rana se desfăcu, fără să sângereze, în timp ce Arthur, rănit uşor la umăr, începu să sângereze imediat; şiroaie roşii îi curgeau pe braţ şi părea uimit, speriat, ducându-şi iute o mână la şold, unde îi atârna teaca… dar era teaca falsă, care tremura şi acum în faţa ochilor lui Morgaine. Acum cei doi erau încleştaţi împreună, luptându-se, cu săbiile prinse în plăsele în timp ce se luau la bătaie cu mâinile goale, pentru supremaţie… Arthur se răsuci sălbatic şi sabia din mâna lui, falsa Excalibur făcută de zâne într-o singură noapte, se frânse aproape de mâner… îl văzu răsucindu-se într-o disperată încercare de a se feri de lovitura ucigătoare şi lovind cu violenţă. Accolon se chirci în agonie, iar Arthur îi înhăţă adevărata sabie Excalibur din mână şi o azvârli cât putu de departe, pe urmă se aruncă peste omul căzut şi îi smulse teaca. De îndată ce o luă în mână, sângele de pe braţ încetă să mai şiroiască şi, în schimb, sângele izbucni din rana din coapsa lui Accolon…

Întreg trupul lui Morgaine fu cuprins de o durere cumplită; ea se îndoi de povara ei…

— Morgaine! exclamă Morgause, pe urmă strigă: Reginei

Morgaine îi este rău… veniţi s-o ajutaţi!

— Morgaine, strigă şi Guinevere. Ce este?

Viziunea dispăruse. Oricât încerca, nu putea să-i mai vadă pe cei doi bărbaţi, nici care dintre ei câştigase sau dacă vreunul zăcea mort… de parcă o imensă cortină întunecată se închisese peste ei, cu clopotele bisericii sunând… în ultima clipă a Viziunii, văzuse două tărgi ducând bărbaţii răniţi în mănăstirea de la Glastonbury, unde nu putu să-i urmeze… Se prinse de marginile scaunului, în timp ce Guinevere veni, împreună cu una dintre doamnele ei, care îngenunche să ridice capul lui Morgaine.

— O, priveşte, rochia îţi e udă de sânge… aceasta nu e o sângerare obişnuită.

Morgaine, cu gura uscată de boală, şopti:

— Nu… eram însărcinată şi am pierdut sarcina… Uriens se va supăra pe mine…

Una dintre femei, dolofană şi veselă, cam de vârsta ei, spuse:

— Ei! Ce păcat! Înălţimea sa, regele din Ţara Galilor, va fi supărat, nu-i aşa? Măi, măi – şi cine l-a pus, pentru Dumnezeu? Trebuia să-l ţii pe bătrânul ţap departe de patul tău, doamnă; e periculos pentru o femeie să piardă o sarcină la vârsta ta! Să-i fie ruşine bătrânului libidinos că te-a supus unui asemenea risc! Aşadar va fi supărat, nu-i aşa?

Guinevere păşea alături de Morgaine, în timp ce femeile o duceau, mângâindu-i mâna, compătimind-o.

— O, biată Morgaine, ce lucru trist, când ai sperat din nou. Ştiu prea bine cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine, biata mea soră… repetă ea, ţinând mâinile reci ale lui Morgaine, ţinându-i capul care tremură când vomă, cuprinsă de greaţă. Am trimis după Broca, ea este cea mai pricepută dintre moaşele de la curte… va avea grijă de tine, sărăcuţa mea…

Mila lui Guinevere părea că o va sufoca. Torturată de dureri repetate, chinuitoare, se simţi de parcă o sabie îi străpunsese organele, dar chiar şi aşa, nu era la fel de rău ca atunci când îl născuse pe Gwydion şi supravieţuise… Tremurând, venindu-i să vomite, încercă să se agaţe de luciditate, să fie conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Poate că era pe cale să piardă sarcina oricum… cu siguranţă fusese prea repede ca leacul să-şi facă efectul.

Broca veni, o examină, mirosi voma şi ridică din sprâncene, cunoscătoare, apoi îi spuse lui Morgaine, pe ton scăzut:

— Doamnă, ar fi trebuit să fii mai atentă… leacurile alea te pot otrăvi. Eu am un preparat care ar fi făcut mai repede ceea ce ai vrut şi cu mai puţin rău. Nu te teme, nu voi vorbi cu Uriens… dacă nu are mai mult bun simţ decât să lase o femeie la anii tăi să încerce să aibă un copil, atunci ceea ce nu ştie nu-i va face rău.

Morgaine se lăsă cuprinsă de boală. După o vreme, ştiu că era mai grav bolnavă decât crezuseră… Guinevere întreba dacă, în sfârşit, vrea să vadă un preot; ea clătină din cap şi închise ochii, rămânând tăcută şi răzvrătită, fără să-i mai pese dacă trăia sau murea. Dacă Accolon sau Arthur trebuia să moară, s-ar duce şi ea în umbra aceea… De ce nu-i putea vedea, acolo unde zăceau, la Glastonbury? Care dintre ei va supravieţui? Cu siguranţă, preoţii îl vor îngriji pe Arthur, regele lor creştin, dar oare îl vor lăsa pe Accolon să moară?

Dacă Accolon trebuie să treacă pe tărâmul umbrelor, fie ca el să meargă condus de spiritul fiului său, gândi ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, auzind undeva, departe, vocea moaşei Broca:

— Da, s-a terminat. Îmi pare rău, dar ştii la fel de bine ca şi mine că e prea bătrână să aibă copii. Da, stăpâne, vino să vezi… Vocea era plină de asprime: Bărbaţii nu se gândesc niciodată la ceea ce fac şi la toată mizeria sângeroasă pe care femeile trebuie să o suporte pentru plăcerea lor! Nu, e mult prea devreme să-mi dau seama dacă ar fi fost băiat sau fată, dar a avut un fiu pe cinste, fără îndoială că ţi-ar fi născut şi ţie unul, dacă ar fi fost destul de tânără sau destul de puternică să-l poarte!

— Morgaine, scumpa mea, uită-te la mine, se rugă Uriens. Îmi pare rău, atât de rău că eşti bolnavă, dar să nu plângi, draga mea, încă mai am doi fii, nu te învinuiesc…

— O, nu o învinuieşti, nu-i aşa? spuse bătrâna moaşă, încă arţăgoasă. Ai face bine să nu-i adresezi niciun cuvânt de reproş; e încă foarte slăbită şi se simte rău. Vom aduce încă un pat aici, ca să poată dormi în pace până se înzdrăveneşte. Poftim… Şi Morgaine simţi braţul liniştitor al unei femei sub cap şi ceva cald şi plăcut la buze. Haide, draga mea, bea asta acum, e cu miere şi leacuri să-ţi oprească sângerarea… Ştiu că ţi-e rău, dar încearcă să bei oricum… aşa, fetiţă cuminte…

Morgaine înghiţi băutura dulceagă-amăruie, cu privirea

împăienjenită de lacrimi. Pentru o clipă, i se păru că era copil, că suferea de vreo boală a copilăriei, iar Igraine o ţinea în braţe şi o liniştea.

— Mamă, spuse ea şi, chiar în timp ce vorbea ştia că delirează, că Igraine murise de o jumătate de viaţă, că nu era nici copil, nici fecioară, cu bătrână, bătrână, prea bătrână să zacă aici, în felul acesta urât şi atât de aproape de moarte…

— Nu, nu ştie ce spune… aşa, aşa dragă, stai liniştită şi încearcă să dormi, ţi-am pus cărămizi fierbinţi la picioare şi te vei încălzi într-o clipă…

Liniştită, Morgaine se pierdu în vise. Acum i se părea că era din nou copilă, în Avalon, în Casa Fecioarelor şi că Viviane îi vorbea, spunându-i ceva ce nu-şi putea aminti bine, ceva despre felul în care Zeiţa depăna viaţa oamenilor, iar ea îi dădu un fus şi îi ceru să toarcă, dar firul nu ieşea neted, ci încâlcit şi înnodat şi, la sfârşit, Viviane, supărată pe ea, spuse: „Dă-mi-l încoace!… Iar ea îi dădu firele rupte şi fusul, numai că nu era nici Viviane, ci chipul Zeiţei, ameninţător, ea era foarte mică, foarte mică… torcând şi torcând, cu degetele prea mici ca să ţină furca şi Zeiţa purta chipul lui Igraine…

Îşi recăpăta cunoştinţa după o zi sau două, cu capul limpede, dar cu o durere imensă şi goală în trup. Îşi puse mâinile pe locul dureros şi se gândi, cu severitate: „Puteam să mă scutesc de ceva durere, trebuia să fi ştiut că voi pierde sarcina, oricum. Ei, bine, ce-a fost a fost, iar acum trebuie să mă pregătesc să aud că Arthur a murit. Trebuie să mă gândesc ce voi face atunci când Accolon se va întoarce – Guinevere va merge la o mănăstire sau, dacă va dori să meargă dincolo de mări, în Mica Britanie, cu Lancelot, eu nu o voi opri… Se ridică şi se îmbrăcă, se făcu frumoasă.

— Ar trebui să rămâi în pat, Morgaine, eşti încă palidă, spuse Uriens.

— Nu, vor veni vremuri ciudate, soţul meu, şi trebuie să ne pregătim pentru ele, răspunse ea şi continuă să-şi prindă părul cu panglici roşii şi cu pietre preţioase.

Uriens privi pe fereastră şi spuse:

— Priveşte, companionii îşi exersează jocurile militare… Uwaine este, cred, cel mai bun călăreţ. Vino, draga mea, nu-i aşa că e un călăreţ la fel de bun ca Gawaine? Şi acela de lângă el e Galahad. Morgaine, nu plânge pentru copilul pe care l-ai

pierdut. Uwaine te va privi mereu ca pe mama lui. Ţi-am spus când ne-am căsătorit că nu-ţi voi reproşa niciodată că nu poţi avea copii. M-aş fi bucurat de încă un copil dar, dacă nu a fost să fie, ei bine, nu avem de ce să jelim. Şi, spuse el cu timiditate, luându-i mâna, poate că e mai bine aşa… nu mi-am dat seama cât de aproape am fost să te pierd.

Ea rămase la fereastră, cu braţul lui în jurul taliei, simţind în acelaşi timp repulsie şi gratitudine pentru bunătatea lui. „Nu trebuie să ştie niciodată, gândi ea, că a fost fiul lui Accolon. Lasă să fie mândru că, la vârsta lui, a putut avea un copil.”

— Priveşte, spuse Uriens, întinzându-şi gâtul să vadă mai departe, cine e acela care intră pe poartă?

Un călăreţ, cu un călugăr îmbrăcat în veşminte negre pe un măgar, şi un cal purtând un trup…

— Vino, spuse ea luându-l de mână, trebuie să coborâm acum.

Palidă şi tăcută, Morgaine păşi lângă el în curte, simţindu-se înaltă şi impunătoare, aşa cum se potrivea unei regine. Timpul parcă se oprise, ca şi cum ar fi fost din nou în ţara zânelor. De ce nu era şi Arthur cu ei, dacă triumfase? Dar, dacă acesta era trupul lui Arthur, unde era ceremonia şi pompa de la moartea unui rege? Uriens se întinse să o sprijine cu un braţ, dar ea îl împinse şi rămase lipită de uşă. Călugărul îşi scoase gluga şi spuse:

— Eşti regina Morgaine, din Ţara Galilor?

— Da, spuse ea.

— Atunci am un mesaj pentru tine. Fratele tău, Arthur, zace rănit în Glastonbury, îngrijit de surorile de acolo, dar îşi va reveni. Îţi trimite asta – şi făcu semn cu mâna spre trupul învăluit în giulgiu de pe spinarea calului – drept cadou şi mi-a cerut să-ţi spun că are sabia Excalibur şi teaca. Şi în timp ce vorbea, smulse giulgiul ce acoperea trupul şi Morgaine, cu toate puterea din trup scurgându-i-se ca apa, văzu ochii goi ai lui Accolon privind spre cer.

Uriens ţipă, un urlet nesfârşit, ca moartea. Uwaine îşi croi drum prin mulţimea din jurul scărilor şi, în timp ce tatăl lui se prăbuşi zdrobit, peste trupul fiului său, Uwaine îl prinse şi îl sprijini.

— Tată, dragă tată! O, Dumnezeule mare, Accolon! exclamă gâfâind şi păşi spre calul pe care zăcea trupul lui Accolon.

Gawaine, prietene, dă-i braţul tatălui meu… trebuie să am grijă de mama, va leşina…

— Nu, spuse Morgaine. Nu.

Îşi auzi propria voce ca un ecou, şi nici nu ştia ce voia să nege. Îi venea să se repeadă la Accolon, să se arunce peste trupul lui, ţipând de disperare şi durere, dar Uwaine o ţinea strâns.

Guinevere îşi făcu apariţia în capul scărilor, cineva îi explică în şoaptă situaţia, iar ea coborî privindu-l pe Accolon.

— A murit răzvrătindu-se împotriva Marelui Rege, spuse ea limpede. Nu va avea parte de ritualuri creştine. Trupul să-i fie aruncat la corbi, iar capul atârnat pe zid, ca trădător!

— Nu, o, nu, strigă Uriens. Te implor, te implor, regină Guinevere, ştii că sunt unul dintre cei mai devotaţi supuşi şi bietul meu băiat a plătit pentru faptele sale, te implor, doamna mea, şi Iisus a murit ca un criminal de rând între hoţi şi a avut milă chiar şi faţă de hoţul de pe cruce, de lângă el… Arată mila pe care ar fi arătat-o el.

Guinevere părea că nu aude:

— Ce face stăpânul meu, Arthur?

— Îşi revine, doamnă, dar a pierdut mult sânge, spuse călugărul străin. Totuşi, îţi transmite să nu ai teamă. Îşi va reveni.

Guinevere oftă:

— Rege Uriens, de dragul bunului nostru cavaler Uwaine, voi face aşa cum doreşti. Duceţi trupul lui Accolon în capelă şi aşezaţi-l acolo cu onoruri.

Morgaine îşi regăsi glasul, pentru a protesta:

— Nu, Guinevere! Aşezaţi-l în pământ, cum se cuvine, dacă ai inimă să faci atâta, dar Accolon nu a fost creştin – nu-i faceţi o înmormântare creştinească. Uriens e atât de plin de durere încât nu ştie ce spune.

— Taci, mamă, spuse Uwaine, strângând-o cu putere de umăr. De dragul meu şi al tatălui meu, nu face zarvă aici. Dacă Accolon nu l-a slujit pe Hristos, atunci are cu atât mai mult nevoie de mila lui Dumnezeu pentru moartea de trădător pe care trebuie că a avut-o!

Morgaine vru să se opună, dar vocea nu o ascultă. Îl lăsă pe Uwaine să o conducă înăuntru, dar o dată trecuţi de uşă, se smulse de la braţul lui şi păşi singură. Se simţea îngheţată şi

lipsită de viaţă. I se părea că trecuseră doar câteva ore de când stătuse în braţele lui Accolon, în ţara zânelor, când îi prinsese sabia Excalibur la brâu… Acum era cufundată până la genunchi într-un şuvoi continuu, privind cum aceasta îi ia din nou totul, iar lumea era plină de privirile acuzatoare ale lui Uwaine şi ale tatălui lui.

— Da, ştiu că tu ai fost cea care ai pus la cale această trădare, spuse Uwaine, dar nu am milă pentru Accolon, care s-a lăsat condus pe căi greşite de o femeie! Măcar ai bunul-simţ, mamă, să nu îmi atragi tatăl şi mai mult în intrigile tale murdare împotriva regelui nostru!

Îi aruncă o privire furioasă, apoi se întoarse către tatăl său, care rămăsese parcă buimac, agăţându-se de o mobilă. Uwaine îl aşeză pe un scaun, îngenunche şi îi sărută mâna.

— Tată drag, eu sunt încă lângă tine…

— O, fiul meu, fiul meu… strigă Uriens, disperat.

— Odihneşte-te aici, tată, trebuie să fii puternic, spuse el. Dar lasă-mă acum să mă ocup de mama – şi ea e bolnavă…

— O numeşti mama ta, ţipă Uriens încercând să se ridice şi privind-o pe Morgaine cu mânie neclintită. Să nu te mai aud spunându-i acelei femei mamă! Crezi că nu ştiu că, prin vrăjitorie, l-a atras pe bunul meu fiu la răzvrătire împotriva regelui? Şi acum cred că prin vrăjitoriile ei blestemate a pus la cale şi moartea lui Avalloch… Da, şi a celuilalt fiu pe care ar fi trebuit să mi-l nască…

Trei fii ai mei a trimis la moarte! Ai grijă să nu te seducă şi să nu te înşele şi pe tine cu vrăjitoriile ei, ducându-te la moarte şi distrugere… nu, nu este mama ta!

— Tată! Stăpânul meu! protestă Uwaine şi întinse o mână către Morgaine. Iartă-l, mamă, nu ştie ce spune, sunteţi copleşiţi de durere amândoi… vă implor, în numele lui Dumnezeu, să fiţi calmi, am avut destulă suferinţă astăzi…

Dar Morgaine abia îl auzea. Acest bărbat, soţul pe care nu îl dorise niciodată, era tot ce rămăsese din ruina planurilor ei! Ar fi trebuit să-l lase în ţara zânelor, dar acum el şontâcăia, în deplinătatea bătrânei sale vieţi inutile, iar Accolon era mort, Accolon care încercase să readucă tot ceea ce tatăl său a jurat să păstreze şi a trădat, toate legămintele făcute de Arthur către Avalon şi pe care acesta le trădase… şi nu mai rămăsese nimic, în afară de acest bătrân senil…

Morgaine înhăţă cuţitul din Avalon de la brâu şi împinse la o parte braţele lui Uwaine, care o ţineau. Repezindu-se înainte, ridică sus pumnalul, abia îşi dădea seama ce avea de gând să facă, în timp ce acesta licări.

O strânsoare de fier îi cuprinse încheietura, smulgându-i pumnalul. Mâna lui Uwaine aproape că îi rupse braţul, în timp ce ea se zbătea.

— Nu, mamă, dă-i drumul… se rugă el. Mamă, a intrat diavolul în tine? Mamă, priveşte, este doar tata… O, Doamne, nu poţi să ai îndurare pentru suferinţa lui? Nu vrea să te acuze, e atât de nefericit că nu ştie ce spune, când va avea mintea limpede va şti că sunt prostii nebuneşti… Nici eu nu te acuz… Mamă, mamă, ascultă-mă, dă-mi pumnalul, dragă mamă…

Strigătele repetate care o numeau mamă, dragostea şi disperarea din glasul lui Uwaine pătrunseră în sfârşit, prin negura ce întunecase ochii şi mintea lui Morgaine. Îl lăsă să-i ia micul cuţit, observând, ca de la mii de leghe depărtare, că avea sânge pe degete, acolo unde lama ascuţită a pumnalului o tăiase, în timp ce se luptaseră. Şi mâna lui era tăiată, iar el îşi vârî degetul în gură şi îl supse, de parcă ar fi avut zece ani.

— Tată drag, iart-o, îl imploră Uwaine, aplecându-se deasupra lui Uriens, care zăcea palid ca un mort. E înnebunită, l-a iubit şi ea pe Accolon… şi ţine minte cât de bolnavă a fost, astăzi nu ar fi trebuit să se dea jos din pat! Mamă, lasă-mă să trimit după femeile tale, să te ducă înapoi în pat… ţine, vei mai avea nevoie de acesta, spuse el, aşezându-i înapoi cuţitul în mână. Ştiu că îl aveai de la mama ta vitregă, Doamna Avalonului, mi-ai spus asta când eram doar un băieţel. O, biată mămică, spuse el cuprinzându-i umerii cu braţele.

Ea îşi amintea când fusese mai înaltă decât el, când el era un băieţel plăpând, cu oasele mici şi crude, ca ale unei păsări, iar acum o domina cu statura, în timp ce o strângea cu blândeţe în braţe. Iubita mea mamă, biata mea mămică, haide acum, nu plânge, ştiu că l-ai iubit pe Accolon exact aşa cum m-ai iubit pe mine… biată mamă…

Morgaine şi-ar fi dorit să poată plânge cu adevărat, să poată lăsa toată această suferinţă şi durere îngrozitoare să iasă, împreună cu lacrimile, în timp ce simţea lacrimile fierbinţi ale lui Uwaine căzându-i pe frunte. Uriens plângea şi el, dar ea rămase rece, cu ochii uscaţi. Toată lumea părea cenuşie, fărâmiţându-se

la margini, şi orice lucru privea, parcă lua o formă uriaşă, ameninţătoare, şi totuşi era foarte mic şi îndepărtat, de parcă l-ar fi putut lua în mână, ca pe o jucărie… nu îndrăznea să se mişte… ca să nu cadă sfărâmat în bucăţi la atingerea ei. Abia îşi dădu seama când femeile veniră. Îi luară trupul rigid, care nu se împotrivea, şi o ridicară şi o duseră în pat, îi scoaseră coroana de regină şi rochia cu care se îmbrăcase pentru triumful ei şi, de departe, ea ştiu că din nou cămaşa de noapte şi cearceaful îi erau udate de sânge, dar părea că nu are importanţă. Mult timp după aceea, îşi dădu seama că era spălată şi îmbrăcată cu o cămaşă de noapte curată şi că era întinsă în pat, lângă Uriens, cu una dintre femei moţăind pe un taburet, lângă ea. Se ridică puţin şi privi în jos, spre bărbatul adormit, cu obrazul supt şi roşu de plâns, de parcă s-ar fi uitat la un străin.

Da, fusese bun cu ea, în felul lui. „Dar acum, că totul a trecut şi lucrarea mea în ţara lui e terminată, nu îi voi mai vedea chipul, cât voi trăi, nici nu voi şti dacă zace mort.”

Accolon era mort şi planurile ei distruse. Arthur avea şi acum sabia Excalibur şi teaca vrăjită care îi dădea o viaţă fermecată şi, de vreme ce acela căruia îi încredinţase acea misiune o părăsise, evadând în moarte, acolo unde ea nu îl putea urma, atunci trebuia să fie ea însăşi mâna Avalonului care să-l doboare.

Mişcându-se atât de încet încât nu ar fi putut trezi nicio pasăre adormită, se îmbrăcă şi îşi prinse pumnalul Avalonului la brâu. Lăsă toate rochiile frumoase şi bijuteriile pe care Uriens i le dăduse, îmbrăcându-se în cea mai simplă rochie neagră, nu foarte diferită de rochia unei preotese. Îşi găsi săculeţul cu ierburi şi leacuri şi, prin întuneric, pe pipăite, îşi pictă pe frunte luna neagră. Pe urmă luă cea mai simplă mantie pe care o găsi – nu pe cea brodată cu fir de aur şi pietre preţioase, ci veşmântul aspru, cu glugă, al unei servitoare – şi se furişă fără zgomot, pe scări în jos.

Din capelă auzi sunetele unor cântări, Uwaine aranjase asta pentru cadavrul lui Accolon. Ei bine, nu conta. Accolon era liber, ce conta ce mascaradă făceau preoţii cu lutul lui neînsufleţit? Nimic nu conta acum, doar să recapete sabia Avalonului. Întoarse spatele capelei, într-o zi, va avea timp să-l jelească; acum trebuia să realizeze ceea ce el nu reuşise.

Intră în linişte în grajd şi îşi găsi calul, reuşind să îi prindă

şaua cu mâini neîndemânatice. Scoase animalul prin mica poartă laterală.

Era prea ameţită să se urce în şa şi, pentru o clipă, se clătină, întrebându-se dacă va cădea. Ar trebui oare să rămână şi să încerce să-l lămurească pe Kevin să o însoţească? Merlin al Avalonului jurase să urmeze voinţa Doamnei. Dar nu putea avea încredere nici în Kevin, o trădase pe Viviane, dând-o pe mâna acelor preoţi care îşi cântau acum imnurile peste trupul neajutorat al lui Accolon. Morgaine îi şopti calului, îl simţi cum se porneşte la trap sub ea şi, de la poalele dealului, se întoarse ca să privească, pentru ultima dată, spre Camelot.

„Voi mai veni aici doar o dată în viaţa aceasta şi pe urmă nu va mai exista un Camelot la care să mă pot întoarce.” Şi, chiar în timp ce şoptea aceste cuvinte, se întrebă ce însemnau.

Oricât de des călătorise Morgaine la Avalon, ea nu pusese piciorul decât o singură dată pe Insula Preoţilor, cu mănăstirea Glastonbury, unde era îngropată Viviane şi unde Igraine îşi petrecuse şi ea ultimii ani. Pentru ea, era o călătorie mai ciudată decât să străbată negurile către pământurile ascunse. Acolo era un bac, iar ea dădu omului o monedă ca s-o treacă lacul, întrebându-se ce ar face omul acela dacă s-ar ridica brusc, aşa cum ar face în luntrea Avalonului, şi ar face o vrajă care ar conduce-o prin neguri până în Avalon… Dar nu făcu asta. „E doar pentru că nu pot?” se întrebă ea.

Aerul era rece şi proaspăt, chiar înainte de răsăritul soarelui. Clopotele bisericii se auzeau deasupra, slab şi limpede, iar Morgaine putu vedea un şir lung de trupuri înveşmântate în gri, păşind încet către biserică. Fraţii se treziseră devreme, să se roage şi să-şi cânte imnurile şi, pentru o clipă, Morgaine rămase liniştită, ascultând. Mama ei şi mama lui Arthur erau îngropate aici. Viviane fusese şi ea îngropată în sunetele acestor imnuri. Muziciana din Morgaine, mereu repede mişcată, asculta cântecul dulce, purtat de briza dimineţii şi, pentru o clipă, rămase nemişcată, cu lacrimile arzându-i obrajii; plănuia o ticăloşie pe acest pământ sfânt? „Lăsaţi să fie pace între voi, copii… parcă auzea vocea uitată a lui Igraine, şoptindu-i.”

Acum toate siluetele cenuşii erau în biserică. Auzise multe despre mănăstirea de aici… ştia că era o frăţie a călugărilor şi, la o anumită distanţă de ei, o casă de călugăriţe, unde locuiau femeile care juraseră să rămână fecioare ale lui Iisus până ce

vor muri. Morgaine se strâmbă cu dezgust. Un Zeu care alegea să-şi ţină bărbaţii şi femeile cu gândurile la Rai, mai degrabă decât la această lume care le fusese dată ca să înveţe şi să crească în spirit, i se părea străin şi acum, că văzuse cu adevărat bărbaţi şi femei amestecându-se astfel în rugăciune, fără niciun gând la vreo altă atingere sau comunicare, era dezgustată. O, da, în Avalon existau fecioare sfinte – şi ea fusese ţinută astfel în izolare, până la vremea cuvenită, iar Raven îşi dăduse nu numai trupul, dar chiar glasul Zeiţei, pentru folosul ei. Mai era şi propria ei fiică vitregă, fiica lui Lancelot, Nimue, care fusese aleasă de Raven să trăiască nevăzută, în singurătate... Dar Zeiţa recunoştea că aceasta era o alegere rară, nu una care să fie impusă oricărei femei care căuta să o slujească.

Morgaine nu credea ceea ce spuseseră unele dintre tovarăşele ei din Avalon, că acei călugări şi acele călugăriţe simulau doar sfinţenia şi castitatea, ca să-i impresioneze pe ţărani cu puritatea lor şi că, în spatele uşilor închise ale mănăstirilor, făceau orice neruşinare doreau. Da, ar fi dispreţuit asta. Cei care aleseseră să slujească spiritul în locul cărnii trebuia să facă asta cu adevărat, ipocrizia a fost mereu dezgustătoare. Dar gândul că trăiau cu adevărat în felul acela, că o forţă care se numea divină putea prefera sterilitatea fertilităţii – asta i se părea o trădare teribilă a forţelor care dăduseră viaţă lumii. Nebuni sau mai rău, oameni care îşi îngustau viaţa şi prin aceasta doreau să îngusteze viaţa tuturor după busola lor severă...

Dar nu trebuia să mai zăbovească aici. Îşi întoarse spatele de la clopotele bisericii şi se furişă către casa de oaspeţi, cu mintea cercetând, chemând Viziunea să o conducă spre locul unde zăcea Arthur.

În casa de oaspeţi erau trei femei – una moţăind lângă uşă, o alta amestecând într-un vas cu terci în bucătăria din spate şi încă o a treia la uşa unde putea simţi vag prezenţa lui Arthur, dormind adânc. Dar femeile în rochii mohorâte se agitară când ea se apropie; erau femei sfinte în felul lor şi aveau ceva asemănător Viziunii – în prezenţa ei puteau simţi ceva ostil vieţii lor, poate atingerea ciudăţeniei Avalonului. Una dintre ele se ridică şi i se adresă, întrebând-o în şoaptă:

— Cine eşti şi de ce ai venit aici la ora aceasta?

— Sunt regina Morgaine a Ţării Galilor de Miazănoapte şi a Cornwall-ului, spuse Morgaine cu vocea ei joasă, poruncitoare. Şi sunt aici ca să-mi văd fratele. Îndrăzneşti să mă opreşti?

Îi susţinu femeii privirea, apoi îşi flutură mâna în cea mai simplă dintre vrăjile la care se putu gândi, pentru a o domina, şi femeia se prăbuşi, incapabilă să vorbească sau să o oprească. Mai târziu, ştia, femeia va spune o poveste despre farmece şi despre teamă, dar de fapt nu fusese nimic mai mult decât atât: simpla dominaţie a unei voinţe puternice asupra uneia care fusese abandonată, deliberat, în supunere.

În cameră ardea o lumină palidă şi, prin semiîntuneric, Morgaine îl zări pe Arthur, nebărbierit, gălbejit, cu părul blond înnegrit de sudoare. Teaca era pe podea, la picioarele patului… pasămite anticipase o asemenea acţiune din partea ei, nu o lăsa departe. Iar în mână ţinea mânerul sabiei Excalibur.

Cumva, cumva, mintea îl avertizase. Morgaine era cuprinsă de dezamăgire: avea şi el Viziunea; deşi părea atât de blond şi de diferit de oamenii bruneţi ai Britaniei, era şi el din vechea stirpe regală a Avalonului şi putea citi gândurile. Ştia că, dacă s-ar fi întins să ia sabia din mâna lui, el i-ar simţi intenţia, s-ar trezi… şi ar ucide-o, nu-şi făcea nicio iluzie. Era un bun creştin, sau se considera aşa, dar fusese aşezat pe tron să-şi ucidă duşmanii şi, într-un fel mistic, Morgaine înţelese doar pe jumătate că sabia Excalibur se contopise cu însuşi sufletul şi spiritul domniei lui. Dacă nu ar fi fost aşa, dacă ar fi fost doar o sabie, atunci ar fi fost dornic să o înapoieze Avalonului şi ar fi comandat alta pentru sine, una mai puternică şi mai bună… dar Excalibur devenise pentru el simbolul vizibil şi suprem a ceea ce era el, ca rege. „Sau, poate, sabia însăşi se contopise cu sufletul şi domnia lui Arthur şi m-ar ucide prin propria voinţă, dacă aş încerca să i-o iau… şi îndrăznesc eu să mă pun împotriva unui astfel de simbol magic?” Morgaine tresări şi îşi spuse să nu mai fie atât de visătoare. Îşi duse mâna la pumnal, era ascuţit ca un brici şi, dacă trebuia, se putea mişca la fel de ager ca un şarpe care muşca. Vedea mica venă de la gâtul lui Arthur şi ştia că, dacă ar putea tăia iute şi adânc, acolo, dedesubt, unde se afla artera principală, el ar fi mort aproape înainte de a putea striga.

Morgaine mai ucisese. Îl trimisese pe Avalloch, fără ezitare, la moarte şi nu trecuseră nici trei zile de când omorâse un copil nevinovat în pântecele ei… Cel ce dormea în faţa ei era cel mai

mare trădător, cu siguranţă. O singură lovitură, rapidă şi tăcută… o, dar acesta era copilul pe care Igraine i-l pusese în braţe, prima ei iubire, tatăl fiului ei, Zeul Slăvit, regele… „Loveşte, proasto! Pentru asta ai venit aici!”

„Nu. A fost prea multă moarte. Am fost născuţi din acelaşi pântec şi nu aş putea să dau ochii cu mama mea, pe tărâmul de dincolo de moarte, nu cu sângele fratelui meu pe mâini.” Şi, pentru o clipă, ştiind că ajunsese în pragul nebuniei, o auzi pe Igraine strigând-o, precipitată: „Morgaine, ţi-am spus să ai grijă de copil…”

I se păru că Arthur se mişcă prin somn, de parcă auzise şi el o voce.

Morgaine îşi vârî pumnalul înapoi în toc, îşi întinse mâna şi luă teaca. Cel puţin pe aceasta avea dreptul să o ia – cu propriile ei mâini o făurise, jurămintele pe care le făcuse pe ea erau ale ei.

Își vârî teaca sub mantie şi ieşi iute prin întunericul care se subţia, către barcă. În timp ce vâslaşul o ducea în larg, simţi fiori şi i se păru că vede, ca o umbră, luntrea Avalonului. Acum repede, repede, trebuia să se întoarcă din nou în Avalon… dar soarele răsărea şi umbra bisericii se întindea peste apă şi, dintr-odată, soarele inundă priveliştea şi, cu zorii de ziuă, sunetul clopotelor bisericii era pretutindeni. Morgaine rămase parcă paralizată; prin acel sunet, nu putea să supună negurile, nici să rostească vrăji.

Îi spuse unuia dintre bărbaţi:

— Ne poţi duce la Avalon? Repede?

El spuse, tremurând:

— Nu pot doamnă. E tot mai greu, fără o preoteasă care să spună vraja şi, chiar şi aşa, în zori, la prânz şi la apusul soarelui, când sună clopotele pentru rugăciune, nu e chip să străbaţi negurile. Nu, acum vraja nu mai deschide căile la orele astea, deşi dacă aşteptăm până când se opresc clopotele, s-ar putea să reuşim să ne întoarcem.

„De ce, se întrebă Morgaine, a trebuit să fie aşa?” Avea de-a face cu cunoaşterea faptului că lumea era aşa cum era din cauza a ceea ce credeau oamenii despre ea… An după an, în aceste ultime trei sau patru generaţii, minţile oamenilor fuseseră întărite să creadă că era doar un singur Dumnezeu, o singură lume, un singur fel de a descrie realitatea şi că toate lucrurile care erau intruse pe tărâmul marii unicităţi erau rele şi

demonice şi că sunetul clopotelor bisericii şi umbra lăcaşurilor sfinte vor îndepărta răul. Şi, în timp ce tot mai mulţi oameni credeau asta, Avalonul rămânea nimic mai mult decât un vis îndepărtat într-o lume aproape inaccesibilă.

O, da, mai putea încă să cheme negurile… dar nu aici, nu unde umbra vârfului de clopotniţă a bisericii se întindea peste apă şi unde vociferarea clopotelor îi împlânta teroarea în inimă. Erau captivi pe malurile lacului! Iar acum era conştientă că, de pe malurile Insulei Preoţilor, o barcă se lansa la apă pentru a trece lacul şi a o găsi aici. Arthur se trezise, observase că teaca dispăruse şi acum o va urmări…

Ei bine, s-o urmărească dacă putea, mai erau şi alte căi spre Avalon, unde umbra bisericii n-o va opri să treacă. Se urcă repede în şa şi începu să călărească pe malurile lacului, înconjurându-l; într-un final, va ajunge la un loc unde, cel puţin vara, putea trece prin neguri; locul unde ea şi Lancelot o găsiseră odinioară pe Guinevere, rătăcită de la mănăstire. Nu era lac, ci mlaştină, şi puteau intra în Avalon pe drumul din spatele Tor-ului.

Ştia că micii oameni întunecaţi alergau în urma calului ei, că puteau fugi o jumătate de zi ţinându-se de coada unui cal, dacă era nevoie. Dar acum auzea tropot… era urmărită. Arthur gonea pe urmele ei şi cu el erau cavaleri înarmaţi. Îşi înfipse pintenul în coapsa calului, dar era un cal pentru doamne, nu unul pentru goană…

Alunecă jos din şa, cu teaca în mână:

— Împrăştiaţi-vă, le şopti oamenilor şi, unul câte unul, parcă se topiră în negură… se puteau mişca asemenea unor umbre, dacă trebuia, şi niciun om din lumea aceasta nu-i putea găsi dacă nu voiau să fie găsiţi.

Morgaine strânse sabia în mână şi începu să alerge de-a lungul malului. Putea auzi, în gând, vocea lui Arthur, îi putea simţi furia… Avea sabia Excalibur, simţea asta ca o imensă strălucire în gând, obiectul sfânt al Avalonului… dar teaca nu o va mai putea purta niciodată. Cu ambele mâini, o apucă, o învârti deasupra capului şi o azvârli cu toată puterea departe, în lac, unde o văzu scufundându-se în apele adânci, fără fund. Nicio mână de om nu putea s-o recapete vreodată – acolo va rămâne până ce pielea şi catifeaua vor putrezi, iar firele de argint şi de aur vor rugini şi se vor răsuci şi, în sfârşit, vrăjile

ţesute în ea vor dispărea cu totul din lume.

Arthur o urmărea, cu Excalibur liberă în mână... dar ea şi însoţitorii ei dispăruseră. Morgaine se retrase în tăcere, umbră şi copac, de parcă o parte esenţială din ea dispăruse în lumea Zânei, în vreme ce ea rămânea acolo, nemişcată, învăluită în liniştea unei preotese, nimeni din lumea muritorilor nu putea să-i vadă nici măcar umbra...

Arthur îi strigă numele...

— Morgaine! Morgaine!

A treia oară strigă tare şi furios, dar până şi umbrele erau nemişcate şi, în cele din urmă, buimăcit de mersul călare în cercuri – o dată ajunse atât de aproape că Morgaine putu simţi suflarea calului său – el obosi şi îşi chemă escorta, iar oamenii lui veniră şi îl găsiră legănându-se în şa, cu bandajele udându-se, încet, cu sânge şi îl conduseră înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Pe urmă Morgaine îşi ridică mâna şi, din nou, sunetul obişnuit de păsări şi de vânt şi de copac reveni în lume.

Vorbeşte Morgaine...

„În ultimii ani, am auzit povestindu-se cum am luat sabia vrăjitoriei şi cum Arthur m-a urmărit cu o sută de cavaleri şi cum aveam şi eu o sută de cavaleri fermecaţi în jurul meu şi când Arthur s-a apropiat, ne-am transformat pe mine şi oamenii mei într-un cerc de pietre... într-o bună zi, fără îndoială, vor adăuga că mi-am chemat caleaşca cu dragoni înaripaţi şi am zburat în Ţara Zânelor. Dar nu a fost aşa. Nu a fost mai mult de atât: micii oameni se pot ascunde în păduri şi pot deveni una cu pomii şi umbrele, iar în ziua aceea am fost una de-a lor, aşa cum fusesem învăţată în Avalon: iar când Arthur a fost luat de escortele lui, în pragul leşinului din cauza lungii urmăriri şi a frigului, am spus adio oamenilor Avalonului şi m-am întors la Tintagel. Dar când am ajuns acolo, pentru mine nu a mai avut mare importanţă ce făcuseră în Camelot, căci am fost bolnavă, chiar de moarte, mult timp.

Nu ştiu, nici acum, ce suferinţă am avut; ştiu doar că vara se sfârşise şi frunzele începuseră să cadă, când eu zăceam în pat, îngrijită de servitorii pe care i-am găsit acolo, fără să ştiu sau să-mi pese dacă mă voi mai putea ridica vreodată. Ştiu că aveam

febră şi o slăbiciune atât de mare încât nu mă puteam forţa să stau în capul oaselor sau să mănânc, o mâhnire atât de profundă încât nu îmi păsa dacă voi trăi sau voi muri.

Servitorii mei – pe unul sau doi mi-i aminteam din vremurile când, copil fiind, locuisem acolo, cu Igraine – mă credeau vrăjită şi s-ar fi putut chiar să fie adevărat. Marcus din Cornwall mi-a trimis omagii şi, m-am gândit, steaua lui Arthur e sus, fără îndoială Marcus credea că am venit aici din voinţa lui Arthur şi nu-l va înfrunta acum, nici măcar pentru aceste pământuri care crede că-i aparţin. Cu un an în urmă, aş fi putut râde de asta sau chiar să fac cauză comună cu Marcus, promiţându-i pământurile de aici pentru ca el să conducă, în schimb, un grup de răzvrătiţi împotriva lui Arthur.

Dar chiar şi atunci îmi trecuse asta prin minte; însă cu Accolon mort, parcă nimic nu conta. Excalibur era la Arthur… dacă Zeiţa ar fi dorit să-i fie luată, ar fi venit şi i-ar fi luat-o chiar ea, căci eu dădusem greş, eram preoteasa ei, nimic mai mult…

…Cred că asta mă durea cel mai mult, că dădusem greş, dădusem greş faţă de Avalon, că ea nu îşi întinsese mâna să mă ajute să-i împlinesc voinţa. Puterea lui Arthur şi a preoţilor şi a trădătorului Kevin fusese mai mare decât vraja Avalonului şi nu mai rămăsese nimeni.

Nimeni. Nimeni. Îl jeleam pe Accolon fără încetare şi pe copilul a cărui viaţă abia începuse, spre a se sfârşi, aruncat ca nişte rămăşiţe. L-am plâns şi pe Arthur, pierdut acum pentru mine, duşman mie şi, de necrezut, pe Uriens şi eşecul vieţii mele în Ţara Galilor, singura pace pe care o cunoscusem vreodată. Ucisesem sau smulsesem de lângă mine sau pierdusem în moarte pe toţi cei pe care îi iubisem vreodată în lumea aceasta. Igraine nu mai era, iar Viviane era pierdută în moarte, ucisă şi zăcând printre preoţii Dumnezeului lor, al morţii şi pierzaniei. Accolon, preotul pe care l-am consacrat să ducă ultima bătălie împotriva preoţilor creştini, murise. Arthur îmi era duşman; Lancelot învăţase să mă urască şi să se teamă de mine, iar eu nu eram lipsită de vină pentru ura aceea. Guinevere se temea de mine şi îmi era ostilă, nici măcar Elaine nu mai era acum… iar Uwaine, care fusese ca propriul meu fiu, mă ura şi el. Nu era nimeni căruia să îi pese dacă trăiam sau muream, aşa că nici mie nu îmi păsa…

Ultima frunză căzuse şi furtunile înfricoşătoare ale iernii

începuseră să bată asupra Tintagelului când, într-o zi, una dintre femeile mele veni la mine să-mi spună că mă caută un bărbat.

— Pe vremea asta?

Am privit dincolo de fereastră, unde o ploaie neîncetată cădea din cer, cenuşie şi mohorâtă, ca înlăuntrul minţii mele. Ce călător ar veni pe vremea asta aspră, luptându-se prin furtuni şi întunecime! Nu, oricine ar fi, nu îmi păsa.

— Spune-i că ducesa de Cornwall nu primeşte pe nimeni şi trimite-l de aici.

— În ploaie, pe o noapte ca asta, doamnă?

Eram uimită că femeia protesta, cele mai multe se temeau de mine ca de o vrăjitoare şi eram mulţumită ca lucrurile să stea aşa. Dar femeia avea dreptate, Tintagel fusese mereu ospitalier când era în grija tatălui meu, de mult mort, sau a lui Igraine... Fie!

— Arată-i omului ospitalitatea cuvenită rangului, dă-i mâncare şi un pat, dar spune-i că sunt bolnavă şi nu îl pot primi.

Femeia a plecat, iar eu am rămas privind ploaia sălbatică şi întunericul, simţindu-i răsuflarea rece prin crăpătura ferestrei şi încercând să-mi găsesc din nou calea spre pustiul liniştit unde acum mă simţeam cel mai în largul meu. Dar după foarte scurt timp, uşa s-a deschis şi femeia s-a întors, iar eu am sărit în sus, tremurând de furie, prima emoţie pe care mi-am îngăduit să o simt, în multe săptămâni.

— Nu te-am chemat şi nu ţi-am cerut să te întorci. Cum îndrăzneşti?

— Mi s-a încredinţat un mesaj pentru tine, doamnă, a spus ea. Un mesaj pe care nu am îndrăznit să-l refuz, nu când vorbeşte un om de rang înalt... El a spus: „Nu vorbesc cu ducesa de Cornwall, ci cu Doamna Avalonului şi ea nu-l poate refuza pe Mesagerul Zeilor când Merlin îi cere audienţă şi sfat." Femeia s-a oprit şi a adăugat: Sper că am reţinut bine... m-a pus să-l repet de două ori, să fie sigur că l-am reţinut pe tot.

Acum, împotriva voinţei mele, simţeam cum mi se stârneşte curiozitatea. Merlin? Dar Kevin era omul lui Arthur. Cu siguranţă nu ar fi venit aşa la mine. Oare nu se aliase ferm cu Arthur şi cu creştinii, trădător al Avalonului?

Dar poate că vreun alt bărbat făcea acum acest oficiu, Mesager al Zeilor, Merlin al Britaniei... şi mă gândeam la fiul meu, Gwydion sau Mordred, cum cred că trebuia să-l numesc;

poate aceasta era treaba lui, căci singur el ar putea să se gândească la mine ca la Doamna Avalonului... După o lungă tăcere, am spus:

— Atunci, spune-i că îl primesc. După o clipă am adăugat: Dar nu aşa. Trimite pe cineva să mă îmbrace.

Căci ştiam că eram prea slabă ca să mă îmbrac singură. Dar nu aş fi primit niciun bărbat în felul acesta, slabă şi bolnavă, în dormitor; eu, care eram preoteasă a Avalonului, voi reuşi să stau pe picioarele mele înaintea lui Merlin, chiar dacă ceea ce îmi aducea era o sentinţă la moarte pentru toate greşelile mele... „Sunt încă Morgaine!”

Am reuşit să mă ridic, să mă las îmbrăcată, să mi se pună încălţările şi să mi se prindă părul jos, pe spate, acoperit cu voalul de preoteasă; mi-am şi pictat, după ce mâinile neîndemânatice ale femeii l-au greşit de două ori, simbolul lunii pe frunte. Degetele îmi tremurau – am observat cu indiferenţă, de parcă aparţineau altcuiva, şi eram atât de slabă încât am lăsat-o pe femeie să-mi dea braţul când m-am târât în jos pe treptele abrupte. Dar Merlin nu trebuia să-mi vadă slăbiciunea.

Î*n sală fusese aprins focul; fumega puţin, ca întotdeauna aici când ploua şi, prin fum, am putut vedea silueta unui bărbat aşezat lângă foc, întors cu spatele, înveşmântat într-o mantie cenuşie – dar lângă el stătea o harpă înaltă pe care nu o puteam confunda; după Doamna Lui l-am cunoscut. Părul lui Kevin era cu totul cărunt acum, dar şi-a îndreptat anevoie trupul încovoiat, când am intrat.*

— Aşadar, am spus, te numeşti încă Merlin al Britaniei, deşi slujeşti doar voinţa lui Arthur şi o sfidezi pe cea a Avalonului?

— Nu ştiu cum să mă mai numesc acum, a spus Kevin liniştit, poate doar slujitor al celor care slujesc Zeii, care sunt cu toţii Unul.

— Atunci, de ce ai venit?

— Din nou, nu ştiu, a spus glasul melodios pe care îl îndrăgisem atât, poate doar să-mi plătesc vreo datorie mai veche, draga mea. Pe urmă a ridicat glasul la servitoare: Doamna ta este bolnavă! Condu-o să se aşeze!

Capul îmi plutea şi o negură cenuşie părea că se învârte în jurul meu; următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că stăteam lângă foc, vizavi de Kevin, iar femeia plecase.

El a spus:

— Biată Morgaine, biată fată, şi pentru prima dată de când moartea lui Accolon mă transformase în stâncă, am simţit că puteam să plâng şi mi-am încleştat dinţii ca să-mi opresc lacrimile, căci dacă aş fi vărsat măcar o lacrimă, ştiam că înlăuntrul meu totul s-ar fi topit şi aş plânge, aş plânge, şi nu m-aş mai opri din plâns până ce nu m-aş pierde într-un lac de lacrimi…

Crispată, am replicat:

— Nu sunt o fetiţă, Kevin, şi ai venit aici sub fals pretext. Acum spune ce vrei să spui şi vezi-ţi de drum.

— Doamnă a Avalonului…

— Nu sunt, am spus şi mi-am amintit că ultima dată când l-am văzut pe acest om, l-am alungat din faţa ochilor, am strigat la el, l-am numit trădător.

Părea că nu avea importanţă, poate aşa era sortit, ca doi trădători să stea aici, în faţa acestui foc, căci şi eu îmi trădasem jurământul faţă de Avalon… Cum îndrăzneam să-l judec pe Kevin?

— Atunci, ce eşti? a întrebat el cu calm. Raven este bătrână şi tace acum de mulţi ani. Niniane nu va avea niciodată puterea de a domni. E nevoie de tine acolo…

— Când am vorbit ultima dată, l-am întrerupt, ai spus că vremea Avalonului a trecut. De ce să existe atunci, cineva care să ia locul lui Viviane, în afară de un copil pe jumătate destinat pentru acel înalt oficiu, care să aştepte ziua când Avalonul va pieri pentru totdeauna în neguri?

Am simţit o amărăciune usturătoare în gâtlej. De vreme ce ai trădat Avalonul pentru stindardul lui Arthur, nu ţi-ar fi mai uşoară sarcina dacă nimeni nu ar domni în Avalon, în afară de prezicătoare bătrâne şi de preotese neputincioase?…

— Niniane e dragostea lui Gwydion şi îi aparţine, a spus Kevin. Şi mi se pare că acolo e nevoie de glasul şi de mâinile tale. Chiar dacă Avalonul e sortit să piară în neguri, refuzi să pieri împreună cu el? Nu te-am crezut niciodată laşă, Morgaine. Pe urmă şi-a ridicat ochii spre ai mei şi a spus: Vei muri aici, Morgaine, vei muri de tristeţe şi în exil…

Mi-am întors faţa şi am spus:

— Pentru asta am venit aici… şi pentru prima dată ştiam ca venisem aici, într-adevăr, ca să mor. Tot ce am încercat să fac este distrus, am dat greş, am dat greş… ar trebui ca asta să fie

victoria ta, Merlin, că Arthur a câştigat.

Kevin a clătinat din cap:

— O, draga mea, nu e nicio victorie. Fac ceea ce Zeii mi-au dat de făcut, nimic mai mult, iar tu faci la fel. Şi, într-adevăr, dacă osânda ta este să vezi cum piere lumea pe care am cunoscut-o, atunci, draga mea, fie ca ziua judecăţii să ne găsească pe fiecare în locul care ne-a fost hărăzit, slujind ceea ce Zeul nostru ne-a dat să slujim... E datoria mea să-ţi reamintesc de Avalon, Morgaine, nu ştiu de ce. Sarcina mea ar fi mai simplă, fie şi numai cu Niniane de faţă, dar, Morgaine, locul tău este în Avalon, iar al meu acolo unde vor hotărî Zeii. Iar în Avalon poţi fi vindecată.

— Vindecată, am spus cu dispreţ, nu îmi pasă.

Kevin m-a privit cu tristeţe:

— Iubirea mea cea mai dragă.

Mi se părea acum că era singura persoană din lume care mă cunoştea aşa cum sunt; în faţa oricărui om, chiar şi a lui Arthur, purtasem alt chip, căutând mereu să par altfel şi mai bună decât eram; chiar şi cu Viviane, ca să mă poată considera demnă de a fi preoteasă... Pentru Kevin eram Morgaine, aşa cum eram, şi nu o alta. Mi-a trecut prin minte că, şi dacă mi-aş întinde mâna către el, ca Zeiţă a Morţii, el tot nu ar vedea altceva decât chipul meu, Morgaine... întotdeauna am simţit că dragostea era altceva, era acea ardere pe care o simţisem pentru Lancelot, pentru Accolon. Pentru Kevin, simţisem prea puţin altceva decât compasiune detaşată, prietenie, bunătate; ceea ce îi dăruisem însemnase puţin pentru mine şi totuşi... şi totuşi, el se gândise să vină la mine, îi păsa dacă mor sau nu aici, în suferinţă. Dar cum îndrăznea să-mi tulbure pacea, când eu aproape reuşisem să răzbat până la acea linişte îndepărtată care era dincolo de viaţă? Mi-am întors faţa de la el şi am spus:

— Nu.

Nu mă puteam întoarce la viaţă, nu puteam să mă lupt şi să sufăr şi să trăiesc în mijlocul urii celor care cândva m-au iubit... Dacă aş trăi, dacă m-aş întoarce în Avalon, ar trebui să intru din nou într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Arthur, pe care îl iubeam, ar trebui să-l văd pe Lancelot, încă prizonier al iubirii pentru Guinevere. Încetase să îmi pese, nu puteam să mai îndur durerea din în inima mea...

Nu, eram aici, în linişte şi pace şi, nu peste mult timp, ştiam

acum, urma să trec şi mai mult în pace... ameţeala care era aproape de moarte venea mai aproape, tot mai aproape, şi acest Kevin, acest trădător, vrea să mă întoarcă? Am spus:

— Nu. Lasă-mă în pace, Kevin. Am venit să mor aici. Lasă-mă acum.

Nu s-a mişcat şi nici nu a vorbit, iar eu am rămas neclintită, cu vălul peste faţă. După scurt timp, se va ridica şi mă va lăsa, căci eu nu aveam puterea să mă ridic şi să mă îndepărtez. Iar eu... eu urma să stau aici până ce femeile mă vor duce în patul meu, de unde nu mă voi mai ridica niciodată.

Şi pe urmă, în linişte, am auzit sunetul dulce al harpei. Kevin atingea coardele şi, după o clipă, a început să cânte. Auzisem o parte din această baladă, căci o cântase adesea la curtea lui Arthur, despre acel bard din vremuri străvechi, Orfeu, care făcuse copacii să danseze şi pietrele de pe câmpie să se ridice într-un cerc şi să danseze şi toate sălbăticiunile pădurii au venit şi i s-au aşezat blânde la picioare, când ar fi putut să-l sfâşie cu fălcile. Dar, în afară de asta, a cântat şi cealaltă parte a cântecului, care era un Mister şi pe care nu o mai auzisem. A cântat despre cum iniţiatul Orfeu a pierdut-o pe cea pe care o iubea şi a coborât în Lumea de Apoi şi a vorbit acolo, în faţa Stăpânilor Morţii şi i-a implorat şi a primit permisiunea să meargă pe tărâmurile întunecate şi să o aducă de acolo şi pe urmă a găsit-o pe Câmpiile Nemuritoare... Şi pe urmă glasul lui a vorbit din suflet... şi am auzit ceea ce părea propriul meu glas, implorând:

— Nu căuta să mă aduci înapoi, căci sunt resemnată să rămân aici, în moarte. Aici, pe aceste pământuri nemuritoare, totul se odihneşte, fără durere sau luptă, aici pot uita şi dragostea şi suferinţa.

Camera dispărea încet în jurul meu; nu mai puteam simţi mirosul de fum din cămin, răsuflarea rece a ploii din spatele ferestrei, nu mai eram conştientă de trupul meu, bolnavă şi ameţită, acolo unde stăteam. Mi se părea că stau într-o grădină plină de flori fără miros şi pace eternă, doar cu glasul îndepărtat al harpei străbătând liniştea, fără să vrea. Şi harpa îmi cânta, nedorită.

Cânta despre vântul din Avalon, cu suflarea de măr în floare şi mirosul de mere coapte, în anotimpul lor, mi-a aminti prospeţimea rece a negurii peste lac şi sunetele cerbilor

alergând în pădure, unde oamenii mici trăiau încă, şi mi-a amintit vara inundată de soare când stăteam la soare, sub cercul de pietre, cu braţele lui Lancelot în jurul meu şi sângele vieţii ridicându-se ca seva prin venele mele, pentru prima oară. Pe urmă am simţit din nou în braţele mele dulceaţa grea a băieţelului meu, părul lui moale pe faţa mea, respiraţia mirosind a lapte, dulce şi moale... sau era chiar Arthur în poala mea, agăţându-se de mine, cu mânuţele mângâindu-mi obrazul... din nou mâinile lui Viviane mi-au atins fruntea în binecuvântare şi am simţit că eram un pod între pământ şi cer, întinzându-mi mâinile, în invocaţie... sus, s-a stârnit vântul prin crângul unde stăteam întinsă cu tânărul cerb, în întunecimea eclipsei, iar glasul lui Accolon mi-a strigat numele...

Iar acum nu se auzea numai harpa, ci şi glasurile celor morţi şi ale celor vii strigându-mi:

— Întoarce-te, revino, viaţa însăşi te cheamă cu toată plăcerea şi durerea...

Pe urmă în glasul harpei a apărut o nouă notă.

— Eu sunt cea care te cheamă, Morgaine a Avalonului... preoteasă a Mamei...

Iar eu mi-am ridicat capul, zărind nu trupul contorsionat şi trăsăturile îndurerate ale lui Kevin, ci, acolo unde şezuse, era Altcineva, înalt şi strălucitor, cu o aură de glorie pe chip şi în mâini cu o Harpă şi un Arc care străluceau. În faţa Zeului, mi-am ţinut respiraţia, în timp ce glasul continua să cânte... „întoarce-te la viaţă, revino la mine... tu, care ai jurat... viaţa te aşteaptă dincolo de această întunecime de moarte...”

M-am chinuit să mă întorc:

— Nu Zeul este cel care poate să îmi poruncească, ci Zeiţa...

— Dar, a spus vocea familiară în liniştea acelei veşnicii, tu eşti Zeiţa, iar eu sunt cel care te chem... şi, pentru o clipă, ca în apele liniştite ale oglinzii Avalonului, m-am văzut înveşmântată şi încoronată cu coroana înaltă a Doamnei Vieţii.

— Dar sunt bătrână, bătrână; acum aparţin morţii, nu vieţii, am şoptit şi în liniştea aceea vorbele auzite iar şi iar în ritual au venit dintr-odată la viaţă pe buzele Zeului: „Va fi tânără şi bătrână, după cum va voi...” Şi chiar înaintea ochilor mei, chipul meu oglindit era tânăr din nou şi frumos ca al fecioarei care îl trimisese pe tânărul cerb să înfrunte cerbul care alerga... da, fusesem bătrână când Accolon a venit la mine şi totuşi l-am

trimis la luptă, când eram grea cu copilul lui... Deşi bătrână şi stearpă, viaţa pulsase în mine ca într-o viaţă eternă a pământului şi a Doamnei... iar Zeul stătea în faţa mea, Cel Veşnic, care mă chemase la viaţă... iar eu am făcut un pas, pe urmă altul, şi pe urmă urcam, urcam, din întuneric, urmărind notele îndepărtate ale harpei care îmi cânta despre colinele verzi ale Avalonului şi despre apele vieţii... şi pe urmă mi-am dat seama că eram pe picioarele mele, întinzându-mă după Kevin... iar el a lăsat încet harpa deoparte şi m-a prins, pe jumătate leşinată, în braţe. Şi pentru o clipă, mâinile strălucitoare ale Zeului mă ardeau... Şi apoi am auzit glasul dulce, melodios şi pe jumătate batjocoritor al lui Kevin, care a spus:

— Nu te pot ţine, Morgaine, ştii prea bine. Şi m-a aşezat cu blândeţe pe un scaun. Când ai mâncat ultima dată, Morgaine?

— Nu-mi aduc aminte, am mărturisit şi dintr-odată am devenit conştientă de slăbiciunea mea de moarte.

Kevin a chemat servitoarea şi a spus, vorbind cu vocea blând-autoritară a unui druid şi vindecător:

— Aduceţi stăpânei voastre nişte pâine şi nişte lapte încălzit, cu miere.

Am ridicat o mână pentru a protesta, iar femeia m-a privit indignată şi acum îmi aminteam că de două ori încercase să mă păcălească să mănânc exact aceleaşi lucruri. Dar a plecat să-i îndeplinească rugămintea şi, când s-a întors, Kevin a luat pâinea, a înmuiat-o în lapte şi mi-a dat-o să o mănânc încet, doar câteva muşcături o dată.

— Destul, a spus el. Ai postit prea mult. Dar, înainte de a adormi, trebuie să mai bei puţin lapte cu ouă bătute în el... Le voi arăta ce să facă. Poimâine, poate, vei fi destul de puternică să călăreşti.

Şi dintr-odată, am început să plâng. Am plâns în sfârşit pentru Accolon, mort în giulgiul lui, şi pentru Arthur, care acum mă ura, şi pentru Elaine care fusese prietena mea... şi pentru Viviane, care zăcea moartă într-un mormânt creştin, şi pentru Igraine şi pentru mine, pentru mine, care supravieţuisem tuturor acestor lucruri... Şi el a spus, din nou:

— Biată Morgaine, biată fată – şi m-a ţinut la pieptul lui costeliv, iar eu am plâns, am plâns până ce în cele din urmă m-am liniştit şi mi-am chemat femeile, să mă ducă în pat.

Şi, pentru prima dată după multe zile, am dormit. Două zile mai târziu, am pornit spre Avalon. Îmi amintesc puţine despre călătoria aceea spre miazănoapte, bolnavă la trup şi la minte. Nici măcar nu m-am mirat că, înainte de a ajunge la lac, Kevin m-a părăsit. Am ajuns pe acele maluri la apusul soarelui, când apele parcă se înroşeau, iar soarele era tot o vâlvătaie; iar din ape şi din cerul de culoarea focului, s-a ivit o barcă, vopsită şi îmbrăcată în negru. Vâslaşii au alunecat spre tărâmul viselor. Şi, pentru o clipă, mi s-a părut că era Luntrea Sacră pe acea mare infinită despre care nu aveam voie să vorbesc şi că silueta întunecată a prorei era Ea şi că trecusem, cumva, peste prăpastia dintre pământ şi cer... Dar nu ştiu dacă asta a fost real sau doar un vis. Şi pe urmă negurile au căzut peste noi şi am simţit, în străfundul sufletului, acea schimbare care îmi spunea că sunt din nou pe tărâmul meu.

Niniane m-a întâmpinat la mal, luându-mă în braţe, nu ca pe o străină pe care o văzuse doar de două ori, ci aşa cum o fiică îşi salută mama pe care nu a văzut-o de mulţi ani; pe urmă m-a dus la casa unde, cândva, locuise Viviane. De data aceasta, nu a trimis tinere preotese să se ocupe de mine, ci m-a îngrijit chiar ea, culcându-mă în camera interioară, aducându-mi apă din Fântâna Sacră; iar când am gustat-o, am ştiut că, deşi vindecarea va fi lungă, acum nu mai eram de nevindecat.

Cunoscusem destul puterea. Eram mulţumită să las deoparte poverile lumii; era timpul să las asta altora şi să le las pe fiicele mele să mă îngrijească. Încet, încet, în liniştea Avalonului, mi-am recăpătat puterea. Acolo, în sfârşit, puteam să-l jelesc pe Accolon – nu pentru ruina speranţelor şi planurilor mele... acum îmi dădeam seama ce nebuneşti fuseseră; eram preoteasă a Avalonului, nu regină. Dar puteam să plâng scurta şi amara vară a iubirii noastre, puteam să jelesc şi copilul care nu trăise îndeajuns pentru a se naşte şi să sufăr, din nou, că l-am trimis cu mâna mea pe tărâmul umbrelor.

A fost o lungă perioadă de jale; şi au fost momente când m-am întrebat dacă s-ar putea să jelesc toată viaţa şi să nu mă eliberez niciodată de asta; dar, în cele din urmă, mi-am putut aminti fără să plâng şi să-mi readuc în minte acele zile de iubire, fără ca nesfârşita tristeţe să izvorască, asemenea lacrimilor, din străfundurile fiinţei mele. Nu există tristeţe mai mare decât să-ţi aminteşti de iubire şi să ştii că e pierdută pentru vecie; nu i-am

mai văzut chipul niciodată, nici măcar în vis şi, deşi îmi doream asta, am ajuns în cele din urmă să înţeleg că era bine şi aşa, ca să nu-mi trăiesc toată viaţa în vise… Dar, în cele din urmă, a venit o zi când nu am mai putut să privesc înapoi şi am ştiut că vremea doliului a trecut; iubitul şi copilul meu erau pe celălalt mal şi, chiar dacă, în vreun fel, i-aş putea întâlni dincolo de porţile morţii, niciunul dintre noi nu ar şti vreodată… Dar eu trăiam şi eram în Avalon şi sarcina mea era acum să fiu Doamnă acolo.

Nu ştiu câţi ani am trăit în Avalon până la sfârşit. Îmi amintesc doar că am plutit într-o pace infinită şi fără nume, dincolo de bucurie şi tristeţe, cunoscând doar liniştea şi micile treburi de zi cu zi. Niniane mi-a stat mereu alături şi am ajuns să o cunosc pe Nimue, care devenise o fecioară înaltă, tăcută, blondă, la fel de frumoasă ca Elaine când am cunoscut-o. Pentru mine ea a devenit fiica pe care nu o avusesem niciodată şi, zi după zi, s-a apropiat de mine şi am învăţat-o toate acele lucruri pe care le învăţasem de la Viviane, în anii tinereţii mele, în Avalon.

Şi în acele ultime zile, mai existau câţiva care văzuseră copacul Ghimpelui Sfânt, la prima lui înflorire pentru cei ce îl urmau pe Hristos şi îşi slăveau Dumnezeul lor creştin în pace, încercând să nu alunge frumuseţea din această lume, ci s-o iubească aşa cum a făcut-o Dumnezeu. În acele zile, au venit mulţi în Avalon, ca să scape de vânturile aspre şi pustiitoare ale persecuţiei şi bigotismului. Patricius instituise noi forme de credinţă, o viziune asupra lumii în care nu era loc pentru frumuseţea adevărată şi pentru adevăratul mister al lucrurilor din natură. De la aceşti creştini care au venit la noi ca să scape de bigotismul semenilor lor, am învăţat, în cele din urmă, câte ceva despre Nazarinean, fiul tâmplarului, care atinsese dumnezeirea în propria lui viaţă şi care predicase domnia toleranţei, şi aşa am ajuns să-mi dau seama că cearta mea nu fusese niciodată cu Hristos, ci cu preoţii nebuni şi înguşti la minte care şi-au confundat propria lor îngustime cu a lui.

Nu ştiu dacă a durat trei ani sau cinci sau chiar zece, până la sfârşit. Am auzit şoapte din lumea de afară, ca nişte umbre, ca ecoul clopotelor bisericii pe care le auzeam uneori, chiar şi pe acele ţărmuri. Am ştiut când a murit Uriens, dar nu l-am plâns; pentru mine era mort de mulţi ani, dar am putut spera că, la sfârşit, găsise un leac pentru durerile sale. Fusese bun cu mine,

cât putuse el de mult, aşa că, odihnească-se!

Din când în când, ajungea până la mine câte un zvon despre faptele lui Arthur şi ale cavalerilor, dar în serenitatea Avalonului, parcă nu avea importanţă; acele fapte sunau ca nişte poveşti şi legende, aşa că nu am aflat niciodată dacă vorbeau despre Arthur, despre Cai şi Lancelot sau despre Llyr şi copii lui Da'ana; sau când poveştile şopteau despre iubirea dintre Lancelot şi Guinevere sau, mai târziu, despre soţia lui Marcus, Isotta, şi tânărul Drustan, nu repovesteau în definitiv o veche poveste a lui Diarmid şi Grainne, din vremurile străvechi? Părea că nu avea importanţă, părea că auzisem toate aceste poveşti demult, în copilărie.

Şi pe urmă, într-o primăvară, când pământul se întindea frumos în faţa noastră şi primii meri ai Avalonului erau ninşi de flori, Raven a rupt tăcerea cu un strigăt şi mintea mea a fost nevoită să se întoarcă la lucrurile din acea lume pe care sperasem să le las în urmă pentru totdeauna.

9

— Sabia, sabia Misterelor a dispărut… acum priviţi cupa, priviţi la toate cele ale Sfintei Regalităţi… au dispărut, ne-au fost luate…

Morgaine fu trezită de ţipăt şi totuşi, când păşi pe vârfuri către uşa camerei unde dormea Raven, singură şi în linişte ca întotdeauna, femeile care o slujeau dormeau; nu auziseră strigătul.

— Dar nu e nimic decât linişte, doamnă, i-au spus. Eşti sigură că nu a fost un vis urât?

— Dacă a fost un vis urât, atunci l-a avut şi preoteasa Raven, spuse Morgaine, privind chipurile netulburate ale fetelor.

I se părea că, pe an ce trecea, preotesele din Casa Fecioarelor erau mai tinere şi mai copile… cum li se puteau încredinţa lucrurile sfinte unor asemenea copile? Fecioare ale căror sâni abia începuseră să se formeze… Ce puteau şti ele despre viaţa Zeiţei, care era viaţa lumii?

Din nou, i se păru că un strigăt cutremurător răsună în tot Avalonul, stârnind panică pretutindeni, dar când Morgaine întrebă „Vedeţi – aţi auzit?”, ele o priviră din nou cu nemulţumire şi spuseră:

— Visezi, acum, doamnă, cu ochii larg deschişi?

Iar Morgaine îşi dădu seama că strigătul amar de groază şi durere nu era un sunet propriu-zis. Spuse:

— Voi merge la ea…

— Dar nu poţi face asta… începu una dintre fete, pe urmă se retrase, cu gura deschisă, înţelegând pe deplin cine era Morgaine, şi îşi plecă fruntea.

Raven stătea pe pat, cu părul lung răvăşit şi cu privirea sălbatică, cuprinsă de teroare. Pentru o clipă, Morgaine crezu că, într-adevăr, mintea ei avusese vreun vis urât, că Raven păşise în lumea viselor…

Dar îşi scutură capul şi pe urmă fu trează ca lumina zilei şi cu mintea limpede. Respiră adânc şi Morgaine înţelese că se chinuia să vorbească, să depăşească anii de tăcere; acum parcă vocea nu o asculta. În cele din urmă, tremurând din tot corpul, spuse:

— Am văzut… am văzut… trădare, Morgaine, în chiar sfintele locuri ale Avalonului… nu i-am putut vedea chipul, dar am văzut în mâna lui marea sabie Excalibur…

Morgaine întinse o mână, liniştind-o. Spuse:

— Vom privi în oglindă, când răsare soarele. Nu te obosi să vorbeşti, draga mea.

Raven tremura încă, Morgaine îşi aşeză mâna ferm peste a ei şi, la lumina pâlpâitoare a torţei, văzu că mâna îi era ridată şi cu petele negre ale vârstei, că degetele erau ca nişte frânghii răsucite în jurul unor oase înguste, fine. „Suntem bătrâne”, gândi ea, „amândouă, care am venit aici fecioare, în slujba lui Viviane… O, Zeiţă, anii care trec…”

— Dar acum trebuie să vorbesc, şopti Raven, am tăcut prea mult… am păstrat tăcerea şi când m-am temut că asta se va întâmpla… ascultă tunetele şi ploaia… vine o furtună, o furtună care se va abate asupra Avalonului şi îl va mătura în puhoaie… şi întunecime peste pământ…

— Linişteşte-te, draga mea! Stai liniştită, şopti Morgaine, şi o cuprinse în braţe pe femeia care tremura, întrebându-se dacă mintea i se închisese, dacă toate acestea nu erau decât o iluzie, un delir… nu se auzea niciun tunet, nicio ploaie afară, luna strălucea orbitoare peste Avalon, iar livezile erau albe de flori, în lumina lunii.

— Nu fii speriată, voi rămâne cu tine, iar dimineaţa vom privi

în oglindă şi vom vedea dacă toate acestea sunt reale.

Raven zâmbi; un zâmbet trist. Luă torţa lui Morgaine şi o scoase afară; în întuneric, Morgaine putu să vadă, printre vălătuci, pâlpâirea neaşteptată a unui fulger, în depărtare. Linişte; şi pe urmă, foarte departe, un tunet gros.

— Nu visez, Morgaine. Va veni furtuna şi mă tem. Tu ai mai mult curaj decât mine. Tu ai trăit în lume şi ai cunoscut adevăratele suferinţe, nu vise… Dar acum, poate, trebuie să merg mai departe şi să rup tăcerea şi mai mult… Mă tem…

Morgaine se întinse lângă ea, trăgând cuvertura lui Raven peste amândouă şi o luă în braţe. În timp ce stătea liniştită, ascultând respiraţia celeilalte femei, îşi aminti noaptea când o adusese pe Nimue acolo şi cum Raven venise în întâmpinarea lor, urându-i bun venit în Avalon… „De ce mi se pare acum că din toată dragostea pe care am cunoscut-o, aceea este cea mai adevărată?…” Dar o ţinea pe Raven cu blândeţe, cu capul pe umărul ei, mângâind-o.

După mult timp, se auzi o bubuitură puternică de tunet, care le sperie, iar Raven şopti:

— Vezi?

— Linişteşte-te, draga mea, e doar o furtună. Şi în timp ce vorbea, ploaia începu să cadă, răpăind, aducând un vânt rece în cameră, înecând cuvintele.

Morgaine stătea tăcută, cu degetele îngemănate cu ale lui Raven, şi gândea: „E doar o furtună”, dar spaima lui Raven i se transmisese şi începu să tremure şi ea.

O furtună care va prăbuşi cerul şi va lovi în Camelot şi va spulbera anii de pace pe care Arthur îi adusese în această ţară…

Încercă să-şi invoce Viziunea, dar tunetele parcă îi înecau gândurile; nu putea decât să stea lângă Raven, repetându-şi, iar şi iar: „E doar o furtună, o furtună, ploaie şi vânt şi tunete, nu e mânia Zeiţei…”

După mult timp, furtuna se domoli, iar ea se trezi într-o lume proaspătă, cu cerul palid şi senin, cu apa strălucind pe fiecare frunză şi curgând de pe fiecare fir de iarbă, de parcă lumea ar fi fost vârâtă în apă.

Dacă furtunile prezise de Raven aveau să se abată cu adevărat asupra Camelotului, lumea ar rămâne, totuşi, frumoasă când s-ar deştepta? Pe undeva, credea că nu. Raven se trezi şi o privi, cu ochii mari de spaimă. Morgaine spuse,

calmă şi practică, aşa cum era întotdeauna:

— Vom merge de îndată la Niniane, pe urmă la oglindă, înainte de răsăritul soarelui. Dacă mânia Zeiţei va coborî asupra noastră, trebuie să ştim de ce.

Raven îşi dădu consimţământul tăcut, dar când erau îmbrăcate şi pe cale să iasă din casă, atinse mâna lui Morgaine:

— Du-te la Niniane, şopti, luptându-se din greu să-şi facă glasul nefolosit să o asculte. Eu o voi aduce… pe Nimue. Şi ea e părtaşă la asta…

Pentru o clipă, Morgaine se sperie, gata-gata să se opună; pe urmă, aruncând o privire către cerul care pălea către răsărit, plecă. S-ar putea ca Raven să fi văzut, în visul rău al profeţiei, motivul pentru care Nimue fusese adusă aici şi ţinută în izolare.

Amintindu-şi ziua când Viviane îi spusese despre misiunea ei, ea se gândi: „Biata fată!” Dar era voinţa Zeiţei, ei erau cu toţii în mâinile ei. În timp ce păşea liniştită şi singură prin livada udă, Morgaine văzu că nimic nu era atât de calm şi de frumos, până la urmă… Vântul distrusese florile, iar livada era acoperită de nămeţi albi, ca zăpada; în toamna asta vor fi puţine fructe.

„Putem semăna şi ara pământul. Dar numai prin graţia ei fructele ajung să se coacă… Atunci de ce îmi fac griji? Va fi aşa cum vrea ea…”

Niniane, trezit din somn, o privi de parcă ar fi fost nebună. „Nu e o preoteasă adevărată”, gândi Morgaine; Merlin a spus adevărul – fusese aleasă doar pentru că era ruda lui Taliesin. „A venit poate vremea să nu ne mai prefacem că ea este Doamna Avalonului şi să-mi iau locul cuvenit.” Nu voia s-o jignească pe Niniane sau să pară avidă de putere şi să o dea jos pe mai tânăra femeie, cunoscuse destulă putere… dar nicio preoteasă adevărată, aleasă de Zeiţă, nu ar fi putut să doarmă în timpul ţipătului lui Raven. Dar, cumva, această femeie din faţa ei trecuse prin ordaliile care duc la numirea ca preoteasă; Zeiţa nu o respinsese. Ce avea de gând Zeiţa cu ea?

— Îţi spun, Niniane, am văzut, la fel şi Raven… trebuie să privim în oglindă, înainte de răsăritul soarelui!

— Nu mă prea încred nici în asemenea lucruri, spuse fata calmă. Ceea ce trebuie să vină, va veni cu siguranţă… Dar dacă vrei tu, Morgaine, voi merge cu tine…

Tăcute, ca nişte pete întunecate în lumea albă şi translucidă, înaintară spre oglinda de sub Fântâna Sacră. Şi, în timp ce

mergeau, Morgaine zări, ca o umbră în colţul ochilor, silueta înaltă şi tăcută a lui Raven, învăluită, şi pe Nimue, ca o umbră palidă, înfloritoare ca o dimineaţă.

Morgaine fu izbită de frumuseţea fetei, nici măcar Guinevere, în floarea vârstei, nu fusese atât de frumoasă. Simţi un junghi sălbatic de gelozie pură şi de disperare. „Eu nu am avut un asemenea dar de la Zeiţă, în schimbul a tot ce a trebuit să sacrific…”

Niniane spuse:

— Nimue este fecioară. Ea trebuie să se uite în oglindă.

Cele patru siluete întunecate erau reflectate pe luciul eleşteului, sub palida reflectare a cerului, unde câteva fâşii rozalii începeau să vestească răsăritul soarelui. Nimue se apropie de marginea eleşteului, despărţindu-şi părul lung şi negru cu ambele mâini, iar Morgaine văzu cu ochii minţii suprafaţa unui bol de argint şi chipul neclintit, hipnotic, al lui Viviane…

Cu o voce scăzută, întrebătoare, Nimue spuse:

— Ce ai vrea să văd, mamă?

Morgaine aşteptă ca Raven să vorbească, dar era numai tăcere. Aşadar, în cele din urmă, spuse:

— A fost călcat Avalonul şi a căzut victimă a trădării? Ce s-a întâmplat cu Sfânta Regalitate?

Linişte. Doar câteva păsări ciripiră încet, în copaci, şi sunetul domol al apei se undui, curgând prin canalul care ieşea din Fântână, pentru a forma acest iaz liniştit. Mai jos, pe versanţi, Morgaine văzu nămeţii albi ai livezilor distruse şi, mult deasupra, conturul palid al cercului de pietre din vârful Tor-ului.

Linişte.

În cele din urmă, Nimue se mişcă şi şopti:

— Nu-i pot vedea chipul…

Şi apa eleşteului se undui şi lui Morgaine i se păru că vede un trup cocoşat, înaintând încet şi cu dificultate… camera în care stătuse tăcută în ziua aceea, în urma lui Viviane, când Taliesin a aşezat sabia Excalibur în mâna lui Arthur, şi i-a auzit vocea oprindu-l…

— Nu… să atingi Sfânta Regalitate nepregătit înseamnă moarte… Pentru o clipă, Morgaine auzi vocea lui Taliesin, nu pe cea a lui Nimue… dar el avea dreptul, el era Merlin al Britaniei şi luă din ascunzătoare suliţa şi cupa şi talgerul şi, ascunzând

lucrurile sfinte sub mantie, ieşi şi trecu lacul, către locul în care Excalibur strălucea în întuneric… Sfânta Regalitate se reunise acum.

— Merlin! murmură Niniane cu voce tare. Dar de ce?

Morgaine ştia că avea chipul împietrit şi spuse:

— Cândva, mi-a vorbit despre asta. Mi-a spus că Avalonul e acum în afara lumii şi că lucrurile sfinte trebuie să se afle în lume, în slujba omului şi a Zeilor, orice nume le-ar da oamenii…

— Le vor profana, spuse Nimue cu înflăcărare şi le vor pune în slujba acelui Zeu care va alunga toţi ceilalţi Zei…

În liniştea aceea, Morgaine auzi cântecul călugărilor. Pe urmă lumina soarelui atinse oglinda şi o transformă toată într-o vâlvătaie care îi cuprinse capul şi ochii, arzând, izbucnind şi, în strălucirea soarelui care răsărea, parcă toată lumea ardea în lumina unei cruci. Închise ochii, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Lasă-le, Morgaine, şopti Raven, Zeiţa va avea cu siguranţă grijă de lucrurile ei…

Din nou, Morgaine auzi cântecul călugărilor – Kyrie eleison, Christe eleison… Doamne, ai milă, Hristoase ai milă… Sfintele Regalităţi erau doar nişte semne, cu siguranţă Zeiţa lăsase să li se întâmple asta ca semn că Avalonul nu mai avea nevoie de aceste lucruri, că puteau să meargă în lume şi să fie în slujba oamenilor…

Crucea aprinsă ardea încă în faţa ochilor lui Morgaine; şi-i acoperi şi se întoarse de la lumină.

— Nici chiar eu nu pot anula jurământul lui Merlin. A făcut un mare legământ, acum l-a încălcat şi viaţa îi este confiscată. Dar înainte de a mă ocupa de trădător, trebuie să mă ocup de trădare. Însemnele Regalităţii trebuie să se întoarcă în Avalon, chiar dacă va trebui să le aduc aici cu propriile mele mâini. Voi merge la Camelot în zori. Şi, dintr-odată, îşi văzu planul desăvârşit, când Nimue şopti:

— Trebuie să merg şi eu acolo? Trebuie s-o răzbun eu pe Zeiţă?

Ea, Morgaine, se va ocupa de Sfintele Regalităţi. Îi fuseseră încredinţate şi, dacă şi-ar fi luat locul cuvenit aici, în loc să-şi petreacă timpul suferind şi gândindu-se la propria ei linişte, acest lucru nu ar fi ajuns să se petreacă niciodată. Dar Nimue trebuia să fie instrumentul prin care trădătorul îşi va primi pedeapsa. Dintre toţi cei care locuiau în Avalon, Kevin nu o

văzuse niciodată pe cea care locuia în izolare şi tăcere. Şi, aşa cum se întâmpla întotdeauna când Zeiţa aducea pedepse, va trebui ca Merlin să fie dus la pierzanie de propriile sale fortăreţe nepăzite.

Încleştându-şi pumnii, Morgaine spuse răspicat… cum se înmuiase vreodată în faţa acelui trădător?…

— Trebuie să mergi la Camelot, Nimue. Eşti verişoara reginei Guinevere şi fiica lui Lancelot. O vei ruga să te lasă să locuieşti printre doamnele ei şi să ţină secret şi faţă de regele Arthur că ai locuit vreodată în Avalon. Prefă-te, chiar, dacă trebuie, că ai devenit creştină. Şi acolo îl vei cunoaşte pe Merlin. Are o mare slăbiciune. Crede că femeile îl evită fiindcă este urât şi şchiop. Şi faţă de femeia care nu-i arată teamă sau repulsie, faţă de acea femeie care îi arată din nou bărbăţia la care râvneşte şi pentru care se teme, va face totul, şi-ar da chiar şi viaţa… Nimue, spuse Morgaine privind drept în ochii înspăimântaţi ai fetei, îl vei aduce în patul tău. Îl vei lega de tine cu vrăji care îl vor face sclavul tău, trup şi suflet.

— Şi pe urmă, întrebă Nimue tremurând, ce se va întâmpla? Trebuie să-l ucid?

Morgaine dădu să vorbească, dar Niniane i-o luă înainte.

— Moartea pe care i-ai putea-o da tu ar fi mult prea rapidă pentru un asemenea trădător. Va trebui să-l aduci, vrăjit, la Avalon, Nimue. Şi acolo va muri de moartea unui trădător, în crângul de stejari.

Tremurând, Morgaine ştia ce moarte îl aştepta – să fie jupuit, apoi vârât de viu în despicătura stejarului, şi deschizătura astupată cu chirpici, lăsând doar atâta loc cât să nu i se taie respiraţia, ca să nu moară prea repede… îşi plecă fruntea, încercând să-şi ascundă tremurul. Soarele orbitor dispăru de pe luciul apei; cerul era picurat cu norii palizi ai zorilor. Niniane spuse:

— Treaba noastră aici s-a terminat. Vino, mamă – dar Morgaine se eliberă:

— Nu s-a terminat, trebuie să merg şi eu la Camelot. Trebuie să ştiu ce întrebuinţare a dat trădătorul Sfintei Regalităţi.

Oftă, sperase că nu va mai părăsi niciodată tărâmurile Avalonului, dar nu era nimeni altcineva care să facă ceea ce trebuia făcut. Raven îşi întinse mâna. Tremura atât de îngrozitor încât Morgaine se temu că va cădea; iar acum, ea şoptea, cu

glasul ei sfârşit, doar un sâsâit îndepărtat care şuiera ca vântul printre crengile moarte:

— Şi eu trebuie să merg… destinul meu e să nu rămân acolo unde s-au aflat toţi cei dinaintea mea, în ţara vrăjită… Merg cu tine, Morgaine.

— Nu, nu, Raven, protestă Morgaine. Tu nu!

Raven nu pusese niciodată piciorul în afara Avalonului, în cincizeci de ani… cu siguranţă nu ar putea supravieţui călătoriei! Dar nimic din ceea ce putea ea să spună nu clinti hotărârea lui Raven; tremurând de groază, era înverşunată: îşi văzuse destinul şi trebuia să meargă cu Morgaine, cu orice preţ.

— Dar nu voi merge, ca Niniane, cu pompa veşmintelor unei preotese, în lectica Avalonului, călătorind cu onoruri spre Camelot, spuse Morgaine cu convingere. Mă duc deghizată într-o ţărancă bătrână, aşa cum a călătorit atât de des Viviane, în vremurile de demult.

Dar Raven clătină din cap şi spuse:

— Pe orice drum vei putea călători tu, Morgaine, voi putea şi eu.

Ea încă simţea o spaimă de moarte – nu pentru ea însăşi, ci pentru Raven. Dar spuse:

— Aşa să fie.

Şi se pregătiră de călătorie. Şi, mai târziu în acea zi, porniră pe căi secrete, afară din Avalon – Nimue, călătorind ca verişoară a reginei, pe drumurile principale, iar Morgaine şi Raven, înveşmântate în haine modeste de cerşetoare, pe căi dosnice şi drumuri lăturalnice, croindu-şi drum pe jos, către Camelot.

Raven era mai puternică decât crezuse Morgaine; în timp ce îşi urmau drumul, zi de zi, în ritm încet, se părea că ea era cea mai puternică. Cerşiră bucăţi de carne la uşile fermelor, furară un pic de pâine lăsată pentru câine în spatele unei gospodării, dormiră o dată într-o casă părăsită şi, într-o noapte, într-o căpiţă de fân. Şi, în acea ultimă noapte, pentru prima dată în călătoria lor tăcută, Raven vorbi.

— Morgaine, spuse ea când stăteau culcate una lângă cealaltă, învelite cu mantia ei, în umbra fânului, mâine este Pastele la Camelot şi trebuie să ajungem acolo până în zori.

Morgaine ar fi întrebat de ce, dar ştia că Raven nu îi putea da alt răspuns decât că văzuse că acesta e destinul lor.

— Nu e mai mult de o oră de mers de aici.

— Am fi putut să continuăm să mergem şi să dormim în preajma Camelotului, dacă mi-ai fi spus asta mai înainte, Raven.

— Nu am putut, şopti Raven, mi-a fost teamă. Iar Morgaine ştiu că cealaltă femeie plângea în întuneric. Mi-e atât de teamă, Morgaine, atât de teamă!

Morgaine o repezi:

— Ţi-am spus că trebuia să rămâi în Avalon!

— Dar trebuia să fac lucrarea Zeiţei, şopti Raven. În toţi aceşti ani am locuit la adăpostul Avalonului, iar acum Ceridwen, Mama noastră, este cea care îmi cere totul în schimb pentru acel adăpost şi acea siguranţă pe care am avut-o de la ea… Dar mi-e teamă, atât de teamă. Morgaine, strânge-mă, strânge-mă, sunt atât de speriată…

Morgaine o trase aproape şi o sărută, legănând-o ca pe un copil. Pe urmă, de parcă ar fi intrat împreună într-o imensă tăcere, o ţinu pe Raven în braţe, atingând-o, mângâind-o, cu trupurile lipindu-se într-un fel de frenezie. Niciuna nu vorbi, dar Morgaine simţi cum lumea tremură într-un ritm straniu şi sacramental în jurul lor, fără nicio lumină, doar bezna părţii întunecate a lunii – femeie lângă femeie, într-o afirmare a vieţii în umbra morţii. Aşa cum fecioara şi bărbatul proclamau viaţa în lumina lunii de primăvară şi a focurilor de Beltane, în izbucnirea de primăvară şi în împreunarea care lui îi aducea moarte pe câmp iar ei moarte prin naşterea unui copil, tot aşa, în umbra şi întunericul zeului sacrificat, sub luna neagră, preotesele Avalonului, împreună, chemau viaţa Zeiţei şi în acea linişte ea le răspundea… în cele din urmă rămaseră liniştite, una în braţele celeilalte, iar plânsul lui Raven se linişti, în sfârşit. Zăcea parcă moartă, iar Morgaine, simţindu-şi bătăile inimii încetinind, gândi: „Trebuie să o las să meargă chiar şi în umbra morţii, dacă aceasta este voinţa Zeiţei…” Şi nu putu nici măcar să plângă.

Nimeni nu observă cele două ţărănci care nu mai erau tinere, în agitaţia şi tumultul de la porţile Camelotului. Morgaine era obişnuită cu asta; Raven, care trăise atât de mult în izolare, chiar şi în liniştitul Avalon, se albi ca varul şi încercă să se ascundă sub şalul de cerşetoare. Morgaine rămase şi ea acoperită – erau unii care ar recunoaşte-o pe doamna Morgaine, chiar şi cu părul brăzdat de şuviţe albe şi cu veşmintele unei ţărănci.

Un neguţător de vite care trecea prin curte trăgând după el

un viţel se ciocni de Raven şi aproape o doborî, acoperind-o apoi cu sudalme, când ea îl privi cu dispreţ. Morgaine spuse repede:

— Sora mea este surdă şi mută.

Expresia de pe chipul omului se schimbă.

— O, sărăcuţa – uite, urcaţi-vă pe acolo, le dau tuturor o cină bună la capătul de jos al sălii regale. Puteţi să vă furişaţi pe uşa aceea şi să-i priviţi când intră. Regele a plănuit un lucru mare pentru astăzi, în sală, cu unul dintre preoţi. Să fiţi din regiunea de mijloc, de nu ştiţi treburile astea? Ei, bine, toată lumea de pe aici ştie că acesta îi e obiceiul – nu se aşază niciodată la marile sale ospeţe dacă nu se pregăteşte vreo mare minune şi am auzit că astăzi va fi ceva cu adevărat extraordinar.

„Nu mă îndoiesc”, gândi Morgaine cu dispreţ, dar îi mulţumi omului în dialectul aspru, de la ţară, pe care îl mai folosise, şi o conduse pe Raven către sala de jos, care se umplea cu repeziciune – generozitatea regelui Arthur în zilele de sărbătoare era binecunoscută şi acesta era cea mai bună cină pe care mulţi oameni o avuseseră în tot anul. În aer era miros de carne la frigare şi majoritatea oamenilor care se îmbrânceau în jurul ei comentau cu lăcomie despre asta. Dar lui Morgaine îi provocă doar greaţă şi, după ce aruncă o privire spre faţa albă şi îngrozită a lui Raven, hotărî să se retragă.

„Nu ar fi trebuit să vină. Eu am fost cea care nu a reuşit să vadă pericolul în care se afla Sfânta Regalitate; eu am fost cea care nu a reuşit să vadă că Merlin era un trădător. Şi, când am să termin de făcut ceea ce trebuie făcut, cum voi reuşi să ajung la Avalon, cu Raven în starea asta?

Găsi un colţ unde nu vor fi observate, dar de unde puteau vedea destul de bine ce se întâmpla. La capătul mai înalt al sălii se afla imensa masă ceremonială, Masa Rotundă, care era deja aproape legendară în ţară, cu un podium mare pentru rege şi regină şi cu numele scrise ale companionilor deasupra locurilor lor obişnuite. Stindarde strălucitoare atârnau pe pereţi. Şi, după anii petrecuţi în austeritatea Avalonului, lui Morgaine toate acestea i se păreau stridente.

După mult timp, se porni o agitaţie şi pe urmă răsună sunetul trompetelor şi prin mulţimea care se îmbrâncea, se auzi un murmur. Morgaine gândi: „Va fi ciudat să văd curtea de afară, după ce am fost parte din ea atâta timp!”

Cai deschidea uşile imense ale sălii, iar Morgaine se făcu

mică. Cai ar recunoaşte-o, orice veşminte ar purta! Dar de ce s-ar uita măcar în direcţia aceea?

Câţi ani petrecuse, hoinărind în linişte prin Avalon? Habar nu avea. Dar Arthur părea şi mai înalt, mai maiestuos, cu părul atât de deschis la culoare încât nimeni nu ar fi putut spune dacă erau fire argintii prin buclele lui pieptănate cu grijă. Guinevere şi ea, deşi sânii i se lăsaseră sub rochia elaborată, se ţinea dreaptă şi părea suplă ca întotdeauna.

— Uite ce tânără arată regina, murmură una dintre vecinele lui Morgaine, deşi Arthur s-a căsătorit cu ea în anul în care l-am născut pe primul meu fiu şi, uită-te la mine.

Morgaine aruncă o privire către cea care vorbea, aplecată şi ştirbă, încovoiată ca o frunte plecată. Am auzit că acea soră vrăjitoare a regelui, Morgaine a Zânelor, le-a făcut amândurora vrăji să-şi păstreze tinereţea…

— Cu sau fără vrăji, bombăni acru o altă cotoroanţă ştirbă, dacă Guinevere ar fi trebuit să cureţe grajdul de bălegar de dimineaţa până seara şi să nască un copil în fiecare an şi să-l alăpteze în momente bune şi în momente grele, nu ar fi mai rămas nimic din frumuseţea aceea, fie ea binecuvântată! Lucrurile sunt aşa cum sunt, dar aş dori ca un preot să-mi spună şi mie de ce ea are tot ce e bun în viaţă iar eu primesc toată sărăcia?

— Nu mai cârcoti, spuse prima femeie, astăzi vei avea burta plină şi vei vedea toţi cavalerii şi toate doamnele şi ştii cum spuneau vechii druizi de ce sunt lucrurile aşa cum sunt. Regina Guinevere de colo, de sus, primeşte rochii frumoase şi podoabe şi treburi de regină, fiindcă a făcut bine în ultimele sale vieţi, iar cele ca tine şi ca mine sunt urâte fiindcă noi am fost ignorante, iar într-o zi, dacă luăm aminte la ce facem în viaţa aceasta, va fi şi pentru noi o soartă mai bună.

— O, da, bodogăni bătrâna, preoţii şi druizii sunt cu toţii la fel. Druidul spune asta, iar preotul spune că, dacă ne facem datoria în viaţa aceasta, vom merge cu toţii în Rai şi vom trăi cu Iisus şi vom mânca alături de el şi nu ne vom mai întoarce niciodată în această lume rea! În final, toate sfârşesc prin a fi la fel – unii sunt născuţi în mizerie şi vor muri în mizerie, iar alţii au totul după placul inimii!

— Dar nu e nici pe departe atât de fericită, am auzit! spuse o alta din grupul femeilor adunate laolaltă. Căci, oricât s-a

desträbălat, n-a avut nici măcar un singur copil, iar eu am un băiat bun care lucrează cu mine la fermă şi o fiică măritată cu bărbatul de la ferma vecină şi o alta care e servitoare la călugăriţele din Glastonbury. Iar regina Guinevere a trebuit să-l înfieze, ca moştenitor al lui Arthur, pe sir Galahad, care este fiul lui Lancelot şi al verişoarei ei, Elaine!

— O, da, asta ţi se spune, zise o a patra femeie, dar ştii şi tu ca şi mine că, atunci când regina Guinevere a lipsit de la curte, în cel de-al şaselea sau al şaptelea an al acestei domnii… Soţia fratelui meu vitreg a fost bucătăreasă aici, la curte, şi a spus că toată lumea vorbea cum că regina şi-a petrecut nopţile în patul altui bărbat decât soţul ei…

— Taci din gură, bătrână bârfitoare, spuse prima femeie. Să te audă numai vreun şambelan că spui asta în gura mare şi o să-ţi tragă o chelfăneală! Eu zic că Galahad e un cavaler bun şi va fi un rege bun, trăiască regele Arthur! Şi cui îi pasă cine e mama lui? Eu mă gândesc că e vreun bastard al lui Arthur – e blond, ca el. Şi uitaţi-vă acolo, la sir Mordred, toată lumea ştie că e fiul bastard al lui Arthur, cu o târfă sau alta.

— Eu am auzit mai rău de-atât, spuse una dintre femei. Am auzit că Mordred e fiul uneia dintre vrăjitoarele zâne şi Arthur l-a luat la curte ca zălog pentru sufletul lui, ca să trăiască o sută de ani – veţi vedea, nu va îmbătrâni. Uitaţi-vă numai la Arthur, trebuie să aibă mai mult de cincizeci de ani şi arată ca un bărbat de treizeci!

O altă bătrână rosti o obscenitate grosolană.

— Ce îmi pasă mie de toate astea? Dacă diavolul ar lucra aşa, l-ar fi putut face pe Mordred să fie întruchiparea lui Arthur, ca toată lumea să-l accepte ca fiu al său! Mama lui Arthur era din vechiul sânge al Avalonului – nu aţi văzut-o niciodată pe doamna Morgaine? Şi ea era brunetă, iar Lancelot, care e vărul ei, era la fel… Mai degrabă cred ce s-a spus înainte, că Mordred e fiul nelegitim al lui Lancelot cu doamna Morgaine! Trebuie doar să vă uitaţi la ei – şi la doamna Morgaine, destul de drăguţă în felul ei, aşa micuţă şi brunetă cum era.

— Morgaine nu e printre doamne, remarcă una dintre femei, iar cea care cunoscuse o bucătăreasă de la curte spuse autoritar:

— Păi, s-a certat cu Arthur şi a plecat în ţara zânelor, dar toată lumea ştie asta. În Noaptea Tuturor Sfinţilor zboară în jurul

castelului pe o ramură de alun şi oricine o vede va fi lovit de orbire.

Morgaine îşi îngropă faţa în mantia ei jerpelită, ca să-şi înăbuşe un chicotit. Auzind, Raven întoarse către ea o faţă indignată, dar Morgaine clătină din cap: trebuia să păstreze tăcerea şi să nu fie observate.

Cavalerii se aşezară la locurile obişnuite. În timp ce se aşeză la locul său, Lancelot îşi ridică ochii şi aruncă o privire de jur-împrejurul sălii şi, pentru o clipă, lui Morgaine i se păru că o văzuse acolo afară, unde stătea, că ochii lor se întâlniră – tremurând, îşi plecă capul. La ambele capete ale sălii se mişcau şambelani, turnând vin companionilor şi doamnelor, turnând bere neagră, bună, din carafe mari, în rândul ţăranilor adunaţi la capătul inferior. Morgaine întinse cupa ei şi a lui Raven, iar când aceasta refuză, spuse cu o şoaptă răguşită:

— Bea! Arăţi ca moartea şi trebuie să fii destul de puternică pentru orice va urma.

Raven duse cupa de lemn la buze şi sorbi, dar abia putea înghiţi. Femeia care spusese că doamna Morgaine era destul de drăguţă în felul ei întrebă:

— Se simte rău sora ta?

Morgaine spuse:

— E speriată, nu a mai văzut niciodată curtea regală.

— Frumoşi, nu-i aşa, domnii şi doamnele? Ce spectacol! Şi în curând vom primi o masă bună. Hei, nu aude?

— Nu e surdă, dar e grea de cap, spuse din nou Morgaine. Cred că s-ar putea să înţeleagă puţin din ceea ce îi spun eu, dar nu înţelege pe nimeni altcineva.

— Acum că ai pomenit de asta, chiar că pare îngustă la minte, spuse cealaltă femeie şi o mângâie pe Raven pe cap, ca pe un câine. Mereu a fost aşa? Ce păcat, iar tu trebuie să ai grijă de ea. Eşti o femeie bună. Uneori, când copiii sunt aşa, părinţii îi leagă de un copac ca pe un câine de pripas, iar tu, uite, o aduci la curte şi toate astea. Uită-te la preotul în veşminte de aur! Este episcopul Patricius, se spune că a alungat toţi şerpii din ţara lui… gândeşte-te! Crezu că i-a alungat cu beţe?

— E un fel de a spune că a alungat toţi druizii li se spune şerpi ai înţelepciunii, zise Morgaine.

— De unde naiba ştii tu aşa ceva? râse cealaltă. Am auzit sigur că erau şerpi şi, oricum, toţi acei oameni înţelepţi, druizi şi

preoţi, se ţin laolaltă, nu s-ar certa!

— Foarte posibil, spuse Morgaine, vrând să nu mai atragă atenţia asupra sa, cu ochii îndreptându-se către episcopul Patricius. În spatele lui era cineva îmbrăcat cu haine de călugăr – un cocoşat, adus de spate care se mişca greu – dar ce făcea Merlin în suita episcopului?

— Ce-o să se întâmple? Credeam că şi-au ascultat predica dimineaţa, în capelă, toţi domnii şi doamnele…

— Am auzit că, spuse una dintre femei, fiindcă în capelă încap atât de puţini, astăzi se va ţine aici o slujbă specială pentru toţi oamenii, înainte de masă… vezi oamenii episcopului cum aduc înăuntru altarul acela îmbrăcat în alb şi toate celea?

— Sst… ascultă!

Morgaine avu impresia că va înnebuni de furie şi disperare. Aveau de gând să profaneze Sfânta Regalitate dincolo de orice şansă de curăţire, folosind-o pentru a face o slujbă creştină?

— Apropiaţi-vă, voi toţi, ceru preotul, dându-le binecuvântarea, căci astăzi vechea rânduială a făcut loc celei noi. Hristos a triumfat asupra tuturor zeilor vechi şi închipuiţi, care acum vor sluji numelui lui. Căci adevăratul Hristos a spus lumii Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Şi a mai spus: Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine, căci nu există alt nume sub Ceruri care vă poate mântui. Şi prin acest semn, aşadar, toate acele lucruri care cândva au fost dedicate falşilor Zei înainte ca omenirea să cunoască adevărul vor fi acum dedicate lui Hristos şi înnoite în slujba adevăratului Dumnezeu…

— Dar Morgaine nu mai auzea; dintr-odată, ştiu ce plănuiau să facă… „Nu! Am jurat Zeiţei! Nu trebuie să permit această blasfemie! Se întoarse şi atinse braţul lui Raven; chiar şi aici, în mijlocul sălii pline de oameni, erau deschise una alteia. Vor folosi Sfânta Regalitate a Zeiţei pentru a invoca Prezenţa… care e Una… dar o vor face în numele îngust al lui Hristos care numeşte demoni toţi Zeii, dacă nu îi invocă numele!”

Cupa pe care o folosesc la slujbă este invocarea apei, aşa cum talgerul unde îşi aşază prescura este talgerul sfânt al elementului pământ. Acum, folosind obiectele străvechi ale Zeiţei, îşi invocă propriul Zeu îngust; deşi, în loc de apa pură a pământului sfânt, care izvorăşte din izvorul cristalin al Zeiţei, ei i-au pângărit potirul cu vin! În cupa Zeiţei, o, Mamă, se află cazanul lui Ceridwen, din care toţi oamenii sunt hrăniţi şi de

unde cu toţii primesc toate lucrurile bune din această lume. „Aţi invocat Zeiţa, preoţi îndărătnici, dar o veţi înfrunta dacă vi se va arăta?” Morgaine îşi împreună mâinile în cea mai fierbinte invocare din viaţa ei. „Eu sunt preoteasa, o, Mamă! Foloseşte-mă, te rog, după voinţa ta!” Simţi cum puterea îi cuprinde trupul de sus în jos, se simţi mai înaltă, mai înaltă, asemenea puterii care îi inunda trupul şi sufletul şi o umplea; nu mai era conştientă de mâinile lui Raven care o susţineau, umplând-o ca pe un potir cu vinul sacru al prezenţei sfinte…

Înaintă şi îl văzu pe Patricius, năucit, retrăgându-se dinaintea ei. Nu avea teamă şi, deşi ştia că a atinge Sfânta Regalitate nepregătit însemna moarte – cum oare, se întrebă într-un colţ îndepărtat al minţii, reuşise Kevin să îl pregătească pe episcop? Trădase şi el acel secret? Ea ştia cu siguranţă că toată viaţa ei fusese o pregătire a momentului în care, fiind Zeiţa însăşi, va ridica, în mâinile ei, cupa.

Mai târziu, a auzit Morgaine, unii au spus că au văzul Sfântul Graal purtat în jurul camerei de o femeie înveşmântată într-un alb strălucitor; alţii au spus că au auzit un vânt puternic umplând sala şi sunetul mai multor harpe. Morgaine ştia doar că a ridicat cupa în mâini şi a văzut cum străluceşte ca o imensă nestemată sclipitoare, o inimă de rubin, vie, pulsând în mâinile ei… înaintă către episcop, iar el căzu în genunchi în faţa ei, în timp ce ea şoptea:

— Bea, aceasta e Prezenţa Sfântă…

El bău şi ea se întrebă în grabă ce anume văzuse, dar pe urmă el se prăbuşi, în timp ce ea înainta, sau cupa însăşi se mişcase, ducând-o cu ea… nu-şi putea da seama. Auzi un sunet ca şi când multe aripi se precipitau în faţa ei şi simţi o dulceaţă care nu era nici tămâie, nici parfum…

Potirul, au spus unii mai târziu, era invizibil, alţii au spus că strălucea ca o stea imensă care orbea toţi ochii care o priveau… Fiecare om din sală îşi găsi farfuria umplută cu ceea ce îi plăcea mai mult să mănânce… iar şi iar a auzit acea poveste mai târziu şi, prin acel semn, ea ştiu că ceea ce purtase era cazanul lui Ceridwen. Dar pentru celelalte poveşti nu a avut nicio explicaţie şi nici nu avea nevoie de vreuna. Ea era Zeiţa, va face aşa cum voia…

În timp ce păşea în faţa lui Lancelot, Morgaine îl auzi şoptind, cu teamă:

— Tu eşti, Mamă? Sau visez?…

Şi îi duse cupa la buze, plină de o copleşitoare tandreţe; astăzi era mama lor, a tuturor. Până şi Arthur îngenunche înaintea ei, când cupa trecu repede prin faţa buzelor lui.

„Eu sunt toate câte sunt – Fecioară şi Mamă şi cea care dă viaţă şi moarte. Ignoraţi-mă şi veţi pieri voi ce chemaţi alte Nume… să ştiţi că eu sunt Una…” Dintre toţi cei aflaţi în sala mare, doar Nimue, gândi Morgaine, o recunoscuse, îşi ridicase privirea în recunoaştere uimită; da, şi Nimue fusese crescută să o cunoască pe Zeiţă, orice formă ar lua.

— Şi tu, copilă, şopti ea cu milă infinită, iar Nimue îngenunche şi bău, iar Morgaine simţi undeva în fiinţa ei o răbufnire de lăcomie şi de răzbunare şi gândi: „Da, şi asta e o parte din mine…”

Morgaine se împletici, simţi cum puterea lui Raven ţine cupa… Era, oare, Raven, alături de ea, cea care ţinea cupa? Sau era o iluzie, iar Raven era încă ghemuită în colţul ei şi o sprijinea cu un flux de putere care curgea, prin amândouă, în Zeiţa care ducea cupa?… Mai târziu, Morgaine nu ştiu niciodată dacă a dus cu adevărat potirul sau dacă şi asta a fost o parte din vraja imensă pe care o urzise pentru Zeiţă… Cu toate acestea, i se părea că ducea cupa în jurul sălii imense, că fiecare bărbat şi fiecare femeie de acolo îngenunchea şi bea, că era cuprinsă de dulceaţă şi fericire, că umbla de parcă ar fi fost purtată pe aripile acelea imense pe care doar le putea auzi… şi că chipul lui Mordred era în faţa ei.

— Nu sunt mama ta, sunt Mama Tuturor…

Galahad era palid, copleşit. Oare el o vedea ca pe cupa vieţii sau ca pe sfântul Graal al lui Iisus? Avea importanţă? Gareth, Gawaine, Lucan, Bedivere, Palomides, Cai… toţi vechii companioni şi mulţi pe care nu îi recunoştea, şi la sfârşit părea că ei umblau undeva dincolo de spaţiile lumii şi toţi cei care fuseseră vreodată printre ei, chiar şi acei care trecuseră dincolo de lumea aceasta, veniră să li se alăture în această zi, la Masa Rotundă. Ectorius, Lot, morţi de mulţi ani, la Mount Badon; tânărul Drustan, ucis într-un acces de gelozie de Marcus; Lionel; Bors; Balin şi Balan mână în mână, ca fraţii, trecură din nou porţile morţii… Toţi cei care se adunaseră vreodată în jurul acestei Mese Rotunde, trecuţi şi prezenţi, erau astăzi adunaţi aici, în acest moment de dincolo de timp şi, în cele din urmă, în

faţa ochilor înţelepţi ai lui Taliesin. Şi pe urmă Kevin îngenunche în faţa ei, cu cupa la buze…

„Chiar şi pe tine. Astăzi îi iert pe toţi… orice va veni în aceste vremuri ce încă vor urma…”

În cele din urmă, îşi duse potirul la buze şi bău: apa din Fântâna Sacră era dulce pe buzele ei şi, cu toate că acum îi vedea pe toţi ceilalţi din sală mâncând şi bând, i se părea, cumva, când muşcă o bucată de pâine, că pe buzele ei se afla cozonacul dulce cu miere pe care Igraine îl făcuse pentru ea când era copilă, la Tintagel.

Puse înapoi potirul pe altar, unde străluci ca o stea…

— Acum! Acum! Raven, Marea Magie! A fost nevoie de toată puterea tuturor druizilor să îndepărteze Avalonul din această lume, dar noi nu trebuie să facem acum atât de mult… potirul, talgerul şi suliţa trebuie să plece… trebuie să dispară din această lume pentru totdeauna, să fie în siguranţă, în Avalon, pentru a nu mai fi niciodată atinse şi profanate de niciun muritor. Nu mai trebuie să fie folosite niciodată pentru vrăjile noastre, în cercul de pietre, căci au fost întinate prin prezenţa lor pe un altar creştin. Dar nu vor mai fi niciodată profanate de preoţii unui Dumnezeu îngust, care neagă toate celelalte adevăruri…

Simţi atingerea lui Raven strângându-i mâinile şi i se păru că, dincolo de mâinile ei simţea alte mâini, nu ştia ale cui… iar în sală parcă aripile imense se închiseră pentru ultima dată, iar un vânt puternic mătură întreaga sală şi dispăru. Lumina albă a zilei pătrunse în cameră, iar altarul era pustiu şi gol şi pânza albă era şifonată şi atârna. Văzu chipul palid, îngrozit, al episcopului Patricius.

— Dumnezeu ne-a vizitat, şopti el, şi astăzi am băut vinul vieţii din Sfântul Graal…

Gawaine se clătină pe picioare.

— Dar cine a furat obiectele sfinte? ţipă el. Le-am văzut învăluite… jur că voi merge să le caut şi să le aduc înapoi la curte! Şi în această căutare voi petrece douăsprezece luni şi o zi, până ce voi înţelege mai bine decât acum…

„Bineînţeles”, gândi Morgaine, „Gawaine trebuia să fie întotdeauna primul care să se pună faţă în faţă cu necunoscutul.” Deja căzuse în plasa ei.

Galahad se ridică, palid şi strălucind de emoţie:

— Douăsprezece luni, sir Gawaine? Jur că îmi voi petrece toată viaţa, dacă e nevoie, până ce voi vedea limpede Graal-ul în faţa mea.

Arthur întinse mâna şi încercă să vorbească, dar pe toţi îi cuprinsese o febră şi ţipau, făcând jurăminte, vorbind cu toţii deodată.

„Acum nu mai există nicio altă cauză atât de dragă inimii lor”, gândi Morgaine. „Războaiele au fost câştigate, e pace în ţară. Între războaie, până şi cezarii au bunul simţ să-şi pună legiunile să construiască drumuri şi să cucerească pământuri noi. Acum, cred ei, această căutare îi va uni în vechea fervoare. Din nou sunt cavaleri ai Mesei Rotunde, dar aceasta îi va împrăştia în cele patru vânturi… în numele acelui Dumnezeu pe care vrei să-l pui mai presus de Avalon, Arthur! Zeiţa lucrează cum vrea ea…”

Mordred se ridicase şi vorbea, dar Morgaine avea acum ochi doar pentru Raven, care era căzută pe podea. De jur-împrejurul ei, bătrâne ţărănci pălăvrăgeau încă despre mâncărurile şi băuturile bune pe care le gustaseră sub vraja cazanului.

— A fost vin alb, bogat şi dulce ca mierea proaspătă şi ca strugurii… nu am mai gustat aşa ceva decât o dată, cu ani în urmă…

— Eu am avut plăcintă cu prune, umplută cu stafide şi un sos de vin roşu, bogat… nu am mai mâncat niciodată ceva atât de bun…

Dar Raven zăcea tăcută, cu o paloare de moarte, iar când se aplecă asupra ei, Morgaine ştiu ceea ce ştiuse din prima clipă când o văzuse întinsă acolo. Povara Marii Vrăji fusese peste puterile femeii îngrozite; se ţinuse tare, susţinută de Marea Magie, până ce Graal-ul luase calea Avalonului, când toată puterea i scursese pentru a o întări pe Morgaine în lucrarea Zeiţei şi pe urmă, o dată acea putere retrasă, viaţa ei dispăruse cu ea. Morgaine o strânse în braţe, cu sălbatică durere şi disperare.

„Şi pe ea am ucis-o. Cu adevărat, cu adevărat, acum am ucis ultima fiinţă pe care am avut-o spre a o iubi… Mamă, Zeiţă, de ce nu am putut fi eu? Nu mai am nimic pentru care să trăiesc, nu mai am iubire, iar Raven nu a făcut niciodată rău nimănui, niciodată, niciodată…

Morgaine o văzu pe Nimue coborând de pe jilţul său de lângă

regină, vorbind cu Merlin, cu privirea caldă şi dulce, şi punând o mână grijulie pe umărul lui.

Arthur vorbea cu Lancelot, iar pe obrajii amândurora şiroiau lacrimi; îi văzu îmbrăţişându-se şi sărutându-se, aşa cum nu mai făcuseră de când erau flăcăi. Pe urmă Arthur îl părăsi şi coborî spre partea de jos a sălii, păşind printre supuşii săi.

— E totul în ordine, oamenii mei?

Toţi îi vorbeau despre ospăţul magic, dar pe măsură ce se apropia, cineva strigă:

— Aici e o bătrână surdă şi mută, stăpâne Arthur, care a murit… emoţia a fost prea mare pentru ea.

Arthur înaintă spre locul unde Raven zăcea fără viaţă, în braţele lui Morgaine. Ea nu îşi ridică capul. O va recunoaşte, va striga, o va acuza de vrăjitorie?…

Glasul îi era blând şi familiar, dar distant. „Desigur”, gândi ea, „acum nu vorbeşte cu sora sau cu preoteasa sau cu egala lui, nu vede mai mult decât o bătrână ţărancă chircită, cu părul alb, îmbrăcată în zdrenţe.

— Sora ta, buna mea femeie? Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta la zi de sărbătoare, dar Dumnezeu a luat-o într-un moment binecuvântat, chiar în braţele propriilor lui îngeri. Vrei să o aşezăm acolo, pentru înmormântare? Va fi pusă în curtea bisericii, dacă vrei.

Femeile din jurul ei răsuflară adânc şi Morgaine ştiu că aceasta era, într-adevăr, cea mai mare generozitate pe care o putea arăta. Dar, cu şalul încă peste cap, spuse:

— Nu!

Şi apoi, ca şi cum i-ar fi fost impus, îşi ridică privirea spre ochii lui.

Se schimbaseră atât de mult, amândoi… ea era bătrână şi împovărată, iar Arthur se schimbase şi el, din tânărul Rege Cerb…

Nici atunci, şi nici altădată nu a aflat Morgaine dacă Arthur o recunoscuse. Ochii li se întâlniră pentru o clipă, pe urmă el spuse cu blândeţe:

— Atunci, vrei să o duci acasă? Fie cum vrei tu, maică. Spune-le grăjdarilor mei să îţi dea un cal… arată-le asta.

Îi puse în mână un inel. Morgaine îşi plecă creştetul strângând cu putere din ochi, ca să-şi stăpânească lacrimile, iar când îl ridică din nou, Arthur plecase.

— Haide, te ajut eu să o duci, spuse una dintre femeile din apropiere şi pe urmă o alta, şi scoaseră din sală trupul mic al lui Raven. Morgaine fu ispitită să privească înapoi, în sala Mesei Rotunde, căci ştia că nu o va mai vedea vreodată şi nu va mai pune niciodată piciorul în Camelot.

Acum treaba ei era terminată şi se va întoarce în Avalon. Dar se va întoarce singură. Acum va fi mereu singură.

10

Guinevere, privind pregătirile din sală, auzind glasul domol al episcopului Patricius spunând „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, privi la potir cu emoţii amestecate. Jumătate din fiinţa ei spunea: „Acest obiect frumos trebuie să fie dedicat, aşa cum doreşte Patricius, slujirii lui Hristos; până şi Merlin şi-a întors, în cele din urmă, faţa către cruce.” Dar cealaltă jumătate insista, aproape împotriva voinţei ei: „Nu, ar fi fost mai bine să-l distrugem, să-i topim aurul, şi din el să făurim un alt potir dedicat, din prima clipă, adevăratei slujiri a adevăratului Dumnezeu. Căci acesta aparţine Zeiţei, după cum o numesc ei, şi aceeaşi Zeiţă este acea târfă care, de la începutul veacurilor, i-a fost duşmană lui Dumnezeu… Adevărat grăiesc preoţii, răul a venit pe lume prin femeie – pe urmă fu năucită, cu siguranţă nu se poate ca toate femeile să fie rele – chiar şi Dumnezeu a ales o femeie ca să-i aducă fiul pe lume şi însuşi Hristos vorbea despre Rai discipolilor săi aleşi şi surorilor…

Una, cel puţin, trădase acea Zeiţă. Simţi cum chipul i se îndulceşte în timp ce o privea pe Nimue – fiica lui Elaine, care semăna foarte mult cu Elaine când era mică, dar era încă şi mai frumoasă, cu ceva din voioşia şi graţia unduitoare a tânărului Lancelot. Atât de frumoasă şi de dulce era Nimue, încât nu putea crede că ar putea exista ceva rău în ea, cu toate că slujise din copilărie tocmai în casa Zeiţei. Iar acum se căise, se îndepărtase de rău şi venise în Camelot, implorând să nu afle nimeni că slujise în Avalon, nici măcar episcopul Patricius. Nici măcar Arthur. „Ar fi greu, gândi Guinevere să-i refuzi lui Nimue orice.” Jurase că va păstra secretul tinerei fecioare.

Privi dincolo de Nimue, către locul unde stătea Patricius, gata să ia potirul în mâini. Şi pe urmă… pe urmă lui Guinevere i se păru că un înger imens, cu aripile căzute în umbra din spatele

siluetei strălucitoare, ridică în mâini potirul care lumină ca o uriaşă stea strălucitoare. Era roşu ca o inimă care bate, un rubin strălucitor… dar, nu, era chiar albastrul din adâncul raiului şi în aer era un miros ca al tuturor trandafirilor din toate grădinile în care intrase vreodată, în toată viaţa ei. Dintr-odată, parcă un vânt proaspăt străbătu întreaga sală şi, cu toate că se aflau la sfânta slujbă, Guinevere simţi, brusc, că poate să se ridice şi să alerge afară, pe dealuri, în imensele întinderi care aparţineau lui Dumnezeu, sub acest imens cer al tămăduirii. Ea ştia; ştia în adâncul inimii că niciodată nu se va mai teme să părăsească temniţa camerei şi a sălii; putea să se plimbe sub cerul liber şi pe dealuri fără teamă, căci, oriunde ar merge, Dumnezeu va fi cu ea. Zâmbi, neîncrezătoare, apoi se auzi râzând tare, iar fiinţa mică, întemniţată cândva înlăuntrul ei, întrebă cu mânie: „La sfânta slujbă?” Dar adevărata Guinevere spuse, râzând încă, deşi nimeni nu o auzea: „Dacă nu pot să găsesc plăcere în Dumnezeu, atunci ce este Dumnezeu pentru mine?”

Şi pe urmă, prin miresmele dulci ale bucuriei, îngerul stătea în faţa ei, iar potirul îi era la buze. Tremurând, bău, coborându-şi ochii, dar pe urmă simţi o atingere pe creştet şi îi ridică şi văzu că nu era un înger, ci o femeie acoperită cu voaluri albastre, cu ochi mari şi trişti. Nu se auzi niciun sunet, dar femeia îi spuse: „Înainte de a exista Hristos, am fost eu şi eu sunt cea care te-am făcut aşa cum eşti. De aceea, preaiubita mea fiică, uită toată ruşinea şi bucură-te, căci şi tu eşti din aceeaşi plămadă cu mine.”

Guinevere simţi că întreg trupul şi inima îi erau plămădite din bucurie pură. Nu mai fusese atât de fericită de când fusese copil. Nici în braţele lui Lancelot nu simţise acest extaz absolut. „O, de-aş fi putut să aduc această fericire iubitului meu!” Ştiu că îngerul sau prezenţa care o atinsese se îndepărtase şi ea se întristă că se retrăsese, dar bucuria vibra încă înlăuntrul ei şi îşi ridică privirea, cu dragoste, în timp ce îngerul ţinea potirul în flăcări la buzele lui Lancelot. „O, de ţi-ar putea da o parte din această bucurie, iubitul meu plin de tristeţe.”

Flăcările dogoritoare şi vântul grăbit umplură sala şi se potoliră.

Guinevere mâncă şi bău, deşi nu ştiu niciodată ce era, doar că era dulce şi gustos; şi se predă acestei desfătări. „Cu siguranţă, orice ne-a fost dat astăzi este sfânt.”

Linişte cuprinse sala; părea searbădă şi goală, în lumina palidă a amiezii, iar Gawaine se ridică, strigând. Şi, după el, Galahad.

— Jur că îmi voi petrece toată viaţa, dacă e nevoie, până ce voi vedea limpede Sfântul Graal în faţa mea.”

Părintele Patricius era parcă leşinat, iar ea îşi aminti că era bătrân; iar altarul unde fusese aşezat potirul era gol. Guinevere se ridică iute de la locul ei şi se apropie de el.

— Părinte, spuse ea, şi îi ţinu cupa cu vin la buze. El sorbi şi culoarea începu să îi revină pe faţa brăzdată de riduri. Şopti:

— Cu siguranţă, printre noi a venit ceva sfânt… am fost hrănit cu adevărat la Masa Domnului, chiar din cupa din care a băut în acea noapte sfântă dinaintea Patimilor…

Guinevere începu să îşi dea seama ce se întâmplase – ceea ce venise asupra lor în ziua aceea, prin voinţa Domnului, era o viziune. Episcopul şopti:

— Ai văzut, regina mea, chiar cupa lui Hristos…

Ea spuse cu blândeţe:

— Vai, nu, dragă părinte, poate eu nu am fost demnă de asta, dar eu am văzut un înger, cred, şi pentru o clipă am crezut că era Maica Domnului în faţa mea.

— Dumnezeu ne-a dat fiecăruia câte o viziune, spuse Patricius. Cât m-am rugat să vină ceva printre noi, ca să le insufle tuturor acestor oameni dragostea adevăratei imagini a lui Hristos!

Guinevere se gândi la vechiul proverb „Ai grijă ce ceri în rugăciune, căci s-ar putea să ţi se împlinească.” Cu siguranţă, ceva îi inspirase pe aceşti oameni. Unul după altul, se ridicau, jurând să petreacă un an şi o zi căutând, iar ea gândi: „Toţi cavalerii Mesei Rotunde se împrăştie acum în cele patru vânturi.”

Privi spre altar, acolo unde fusese aşezat potirul. „Nu”, gândi ea, „Patricius şi Kevin, Merlin, vă înşelaţi, aşa cum se înşală şi Arthur. Nu puteţi să-l chemaţi pe Dumnezeu să slujească propriile voastre scopuri în felul acesta. Dumnezeu flutură scopurile oamenilor ca un vânt puternic, ca bătaia de aripi a îngerului pe care l-am auzit astăzi în această sală şi le spulberă.”

Şi pe urmă, se întrebă: „Ce se întâmplă cu mine, de mă gândesc să-l critic pe Arthur şi chiar pe episcop pentru ceea ce

fac?” Pe urmă, însă, cu puteri înnoite, gândi: „Pentru Dumnezeu, da! Ei nu sunt Dumnezeu, sunt doar oameni şi scopurile lor nu sunt sacre!” îl privi pe Arthur, păşind acum printre ţărani şi supuşi, la capătul îndepărtat al sălii… Acolo, jos, se întâmplase ceva, o ţărancă murise, poate copleşită de bucuria Sfintei Prezenţe.

El veni înapoi, cu un aer trist.

— Gawaine, trebuie să pleci?… Galahad?… Nu şi tu, fiul meu. Bors?… Lionel?… Ce, toţi?

— Stăpâne Arthur, strigă Mordred. Era îmbrăcat, ca de obicei, în roşul aprins care îi venea atât de bine şi care îi sublinia asemănarea cu tânărul Lancelot.

Glasul lui Arthur era blând:

— Ce este, dragul meu băiat?

— Regele meu, îţi cer permisiunea să nu plec în această căutare, spuse el. Deşi, poate că e sarcina tuturor cavalerilor, cineva trebuie să rămână alături de tine.

Guinevere simţi o copleşitoare tandreţe faţă de tânăr. „O, acesta este adevăratul fiu al lui Arthur, nu Galahad, tot numai visuri şi închipuiri!” Fusese oare o vreme, când îi displăcuse Mordred şi nu avusese încredere în el? spuse, din inimă:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Mordred, iar tânărul îi zâmbi. Arthur plecându-şi capul, spuse:

— Aşa să fie, fiule.

Era pentru prima dată când Arthur îi spunea aşa în faţa altora; Guinevere îi măsură prin asta tulburarea.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, Gwydion – Mordred, ar trebui să spun – cu atât de mulţi companioni împrăştiaţi în cele patru colţuri ale lumii, Dumnezeu singur poate spune dacă se vor întoarce sau nu…

Arthur se întinse şi apucă mâinile lui Mordred şi, pentru o clipă, lui Guinevere i se păru că el se sprijinea de braţul puternic al fiului său. Lancelot veni lângă ea şi se înclină.

— Doamnă, pot să primesc permisiunea ta?

Lui Guinevere i se păru că lacrimile erau gata să izbucnească, la fel ca bucuria.

— O, iubirea mea, trebuie să pleci în această căutare?

Şi nu îi păsa cine o auzea rostind acele vorbe. Arthur părea şi el tulburat, întinzând mâna către vărul şi prietenul său.

— Ne vei părăsi, Lancelot?

El încuviinţă. Pe chipul lui strălucea o însufleţire mai presus de cuvinte. Aşadar, simţise şi el acea mare bucurie? Dar de ce, atunci, trebuia să plece, să o caute? Sigur se afla înlăuntrul lui!

— În toţi aceşti ani, iubirea mea, mi-ai spus că nu eşti nici pe departe un creştin atât de bun. De ce, atunci, trebuie să fugi de mine, în această căutare?

Îl văzu cum se luptă să-şi găsească cuvintele şi în cele din urmă spuse:

— În toţi anii aceia nu am ştiu dacă Dumnezeu nu era nimic altceva decât o poveste veche spusă de preoţi ca să ne sperie. Acum am văzut… își umezi din nou buzele cu limba, încercând să găsească vorbe pentru ceva mai presus de ele. Am văzut… ceva. Dacă o viziune ca aceasta poate să se arate, fie a lui Hristos, fie a diavolului…

— Cu siguranţă, îl întrerupse Guinevere, cu siguranţă a venit de la Dumnezeu, Lancelot…

— Aşa spui tu, căci ai văzut, ştii… Eu nu sunt sigur – pare-mi-se, mama mea şi-a bătut joc de mine, sau toţi Zeii sunt unul, aşa cum spunea Taliesin – sunt sfâşiat acum între întunericul neştiinţei veşnice şi lumina mai presus de disperare, care îmi spune… Şi din nou bâjbâi după cuvinte. A fost de parcă un clopot imens mă chema departe, o lumină în mlaştină, spunând: „Vino…” Şi ştiu că adevărul, adevărul adevărat este acolo, acolo, aproape că-l pot atinge, de aş putea numai să-l urmez şi să-l găsesc şi să rup vălul care îl înconjoară. Este acolo doar dacă eu îl pot atinge, draga mea Guinevere. Îmi vei refuza căutarea acum, că ştiu că există cu adevărat ceva demn de a fi găsit?

Părea că sunt singuri în încăpere, nu la curte, în mijlocul tuturor. Ştia că avea putere asupra lui în orice altceva, dar cine poate interveni între un om şi sufletul lui? Dumnezeu nu găsise de cuviinţă să-i dea această certitudine şi bucurie, iar ea nu se mira că acum el trebuia să plece să le caute, deoarece, dacă ea ar fi simţit, fie şi fără certitudine, că era acolo, şi-ar fi petrecut şi ea restul vieţii în acea căutare. Întinse ambele mâini către el şi spuse, simţindu-se de parcă l-ar fi îmbrăţişat în faţa tuturor, în plină zi:

— Du-te, atunci, iubitul meu şi Dumnezeu să-ţi răsplătească această căutare cu adevărul pe care îl doreşti.

Iar el spuse:

— Dumnezeu să rămână mereu cu tine, regina mea, şi fie ca el să aibă grijă ca, într-o zi, să mă întorc la tine.

Pe urmă se întoarse către Arthur, dar Guinevere nu auzi ce îşi spuseră, văzu doar că Lancelot îl îmbrăţişă, aşa cum făcea când erau cu toţii tineri şi nevinovaţi.

Arthur rămase cu mâna pe umărul lui Guinevere, privindu-l cum se depărtează. Cu blândeţe, el spuse:

— Acest Lance este cel mai bun dintre noi – şi ea se întoarse către Arthur, cu inima inundată de dragoste pentru omul bun care era soţul ei şi spuse:

— Şi eu cred asta, dragostea mea.

El spuse, surprinzând-o:

— Vă iubesc pe amândoi, Gwen. Să nu crezi niciodată, niciodată, că însemni mai puţin pentru mine decât totul pe lume. Aproape că mă bucur că nu mi-ai născut niciodată un fiu, adăugă el în şoaptă, căci atunci poate te-ai fi gândit că te iubesc doar pentru asta, iar acum îţi pot spune ca te iubesc mai presus de orice, în afară de datoria mea pentru acest pământ pe care Dumnezeu mi l-a dat în grijă, iar pentru asta nu poţi fi geloasă.

— Nu, spuse ea dulce. Şi eu te iubesc pe tine, Arthur, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, iubirea mea – şi duse ambele ei mâini la buze şi le sărută, iar Guinevere fu din nou cuprinsă de acea imensă, copleşitoare bucurie.

„Cărei femei din lume viaţa i-a mai dăruit atât de mult ca mie, ca doi dintre cei mai mari bărbaţi dintre hotarele acestei lumi să mă iubească?”

De jur-împrejurul lor, zgomotele de la curte se ridicau din nou, cerând atenţie pentru treburile vieţii de zi cu zi. Fiecare, se pare, văzuse altceva – un înger, o fecioară care ducea Graal-ul, unii, ca şi ea, se pare că o văzuseră pe Maica Sfântă, iar mulţi, mulţi alţii nu văzuseră nimic, nimic în afară de o lumină prea puternică pentru a o putea suporta şi fuseseră umpluţi de pace şi bucurie şi primiseră mâncărurile şi băuturile care le plăceau cel mai mult.

Acum, adepţii lui Hristos răspândiseră zvonul că ceea ce văzuseră era chiar Graal-ul din care băuse Hristos la Cina cea de Taină, alături de discipolii lui, când a rupt pâinea şi a împărţit vinul de parcă ar fi fost trupul şi sângele vechilor sacrificii. Îşi alesese, oare, episcopul Patricius, momentul în care să

răspândească acea poveste când erau cu toţii năuciţi şi nimeni nu ştia exact ce văzuseră de fapt?

Era o poveste pe care i-o spusese Morgaine, îşi aminti Guinevere, făcându-şi cruce: Iisus din Nazaret, se spunea în Avalon, venise acolo în tinereţe, ca să fie educat printre druizii din Glastonbury şi, după moartea sa, Iosif din Arimateea a venit acolo şi şi-a înfipt bastonul în pământ şi acolo a răsărit Ghimpele Sfânt. Nu părea, atunci, plauzibil, ca acelaşi Iosif să aducă aici potirul sacrificiului? Desigur, orice se întâmplase, era sfânt… cu siguranţă acesta era un obiect sfânt, de vreme ce, dacă nu ar fi venit de la Dumnezeu, nu ar fi putut fi altceva decât o vrajă nefastă, şi cum putea să fie nefastă o asemenea frumuseţe, o asemenea bucurie?

„Cu toate acestea, orice ar spune episcopul, a fost un dar nefast”, gândi, tremurând, Guinevere. Unul câte unul, companionii se ridicaseră şi plecaseră în căutare, iar acum ea privea sala care era cu totul goală. Plecaseră toţi companionii în afară de Mordred, care jurase să rămână, şi de Cai, care era prea bătrân şi prea şchiop ca să călărească. Arthur îşi întoarse privirea de la Cai – Guinevere ştia că probabil îl consola pentru că nu plecase în această călătorie, cu ceilalţi – şi spuse:

— Ah, ar fi trebuit să plec şi eu cu ei, dar nu am putut. Nu am vrut să le năruiesc visul.

Guinevere se apropie şi îi turnă chiar ea nişte vin şi, dintr-odată, îşi dori să fie în camera lor, nu acolo unde fuseseră lăsaţi singuri, în sala Mesei Rotunde.

— Arthur, tu ai pus la cale cele întâmplate… mi-ai spus că ceva uimitor era plănuit pentru Paşti.

— Da, spuse el, lăsându-se cu greu pe spătarul scaunului, dar îţi jur că nu am ştiut ce plănuia episcopul Patricius sau Merlin. Am ştiut că Merlin a adus aici, de la Avalon, Sfânta Regalitate. Îşi duse o mână la sabie. Mi-a fost dată sabia la încoronare, iar acum a fost pusă în slujba acestui regat şi a lui Hristos. Mi se părea, aşa cum a spus Merlin, că Misterul cel mai sfânt al lumii străvechi trebuie să fie pus în slujba lui Dumnezeu, de vreme ce toţi Zeii sunt una, aşa cum ne-a spus mereu Taliesin. În vremurile de demult, druizii dădeau alte nume Zeilor, dar aceste lucruri aparţineau lui Dumnezeu şi trebuia să-i fie date lui. Totuşi, nu ştiu ce s-a întâmplat în ziua aceasta, în sală.

— Nu ştii? Tu? Nu ţi se pare că ni s-a întâmplat un adevărat

miracol, că Dumnezeu însuşi a venit în faţa noastră ca să ne arate că Sfântul Graal trebuie pus în slujba lui?

— Uneori, aşa cred, spuse Arthur încet, şi pe urmă mă întreb… nu cumva vraja lui Merlin ne-a fermecat, că să vedem o viziune şi să gândim astfel? Căci acum plecaţi sunt companionii mei şi cine ştie dacă se vor întoarce vreodată?

Îşi ridică faţa spre ea; Guinevere observă, ca de undeva din depărtare, că sprâncenele lui erau cu totul albe acum şi că părul lui blond era în mare parte argintiu. El spuse:

— Nu ai ştiut că Morgaine a fost aici?

— Morgaine? Guinevere clătină din cap. Nu, nu am ştiut… De ce nu a venit să ne salute?

El zâmbi:

— Întrebi asta? A plecat de la curtea noastră, din cauza mâniei mele.

Buzele i se strânseră şi, din nou, mâna îi căută după mânerul sabiei Excalibur, de parcă ar fi vrut să se asigure că era încă la şoldul lui. Acum atârna într-o teacă de piele, un obiect grosolan şi urât; ea nu îndrăznise niciodată să-l întrebe ce se alesese de cea pe care i-o făcuse Morgaine, cu atâţia ani în urmă, dar acum ghici că se afla în spatele certei lor.

— Nu ai ştiut… că s-a răzvrătit împotriva mea. A vrut să-l pună pe iubitul ei, Accolon, pe tron, în locul meu…

Guinevere crezuse că nu va mai simţi niciodată mânie faţă de vreo fiinţă vie, după ziua acelei fericite viziuni; chiar şi acum, ceea ce simţea mai cu seamă era milă pentru Morgaine şi milă pentru Arthur, ştiind cât de mult o iubise şi câtă încredere avusese în sora care îl trădase.

— De ce nu mi-ai spus asta? Nu am avut niciodată încredere în ea.

— De aceea, spuse Arthur, strângându-i mâna. Am crezut că nu voi putea suporta să te aud spunând cum nu ai avut niciodată încredere în ea şi cum m-ai prevenit adesea să mă feresc de ea. Dar Morgaine a fost astăzi aici, în veşmintele unei tărănci bătrâne. Părea bătrână, Guinevere, bătrână şi nevinovată şi bolnavă. Cred că, poate, a venit sub o altă înfăţişare, în locul unde cândva a avut o poziţie înaltă şi, poate, ca să mai arunce o privire la fiul ei. Arăta mai bătrână decât mama noastră când a murit. Şi el tăcu, socotind o clipă pe degete şi, în cele din urmă, spuse: Păi, aşa şi este, căci eu sunt

mai bătrân decât a fost vreodată tatăl meu, draga mea Guinevere. Nu cred că Morgaine a venit să facă răutăţi şi dacă ar fi venit, atunci, cu siguranţă, sfânta viziune a oprit asta.

Şi Arthur tăcu. Guinevere ştiu, cu instinctul ei sigur, că nu voia să spună cu voce tare că încă o iubea pe Morgaine şi că îi era dor de ea.

„Cu trecerea anilor, sunt atât de multe lucruri pe care nu i le pot spune lui Arthur sau el mie… dar cel puţin astăzi am vorbit amândoi despre Lancelot şi despre dragostea ce există între noi toţi.” Şi, pentru o clipă, i se păru că această dragoste era cel mai mare adevăr din viaţa ei şi că dragostea nu putea fi niciodată cântărită sau măsurată, atât pentru unul, cât şi pentru celălalt, ci era un şuvoi nesfârşit şi veşnic, cu cât iubea mai mult, cu atât mai multă dragoste avea de dăruit, aşa cum o dăruia acum tuturor, aşa cum îi fusese dată de viziunea ei.

Astăzi, chiar şi faţă de Merlin simţi acel flux de căldură şi tandreţe.

— Priveşte cum se luptă Kevin cu harpa lui. Să trimit pe cineva să-l ajute, Arthur?

El zâmbi şi spuse:

— Nu are nevoie, căci Nimue are grijă de el, vezi?

Şi, din nou, simţi revărsarea de dragoste, de data aceasta pentru fiica lui Lancelot şi a lui Elaine – fiică a doi dintre cei pe care îi iubise cel mai mult. Mâna lui Nimue sub braţul lui Merlin… ca vechea poveste a fecioarei care s-a îndrăgostit de bestia din adâncurile pădurii! Oh, dar astăzi simţea dragoste chiar şi pentru Merlin şi se bucura că avea parte de mâinile puternice şi tinere ale lui Nimue, să-l ajute.

Şi, pe măsură ce zilele treceau la curtea aproape pustie a Camelotului, ajunse s-o considere tot mai mult pe Nimue ca fiica pe care nu o avusese. Fata asculta cu atentă politeţe când vorbea, o măgulea subtil, era mereu iute să o servească în toate. Un singur lucru nu-i plăcea lui Guinevere la Nimue – petrecea mult prea mult timp ascultându-l pe Merlin.

— Poate că acum îşi spune creştin, copilă, o avertiză regina, dar în inimă e un bătrân păgân, care a făcut legământ după ritualurile barbare ale druizilor, la care tu ai renunţat… poţi vedea încă şerpii pe care îi poartă la încheieturi!

— Păi, la fel e şi Arthur, spuse fata cu blândeţe şi ar fi fost posibil să îi port şi eu, dacă nu aş fi văzut marea lumină. E un

înţelept şi nu există niciun om în întreaga Britanie care să ştie cânta mai dulce la harpă.

— Şi există legătura Avalonului care vă uneşte, spuse Guinevere, puţin mai aspru decât avusese de gând.

— Nu, nu. Te implor, verişoară, nu-i spune asta niciodată. El nu mi-a văzut chipul în Avalon, nu mă cunoaşte şi nu vreau să creadă că sunt o apostată.

Părea atât de tulburată, încât Guinevere îi spuse, drăgăstos:

— Ei, bine, dacă nu vrei, nu îi spun. Nu i-am spus nici măcar lui Arthur că ai venit la noi din Avalon.

— Şi îmi place atât de mult muzica şi harpa, se rugă Nimue. Pot să nu vorbesc cu el?

Guinevere zâmbi cu îngăduinţă.

— Şi tatăl tău a fost cândva un bun muzician – cândva a spus că mama lui i-a aşezat o harpă în mână, înainte de a fi destul de mare ca să ţină în mână o sabie de jucărie şi că l-a învăţat să atingă coardele. Mi-ar fi plăcut mai mult de Merlin dacă ar fi rămas cu harpa lui şi nu ar fi căutat să fie sfetnicul lui Arthur. Pe urmă se scutură şi adăugă: Pentru mine, omul e un monstru!

Nimue spuse răbdătoare:

— Îmi pare rău să te văd atât de înverşunată împotriva lui, verişoară. Nu e vina lui – sunt sigură că ar prefera să fie la fel de frumos ca tatăl meu şi la fel de puternic ca Gareth.

Guinevere îşi plecă fruntea:

— Ştiu că nu e frumos din partea mea… dar din copilărie am avut repulsie pentru cei care sunt atât de pociţi. Nu sunt sigură că nu din cauză că l-am văzut pe Kevin am pierdut sarcina când am avut, în cele din urmă, şansa de a naşte un fiu. Şi, dacă Dumnezeu e bun, nu înseamnă oare că tot ceea ce vine de la Dumnezeu trebuie să fie frumos şi perfect, iar ceea ce este urât şi diform trebuie să fie lucrarea diavolului dezgustător?

— Nu, spuse Nimue, nu mi se pare deloc probabil. Dumnezeu însuşi a trimis încercări asupra oamenilor în Sfânta Scriptură, căci i-a trimis lui Iov lepra şi l-a făcut pe Iona să fie înghiţit de un peşte uriaş. Şi mereu ni se spune că i-a făcut pe cei aleşi să sufere şi că Hristos însuşi a suferit. Se poate spune că acei oameni suferă fiindcă este voinţa lui Dumnezeu ca ei să sufere mai mult decât alţii. Poate Kevin suferă aceste chinuri pentru vreun mare păcat pe care l-a făcut într-una dintre vieţile dinainte.

— Episcopul Patricius spune că este o noţiune păgână şi că niciun creştin nu ar trebui să creadă acea minciună abominabilă – că suntem născuţi şi renăscuţi. Altfel, cum am merge vreodată în Rai?

Nimue zâmbi, amintindu-şi-o pe Morgaine spunându-i: „Să nu-mi mai pomeneşti vreodată despre nimic din ceea ce ţi-a spus părintele Griffin.” Se gândi că i-ar plăcea să îi spună asta acum, lui Guinevere, dar îşi păstră vocea blândă:

— O, nu, verişoară, căci chiar în Sfânta Scriptură se vorbeşte despre cum oamenii au întrebat cine era Ioan Botezătorul. Unii spuneau că Iisus Hristos era Ilie, venit din nou, iar el le-a răspuns: „Vă spun că Ilie a venit deja printre voi şi nu îl cunoaşteţi.” Iar oamenii au ştiut – aşa se spune în Sfânta Scriptură – că el vorbea despre Ioan. Şi, astfel, dacă Iisus însuşi credea că oamenii se nasc din nou, cum poate fi greşit ca oamenii să creadă asta?

Guinevere se întrebă cum avea Nimue atât de multe cunoştinţe despre Scriptură, dacă a trăit în Avalon. Şi îşi aminti că şi Morgaine ştiuse mai multe despre scrierile sfinte decât ea însăşi. Nimue spuse:

— Cred că, probabil, preoţii nu vor ca noi să ne gândim la alte vieţi, fiindcă vor să fim foarte buni în aceasta. Mulţi preoţi cred că nu mai este mult timp până la sfârşitul lumii şi la întoarcerea lui Hristos şi se tem că oamenii vor aştepta încă o viaţă ca să fie buni şi astfel nu vor avea timp să atingă perfecţiunea înainte de venirea lui Hristos. Dacă oamenii ar şti că se vor naşte din nou, s-ar strădui ei, oare, atât de mult să fie perfecţi în viaţa aceasta?

— Asta mi se pare o doctrină periculoasă, zise Guinevere, căci, dacă ar crede că toţi oamenii trebuie să fie, în cele din urmă, mântuiţi într-o viaţă sau alta, ce i-ar opri să săvârşească păcate în aceasta, în speranţa că mila lui Dumnezeu va fi mai mare?

— Nu cred că teama de preoţi sau de mânia lui Dumnezeu sau orice altceva va împiedica vreodată omenirea să săvârşească păcate, spuse Nimue, ci numai atunci când vor dobândi destulă înţelepciune în toate vieţile ca să ştie că greşeala este nefolositoare şi că pentru rău trebuie să plătească, mai devreme sau mai târziu.

— O, taci, copilă. Dacă te-ar auzi cineva vorbind asemenea

erezii! Deşi este adevărat, spuse ea după un moment, că din acea zi de Paşti mi se pare că în dragostea lui Dumnezeu este îndurare infinită şi poate că lui Dumnezeu nu îi pasă atât de mult de păcate cum ar vrea unii preoţi să credem… Iar acum vorbesc şi eu erezii, probabil!

Nimue zâmbi din nou, gândind în sinea ei: „Nu am venit la curte să o lămuresc pe Guinevere. Am o misiune mai primejdioasă şi treaba mea nu e să-i predic adevărul că toţi bărbaţii şi toate femeile trebuie să ajungă într-o zi la înţelepciune.”

— Crezi că Hristos va veni din nou, Nimue?

„Nu”, gândi ea, „nu cred, cred că marii înţelepţi asemenea lui Hristos vin doar o singură dată, după multe vieţi petrecute în atingerea înţelepciunii, şi pe urmă pleacă pentru totdeauna, în eternitate; dar cred că cei divini vor trimite alţi mari învăţători să predice omenirii adevărul şi că omenirea îi va primi întotdeauna cu crucea şi cu focul şi cu pietrele.”

— Ceea ce cred eu nu are importanţă, verişoară, ceea ce contează este adevărul. Unii preoţi susţin că Dumnezeul lor e Dumnezeul iubirii, iar alţii că este rău şi răzbunător. Uneori, am impresia că preoţii au fost trimişi să pedepsească oamenii; dacă nu vor să asculte cuvintele de iubire ale lui Hristos, Dumnezeu le trimite preoţii cu mesajul lor de ură şi bigotism.

Pe urmă se opri brusc, căci nu voia să o supere pe Guinevere. Dar regina spuse doar:

— Ei, bine, Nimue, am cunoscut asemenea preoţi.

— Şi, dacă unii preoţi sunt oameni răi, nu cred că e întru totul mai presus de raţiune ca unii druizi să fie buni.

„Trebuie să fie”, gândi Guinevere, „o eroare în acest raţionament”, dar nu îşi putea da seama care.

— Ei, bine, draga mea, poate că ai dreptate. Dar mi se face silă să te văd cu Merlin. Deşi ştiu că Morgaine avea o părere bună despre el… s-a zvonit aici, la curte, chiar şi că erau iubiţi. M-am întrebat adesea cum o femeie atât de pretenţioasă ca Morgaine l-ar fi putut lăsa să o atingă.

Nimue nu ştiuse asta, dar alungă informaţia într-un colţ al minţii, ca să se gândească la ea cu altă ocazie. Oare astfel aflase Morgaine despre fortăreaţa lui neapărată? spuse doar:

— Dintre tot ce am învăţat în Avalon, ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost muzica, şi din ce am auzit în Sfânta Scriptură,

ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost psalmistul care ne-a spus să-l slăvim pe Dumnezeu cu lăuta şi harpa. Şi Kevin mi-a promis că mă va ajuta să găsesc o harpă, căci am venit fără a mea. Pot să trimit după el aici, verişoară?

Guinevere şovăi, dar nu putu rezista dulcii rugăminţi din zâmbetul fetei şi spuse:

— Sigur că poţi, draga mea copilă.

11

După o vreme, veni Merlin şi, în spatele lui, un servitor ducând-o pe Doamna Mea. „Nu”, gândi Nimue, „trebuie să îmi amintesc, acum nu e nimic mai mult decât Kevin harpistul, trădător al Avalonului. Acum e creştin, nu există nicio lege ca nimeni altul să nu-i atingă harpa; este mai simplu decât să ţină un iniţiat în preajma lui, ca s-o poarte pe Doamna Mea, când îl părăsesc puterile.”

Umbla cu două bastoane, trăgându-şi după ele trupul chinuit. Dar le zâmbi doamnelor şi spuse:

— Trebuie să consideraţi, regina mea şi doamnă Nimue, că într-un fel spiritul meu v-a făcut plecăciunea curtenitoare pe care trupul meu nu mai este capabil să o facă.

Nimue şopti:

— Te implor, verişoară, roagă-l să se aşeze – nu poate sta în picioare mult timp.

Guinevere îi făcu semn, bucuroasă de data aceasta de vederea ei slabă, ceea ce însemna că nu trebuia să vadă limpede trupul lui diform. Pentru o clipă, Nimue se temu că omul lui Kevin era din Avalon şi o va recunoaşte şi poate o va saluta, dar era doar un servitor în straiele de la curte. Cum putuse Morgaine sau bătrâna Raven să vadă atât de departe, să poruncească să fie ţinută în izolare, când fusese copil, ca atunci când va ajunge femeie să existe o preoteasă întru totul pregătită în Avalon pe care Merlin să nu o cunoască după chip? Înţelese că era doar un pion în marea lucrare a lumii, trimis înainte fără arme, doar cu frumuseţea şi virginitatea ei păzită, pentru a săvârşi răzbunarea Zeiţei asupra acestui om care îi trădase pe toţi.

Nimue aşeză încă o pernă de pe scaunul ei sub braţul lui Merlin. Oasele parcă îi treceau prin piele şi, când abia îi atinse

cotul, încheieturile umflate păreau că au atâta căldură încât o ardeau. Iar ea simţi milă şi revoltă o clipă.

„Cu siguranţă, Zeiţa îşi săvârşeşte deja răzbunarea! Acest om a suferit destul. Hristosul lor a suferit o zi pe cruce; acest om e crucificat în trupul lui frânt de o viaţă!” Deşi alţii fuseseră arşi pentru credinţa lor şi nu se prăbuşiseră, nici nu trădaseră Misterele. Îşi întări inima şi spuse dulce:

— Lord Merlin, vrei să cânţi la harpă pentru mine?

— Pentru tine, doamna mea, spuse Kevin cu voce puternică, voi cânta şi mi-aş dori să fiu acel bard de demult care putea cânta până ce copacii dansau!

— O, nu, spuse Nimue cu un râs zeflemitor. Ce ar fi dacă ar veni aici, dansând! Păi, am avea pământ prin toată sala şi toate slujnicele noastre cu cârpe şi mături nu ar fi în stare să îl cureţe! Lasă copacii acolo unde sunt, rogu-te, şi cântă!

Merlin îşi aşeză mâinile pe harpă şi începu să cânte. Nimue stătea alături de el, pe podea, privindu-l în faţă, absorbită, cu ochii ei mari. Merlin privea în jos către fecioară exact aşa cum şi-ar privi un câine uriaş stăpânul – cu umilă devoţiune şi totală preocupare.

Lui Guinevere i se părea de la sine înţeleasă o asemenea emoţie. Ea însăşi fusese obiectul unui devotament intens, atât de des încât nu se gândea niciodată la asta de două ori – era pur şi simplu omagiul pe care oamenii îl aduceau frumuseţii.

Poate, totuşi, ar trebui să o avertizeze pe Nimue, ca acest lucru să nu îi sucească minţile. Cu toate acestea, nu îşi închipuia cum putea Nimue să stea atât de aproape de hidoşenia lui sau să îl privească atât de atent. Era ceva în legătură cu fata, ceva care o nedumerea. Cumva, concentrarea ei nu era chiar ceea ce părea. Nu era încântarea prilejuită unui muzician de cântecul altuia, nici nu era admiraţia neprefăcută a unei fecioare pentru un bărbat umblat şi matur. Nu, gândi Guinevere, şi nu era nicio pasiune bruscă, pe care ar fi înţeles-o şi cu care, într-un fel, ar fi simpatizat – ea însăşi cunoscuse acea dragoste neaşteptată, copleşitoare, care doboară toate obstacolele. O lovise ca un fulger şi îi ruinase toate speranţele privind căsătoria ei cu Arthur, că ar putea avea o căsnicie cum se cuvine. Fusese un blestem, deşi ştia că era un sentiment care venise de la sine, asupra căruia nici ea, nici Lancelot nu aveau nicio putere. S-ar fi obişnuit cu asta şi ar fi putut accepta că i s-a întâmplat lui

Nimue, chiar dacă Kevin părea obiectul cel mai imposibil al unei asemenea pasiuni. Dar nu era asta... nu îşi dădea seama cum ştia, dar ştia.

Simplă pornire? Ar fi putut fi asta, din partea lui Kevin – Nimue era frumoasă şi, deşi Merlin fusese foarte circumspect, ea ar fi putut înmuia orice bărbat; dar lui Guinevere nu-i venea să creadă că Nimue ar fi putut fi atrasă astfel de un asemenea bărbat, când rămăsese amabilă, dar rece şi inaccesibilă faţă de cei mai chipeşi cavaleri ai lui Guinevere.

De unde stătea, la picioarele lui Merlin, Nimue simţi că Guinevere o privea. Dar nu îşi întoarse ochii de la Kevin. „Într-un fel, gândi ea, îl farmec!” Misiunea ei îi cerea să îl aibă cu totul la mila ei – sclavul şi victima ei. Şi din nou înăbuşi sclipirea de compasiune pe care o simţi. Acest om făcuse mai rău decât să trădeze pur şi simplu Misterele sau învăţătura secretă; el dăduse chiar lucrurile sfinte pe mâinile creştinilor, pentru a fi profanate. Dârză, Nimue refuză să ia în seamă următorul ei gând: creştinii aceia nu intenţionaseră să profaneze, ci să slăvească.

Creştinii nu ştiau nimic despre adevărurile profunde ale Misterelor. Şi, în orice caz, Merlin trădase un jurământ. Iar Zeiţa apăruse ca să prevină acea profanare. Nimue cunoştea destul de bine Misterele ca să ştie la ce asistase; şi acum, o străbătu un fior la gândul celor întâmplate în rândul companionilor, în acea zi de sărbătoare. Nu înţelesese pe deplin, dar ştia că ea atinsese cea mai mare sfinţenie. Iar Merlin a vrut să profaneze asta. Nu, trebuie să moară ca un câine ce era.

Harpa tăcu, Kevin spuse:

— Am o harpă pentru tine, doamnă, dacă o vei accepta. E una pe care am făcut-o cu mâinile mele. Eram flăcău în Avalon şi nou venit acolo. Am mai făcut şi altele, mai bune, dar aceasta este bună şi am purtat-o mult timp. Dacă o vei accepta, este a ta.

Nimue protestă, spunând că un asemenea dar este mult prea de preţ, dar înlăuntrul ei exulta. Dacă ar putea avea ceva atât de preţios pentru el, ceva ce făurise cu mâinile şi truda lui, atunci asta îl va lega de ea, ca şi cum ar fi fost o şuviţă de păr sau o picătură din sângele lui. Nu erau mulţi, nici în Avalon, cei care ştiau că legea magiei ajunsese atât de departe, că un lucru care fusese atât de intim îngemănat cu mintea, cu inima şi cu

pasiunile – şi Nimue pricepea că muzica era cea mai profundă pasiune a lui – păstra chiar mai mult din suflet decât păstra părul tuns esenţa trupului.

Gândi cu satisfacţie; „El însuşi, cu propriile sale mâini, şi-a pus sufletul în mâinile mele.” Când trimise după harpă, ea o mângâie; mică şi neprelucrată cum era, lemnul fusese cizelat de îndelungata rezemare de trupul lui, iar mâinile lui atinseseră coardele cu dragoste… chiar şi acum mai zăboveau pe ele cu tandreţe.

Nimue atinse coardele, încercându-le. Cu adevărat, sunetul harpei era bun; el obţinuse acea curbă şi structură perfectă care face cutia de rezonanţă a coardelor să formeze ecoul celui mai dulce sunet. Şi, dacă făcuse asta ca băiat, cu acele mâini mutilate… Din nou Nimue simţi năvala de milă şi durere. De ce nu a rămas la muzica lui, fără să se amestece în înalte afaceri de stat?

— Eşti prea bun cu mine.

Îşi lăsă vocea să tremure, sperând că el va crede că este pasiune în loc de triumf… „Cu aceasta, curând va fi al meu, posedat trup şi suflet.”

Dar era prea repede. Cursul timpului pe care îl avea în sânge îi spunea că luna era în perioada de creştere, o magie atât de mare putea fi săvârşită numai pe lună neagră, în momentul de stagnare, când Doamna nu trimite nicio rază din lumina ei asupra lumii, iar scopurile ei ascunse sunt făcute cunoscute.

Nu trebuia să lase ca pasiunea lui să crească peste limite, nici mila ei pentru el.

„Mă va dori când va fi lună plină; această legătură pe care o făuresc este o sabie cu două tăişuri, o funie cu două capete… îl voi dori şi eu, nu pot preveni asta. Ca un descântec să fie total, trebuie să-i implice pe amândoi, descântător şi descântat, iar ea ştia, cu un spasm de teroare, că această vrajă pe care o ţesea va lucra şi se va răsfrânge asupra ei. Nu putea să simuleze pasiunea şi dorinţa, trebuia să le şi simtă. Ştia, cu o teamă ce îi frângea inima, că, aşa cum Merlin va fi neajutorat în mâinile ei, tot aşa de bine s-ar putea ca ea să fie neajutorată în ale lui. Şi ce se va alege de mine, o, Zeiţă, Mamă… e un preţ mult prea mare de plătit… fă să nu se abată asupra mea, nu, nu, mă tem…

— Ei, bine, Nimue, draga mea, spuse Guinevere, acum ai

harpa în mâini. Vei cânta pentru mine?

Îşi lăsă părul să-i acopere faţa, în timp ce se uită la Merlin cu timiditate şi întrebă:

— Să cânt, aşadar?

— Te rog să cânţi, spuse el. Glasul tău este dulce şi pot auzi cum mâinile tale vor face coardele să ne încânte…

„Într-adevăr, dacă voi fi ajutată de Zeiţă.” Nimue îşi aşeză mâinile pe coarde, aducându-şi aminte că nu are voie să cânte niciun cântec din Avalon pe care el şi l-ar putea aminti şi l-ar putea recunoaşte. Începu să cânte un cântec de pahar pe care îl auzise la curte, cu vorbe nu prea potrivite pentru o fecioară; o văzu pe Guinevere privind scandalizată şi gândi: „Bun, dacă e şocată de comportarea mea nepotrivită pentru o fecioară, atunci nu va face cercetări prea adânc asupra motivelor mele.” Pe urmă cântă un cântec de jale pe care îl auzise de la un cântăreţ de la miazănoapte, cântecul îndurerat al unui pescar în largul mării, căutând luminile casei sale pe ţărm.

La sfârşit se ridică, privindu-l timid:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să-ţi folosesc harpa… O mai pot împrumuta, ca mâinile mele să-şi păstreze îndemânarea?

— E darul meu pentru tine, spuse Kevin. Acum, că am auzit ce muzică pot scoate mâinile tale din ea, nu poate aparţine altcuiva. Păstreaz-o, te rog… am multe harpe.

— Eşti prea bun cu mine, murmură ea, dar te rog, acum că pot să fac muzică singură, nu mă lipsi de plăcerea de a te mai asculta.

— Voi cânta pentru tine oricând îmi vei cere, spuse Kevin, iar ea ştiu că acele cuvinte veneau din inimă.

Făcu în aşa fel încât să-l atingă în timp ce se apleca să îşi ia harpa. Murmură, încet, ca Guinevere să nu poată auzi:

— Cuvintele singure nu pot exprima recunoştinţa mea faţă de tine. Poate va veni o vreme când o voi putea exprima mai potrivit.

El o privi, buimăcit, iar ea descoperi că îi întorcea privirea cu aceeaşi intensitate.

„O vrajă cu două tăişuri, într-adevăr. Şi eu sunt victimă…”

El se îndepărtă, iar ea se aşeză supusă lângă Guinevere şi încercă să-şi îndrepte atenţia către tors.

— Cât de frumos cânţi, Nimue, spuse Guinevere, nu trebuie să

întreb unde ai învăţat… Am auzit-o cândva pe Morgaine cântând acel cântec de jale.

Nimue ceru, ocolindu-i privirea:

— Spune-mi ceva despre Morgaine. A plecat din Avalon înainte de a veni eu acolo. A fost căsătorită cu un rege în Lothian, nu-i aşa?

— În Ţara Galilor de Miazănoapte, începu Guinevere.

Nimue, care ştia toate acestea foarte bine, nu era, întru totul prefăcută. Morgaine rămânea pentru ea o enigmă şi era dornică să ştie cum le păruse ea celor care o cunoscuseră în lume.

— Morgaine a fost una dintre însoţitoarele mele, spuse Guinevere. Arthur mi-a dat-o astfel în ziua nunţii noastre. Desigur, fusese crescut departe de ea şi abia o cunoştea…

În timp ce asculta cu atenţie, Nimue, care fusese învăţată să citească emoţiile, îşi dădu seama că, dincolo de repulsia lui Guinevere faţă de Morgaine, mai era ceva: respect, admiraţie, chiar şi un soi de tandreţe. Dacă Guinevere nu ar fi fost o creştină atât de fanatică şi fără minte, ar fi iubit-o pe Morgaine. Cel puţin, în timp ce vorbea despre ea, deşi condamna vrăjitoriile ei blestemate, nu rostea aberaţiile pioase care o aduseseră pe Nimue în pragul plânsului. Dar nu putea să acorde întreaga atenţie poveştilor lui Guinevere. Stătea într-o atitudine de interes pasionat, scotea sunetele potrivite ale atenţiei şi uimirii, dar, pe dinăuntru, mintea ei lucra.

„Mă tem; pot ajunge sclava şi victima lui Merlin, aşa cum am vrut ca el să fie al meu… Zeiţă! Mare Mamă! Nu sunt eu cea care trebuie să-l înfrunt, ci tu. Luna creştea; mai erau patru nopţi până la luna plină şi ea simţea deja fiorul acelui curs al vieţii. Se gândi la privirea absorbită a lui Merlin, la ochii lui magici, la glasul plăcut şi ştiu că era deja încâlcită în ţesătura propriei vrăji. Încetase să mai încerce cea mai vagă repulsie faţă de trupul lui diform, simţind doar puterea şi forţa vitală care o străbăteau.

„Dacă mă dăruiesc lui pe lună plină, atunci fluxurile vieţii din noi vor fi cuprinse de acelaşi şuvoi, şi intenţiile mele vor deveni ale lui, vom fi uniţi, ca un singur trup…” Simţi durerea şi agonia dorinţei, tânjea să simtă mângâierea acelor mâini sensibile, să simtă suflarea lui caldă asupra gurii ei. Toată fiinţa o durea, ca o foame care, ştia, era cel puţin în parte un ecou al dorinţelor şi frustrărilor lui; legătura magică pe care o crease între ei

însemna că şi ea trebuia să fie tulburată de tulburarea lui.

Când viaţa se împlineşte la rotirea lunii, atunci va primi Zeiţa trupul iubitului ei…

Nu era întru totul de necrezut. Era fiica fostului campion al reginei şi totodată prietenul cel mai apropiat al regelui. Kevin, Merlin, spre deosebire de preoţii creştini, avea voie să se căsătorească. Curtea va fi mulţumită de o căsătorie atât de bună, deşi unele dintre doamne ar fi şocate că ea îşi putea dărui trupul delicat unui om pe care îl considerau un monstru. Arthur ştia, cu siguranţă, că Merlin nu se putea întoarce în Avalon după ceea ce făcuse, dar avea un loc la curte, de sfetnic al regelui. De asemenea, era un muzician cu un talent neasemuit. „Va fi loc pentru noi şi fericire… când luna va fi plină, plină de viaţă, el va sădi un copil în pântecele meu… iar eu îl voi purta cu bucurie… el nu s-a născut monstru, diformitatea lui provine din vătămările din copilărie… fiii lui vor fi frumoşi…”; pe urmă se înfrână, tulburată de puterea propriilor ei fantezii. Nu, nu trebuia să ajungă atât de profund îngemănată cu această vrajă. Trebuie să se înfrâneze, deşi luna în creştere făcea din năvala sângelui ei prin vene agonia însăşi a frustrării... Trebuia să aştepte, să aştepte…

Aşa cum aşteptase toţi aceşti ani… Există un miracol care vine odată cu cedarea în faţa vieţii. Preotesele din Avalon îl cunoscuseră când se culcau pe câmp, de Beltane, invocând viaţa Zeiţei în trupurile şi inimile lor… Dar există un miracol mai profund, care vine din apărarea puterii, zăgăzuind şuvoiul. Creştinii ştiau ceva despre asta, când insistaseră ca sfintele lor fecioare să trăiască în castitate şi izolare, ca să poată arde cu flacăra mai întunecată a acelei forţe înfrânate; ca preoţii lor căşti să poată turna toată puterea pe care o aveau în Misterele lor. Nimue simţise acea putere în cel mai uşor cuvânt sau gest al lui Raven, care nu irosise niciodată cuvinte pentru nimic banal, astfel că puterea ei, atunci când o folosea, era colosală.

Se întrebase adesea, singură în templul Avalonului, când i se interzisese să se amestece cu celelalte fecioare sau să meargă la ceremonialuri, când simţise forţa vieţii în vene cu o asemenea intensitate că uneori izbucnea în plâns isteric sau îşi smulgea părul şi îşi zgâria faţa… De ce o puseseră deoparte pentru asta, de ce trebuia să poarte toată această povară teribilă, fără uşurare? Dar se încrezuse în Zeiţă şi îi ascultase mentorii, iar

acum ei îi încredinţaseră această sarcină imensă, iar ea nu trebuia să-i dezamăgească prin propriile slăbiciuni.

Era un vas încărcat cu putere, ca Sfânta Regalitate pe care, dacă o atingeai nepregătit, însemna moarte, şi toată această putere a îndelungatei pregătiri ar fi a ei, să-l facă pe Merlin robul ei… dar trebuia să aştepte ca fluxul să se micşoreze iar apoi să se umple din nou; când va fi luna neagră, ea va trebui să prindă un alt flux, care venea dinspre partea cealaltă a lunii… nu fertil, ci sterp, nu al vieţii, ci al magiei negre, mai vechi decât viaţa omului…

Iar Merlin ştia aceste lucruri; ştia despre vechiul blestem al lunii negre şi al pântecului sterp. Trebuie să fie atât de vrăjit de ea, încât uitase să întrebe măcar de ce îl refuzase pe lună plină şi îl căutase când era lună neagră. Ea avea un avantaj: el nu ştia că ea ştia aceste lucruri, el nu o văzuse niciodată în Avalon. Totuşi, legătura dintre ei mergea în ambele sensuri, iar dacă ea îi putea citi gândurile, şi el le-ar putea citi pe ale ei; trebuia să se păzească în fiecare clipă, altfel el va vedea prin ea şi îi va ghici intenţiile.

Trebuie să-l orbesc de dorinţă atât de profund, încât să uite… să uite tot ceea ce fusese învăţat în Avalon. Şi, în acelaşi timp, ea nu trebuia să fie copleşită de dorinţa lui şi trebuia să şi-o zăgăzuiască pe a ei. Nu va fi uşor.

Începu să contureze în minte următorul vicleşug pe care îl va folosi cu el. „Povesteşte-mi copilăria ta, va spune, povesteşte-mi cum ai fost atât de rănit.” Compasiunea va fi o legătură puternică; ştia exact cum îl va atinge cu vârful degetelor… şi ştia, cu disperare, că va căuta căi să fie aproape de el, să-l atingă, nu pentru misiunea ei, ci pentru propria ei foame.

„Pot face această vrajă fără să mă duc şi pe mine la pierzanie?”

— Nu ai fost la ospăţul reginei, şopti Merlin, privind în ochii lui Nimue – şi eu am compus un cântec nou pentru tine… A fost lună plină şi există o mare putere a lunii, doamnă…

Îl privi, absorbită:

— Adevărat? Ştiu atât de puţin despre aceste lucruri. Eşti magician, lord Merlin? Uneori mă simt neajutorată, că tu faci vrăji asupra mea.

Se ascunsese la luna plină, cu siguranţă, dacă ar fi privit-o în ochi în acel moment, ar fi putut să-i citească gândurile şi poate

chiar intenţiile. Acum, că puterea acelei faze magice a trecut, ea putea, probabil, să se păzească de el.

— Trebuie să-mi cânţi cântecul.

Rămase ascultând, simţindu-şi trupul întreg fremătând precum coardele harpei care tresăltau sub atingerea degetelor lui.

„Nu pot suporta, nu pot… trebuie, de data aceasta, să acţionez de îndată ce luna este neagră.”

Încă una dintre fazele acestea şi va ceda la şuvoiul dorinţei şi al poftei pe care ea îl clădea între ei… „Şi nu voi mai putea vreodată să-l trădez… voi fi a lui pentru totdeauna, pentru această viaţă şi dincolo de ea…”

Se întinse şi îi atinse umflăturile diforme care erau oasele încheieturii şi atingerea o umplu de dorinţă. Îşi putea imagina, văzându-i pupilele dilatate şi respiraţia precipitată, ce simţise el.

„Trădare”, gândi ea, „sub legile inexorabile ale destinului, trădarea va fi pedepsită înmiit de Zeiţă, în viaţa de după viaţă, trădatul şi trădătorul vor fi pedepsiţi şi legaţi unul de celălalt, în dragoste şi ură, pentru o mie de ani.” Dar ea făcea asta la porunca Zeiţei, fusese trimisă ca să pedepsească un trădător pentru trădarea lui. Va fi şi ea pedepsită, la rândul ei? Dacă ar fi aşa, atunci nici măcar pe tărâmul Zeilor nu exista dreptate…

Hristos a spus că adevărata căinţă şterge toate păcatele. Dar soarta şi legile universului nu pot fi înlăturate atât de uşor. Stelele, în mersul lor, nu se opresc pentru că strigă cineva la ele: „Opriţi-vă!”

Ei bine, aşa să fie; poate că trădarea ei faţă de Merlin făcea parte dintr-o faptă săvârşită de unul dintre ei înainte ca pământul străvechi de sub valuri să se scufunde în mare. Acesta îi era destinul şi nu îndrăznea să îl pună la îndoială.

Merlin se oprise din cântat şi îşi închise mâna, uşor, peste a ei; ca năucă, ea îşi lipi buzele de ale lui. Acum, acum e prea târziu să dea înapoi.

Nu. Fusese prea târziu să dea înapoi când îşi plecase capul şi acceptase sarcina pe care i-o dăduse Morgaine. Fusese prea târziu să dea înapoi când făcuse legământul faţă de Avalon.

— Spune-mi mai multe despre tine, şopti ea, vreau să ştiu totul despre tine, domnul meu…

— Nu-mi spune aşa. Numele meu este Kevin.

— Kevin, spuse ea şi îşi făcu glasul dulce şi suav, plimbându-şi

degetele pe braţul lui.

Zi după zi, ţesuse vraja cu atingeri şi priviri şi vorbe şoptite, în timp ce luna se topea în întuneric. După primul sărut grăbit, ea se retrase din nou, de parcă ar fi speriat-o. „E adevărat. Dar mai degrabă m-am speriat singură…” Niciodată, niciodată în toţi acei ani de izolare nu se crezuse capabilă de o asemenea pasiune, de o asemenea dorinţă. La un moment dat, stârnită mai mult decât putea suporta, cu părul mângâind uşor faţa lui când se aplecă deasupra-i, acolo unde stătea, lângă harpă, el se întoarse şi o cuprinse şi o strivi de trupul lui, iar ea se luptă cu adevărat, fără să se prefacă, speriată de această dată.

— Nu, nu, nu pot – ai uitat de tine – te rog, lasă-mă, strigă ea şi, când o strânse şi mai mult, îngropându-şi faţa la pieptul ei şi acoperindu-i sânii cu sărutări, ea începu să plângă încet.

— Nu, nu, mi-e teamă, mi-e teamă…

Atunci o lăsă şi se retrase, ca trăsnit. Răsuflarea lui era grea. Rămase cu ochii închişi, cu mâinile atârnându-i. După o clipă, murmură:

— Iubita mea, nepreţuita mea pasăre albă, aleasa inimii mele… iartă-mă, iartă-mă…

Nimue îşi dădu seama că poate folosi chiar şi teama pentru propriile scopuri. Spuse, scâncind:

— Am avut încredere în tine, încredere…

— Nu ar fi trebuit, spuse el răguşit, nu sunt altceva decât un bărbat şi, cu siguranţă, nu mai puţin decât un bărbat… Iar ea se făcu mică în faţa amărăciunii lui, în timp ce el adăugă: Sunt bărbat din carne şi oase şi te iubesc, Nimue, şi tu te joci cu mine de parcă aş fi un căţel, şi te aştepţi să mă îmblânzeşti ca pe un ponei castrat… crezi că, fiindcă sunt schilod, sunt mai puţin bărbat?

Nimue putea vedea în mintea lui, limpede şi oglindit, amintirea unor vremuri când îi spusese asta primei femei care se apropiase vreodată de el şi o văzu pe Morgaine reflectată în ochii şi mintea lui, nu pe Morgaine cea pe care o cunoştea, ci o femeie întunecată, o vrăjitoare, cu glasul dulce, dar în acelaşi timp înfricoşător, venerată, da, în acelaşi timp temută, fiindcă, prin tulburarea pasiunii, îşi putea aminti dintr-odată că fulgerul va lovi…

Nimue îşi întinse mâinile către el şi ştiu că tremurau şi că nu va şti niciodată de ce. Îşi păzi cu grijă gândurile şi spuse:

— Nu am gândit asta niciodată. Iartă-mă, Kevin, eu… eu nu m-am putut abţine…

„Şi este întru totul adevărat, Zeiţă, întru totul adevărat. Dar nu aşa cum crede el. Ceea ce spun eu nu este ceea ce el aude.” Şi totuşi, cu toată mila şi dorinţa ei, exista şi un pic de dispreţ. „Altfel, nu aş putea suporta să fac ceea ce fac… dar un om atât de expus la mila dorinţei este demn de dispreţ… tremur şi eu, sunt sfâşiată… dar nu voi fi la mila dorinţelor mele trupeşti…

Şi de aceea Morgaine îi dăduse cheia spre acest bărbat, îl pusese cu totul în mâinile ei. Acum era momentul să rostească vorbele care vor întări vraja, îl vor face al ei trup şi suflet, astfel ca ea să îl poată aduce la Avalon la judecata stabilită.

Să se prefacă! Să se prefacă a fi una dintre acele fecioare nesăbuite din jurul lui Guinevere, cu mintea între picioare! spuse, şovăind:

— Îmi pare rău… Ştiu că eşti cu adevărat bărbat… îmi pare rău că mi-a fost teamă… Şi îşi ridică ochii spre ai lui, o privire adormită, prin părul lung, temându-se că, dacă s-ar uita adânc în ochii lui, şi-ar trăda toată duplicitatea. Eu… eu… da, am vrut să mă săruţi, dar când ai devenit atât de sălbatic… m-am speriat. Nu e nici momentul, nici locul, ar putea năvăli oricând cineva peste noi şi pe urmă regina s-ar supăra, iar eu sunt una dintre fecioarele ei şi ne-a avertizat că nu trebuie să umblăm cu bărbaţi.

„E oare destul de prost să mă creadă când spun asemenea aberaţii sclifosite?”

— Sărăcuţa mea! Kevin îi acoperi mâinile cu sărutări spăşite. O, sunt o bestie. Te iubesc atât de mult… te iubesc atât de mult, că nu pot suporta! Nimue, Nimue, te temi atât de mult de mânia reginei? Nu pot… Se opri şi respiră greu din nou. Nu pot trăi aşa… Vrei să plec de la curtea aceasta? Niciodată, niciodată nu am… Se opri din nou şi pe urmă, ţinându-i mâinile în ale lui, spuse: Nu pot trăi fără tine. Trebuie să te am sau să mor. Nu vrei să ai puţină milă de mine, iubirea mea?

Văzându-i chipul schimonosit şi simţindu-i respiraţia întretăiată, ea îşi plecă ochii, oftând prelung… în cele din urmă, şopti:

— Ce pot să-ţi spun?

— Spune că mă iubeşti!

— Te iubesc. Îşi dădu seama că glasul ei sunase ca acela al

unei femei aflate sub vrajă. Ştii că te iubesc.

— Spune că-mi vei da toată dragostea ta, spune asta, ah, Nimue, Nimue, eşti atât de tânără şi de frumoasă, iar eu sunt atât de schilod şi de urât. Nu pot crede că ţii la mine, chiar şi acum cred că visez, că, dintr-un anume motiv, m-ai stârnit astfel ca să poţi râde de bestia care se tăvăleşte la picioarele tale, ca un câine…

— Nu, spuse ea şi, repede, de parcă s-ar fi temut de propria ei îndrăzneală, se aplecă şi îi sărută ochii, două rândunele agere, care se mişcau de colo-colo.

— Nimue, vei veni în patul meu?

Ea şopti:

— Mă tem, am putea fi văzuţi şi nu îndrăznesc să fiu atât de neruşinată… am putea fi descoperiţi. Îşi ţuguie buzele într-un fel copilăresc: Dacă am fi prinşi, atunci oamenii te vor considera mai bărbat, dar nimeni nu te va certa sau ruşina, dar eu, eu sunt fecioară şi mă vor arăta cu degetul ca pe o târfă sau mai rău…

Şi lăsă lacrimile să îi şiroiască pe obraz, dar pe dinăuntru, era triumfătoare. „L-am prins acum în plasa mea."

— Aş face orice, orice ca să te protejez, să te liniştesc, spuse Kevin cu glasul tremurând sincer.

— Ştiu că bărbaţilor le place să se laude cu fecioarele cucerite, spuse ea. De unde să ştiu că nu te vei făli în tot Camelotul că eşti în graţiile verişoarei reginei şi că i-ai răpit fecioria?

— Ai încredere în mine, te rog… Ce pot face? Ce dovadă a sincerităţii mele îţi pot aduce? Ştii că sunt al tău, trup, inimă şi suflet…

Şi, pentru o clipă, Nimue se mânie „Nu vreau sufletul tău blestemat", gândi ea, gata să plângă de încordare şi teamă. O ţinu în braţe şi şopti:

— Cum? Când vei fi a mea? Ce pot face pentru a-ţi dovedi că te iubesc mai presus de toate?

Şovăind, ea spuse:

— Nu te pot lua în patul meu, dorm în aceeaşi cameră cu patru dintre doamnele reginei şi orice bărbat care ar veni acolo ar fi alungat de paznici.

El spuse, aplecându-se din nou, pentru a-i acoperi mâinile cu sărutări:

— Biata mea micuţă, iubirea mea, nu voi aduce niciodată ruşine asupra ta. Am un loc al meu… o cameră mică, potrivită pentru un câine, mai cu seamă pentru că niciunul dintre oamenii regelui nu vrea să împartă camera cu mine. Nu ştiu dacă ai îndrăzni să vii acolo.

— Cu siguranţă trebuie să existe o cale mai bună, şopti ea, păstrându-şi glasul suav şi tandru. „La naiba, cum pot sugera asta, fără să renunţ la această mască de inocenţă şi de prostie feciorelnică?” Nu mă pot gândi la niciun loc din castel unde am putea fi cu adevărat în siguranţă, şi totuşi…

Se ridică şi se lipi de el, cu sânii atingându-i fruntea. El îşi puse braţele în jurul ei şi îşi îngropă faţa în trupul ei, cu umerii tremurând. Pe urmă, spuse:

— În anotimpul acesta este cald şi frumos şi plouă puţin. Ai îndrăzni să vii cu mine afară, Nimue?

Murmură, cât de natural putu:

— Aş îndrăzni orice ca să fiu cu tine, dragostea mea.

— Atunci, la noapte?…

— O, şopti ea şovăind, lumina lunii e prea puternică, am putea fi văzuţi… Aşteaptă câteva zile, atunci nu va fi lună…

— Când luna este neagră, se crispă el, iar ea ştiu că era un moment de pericol, un moment în care peştele prins cu grijă ar putea aluneca din cârlig şi s-ar putea elibera.

În Avalon, preotesele se izolau când era lună neagră şi toată vraja era risipită. Dar el nu ştia că ea fusese în Avalon. Va câştiga teama sau dorinţa? Ea rămase neclintită, mişcându-şi doar degetele. Într-ale lui. El spuse:

— E un moment straniu…

— Dar mă tem să nu fiu văzută… nu ştii cât de supărată ar fi regina pe mine, dacă ar şti că sunt atât de destrăbălată să te doresc, spuse ea, apropiindu-se puţin mai mult de el. Cu siguranţă, nu avem nevoie de lună ca să ne vedem unul pe altul…

El o strânse cu putere, cu faţa îngropată la pieptul ei, acoperindu-i sânii cu sărutări pătimaşe. Pe urmă, şopti:

— Iubirea mea, fie cum vrei tu, fie lună plină sau lună neagră…

— Şi mă vei duce apoi din Camelot? Nu vreau să fiu făcută de ruşine.

— Oriunde, spuse el, îţi jur… Voi jura pe Dumnezeul tău, dacă

vrei.

Ea şopti, aplecându-şi capul aproape de el, cu mâinile prin buclele părului său.

— Dumnezeului creştin nu îi plac amanţii şi urăşte ca femeile să se culce cu bărbaţii… Jură pe Dumnezeul tău, Kevin, jură pe şerpii de la încheieturile tale…

El şopti:

— Jur – şi semnificaţia jurământului parcă înfioră aerul din jurul lor.

„O, nebunule, ai jurat pe moartea ta.” Nimue tremura, dar Kevin, cu faţa îngropată încă la pieptul ei, era indiferent la orice, în afară de sânii aflaţi sub buzele sale. Ca iubit promis, îşi luă privilegiul de a-i atinge, de a-i săruta, trăgându-i puţin rochia, pentru a-i cuprinde în mâini.

— Nu ştiu cum pot suporta să aştept.

Iar ea şopti:

— Nu, nici eu, şi adăugă sincer, din toată inima: Aş vrea să se fi întâmplat deja.

Luna nu va fi vizibilă, dar faza lunii se va schimba la exact două ore după apusul soarelui, peste trei zile; îi simţea retragerea ca pe o mare slăbiciune în sânge, retragerea vieţii din vene.

Cea mai mare parte din aceste trei zile o petrecu în camerele ei, spunându-i reginei că era bolnavă – şi asta nu era departe de adevăr. Mult timp stătu cu mâinile pe harpa lui Kevin, meditând, umplând aerul ce o înconjura cu legătura miraculoasă dintre ei. Un moment de rău augur, iar Kevin ştia asta, aşa cum ştia şi ea; dar era prea orbit de promisiunea iubirii ei, ca să-i pese.

Ziua apunea când luna se întunecă; Nimue simţea asta cu trupul. Îşi prepară o licoare de plante care va împiedica sângerarea de lună neagră să apară – nu voia să-l dezguste cu imaginea sângelui ei, nici să-l sperie, amintindu-i tabuurile Avalonului. Trebuia să-şi întoarcă gândurile de la realităţile fizice ale actului; cu toată pregătirea ei, ştia că, de fapt, era fecioara agitată care pretindea că este. Ei, cu atât mai bine, nu e nevoie să încerce să se prefacă. Putea să fie pur şi simplu ceea ce era – o fată care se dăruia pentru prima dată bărbatului pe care îl iubea şi îl dorea. Şi ceea ce va veni după aceea, ei bine, va fi aşa cum îi poruncise Zeiţa.

Nu prea ştia cum să facă ziua să treacă. Niciodată

pălăvrăgeala doamnelor lui Guinevere nu i se păruse atât de lipsită de sens, atât de insipidă. După masă, nu putu să-şi îndrepte atenţia către tors, aşa că aduse harpa pe care i-o dăduse Kevin şi le cântă un cântec; dar nu era uşor, trebuia să ocolească toate cântecele Avalonului şi tocmai acelea îi veneau în minte. Însă chiar şi cea mai lungă zi are un asfinţit. Se spălă, îşi înmiresmă trupul şi se aşeză în sală, lângă Guinevere, abia ciugulind mâncarea, bolnavă şi slăbită, dezgustată de vulgaritatea manierelor de la masă, cu câinii alături. Îl vedea pe Kevin aşezat printre sfetnicii regelui, lângă preotul care le spovedise pe câteva dintre doamne. O cicălise, întrebând-o de ce nu cere îndrumare spirituală şi încruntându-se, de parcă ar fi fost cea mai mare păcătoasă, când ea spusese că nu are nevoie. Kevin. Aproape că îi putea simţi mâinile pline de dorinţă pe sânii ei şi i se păru că privirea pe care i-o arunca trebuie să fie audibilă.

„La noapte, la noapte, dragul meu. La noapte. O, Zeiţă, cum pot face asta acestui bărbat care mă iubeşte, care şi-a pus tot sufletul în mâinile mele? Am jurat, trebuie să-mi ţin jurământul sau să fiu o trădătoare, la fel ca el.”

Se întâlniră o clipă în sala de jos, în timp ce regina şi doamnele ei se duceau în camerele lor. El spuse, iute şi foarte încet:

— Am ascuns calul tău şi al meu în pădurea de dincolo de poartă. Pe urmă – şi vocea îi tremură – pe urmă te voi duce oriunde vei voi, doamna mea.

„Nu ştii încotro te voi conduce.” Dar era prea târziu să dea înapoi. Nimue spuse, printre lacrimile pe care nu şi le putea stăpâni:

— O, Kevin, eu… te iubesc – şi ştia că era adevărat.

Pătrunsese atât de adânc în inima lui că nu ştia, nici măcar nu îşi putea imagina, cum suporta să fie despărţită de el. I se părea că tot aerul nopţii era cuprins de vrajă, că, într-un fel, ceilalţi trebuie să vadă acest tremur din aer şi întunericul care plana asupra ei. Trebuia să-i facă să creadă că plecase peste hotare, în vreo misiune plauzibilă.

Spuse doamnelor cu care împărţea camera că promisese soţiei unui şambelan că va încerca un leac pentru durerea ei de dinţi şi că nu se va întoarce vreme de mai multe ceasuri. Pe urmă, luându-şi cea mai neagră mantie şi prinzându-şi la brâu,

sub rochie, micul ei pumnal al iniţierii, se strecură afară. După o clipă, intră într-un colţ întunecat şi îşi scoase micul pumnal, vârându-l într-un buzunar de la brâu – orice s-ar întâmpla, Kevin nu trebuia să-l vadă.

„Inima i s-ar frânge dacă nu aş ajunge la această tainică întâlnire amoroasă, gândi ea, dar nu ştie cât de norocos ar fi…”

Întunecime. Nici măcar umbre, în curtea fără lună. Începu să tremure, alegându-şi cu grijă paşii prin lumina slabă a stelelor. După câţiva paşi, întunericul era şi mai profund şi auzi vocea lui, o hârâială înăbuşită, şoptind:

— Nimue?

— Eu sunt, iubitul meu.

„Care înşelăciune e mai mare, să-mi încalc jurământul faţă de Avalon sau să-l mint pe Kevin în felul acesta? Ambele sunt minciuni… e o minciună dreaptă vreodată?”

O luă de braţ şi atingerea mâinii lui fierbinţi îi înfierbântă sângele. Amândoi erau acum învăluiţi cu totul în vraja acelui ceas. O conduse dincolo de poartă, în josul povârnişului abrupt ce ridica străvechiul fort al Camelotului deasupra dealurilor din împrejurimi. Iarna, pe aici era un râu şi mlaştină; acum era uscat, înţesat de vegetaţia abundentă a pământului umed. O conduse într-un crâng cu copaci.

„O, Zeiţă, am ştiut dintotdeauna că în ziua când îmi voi abandona virginitatea se va întâmpla într-un crâng… dar nu am ştiut că se va întâmpla sub toată vraja lunii negre…”

O luă aproape şi o sărută. Întregul lui trup ardea parcă. Întinse mantiile, împreună, pe iarbă şi o trase jos, cu mâinile schilodite tremurând atât de tare când îi descheia rochia, încât ea trebui să înceapă să se dezbrace singură. El spuse, cu o rămăşiţă a glasului său obişnuit:

— Mă bucur că e întuneric… că trupul meu diform nu te va îngrozi.

— Nimic la tine nu m-ar putea speria, dragostea mea, şopti ea şi îşi întinse mâinile spre el.

În acel moment, spuse asta cu toată sinceritatea, însufleţită de propria vrajă care o prinsese şi pe ea, ştiind că acest bărbat, trup, inimă şi suflet, era în mâinile ei. Totuşi, cu toată vraja ei, nu avea experienţă şi se îndepărtă, speriată cu adevărat, de bărbăţia lui care se întărea. El o sărută, o linişti şi o mângâie, iar ea simţi arsura lunii negre, toiul întunericului orei de vrăjitorie.

În chiar momentul când ajunse la culme, ea îl atrase către ea, ştiind că, dacă va întârzia până ce luna se va arăta pe cer, va pierde mult din puterea ei.

El şopti, simţindu-i tremurul:

— Nimue, Nimue, mica mea iubită, eşti fecioară, dacă vrei ne putem dărui plăcere unul altuia, nu trebuie să-ţi iau virginitatea…

Ceva în vorbele lui o făcură să-i dea lacrimile – că el, înnebunit de dorinţă, cu mădularul întărit strivit între ei doi, putea încă să se gândească la ea… Dar strigă:

— Nu! Nu! Te doresc! Şi îl trase spre ea cu putere, conducându-l cu mâinile în ea, aproape bucurându-se de durerea bruscă; durerea, sângele care izbucni, culmea dorinţei lui frenetice, trezi în ea un fel de frenezie, şi se lipi de el, gâfâind, încurajându-l cu strigătele ei sălbatice. Pe urmă, în chiar ultimul moment, îl îndepărtă, în timp ce el gâfâia şi o implora, şoptindu-i:

— Jură! Eşti al meu?

— Jur! Ah, nu pot suporta… nu pot… lasă-mă…

— Aşteaptă! Jură! Eşti al meu, spune-o!

— Jur, jur pe sufletul meu…

— Încă o dată… eşti al meu…

— Sunt al tău! Jur!

Şi ea simţi spasmul lui brusc de teamă, ştiind ce se întâmplase, dar acum era în strânsoarea propriei frenezii, mişcându-se, apucat parcă de disperare, unduindu-se şi gâfâind, ţipând ca într-o agonie insuportabilă, iar ea simţi vraja miraculoasă coborând asupra ei exact în momentul de stagnare, când el strigă şi căzu greu peste trupul ei care nu se împotrivea, iar ea simţi cum sămânţa lui ţâşneşte în ea. El era nemişcat ca un mort, ea tremura, simţindu-şi respiraţia grea, istovită. Nu era nimic din plăcerea de care auzise vorbindu-se, dar era ceva mai presus de plăcere – un triumf imens. Căci vraja era grea în jurul lor, iar ea avea spiritul şi sufletul şi esenţa lui. Pipăi cu mâna sămânţa lui care se amestecase cu sângele virginităţii ei, exact în momentul apariţiei lunii. O luă pe degete şi îşi însemnă fruntea şi, la acea atingere, vraja veni asupra lui, iar el se ridică, slab şi lipsit de viaţă.

— Kevin, spuse ea, ia-ţi calul şi să mergem.

Cu mişcări greoaie, el se ridică. Se îndreptă spre cal şi ea ştiu

că trebuie să fie exactă cu vraja aceasta.

— Îmbracă-te mai întâi, spuse ea, iar el îşi trase roba mecanic, legând-o la brâu.

Se mişcă iute şi, la lumina stelelor, văzu strălucirea ochilor lui; acum el ştia, dincolo de puterea dominatoare a vrăjii, că îl trădase. Cu gâtlejul strâns de agonie şi cu o tandreţe sălbatică, ea voi să-l tragă din nou jos şi să retragă vraja şi să-i acopere chipul distrus cu sărutări şi să plângă, să plângă pentru trădarea iubirii lor.

„Dar şi eu am jurat şi aceasta este soarta.”

Se acoperi cu rochia, îşi luă calul şi se îndepărtară în linişte, apucând calea Avalonului. În zori, Morgaine va trimite luntrea să-i aştepte la mal.

Cu câteva ore înainte de zorii zilei, Morgaine se trezi din somnul ei agitat, simţind că treaba lui Nimue era făcută. În linişte, se îmbrăcă, trezind-o pe Niniane şi pe preotesele însoţitoare, care veniră încet în urma ei jos, pe ţărm, înveşmântate în straiele lor negre şi cu tunicile din piele de cerb, cu părul prins într-o singură coadă, pe spate, şi cu pumnalele cu mânere negre legate la brâu. Aşteptară în linişte, cu Niniane şi Morgaine în fruntea lor şi, în timp ce cerul începu să se îmbujoreze, rozaliu, cu primele raze de lumină, ea făcu semn bărcii să pornească şi o urmări cum dispare în neguri.

Aşteptară. Lumina deveni mai puternică şi, chiar când soarele răsărea, luntrea reapăru din neguri. Morgaine o văzu pe Nimue în picioare, la proră, cu mantia trasă peste cap, înaltă şi dreaptă, dar faţa îi era ascunsă. Pe fundul bărcii era un morman prăbuşit. Ce îi făcuse? Era mort sau vrăjit? Morgaine începu să dorească să fie cu adevărat mort, ca el să-şi fi luat viaţa, din disperare sau teamă. De două ori se mâniase pe acest om şi îl numise trădător al Avalonului, iar a treia oară fusese cu adevărat trădător, mai presus de orice îndoială, căci luase Sfânta Regalitate din ascunzătoare. O, da, merita moartea, chiar o moarte precum cea de care va muri în dimineaţa aceasta. Morgaine vorbise cu druizii, iar ei fuseseră de acord, fiecare dintre ei, că trebuia să moară în crângul de stejari şi să nu aibă parte de o moarte rapidă şi de milă. O asemenea trădare nu mai fusese cunoscută în întreaga Britanie din vremea lui Eilan, care se căsătorise în secret cu un fiu al proconsulului roman şi prezentase oracole false pentru a opri triburile să se ridice

împotriva romanilor. Eilan murise în foc şi cu ea trei dintre preotesele ei, iar fapta lui Kevin nu era doar trădare, ci blasfemie, ca atunci când Elian falsificase glasul Zeiţei.

Şi asta trebuia pedepsit.

Doi dintre membrii echipajului luntrei îl ajutară pe Merlin să se ridice. Era pe jumătate îmbrăcat, cu veşmintele atârnând abia legate în jurul lui, abia dându-şi seama de goliciunea lui. Părul îi era ciufulit, faţa pierdută… drogat sau fermecat? Încercă să meargă, dar fără beţele lui, se clătină şi se agăţă, pentru echilibru, de primul sprijin.

Nimue stătea încremenită, fără să-l privească, cu faţa ascunsă încă de mantie, dar când primele raze ale soarelui răsăriră, ea îşi dădu gluga pe spate şi, în acel moment, atins de primele raze ale soarelui, descântecul pieri de pe chipul lui Kevin, iar Morgaine văzu cum în ochii lui veni înfricoşata înţelegere; ştia unde era şi ce se întâmplase.

Morgaine îl văzu uitându-se la Nimue, clipind la vederea luntrei Avalonului. Şi apoi, dintr-odată, pe chipul lui se aşternu înţelegerea deplină a trădării şi îşi plecă creştetul, şocat şi ruşinat.

Aşadar, acum ştia nu doar cum este să trădezi, dar şi să fii trădat.

Dar pe urmă se uită la Nimue. Fata era palidă, fără sânge în obraji, cu părul lung în dezordine, deşi încercase să-l prindă la repezeală. Nimue îl privea pe Kevin, iar buzele îi tremurau când îşi întoarse din nou, iute, privirea.

Şi ea îl iubea, vraja se răsfrânsese asupra ei. „Ar fi trebuit să ştiu”, gândi Morgaine, „că o vrajă atât de puternică se va răsfrânge asupra celui care o face.”

Nimue se înclină adânc, aşa cum cerea obiceiul Avalonului.

— Doamnă şi Mamă, spuse ea, cu vocea egală. Ţi l-am adus pe trădătorul care a trădat Sfânta Regalitate.

Morgaine păşi înainte şi o îmbrăţişă. Spuse:

— Bine ai revenit la noi, Nimue, preoteasă, soră – şi o sărută pe obrajii uzi.

Simţea suferinţa lui Nimue în tot trupul. „O, Zeiţă, e şi ea distrusă? Dacă este aşa, am cumpărat viaţa lui Kevin cu un preţ prea mare.”

— Du-te acum, Nimue, adăugă ea cu compasiune. Te vor duce înapoi în Casa Fecioarelor, treaba ta a fost făcută. Nu e

nevoie să fii martoră la ceea ce trebuie să urmeze, ţi-ai făcut partea şi ai suferit destul.

Nimue şopti:

— Ce se va întâmpla… cu el?

Morgaine o strânse cu putere:

— Copilă, copilă, asta nu trebuie să te preocupe. Ţi-ai făcut partea, cu putere şi curaj. E destul.

Nimue îşi ţinu respiraţia, de parcă i-ar fi venit să plângă, dar nu plânse. Privi spre Kevin, dar el nu îi întâlni privirea şi, în cele din urmă, tremurând atât de tare încât abia putea să meargă, se lăsă dusă de două dintre preotese.

Cu voce scăzută, Morgaine le spuse:

— Nu o tulburaţi cu întrebări. Ceea ce e făcut e făcut. Lăsaţi-o în pace.

Când Nimue dispăru, Morgaine se întoarse la Kevin. Îi întâlni privirea şi fu lovită de durere. Acest om fusese iubitul ei, dar mai mult decât atât; fusese singurul om care nu încercase niciodată să o amestece în nicio manevră politică, nu încercase să se folosească de rangul ei înalt, nu îi ceruse niciodată nimic, doar iubire. O readusese la viaţă din iadul din Tintagel, venise la ea ca la o Zeiţă, fusese, probabil, singurul ei prieten, bărbat sau femeie, din toată viaţa. Se chinui să vorbească, prin durerea cumplită din gâtlej:

— Ei, bine, Kevin harpistul, fals Merlin, mesager trădător, ai ceva să-i spui Zeiţei înainte de a-i cunoaşte judecata?

Kevin clătină din cap.

— Nimic ce ai putea considera important, Doamnă a Lacului.

Ea îşi aminti, printr-un abur de durere, că el fusese primul care i se adresase cu acest titlu.

— Aşa să fie, spuse şi îşi simţi faţa ca o stâncă. Duceţi-l la judecată.

El făcu un singur pas, împleticit, între paznicii lui, apoi se întoarse şi o înfruntă, cu capul dat pe spate, în sfidare:

— Nu, aşteptaţi. Găsesc că am să-ţi spun totuşi un lucru, Morgaine din Avalon. Cândva ţi-am spus că viaţa mea este pentru Zeiţă un lucru neînsemnat şi vreau să ştii că pentru ea am făcut asta.

— Vrei să spui că de dragul Zeiţei ai dat Sfânta Regalitate pe mâinile preoţilor? întrebă Niniane, iar vocea ei era plină de dispreţ. Ei bine, atunci eşti pe cât de trădător, pe atât de nebun!

Luaţi-l pe trădător, porunci ea, dar Morgaine le făcu semn să aştepte.

— Chiar aşa este, Doamnă, spuse Kevin. Ţi-am mai spus cândva asta – vremea Avalonului s-a sfârşit. Nazarineanul a câştigat, iar noi trebuie să dispărem în neguri, mai departe, mai departe, până ce vom fi nimic mai mult decât o legendă şi un vis. Vrei, atunci, să iei Sfânta Regalitate cu tine în întuneric, apărând-o cu grijă de zorii unei zile noi, care acum nu va mai exista niciodată? Chiar dacă Avalonul trebuie să dispară, am simţit că e drept ca lucrurile sfinte să fie trimise în lume, în slujba Divinului, orice nume ar purta Zeul sau Zeiţa. Şi, ca urmare a ceea ce am făcut, Zeiţa s-a manifestat cel puţin o dată în lumea de acolo, într-un fel care nu va fi niciodată uitat. Dispariţia Graal-ului va fi păstrată în amintire, Morgaine, draga mea, când tu şi eu vom fi doar legende de spus la gura focului şi poveşti pentru copii. Cred că asta nu s-a pierdut şi nu ar trebui să crezi nici tu, cea care ai purtat potirul ca preoteasă. Acum faceţi cu mine ce vreţi!

Morgaine îşi plecă fruntea. Amintirea acelui moment de extaz şi revelaţie, când purtase Graal-ul, sub forma Zeiţei, va rămâne cu ea până la moarte; şi pentru cei care trăiseră experienţa viziunii, viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi. Dar acum trebuia să se confrunte cu Kevin din postura Zeiţei răzbunătoare, a Zeiţei Morţii, a scroafei înfometate care îşi va devora propriii pui, a Marelui Corb, a Distrugătorului... Deja îi dăduse asta Zeiţei. Îşi întinse mâna către el... şi se opri, căci sub mâna ei văzu din nou ceea ce văzuse cândva, un craniu. „Acum el e condamnat, îşi vede propria moarte şi o văd şi eu...” Deşi nu va suferi şi nu va fi torturat. „A spus adevărul: a făcut ceea ce i-a dat să facă Zeiţa, iar acum eu trebuie să fac acelaşi lucru...” Aşteptă până ce vocea îi fu calmă, înainte de a vorbi. În depărtare, auzi, încet, cum tună. În cele din urmă, spuse:

— Zeiţa este milostivă. Duceţi-l în crângul de stejari, aşa cum a fost poruncit, dar acolo ucideţi-l repede, cu o singură lovitură. Îngropaţi-l sub marele stejar şi de acum încolo şi pentru totdeauna, acesta să fie ocolit de toţi oamenii. Kevin, ultimul dintre mesagerii Zeiţei, te blestem să uiţi totul, să te naşti din nou fără preoţie şi fără înţelepciune, ca tot ceea ce ai făcut în vieţile anterioare să fie şters, iar sufletul tău să se întoarcă la naşterea dintâi. Te vei întoarce o sută de vieţi, Kevin, căutând-o

mereu pe Zeiţă, fără să o găseşti. Totuşi, la sfârşit, Kevin, fost cândva Merlin, îţi spun: dacă ea te va dori, fii sigur că te va regăsi.

Kevin se uită ţintă la ea. Zâmbi, cu acel zâmbet straniu, dulce, şi spuse aproape şoptit:

— Aşadar, adio, Doamnă a Lacului. Spune-i lui Nimue că am iubit-o… sau poate ar fi mai bine să îi spun chiar eu. Căci cred că va trece mult, mult timp până ce noi doi ne vom reîntâlni, Morgaine.

Şi, din nou, un tunet slab îi punctă vorbele.

Morgaine tremura în timp ce el se îndepărtă, clătinându-se, fără să privească înapoi, sprijinit de braţele paznicilor lui. „De ce mă simt atât de ruşinată? Am dat dovadă de îndurare, aş fi putut să pun să-l tortureze. Mă vor numi şi pe mine trădătoare şi măruntă, pentru că nu a fost dus în crângul de stejari şi făcut să urle şi să se roage să fie omorât până ce înşişi copacii s-ar chirci… Sunt doar o slăbănoagă, fiindcă nu am vrut să torturez un om pe care cândva l-am iubit? Trebuie ca moartea lui să fie atât de uşoară ca Zeiţa să caute să se răzbune pe mine? Aşa să fie, chiar de-ar fi să cunosc moartea pe care nu am putut să i-o dau lui."

Se crispa, adâncindu-şi privirea în norii cenuşii de pe cer. Kevin suferise toată viaţa. „Nu voi adăuga nimic mai mult decât moartea la destinul lui." Cerul fu luminat de fulgere, iar ea gândi, cu un fior – sau era doar vântul rece care venea cu Izbucnirea bruscă a furtunii de afară? — „Aşa trece ultimul dintre marii Merlini, în furtuna care se abate acum asupra Avalonului."

Îi făcu semn lui Niniane:

— Du-te. Vezi ca sentinţa mea să fie îndeplinită întocmai, să fie ucis cu o singură lovitură şi nu lăsa trupul lui deasupra pământului nici o singură oră."

Văzu cum tânăra femeie se uita lung la faţa ei; ştiau toţi, aşadar, că fuseseră cândva iubiţi? Dar Niniane întrebă doar:

— Şi tu?

— Merg acum la Nimue. Va avea nevoie de mine.

Dar Nimue nu era în camera ei, în Casa Fecioarelor, şi nicăieri în casă; era oare în casa izolată unde locuise cu Raven? Nu era nicăieri în templu şi una dintre preotesele însoţitoare îi spuse că Nimue refuzase mâncarea şi vinul şi chiar să facă baie.

Morgaine, impacientându-se tot mai mult cu fiecare fulger, pe măsură ce furtuna se înteţea şi se revărsa cu furie, chemă toţi servitorii templului să o caute, dar înainte de a o putea căuta, veni Niniane albă la faţă, însoţită de bărbaţii pe care îi trimisese să se ocupe de moartea lui Kevin, aşa cum poruncise Morgaine.

— Ce este? întrebă Morgaine, cu vocea rece. De ce nu a fost îndeplinită sentinţa mea?

— A fost ucis cu o singură lovitură, Doamnă a Lacului, şopti Niniane, dar cu acea lovitură a venit un fulger din cer care a izbit stejarul mare, despicându-l în două. În stejarul sacru este o mare despicătură, de la cer la pământ…

Morgaine simţi o menghină de oţel în jurul gâtului. Nu e nimic atât de ciudat ca un fulger să vină odată cu furtuna, iar fulgerul loveşte întotdeauna în punctul cel mai înalt. Dar ca asta să se întâmple tocmai în ceasul în care Kevin profeţise sfârşitul Avalonului…

Tremură din nou, strângându-şi mâinile în jurul trupului, sub mantie, astfel ca aceia care o priveau să nu o vadă tremurând. Cum putea să despartă semnul de rău augur, căci rău augur fusese, de iminenta distrugere a Avalonului?

— Zeul a pregătit un loc pentru trădător. Îngropaţi-l, atunci, în despicătura stejarului…

Se înclinară, consimţind, şi plecară prin tunete şi răpăiala ploii. Iar Morgaine, înnebunită de durere, îşi dădu seama că uitase de Nimue. Dar o voce dinlăuntrul ei spuse: „Acum e prea târziu.”

O găsiră la prânz, chiar când soarele apăruse, după furtună, plutind printre ierburile Lacului. Părul ei lung era împrăştiat la suprafaţă, ca plantele de apă, iar Morgaine, năucită de durere, nu putea să regrete, în adâncul inimii, că bardul nu plecase singur în ţara umbrelor de dincolo de moarte.

12

Adesea, în zilele înnegurate care urmară morţii lui Kevin, Morgaine credea că acum, într-adevăr, Zeiţa luase asupra ei distrugerea cavalerilor Mesei Rotunde. Dar de ce era voinţa ei să distrugă şi Avalonul? „Îmbătrânesc, Raven e moartă şi Nimue e moartă, cine ar trebui să fie Doamnă a Avalonului după mine? Zeiţa nu şi-a pus mâna asupra alteia, ca să fie noua Doamnă a

Avalonului. Kevin zace înmormântat în stejar. Ce se va alege de Avalon acum?”

Părea că lumea se schimba, că dincolo de neguri lumea se mişca într-un ritm tot mai grăbit. Nimeni, în afară de ea şi una sau două dintre bătrânele preotese, nu putea deschide calea prin neguri, iar acum erau prea puţine motive să încerce. Şi erau momente când se plimba în afara Avalonului şi nu putea vedea nici soare, nici lună, şi ştia că se rătăcise dincolo de hotarele ţării vrăjite, dar abia întrezărea arareori prezenţa oamenilor din poporul zânelor printre copaci şi nici pe regină nu o mai văzuse vreodată.

Se întreba dacă Zeiţa îi părăsise cu adevărat, căci unele dintre fetele din Casa Fecioarelor plecaseră din nou în lume, iar altele se rătăciseră în ţara zânelor şi nu se mai întorseseră.

Zeiţa venise în lume pentru ultima dată când ea purtase Graal-ul în sala lui Arthur din Camelot, gândi Morgaine şi pe urmă, năucită, se întrebă dacă Zeiţa purtase cu adevărat Graal-ul sau fusese ea însăşi sau Raven, creând închipuiri.

„Am chemat Zeiţa şi am găsit-o înlăuntrul meu.” Şi Morgaine ştia că niciodată nu va mai trebui să caute linişte sau sfaturi dincolo de sine, putea să privească doar înlăuntrul ei. Nu mai avea nicio preoteasă, nicio prezicătoare, niciun druid şi niciun sfetnic, nicio Zeiţă spre care să se îndrepte acum, nimeni, decât şinele ei dezorientat. Iar şi iar, când obişnuinţa unei vieţi întregi îi poruncea, ea căuta să invoce imaginea Zeiţei, ca să o ghideze; nu vedea însă nimic, ci doar, uneori, chipul lui Igraine – nu soţie condusa de preoţi, văduvă a lui Uther, ci tânăra şi frumoasa mamă care îi pusese pentru prima dată pe umeri aceste poveri, care îi poruncise să aibă grijă de Arthur şi o dăduse în mâinile lui Viviane.

Şi, din când în când, vedea chipul lui Viviane, care o trimisese în patul Celui Slăvit, sau al lui Raven, care fusese alături de ea în timpul însemnatului moment al invocaţiei.

„Ele sunt Zeiţa. Şi eu sunt Zeiţa. Şi nu mai este o alta.”

Nu o mai interesa să privească în oglinda magică, dar uneori, când luna era neagră, mergea să bea din izvor şi se uita în apă. Dar vedea numai arătări ademenitoare ale cavalerilor Mesei Rotunde, călărind într-o direcţie sau alta, urmărind vise şi sclipiri de imagini ale Viziunii, dar fără ca vreunul să găsească Graal-ul. Unii dintre ei uitaseră de el şi călătoreau în căutarea aventurii;

unii făceau fapte bune, alţii rele. Unii dintre ei, unul sau doi, în viziuni copleşitoare ale credinţei, visaseră propriul lor Graal şi aşa muriseră. Alţii, urmând mesajul propriilor viziuni, plecaseră în pelerinaj în Ţara Sfântă, iar alţii, urmând vântul ce bătea prin lume în zilele acelea, se retrăseseră în solitudine, căutând, în peşteri neexplorate, viaţa de linişte şi penitenţă – dar Morgaine nu ştiu niciodată ce anume viziuni veniseră asupra lor, dacă ale Graal-ului sau ale altor lucruri, şi nici nu îi păsa.

O dată sau de două ori întrezărise un chip pe care îl cunoştea. Îl văzu pe Mordred la Camelot, lângă Arthur, şi pe Galahad îl zări pe când căuta Graal-ul, dar pe urmă nu îl mai văzu şi se întrebă dacă acea căutare îl chemase la moarte.

Şi o dată îl văzu pe Lancelot, pe jumătate gol, înveşmântat în piei de animale, cu părul lung şi încâlcit, fără armură sau sabie, alergând prin pădure, şi în ochii lui era sclipirea nebuniei; ei bine, ghicise că această căutare ar putea să îl ducă numai la nebunie şi disperare. Încă îl căuta în oglindă, de la lună la lună, dar mult timp nu avu niciun succes. Pe urmă îl văzu dormind, zdrenţuit şi gol, undeva în fân, iar zidurile unei închisori sau ale unei temniţe se ridicau în jurul lui… Şi pe urmă nu îl mai văzu. „O, Doamne, s-a dus şi el… alături de atâţia dintre oamenii lui Arthur…”

Cu adevărat, Graal-ul nu era o binecuvântare pentru curtea lui Arthur, ci un blestem… Şi, pe drept, un blestem pentru trădătorul care a avut de gând să-l profaneze… Şi acum dispăruse pentru totdeauna din Avalon.

Mult timp, Morgaine crezuse că Graal-ul fusese dus de Zeiţă pe tărâmurile Zeilor, astfel ca omenirea să nu îl mai poată profana; iar ea era mulţumită că aşa trebuia să fie, căci fusese pervertit cu vinul creştinilor, care într-un fel era şi vin şi sânge, iar ea nu avea habar cum ar putea fi curăţat.

Morgaine auzi şoapte venite din afara lumii, printr-un fel de frăţie veche a preoţilor care veniseră în zilele acestea la Avalon. Creştini, unii dintre ei, din cei vechi, care se rugaseră cândva alături de druizi, în credinţa fermă că Hristosul lor locuise cândva acolo, în Avalon, şi primise înţelepciunea. Acum, fugind de conformismul impus al acelei noi generaţii de creştini care ar fi vrut să şteargă toate celelalte credinţe de pe faţa pământului, cu excepţia credinţei lor, veniră în Avalon şi de la ei Morgaine auzi ceva despre Graal.

Preoţii spuneau acum că era într-adevăr cupa cea adevărată din care băuse Hristos, la Cina cea de Taină, şi că fusese dusă înapoi în Rai, de unde nu va mai fi văzut niciodată în lume. Cu toate acestea, mai erau şi zvonuri că fusese văzut pe cealaltă insulă, Ynis Witrin, strălucind în adâncimea fântânii lor, acea fântână care în Avalon era oglinda sfântă a Zeiţei şi de aceea preoţii din Ynis Witrin începuseră să o numească Fântâna Potirului.

Iar când vechii preoţi se aşezară pentru o vreme în Avalon, Morgaine începu să audă zvonuri cum că Graal-ul era văzut din când în când pe altarul lor.

Trebuia să fie aşa cum voia Zeiţa. Nu îl vor profana, dar Morgaine nu ştia dacă era cu adevărat acolo, în vechea biserică a frăţiei creştine, care era construită exact pe locul bisericii din cealaltă insulă, aşa că ei spuseră că, atunci când negurile se subţiau, vechea frăţie din Avalon putea auzi călugării cântând în biserica lor din Ynis Witrin. Morgaine îşi aminti ziua când negurile se răsfiraseră pentru a o lăsa pe Guinevere să pătrundă în Avalon.

Peste Avalon, timpul trecea acum în mod ciudat. Morgaine nu ştia dacă acele douăsprezece luni şi o zi ale jurământului cavalerilor trecuseră sau nu şi uneori se gândea că, într-adevăr, în lumea din afară trebuie că trecuseră ani.

Se gândea mult la cuvintele pe care le rostise Kevin… negurile se închid asupra Avalonului.

Şi pe urmă, într-o zi, fu chemată pe ţărmurile lacului, dar nu avea nevoie de niciun fel de Viziune ca să-şi dea seama cine stătea în luntre. Cândva, Avalonul fusese şi casa lui. Părul lui Lancelot era acum cu totul cărunt şi faţa scofâlcită, dar când păşi din luntre, păstrând doar o umbră din graţia pasului uşor de demult, Morgaine se apropie şi îi luă mâinile, şi pe chipul lui nu se vedea nicio urmă de nebunie.

O privi în ochi şi, dintr-odată, ea parcă era Morgaine din vremurile de demult, când Avalonul era un templu însufleţit de preotese şi druizi, şi nu o ţară singuratică, adâncită în neguri, cu câteva preotese îmbătrânind, câţiva druizi în vârstă şi o mână de vechi creştini pe jumătate uitaţi.

— Cum se face că timpul te-a atins atât de puţin, Morgaine? o întrebă. Totul pare schimbat chiar şi aici, în Avalon – priveşte, până şi cercul de pietre e ascuns în neguri!

— O, este încă acolo, spuse Morgaine, deşi unii dintre noi ne-am rătăci dacă l-am căuta acum. Şi, ca o durere în inimă, îşi aminti o zi – „o, a fost acum o viaţă!” – când ea şi Lancelot s-au aflat împreună în umbra pietrelor. Mă gândesc că, probabil, vor dispărea toate în neguri şi astfel nu vor mai fi stricate de mâna omului sau de vânturile timpului. Nu mai e nimeni să se roage acum la ele… nici măcar focurile de Beltane nu mai sunt aprinse în Avalon, deşi am auzit că în sălbăticia din Ţara Galilor de Miazănoapte şi Cornwall mai sunt ţinute vechile ritualuri. Micii oameni nu le vor lăsa niciodată să moară, atâta timp cât mai trăieşte vreunul dintre ei. Mă mir că ai putut să vii aici, vere.

El zâmbi şi acum ea putea vedea urmele de durere şi suferinţă – da, chiar şi de nebunie – din jurul ochilor lui.

— Păi, abia mi-am dat seama că încoace mă îndrept, verişoară. Memoria îmi joacă feste acum. Am fost nebun, Morgaine, mi-am aruncat sabia şi am trăit în păduri ca un animal şi pe urmă a fost o vreme, nu ştiu cât de lungă, când am fost întemniţat într-o temniţă străină.

— Am văzut asta, spuse ea. Nu ştiam ce înseamnă.

— Nici eu – şi nu ştiu nici acum, spuse Lancelot. Îmi amintesc foarte puţin din vremea aceea – e binecuvântarea lui Dumnezeu, cred, că nu-mi amintesc ceea ce am făcut. Cred că nu a fost pentru prima dată… au fost perioade când, în acei ani cu Elaine, abia dacă ştiam ce fac…

— Dar eşti bine acum, spuse ea repede. Vino şi ia micul dejun cu mine, vere… e prea devreme pentru orice altceva, din orice motiv vei fi venit aici.

O urmă, iar Morgaine îl duse în locuinţa ei; în afară de preotese şi însoţitoare, el era prima persoană care intrase aici de ani de zile.

În dimineaţa aceasta, aveau peşte din lac iar ea îl servi cu mâinile ei.

— O, ce bun este, spuse el şi mâncă înfometat; ea se întrebă cât timp trecuse de când el mâncase ultima oară. Părul îi era la fel de meticulos pieptănat, ca întotdeauna – cu totul cărunt acum şi având şuviţe albe în barbă – tuns cu grijă, iar mantia, deşi jerpelită şi uzată de călătorie, era periată cu grijă şi curată. Îi surprinse privirea aruncată asupra mantiei şi râse puţin.

— În vremurile bune, nu aş fi folosit această mantie nici pe post de şa, spuse el. Mi-am pierdut mantia şi sabia şi armura, nu

ştiu unde – s-ar putea să fi fost jefuit în vreo aventură blestemată, sau să le fi aruncat, la nebunie; ştiu doar că, într-o zi, am auzit pe cineva rostind numele meu, deşi e încă foarte neclar în mintea mea. Eram prea slăbit ca să călătoresc, dar am plecat în ziua următoare, am început să-mi amintesc, încetul cu încetul, cine eram şi ei mi-au dat o haină şi m-au lăsat să stau la masă şi să mănânc în loc să-mi arunce resturi într-un blid de lemn… Râsul îi era tremurat, nervos. Chiar şi atunci când nu ştiam că sunt Lancelot, mi-am păstrat puterea blestemată şi cred că am făcut rău câtorva dintre ei. Cred că cea mai bună parte a anului mi-am petrecut-o în afara vieţii mele… îmi amintesc doar lucruri mărunte şi principalul gând din mintea mea era să nu-i las să ştie că sunt Lancelot, ca să nu aduc ruşine asupra companionilor sau a lui Arthur…

Tăcu, iar Morgaine ghici în tulburarea lui ceea ce el nu spusese.

— Ei bine, încet, încet, am devenit destul de puternic ca să pot călători, iar Lamorak mi-a lăsat bani pentru un cal şi cele de trebuinţă. Dar cea mai mare parte a acelui an este întunecime pentru mine…

Culese pâinea care îi rămase în farfurie şi şterse hotărât bucăţile de peşte. Morgaine îl întrebă:

— Cum a rămas cu căutarea?

— Da, cum a rămas, într-adevăr? Am auzit puţine, spuse el, ici şi colo, ici şi colo, după cum am călătorit prin ţară. Gawaine a fost primul care s-a întors la Camelot.

Morgaine zâmbi, aproape împotriva voinţei ei.

— El a fost mereu nestatornic, la oricine şi la orice.

— În afară de Arthur, spuse Lancelot. Îi e mult mai credincios lui Arthur decât oricare din câinii lui. Şi m-am întâlnit cu Gareth în timp ce veneam încoace.

— Dragul Gareth, e cel mai bun dintre fiii lui Morgause! Ce ţi-a spus?

— Spunea că a avut o viziune, zise încet Lancelot, care i-a poruncit să se întoarcă la curte şi să-şi facă datoria faţă de rege şi pământurile sale şi să nu amâne, zăbovind încoace şi încolo şi căutând viziuni ale obiectelor sfinte. Şi a vorbit mult timp cu mine, rugându-mă să las deoparte căutarea Graal-ului şi să mă întorc în Camelot, cu el.

— Mă mir că nu ai făcut-o, spuse Morgaine.

El zâmbi:

— Sunt surprins şi eu, verişoară. Şi am promis să mă întorc cât de repede pot. Dintr-odată, chipul îi deveni grav. Gareth mi-a spus că Mordred e mereu în preajma lui Arthur acum. Şi, când nu am vrut să mă întorc la curte cu el, mi-a spus aşa: că lucrul cel mai bun pe care l-aş putea face pentru Arthur ar fi să-l găsesc pe Galahad şi să-l rog să se întoarcă numaidecât în Avalon, căci nu are încredere în Mordred şi în influenţa lui asupra lui Arthur. Regret să-l vorbesc de rău pe fiul tău, Morgaine.

— Cândva el mi-a spus că Galahad nu va trăi să domnească, dar a făcut în faţa mea un jurământ pe care nu cred că ar îndrăzni să-l încalce: că nu va avea nicio legătură cu moartea lui.

Lancelot părea tulburat.

— Am văzut multe întâmplări nefericite care se pot petrece în această căutare, Dumnezeu să mă ajute să-l pot găsi pe Galahad înainte să cadă pradă vreuneia dintre ele.

Între ei se aşternu o tăcere, iar Morgaine gândi: „În inima mea am ştiut... de aceea Mordred a refuzat căutarea.” Îşi dădu seama, aproape dintr-odată, că încetase să mai creadă că fiul ei, Gwydion – Mordred – va fi regele din Avalon. Se întrebă când începuse să accepte asta în inima ei. Poate se întâmplase atunci când Accolon murise şi Zeiţa nu-şi întinsese mâinile să-l apere pe alesul ei.

Galahad va fi rege şi va fi un rege creştin. Şi asta poate să însemne foarte bine că îl va ucide pe Gwydion. „Ce se alege de Regele Cerb, când creşte tânărul cerb?” Dar dacă vremea Avalonului s-a sfârşit, poate că Galahad îşi va lua tronul în pace, fără să fie nevoie să-şi ucidă rivalul.

Lancelot puse jos restul de pâine cu miere şi privi dincolo de ea, în colţul camerei.

— Este harpa lui Viviane?

— Da, spuse ea. Pe a mea am lăsat-o în Tintagel. Dar presupun că e a ta, prin dreptul de moştenire, dacă o vrei!

— Nu mai cânt şi nici nu am dorinţa să fac muzică, Morgaine. De drept este a ta, aşa cum sunt toate lucrurile care au aparţinut mamei mele.

Morgaine îşi aminti vorbele care îi pătrunseseră până în inimă acum o viaţă: „Aş vrea să nu semeni atât de mult cu mama,

Morgaine!” Acum, amintirea nu mai păstra nicio durere, ci doar căldură. Viviane nu plecase din lume cu totul, dacă în ea supravieţuise ceva. El spuse, bâlbâindu-se:

— Mai suntem doar câţiva, atât de puţini, care îşi amintesc zilele de demult din Caerleon, chiar şi în Camelot…

— Acolo este Arthur, spuse ea – şi Gawaine şi Gareth şi Cai şi încă mult mai mulţi, dragul meu. Şi, fără îndoială, se întreabă unul pe altul unde e Lancelot. De ce eşti aici, şi nu acolo?

— Ţi-am spus, mintea îmi joacă feste… abia mi-am dat seama că am venit. Deşi acum sunt aici, ar trebui să întreb: am auzit că Nimue e şi ea aici – şi Morgaine îşi aminti că îi spusese asta, cândva, când el crezuse că fiica lui era la mănăstirea la care fusese cândva Guinevere. Vreau să întreb ce s-a întâmplat cu ea… E bine, o duce bine printre preotese?

— Îmi pare rău, spuse Morgaine, se pare că nu am decât veşti proaste pentru tine. Nimue a murit acum un an.

Mai mult de atât nu va spune. Lancelot nu ştia nimic despre trădarea lui Merlin sau despre ultima vizită a lui Nimue la curte. Nu ar avea decât de suferit, dacă ar şti restul. Nu puse nicio întrebare, doar oftă greu şi îşi aruncă ochii în pământ. În cele din urmă, spuse:

— Iar mezina, micuţa Guinevere, e căsătorită şi e în Mica Britanie şi această căutare l-a înghiţit pe Galahad. Nu mi-am cunoscut niciunul dintre copii. Nu am încercat niciodată să-i cunosc… mi se părea că ei erau tot ce îi puteam da lui Elaine, aşa că i i-am lăsat ei aproape cu totul, chiar şi băiatul. O vreme am călătorit cu Galahad, la început, când am plecat din Camelot, şi am aflat mai multe despre el în cele zece zile şi nopţi în care am călătorit împreună decât în toţi cei şaisprezece ani ai lui. Cred că va fi un rege bun, dacă va trăi…

O privi pe Morgaine aproape rugător şi ea ştiu că el aştepta să fie liniştit, dar ea nu avea nicio mângâiere pentru el. În cele din urmă, spuse:

— Dacă va trăi, va fi un rege bun, dar cred că va fi un rege creştin.

Pentru o clipă, parcă toate sunetele Avalonului se liniştiră în jurul ei, ca şi cum chiar valurile lacului şi sunetul şoptit al ierburilor de la mal tăcură, ca să o audă spunând:

— Dacă supravieţuieşte căutării Graal-ului sau dacă o abandonează, domnia lui va fi înconjurată de preoţi şi pe tot

cuprinsul ţării va fi un singur Dumnezeu şi o singură religie.

— Ar fi aşa o tragedie, Morgaine? întrebă, încet, Lancelot. În toată ţara, Dumnezeul creştin aduce o renaştere spirituală – este acesta un lucru rău, când oamenii au uitat Misterele?

— Nu au uitat Misterele, spuse ea, le-au găsit prea grele. Vor un Dumnezeu căruia să îi pese de ei, care nu le va cere să se lupte pentru înţelepciune şi care îi va accepta exact aşa cum sunt, cu toate păcatele lor, şi le va şterge păcatele prin căinţă. Nu este aşa. Nu va fi niciodată aşa, dar poate este singurul fel în care cei neînţelepţi pot suporta să se gândească la Zeii lor.

Lancelot zâmbi cu amărăciune:

— Poate că o religie care pretinde ca fiecare om să muncească, viaţă după viaţă, pentru propria mântuire, e prea mult pentru oameni. Ei nu vor să aştepte dreptatea Domnului, ci să o vadă acum. Şi aceasta este moneda pe care preoţii cei noi le-au promis-o.

Morgaine ştia că el spune adevărul şi îşi plecă, chinuită, capul.

— Şi, de vreme ce viziunea lor despre un singur Zeu este cea care le modelează realitatea, aşa va fi – Zeiţa a fost reală atâta timp cât oamenii i-au adus încă omagii şi i-au dat viaţă. Acum vor făuri pentru ei acel gen de Zeu pe care cred că îl vor – felul de Dumnezeu pe care îl merită, poate.

Ei bine, aşa trebuie să fie, căci realitatea devine aşa cum o vede omul. Pe când vechii Zei şi Zeiţa, erau priviţi ca binevoitori şi dătători de viaţă, aşa fusese, într-adevăr; iar când preoţii i-au învăţat pe oameni să se gândească la întreaga natura ca fiind rea, străină, ostilă şi la vechii Zei ca fiind demoni, chiar aşa au devenit, răbufnind din acea parte a omului pe care acum el dorea să o sacrifice sau să o controleze, în loc să o lase să îl conducă.

Morgaine spuse, amintindu-şi la întâmplare ceva ce citise când se uitase în cărţile preotului de casă al lui Uriens, în Ţara Galilor:

— „Şi astfel toţi oamenii vor deveni precum acel apostol care a scris că ei trebuie să fie ca nişte eunuci pentru împărăţia lui Dumnezeu...” Cred că nu îmi doresc să trăiesc într-o astfel de lume, Lancelot.

Cavalerul oftă şi clătină din cap.

— Cred că nu îmi doresc nici eu, Morgaine. Deşi, probabil, va fi o lume mai simplă decât a noastră şi va fi mai uşor să ştii ce e

bine să faci. Aşadar, am venit să-l caut pe Galahad căci, deşi va fi un rege creştin, cred că va fi un rege mai bun decât Mordred…

Morgaine îşi strânse mâinile sub marginea mânecilor. „Nu sunt Zeiţa! Nu eu… nu eu sunt cea care trebuie să aleg.”

— Ai venit aici ca să-l cauţi, Lancelot? Nu a fost niciodată unul dintre noi. Fiul meu, Gawaine – Mordred – a fost crescut în Avalon. Dacă ar părăsi curtea lui Arthur, s-ar putea să vină aici. Dar Galahad? Era la fel de pios ca Elaine – va refuza să pună piciorul în această lume de vrăjitorii şi farmece!

— Dar, aşa cum ţi-am spus, nu ştiam că vin aici. Încercam să ajung la Ynis Witrin şi la Insula Preoţilor, căci am auzit zvonuri despre o strălucire miraculoasă care iese şi intră din biserică şi că şi-au rebotezat Fântâna, numind-o Fântâna Potirului… M-am gândit că probabil Galahad a venit încoace. Un alt vechi obicei m-a adus aici.

Apoi ea îl întrebă serios, faţă în faţă:

— Ce părere ai despre această căutare, Lancelot?

— Nu ştiu, verişoară, sincer. Când am luat asupra mea această căutare, am plecat aşa cum cândva plecasem să ucid vechiul dragon al lui Pellinore. Îţi aminteşti, Morgaine? Niciunul dintre noi nu credea în el pe atunci şi cu toate acestea, am găsit în cele din urmă dragonul şi l-am ucis. Totuşi, ştiu că ceva, ceva de o mare sfinţenie, a venit în Camelot în acea zi când am văzut Graal-ul.

Iar când Morgaine ar fi vrut să vorbească, Lancelot spuse cu vehemenţă:

— Nu, nu îmi spune că mi-am imaginat, Morgaine, tu nu ai fost acolo, nu ştii cum a fost. Pentru prima dată, am simţit că undeva exista un Mister, într-un loc dincolo de această viaţă. Şi astfel am plecat în această căutare, deşi jumătate din mine simţea că era o nebunie… şi am călătorit un timp cu Galahad şi parcă credinţa lui o batjocorea pe a mea, căci el era atât de pur şi credinţa lui atât de simplă şi de bună, iar eu eram bătrân şi pătat…

Lancelot îşi aţinti privirea în jos, în podea, iar ea îl văzu înghiţind greu.

— De aceea, în cele din urmă m-am despărţit de el, ca să nu ştirbesc acea credinţă strălucitoare… şi pe urmă nu ştiu unde am mers, căci peste mintea mea s-a coborât o negură şi o întunecime şi mi se părea că Galahad trebuie… trebuie să

cunoască toate păcatele vieţii mele şi să mă dispreţuiască pentru ele…

Ridicase vocea de emoţie şi pentru o clipă Morgaine văzu acea strălucire nesănătoasă revenind în ochii lui, aşa cum o văzuse la omul gol ce fugea în pădure. Spuse repede:

— Nu te gândi la vremea aceea, dragul meu. S-a sfârşit.

El trase aer adânc, tremurător, iar ea văzu cum ochii îi pălesc.

— Acum treaba mea e să îl caut pe Galahad. Nu ştiu ce a văzut – poate un înger – şi de ce chemarea Graal-ului a venit atât de puternic asupra unora şi atât de puţin asupra altora. Dintre toţi cavalerii, cred că doar Mordred nu a văzut nimic, sau dacă a văzut, a păstrat asta pentru sine.

„Fiul meu a fost crescut în Avalon, nu ar fi fost păcălit de vraja Zeiţei”, gândi Morgaine şi era gata să vorbească şi să îi spună lui Lancelot ce văzuse – în tinereţe fusese un iniţiat al Avalonului şi ar trebui să nu fie lăsat să se gândească la ceea ce văzuse ca la un mister al creştinilor. Dar, când auzi din nou acea notă stranie în glasul lui, îşi plecă fruntea şi nu spuse nimic. Zeiţa îi dăduse o viziune a liniştii, nu era treaba ei să o distrugă cu un singur cuvânt. Căutase asta, lucrase pentru asta. Arthur o abandonase pe Zeiţă iar Zeiţa îi împrăştiase camarazii cu un vânt ce bătuse din locul ei sfânt. Şi ironia finală era că cea mai sfântă dintre viziunile ei trebuia să inspire cea mai pasionată legendă a credinţei creştine. În cele din urmă, întinzându-şi mâinile spre el, Morgaine spuse:

— Uneori, Lancelot, eu cred că nu contează ceea ce facem. Zeii ne mută aşa cum vor, orice am crede sau am face noi. Nu suntem altceva decât pionii lor.

— Dacă aş crede asta, ar trebui să înnebunesc, o dată pentru totdeauna.

Morgaine zâmbi cu tristeţe şi spuse:

— Iar dacă eu nu aş crede, ar trebui, probabil, să înnebunesc. Trebuie să cred că nu am avut nicio putere să fac altfel decât am făcut… trebuie să cred că nu am avut niciodată de ales… de ales să refuz încoronarea, de ales să-l distrug pe Mordred nenăscut, de ales să refuz atunci când Arthur m-a dat lui Uriens, de ales să îmi retrag mâna care l-a ucis pe Avalloch, să îl păstrez pe Accolon alături de mine… să aleg să cruţ viaţa lui Kevin, moartea unui trădător, şi a lui Nimue…

Lancelot spuse:

— Iar eu trebuie să cred că omul are puterea de a-şi cunoaşte dreptul de a alege între bine şi rău şi de a şti că această alegere a contat.

— O, da, spuse Morgaine, dacă ar şti ce este binele. Dar nu ţi se pare, vere, că în această lume răul poartă mereu faţa binelui? Uneori simt că Zeiţa este cea care face răul să apară drept bine şi drept singurul lucru pe care îl putem face…

— Ei bine, atunci, Zeiţa ar fi exact un demon, aşa cum spun preoţii că este.

— Lancelot, spuse Morgaine aplecându-se, ca să îl lămurească, să nu te învinovăţeşti niciodată. Ai făcut ceea ce trebuia! Să crezi doar că a fost destinul tău şi că aşa ţi s-a poruncit…

— Nu, altfel ar trebui să mă sinucid pe dată, ca Zeiţa să nu mă poată folosi ca să aducă şi mai mult rău, spuse Lancelot vehement. Morgaine, tu ai Viziunea, iar eu nu pot… nu pot crede că este voinţa lui Dumnezeu ca Arthur şi curtea lui să cadă în mâinile lui Mordred! Ţi-am spus că am venit aici fiindcă mintea îmi joacă feste. Fără să mă gândesc, am chemat luntrea Avalonului la mine şi am venit aici, dar acum cred că am făcut mai bine decât mi-am dat seama. Tu, cea care ai Viziunea, te poţi uita în oglindă şi poţi vedea pentru mine unde s-a dus Galahad! I-aş potoli furia şi i-aş cere să lase această căutare şi să se întoarcă în Camelot…

Pământul se clătina parcă sub picioarele lui Morgaine. Cândva, păşise fără să vrea pe o dună de nisipuri mişcătoare şi simţise solul tremurând şi alunecând în lături, fusese de parcă ar fi trebuit să se arunce îndată pe pământ sigur.

— Te vei întoarce, într-adevăr, în Camelot, cu fiul tău, Lancelot… — şi se întrebă de ce i se părea că frigul îi absoarbe toate energiile. Mă voi uita în oglindă pentru tine, vere. Dar nu îl cunosc pe Galahad, s-ar putea să nu văd nimic care să-ţi fie de folos.

— Totuşi, spune-mi că vei face tot ce poţi, se rugă Lancelot, iar ea zise:

— Ţi-am spus că mă voi uita în oglindă. Dar cu noi se întâmplă ceea ce vrea Zeiţa. Vino.

Soarele era acum sus şi, în timp ce păşeau în josul dealului, către Fântâna Sacră, un corb croncăni o dată deasupra capului lui Lancelot. Lancelot îşi făcu cruce împotriva piezei rele, dar

Morgaine îşi ridică privirea şi spuse:

— Ce ai spus, soră?

În minte, glasul lui Raven îi răspunse: „Nu te teme. Mordred nu îl va ucide pe Galahad. Arthur îl va ucide pe Mordred.”

Morgaine spuse cu voce tare:

— Arthur va rămâne Rege Cerb.

Lancelot se întoarse şi se holbă la ea:

— Ce ai spus, Morgaine?

Raven îi şopti în gând: „Nu la Fântâna Sacră, ci la capelă, acum. E timpul hărăzit.”

Lancelot întrebă:

— Unde mergem? Am uitat eu drumul spre Fântâna Sacră?

Iar Morgaine, ridicându-şi capul, îşi dădu seama că paşii îi duseseră nu la Fântână, ci la capela mică unde vechea frăţie creştină îşi ţinea slujbele. Se spunea că fusese construită de frăţie atunci când bătrânul Iosif şi-a vârât toiagul în pământ pe dealul numit Wearyall. Ea îşi întinse mâna şi luă un spin al Ghimpelui Sfânt. Îşi înţepă degetul până la os şi, abia dându-şi seama ce face, întinse mâna şi însemnă fruntea lui Lancelot cu o dâră de sânge.

El o privi, uluit. Ea auzea preoţii cântând încet, Kyrie eleison, Christe eleison.[1] Se duse încet şi, spre surprinderea ei, îngenunche. Capela era plină de abur şi lui Morgaine i se păru că, printre neguri, poate vedea cealaltă capelă, cea din Ynis Witrin, şi auzi ambele grupuri de voci cântând… Kyrie eleison… Şi erau şi voci de femei; da, asta trebuie să fie în Ynis Witrin, căci în capela din Avalon nu erau femei, acestea trebuie să fie călugăriţele din mănăstirea de acolo. Pentru o clipă, i se păru că Igraine îngenunche lângă ea şi îi auzi glasul, limpede şi dulce, cântând Christe eleison. Preotul era la altar şi i se păru că Nimue era acolo, cu părul auriu atârnându-i pe spate, frumoasă şi încântătoare cum fusese Guinevere când era tânără fecioară la mănăstire. Dar, în locul vechii furii de gelozie, Morgaine o privi cu cea mai pură iubire pentru frumuseţea ei… Aburii se îngroşară; abia îl mai putea vedea pe Lancelot îngenunchind lângă ea, dar în faţa ei, îngenunchind la altarul din cealaltă capelă, îl văzu pe Galahad cu faţa ridicată, strălucind, şi ea ştiu că şi el văzuse negurile în capela de aici, din Avalon, unde era

---

[1] *Kyrie eleison, Christe eleison* - „Doamne miluieşte-ne, Hristoase miluieşte-ne!" *(n. tr.).*

Graal-ul…

Din cealaltă capelă, auzi sunetul unor clopote micuţe şi o auzi… Nu ştiu niciodată pe care dintre preotese, pe cea de aici, din Avalon, sau pe cea din Ynis Witrin… Dar în minte îi răsuna glasul blând al lui Taliesin… şoptind: „Căci în noaptea în care Hristos a fost trădat, Stăpânul nostru a luat cupa şi a binecuvântat-o şi a spus: «Beţi toţi, căci acesta este sângele meu care va fi vărsat pentru voi. De fiecare dată când veţi bea din acest potir, s-o faceţi în amintirea mea.»“

Putea vedea umbra preotului care înalţă cupa mică a împărtăşaniei… dar era fecioara Graal-ului… Nimue… sau era chiar ea cea care îi duse cupa la buze? Lancelot se repezi înainte şi strigă:

— Ah, lumina, lumina…

Şi căzu în genunchi, cu mâinile acoperindu-şi ochii, pe urmă alunecă şi se întinse, la pământ. Sub atingerea Graal-ului, faţa umbrită a tânărului bărbat deveni limpede, densă, reală, iar aburii dispărură; Galahad îngenunche şi bău din cupă.

— Căci aşa cum vinul dintr-o mulţime de struguri a fost stors pentru a face un singur vin, tot aşa noi unim acest fără de sânge şi desăvârşit sacrificiu, pe urmă vom deveni cu toţii Unul, în Măreaţa Lumină care este Infinită…

Şi în timp ce încântarea strălucea pe chipul lui, el respiră adânc, cu bucurie absolută, şi privi direct în lumină. Se întinse să apuce cupa cu mâinile… şi căzu în faţă, alunecând pe podeaua capelei, şi rămase acolo, fără să se mişte.

„Să atingi nepregătit lucrurile sfinte înseamnă moarte…”

Morgaine o văzu pe Nimue – sau era ea însăşi? — acoperind faţa lui Galahad cu un voal alb. Şi pe urmă Nimue dispăru şi cupa era pe altar, doar cupa de aur a Misterelor, fără nicio urmă de lumină nepământească… nu era sigură că era acolo… era înconjurată de aburi. Iar Galahad zăcea mort pe podeaua capelei din Avalon, rece şi nemişcat, lângă Lancelot.

Trecu mult timp până ce Lancelot se mişcă şi îşi ridică capul. Morgaine văzu că faţa lui era întunecată. El şopti:

— Şi eu nu am fost demn să-l urmez.

— Trebuie să-l duci înapoi la Camelot, spuse cu blândeţe Morgaine. A învins în căutarea Graal-ului – dar a fost ultima lui căutare. Nu a putut suporta lumina.

— Nici eu, şopti Lancelot. Priveşte, lumina e încă pe chipul lui.

Ce a văzut?

Încet, ea îşi scutură capul, simţind cum fiori reci îi trec peste braţe.

— Nici tu, nici eu nu vom şti asta niciodată, Lancelot. Ştiu doar atât, că a murit cu Graal-ul la buze.

Lancelot îşi ridică privirea spre altar. Preoţii se îndepărtaseră în linişte, lăsând-o pe Morgaine singură cu cel mort şi cel viu; şi cupa, înconjurată de negură, încă lumina acolo, strălucind. Lancelot se ridică, spunând:

— Da. Şi asta se va întoarce cu mine în Camelot, căci toţi oamenii trebuie să ştie că s-a sfârşit căutarea… şi că nu vor mai exista cavaleri care să caute în necunoscut, să moară sau să înnebunească…

Făcu un pas înainte către altar, acolo unde strălucea Graal-ul, dar Morgaine îşi azvârli braţele în jurul lui şi îl opri.

— Nu! Nu! Nu e pentru tine! Doar vederea lui te-a doborât! Înseamnă moarte să atingi lucrurile sfinte nepregătit…

— Atunci voi muri pentru asta, spuse el, dar ea îl ţinu strâns şi în curând îl simţi cedând.

— De ce, Morgaine? De ce trebuie să continue această nebunie sinucigaşă?

— Nu, spuse ea, căutarea Graal-ului s-a încheiat. Ai fost cruţat ca să te întorci la Camelot şi să le spui asta. Dar nu îl poţi duce acolo. Niciun om nu îl poate păstra şi nu îl poate avea. Cei care îl caută în credinţă – îşi auzi propria voce, deşi nu ştia ce va spune până ce nu spuse – îl vor găsi întotdeauna aici, dincolo de pământurile muritoare. Dar dacă se va întoarce împreună cu tine la Camelot, va cădea pe mâinile celor mai înguşti la minte dintre preoţi şi va deveni pentru ei un pion… Simţi cum lacrimile îi îngroaşă vocea. Te rog, Lancelot. Lasă-l aici, în Avalon. Lasă-l să existe, în această lume nouă, lipsită de vrajă, un Mister pe care preoţii să nu îl poată defini o dată pentru totdeauna, pe care să nu-l poată pune în dogma lor îngustă despre ceea ce este şi ceea ce nu este… Vocea i se frânse. În zilele ce vor veni, preoţii vor spune oamenilor ce este bine, ce este rău, ce să gândească, ce să se roage, ce să creadă. Nu pot vedea până la sfârşit… probabil oamenii trebuie să aibă o perioadă de întunecime; Lancelot, lasă un licăr de speranţă. Graal-ul a venit o dată în Camelot. Lasă amintirea acelei întâmplări să nu fie pângărită de imaginea unui Graal captiv pe vreun altar lumesc.

Lasă un Mister şi o sursă de inspiraţie pe care oamenii să o urmeze…

Îşi auzi vocea uscându-se, până ce semănă cu croncănitul ultimului dintre corbi. Lancelot făcu o plecăciune în faţa ei.

— Morgaine, eşti cu adevărat Morgaine? Cred că nu ştiu cine sau ce eşti. Dar ceea ce spui este adevărat. Fie ca Graal-ul să rămână pe veci în Avalon.

Morgaine îşi ridică mâna şi oamenii mici ai Avalonului veniră şi ridicară trupul lui Galahad, ducându-l în linişte în luntrea Avalonului. Cu mâna lui Lancelot încă într-a ei, Morgaine păşi în jos, către ţărm, unde privi trupul ce zăcea în luntre. Pentru o clipă, i se păru că acolo zăcea Arthur, pe urmă viziunea se înceţoşă şi dispăru şi era doar Galahad, cu o pace şi o lumină stranie pe chip.

— Acum mergi la Camelot cu fiul tău, spuse ea cu blândeţe, dar nu aşa cum am prevăzut eu. Cred că Viziunea ne este dată ca să ne înşele – vedem ceea ce Zeii ne fac să vedem, dar nu ştim niciodată ce înseamnă. Cred că nu voi mai folosi niciodată Viziunea, vere.

— Doamne ajută.

Lancelot îi luă mâinile, pentru o clipă, pe urmă se aplecă şi le sărută.

— Şi aşa, în final ne despărţim, spuse el încet.

Şi pe urmă, în ciuda tuturor celor ce spusese despre faptul că va refuza Viziunea, văzu în ochii lui ceea ce el vedea când o privea – fecioara cu care fusese împreună în cercul de pietre şi pe care o îndepărtase de teama Zeiţei; femeia spre care se îndreptase într-o dorinţă nebună, încercând să şteargă vina pentru dragostea faţă de Guinevere şi Arthur; femeia pe care o văzuse palidă şi înfricoşătoare, ţinând torţa aprinsă când l-au dus în patul lui Elaine; iar acum, Doamna întunecată şi tăcută, umbrită, care îi ridicase fiul de lângă Graal şi care îl rugase să lase Graal-ul pentru totdeauna în afara lumii.

Ea se aplecă şi îl sărută pe frunte. Nu era nevoie de cuvinte; amândoi ştiau că aceasta era despărţirea şi binecuvântarea. În timp ce se îndepărta de ea şi păşea în luntrea vrăjită, Morgaine urmări umerii lui căzuţi şi văzu în părul lui o rază din soarele care apunea. Era acum alb cu totul şi ea, văzându-se din nou în ochii lui, gândi: „Sunt bătrână şi eu…”

Şi acum ştia de ce nu o mai zărise niciodată pe regina din ţara

vrăjită „Acum eu sunt regina. Nu există nicio Zeiţă, doar aceasta, şi eu sunt ea!

Şi totuşi, mai presus de asta, ea era în Igraine şi în Viviane, în Morgause şi în Nimue şi în regină. „Trăiesc şi ele în mine, şi ea…”

Şi în Avalon ele trăiesc veşnic.

13

Departe, către miazănoapte, în ţara lui Lothian, ajungeau vorbe arareori, şi nu demne de crezare, despre căutarea Graal-ului. Morgause aşteptă întoarcerea tânărului ei iubit, Lamorak. Şi pe urmă, o jumătate de an mai târziu, i se aduse vestea că el a murit în căutare. „Nu e primul”, gândi ea, „şi nu va fi ultimul care va muri de această nebunie monstruoasă care îi conduce pe oameni în căutarea necunoscutului! Întotdeauna am crezut că religiile şi Zeii sunt o formă de nebunie. Iată ce i-au adus lui Arthur! Iar acum l-au luat pe Lamorak, încă atât de tânăr!”

Ei bine, el nu mai era şi, deşi îi lipsea şi îi va simţi mereu lipsa, în felul ei – fusese alături de ea mai mult timp decât oricare altul, afară doar de Lot – nu trebuia să se resemneze la bătrâneţe şi la un pat însingurat. Se examină în vechea ei oglindă de bronz, îşi şterse urmele lacrimilor şi pe urmă se analiză din nou. Chiar dacă nu mai avea frumuseţea înfloritoare care îl adusese pe Lamorak, năucit, la picioarele ei, era încă o femeie care arăta bine; erau încă destui bărbaţi în ţară şi nu puteau fi cu toţii prinşi de această nebunie a căutării. Era bogată, era regina din Lothian şi avea armele sale femeieşti – era chipeşă încă, avea toţi dinţii, deşi acum trebuia să îşi înnegrească sprâncenele şi genele… erau acum de o culoare palidă, ca ghimbirul. Ei bine, bărbaţi se vor găsi întotdeauna; erau cu toţii proşti şi o femeie deşteaptă putea face cu ei ceea ce voia. Nu era o proastă, ca Morgaine, să se frământe cu privire la devotament sau virtute, nicio idioată plângăcioasă ca Guinevere, să se gândească mereu la sufletul ei.

Din când în când, ajungea la ea câte o poveste despre căutare, una mai fabuloasă decât cealaltă. Lamorak, auzise, venise în cele din urmă la castelul lui Pellinore, atras de un vechi zvon despre un talger magic care era păstrat acolo, în cripta de sub castel şi acolo murise, strigând că Graal-ul a plutit în faţa lui

în mâinile unei fecioare, în mâinile surorii sale, Elaine, aşa cum fusese ea în copilărie. Se întreba ce anume văzuse el cu adevărat. Mai venise şi vestea, din ţara de lângă zidul romanilor, că Lancelot a fost întemniţat undeva, în vechea ţară a lui Ectorius, nebun fiind, şi că nimeni nu a îndrăznit să-i trimită vorbă lui Arthur; pe urmă a auzit că fratele ei, Bors, a venit şi l-a recunoscut şi că el şi-a venit în fire şi a plecat, fie să continue căutarea, fie să se întoarcă în Camelot – nu află asta niciodată şi nici nu îi păsa. „Poate”, gândi ea, „cu noroc, va muri şi el în această căutare; altfel atracţia faţă de Guinevere îl va conduce din nou înapoi la curtea lui Arthur.”

Doar înţeleptul ei Gwydion nu plecase în căutare, ci rămăsese în Camelot, alături de Arthur. De ar fi avut Gawaine şi Gareth înţelepciunea să facă la fel! Acum, în sfârşit, fiii ei au ajuns în locul care fusese întotdeauna al lor, cu Arthur.

Deşi avea o altă cale de a afla ce se întâmplă, Viviane îi spusese, în tinereţea ei petrecută în Avalon, că nu avea nici răbdarea şi nici tenacitatea pentru a fi iniţiată în Mistere, iar Viviane – acum ştia – avusese dreptate; cine ar dori să abandoneze viaţa atât de mult timp? Mulţi ani, crezuse că porţile magiei şi ale Viziunii erau închise pentru ea, cu excepţia unor mici scamatorii pe care le învăţase singură. Şi apoi începu să înţeleagă, când folosise vrăjitoria pentru prima dată, ca să descopere originea lui Gwydion, că arta magiei era acolo, aşteptând-o, fără să aibă nevoie de altceva decât de voinţa ei, fără să aibă nicio legătură cu regulile şi limitările complicate ale druizilor cu privire la folosirea ei, sau cu minciunile despre Zei.

Făcea pur şi simplu parte din viaţă, era acolo, accesibilă, fără nicio legătură cu binele şi răul, la dispoziţia oricui avea dorinţa şi dârzenia de a o folosi.

„Toţi aceia care imaginează religii”, gândi Morgause, „doresc doar să păstreze sursele puterii în propriile lor mâini. Dar acum le am pe gratis şi prin propriile mele puteri, fără să mă leg cu jurăminte despre folosirea sau orientarea lor.”

Aşadar acum, în această noapte, ascunsă de privirile servitorilor, îşi făcea pregătirile. Simţi o compasiune rece pentru câinele alb pe care îl adusese înăuntru şi un moment de repulsie sinceră când îi tăie gâtul şi puse deoparte farfuria cu sângele fierbinte pe care îl adunase; dar, în definitiv, era câinele ei, la fel de mult al ei ca un porc pe care l-ar fi putut sacrifica pentru

masă, iar puterea sângelui vărsat era mai mare şi mai directă decât cea clădită prin îndelungile rugăciuni şi prin disciplina preoţiei din Avalon. Una dintre servitoarele ei zăcea, drogată şi pregătită; de data aceasta, nu una căreia îi purta afecţiune sau de care avea reală nevoie. Lecţia aceasta o învăţase ultima dată când încercase să facă asta. Atunci se gândise cu regret la pierderea unei bune torcătoare; cel puţin aceasta nu va fi o pierdere pentru nimeni, nici măcar pentru bucătăreasă, care avea cu o jumătate de duzină mai multe ajutoare decât avea nevoie. Totuşi simţi o anumită emoţie în timpul pregătirilor. Sângele care îi însemna mâinile şi fruntea era neplăcut de lipicios, dar i se păru că aproape putea vedea, ieşind în valuri din sânge, ca un fum, şuvoaiele subţiri ale puterii magice. Luna se micşorase, până la cea mai subţire pâlpâire pe cer, când ea turnă restul sângelui în foc şi strigă de trei ori, cu voce tare:

— Morag! Morag! Morag!

Femeia ameţită de lângă foc – Morgause îşi aminti vag că numele ei era Becca sau aşa ceva – se mişcă, ochii începându-i să se limpezească şi, o clipă, lui Morgause i se păru că femeia purta veşmintele elegante ale slujitoarelor lui Guinevere. Nici vocea nu avea dialectul aspru al fetelor slabe de minte de la ţară, ci vorbirea îngrijită a unei doamne de la curtea de la miazăzi.

— Sunt aici, la chemarea ta. Ce vrei de la mine, regină a întunericului?

— Povesteşte-mi de la curte. Ce face regina?

— E foarte singură, de când Lancelot a plecat, dar îl cheamă adesea la ea pe tânărul Gwydion. A fost auzită spunând că el este ca un fiu pe care nu l-a avut niciodată. Cred că a uitat că e fiul reginei Morgaine, spuse fata cu vorbirea îngrijită, atât de nepotrivită în gura fetei de la bucătărie, cu ochii goi şi mâinile aspre, cu rochia de sac fără formă.

— Îi mai pui leacul în vin, la culcare?

— Nu e nevoie, regina mea, spuse vocea străină care venea prin faţa de la bucătărie. Regina nu şi-a mai avut ciclurile lunare de mai bine de un an, aşa că am încetat să-i mai dau leacul. Dar, în orice caz, regele vine foarte rar în patul ei.

Aşadar, ultima temere a lui Morgause putea fi acum liniştită – că în vreun fel, în pofida tuturor aşteptărilor, Guinevere ar putea naşte un fiu întârziat care să pună în pericol poziţia lui Gwydion

la curte. În plus, supuşii regelui nu ar accepta niciodată ca rege un copil, după îndelungata vreme de pace a domniei lui Arthur. Şi nici Gwydion, presupuse ea, nu ar avea niciun fel de scrupule să pună capăt unui rival mic, nedorit. Dar era mai bine să nu rişte. În definitiv, Arthur însuşi scăpase de toate comploturile lui Lot şi ale ei şi trăise să fie încoronat.

„Am aşteptat prea mult. Lot ar fi trebuit să fie regele acestei ţări, cu mulţi ani în urmă, iar eu, regină. Acum nimic nu mă mai poate opri. Viviane a murit, Morgaine e bătrână; Gwydion mă va face regină. Sunt singura femeie de pe lume de ale cărei vorbe ar asculta."

— Ce face sir Mordred, Morag? Regina are încredere în el, şi regele?

Dar vocea deveni joasă şi greoaie:

— Nu pot spune… Mordred e adesea cu regele… o dată l-am auzit pe rege spunându-i… eh… mă doare capul, ce fac aici, lângă foc? Bucătăreasa mă va jupui de vie… Era vocea idioată a Beccăi, groasă şi posomorâtă, iar Morgause ştia că departe, în Camelot, Morag căzuse din nou în visul ei bizar în care o văzuse pe îndepărtata regină din Lothian sau pe Regina Zânelor…

Morgause apucă vasul cu sânge, scuturând ultimele picături în foc:

— Morag, Morag! Ascultă-mă, rămâi, îţi poruncesc!

— Regina mea, veni vocea de departe, sir Mordred are întotdeauna lângă el pe una dintre fecioarele Doamnei Lacului, se spune că e într-un fel rudă cu Arthur…

„Niniane, fiica lui Taliesin", gândi Morgause. „Nu am ştiut că a plecat din Avalon. Dar de ce ar rămâne acum?"

— Sir Mordred a fost numit căpitan al cavaleriei, cât timp Lancelot e plecat de la curte. Se vorbeşte… Eh, focul, doamna mea, vei da foc întregului castel?

Becca se freca la ochi, smiorcăindu-se în faţa vetrei. Enervată, Morgause o împinse cu sălbăticie, iar fata căzu, ţipând, în foc; dar era încă legată şi nu se putea feri de flăcări.

„Fie blestemată! Va trezi toată casa!" Morgause se întinse să o tragă din foc, dar rochia i se aprinse şi ţipetele ei erau îngrozitoare, înţepându-i lui Morgause urechile, ca nişte ace înroşite. Cu o urmă de milă, gândi: „Biata de ea, nu mai e nimic de făcut acum – va fi atât de arsă, nu am putea-o ajuta nici dacă ar trăi!" O trase afară din foc pe fata care urla şi se zbătea, fără

să-i pese de arsurile de pe propriile mâini, şi o ţinu o clipă aproape, punându-şi capul pe pieptul ei, de parcă ar fi vrut s-o liniştească; pe urmă, cu o singură lovitură, îi tăie gâtul de la ureche la ureche.

Sângele se scurse în foc şi fumul se năpusti sus, în horn.

Morgause se simţi cuprinsă de tremurul unei puteri neaşteptate, de parcă ea însăşi s-ar fi răspândit prin întreaga încăpere, prin întregul Lothian, prin întreaga lume… Nu îndrăznise niciodată până acum atât de mult, dar acum îi venise aşa, fără să vrea. Parcă plutea fără trup peste întreaga ţară. Din nou, după ani de pace, pe drum erau armate, iar pe coasta de apus erau bărbaţi păroşi în vase ciudate, în formă de dragon, acostate, care prădau şi ardeau oraşe, lăsând goale mănăstiri, trăgând după ei călugăriţe… ca un vânt stacojiu, măturând totul, chiar şi graniţele Camelotului… Nu era sigură dacă ceea ce vedea se întâmpla chiar acum în ţară sau urma să vină.

Prin întunericul care creştea, ea strigă:

— Lăsaţi-mă să-mi văd fiii în căutarea Graal-ului!

Întunericul umplu camera brusc, negru şi gros, cu un miros ciudat de ars, în timp ce Morgause se chirci, aruncată în genunchi de năvala puterilor ei. Fumul se mai limpezi puţin, agitându-se şi răsucindu-se în întuneric, ca fierberea dintr-o oală. Pe urmă, Morgause văzu, în lumina care creştea, chipul fiului ei cel mic, Gareth. Era murdar şi obosit de drum, cu hainele zdrenţuite, dar zâmbea cu veselia lui de odinioară şi lumina crescu, iar Morgause putu să vadă la ce se uita – chipul lui Lancelot.

„Ah, Guinevere nu ar mai încerca să-i intre în graţii acum, nu acestui bărbat bolnav şi istovit, cu părul cărunt şi urme de nebunie şi suferinţă în ridurile din jurul ochilor… Părea cu adevărat ca o haină atârnată pe câmp ca să îndepărteze păsările de la grăunţe! O cuprinse vechea ură: era intolerabil ca fiul ei cel mai tânăr şi cel mai bun să se gândească la acest om cu îngăduinţă, să-l iubească şi să-l urmeze, aşa cum făcuse pe când era un copilaş ce sporovăia cu cavalerii lui de lemn…

— Nu, Gareth, se auzi vocea lui Lancelot încet, în liniştea îngroşată a încăperii… Ştii de ce nu vreau să mă întorc la curte. Nu voi vorbi despre pacea mea sufletească – nici măcar reginei – dar am jurat să caut Graal-ul un an şi o zi.

— Dar asta e nebunie! Ce naiba este Graal-ul, faţă de nevoile

regelui nostru? Am jurat în faţa lui şi tu la fel, cu mulţi ani înainte ca vreunul dintre noi să fi auzit de Graal! Când mă gândesc la regele nostru Arthur, la curte, cu nimeni dintre oamenii lui credincioşi alături, în afară de cei şchiopi sau infirmi sau laşi… Uneori mă întreb dacă nu cumva a fost lucrarea unui demon, imitând o lucrare a lui Dumnezeu pentru a-i împrăştia pe companionii lui Arthur!

Lancelot spuse liniştit:

— Ştiu că a venit de la Dumnezeu, Gareth. Nu încerca să mă lipseşti de asta.

Şi, pentru o clipă, parcă lumina nebuniei îi sclipi din nou în ochi. Gareth spuse şi vocea lui era în mod ciudat subjugată:

— Dar de când Dumnezeu face aceeaşi lucrare ca diavolul? Nu pot să cred că e voinţa lui Dumnezeu ca tot ceea ce a adunat într-o jumătate de secol să fie astfel risipit. Ştii că la ţărmuri debarcă nordici sălbatici şi când oamenii acelor ţări vor chema legiunile lui Arthur să vină să-i ajute, nu e nimeni care să fie trimis în ajutorul lor? Şi astfel, armatele saxone se adună din nou, în timp ce Arthur stă neputincios la Camelot, iar tu umbli în căutarea sufletului tău… Lancelot, te implor, dacă nu vrei să te întorci la curte, cel puţin caută-l pe Galahad şi fă-l să se întoarcă alături de Arthur!

Dacă regele e bătrân şi voinţa îi slăbeşte – şi, Doamne fereşte să spun vreodată asta – atunci fiul tău poate să-i ia locul, căci toată lumea ştie că el e fiul şi moştenitorul adoptat de rege!

— Galahad? — glasul lui Lancelot era sumbru. Crezi că am vreo influenţă asupra fiului meu? Tu şi ceilalţi aţi jurat să urmăriţi Graal-ul timp de un an şi o zi, dar eu am călătorit o vreme cu Galahad şi ştiu că el va face mereu aşa cum a spus în ziua aceea, că dacă va fi nevoie, va căuta Graal-ul o viaţă întreagă!

— Nu! Gareth coborî de pe cal şi îl apucă pe Lancelot de umeri. Asta trebuie să-l faci tu să vadă, Lancelot, că trebuie să se întoarcă cu orice preţ la Camelot! O, Doamne, Gwydion mă va numi trădător al propriului meu sânge, iar eu ţin la Gwydion, dar – cum îţi pot spune ţie asta, vere şi fratele inimii mele? Nu am încredere în puterea acelui om asupra regelui! Saxonii pe care i-ai trimis la Arthur ajung mereu să vorbească cu el, îl privesc ca pe fiul surorii lui Arthur şi, în ochii lor, fiul surorii este moştenitor…

Cu un zâmbet blând, Lancelot spuse:

— Aminteşte-ţi, atunci, Gareth, că aşa a fost şi la Triburi, înainte de venirea romanilor… Noi nu suntem romani, tu şi eu.

— Dar nu te vei lupta pentru drepturile propriului tău fiu? întrebă Gareth.

— Arthur este cel care trebuie să spună cine îi va urma la tron, zise Lancelot, dacă, într-adevăr, după el va urma vreun rege. Uneori, când am rătăcit printre viziunile mele, mi s-a părut – nu, nu am vrut să vorbesc despre asta, dar cred că poate a fost puţin legat de Viziune – că peste această ţară se va aşterne un întuneric, după ce Arthur va muri.

— Şi atunci trebuie să fie ca şi cum Arthur nu ar fi existat niciodată? Cum rămâne cu jurământul tău faţă de Arthur?

— Dacă asta ţi-e voia, Gareth, îl voi căuta pe Galahad.

— Cât de repede poţi, îl impulsionă Gareth – şi trebuie să-l lămureşti că devotamentul lui faţă de rege e mai presus de toate căutările şi Graal-urile şi zeii…

Lancelot spuse cu tristeţe:

— Şi dacă nu vrea să vină?

— Dacă nu vrea, spuse rar Gareth, atunci poate că nu este regele de care avem nevoie, după Arthur. În cazul acela, suntem în mâinile lui Dumnezeu şi fie ca el să ne ajute pe toţi!

— Vărul meu şi mai mult decât fratele meu, spuse Lancelot îmbrăţişându-l din nou, cu toţii suntem în mâinile lui Dumnezeu, orice ar veni. Dar, îţi jur, îl voi căuta pe Galahad şi îl voi aduce cu mine la Camelot. Îţi jur…

Şi pe urmă mişcarea şi lumina dispărură, chipul lui Gareth păli şi se pierdu în întuneric şi, pentru un moment, erau doar ochii lui Lancelot, strălucitori şi atât de asemănători cu ai lui Viviane, încât Morgause simţi o clipă că sora şi preoteasa ei o privea încruntându-se dezaprobator, de parcă ar spune: „Morgause, ce ai mai făcut?” Pe urmă şi asta dispăru, iar Morgause era singură cu focul ei, care încă împrăştia fum din care toţi norii puterii magice dispăruseră, cu trupul moale, lipsit de sânge, al femeii moarte zăcând alături.

Lancelot! Lancelot! Fie el blestemat, putea încă să-i distrugă planurile! Morgause îşi simţi ura ca o durere care o străpungea, o strânsoare în gâtlej care coborî în josul trupului, către pântece. O durea capul şi se simţea bolnavă de moarte în urma vrăjii. Nu voia decât să se prăbuşească lângă vatră şi să doarmă ore în

şir, dar trebuia să fie tare, plină de puterea vrăjitoriei pe care o chemase la ea; era regina din Lothian, Regina Întunericului! Deschise uşa şi azvârli trupul câinelui în mormanul de gunoi, fără să ţină seama de duhoarea dezgustătoare.

Nu putea mânui singură trupul femeii de la bucătărie. Fu gata să-şi cheme ajutoarele, când se opri, privindu-şi mâinile, încă însemnate şi lipicioase de sânge; nu trebuie să o vadă astfel. Se duse la ligheanul şi cana cu apă, turnă apă şi se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi aranjă părul. Cu petele de pe rochie nu avea ce face, dar acum, că focul se stinsese, în cameră era puţină lumină. În cele din urmă, îşi strigă şambelanul, iar el veni la uşă, cu avidă curiozitate pe chip:

— Ce este, regina mea? Am auzit strigăte şi ţipete… E ceva în neregulă aici?

Ridică lumina şi Morgause ştiu foarte bine cum îi părea – foarte frumoasă, ciufulită – de parcă s-ar fi putut vedea prin ochii lui ca urmare a Viziunii. „Aş putea să-mi întind mâna şi să-l am aici, peste trupul fetei”, gândi ea, simţind ca un cârcel durerea şi plăcerea ciudată a dorinţei şi, în sinea ei, râse, dar cu încăpăţânare puse acest simţământ deoparte; va fi timp destul pentru asta.

— Da, e un necaz mare. Biata Becca – făcu semn spre trupul moale. A căzut în foc, iar când am vrut să mă îngrijesc de arsurile ei, mi-a smuls cuţitul din mână şi şi-a tăiat gâtul – trebuie că era înnebunită de durere, biata făptură. Vezi, sunt plină de sângele ei.

Omul ţipă consternat şi se duse să examineze trupul lipsit de viaţă al fetei.

— Măi, măi, biata fetişcană, nu era în toate minţile. Nu ar fi trebuit să o laşi aici, doamnă.

Morgause fu tulburată de unda de reproş din glasul bărbatului; chiar se gândise mai devreme să-l ia pe acesta în patul ei?

— Nu te-am chemat încoace să mă iei la întrebări. Ia-o de aici şi ocupă-te să fie îngropată cum se cuvine şi trimite-mi femeile. În zori plec la Camelot.

Noaptea cădea şi o ploaie deasă, orbitoare, făcea drumul abia vizibil. Morgause era înfrigurată şi udă, dar asta o irită numai când căpitanul ei de cavalerie veni şi o întrebă:

— Eşti sigură, doamnă, că suntem pe drumul cel bun?

De luni de zile pusese ochii pe acesta; se numea Cormac, era înalt şi tânăr, cu o faţă ca de vultur, cu umeri şi coapse puternice. Dar acum lui Morgause i se părea că toţi bărbaţii erau proşti; mai bine ar fi făcut să-l lase pe Cormac acasă şi să conducă singură acest grup. Dar existau lucruri pe care nici chiar regina din Lothian nu le putea face.

— Nu recunosc niciunul dintre drumurile acestea. Totuşi, ştiu după distanţa pe care am parcurs-o astăzi că trebuie să fim aproape de Camelot – dacă nu cumva ne-am rătăcit prin negură şi ne îndreptăm din nou către miazănoapte.

În condiţii obişnuite, ea s-ar fi bucurat de încă o noapte pe drum, în cortul ei confortabil, şi, poate, când toate femeile ei ar fi dormit, cu acest Cormac să-i încălzească patul.

„De când am găsit calea spre vrăjitorie, toţi bărbaţii sunt la picioarele mele. Cu toate acestea, acum se pare că nu îmi place niciunul… Ciudat, nu am umblat după niciun bărbat de când mi s-a dat de veste despre moartea lui Lamorak. Îmbătrânesc?” Alungă acest gând şi hotărî că la noapte îl va avea pe Cormac cu ea… Dar mai întâi trebuia să ajungă la Camelot. Spuse cu nerăbdare:

— Drumul trebuie să fie aici, prostănacule, am făcut această călătorie de mai multe ori decât am degete la ambele mâini! Mă crezi proastă?

— Ferească Dumnezeu, doamnă. Am călătorit şi eu adesea pe drumul acesta şi totuşi, cumva, parcă ne-am rătăcit, spuse Cormac, iar Morgause simţi că se va sufoca de exasperare.

Refăcu, în gând, drumul pe care îl străbătuse atât de des de la Lothian, părăsind calea romanilor şi apucând pe cea aflată de-a lungul mlaştinilor din Insula Dragonului, pe urmă de-a lungul crestei, până ce avea să dea de drumul către Camelot, pe care Arthur îl lărgise şi îl pietruise din nou, astfel că devenise aproape la fel de bun ca vechiul drum roman.

— Totuşi, cumva ai ratat drumul Camelotului, prostănacule, căci uite acolo un vechi fragment de zid roman… într-un fel sau altul, am trecut de o jumătate de oră de cotitura spre Camelot, îl certă Morgause. Nu aveau ce să facă acum, decât să întoarcă toată caravana, şi se lăsa întunericul. Morgause îşi trase gluga peste cap şi îşi zori calul greoi prin amurgul cenuşiu. În această perioadă a anului, ar fi trebuit să mai fie încă o oră de lumină, dar mai era doar o palidă pâlpâire către apus.

— Aici este, spuse una dintre femeile ei. Vezi, acel pâlc de patru meri… am venit aici într-o vară să iau un altoi de măr pentru grădina reginei.

Dar nu era niciun drum, doar o cărare mică şerpuind în susul unul deal golaş, unde trebuia să fie un drum larg şi, mai sus de el, chiar printre neguri, ar fi trebuit să fie luminile Camelotului.

— Prostii, spuse ea repezit, cumva ne-am rătăcit… încerci să-mi spui că nu există decât un singur pâlc de patru meri în regatul lui Arthur?

— Totuşi, aici e locul unde trebuia să fie drumul, jur, mormăi Cormac, dar puse din nou în mişcare întregul şir de călăreţi, cai şi animale de povară şi înaintară greoi, cu ploaia căzând şi căzând, de parcă ar fi căzut de la începutul veacurilor şi uitase cum să se oprească.

Morgause era înfrigurată şi obosită, jinduind după o cină la masa lui Guinevere şi un vin fiert aromat şi un pat moale, iar când Cormac o ajunse din nou din urmă, ea întrebă cu mânie:

— Şi acum ce facem, prostănacule? Ai reuşit să ne rătăceşti din nou şi să pierdem încă o dată un drum larg de căruţe?

— Regina mea, îmi pare rău, dar cumva… priveşte, ne-am întors acolo unde ne-am oprit să odihnim caii, după ce ne-am întors de pe drumul romanilor… uite acea bucată de cârpă pe care am aruncat-o, am folosit-o ca să curăţ bălegarul de pe unul dintre cuferele mele.

Mânia ei explodă:

— A mai fost vreodată vreo regină cu atâţia proşti execrabili în jurul ei? Trebuie să căutăm cel mai mare oraş de la nord de Lothian prin întreg ţinutul Summer? Sau trebuie să umblăm dintr-o parte în alta pe acest drum toată noaptea? Dacă nu putem vedea luminile Camelotului în întuneric, am putea să-l auzim, cel puţin – e un castel cu mai mult de o sută de cavaleri şi cu servitoare, cai şi vite, cu oamenii lui Arthur patrulând pe toate drumurile din împrejurimi – tot ce mişcă pe drumul acesta e limpede în văzul paznicilor lui!

Totuşi, în final, nu era nimic de făcut, decât să aprindă felinarele şi să se întoarcă din nou către miazăzi; Morgause însăşi călărea în fruntea şirului, lângă Cormac.

Ploaia şi negura parcă înăbuşeau orice sunet, chiar şi ecourile, până ce se pomeniră din nou lângă porţiunea distrusă din zidul roman, unde cotiseră înainte. Cormac înjură, dar şi el părea

înspăimântat:

— Doamnă, îmi pare rău, nu pot înţelege…

— Fiţi blestemaţi cu toţii, ţipă Morgause. Vrei să ne faci să călărim înainte şi înapoi pe drumul acesta toată noaptea? Totuşi, recunoscu şi ea zidul distrus. Trase adânc aer în piept, cu exasperare şi resemnare în acelaşi timp. Poate până dimineaţă se opreşte ploaia şi, dacă trebuie, ne putem reface paşii noştri către zidul roman. Cel puţin vom şti unde am ajuns!

— Dacă am ajuns într-adevăr undeva şi nu cumva ne-am rătăcit în ţara zânelor, şopti una dintre femei, făcându-şi, superstiţioasă, cruce.

Morgause văzu gestul, dar spuse doar:

— Gata cu asta! E destul de rău să fim rătăciţi în ploaie şi negură şi fără asemenea prostii idioate! Ei bine, de ce staţi aşa toţi? Nu mai putem călări în noaptea asta, grăbiţi-vă să ne aşezăm tabăra aici, iar dimineaţă vom şti ce să facem.

Avusese de gând să-l cheme pe Cormac la ea, numai că s-ar putea să nu aibă chef din cauza spaimei ce începuse să i se furişeze în suflet… Ieşiseră, cu adevărat, din lumea reală în necunoscut? Totuşi nu îl chemă, ci zăcu singură şi trează printre femeile ei, neliniştită, refăcând în minte toţi paşii călătoriei. Nu se auzea niciun sunet în noapte, nici măcar strigătul broaştelor dinspre mlaştini. Nu era posibil să rateze oraşul Camelot; totuşi, acesta dispăruse în neant. Sau era chiar ea, cu toţi bărbaţii şi doamnele şi caii ei, cea care dispăruse în lumea vrăjitoriei? Şi, de fiecare dată când ajungea cu gândul în acel punct, îşi dorea să nu fi lăsat ca furia ei faţă de Cormac s-o facă să-l pună să păzească tabăra; dacă ar fi aici, lângă ea, nu ar avea acel simţământ înfricoşător al lumii ieşite, cumva, nebuneşte, din balamale… Iar şi iar, încercă să adoarmă şi se găsi privind neliniştită în întuneric, trează ca lumina zilei.

Cândva, în noapte, ploaia se opri; când se crăpă de ziuă, deşi peste tot se ridicau neguri umede, cerul era fără nor. Morgause se trezi dintr-o picoteală răzleaţă – un vis cu Morgaine, căruntă şi bătrână, privind într-o oglindă ca a ei – şi ieşi din cort, sperând că îşi va ridica privirea către deal şi va afla că, într-adevăr, Camelotul era acolo unde trebuia să fie, pe drumul larg care ducea până sus, la turnurile castelului, sau dacă nu, că erau pe vreun drum necunoscut, aflat la mile şi mile depărtare de locul unde ar fi trebuit să fie. Dar erau aşezaţi lângă zidul roman

părăginit, despre care ştia că se afla la aproximativ o milă depărtare spre miazăzi de Camelot şi, în vreme ce oamenii şi caii se pregăteau de drum, ea privi în sus, către dealul care ar fi trebuit să fie Camelotul; dar dealul era verde, năpădit de iarbă.

Merseră încet de-a lungul drumului plin de urmele lăsate în noroi acolo pe unde trecuseră, înainte şi înapoi, jumătate de noapte. Pe câmp păştea o turmă de oi, dar când omul lui Morgause se duse să vorbească cu păstorul, acesta se ascunse în spatele unui zid şi nu putu fi convins să iasă afară.

— Şi asta e pacea lui Arthur? întrebă Morgause cu voce tare.

— Cred, doamna mea, spuse Cormac respectuos, că trebuie să fie vreun descântec la mijloc... orice ar fi, acesta nu este Camelotul.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce este? întrebă Morgause, dar el şopti numai:

— În numele lui Dumnezeu, într-adevăr – şi nu mai avu alt răspuns pentru ea.

Morgause privi din nou în sus, ascultând scâncetul înfricoşat al uneia dintre femei. Pentru o clipă, parcă Viviane îi vorbi din nou în gând, spunând ceea ce Morgause nu crezuse niciodată decât pe jumătate, că Avalonul a dispărut în neguri şi că, dacă cineva porneşte într-acolo, preot sau druid, fără să ştie drumul, va ajunge doar la Insula Preoţilor din Glastonbury...

Îşi puteau urmări paşii către drumul roman... dar Morgause simţi o ciudată teamă crescând... vor afla că şi drumul roman a dispărut, că Lothian a dispărut, era singură pe faţa pământului cu aceşti câţiva bărbaţi şi femei? Tremurând, îşi aminti câteva cuvinte din Scriptură, pe care le auzise predicate de preotul lui Guinevere, despre sfârşitul lumii... „Vă spun, două femei vor măcina grâul una lângă alta, iar una dintre ele va fi luată şi cealaltă va fi lăsată...” Fuseseră oare Camelotul şi toţi cei din el luaţi sus, în Raiul creştin, se sfârşise lumea cu doar câţiva oameni răzleţi, ca şi ea, lăsaţi să rătăcească pe faţa zdrobită a pământului?

Dar nu puteau suporta să se holbeze la urmele goale. Spuse:

— Vom merge înapoi pe urmele noastre, la drumul roman.

„Dacă”, gândi ea, „dacă este acolo, dacă mai e ceva acolo.” Uitându-se la negurile care se ridicau din mlaştini, asemenea unui fum vrăjit, i se părea că lumea dispăruse şi, până şi obişnuitul soare era străin. Morgause nu era o femeie visătoare;

îşi spuse că era mai bine să se mişte şi să încerce să-şi găsească drumul înapoi, decât să stea în acea linişte nepământeană. Camelotul era ceva adevărat, un loc din lumea reală, nu putea să dispară cu totul.

„Totuşi, dacă mi-aş fi urmat drumul, dacă lui Lot şi mie ne-ar fi reuşit complotul împotriva lui Arthur, poate că ţara întreagă ar fi fost aşa, tăcută şi tristă şi plină de spaime…”

De ce era atâta linişte? I se părea că în întreaga lume nu era niciun sunet, doar cele ale copitelor de cai şi chiar şi acelea cădeau, parcă, asemenea unor pietre aruncate în apă, înfundate şi pierind în valuri. Aproape ajunseră la drumul roman – sau acolo unde drumul roman ar fi trebuit să fie – când auziră tropot de cai: venea un călăreţ, încet şi precaut, de la Glastonbury. Putură întrezări prin negură o siluetă întunecată, cu un fel de animal de povară greu încărcat în urma lui. După o clipă, unul dintre oamenii ei strigă:

— Uite, priviţi acolo, e sir Lancelot al Lacului… Dumnezeu să-ţi dea o dimineaţă bună, sir!

— Hei! Cine e acolo?

Era, într-adevăr, glasul binecunoscut al lui Lancelot şi, când se apropie, sunetul simplu al copitelor calului şi catârului parcă eliberau ceva în lume, în jurul lor. Sunetele fură purtate departe, în negură, şi acesta era un sunet simplu, câini lătrând undeva, o haită întreagă de câini, poate certându-se pentru mâncare după o noapte de foame, dar sunetul sparse liniştea nepământeană cu zgomotul lui simplu, firesc.

— Este regina din Lothian, strigă Cormac, iar Lancelot se îndreptă spre ei, oprindu-şi calul în faţa lor.

— Ei bine, mătuşă, nu speram să te întâlnesc aici… Verii mei sunt cu tine, poate Gawaine sau Gareth?

— Nu, spuse ea, am plecat singură la Camelot.

„Dacă”, gândi ea, „mai există un asemenea loc pe faţa acestui pământ.” Ochii i se opriră cu atenţie pe chipul lui Lancelot, în timp ce acesta rosti câteva cuvinte politicoase de salut. Părea ostenit şi obosit de călătorie, cu hainele zdrenţuite şi nu prea curat, cu o mantie de doi bani, mai rea decât i-ar fi dat ea grăjdarului. „O, frumosul Lancelot, Guinevere nu te va găsi atât de chipeş acum; nici chiar eu nu mi-aş întinde mâna să-l invit în patul meu.” Şi apoi el zâmbi, iar ea îşi dădu seama, „Orice ar fi, e frumos.”

— Atunci, mergem împreună, mătuşă? Căci, cu adevărat, eu am venit în cea mai tristă misiune.

— Am auzit că ai fost în căutarea Graal-ului. L-ai găsit aşadar, sau nu, de eşti aşa posomorât?

— Nu e dat unui om ca mine să găsească cel mai mare dintre Mistere. Totuşi, îl aduc cu mine pe unul care a ţinut cu adevărat Graal-ul în mâini. Şi, astfel, am venit să spun că s-a sfârşit căutarea, iar Graal-ul e dus pentru vecie din lumea aceasta!

Şi pe urmă Morgause văzu că pe catârul lui, acoperit şi învăluit cu un giulgiu, era trupul unui bărbat. Şopti:

— Cine?...

— Galahad, spuse Lancelot liniştit. Fiul meu a fost cel care a găsit Graal-ul şi acum ştim că niciun om nu poate să ajungă viu la el. Aş fi vrut să fiu eu... şi numai fiindcă duc asemenea veşti amare regelui meu, că acela care ar fi trebuit să fie rege după el s-a dus înaintea noastră în lumea unde poate să-şi urmeze mereu căutarea, nestânjenit...

Morgause tremură. Acum, într-adevăr, va fi ca şi cum Arthur nu ar fi fost niciodată, ţara nu va avea niciun rege, doar regele din Ceruri, va fi condusă doar de acei preoţi care îl au pe Arthur în mâinile lor... Dar, furioasă, alungă acele închipuiri. Galahad a murit. Arthur trebuie să-l aleagă pe Gwydion să domnească după el.

Lancelot privi cu tristeţe catârul cu trupul lui Galahad, dar spuse doar:

— Mergem mai departe? Nu am avut de gând să zăbovesc o noapte la marginea drumului, dar negura era deasă şi mi-a fost frică să nu mă rătăcesc. Aş fi crezut că e Avalonul însuşi!

— Noi nu am putut găsi Camelotul în negură... începu Cormac, dar Morgause îl întrerupse neliniştită.

— Termină cu prostia asta. Am greşit drumul în întuneric şi ne-am dus înainte şi înapoi o jumătate de noapte! Şi noi ne grăbim să ajungem la Camelot, nepoate.

Unul sau doi dintre oamenii ei îl cunoşteau pe Lancelot şi îl cunoscuseră pe Galahad, iar acum se îngrămădiră lângă cadavru, cu expresii de compasiune şi cuvinte frumoase. Lancelot ascultă tot ce aveau de spus, cu chipul întristat, pe urmă cu câteva cuvinte blânde puse capăt acestei scene.

— Mai târziu, flăcăii mei, mai târziu, va fi destul timp pentru jelit. Eu nu mă grăbesc, Dumnezeu ştie, să-i duc lui Arthur

asemenea veşti, dar amânarea nu-mi va face misiunea mai uşoară. Haideţi să mergem.

Negura se subţia şi se topea cu repeziciune, în timp ce soarele se ridica. Porniră în josul drumului pe care Morgause şi oamenii ei merseseră înainte şi înapoi, ore în şir, în căutarea Camelotului, dar înainte de a ajunge foarte departe, un alt sunet sparse liniştea ciudată a dimineţii. Era sunetul unei trompete, limpede şi argintiu în aerul neclintit, de pe culmile Camelotului. Şi în faţa ei, lângă pâlcul de patru pomi, larg şi inconfundabil, se întindea drumul de căruţe construit de oamenii lui Arthur, pentru legiunile lui.

Părea potrivit ca primul om pe care Morgause trebuia să îl vadă pe înălţimile Camelotului să fie fiul ei, Gareth. Lungi pasul ca să-i întâmpine la porţile mari, pe urmă, recunoscându-l pe Lancelot, se grăbi la el. Lancelot se aruncă năvalnic de pe cal şi îl cuprinse pe Gareth într-o îmbrăţişare puternică.

— Aşadar, vere, tu eşti…

— Da, aşa e… Cai e prea bătrân şi şchiop ca să mai stea de strajă la zidurile Camelotului, vere.

— Dar văd că nu l-ai găsit pe Galahad, Lance?

— Ba da, l-am găsit, spuse Lancelot îndurerat, şi faţa deschisă a lui Gareth, copilărească încă, în ciuda bărbii dese, fu lovită de disperare când se uită la conturul bărbatului mort de sub giulgiu.

— Trebuie să-i duc această veste lui Arthur de îndată. Du-mă la el, Gareth.

Gareth îşi înclină capul, cu mâna pe umărul lui Lancelot:

— O, aceasta este o zi blestemată pentru Camelot. Am mai spus o dată, mi se pare că Graal-ul era lucrarea vreunui diavol, nicidecum a lui Dumnezeu!

Lancelot clătină din cap şi lui Morgause i se păru că prin el trecu o strălucire, de parcă trupul i-ar fi fost transparent; şi, dincolo de zâmbetul lui trist, era bucurie ascunsă.

— Nu, dragul meu văr, spuse el, trebuie să-ţi scoţi asta din minte pentru totdeauna. Galahad a avut ceea ce i-a dat Dumnezeu şi, Domnul să ne ajute, aşa avem cu toţii. Dar zilele lui s-au sfârşit şi el e liber de soarta omenească. A noastră va urma, dragă Gareth.

Şi, spre surprinderea oripilată a lui Morgause, îşi făcu cruce. Pe urmă, cu o tresărire, îşi ridică privirea către ea.

— Mamă, tu eşti? Iartă-mă, dar compania ta e ultima în care mă aşteptam să-l găsesc pe Lancelot. Se aplecă asupra mâinii ei cu un sărut respectuos. Vino, doamnă, lasă-mă să chem şambelanul să te ducă la regină. Ea te va primi printre doamnele ei, în timp ce Lancelot va fi cu regele.

Morgause se lăsă condusă, întrebându-se acum de ce venise. În Lothian domnea ca regină, cu toate drepturile, dar aici, la Camelot, putea sta doar printre doamnele lui Guinevere, fără să ştie mai mult despre ce se întâmpla decât ceea ce unul dintre fiii ei ar găsi de cuviinţă să-i spună.

Îi ceru şambelanului:

— Spune-i fiului meu Gwydion – sir Mordred – că a venit mama lui şi roagă-l să vină la mine cât de repede poate.

Dar se întrebă, pierită de mâhnire, dacă la această curte ciudată el se va deranja măcar să-i aducă omagii, aşa cum făcuse Gareth. Şi, din nou, simţi că greşise venind la Camelot.

14

De mulţi ani, Guinevere simţise că, atunci când cavalerii Mesei Rotunde erau prezenţi, Arthur nu îi aparţinea ei, ci lor. Îi era ciudă pe amestecul lor în viaţa ei, pe prezenţa lor la Camelot, adesea simţise că, dacă Arthur nu ar fi înconjurat de curteni, poate ar fi avut o viaţă mai fericită decât cea pe care o duseseră ca rege şi regină în Camelot.

Şi totuşi, în acest an al căutării Graal-ului, ea a început să-şi dea seama că fusese norocoasă, de fapt, căci Camelotul, cu toţi companionii plecaţi, era ca un sat al fantomelor, iar Arthur era fantoma care bântuia Camelotul, mişcându-se încet prin castelul pustiu.

Nu că nu-i făcea plăcere compania lui Arthur acum când, în sfârşit, era cu totul al ei. Numai că ajunsese să înţeleagă cât de mult din fiinţa lui pusese Arthur în legiunile sale şi în ridicarea Camelotului. El îi arăta o binevoitoare curtoazie şi bunătate şi a avut parte mai mult de compania lui decât avusese vreodată în toţi anii lungi de război sau în anii de pace care le urmaseră.

Dar era ca şi cum o parte din el era plecată cu companionii lui, şi doar o mică parte din bărbatul însuşi era aici, cu ea. Îl iubea pe Arthur omul nu mai puţin decât pe Arthur regele, dar acum îşi dădea seama că era cu mult mai puţin bărbat fără

treburile domniei în care pusese atât de mult din viaţa lui. Iar ei îi era ruşine că observase asta.

Nu vorbeau niciodată despre cei care erau absenţi. În acel an al căutării Graal-ului, au trăit liniştit şi în pace de la o zi la alta, vorbind doar despre lucrurile de zi cu zi, despre pâine şi carne, despre fructele din livadă şi despre vinul din pivniţe, despre o nouă mantie sau despre o cataramă de pantof. Şi o dată, privind Masa Rotundă, goală, el întrebase:

— Să o punem deoparte până ce se întorc, draga mea? Chiar şi în sala aceasta mare, e puţin loc să te mişti, iar acum, când totul e gol…

— Nu, spuse ea repede, nu dragul meu, las-o. Această sală a fost construită pentru Masa Rotundă şi fără ea ar fi ca un hambar gol. Las-o. Tu şi eu şi oamenii casei putem mânca în camera mai mică.

El îi zâmbi şi ea ştiu că se bucurase că ea spusese asta.

— Iar când cavalerii se vor întoarce din căutare, putem face iarăşi un mare ospăţ acolo, spuse el, dar pe urmă tăcu, iar ea ştiu că se întreba câţi dintre ei se vor mai întoarce.

Cai era cu ei, la fel şi bătrânul Lucan şi doi sau trei dintre companioni, care erau bătrâni sau infirmi sau care îşi îngrijeau răni mai vechi. Şi Gwydion – Mordred cum i se spunea acum – era mereu cu ei, ca un fiu crescut de ei; Guinevere îl privea adesea şi gândea: „Acesta e fiul pe care i l-aş fi putut naşte lui Lancelot” – şi o căldură începea să-i cuprindă şi să-i inunde trupul, lăsând-o cuprinsă de o sudoare fierbinte în timp ce se gândea la acea noapte când Arthur însuşi o azvârlise în braţele lui Lancelot. Şi, într-adevăr, această căldură venea acum adesea şi trecea, astfel că nu ştia niciodată dacă într-o încăpere era cald sau frig sau dacă era căldura ciudată care o năpădea din interior. Gwydion era blând şi respectuos cu ea, îi spunea întotdeauna doamnă sau, uneori, cu timiditate, mătuşă; această timiditate cu care folosea acest cuvânt de apropiere familială o încălzea şi o făcea să-i fie drag. Semăna şi cu Lancelot, dar era mai liniştit şi mai puţin milos: dacă Lancelot era mereu gata de o glumă sau un joc de cuvinte, Gwydion zâmbea şi era mereu pregătit cu vreo tachinare ca o rafală sau ca înţepătura unui ac. Glumele lui erau răutăcioase, dar ea nu putea decât să râdă când el făcea vreo glumă crudă.

Într-o seară, când anturajul lor micuţ era la cină, Arthur spuse:

— Până când se întoarce Lancelot la noi, nepoate, te voi pune în locul lui, să fii căpitanul meu de cavalerie.

Gwydion chicoti:

— Destul de uşoară va fi acea datorie, unchiule şi domnul meu… sunt doar câţiva cai în grajd. Cei mai buni cai din grajdul tău au plecat cu cavalerii şi companionii şi, cine ştie, într-adevăr, dacă nu vreun cal va fi cel care va găsi Graal-ul!

— O, taci, spuse Guinevere. Nu trebuie să râzi de căutarea lor.

— De ce nu, mătuşă? Iar şi iar, ne spun preoţii că suntem oile de pe păşunea Domnului nostru şi dacă o oaie poate căuta dumnezeirea… ei bine, întotdeauna am considerat că un cal e un animal mai nobil decât oaia. Chiar şi câţiva cai răniţi din vechile războaie ar putea, în cele din urmă, să caute odihna spirituală, aşa cum se spune că, într-o zi, leul va sta alături de miel şi niciodată nu îl va privi cu poftă…

Arthur râse stânjenit.

— Vom mai avea nevoie de cai pentru război? De la Mount Badon, Dumnezeu fie slăvit, am avut pace în ţara aceasta.

— Mai puţin cu Lucius, spuse Gwydion şi, dacă am învăţat un lucru în viaţa mea, este că pacea e ceva care nu poate să dureze. Pe coastă debarcă sălbatici din nord în corăbii în formă dragoni, iar când oamenii strigă după legiunile lui Arthur să-i apere, vine mereu doar răspunsul că acestea au plecat să caute pacea sufletească. Aşa că ei caută ajutor la regii saxoni din sud. Dar, fără îndoială, când această căutare se va sfârşi, ei vor privi din nou spre Arthur şi spre Camelot – şi mi se pare că s-ar putea să avem puţini cai de război când va veni ziua aceea. Lancelot e prea ocupat cu Graal-ul şi celelalte treburi ale lui, aşa că are puţin timp de petrecut în grajdurile regelui.

— Ei, ţi-am spus că aş vrea să ocupi acel loc, spuse Arthur şi Guinevere îşi dădu seama că tonul lui suna posomorât şi bătrân, fără puterea pe care o purtase cândva, în calitate de căpitan al cavaleriei, ai autoritatea să trimiţi după cai în numele meu. Lancelot obişnuia să trateze cu negustorii de undeva de la miazăzi, dincolo de Britania…

— Aşa cum voi face, atunci, şi eu, spuse Gwydion. Nu au existat cai asemenea celor din Spania, dar acum, unchiule şi stăpânul meu, cei mai buni cai vin încă şi mai de departe. Acum aceşti sarazini încep să copleşească Spania… am auzit asta de

la acel sarazin, cavalerul Palomides, care a venit aici şi a fost găzduit un timp, pe urmă a plecat să vadă ce aventură ar putea fi printre saxoni. El nu este creştin şi i se părea ciudat ca toţi acei cavaleri să plece în căutarea Graal-ului, când în ţară era război.

— Am vorbit cu Palomides, spuse Arthur. Avea o sabie din ţara de miazăzi, din oţel spaniol – aş fi avut bucuros una ca aceea, deşi cred că nu e mai bună decât Excalibur. Nicio sabie din ţara noastră nu are un asemenea tăiş, ca un brici. Mă bucur că nu a trebuit să mă confrunt cu o asemenea sabie în arene. Nordicii au securi mari şi ciomege, dar armele lor nu sunt la fel de bune ca ale saxonilor.

— Sunt luptători mai feroce, totuşi, spuse Gwydion. Intră într-o nebunie a luptei, aşa cum făceau cândva oamenii din triburile din Lothian, când îşi azvârleau armurile în luptă... Nu, regele meu, poate că am avut pace pentru o bună bucată de vreme, dar întocmai cum sarazinii încep să năvălească în Spania, tot aşa sălbaticii nordici sunt asupra ţărmurilor noastre, la fel ca sălbaticii irlandezi. În cele din urmă, fără îndoială, sarazinii vor fi buni pentru Spania, exact cum saxonii au fost buni pentru ţara aceasta.

— Buni pentru ţara aceasta? Arthur îl privi stupefiat. Ce aud că spui, nepoate?

— Când romanii ne-au lăsat, am fost izolaţi la capătul lumii, singuri cu triburile pe jumătate sălbatice. Războiul cu saxonii ne-a forţat să ne autodepăşim, spuse el. Am făcut negoţ cu Mica Britanie şi cu Spania şi cu ţările de la miazăzi, a trebuit să facem troc pentru arme şi cai, am ridicat oraşe noi – păi aici e Camelotul tău, sire, ca mărturie a preoţilor care au venit printre saxoni şi i-au făcut să nu mai fie oameni sălbatici ai triburilor, cu păr pe faţă, venerându-şi zeii lor barbari, ci oameni civilizaţi, cu oraşe şi cu regi care îţi sunt supuşi. Ce altceva a aşteptat ţara asta întreagă? Acum, au chiar mănăstiri şi oameni învăţaţi care scriu cărţi şi mult mai multe... Fără războaiele împotriva saxonilor, vechiul regat al lui Uther ar fi fost uitat ca acela al lui Maximus.

Uşor amuzat, Arthur spuse:

— Atunci, fără îndoială, tu crezi că aceşti douăzeci de ani şi mai bine de pace au pus în pericol Camelotul şi că mai avem nevoie de războaie şi de luptă care să ne aducă din nou în

lume? E uşor de observat că nu eşti luptător, tinere. Eu nu am o viziune atât de romantică asupra războiului!

Gwydion îi întoarse zâmbetul.

— Ce te face să crezi că nu sunt un luptător, regele meu? Am luptat printre oamenii tăi împotriva lui Lucius, care s-a vrut împărat, şi am avut un timp îndelungat să-mi formez propria părere despre războaie şi rostul lor. Fără războaie, ai fi mai uitat decât ultimul dintre acei regi din Ţara Galilor – cine mai poate să enumere acum regii din Tara?

— Şi tu crezi că, într-o zi, ar putea fi la fel cu Camelotul, băiatul meu?

— O, unchiule şi rege al meu, vrei să primeşti înţelepciunea unui druid sau politeţea unui curtean?

Arthur spuse râzând:

— Haide să avem sfatul meşteşugit al lui Mordred.

— Curteanul ar spune, Maria Ta, că domnia lui Arthur va trăi pentru totdeauna şi că amintirea lui va fi veşnic vie în lume. Iar druidul ar spune că toţi oamenii pier şi că, într-o zi, vor fi, cu toată înţelepciunea şi gloria lor, asemenea Atlantidei, înecaţi în valuri. Singuri Zeii durează.

— Şi atunci, ce ar spune nepotul şi prietenul meu?

— Nepotul tău – sublinie acel cuvânt exact atât cât Guinevere să poată auzi că ar fi trebuit să spună „fiul tău” – ar zice, unchiul şi domnul meu, că trăim pentru ziua de astăzi şi nu pentru ceea ce istoria ar putea spune despre noi peste o mie de ani. Şi astfel, nepotul tău ţi-ar spune că grajdurile tale ar trebui să fie oglinda zilelor nobile când caii lui Arthur şi luptătorii lui erau cunoscuţi şi temuţi de toţi. Nimeni nu ar trebui să poată spune „Regele îmbătrâneşte şi, cu toţi cavalerii plecaţi în căutarea Graal-ului, nu îl interesează să-şi păstreze oamenii şi caii în formă pentru luptă.”

Arthur îl bătu prieteneşte pe umăr:

— Aşadar, dragă băiete, aşa să fie. Mă încred în judecata ta. Trimite în Spania sau în Africa, dacă vrei, după caii cei mai potriviţi pentru renumele legiunii lui Arthur şi ocupă-te de antrenarea lor.

— Va trebui să găsesc saxoni pentru asta, spuse Gwydion, iar saxonii ştiu puţine dintre secretele noastre despre lupta călare – întotdeauna ai spus că nu trebuie să ştie. Este dorinţa ta ca saxonii, de vreme ce acum ne sunt aliaţi, să înveţe să lupte ca

noi?

Arthur părea tulburat.

— Mă tem că trebuie să las şi asta în mâinile tale.

— Voi încerca să mă descurc cât mai bine, spuse Gwydion, iar acum, Maria Ta, am stat prea mult de vorbă şi le-am obosit pe doamne – iartă-mă, doamnă, adăugă el, plecându-şi capul în faţa lui Guinevere, cu un zâmbet triumfător. Putem asculta muzică? Doamna Niniane, sunt sigur, ar fi bucuroasă să-şi aducă harpa şi să-ţi cânte, regele meu.

— Sunt întotdeauna fericit să ascult muzica verişoarei mele, spuse grav Arthur. Dacă asta îţi face plăcere, doamna mea.

Guinevere încuviinţă, iar Niniane îşi aduse harpa şi se aşeză în faţa lor, cântând, iar Guinevere o ascultă cu plăcere. Niniane cânta minunat, iar glasul ei era dulce, deşi nu atât de pur şi de puternic ca al lui Morgaine. Dar, cu ochii la fiica lui Taliesin, gândi: „De ce oare noi, o curte creştină, trebuie să avem aici mereu aceste fecioare ale Doamnei Lacului?” Asta o îngrijora, deşi Gwydion părea un creştin la fel de bun ca oricine de la curte, venea întotdeauna duminica la slujbă, aşa cum făcea şi Niniane. De fapt, nu îşi putea aminti cum ajunsese Niniane să fie una dintre doamnele ei, doar că Gwydion o adusese la curte şi o rugase să îi arate ospitalitate, ca unei rude a lui Arthur şi ca fiică a lui Taliesin. Guinevere avea cele mai blânde amintiri despre Taliesin şi fusese încântată să o primească pe fiica lui, dar într-un fel părea că acum Niniane, fără să iasă în faţă în vreun fel, îşi asumase cel dintâi loc printre doamnele ei. Arthur o tratase întotdeauna cu părtinire şi o chema adesea să cânte şi, uneori, când îi privea, Guinevere se întreba dacă el se uita la ea altfel decât la o rudă.

Dar, nu, cu siguranţă nu. Dacă Niniane ar avea un iubit aici, la curte, era mai mult decât probabil să fie chiar Gwydion. Îl văzuse cum se uita la ea… Şi totuşi, inima îi fu cuprinsă de durere; femeia aceasta era frumoasă, la fel de frumoasă cum fusese ea, iar ea nu mai era decât o femeie care îmbătrânea, cu părul albind, cu culoarea dusă din obraji, cu trupul lăsat… Şi astfel, când Niniane îşi lăsă harpa şi se retrase, ea se încruntă când Arthur veni să o conducă.

— Pari obosită, soţia mea, ce te supără?

— Gwydion a spus că eşti bătrân…

— Draga mea soţie, am stat pe tronul Britaniei timp de

treizeci şi unu de ani, cu tine alături. Crezi că e cineva în acest regat care poate să ne numească încă tineri? Cei mai mulţi dintre supuşii noştri nu erau născuţi încă atunci când am venit pe tron. Deşi într-adevăr, draga mea, nu ştiu cum de tu arăţi mereu atât de tânără.

— O, soţul meu, nu căutam să fiu lăudată, spuse ea cu nerăbdare.

— Ar trebui să fii măgulită, draga mea Gwen, că Gwydion nu tratează un rege bătrân cu linguşeli goale, alintându-mă cu vorbe mincinoase. Vorbeşte sincer şi îl preţuiesc pentru asta. Aş vrea…

— Ştiu ce ai vrea, îl întrerupse ea, cu glas nervos. Ai vrea să-l poţi recunoaşte ca fiu, ca el şi nu Galahad să poată să-ţi moştenească tronul…

El roşi.

— Guinevere, trebuie să fim întotdeauna atât de tăioşi unul cu altul pe tema asta? Preoţii nu l-ar accepta ca rege şi cu asta, basta.

— Nu pot să nu-mi amintesc al cui fiu este…

— Eu nu pot să nu-mi amintesc că este fiul meu, spuse Arthur cu blândeţe.

— Nu am încredere în Morgaine şi chiar tu însuţi ai descoperit că ea…

Faţa lui Arthur se aspri, iar ea ştiu că pe tema asta nu o va asculta.

— Guinevere, fiul meu a fost crescut de regina din Lothian, iar fiii ei au fost sprijinul şi pavăza regatului meu. Ce m-aş fi făcut fără Gareth şi Gawaine? Iar acum e cinstit ca Gwydion să fie ca ei, printre cei mai dragi şi mai buni prieteni şi printre companioni. Faptul că Gwydion a rămas alături de mine când toţi ceilalţi companioni m-au părăsit pentru această căutare nu mă va face să-l preţuiesc mai puţin.

Guinevere nu voia să se certe cu el. Acum, vârându-şi mâna în mâna lui, spuse:

— Crede-mă, domnul meu, te iubesc mai presus de orice pe acest pământ.

— Păi, te cred, dragostea mea, spuse el. Saxonii au o vorbă: acel om e binecuvântat care are un prieten bun, o soţie bună şi o sabie bună. Şi toate acestea eu le-am avut, draga mea Guinevere.

— O, saxonii, spuse ea râzând. Atâţia ani ai luptat împotriva lor şi acum le citezi vorbele de înţelepciune.

— Ei bine, la ce e bun războiul, interveni Gwydion, dacă nu putem învăţa din înţelepciunea duşmanilor noştri? Demult, cineva – poate Gawaine – spunea ceva despre saxoni şi învăţaţii de la mănăstirile lor. Spunea că e ca atunci când o femeie este violată şi naşte un fiu bun – ar fi fost mai bine să nu fi avut parte de rău sau, când răul e făcut şi nu mai poate fi reparat, trebuie să iei ceea ce poate fi bun ca urmare a răului întâmplat?

Guinevere se încruntă şi spuse:

— Numai un bărbat ar putea face o asemenea glumă!

— Nu, nu am vrut să trezesc vechi suferinţe, sufletul meu, protestă el, dar răul a fost făcut pentru mine şi Morgaine, cu ani în urmă.

Guinevere îşi dădu seama că, pentru prima dată, el rostise numele surorii lui fără acea încremenire rece pe chip.

— Ar fi fost mai bine ca nimic bun să nu fi ieşit din păcatul pe care l-am făcut cu Morgaine – căci tu vrei să crezi că a fost un păcat – sau ar trebui să fiu recunoscător – de vreme ce păcatul a fost săvârşit şi nu mai este cale de întoarcere la inocenţă – Dumnezeu mi-a dat un fiu bun în schimbul acelui lucru rău. Morgaine şi cu mine nu ne-am despărţit prieteni şi nu ştiu unde e şi ce s-a întâmplat cu ea, nici nu cred că îi voi mai privi chipul vreodată înainte de ziua judecăţii. Dar fiul ei este acum chiar stâlpul tronului meu. Ar trebui să nu am încredere în el din cauza mamei care l-a născut?

Guinevere ar fi vrut să spună: „Eu nu am încredere în el pentru că a fost crescut în Avalon, dar nu avea niciun chef, aşa că tăcu. Dar pe urmă, când la uşa camerei ei Arthur îi luă mâna şi o întrebă încet:

— Doreşti să fiu lângă tine în noaptea asta?

Ea îi evită privirea şi spuse:

— Nu… nu, sunt obosită.

Încercă să nu vadă uşurarea din ochii lui. Se întrebă dacă era Niniane sau o alta cea cu care îşi împărţea patul zilele astea; nu se va coborî să-i întrebe şambelanul. „Dacă nu sunt eu, de ce ar trebui să-mi pese cine poate fi?”

Anul înaintă în întunecimea iernii şi, mai departe, către primăvară. Într-o zi, Guinevere spuse cu furie:

— Aş vrea ca această căutare să se sfârşească şi cavalerii să

vină înapoi, cu sau fără Graal.

— Linişteşte-te, draga mea, au jurat, spuse Arthur, însă mai târziu veni într-adevăr un cavaler, pe drumul spre Camelot, iar ei văzură că era Gawaine.

— Eşti tu, vere? Arthur îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii. Nu speram să te văd până ce nu trece anul – nu ai jurat să urmezi Graal-ul un an şi o zi?

— Aşa am făcut, spuse Gawaine, dar nu mi-am trădat jurământul, Maria Ta şi preoţii de acolo nu trebuie să se uite la mine de parcă aş fi un trădător. Căci ultima dată am văzut Graal-ul aici, în castel, şi e la fel de posibil să-l revăd aici sau într-un colţ ori altul al lumii. Am călătorit în sus şi-n jos, încolo şi încoace, şi nu am mai auzit niciodată vorbindu-se despre el şi, într-o zi, m-am gândit că aş putea la fel de bine să-l caut acolo unde a fost deja văzut, în Camelot şi în prezenţa regelui meu, chiar dacă trebuie să-l caut în fiecare duminică pe altar, la slujbă, şi nicăieri altundeva.

Arthur zâmbi şi îl îmbrăţişă, iar Guinevere văzu că ochii ăi erau umezi.

— Vino, vere, spuse el simplu. Bine ai venit acasă.

Şi, câteva zile mai târziu, veni şi Gareth.

— Am avut, într-adevăr, o viziune şi cred că a venit de la Dumnezeu, spuse el pe când stăteau la cină, în sală. Am visat că am văzut Graal-ul neacoperit chiar în faţa mea şi pe urmă o voce mi-a vorbit din lumina din jurul Graal-ului, spunând: „Gareth, companion al lui Arthur, aceasta e tot ceea ce vei vedea vreodată din Graal, în viaţa aceasta. De ce să cauţi mai departe viziuni şi glorie, când regele tău are nevoie de tine în Camelot? îl poţi sluji pe Dumnezeu când ajungi în rai, dar cât timp eşti în viaţă, întoarce-te în Camelot şi slujeşte-ţi regele.” Şi când m-am trezit, mi-am amintit că şi Hristos a spus că trebuie să dai cezarului ceea ce este al cezarului şi astfel am venit acasă şi m-am întâlnit pe drum cu Lancelot şi l-am implorat să facă acelaşi lucru.

— Crezi, aşadar, că ai găsit Graal-ul cu adevărat? întrebă Gwydion.

Gareth râse.

— Poate că Graal-ul însuşi e doar un vis. Şi când am visat Graal-ul, mi-a poruncit să-mi fac datoria faţă de stăpânul şi regele meu.

— Atunci, presupun, aşteptăm să-l vedem curând pe Lancelot printre noi?

— Sper că se va îndura să vină, spuse Gawaine, căci, într-adevăr, avem nevoie de el aici. Dar Pastele vine curând şi atunci ne putem aştepta să-i avem pe toţi aici.

Mai târziu, Gareth ceru ca Gwydion să-şi aducă harpa şi să le cânte.

— Căci, spuse el, nu am auzit nici măcar muzica necioplită a saxonilor care se cântă la curtea lor, iar tu, care ai stat aici, acasă, ai avut cu siguranţă timp să-ţi perfecţionezi cântecele, Gwydion.

Guinevere nu ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi dat la o parte, pentru Niniane, dar Gwydion aduse o harpă pe care Guinevere o recunoscu.

— Nu este aceea harpa lui Morgaine?

— Aşa este. A lăsat-o la Camelot când a plecat de aici şi, dacă o vrea, poate să trimită după ea sau să vină să mi-o ia. Dar până în ziua aceea, e cu siguranţă a mea şi fără îndoială nu mi-ar refuza asta, căci nu mi-a dat nimic altceva.

— În afară doar de viaţa ta, spuse Arthur pe un ton de blând reproş, iar Gwydion îi întoarse o privire plină de o asemenea amărăciune, încât Guinevere fu profund tulburată.

— Ar trebui, atunci, să fiu recunoscător pentru asta, stăpânul şi regele meu?

Înainte ca Arthur să poată vorbi, el îşi aşeză degetele pe coarde şi începu să cânte. Dar cântecul pe care îl cântă o şocă pe Guinevere. Cântă balada Regelui Pescar, care locuia la un castel în mijlocul unei imense pustietăţi; şi, pe măsură ce regele îmbătrânea şi puterile îl slăbeau, ţara pierea şi nu mai dădea roade, până ce un bărbat mai tânăr a venit şi i-a dat lovitura de graţie care a făcut ca sângele bătrânului rege să se verse peste pământ. Pe urmă pământul întinerise cu noul rege şi înflorise cu tinereţea lui.

— Vrei să spui, întrebă Arthur stânjenit, că pământul pe care domneşte un rege bătrân nu poate fi decât un pământ care piere?

— Nu, Maria Ta. Ce am fi fără înţelepciunea anilor tăi mulţi? Cu toate acestea, în vremurile de demult ale Triburilor, era chiar aşa, acolo unde Zeiţa Pământului singură rezista, iar regele domnea atâta timp cât îi făcea ei pe plac. Iar când Regele Cerb

îmbătrânea, venea un altul din turmă şi îl dobora… Dar aceasta este o curte creştină, iar tu nu ai asemenea obiceiuri păgâne, regele meu. Cred că, probabil, balada Regelui Pescar este doar un simbol al ierbii care, aşa cum se spune şi în Scripturi, e asemenea cărnii omului şi durează doar un anotimp, iar regele pustiului e doar un simbol al lumii care moare an de an, cu iarba, şi care este înnoită primăvara, aşa cum spun toate religiile… Chiar şi Hristos s-a veştejit, asemenea Regelui Pescar, atunci când a murit pe cruce, şi se întoarce, chiar şi acum, de Paşti…

Atinse coardele şi cântă uşor:

— Căci, iată, toate zilele omului sunt ca o frunză care cade şi ca iarba care se veştejeşte. Şi tu vei fi uitat, ca o floare căzută pe iarbă, ca vinul vărsat ce intră în pământ. Şi totuşi, când primăvara se întoarce, aşa înfloreşte pământul cum înfloreşte viaţa care va reveni…

Guinevere întrebă:

— Asta e din Scriptură, Gwydion? Poate versetul unui psalm?

Gwydion clătină din cap:

— E un străvechi imn al druizilor şi sunt unii care spun că e mai vechi de atât, adus, poate, din acele ţări care acum zac sub mare. Dar fiecare religie are un asemenea imn. Poate, într-adevăr, toate religiile sunt una.

Arthur îl întrebă şoptit:

— Eşti creştin, fiule?

Pentru o clipă, Gwydion nu răspunse. În cele din urmă, spuse:

— Am fost crescut să fiu druid şi nu încalc jurămintele pe care le-am făcut. Numele meu nu este Kevin, regele meu. Dar ştiu toate jurămintele pe care le-am făcut.

Se ridică încet de la locul lui şi ieşi din sală. Arthur, privind lung după el, nu spuse nimic, nici măcar ca să-i reproşeze lipsa de politeţe, însă Gawaine privea ameninţător:

— Îl vei lăsa să plece atât de nepoliticos, Maria Ta?

— O, lasă, lasă, spuse Arthur, suntem cu toţii rude aici, nu pretind să mă trateze mereu de parcă aş fi pe tron! Ştie prea bine că e fiul meu şi la fel ştie fiecare din această cameră! Vreţi să fie mereu linguşitor?

Dar Gareth se încrunta în urma lui. Spuse încet:

— Mi-aş dori din toată inima ca Galahad să se întoarcă la curte. Dumnezeu să-i dea o viziune ca a mea, căci ai nevoie de

el aici mai mult decât ai nevoie de mine, Arthur, şi dacă nu vine curând, voi pleca eu însumi să îl caut.

Mai erau doar câteva zile până la Rusalii, când Lancelot veni, în sfârşit, acasă.

Văzuseră procesiunea care se apropia – bărbaţi, doamne, cai şi animale de povară – iar Gareth, la porţi, făcuse semn tuturor să-i întâmpine, dar Guinevere, lângă Arthur, îi dădu puţină atenţie reginei Morgause, doar cât să se întrebe de ce venise. Lancelot îngenunche în faţa lui Arthur, cu vestea lui tristă, iar Guinevere simţi şi ea durerea din ochii lui... Mereu, mereu fusese aşa, ceea ce lovea inima lui era ca un bici asupra inimii ei. Arthur se aplecă şi îl ridică pe Lancelot şi îl îmbrăţişă, iar ochii îi erau umezi.

— Am pierdut un fiu, la fel ca tine, dragă prietene. Îi vom simţi din greu lipsa.

Iar Guinevere nu mai putea asculta şi păşi către Lancelot pentru a-i da mâna în faţa tuturor şi spuse, cu vocea tremurând:

— Am aşteptat să te întorci la noi, Lancelot, dar îmi pare rău că trebuie să vii cu veşti atât de triste.

Arthur le spuse calm oamenilor săi:

— Să fie dus în capela unde a fost făcut cavaler. Acolo lăsaţi-l să se odihnească şi mâine va fi îngropat aşa cum se cuvine să fie îngropat fiul şi moştenitorul meu.

Când se întoarse, se clătină puţin, iar Gwydion se repezi să-i pună mâna sub braţ şi să-l sprijine. Guinevere nu mai plângea des acum, dar simţi că-i vine să plângă când văzu chipul lui Lancelot, atât de sluţit şi de zdrobit. Ce i se întâmplase în acest an, când căutase Graal-ul? Boală îndelungată, post lung, slăbiciune, răni? Nu-l mai văzuse niciodată atât de îndurerat, nici chiar când venise la ea să-i vorbească despre căsătoria lui cu Elaine. Oftă, privindu-l pe Arthur cum se sprijină puternic de braţul lui Gwydion, iar Lancelot îi strânse mâna şi îi spuse încet:

— Pot să fiu chiar bucuros acum, când Arthur a ajuns să-şi cunoască şi să-şi preţuiască propriul fiu. Asta îi va îndulci suferinţa.

Guinevere clătină din cap, vrând să nu se gândească la ce însemna asta pentru Gwydion şi pentru Arthur. Fiul lui Morgaine! Fiul lui Morgaine să îi urmeze lui Arthur – nu, nu mai avea ce face acum!

Gareth veni şi se înclină înaintea ei şi spuse:

— Doamnă, mama mea este aici…

Iar Guinevere îşi aminti că nu era liberă să stea printre bărbaţi, că locul ei era cu doamnele, că nu putea să-i spună o vorbă de consolare lui Arthur sau măcar lui Lancelot. Spuse, cu răceală:

— Mă bucur să te salut, regină Morgause.

Şi îi veni în minte: „Trebuie să mărturisesc, aşadar, acest păcat, că am minţit-o pe regină? Ar fi cumva mai virtuos să-i spun: Te salut, aşa cum îmi cere datoria, regină Morgause, dar nu mă bucur să te văd şi aş fi preferat să rămâi la Lothian sau în iad, dacă ar fi fost după mine?” Văzu că Niniane era lângă Arthur, că Arthur era între ea şi Gwydion şi se încruntă.

— Doamnă Niniane, spuse ea cu răceală, cred că femeile se vor retrage acum. Găseşte o cameră de oaspeţi pentru regina din Lothian şi ocupă-te ca totul să fie pregătit pentru ea.

Gwydion părea nervos, dar nu era nimic de spus, iar Guinevere reflectă, în timp ce ea şi doamnele ei părăseau curtea, că a fi regină îţi aducea unele avantaje.

Toată ziua, companionii şi cavalerii Mesei Rotunde se întoarseră la curtea lui Arthur, iar Guinevere era ocupată cu pregătirile pentru masa de a doua zi, când era înmormântarea. În ziua de Rusalii, oamenii lui Arthur, ca aceştia care se întorseseră din căutare, vor fi reuniţi. Recunoştea multe chipuri, dar unii, ştia, nu se vor mai întoarce: Perceval şi Bors şi Lamorak… întoarse o faţă blândă spre Morgause care, ştia, îl jelea sincer pe Lamorak. Simţise că mai vârstnica femeie se făcuse de râs cu tânărul ei iubit, dar durerea era durere şi când, la slujba de înmormântare pentru Galahad, preotul vorbi despre toţi ceilalţi care căzuseră în această căutare, o văzu pe Morgause cum îşi ascunde lacrimile cu voalul, iar după slujbă faţa îi era roşie şi pătată.

Cu o noapte înainte, Lancelot veghease lângă trupul fiului lui, în capelă, iar ea nu avusese nicio ocazie să vorbească în particular cu el. Acum, după slujba de înmormântare, îl rugă să stea lângă ea şi lângă Arthur, la cină, şi când îi umplu cupa, speră că se va îmbăta şi va trece de jelanie. Ea se întristă pentru chipul lui ridat, atât de tras de durere şi frustrare, şi pentru buclele din jurul feţei, atât de albe acum. Iar ea, care îl iubise cel mai mult, nu putea nici măcar să-l îmbrăţişeze şi să plângă cu el în faţa tuturor. Mulţi ani simţise ca o durere adâncă

faptul că nu avea dreptul să se apropie de el în faţa altor oameni, ci trebuia să stea lângă el şi să-i fie doar verişoară şi regină. Iar acum i se părea mai îngrozitor ca oricând, dar el nu se apropie de ea, nici măcar nu-i întâlni privirea.

Ridicat în picioare, Arthur bău pentru cavalerii care nu se vor mai întoarce niciodată din căutare.

— Aici, în faţa voastră, a tuturor, jur că niciuna dintre soţiile lor şi niciunul dintre copiii lor nu vor cunoaşte nevoia, cât timp voi trăi şi cât timp în Camelot stă piatră peste piatră, spuse el. Vă împărtăşesc durerea. Moştenitorul tronului meu a murit în căutarea Graal-ului.

Se întoarse şi întinse mâna către Gwydion, care veni încet lângă el. Părea mai tânăr decât era, îmbrăcat cu o tunică cu totul albă, cu părul negru prins cu o bentiţă aurie.

Arthur spuse:

— Un rege nu poate, ca alţi oameni, să rămână într-un doliu prelungit, companionii mei. Vă rog acum să-l jeliţi alături de mine pe cel pe care l-am pierdut, nepotul şi fiul meu adoptiv, care nu va mai domni niciodată alături de mine. Dar, chiar dacă doliul nostru e încă proaspăt, vă cer să-l acceptaţi pe Gwydion – sir Mordred – fiul unicei mele surori, Morgaine din Avalon, ca moştenitor al meu. Gwydion e tânăr, dar a devenit unul dintre sfetnicii mei înţelepţi. Ridică cupa şi bău: Beau pentru tine, fiule şi pentru domnia ta, când a mea se va încheia.

Gwydion veni şi îngenunche înaintea lui Arthur:

— Fie ca domnia ta să fie lungă, tată.

Lui Guinevere i se păru că el îşi stăpânea lacrimile şi îl plăcu mai mult pentru asta. Companionii băură şi, pe urmă, conduşi de Gareth, izbucniră în urale. Dar Guinevere rămase liniştită. Ştia că asta trebuia să urmeze, dar nu se aşteptase să se întâmple chiar la pomana lui Galahad! Se întoarse acum către Lancelot şi şopti:

— Aş fi vrut să mai aştepte! Aş fi vrut să se consulte cu sfetnicii lui.

— Nu ai ştiut că are de gând să facă asta? întrebă Lancelot.

Se întinse şi îi luă mâna, strângând-o încet şi ţinând-o într-a lui, mângâindu-i degetele, lângă inelele pe care le purta. Degetele ei păreau acum atât de subţiri şi de osoase, nu tinere şi moi, cum fuseseră odinioară. Se simţi ruşinată şi vru să-şi retragă mâna, dar el nu o lăsă. Spuse, încă mângâindu-i-o:

— Arthur nu ar fi trebuit să-ţi facă asta fără să te înştiinţeze…

— Dumnezeu ştie, nu am dreptul să mă plâng eu, care nu i-am putut da un fiu, aşa încât trebuie să se mulţumească cu fiul lui Morgaine.

— Totuşi, ar fi trebuit să te prevină, spuse Lancelot.

Era pentru prima oară în viaţa lui, gândi Guinevere, când Lancelot părea că îl critică pe Arthur, fie numai şi pentru o clipă. Cu blândeţe, el îi ridică mâna la buze, pe urmă o lăsă când Arthur se apropie de ei, împreună cu Gwydion. Valeţii aduceau platouri aburinde cu carne, tăvi cu fructe proaspete şi pâini fierbinţi, aşezând dulciurile de-a lungul mesei, din loc în loc. Guinevere îl lăsă pe valetul ei să o servească cu nişte carne şi fructe, dar abia dacă se atinse de mâncare. Văzu, cu un zâmbet, că fusese aranjat ca ea să-şi împartă farfuria cu Lancelot, aşa cum făcuse atât de des la celelalte ospeţe de Rusalii; şi că Niniane, de partea cealaltă a lui Arthur, mânca din farfuria acestuia. O dată o numi fiică, fapt ce o uşura într-o anumită măsură pe Guinevere – poate că o acceptase deja ca posibilă soţie a fiului său. Spre surprinderea ei, Lancelot păru că îi urmează gândul.

— Următoarea sărbătoare de la curte va fi o nuntă? Aş fi considerat legătura de rudenie prea apropiată…

— Ar avea importanţă în Avalon? întrebă Guinevere, cu vocea mai aspră decât intenţionase; vechea durere era încă acolo.

Lancelot dădu din umeri:

— Nu ştiu… Ca băiat, în Avalon, am auzit despre o ţară îndepărtată, către miazăzi, unde casa regală îşi căsătorea mereu între ei fraţii şi surorile, ca sângele regal să nu fie diluat de cel al oamenilor de rând, şi acea dinastie a durat o mie de ani.

— Oameni păgâni, spuse Guinevere. Nu ştiau nimic despre Dumnezeu şi nu ştiau că păcătuiesc…

Totuşi, Gwydion părea că nu suferise din cauza păcatului mamei şi al tatălui lui; de ce ar ezita el, nepotul lui Taliesin – nu, strănepotul – să se căsătorească cu fiica lui Taliesin?

„Dumnezeu va pedepsi Camelotul pentru acel păcat”, gândi ea dintr-odată. „Pentru păcatul lui Arthur şi pentru al meu… şi al lui Lancelot…”

Îl auzi, îndepărtat, pe Arthur spunându-i lui Gwydion:

— Cândva ai spus că Galahad nu părea să fie unul care va trăi

să fie încoronat.

— Şi îţi aminteşti, de asemenea, tată şi stăpâne, spuse încet Gwydion, că ţi-am jurat că nu voi avea un rol în moartea lui, ci va muri cu onoare pentru crucea pe care o slujea; şi aşa a fost.

— Ce mai prevezi, fiule?

— Nu mă întreba, Arthur. Zeii sunt buni atunci când spun că niciun om nu trebuie să-şi cunoască propriul sfârşit. Chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune nimic.

„Poate”, gândi Guinevere cu un tremur brusc, „Dumnezeu ne-a pedepsit destul pentru păcatul nostru când ni l-a trimis pe Mordred…” Şi, pe urmă, uitându-se la tânărul bărbat, fu demoralizată. „Cum pot gândi astfel despre unul care i-a fost lui Arthur, cu adevărat, ca un fiu? Nu este el vinovat pentru obârşia sa!”

Îi spuse lui Lancelot:

— Arthur nu ar fi trebuit să facă asta înainte ca Galahad să se răcească în mormânt!

— Nu e aşa, doamna mea. Arthur cunoaşte bine datoriile unui rege. Crezi că pentru Galahad ar avea vreo importanţă, acolo unde s-a dus, cine stă pe tronul pe care el nu l-a dorit niciodată? Mai bine mi-aş fi făcut fiul preot, Guinevere.

Ea îl privi pe Lancelot, dus pe gânduri, la mii de leghe depărtare, închis în sine, acolo unde ea nu putuse niciodată să pătrundă şi spuse, stânjenită, încercând să ajungă la el cum putea ea mai bine:

— Aşadar, tu nu ai reuşit să găseşti Graal-ul?

Îl văzu întorcându-se încet, din depărtări.

— Am ajuns mai aproape decât poate orice om, păcătos şi viu. Dar am fost cruţat, ca să spun tuturor oamenilor de la curtea lui Arthur că Graal-ul a dispărut pentru totdeauna, departe de lumea aceasta. Din nou, tăcu, pe urmă spuse, din imensa depărtare: L-aş fi urmat dincolo de lume, dar nu am avut de ales.

Guinevere se întrebă: „Aşadar, nu ai dorit să te întorci la curte de dragul meu? Şi i se părea limpede că Lancelot semăna mai mult cu Arthur decât îşi dăduse ea seama vreodată şi că ea nu fusese niciodată, pentru niciunul dintre ei, mai mult decât o diversiune între războaie şi căutări, că adevărata viaţă a unui bărbat era trăită într-o lume în care iubirea nu însemna nimic. Îşi dedicase toată viaţa războaielor alături de Arthur, iar acum,

când nu era niciun război, se predase unui mare Mister. Graal-ul se pusese între ei, aşa cum se pusese Arthur între ei şi, la fel, propria onoare a lui Lancelot.

Acum, până şi Lancelot se îndreptase către Dumnezeu şi gândea, fără îndoială, doar că ea îl dusese într-un mare păcat. Durerea era insuportabilă. În toată viaţa ei, nu avusese nimic mai mult decât asta şi nu putea să se abţină să se apropie de el, mângâindu-i mâna.

— Te-am dorit, şopti ea şi fu şocată de dorinţa din glasul ei.

„Va crede despre mine că nu sunt mai bună decât Morgause, năpustindu-mă asupra lui… Lancelot îi luă mâna şi spuse blând:

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Gwen. Şi, pe urmă, de parcă ar fi putut să-i citească toată inima însetată, spuse pe un ton scăzut: Cu sau fără Graal, nimic nu m-ar fi putut aduce înapoi la curtea aceasta, decât gândul la tine. Aş fi rămas acolo, petrecându-mi tot restul vieţii rugându-mă să mai pot vedea din nou Misterul care fusese ascuns de ochii mei. Dar nu sunt altceva decât un om, iubita mea…

Şi ea ştiu ce anume voia el să spună şi îi strânse mâna.

— Să-mi trimit, aşadar, femeile?

El ezită o clipă, iar Guinevere simţi vechea spaimă… Cum îşi îngăduia să fie atât de îndrăzneaţă, atât de lipsită de modestia unei femei?… întotdeauna, momentul acesta fusese ca o moarte. Apoi el îi strânse şi mai tare degetele şi spuse:

— Da, iubirea mea.

Dar, în timp ce îl aştepta singură, în întuneric, ea se întrebă, cu amărăciune, dacă da-ul lui fusese ca al lui Arthur, o ofertă făcută din când în când, din milă, sau o dorinţă de a-i salva mândria. Acum, că nu mai era nici cea mai vagă speranţă că îi va naşte lui Arthur un fiu întârziat, ar fi putut să înceteze să mai vină la ea, dar el era prea bun ca să dea femeilor ei motive să râdă de ea pe la spate. Totuşi, faptul că Arthur părea întotdeauna uşurat când ea îl refuza era ca un cuţit în inima ei. Fuseseră şi momente când ea îl invitase înăuntru. Au discutat, a stat un timp în braţele lui, mulţumită să fie mângâiată, dar fără să ceară mai mult de la el. Acum se întreba dacă Arthur simţea că îmbrăţişarea lui nu e binevenită şi de aceea i-o oferea atât de rar, sau dacă, într-adevăr, nu o dorea. Se întrebă dacă o dorise vreodată sau venise mereu la ea doar fiindcă îi era soţie şi era datoria lui să-i dăruiască copii.

„Toţi bărbaţii mi-au admirat frumuseţea şi m-au dorit, în afară de soţul care mi-a fost dat. Şi acum”, gândi ea, „poate că şi Lancelot vine la mine doar fiindcă este prea bun să mă abandoneze şi să mă refuze.” Se înfierbântă şi i se păru că, chiar şi în cămaşa de noapte uşoară, ardea cu tot trupul scăldat în sudoare. Se ridică şi se şterse cu apă rece, dintr-un vas de pe noptieră, atingându-şi cu dezgust sânii căzuţi. „O, sunt bătrână, cu siguranţă îl va dezgusta că acest trup urât şi bătrân îl mai doreşte, ca şi când ar fi tânăr şi frumos...”

Şi pe urmă auzi paşii lui în spatele ei şi el o cuprinse în braţe, iar ea uită de spaime. Dar, după ce el plecă, rămase trează. „Nu ar trebui să risc. În vremurile de demult, era altfel; acum suntem o curte creştină şi ochii episcopului sunt mereu asupra mea. Dar nu am nimic altceva...” Şi, îşi dădu ea seama dintr-odată, nici Lancelot... Fiul lui era mort, la fel şi soţia lui, iar vechea apropiere de Arthur pierise iremediabil.

„De-aş fi ca Morgaine, care nu are nevoie de dragostea unui bărbat ca să se simtă vie şi adevărată...” Şi totuşi, Guinevere ştia că, chiar dacă ea nu ar avea nevoie de asta de la Lancelot, era el cel care avea nevoie de ea; şi, fără ea, el ar fi complet singur. Venise la curte fiindcă avea nevoie de ea nu mai puţin decât avea ea nevoie de el.

Şi, astfel, chiar dacă era un păcat, părea un păcat şi mai mare să-l lase pe Lancelot nemângâiat.

„Chiar dacă suntem amândoi blestemaţi pentru asta”, gândi ea, „nu mă voi îndepărta niciodată de el. Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, cum poate, atunci, să fie condamnabil singurul lucru din viaţa mea care e născut din iubire? Şi dacă ar fi aşa, atunci nu e Dumnezeul iubirii pe care îl venerasem mereu şi nu îmi pasă de ce gândesc ei!”

15

În vara aceea fusese război împotriva nordicilor care descinseseră pe coasta de apus, iar legiunile lui Arthur plecaseră la luptă, de data aceasta în fruntea regilor saxoni din ţara de la miazăzi, Ceardig şi oamenii lui. Regina Morgause rămase la Camelot; nu ar fi fost în siguranţă să o apuce pe drumul spre Lothian singură şi regele nu se puteau lipsi de nimeni ca să o escorteze.

Se întoarseră târziu, în vară. Morgause era în sala femeilor cu Guinevere şi doamnele ei, când auziră trompetele de pe înălţimi.

— Se întoarce Arthur!

Guinevere se ridică din scaun. Imediat, toate femeile îşi aruncară fusurile şi se adunară în jurul ei.

— De unde ştii?

Guinevere râse:

— Un mesager mi-a adus vestea aseară, spuse ea. Credeţi că mă ocup de vrăjitorii, la vârsta mea? Privi în jurul ei, la fetele agitate – lui Morgause i se părea că toate doamnele lui Guinevere erau doar nişte fetiţe de paisprezece sau cincisprezece ani, care găseau orice scuză să lase torsul deoparte; iar acum, regina spuse cu indulgenţă: Mergem să îi urmărim de pe înălţimi?

Sporovăind, chicotind, adunându-se în grupuri de câte două sau trei, alergară, lăsând fusurile aruncate acolo unde căzuseră. Bine dispusă, Guinevere o chemă pe una dintre slujitoare să facă ordine în cameră şi, lângă Morgause, le urmă, păşind cu mai multă demnitate, către coama dealului, de unde puteau vedea drumul larg ce venea spre Camelot.

— Priviţi, acolo e regele…

— Şi sir Mordred, călărind lângă el…

— Şi iată-l şi pe lord Lancelot… O, priviţi, are un bandaj în jurul capului iar braţul îi e prins cu o eşarfă!

— Lăsaţi-mă să văd, spuse Guinevere şi, în timp ce fetele priveau, le împinse la o parte.

Morgause îl putu zări pe Gwydion, călărind lângă Arthur; părea nevătămat şi răsuflă uşurată. Îl vedea şi pe Cormac printre bărbaţi… plecase la război cu toţi ceilalţi şi acum părea teafăr. Gareth era uşor de observat printre ei – era cel mai înalt bărbat, iar părul îi strălucea ca o aureolă.

Şi Gawaine, în spatele lui Arthur, ca întotdeauna, era drept în şa, dar când se apropiară îi văzu o vânătaie mare pe faţă şi gura umflată, de parcă i s-ar fi rupt un dinte sau doi.

— Priviţi ce frumos e sir Mordred, spuse una dintre fetiţe. Am auzit-o pe regină spunând că arată exact ca Lancelot când era tânăr.

Apoi chicoti şi o înghionti pe vecina ei. Se lipiră una de cealaltă, şuşotind, iar Morgause le privi, oftând. Păreau atât de

tinere, atât de drăguţe, cu părul mătăsos prins în codiţe şi bucle, şaten sau roşcat sau auriu, cu obrajii catifelaţi ca petalele şi delicaţi ca ai unui bebeluş, cu talia atât de subţire, mâinile atât de fine şi de albe… Dintr-odată, se simţi nebună de gelozie; fusese cândva mai frumoasă decât oricare dintre ele. Acum se înghionteau, şuşotind despre un cavaler sau altul.

— Priviţi cum cavalerii saxoni sunt toţi bărboşi – de ce vor să arate lăţoşi ca nişte câini?

— Mama mea spune, zise cu neruşinare una dintre fete – era fiica unui nobil saxon, avea un nume barbar pe care Morgause abia îl putea pronunţa, Alfreth sau cam aşa ceva – că să săruţi un bărbat fără barbă e ca şi cum ai săruta o altă fată sau pe frăţiorul tău!

— Cu toate acestea, sir Mordred se bărbiereşte şi nu are nimic feminin, spuse una dintre fete şi se întoarse râzând către Niniane, care stătea liniştită printre femei: Nu-i aşa, Niniane?

Cu un râs uşor, ea răspunse:

— Toţi bărbaţii aceştia bărboşi mi se par bătrâni… când eram mică, doar tata şi cei mai bătrâni druizi purtau barbă.

— Chiar şi episcopul Patricius poartă acum barbă, spuse una dintre fete. L-am auzit spunând că, în vremurile păgâne, bărbaţii îşi deformaseră chipurile tăindu-şi bărbile şi că bărbaţii ar trebui să poarte barbă, aşa cum i-a făcut Dumnezeu. Poate că saxonii cred aşa.

— E doar o nouă modă, spuse Morgause. Modele vin şi trec… Când eram tânără, creştinii şi păgânii deopotrivă se bărbiereau, iar acum moda s-a schimbat… nu cred că are nimic de-a face cu sfinţenia, nici una,nici alta. Nu mă îndoiesc că, într-o zi, Gwydion va purta barbă, îl vei preţui mai puţin, Niniane?

— Nu, verişoară. Este acelaşi, cu barbă sau bărbierit. O, priviţi, vine regele Ceardig… şi alţii… vor fi cu toţii găzduiţi aici, la Camelot? Doamnă, să merg să le spun intendenţilor?

— Te rog, draga mea, spuse Guinevere, iar Niniane se îndreptă spre sală. Fetele se înghionteau una pe cealaltă să vadă mai bine, iar Guinevere adăugă:

— Haideţi, haideţi, toate, înapoi la tors. Nu se cuvine să vă holbaţi la bărbaţi în felul acesta. Nu aveţi niciuna nimic mai bun de făcut decât să vorbiţi atât de necuviincios despre bărbaţi? Toate, plecaţi, îi veţi vedea diseară în sala mare. Va fi un ospăţ, ceea ce înseamnă că toate aveţi treabă.

Priviră ţâfnoase, dar plecare toate, supuse, înapoi în sală, iar Guinevere oftă şi clătină din cap, în timp ce se întorcea la Morgause.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a mai existat vreodată un asemenea grup de fete atât de năbădăioase? Şi, cumva, trebuie să le păstrez pe toate caste sub îndrumarea mea – se pare că îşi petrec tot timpul bârfind şi chicotind, în loc să îşi vadă de tors. Mi-e ruşine că la curtea mea trebuie să fie atâtea capete goale şi atâtea fetişcane neruşinate ca acestea!

— O, haide, draga mea, spuse Morgause paşnic, cu siguranţă ai avut şi tu cincisprezece ani cândva. Cu siguranţă că nu ai fost chiar aşa o fată model… nu ai furat niciodată o privire către un tânăr chipeş şi nu te-ai gândit să pălăvrăgeşti despre cum ar fi să-l săruţi, cu barbă sau fără?

— Nu ştiu ce ai făcut tu când ai avut cincisprezece ani, se aprinse Guinevere, dar eu eram între zidurile mănăstirii! Mi se pare că acela ar fi un loc bun pentru aceste fete prost crescute!

Morgause râse.

— Când aveam paisprezece ani, aveam ochi pentru tot ce purta pantaloni. Îmi amintesc că obişnuiam să stau în poala lui Gorlois – cel care a fost căsătorit cu Igraine înainte ca Uther să pună ochii pe ea – iar Igraine ştia bine asta, căci, atunci când s-a căsătorit cu Uther, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă împacheteze, căsătorindu-mă cu Lot, care era atât de departe de curtea lui Uther pe cât putea să mă trimită fără să traversez oceanul! Haide, Guinevere, chiar în spatele zidurilor mănăstirii tale, poţi jura că nu te-ai uitat pe furiş la niciun tânăr chipeş care a venit să vadă caii tatălui tău sau la mantia stacojie a vreunui tânăr cavaler?

Guinevere privi în jos.

— Pare atât de demult… Pe urmă, adunându-se, spuse cu vioiciune: Vânătorii au adus aseară un cerb – voi porunci să fie tăiat şi fript pentru cină şi, poate, ar trebui să fie omorât şi un porc, dacă toţi aceşti saxoni vor fi găzduiţi aici. Şi trebuie să punem paie proaspete în camerele unde vor dormi, nu vor fi destule paturi pentru toţi oamenii aceştia!

— Trimite fetele să se ocupe şi de asta, spuse Morgause. Trebuie să înveţe să vadă de oaspeţii din sala mare – de ce altceva sunt în grija ta, Guinevere? Iar datoria unei regine este să-şi întâmpine stăpânul când se întoarce din război.

— Ai dreptate.

Guinevere îşi trimise pajul să dea ordinele, iar ele se îndreptară către porţi, împreună. Morgause gândi: „Păi, este întocmai de parcă am fi fost prietene toată viaţa.” Şi se gândi că mai erau atât de puţine cele care fuseseră tinere împreună.

Avusese aproape aceeaşi senzaţie în noaptea aceea când stătuse în sala mare, împodobită cu ghirlande şi strălucind de hainele frumoase ale doamnelor şi ale cavalerilor. Era aproape ca în zilele măreţe ale Camelotului. Totuşi, atât de mulţi dintre vechii companioni plecaseră la război sau în căutarea Graal-ului şi nu se mai întorseseră niciodată. Morgause nu îşi amintea des că era bătrână şi asta o speria.

Jumătate dintre scaunele Mesei Rotunde erau, se pare, ocupate acum de saxoni păroşi, cu bărbile lor mari şi cu hainele lor aspre, sau de tineri care abia păreau destul de maturi ca să poată ţine o armă în mână. Chiar şi copilaşul ei, Gareth, era unul dintre cei mai în vârstă cavaleri ai Mesei Rotunde şi cei mai noi i se adresau cu respect, spunându-i sir şi cerându-i sfatul sau ezitând să îl contrazică dacă nu erau de aceeaşi părere.

Cât despre Gwydion – cei mai mulţi îi spuneau sir Mordred – el părea chiar un lider printre cei mai tineri, noii cavaleri şi saxonii pe care Arthur îi alesese să-i fie companioni.

Doamnele lui Guinevere şi valeţii îşi făcuseră bine treaba; era carne friptă şi fiartă din belşug, şi plăcinte mari de carne cu sos, platouri cu mere timpurii şi struguri, pâine caldă şi terci de linte. La masa mare, când ospăţul se sfârşi şi saxonii beau şi erau la jocul lor favorit de şarade, Arthur o chemă pe Niniane să le cânte. Guinevere îl avea pe Lancelot alături, cu capul bandajat şi cu braţul într-o eşarfă – fusese rănit de o secure a nordicilor. Nu-şi putea folosi braţul, iar Guinevere îi tăia carnea. „Nimeni”, gândi Morgause, „nu acordă nici cea mai mică atenţie acestui fapt.”

Gareth şi Gawaine erau aşezaţi mai încolo, la masă, iar Gwydion, aproape de ei, îşi împărţea farfuria cu Niniane. Morgause se duse să-i salute.

Gwydion se spălase şi îşi pieptănase părul cu bucle, dar un picior îi era bandajat, proptit de un taburet.

— Eşti rănit, fiul meu?

— Sunt destul de bine, spuse el. Sunt prea mare acum, mamă, ca să alerg să mă caţăr în poala ta când mă lovesc la

deget!

— Arată mai rău de atât, spuse ea privind la bandaje şi la sângele uscat la margini, dar te voi lăsa în pace, dacă vrei. E nouă tunica aceea?

Era croită după o modă pe care o văzuse la mulţi saxoni, cu mâneci atât de lungi că îi treceau de încheieturi şi îi acopereau degetele pe jumătate. Mantia lui Gwydion era din lână albastră, brodată cu fir roşu aprins.

— A fost un dar de la Ceardig. Mi-a spus că e o modă bună pentru o curte creştină, fiindcă ascunde şerpii Avalonului. Gura i se strâmbă: Poate ar trebui să-i dau o asemenea tunică stăpânului meu, Arthur, ca dar de Anul Nou, la iarnă!

— Mă îndoiesc că ar vedea cineva diferenţa, spuse Gawaine. Nimeni nu se mai gândeşte acum la Avalon, iar încheieturile mâinilor lui Arthur sunt atât de palide că nimeni nu vede şi nu l-ar critica dacă s-ar vedea.

Morgause privi faţa şi ochii învineţiţi ai lui Gawaine. Pierduse, cu adevărat, mai mult de un dinte, iar mâinile îi erau şi ele pline de tăieturi şi vânătăi.

— Eşti şi tu rănit, fiul meu?

— Nu de duşman, bâigui Gawaine. M-am ales cu asta de la prietenii noştri saxoni, unul dintre oamenii din armata lui Ceardig. Naiba să-i ia pe toţi, bastarzi prost crescuţi! Cred că îmi plăcea mai mult când erau cu toţii duşmanii noştri!

— Aşadar, te-ai luptat cu el?

— Da, şi aş face-o din nou, dacă ar îndrăzni să-şi deschidă fălcile păcănitoare ca să vorbească despre regele meu! spuse Gawaine cu mânie. Şi nu aş avea nevoie nici de Gareth să vină să mă salveze, de parcă nu aş fi destul de mare să mă lupt singur, fără ca frăţiorul meu să-mi sară în ajutor…

— Era de două ori cât tine, spuse Gareth punând lingura jos, şi te-a pus la pământ şi am crezut că o să-ţi rupă spatele sau o să-ţi frângă coastele… Nici acum nu sunt sigur că nu ar fi făcut-o. Trebuia să stau deoparte în timp ce un individ cu gura spurcată îmi bătea fratele şi îmi calomnia neamul? Se va gândi de două ori şi pe urmă de trei ori înainte să-şi mai deschidă gura blestemată cu asemenea vorbe.

— Totuşi, spuse liniştit Gwydion, nu poţi să potoleşti întreaga armată a saxonilor, Gareth, mai cu seamă când ceea ce spun ei este adevărat. Există un nume – şi nu unul frumos – pentru un

bărbat, chiar dacă acel bărbat este rege, care stă deoparte şi nu spune nimic când un altul face treaba soţului în patul soţiei sale…

— Îndrăzneşte! Gareth se ridică pe jumătate, întorcându-se spre Gwydion şi apucându-l de tunica saxonă, la gât.

Gwydion îşi ridică mâinile să se elibereze din strânsoarea lui Gareth.

— Uşurel, frate vitreg! Părea ca un copil în strânsoarea uriaşului Gareth.

— Mă vei trata ca pe saxonul de acolo, fiindcă aici, printre rude, spun adevărul, sau trebuie şi eu să mă ţin de minciuna amabilă de la curte, când toţi oamenii o văd pe regină cu iubitul ei şi nu spun nimic?

Gareth domoli încet strânsoarea şi îi lăsă pe Gwydion înapoi la locul lui.

— Dacă Arthur nu are a se plânge de nimic cu privire la purtarea doamnei sale, cine sunt eu să vorbesc?

Gawaine bombăni:

— Blestemată fie femeia! Blestemată, oricum! De ar fi părăsit-o Arthur când mai era încă timp! Nu am mare dragoste pentru o curte atât de creştină cum a devenit aceasta – şi plină de saxoni. La început, când am fost cavaler alături de Arthur, nu era în toată ţara aceasta niciun saxon care să ştie mai multă religie decât un porc în cocină!

Gwydion scoase un sunet dezaprobator, iar Gawaine se întoarse către el:

— Îi cunosc mai bine decât tine. Mă luptam cu saxonii când tu îţi udai scutecele! Trebuie să ne conducem acum la curtea lui Arthur după ce gândesc despre noi aceşti cârcotaşi păroşi?

— Nu-i cunoşti pe saxoni nici pe jumătate cât mine, spuse Gwydion. Nu ajunge să cunoşti un om din spatele unei securi de luptă. Am trăit la curţile lor şi am băut cu ei şi le-am curtat femeile şi îndrăznesc să spun că îi cunosc bine, dar tu nu. Şi atâta e adevărat: îl numesc pe Arthur corupt, la fel şi curtea lui, prea păgână.

— Asta vine bine de la ei, fornăi Gawaine.

— Totuşi, spuse Gwydion, nu e deloc distractiv că aceşti oameni îl pot numi pe Arthur corupt, fără să fie muştruluiţi…

— Fără să fie muştruluiţi? bodogăni Gareth. Cred că Gawaine şi cu mine i-am muştruluit niţel.

— Ai de gând să-ţi croieşti drum cu pumnii printre saxoni? Mai bine am îndrepta cauza calomniei. Nu-şi poate Arthur conduce soţia mai bine de atât? spuse Gawaine. Ar fi nevoie de un bărbat mai curajos decât mine să o vorbească pe Guinevere de rău în faţa lui Arthur.

— Totuşi, asta trebuie făcut, spuse Gwydion. Dacă Arthur va fi rege peste toţi oamenii aceştia, nu poate să fie bătaia lor de joc. Dacă îl numesc încornorat, vor jura ei, oare, să îl urmeze în vreme de pace şi în vreme de război? Trebuie cumva să vindecăm corupţia de la curtea aceasta – s-o trimitem pe femeie la o mănăstire, poate, sau să-l expulzăm pe Lancelot…

Gawaine privi în jur neliniştit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet, spuse el. Asemenea lucruri nu ar trebui nici măcar şoptite în locul acesta.

— E mai bine să şuşotim noi decât să se şuşotească despre ei în lungul şi în latul ţării, spuse Gwydion. Pentru numele lui Dumnezeu, ei stau lângă el, iar el le zâmbeşte amândurora! Camelotul e pe cale să devină o glumă, iar Masa Rotundă o casă de toleranţă?

— Acum închide-ţi gura spurcată sau ţi-o voi închide eu, mârâi Gawaine, apucând umărul lui Gwydion cu degetele lui de fier.

— Dacă aş spune minciuni, ai putea foarte bine să-mi închizi gura, dar poţi să opreşti adevărul cu pumnii? Sau încă susţii că Guinevere şi Lancelot sunt nevinovaţi? Tu, Gareth, ai fost toată viaţa favoritul şi răsfăţatul lui, aş putea crede foarte bine că nu vei gândi nimic rău despre prietenul tău…

Scrâşnind din dinţi, Gareth spuse:

— Este adevărat, aş vrea să văd femeia aceea pe fundul mării sau între zidurile celei mai sigure mănăstiri din Cornwall. Dar, atâta timp cât Arthur nu spune nimic, îmi voi ţine gura. Şi sunt destul de bătrâni ca să fie discreţi. Toată lumea ştie de ani de zile că a fost toată viaţa campionul ei…

— De-aş avea vreo dovadă, poate că Arthur m-ar asculta, spuse Gwydion.

— Naiba să te ia, sunt sigur că Arthur ştie ce e de ştiut. Dar e treaba lui să permită asta sau să intervină… şi nu va asculta nicio vorbă împotriva vreunuia dintre ei. Lancelot îmi este şi mie văr şi prieten. Dar, naiba să te ia, crezi că eu nu am încercat?

— Şi ce a spus Arthur?

— Mi-a spus că regina e mai presus de criticile mele şi că

orice ar alege să facă era bine făcut. A fost amabil, dar mi-am dat seama că ştia ce spuneam şi mă avertiza să nu mă bag.

— Dar dacă i s-ar atrage atenţia în vreun fel că nu poate alege să ignore asta? întrebă calm Gwydion.

Pe urmă ridică mâna şi îi făcu semn lui Niniane. Aceasta, care era aşezată la picioarele lui Arthur, cu mâinile încă atingând coardele harpei, se ridică şi ceru permisiunea lui Arthur, după care se ridică şi veni la el.

— Doamna mea, spuse Gwydion, nu este adevărat că ea – şi înclină capul uşor în direcţia lui Guinevere – îşi trimite adesea femeile din cameră peste noapte?

Niniane spuse şoptit:

— Nu a făcut asta cât timp legiunea a fost plecată din Camelot.

— Aşadar, cel puţin ştim că doamna este fidelă, spuse cinic Gwydion şi nu-şi distribuie favorurile cu toptanul.

— Nimeni nu a acuzat-o vreodată de desfrâu ordinar, spuse cu mânie Gareth, şi la vârsta lor – sunt amândoi mai vârstnici ca tine, Gawaine – orice ar face, nu poate să facă prea mult rău nimănui, m-aş gândi.

— Nu, eu vorbesc serios, spuse Gwydion la fel de înfierbântat. Dacă Arthur trebuie să rămână Mare Rege…

— Nu insinua asta, spuse Gareth cu mânie, dacă vrei să fii Mare Rege după el…

— Ce vrei, frate? Ca, atunci când Arthur nu va mai fi, să dau înapoi saxonilor toată ţara aceasta?

Îşi apropiaseră capetele şi vorbeau cu şoapte furioase. Morgause ştia că uitaseră nu numai de prezenţa ei, dar chiar de existenţa ei.

— Păi, am crezut că îţi plac saxonii, spuse Gareth cu furios dispreţ. Nu ai fi, aşadar, mulţumit să-i laşi să conducă?

— Nu, ascultă-mă, spuse Gwydion cu furie, dar Gareth îl înhăţă din nou şi spuse:

— Te va auzi toată curtea, dacă nu-ţi temperezi glasul – iată, Arthur se uită la tine, s-a uitat când Niniane a venit aici! Poate că Arthur nu e singurul bărbat care ar trebui să fie atent la doamna lui, sau…

— Taci din gură! spuse Gwydion, eliberându-se din mâinile lui Gareth.

Arthur îi strigă:

— Despre ce se ceartă credincioşii mei veri din Lothian între ei? Vreau să fie pace în sala mea, verii mei! Vino, Gawaine, regele Ceardig întreabă dacă vrei să joci o şaradă cu el!

Gawaine se ridică, dar Gwydion spuse:

— Iată o ghicitoare pentru tine: când un om nu are grijă de avutul lui, ce au de făcut cei pe care îi interesează?

Gawaine păşi aferat, prefăcându-se că nu a auzit, iar Niniane se aplecă către Gwydion şi îi spuse:

— Lasă asta, deocamdată. Sunt prea multe urechi şi ochi. Ai aruncat sămânţa. Acum vorbeşte cu alţi cavaleri. Crezi că eşti singurul care a văzut… asta?

Şi îşi mişcă doar puţin cotul. Morgause, urmărind gestul discret, văzu că Guinevere era aplecată împreună cu Lancelot asupra unui joc pe care îl aveau în poală; capetele le erau apropiate.

— Cred că sunt mulţi care cred că asta aduce atingere onoarei Camelotului, şopti Niniane. Gwydion, trebuie doar să găseşti câţiva care sunt mai puţin… favorizaţi decât fraţii tăi din Lothian.

Dar Gwydion îl privea pe Gareth cu mânie.

— Lancelot, bombăni el, mereu Lancelot!

Iar Morgause, privind de la Gwydion la fiul ei mai mic, Gareth, îşi aminti de un copil mic sporovăind cu un cavaler de lemn, roşu şi albastru, căruia îi spunea Lancelot. Pe urmă se gândi la un Gwydion mai tânăr, care se ţinea după Gareth, ca un căţeluş. Gareth e Lancelot al lui, gândi Morgause. Ce va ieşi de aici? Dar neliniştea ei se transformă în răutate. Cu siguranţă, gândi ea, a sosit timpul ca Lancelot să răspundă pentru tot ce a provocat.

Niniane stătea pe creasta Camelotului, privind în jos, la negurile ce înconjurau dealul. Auzi paşi în spatele ei şi întrebă, fără să se întoarcă:

— Gwydion?

— Cine altcineva? O înconjură cu braţele şi o strânse tare, iar ea îşi întoarse faţa, ca să-l sărute. El întrebă, fără să o lase:

— Aşa te sărută Arthur?

Ea se eliberă din îmbrăţişare, pentru a-l înfrunta:

— Eşti gelos pe rege? Nu tu ai fost cel care mi-a spus să-i câştig încrederea?

— Arthur are deja mai mult decât îndeajuns din ceea ce îmi aparţine…

— Arthur e creştin… Nu voi spune mai mult de atât, zise Niniane, iar tu eşti iubitul meu. Dar eu sunt Niniane din Avalon şi nu dau socoteală nici unui om de pe pământul acesta pentru ce fac cu ceea ce este al meu… da, al meu şi al tău. Nu sunt romană, ca să las vreun bărbat să-mi spună ce pot să fac cu ceea ce mi-a dat Zeiţa. Şi, dacă asta nu-ţi place, Gwydion, atunci mă voi întoarce în Avalon.

Gwydion zâmbi, acel zâmbet cinic care îi plăcea cel mai puţin la el.

— Dacă poţi găsi drumul, spuse el. Ai putea să descoperi că nu mai e atât de uşor.

Pe urmă cinismul îi alunecă de pe faţă şi rămase ţinând mâna lui Niniane uşor, în mâna lui, spunând:

— Nu îmi pasă ce face Arthur în timpul ce i-a mai rămas. Ca şi Galahad, poate să-şi trăiască clipele, căci va fi vreme îndelungată fără ele. Privi în jos, către ceea ce părea un ocean de negură care înconjura Camelotul. Când negura se va ridica, vom vedea Avalonul de aici, poate, şi Insula Dragonului. Ştiai că unii saxoni pătrund acum în ţara aceea şi că cerbii sunt vânaţi pe Insula Dragonului, deşi Arthur a interzis asta?

Chipul lui Niniane se aspri de mânie.

— Trebuie să punem capăt acestui lucru. Locul este sacru şi cerbii…

— Şi micul popor căruia îi aparţin cerbii. Dar Aedwin, saxonul, i-a masacrat. I-a spus lui Arthur că au tras în oamenii lui cu săgeţi otrăvite, aşa că le-a dat oamenilor lui permisiunea să ucidă cât mai mulţi. Iar acum vânează cerbii… şi Arthur va merge la război împotriva lui Aedwin, dacă trebuie. Aş vrea ca Aedwin să aibă o cauză mai bună… trebuie să lupt cu onoare pentru a-i apăra pe cei care privesc către Avalon.

— Iar Arthur merge la război de dragul lor? fu surprinsă Niniane. Credeam că a trădat Avalonul.

— Avalonul, poate, dar nu oamenii nevinovaţi de pe insulă.

Gwydion tăcea, iar Niniane ştiu că îşi amintea o zi din Insula Dragonilor. Îşi trecu degetele peste şerpii tatuaţi pe încheieturile mâinilor, pe urmă îşi trase mânecile tunicii lui saxone peste ei.

— Mă întreb, aş mai putea doborî Regele Cerb doar cu mâinile goale şi un cuţit de cremene?

— Nu mă îndoiesc că ai putea, dacă ai fi provocat, spuse Niniane. Întrebarea este, Arthur ar putea? Căci, dacă nu…

Lăsă întrebarea să plutească în aer, iar el spuse abătut, privind negura care îi înconjura:

— Nu cred că se va ridica. Negura rămâne mereu aici, atât de deasă încât unii dintre regii saxoni care şi-au trimis mesageri nu pot găsi drumul… Niniane! Va pieri şi Camelotul în negură?

Ea începu să-i arunce nişte vorbe nepăsătoare, glumeţe sau liniştitoare, pe urmă se opri şi spuse:

— Nu ştiu. Insula Dragonului este pervertită, cu oamenii pe moarte sau morţi deja, cu turma sacră pradă vânătorilor saxoni. Nordicii devastează coasta. Oare vor absorbi, într-o zi, Camelotul, aşa cum au distrus vizigoţii Roma?

— De-aş fi ştiut din timp, spuse Gwydion cu violenţă potolită, lovindu-şi pumnii unul de altul. Dacă saxonii i-ar fi dat de veste lui Arthur, m-ar fi putut trimite pe mine, sau pe vreun altul, să apere acel pământ sfânt unde a devenit Rege Cerb şi a făcut Mariajul Sacru cu pământul! Acum mânia Zeiţei a fost revărsată; de vreme ce el nu a murit ca să o apere, regatul lui este confiscat.

Niniane auzi ceea ce el nu spusese: „Şi al meu.” Zise:

— Tu nu ai ştiut că era în pericol.

— Şi îl învinuiesc pe Arthur şi pentru asta, spuse Gwydion. Că saxonii au putut să se gândească să facă asta fără să se consulte cu el… nu-ţi arată acest fapt cât de puţin îl respectă acum? Şi de ce îl respectă atât de puţin? Am să-ţi spun, Niniane… au o părere proastă despre toţi regii care sunt încornoraţi, care nu-şi pot stăpâni soţiile…

— Tu, care ai fost crescut în Avalon, spuse ea cu mânie, îl judeci tu pe Arthur după etaloanele saxonilor, care sunt mai rele decât ale romanilor? Vei lăsa un regat să se ridice sau să cadă din cauza unei idei despre cum trebuie să-şi ţină bărbaţii femeile? Vei fi rege, Gwydion, fiindcă îţi curge în vene sângele regal al Avalonului şi fiindcă eşti copilul Zeiţei…

— Ptiu! Gwydion scuipă şi îşi însoţi gestul cu o obscenitate. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte, Niniane, că poate Avalonul a căzut, aşa cum a căzut Roma, din cauză că era un viciu în inima acelui tărâm? După legile Avalonului, Guinevere nu a făcut decât ceea ce este just – doamna alege pe cine vrea ca să-i fie consort, iar Arthur ar trebui să fie răsturnat de Lancelot! Păi, Lancelot este fiul înaltei Preotese înseşi… de ce să nu-l vedem rege în locul lui Arthur? Dar trebuie ca regele nostru să fie ales

fiindcă o femeie îl vrea în pat? Scuipă din nou. Nu, Niniane, ziua aceea a trecut – mai întâi romanii şi acum saxonii ştiu cum trebuie să fie lumea. Lumea nu mai e un pântec uriaş care naşte oameni – acum mişcarea oamenilor şi a armatelor aranjează lucrurile. Ce popor de acum mi-ar accepta domnia pentru că sunt fiul unei femei sau al alteia? Acum fiul regelui este cel care preia ţara şi crezi că ar trebui să renunţăm la un lucru bun din cauză că romanii l-au făcut primii? Acum avem vase mai bune – vom descoperi pământuri dincolo de pământurile care s-au scufundat în mare. O Zeiţă care este legată doar de acest petic de pământ şi de recoltele lui ne va urma, oare, acolo? Uită-te la nordicii care descind pe coastele noastre, vor fi ei opriţi de blestemele Mamei? Cele câteva preotese care au rămas în Avalon – niciun saxon şi niciun nordic nu le va asalta, căci Avalonul nu mai face parte din lumea în care trăiesc aceşti năvălitori sălbatici. Acele femei care trăiesc în lumea ce va veni vor avea nevoie de bărbaţi să le păzească. Lumea de acum, Niniane, nu este una a Zeiţelor, ci a Zeilor, poate a unui singur Zeu. Nu trebuie să încerc să-l dobor pe Arthur. Singure timpul şi transformările vor face asta.

Un fior o trecu pe Niniane peste şira spinării, de parcă ar fi avut Viziunea.

— Şi tu ce vei face, Rege Cerb din Avalon? Ce se va alege de Mama care te-a trimis aici în numele ei?

— Crezi că am de gând să dispar în neguri, cu Avalonul şi Camelotul? Am de gând să fiu Mare Rege după Arthur şi pentru a face asta, trebuie să păstrez gloria curţii regale a lui Arthur, la cea mai mare înălţime. Aşadar, Lancelot trebuie să plece, ceea ce înseamnă că Arthur trebuie obligat să îl expulzeze, şi probabil şi pe Guinevere. Eşti alături de mine, Niniane, sau nu?

Faţa ei avea o paloare de mort. Îşi strânse pumnii şi îşi dori să aibă o putere ca a lui Morgaine, puterea Zeiţei, să ridice un fel de pod între pământ şi cer şi să-l doboare cu puterea de fulger a Zeiţei indignate. Semiluna de pe fruntea ei ardea de furie.

— Trebuie să te ajut, trădând o femeie care a folosit dreptul pe care Zeiţa l-a dat tuturor femeilor, să aleagă ce bărbat doreşte?

Gwydion râse batjocoritor:

— Guinevere a renunţat la acest drept când a îngenuncheat pentru prima dată la picioarele Dumnezeului sclaviei.

— Oricum, nu voi avea nimic de-a face cu trădarea ei.

— Atunci nu îmi vei trimite vorbă când îşi va trimite femeile din nou, peste noapte?

— Nu, spuse Niniane, pe Zeiţă, nu. Iar trădarea lui Arthur faţă de Avalon nu e nimic faţă de a ta!

Îi întoarse spatele şi dădu să plece, dar el o apucă şi o ţinu acolo.

— Vei face aşa cum îţi poruncesc!

Niniane se chinui să se elibereze, smulgându-şi, în cele din urmă, încheieturile învineţite din strânsoarea lui.

— Îmi porunceşti mie? Nici în o mie de ani! spuse ea, sufocată de furie. Păzeşte-te, tu, care ai ridicat mâna asupra Doamnei Avalonului! Arthur va şti acum ce fel de viperă a luat la sân!

Copleşit de furie, Gwydion îi înhăţă încheietura şi o trase spre el, pe urmă o lovi cu toată puterea peste tâmplă, iar ea căzu la pământ fără un ţipăt. Era atât de plin de mânie încât o lăsă să cadă fără să facă vreo mişcare ca s-o prindă.

— Bine te-au numit saxonii, spuse o voce gravă, sălbatică, din negură: Plan Afurisit, Mordred – criminalule!

Se întoarse, într-un spasmodic moment de spaimă, şi privi trupul chircit al Ninianei, la picioarele sale.

— Criminal? Nu! Eram doar supărat pe ea… Nu i-aş face rău…

Privi de jur-împrejur, incapabil să distingă ceva în negurile dese, dar cunoscând glasul:

— Morgaine! Doamnă… mamă!

Îngenunche, iar panica îi strângea gâtlejul în timp ce o ridica pe Niniane, căutând bătaia inimii, dar ea zăcea fără suflare, fără viaţă.

— Morgaine! Unde eşti? Unde eşti? Naiba să te ia, arată-te!

Dar era numai Niniane, fără viaţă şi nemişcată la picioarele lui. O strânse la piept, implorând:

— Niniane! Niniane, dragostea mea… vorbeşte-mi…

— Nu va mai vorbi, spuse glasul fără trup, dar când Gwydion privi într-o parte şi în alta, în negură, trupul femeii se materializă.

— O, ce ai făcut, fiule?

— Tu ai fost? Tu ai fost? întrebă Gwydion, cu vocea sunând isteric. Tu m-ai numit criminal?

Morgause se retrase, pe jumătate speriată:

— Nu, nu, eu acum am venit… Ce ai făcut?

Gwydion se aruncă în braţele ei, iar ea îl ţinu, mângâindu-l, aşa cum făcea când avea doisprezece ani.

— Niniane m-a întărâtat… m-a ameninţat… martori îmi sunt Zeii, mamă, nu am vrut să-i fac niciun rău, dar ea a ameninţat că se va duce la Arthur şi îi va spune că am complotat împotriva scumpului său Lancelot, spuse Gwydion, aproape bâiguind. Am lovit-o, jur că am vrut doar să o sperii, dar a căzut…

Morgause îl lăsă pe Gwydion şi îngenunche lângă Niniane.

— A fost o lovitură nefericită, fiule – este moartă. Nu mai poţi face nimic acum. Trebuie să mergem să le spunem intendenţilor lui Arthur.

Chipul îi devenise livid.

— Mamă! Ce va spune Arthur?

Morgaine simţi că i se topeşte inima. El era în mâinile ei, ca şi atunci când fusese un copilaş neajutorat pe care Lot ar fi vrut să-l ucidă, viaţa lui era a ei şi el ştia asta. Îl strânse la piept.

— Lasă, iubirea mea, nu trebuie să suferi pentru asta mai mult decât pentru oricare altul pe care l-ai ucis în luptă, spuse ea, privind în jos, triumfătoare, la trupul fără viaţă al Ninianei. Ar fi putut să cadă în negură – e un drum lung până la poalele dealului, spuse ea, privind peste sprânceana Camelotului. Aşadar, prinde-o de picioare, aşa. S-a întâmplat ce s-a întâmplat şi nimic din ceea ce va mai păţi acum nu mai are vreo importanţă pentru ea.

Vechea ei ură faţă de Arthur izbucni; Gwydion îl va doborî şi va face asta fără ajutor, iar când faptul va fi împlinit, ea va fi lângă el, doamna care l-a aşezat pe tron! Niniane nu mai era între ei; ea singură trebuia să-i fie sprijin şi ajutor.

Trupul mic al Doamnei Avalonului dispăru încet în negură. Mai târziu, Arthur o va chema şi când ea nu se va arătat va trimite oameni să o caute; dar Gwydion, adâncindu-şi privirea, parcă hipnotizat, în neguri, avu pentru o clipă impresia că a văzut umbra întunecată a bărcii Avalonului, undeva, în apele dintre Camelot şi Insula Dragonului. Pentru o clipă, i se păru că Niniane, înveşmântată în negru, ca Zeiţa Morţii, îi făcea semn din luntre… şi pe urmă dispăru.

— Vino, fiule, spuse Morgause. Ai petrecut dimineaţa aceasta în camerele mele şi restul zilei trebuie să ţi-l petreci cu Arthur, în sala tronului. Nu uita, nu ai văzut-o astăzi pe Niniane – când mergi la Arthur trebuie să întrebi de ea, chiar să pari puţin

gelos, de parcă te-ai teme să nu o găseşti în patul lui.

Şi pentru inima ei fu ca un balsam când el îi strânse mâna şi şopti:

— Aşa voi face, aşa voi face, mamă. Cu siguranţă, eşti cea mai bună dintre toate mamele, cea mai bună dintre toate femeile!

Iar ea îl îmbrăţişă pentru o clipă şi îl sărută din nou, savurându-şi puterea, înainte de a-l lăsa să plece.

16

Guinevere zăcea cu ochii deschişi în întuneric, aşteptând să audă paşii lui Lancelot, gândindu-se, totuşi, la Morgause, zâmbind – aproape trăgând cu ochiul – când îi şoptise: „O, te invidiez, draga mea! Cormac e un bărbat tânăr şi frumos şi destul de viguros, dar nu are nimic din graţia şi frumuseţea iubitului tău!” Guinevere îşi plecase ochii, dar nu spusese nimic. Cine era ea să o dispreţuiască pe Morgause, când făcea acelaşi lucru? Dar era prea periculos. Duminica aceasta, episcopul ţinuse o predică despre păcatul adulterului, spunând că în castitatea soţiilor stă însăşi rădăcina modului de viaţă creştin, căci numai prin căsătoria castă femeile puteau răscumpăra păcatul Evei. Guinevere îşi aminti istorisirea despre acea femeie adulterină pe care o aduseseră la Hristos; el a spus: „Acela care nu a păcătuit să arunce primul piatra!” Nu fusese nimeni nevinovat, ca să arunce piatra – dar aici, la curtea ei, erau mulţi care erau fără de păcat, împreună cu Arthur însuşi, ca să arunce acea piatră. Hristos a spus femeii: „Du-te şi nu mai păcătui.” Şi asta era ce trebuia să facă ea…

Nu trupul lui era ceea ce dorea. Morgause, care făcuse haz pe tema tânărului care îi era iubit, nu ar crede niciodată ce puţin important era acest lucru pentru fiecare dintre ei. Arareori, într-adevăr, o luase în felul acela care era păcat şi dezonoare – numai în acei ani de la început, când avuseseră consimţământul lui Arthur să încerce să vadă dacă Guinevere putea să aducă regatului un fiu.

Fuseseră alte căi de a găsi plăcere, pe care ea, cumva, le simţea ca fiind mai puţin un păcat, mai puţin o violare a drepturilor de soţ ale lui Arthur asupra trupului ei. Şi chiar şi aşa, nu asta era ceea ce ea dorea atât de mult, ci doar să fie cu el…

Era ceva, gândi ea, mai mult pentru suflet decât pentru trup. De ce ar condamna asta un Dumnezeu al iubirii? Ar putea condamna păcatul pe care îl săvârşiseră, pentru care făcuse deja penitenţă, iar şi iar, dar cum ar putea condamna asta, care era cea mai adevărată iubire a inimii?

„Nu i-am luat lui Arthur nimic din ceea ce dorea sau avea nevoie de la mine. Trebuie să aibă o regină, o doamnă care să se ocupe de castel; în celelalte privinţe, el nu a vrut nimic de la mine, doar un fiu şi nu eu, ci Dumnezeu i-a refuzat asta.

În întuneric se auzi un pas uşor; ea şopti:

— Lancelot?

— Nu.

Pâlpâirea unei lămpi mici în întuneric o înşelase; o clipă, văzu ceea ce păruse a fi un chip drag, întinerit – pe urmă ştiu cine trebuie să fie.

— Cum îndrăzneşti? Femeile mele nu sunt aici, dar pot striga tare şi nimeni nu va crede că eu te-am chemat aici!

— Nu te mişca, spuse el. La gâtul tău este un pumnal, doamna mea. Şi, în timp ce ea se retrase, apucând aşternuturile de pat, adăugă: O, nu te amăgi, doamnă, nu am venit aici ca să te violez. Farmecele tale sunt prea răsuflate pentru mine şi prea gustate.

— Ajunge! spuse o voce răguşită în întuneric, în spatele lui Gwydion. Nu-ţi bate joc de ea, omule! E o treabă murdară să iscodeşti la uşile dormitoarelor şi mi-aş dori să nu fi auzit niciodată despre asta! Linişte, ascundeţi-vă prin cameră!

Recunoscu chipul lui Gawaine, când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă şi, în spatele lor, o siluetă cunoscută.

— Gareth! Ce faci aici? întrebă ea, mâhnită. Te credeam cel mai drag prieten al lui Lancelot.

— Şi aşa sunt, spuse el cu înverşunare. Am venit să văd că nu i se face nimic mai rău decât dreptate. Acela – făcu un gest dispreţuitor către Gwydion – i-ar tăia gâtul şi te-ar lăsa pe tine să fii acuzată de crimă!

— Taci, spuse Gwydion – şi lumina se stinse. Guinevere simţi înţepătura cuţitului la gât. Dacă rosteşti o singură silabă să-l avertizezi, doamnă, îţi voi tăia gâtul şi voi risca să-i explic domnului meu, Arthur, de ce.

Vârful pătrunse până ce Guinevere, crispându-se de durere, se întrebă dacă o tăiase cu adevărat până la sânge. Auzea

zgomote uşoare – foşnetul hainelor, clinchetul armelor, înăbuşit în grabă; câţi oameni adusese la această ambuscadă? Zăcea în tăcere, frământându-şi mâinile, cu disperare. De-ar putea să-l previn pe Lancelot… Dar zăcea ca un animal mic în capcană, fără ajutor.

Minutele se târau pentru femeia prinsă în capcană, tăcută, între perne şi cuţit. După mult timp, auzi un sunet micuţ, un fluierat uşor, ca chemarea unei păsări. Gwydion simţi încordarea muşchilor ei şi întrebă, cu o şoaptă răguşită:

— Semnalul lui Lancelot?

Împunse din nou cu cuţitul pielea elastică de pe gâtul ei iar ea şopti, asudând de groază:

— Da.

Simţi fâsâitul paielor de sub ea, când el îşi ridică greutatea şi plecă.

— Sunt o duzină de bărbaţi în camera aceasta. Încearcă numai să-l avertizezi şi nu vei mai trăi nici trei secunde.

Ea auzi sunete în anticameră; mantia lui Lancelot, sabia lui – o, Doamne, îl vor lua gol şi dezarmat? Se încordă din nou, simţind dinainte cuţitul străpungându-i trupul, dar cumva trebuia să-l anunţe, trebuia să strige – îşi deschise buzele, dar Gwydion – era Viziunea, de unde a ştiut? — o izbi cu cruzime cu mâna peste faţă, înăbuşind strigătul. Se zvârcoli sub mâna care o sufoca, pe urmă simţi greutatea lui Lancelot pe pat.

— Gwen? şopti el, ce se întâmplă? Te-am auzit plângând, iubirea mea?

Reuşi să se smulgă de sub mâna care o sufoca.

— Fugi, ţipă ea. E un şiretlic, o cursă…

— Porţile iadului!

Ea îl simţi cum sare înapoi, ca o pisică. Lampa lui Gwydion se aprinse; cumva, lumina trecu din mână în mână, până ce camera era toată luminată, iar Gawaine, Cai, Gareth, cu o duzină de siluete umbrite în spatele lor, înaintară. Guinevere se vârî sub cuvertură, iar Lancelot rămase nemişcat, aproape gol, dezarmat.

— Mordred, spuse el cu dispreţ. O asemenea farsă este demnă de tine!

Gawaine spuse oficial:

— În numele regelui, Lancelot, te acuz de înaltă trădare. Dă-mi sabia.

— Nu-ţi face probleme, spuse Gwydion, du-te şi ia-o.

— Gareth! În numele lui Dumnezeu, de ce te-ai lăsat târât în asta?

Ochii lui Gareth luciră în lumina lămpii, de parcă ar fi avut lacrimi în ei.

— Nu aş fi crezut niciodată despre tine, Lancelot! Jur pe Dumnezeu că mai bine aş fi căzut în luptă decât să văd ziua aceasta.

Lancelot îşi înclină capul şi Guinevere îi văzu ochii rotindu-se, cuprinşi de panică, prin cameră. Şopti:

— O, Doamne, Pellinore m-a privit astfel când au venit cu torţe să mă găsească în patul lui Elaine – trebuie să-i trădez pe toţi, pe toţi?

Ea voi să-l atingă, să strige de milă şi durere, să-l adăpostească în braţele ei. Dar el nu se uita la ea.

— Sabia ta, spuse liniştit Gawaine. Şi îmbracă-te, Lancelot, nu te voi duce gol şi dezonorat în faţa lui Arthur. Destui bărbaţi au fost martori la ruşinea ta.

— Nu-l lăsaţi să ajungă la sabie, protestă un glas fără chip, în întuneric, dar Gawaine făcu vorbitorului un semn dispreţuitor să tacă.

Lancelot se îndepărtă încet de ei, în mica anticameră unde îşi lăsase hainele, armura, armele. Ea îl auzi cum îşi trage pe el veşmintele. Gareth rămase cu mâna pe sabie, când Lancelot intră în cameră, îmbrăcat dar fără arme, cu mâinile la vedere.

— Pentru binele tău, mă bucur că vii cu noi în linişte, spuse Gwydion. Mamă – se întoarse către umbre, iar Gwydion o văzu, cu consternare, pe Morgause stând acolo – ai grijă de regină. Va fi în grija ta până ce Arthur poate să se ocupe de ea.

Morgause înaintă lângă pat. Guinevere nu observase până acum ce femeie robustă era şi cât de crudă era linia maxilarului ei.

— Vino, doamna mea, pune-ţi rochia, spuse ea. Şi te voi ajuta să-ţi prinzi părul – nu vrei să mergi goală şi fără ruşine în faţa regelui. Şi bucură-te că nu a fost nicio femeie aici. Aceşti bărbaţi – privi cu dispreţ către ei – aveau de gând să aştepte până ce îl puteau prinde chiar în tine.

Guinevere se crispă de brutalitatea acestor cuvinte. Cu degete greoaie, începu să-şi tragă rochia.

— Trebuie să mă îmbrac în faţa tuturor acestor bărbaţi?

Gwydion nu aşteptă răspunsul lui Morgause. Spuse:

— Nu încerca să ne înşeli, femeie neruşinată! Vrei să spui că ţi-a mai rămas ceva din decenţă şi ruşine? Pune-ţi rochia, doamnă, sau mama mea te va vârî în ea ca într-un sac!

Îşi chemă mama. Nu era de mirare că Gwydion era crud şi nemilos, crescut de regina din Lothian! Totuşi, Guinevere o văzuse atât de des pe Morgause ca o femeie mai degrabă liniştită, veselă, lacomă – ce anume o adusese aici? rămase tăcută, legându-şi şireturile.

Lancelot spuse domol:

— Vreţi, aşadar, sabia mea?

— Ştii asta, spuse Gawaine.

— Păi, atunci – mişcându-se aproape mai iute decât puteau ochii urmări, Lancelot se aruncă asupra lui Gawaine şi, cu încă o mişcare ca de pisică, avu sabia lui în mână. Vino şi ia-o, fii blestemat!

Înaintă, cu sabia lui Gawaine, către Gwydion, care căzu peste pat, urlând şi sângerând dintr-o rană căscată la spate; pe urmă Cai veni cu sabia în mână, Lancelot apucă o pernă de pe pat şi îl împinse înapoi cu ea, astfel că acesta căzu peste oamenii care înaintau şi care se împiedicară, căzând peste el. Sări sus pe pat şi îi spuse, grav şi scurt, lui Guinevere:

— Rămâi nemişcată şi fii pregătită!

Ea gâfâi şi se chirci, făcându-se mică, într-un colţ. Veneau din nou către el; el se aruncă asupra unuia dintre ei, îl atinse scurt pe un altul şi, peste trupul altuia, se avântă şi tăie în carnea unui atacator din umbră. Trupul uriaş al lui Gareth se chirci, încet, la podea. Lancelot se lupta deja cu altcineva, dar Gwydion, însângerat, strigă:

— Gareth!

Şi se năpusti peste trupul fratelui său vitreg. În acel moment de linişte înfricoşată, în timp ce Gwydion îngenunche peste trupul lui Gareth, Guinevere simţi cum Lancelot o ridică, se roteşte, ucide pe cineva la uşă – nu află niciodată cine fusese – şi pe urmă era pe picioarele ei, pe coridor, iar Lancelot o împingea cu grabă nebună în faţa lui. Cineva veni la el din întuneric, iar el îl ucise, şi continuară să fugă.

— Îndreaptă-te către grajduri, gâfâi el. Caii şi am plecat, repede.

— Aşteaptă! Ea îl prinse de braţ. Dacă ne aruncăm la

picioarele lui Arthur… sau dacă tu fugi iar eu rămân aici, să dau ochii cu el…

— Poate Gareth ar fi avut grijă să se facă dreptate. Dar cu mâna lui Gwydion vârâtă în asta, crezi că vreunul dintre noi va ajunge viu la rege? Bine l-au numit, Mordred!

O duse repede în grajduri şi aruncă iute o şa pe calul lui:

— Nu am timp să-l găsesc pe al tău. Urcă-te pe cal în spatele meu şi ţine-te bine… Va trebui să trec printre paznicii de la porţi.

Şi Guinevere îşi dădu seama că vedea un nou Lancelot, nu iubitul ei, ci războinicul îndârjit. Câţi oameni ucisese în noaptea aceasta? Nu mai apucă să se teamă, în timp ce el o ridică pe cal şi sări în faţa ei.

— Ţine-te de mine, spuse el. Nu voi avea timp să am grijă de tine.

Pe urmă se întoarse şi îi dădu un sărut greu, lung.

— E vina mea, ar fi trebuit să ştiu că acel bastard infernal va spiona… Ei bine, orice s-ar întâmpla acum, cel puţin s-a sfârşit. Gata cu minciunile, nu ne mai ascundem. Eşti a mea pentru totdeauna… Şi dădu pinteni calului. Guinevere simţea cum Lancelot tremură, dar el apucă frâiele sălbatic. Şi acum, pornim!

Morgause continua să-l privească pe Gwydion cu groază, plângând, aplecată peste trupul celui mai tânăr fiu al ei.

Cuvinte rostite pe jumătate în glumă, cu mulţi ani în urmă… Gwydion refuzase să intre în arenă în tabăra opusă lui Gareth, chiar şi la turniruri. „Mi se arăta că zăceai mort!”, spusese… „Şi ştiam că din cauza mea tu zăceai fără nicio scânteie de viaţă. Nu voi provoca destinul.”

Lancelot făcuse asta, Lancelot pe care Gareth îl iubise întotdeauna mai mult decât pe oricare alt bărbat.

Unul dintre bărbaţii din cameră păşi înainte şi spuse:

— Fug…

— Crezi că îmi pasă de asta? se crispă Gwydion, iar Morgause îşi dădu seama că sângerează, că sângele lui se scurgea şi se amesteca cu sângele lui Gareth, pe podeaua camerei. Apucă cearceaful de pe pat, îl sfâşie şi pansă rana lui Gwydion.

Gawaine spuse abătut:

— Niciun om din întreaga Britanie nu îi va ascunde acum. Pretutindeni, Lancelot este un proscris. Doamne, cât mi-aş dori

să nu se fi ajuns aici! Veni şi se uită la rana lui Gwydion, pe urmă ridică din umeri: Nimic mai mult decât o tăietură… vezi, sângerarea a început să se oprească, se va vindeca, dar nu vei sta comod câteva zile. Gareth… Vocea i se frânse; bărbatul masiv, cărunt, începu să plângă ca un copil. Gareth a avut ghinion şi Lancelot va plăti cu viaţa pentru asta, chiar de-ar fi să mor eu însumi de mâna lui. O, Doamne, micuţul meu, frăţiorul meu… Gawaine se aplecă şi ridică trupul masiv către el. Spuse poticnit, printre suspine: A meritat, Gwydion, a meritat viaţa lui Gareth?

— Vino, băiatul meu, spuse Morgause, cu vocea sugrumată…

Pe Gareth, copilaşul ei, ultimul ei născut, îl pierduse de mult, în favoarea lui Arthur, dar îşi amintea încă băieţelul blond, strângând în mână un cavaler din lemn pictat. „Şi, într-o zi, tu şi cu mine vom pleca împreună într-o căutare, sir Lancelot”… Mereu Lancelot. Dar acum Lancelot întrecuse măsura şi pretutindeni în ţară mâna oricărui om se va ridica împotriva lui. Şi încă îl avea pe Gwydion, adoratul ei, cel care va fi rege într-o zi, iar ea îi va fi alături.

— Vino, băiatul meu, haide, nu mai poţi face nimic pentru Gareth acum. Lasă-mă să-ţi leg rana, pe urmă vom merge la Arthur şi îi vom spune ce s-a întâmplat, ca să-şi poată trimite oamenii să-i caute pe trădători.

Gwydion îşi eliberă braţul din strânsoare.

— Pleacă de lângă mine, blestemato, spuse el cu un glas înfiorător. Gareth a fost cel mai bun dintre noi şi nu l-aş fi sacrificat nici pentru o duzină de regi! Tu şi ura ta faţă de Arthur m-aţi împins mereu, de parcă mi-ar fi păsat în ce pat doarme regina – de parcă Guinevere ar fi cu ceva mai rea decât tine, care, de pe vremea când aveam zece ani, îl aveai pe unul sau pe altul în patul tău…

— O, fiule, şopti ea îngrozită. Cum poţi să-mi vorbeşti astfel? Gareth a fost şi fiul meu…

— Ce ţi-a păsat ţie de Gareth sau de oricare dintre noi sau de orice altceva decât de plăcerea din patul tău şi de ambiţia ta? Ai fi în stare să mă împingi pe un tron nu pentru binele meu, ci pentru propria ta putere! îi azvârli mâinile care îl strângeau. Pleacă înapoi la Lothian sau în iad, dacă diavolul te vrea, dar dacă te voi mai vedea vreodată, jur că voi uita totul în afară de faptul că eşti ucigaşa singurului frate pe care l-am iubit, a

singurei mele rude…

Şi, în timp ce Gawaine îşi împinse în grabă mama afară din cameră, ea îl auzi din nou pe Gwydion plângând:

— O, Gareth, Gareth, ar fi trebuit să mor eu primul…

Gawaine spuse scurt:

— Cormac, du-o pe regina din Lothian în camera ei.

Braţul lui puternic o sprijinea şi, după ce coborâră în hol, după ce acel plâns îngrozitor muri în spatele lor, Morgause începu să respire din nou liber. Cum a putut să se întoarcă astfel împotriva ei? Ce făcuse vreodată altceva decât spre binele lui? Trebuia să-l plângă pe Gareth cum se cuvine, desigur, dar Gareth era omul lui Arthur şi cu siguranţă Gwydion şi-ar fi dat seama de asta, mai devreme sau mai târziu. Îşi ridică privirea către Cormac.

— Nu pot merge atât de repede… încetineşte puţin.

— Desigur, doamna mea.

Ea era foarte conştientă de braţul care o înconjura, ţinând-o. Se sprijini puţin de el. I se lăudase lui Guinevere cu tânărul ei iubit, dar nu îl luase până acum, de fapt, în patul ei… îl amânase, cochetase cu el. Îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Ai fost credincios reginei tale, Cormac.

— Sunt credincios casei mele regale, aşa cum au fost dintotdeauna toţi cei din neamul meu, spuse tânărul în limba lor şi zâmbi.

— Aici este camera mea, condu-mă înăuntru, vrei? Abia pot umbla…

El o sprijini, o aşeză uşor pe pat.

— Doamna mea doreşte să-i chem femeile?

— Nu, şopti ea luându-i mâinile, conştientă că lacrimile ei erau seducătoare. Mi-ai fost credincios, Cormac, iar acum această loialitate va fi răsplătită… vino aici…

Își întinse mâinile, închizând ochii pe jumătate, pe urmă îi deschise, şocată, în timp ce el se trăgea la o parte, stânjenit.

— Eu… eu cred că eşti tulburată, doamnă, se bâlbâi el. Ce crezi că sunt? Drept ce mă iei? Doamnă, am pentru tine tot atâta respect cât am pentru bunica mea! Ar trebui să profit de o femeie bătrână ca tine, când eşti copleşită de durere? Lasă-mă să-ţi chem camerista şi ea îţi va aduce o băutură bună, iar eu voi uita ce ai spus în nebunia durerii, doamnă.

Morgause simţea lovitura în miezul stomacului, lovituri repetate în inimă… „bunica mea”… „femeie bătrână”…

„nebunia durerii”…

Întreaga lume înnebunise dintr-odată… Gwydion era nebun de ingratitudine, acum acest om care o privise de atâta timp cu dorinţă o refuza… îi venea să ţipe, să-şi cheme servitorii şi să-l biciuiască până i s-ar înroşi spatele de sânge şi până ce zidurile ar răsuna de strigătele lui.

Dar, când deschise gura să ţipe, întreaga povară a vieţii coborî parcă peste oboseala ei de moarte.

— Da, spuse ea stins, nu ştiu ce vorbesc… cheamă-mi femeile, Cormac, şi spune-le să-mi aducă nişte vin. Vom pleca în zori către Lothian.

Iar când el plecă, ea rămase pe pat, fără puterea de a-şi ridica mâinile.

„Sunt o femeie bătrână. Şi l-am pierdut pe fiul meu Gareth şi l-am pierdut pe Gwydion şi nu voi fi niciodată regina Camelotului. Am trăit prea mult.”

17

Ţinându-se strâns de spatele lui Lancelot, cu rochia ridicată peste genunchi şi cu picioarele goale atârnându-i, Guinevere închise ochii în timp ce goneau prin noapte. Nu avea idee unde mergeau, Lancelot era un străin, un luptător cu faţa împietrită, un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată. „A fost o vreme”, gândi ea, „când aş fi fost îngrozită să fiu afară, sub cerul liber, noaptea”… Dar se simţea surescitată, entuziasmată. Într-un colţ al minţii, era şi durere, suferinţă pentru moartea blândului Gareth, care îi fusese lui Arthur ca un fiu şi care meritase mai mult de la viaţă decât să fie doborât în felul acesta… Se întreba dacă Lancelot ştia măcar pe cine ucisese! Şi era suferinţă pentru sfârşitul anilor cu Arthur şi a tot ceea ce împărtăşiseră atâta timp. Dar, cu cele întâmplate aici în noaptea aceasta, nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să se aplece ca să-l audă pe Lancelot, prin bătaia vântului.

— Trebuie să ne oprim undeva curând, calul trebuie să se odihnească… şi dacă vom călători la lumina zilei… chipul tău şi al meu sunt cunoscute în toată ţara.

Ea dădu din cap; nu avea destul suflu ca să vorbească. După o vreme, ajunseră într-o mică pădure şi acolo el opri calul şi o coborî cu blândeţe. Duse calul la apă, pe urmă îşi întinse mantia

pe jos, ca ea să se aşeze. Se uită la sabia de la şold.

— Încă mai am sabia lui Gawaine. Când eram copil… am auzit poveşti despre nebunia luptei, dar nu am ştiut că asta era în sângele nostru… Şi oftă greu. E sânge pe sabie. Pe cine am ucis, Gwen?

Nu putea suporta să-i vadă suferinţa şi sentimentul de vinovăţie.

— A fost mai mult de unul…

— Ştiu că l-am lovit pe Gwydion – Mordred, fie el blestemat. Ştiu că l-am rănit, încă acţionam cu propria mea voinţă, atunci. Presupun – vocea i se aspri – că nu am avut norocul să-l ucid.

În tăcere, ea îi luă mâna şi clătină din cap.

— Atunci, pe cine am omorât?

Ea nu răspunse; el se aplecă şi îi cuprinse umerii cu atâta putere încât, pentru o clipă, îi fu teamă de luptător, aşa cum nu-i fusese niciodată de iubit.

— Gwen, spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu… l-am ucis pe vărul meu, Gawaine?

La aceasta putu răspunde fără şovăire, bucuroasă că îl numise pe Gawaine:

— Nu, îţi jur, nu pe Gawaine.

— Putea să fie oricine, spuse el privind sabia şi, dintr-odată, tremurând: îţi jur, Guinevere, n-am ştiut nici măcar că am o sabie în mână. L-am lovit pe Gwydion ca pe un câine şi pe urmă nu-mi mai amintesc nimic, până când călăream… Şi îngenunche în faţa ei, tremurând. Şopti: Cred că sunt din nou nebun, căci cândva am fost nebun…

Ea se întinse şi îl cuprinse în braţe, cu patima unei sălbatice tandreţi.

— Nu, nu, şopti ea, o, nu, iubirea mea… eu ţi-am adus toate acestea, dezonoare şi exil…

— Tu spui asta, şopti el, când eu ţi le-am adus de fapt, te-am luat de la tot ceea ce însemna ceva pentru tine…

Fără să chibzuiască, îşi lipi trupul de al lui şi spuse:

— Aş fi dat orice să fi făcut asta mai înainte!

— Ah, nu e prea târziu… sunt din nou tânăr, cu tine alături, iar tu… tu nu ai fost niciodată mai frumoasă, iubirea mea… O culcă pe spate, pe mantie, râzând, dintr-odată, cu nonşalanţă. Ah, acum nu mai e nimeni să se pună între noi, nimeni să ne întrerupă, draga mea, ah, Gwen, Gwen…

În timp ce se afla în braţele lui, îşi aminti de soarele care răsărea şi de o cameră din castelul lui Meleagrant. Aşa era şi acum; iar ea se lipi de el, de parcă nu mai era altceva pe lume, nimic altceva pentru niciunul dintre ei, în veci.

Dormiră puţin, ghemuiţi împreună pe mantie, şi se treziră unul în braţele celuilalt, cu soarele căutându-i printre crengile verzi de deasupra. El zâmbi, atingându-i faţa.

— Ştii… niciodată nu m-am mai trezit în braţele tale fără teamă. Totuşi, acum sunt fericit, cu toate cele întâmplate…

Şi râse, cu o notă de sălbăticie în râsul său. În părul alb erau frunze şi avea frunze prinse şi în barbă, iar tunica îi era şifonată. Ea îşi ridică mâinile şi simţi iarbă şi frunze în părul ce îi cădea pe spate. Nu avea cum să-l pieptene, dar îl prinse în mâini şi îl despărţi ca să-l împletească, pe urmă legă capătul unei singure împletituri cu o bucată de panglică de la capătul fustei sfâşiate. Spuse, cu vocea înecată de râs:

— Ce pereche de cerşetori sălbatici suntem! Cine ar putea să-i recunoască pe înalta Regină şi pe bravul Lancelot?

— Îţi pasă?

— Nu, dragostea mea. Câtuşi de puţin.

El îşi îndepărtă iarba şi frunzele din păr şi din barbă.

— Trebuie să mă scol şi să-mi prind calul, spuse el, şi poate e vreo fermă prin apropiere, unde să pot găsi pentru tine nişte pâine sau un pahar de bere… Nu am nici măcar o monedă la mine, nici altceva care să valoreze bani, în afară de sabia mea şi de asta… Atinse un mic ac de aur de la tunică. Cel puţin deocamdată, suntem cerşetori, deşi, dacă am putea ajunge la castelul lui Pellinore, încă am acolo o casă unde am locuit cu Elaine şi am servitori şi aur, să plătesc plecarea noastră peste hotare. Vii cu mine în Mica Britanie, Guinevere?

— Oriunde, şopti ea, cu vocea frângându-i-se şi, în acel moment, spunea asta cu toată sinceritatea…

„În Mica Britanie sau la Roma sau în ţara de dincolo de capătul lumii, doar ca să pot fi cu el pentru totdeauna.” Îl trase din nou spre ea şi uită totul în braţele lui.

Dar când, câteva ore mai târziu, el o ridică pe cal şi porniră, ea deveni tăcută, tulburată. Da, fără îndoială că puteau să meargă peste hotare. Totuşi, când cele întâmplate în noaptea aceasta vor fi povestite de la un capăt al lumii la celălalt, ruşinea şi dispreţul vor veni asupra lui Arthur, astfel că, pentru

a-şi salva onoarea, va trebui să-i caute oriunde s-ar duce. Şi, mai devreme sau mai târziu, Lancelot va trebui să ştie că şi-a ucis prietenul care îi era cel mai drag din toată lumea, în afară de Arthur. Făcuse asta la nebunie, dar ea ştia cât va suferi şi cât de vinovat se va simţi şi, cu timpul, când o va privi, îşi va aminti nu că ea era iubirea lui, ci că îşi omorâse prietenul, fără să ştie, de dragul ei şi că îl trădase pe Arthur tot de dragul ei. Dacă va trebui să facă război cu Arthur pentru ea, el o va urî…

Nu. O va mai iubi, dar nu va uita niciodată cu sângele cui a ajuns să o aibă. Niciodată, una sau cealaltă – dragoste sau ură – nu va prelua puterea asupra lui, dar el va trăi cu amândouă, sfâşiindu-i, îndoit, inima şi într-o zi îi vor sfâşia mintea în bucăţi şi va înnebuni din nou. Guinevere se lipi de căldura trupului lui, culcându-şi capul pe spatele lui şi plânse. Ştia, pentru prima dată, că era mai puternică decât el şi asta îi sfârteca inima ca o sabie a morţii.

Şi, astfel, când se opriră din nou, ea era cu ochii uscaţi, deşi ştia că plânsul se mutase înăuntru, în inima ei, şi că nu va înceta niciodată să jelească.

— Nu merg cu tine peste hotare, Lancelot, nici nu voi aduce dihonia între vechii cavaleri ai Mesei Rotunde. Când… când Mordred va face ceea ce vrea, vor fi neînţelegeri între toţi, şi va veni ziua când Arthur va avea nevoie de toţi prietenii lui. Nu voi fi ca acea doamnă de demult – o chema Elena, cea frumoasă, din povestea pe care mi-o spuneai – pentru care toţi regii şi cavalerii se luptau în Troia.

— Dar ce vei face?

Ea încercă să nu audă că, prin sălbăticia şi durerea din glasul lui, străbătea o urmă de uşurare.

— Mă vei duce pe Insula Glastonbury, spuse ea. Acolo este o mănăstire, unde am fost educată. Acolo voi merge şi le voi spune doar că gurile rele au adus ceartă între tine şi Arthur, pentru mine. Când va trece o vreme, îi voi trimite vorbă lui Arthur, ca să ştie unde sunt şi să ştie că nu sunt cu tine. Şi pe urmă va putea face pace cu tine, în mod onorabil.

El protestă.

— Nu! Nu! Nu te pot lăsa să pleci…

Dar ea ştiu, cu inima strânsă, că nu-i va fi greu defel să-l lămurească. Poate, împotriva tuturor aşteptărilor, sperase că el va lupta pentru ea, că o va duce în Mica Britanie cu adevărata

forţă a voinţei şi pasiunii lui. Dar Lancelot nu era aşa. El era aşa cum era, aşa şi nu altfel fusese din prima clipă când îl iubise şi aşa era acum şi astfel îl va iubi tot restul vieţii. Şi, în cele din urmă, el nu-şi mai dădu silinţa cu ea, ci îndemnă calul pe drumul către Glastonbury.

Umbra lungă a bisericii se întindea peste ape când puseră piciorul, în sfârşit, în barcă pentru a ajunge pe insulă, iar clopotele sunau chemând la Angelus. Guinevere îşi plecă fruntea şi rosti un cuvânt de rugăciune.

„Mărie, Sfântă Maică a Domnului, ai milă de mine, o femeie păcătoasă”… Şi pe urmă, pentru o clipă, i se păru că stă sub o lumină imensă, aşa cum stătuse în ziua când Graal-ul trecuse prin sală. Lancelot stătea la prova luntrei, cu capul aplecat. Nu o mai atinsese din clipa în care ea i-a spus ce a hotărât şi ea se bucura; o singură atingere a mâinii lui i-ar fi îngreunat decizia. Lacul era acoperit de negură şi, pentru o clipă, i se păru că vede o umbră, ca umbra propriei bărci, o barcă înveşmântată în negru, cu o figură întunecată la prova… dar nu. Fusese doar o umbră, o umbră…

Barca ajunse la mal. El o ajută să coboare.

— Guinevere, eşti sigură?

— Sunt sigură, spuse ea, încercând să pară mai sigură decât se simţea.

— Atunci te voi conduce până la porţile mănăstirii, spuse el şi, dintr-odată, ea îşi dădu seama că, pentru asta, el avea nevoie de mai mult curaj decât pentru toate omorurile pe care le făcuse de dragul ei.

Bătrâna călugăriţă o recunoscu şi fu impresionată şi uimită că se întorcea, dar Guinevere îi spuse povestea pe care o hotărâseră – că guri rele vârâseră zâzanie între Arthur şi Lancelot, pentru ea, iar ea alesese să se refugieze aici, ca să poată pune capăt certurilor.

Bătrâna femeie îi mângâie obrazul, ca şi cum ar fi fost micuţa Guinevere, care fusese educată aici când era copil.

— Eşti binevenită să stai cât doreşti, fiica mea. Pentru totdeauna, dacă vrei. În casa Domnului nu refuzăm pe nimeni. Dar aici nu vei fi regină, o avertiză ea, ci doar una dintre surorile noastre.

Guinevere răsuflă uşurată. Nu ştiuse până în clipa aceasta cât de grea era povara de a fi regină.

— Trebuie să-mi iau adio de la cavalerul meu şi să-i doresc numai bine şi să-l rog să rezolve neînţelegerii cu soţul meu.

Călugăriţa încuviinţă grav.

— În zilele acestea, bunul nostru rege nu poate să se lipsească nici de un singur cavaler şi, cu siguranţă, nu de bunul sir Lancelot.

Guinevere ieşi în anticamera mănăstirii. Lancelot era acolo, plimbându-se neliniştit. Îi luă mâna.

— Nu pot suporta să-ţi spun adio aici, Guinevere – o, doamna mea, iubirea mea, trebuie să fie astfel?

— Aşa trebuie să fie, spuse ea nemiloasă, dar ştiind că, pentru prima dată, acţionase fără să se gândească la ea. Inima ta a fost mereu alături de Arthur, scumpul meu. Adesea mă gândesc că singurul nostru păcat a fost nu acela că ne-am iubit, ci că eu m-am pus între dragostea pe care voi o aveaţi unul faţă de celălalt.

„Dacă ar fi putut fi mereu între noi trei aşa cum fusese în acea noapte de Beltane, cu descântecul de dragoste al lui Morgaine”, gândi ea, „ar fi fost mai puţin un păcat. Păcatul a fost nu că am fost împreună, ci că a existat un conflict şi, cu acesta, mai puţină iubire.”

— Te trimit înapoi la Arthur, din toată inima, dragul meu. Spune-i din partea mea că nu l-am iubit niciodată mai puţin.

Chipul lui Lancelot era aproape transfigurat.

— Ştiu asta acum, spuse el. Şi mai ştiu că nu l-am iubit nici eu niciodată mai puţin şi că mereu am simţit că îţi greşeam, iubindu-l… Ar fi vrut să o sărute, dar nu se cuvenea aici. În schimb, se aplecă spre mâinile ei. Cât timp eşti în casa lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine, doamnă.

„Dragostea mea pentru tine este o rugăciune”, gândi ea. „Dragostea este singura rugăciune pe care o ştiu.” Se gândi că niciodată nu îl iubise atât de mult ca în clipa aceasta, când auzi uşa mănăstirii închizându-se, greu şi definitiv, şi simţi cum zidurile o închid.

Atât de în siguranţă, atât de protejată o făcuseră să se simtă, în vremurile de mult apuse, aceste ziduri. Acum ştia că va umbla printre ele tot restul vieţii. „Când am avut libertatea”, gândi ea, „nu am dorit-o, nici nu m-am temut pentru ea. Iar acum, când am învăţat să o iubesc şi să o doresc, renunţ la ea, în numele iubirii mele.”

Vag, simţea că era corect – darul acceptabil şi sacrificiul adus în faţa lui Dumnezeu. Dar, în timp ce străbătea mănăstirea, privi zidurile care o închideau, prinzând-o în cursă.

„Pentru iubirea mea. Şi pentru iubirea faţă de Dumnezeu”, gândi ea şi simţi o mică sământă de linişte furişându-se prin ea. Lancelot va merge la biserica unde murise Galahad şi se va ruga acolo. Poate îşi va aminti o zi când negurile Avalonului se deschiseră şi ea, el şi Morgaine fuseseră împreună, pierduţi, adânciţi până la genunchi în apele lacului. Se gândi şi la Morgaine cu un brusc entuziasm de iubire şi tandreţe. „Mărie, Sfântă Maică a Domnului, fii şi cu ea şi adu-o aici, într-o zi...”

Zidurile, zidurile, ele o vor înnebuni, închizând-o înăuntru, nu va mai fi niciodată liberă... Nu, pentru iubirea ei şi pentru iubirea faţă de Dumnezeu, va învăţa chiar să le iubească din nou, într-o bună zi. Strângându-şi mâinile în rugăciune, Guinevere păşi în josul arcului mănăstiresc, către împrejmuirea chiliilor, şi intră acolo pentru totdeauna.

Vorbeşte Morgaine...

Credeam că am depăşit Viziunea; Viviane, pe când fusese mai tânără decât mine, renunţase la ea şi alesese o alta să fie Doamnă în locul ei. Dar nu avea cine să stea în sanctuarul Doamnei după mine şi nu era nimeni care să se apropie de Zeiţă. Am văzut, neajutorată, când Niniane a murit şi nu am putut să-mi întind mâna. Am dat drumul acestui monstru în lume şi am consimţit la acea mişcare care trebuia să-l trimită să-l doboare pe Regele Cerb. Şi am văzut de departe când, pe Insula Dragonului, sanctuarul a fost doborât şi cerbul a fost vânat în pădure, fără iubire, fără provocare, fără să o invoce pe cea care le dăduse cerbul; doar săgeţi de departe şi tăişul suliţei; şi oamenii ei vânaţi asemeni cerbului. Mersul lumii se schimba. Au fost momente când am văzut şi Camelotul acoperit de neguri şi războaiele care se secerau din nou în lungul şi în latul ţării, oamenii de la miazănoapte, care erau noul inamic, prădând şi dând foc... O nouă lume şi noi Zei.

Cu adevărat, Zeiţa plecase chiar şi din Avalon, iar eu, muritoare cum eram, am rămas aici.

Şi totuşi, într-o noapte, un vis, o arătare, un fragment de Viziune m-a condus, la ceasul lunii negre, la oglindă.

La început am văzut doar războaiele de-a lungul şi de-a latul ţării. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat între Arthur şi Gwydion, deşi, după ce Lancelot a fugit cu Guinevere, între vechii companioni era duşmănie, vrajbă declarată între Lancelot şi Gwydion. Mai târziu, când a fost pe moarte, Gawaine l-a implorat pe Arthur, cu ultima suflare, să facă pace cu Lancelot şi să-l cheme, încă o dată, la Camelot. Dar era prea târziu; nici măcar Lancelot nu putea să regrupeze legiunea lui Arthur, când atât de mulţi îl urmaseră pe Gwydion, care acum conducea jumătate dintre oamenii lui Arthur şi pe cei mai mulţi dintre saxoni şi chiar câţiva dintre nordicii renegaţi, împotriva lui.

Şi în acel ceas de dinaintea răsăritului, oglinda s-a limpezit şi, în lumina nepământească, am văzut în cele din urmă chipul fiului meu cu o sabie în mână, umblând încet, în cercuri, prin întuneric, căutând…

Căutând, aşa cum căutase Arthur la vremea lui provocarea Regelui Cerb. Uitasem ce scund era Gwydion, ca Lancelot, Săgeată îl numiseră saxonii pe Lancelot; mic, brunet şi ucigător. Arthur s-ar fi înălţat cu un cap deasupra lui.

Ah, pe vremea Zeiţei, bărbaţii porneau împotriva Regelui Cerb, căutând să-i preia domnia!

Arthur fusese mulţumit să aştepte până la moartea tatălui său, dar acum ceva nou venea peste ţară – tată şi fiu duşmani, fii care se luptau cu taţii lor pentru o coroană… Mi se părea că văd o ţară însângerată, în care fiii nu erau mulţumiţi să aştepte ziua încoronării… în întunericul care mă înconjura, mi s-a părut că îl văd şi pe Arthur, înalt şi frumos şi singur, despărţit de oamenii lui… cu Excalibur în mână.

Dar printre şi în preajma acestor chipuri care îmi dădeau târcoale, l-am văzut pe Arthur în cortul lui, într-un somn agitat, cu Lancelot alături, veghindu-i somnul; şi – am ştiut – pe undeva, printre soldaţii săi, dormea şi Gwydion. Totuşi, o parte dintre ei dădeau târcoale, fără odihnă, malurilor lacului, cercetând întunericul cu săbiile goale, unul împotriva celuilalt.

— Arthur! Arthur! răspunde provocării, sau te temi de mine prea mult.

— Nimeni nu poate spune că am fugit vreodată de luptă, a replicat Arthur, în timp ce Gwydion ieşea din pădure. Deci tu erai, Mordred. Niciodată nu am crezut mai mult decât pe jumătate că te-ai întors împotriva mea, până acum, când văd cu

ochii mei. Credeam că aceia care îmi spun asta caută să-mi submineze curajul, spunându-mi ce era mai rău. Ce am făcut? De ce ai devenit duşmanul meu? De ce, fiule?

— Chiar crezi că am fost vreodată altceva, tată? A rostit cuvântul cu cea mai mare amărăciune, Pentru ce altceva am fost creat şi născut, decât pentru acest moment, când te înfrunt pentru o cauză care nu mai este între hotarele acestei lumi? Nici nu mai ştiu măcar de ce te înfrunt – doar că nu mi-a mai rămas nimic în viaţă decât această ură.

Arthur a spus liniştit:

— Ştiam că Morgaine mă urăşte, dar nu am ştiut că mă urăşte atât de mult. Trebuie să faci voia ei chiar şi în asta, Gwydion?

— Crezi că fac voia ei, prostule? Dacă ceva m-ar putea face să te cruţ, ar fi asta... că fac voia lui Morgaine, că ea te vrea răsturnat şi nu ştiu dacă o urăsc mai mult pe ea sau pe tine...

Pe urmă, înaintând în visul sau viziunea lor sau ce-o fi fost, am ştiut că stau pe malurile lacului, unde s-au luptat, şi că stăteam între ei, îmbrăcată în haine de preoteasă.

— Trebuie să se întâmple asta? Vă chem pe amândoi, în numele Zeiţei, să vă împăcaţi. Am păcătuit împotriva ta, Arthur, şi împotriva ta, Gwydion, dar voi mă urâţi pe mine, nu unul pe celălalt şi, în numele Zeiţei vă cer...

— Ce înseamnă Zeiţa pentru mine? Arthur şi-a strâns pumnul pe teaca sabiei Excalibur. Întotdeauna am văzut-o pe chipul tău, dar tu te-ai îndepărtat de la mine şi, când Zeiţa m-a respins, am căutat un alt Zeu...

Iar Gwydion a spus, privindu-mă cu dispreţ:

— Nu aveam nevoie de Zeiţă, ci de femeia care mi-a dat viaţă şi m-a dat în grija uneia care nu avea teamă de nicio Zeiţă şi de niciun Zeu.

Am încercat să ţip: „Nu am avut de ales...”, dar s-au năpustit cu săbiile unul asupra celuilalt, trecând prin mine de parcă aş fi fost făcută din aer şi parcă săbiile lise întâlneau în trupul meu... Şi pe urmă eram din nou în Avalon, privind cu groază oglinda în care nu puteam vedea nimic, nimic în afară de pata de sânge care se întindea peste apele sacre ale Fântânii. Gura îmi era uscată şi inima îmi bătea de parcă îmi spărgea pereţii pieptului, iar gustul distrugerii şi al morţii îmi era amar pe buze.

Am dat greş, am dat greş, am dat greş! Greşisem faţă de Zeiţă, dacă exista într-adevăr o Zeiţă în afară de mine, faţă de

Avalon, faţă de Arthur, faţă de frate şi fiu şi iubit… Şi tot ceea ce am căutat era distrus. Pe cer era o palidă îmbujorare ce se înroşea, acolo unde, în curând, va răsări soarele şi, dincolo de negurile Avalonului, ştiam că Arthur şi Gwydion se vor întâlni undeva astăzi, pentru ultima dată.

În timp ce mă îndreptam către mal să chem luntrea, mi s-a părut că de jur-împrejurul meu erau micii oameni întunecaţi şi că eu păşeam printre ei, ca preoteasă ce eram. Am stat singură în luntre şi totuşi ştiam că mai erau şi alţii acolo cu mine, înveşmântaţi şi încoronaţi; Fecioara Morgaine, care îl trimisese pe Arthur în urmărirea cerbului şi Morgaine Mama, care fusese sfâşiată la naşterea lui Gwydion, şi regina din Ţara Galilor de Miazănoapte, invocând eclipsa pentru a-l trimite pe Accolon să se răzbune pe Arthur, şi Regina întunecată a Zânelor… sau era Zeiţa Morţii cea care îmi stătea alături? Şi, în timp ce luntrea se apropia de ţărm, am auzit cum ultimul dintre însoţitori striga:

— Priviţi… priviţi acolo, luntrea cu cele patru regine frumoase în lumina răsăritului, luntrea vrăjită a Avalonului…

Zăcea acolo, cu părul mânjit de sânge, Arthur al meu, iubitul meu, fiul meu… iar la picioarele lui, Gwydion zăcea mort, fiul meu, copilul pe care nu l-am cunoscut niciodată. M-am aplecat şi i-am acoperit faţa cu vălul. Şi am ştiut că este sfârşitul unei ere.

În vremurile trecute, tânărul cerb îl doborâse pe Regele Cerb şi devenise Rege Cerb, la rândul lui; dar cerbul fusese măcelărit, iar Regele Cerb ucisese tânărul cerb şi nu va mai fi niciunul după el… Şi Regele Cerb trebuia, la rândul lui, să moară. Am îngenuncheat lângă el.

— Sabia, Arthur. Excalibur. Ia-o în mâna ta. Ia-o şi azvârle-o în apele lacului.

Obiectele Sfintei Regalităţi erau duse din această lume pentru vecie şi ultimul dintre ele, sabia Excalibur, trebuia să plece cu ele. Dar el a şoptit, protestând, ţinând-o strâns:

— Nu, trebuie păstrată pentru cei care vor veni… sabia lui Arthur… Şi privi în sus, în ochii lui Lancelot. Ia-o, Galahad… nu auzi goarnele Camelotului, chemând legiunea lui Arthur? Ia-o… pentru companioni…

— Nu, i-am spus cu glas şoptit. Acea zi a trecut. Nimeni, după tine, nu trebuie să pretindă sau să ceară să poarte sabia lui Arthur. I-am îndepărtat uşor degetele de pe mânerul sabiei. Ia-o,

Lancelot, am spus cu blândeţe, dar arunc-o departe, în apele lacului. Fie ca negurile Avalonului să o înghită pentru vecie.

Lancelot s-a dus în linişte să-mi îndeplinească porunca. Nu ştiu dacă m-a văzut sau cine a crezut că sunt. Şi l-am legănat pe Arthur la pieptul meu. Viaţa i se scurgea cu repeziciune; ştiam asta, dar eram mai presus de lacrimi.

— Morgaine, a şoptit el. Privirea îi era rătăcită şi plină de durere. Morgaine, a fost totul în zadar, atunci, ceea ce am făcut noi şi tot ce am încercat să facem? De ce am dat greş?

Asta mă întrebam şi eu şi nu aveam răspuns; dar, de undeva, a venit răspunsul:

— Nu ai dat greş, frate, iubitul meu, copilul meu. Ai ţinut această ţară în pace mulţi ani, astfel că saxonii nu au distrus-o. Ai ţinut departe întunericul pentru o întreagă generaţie, până ce au devenit oameni civilizaţi, cu învăţătură, cu muzică şi cu credinţă în Dumnezeu, care vor lupta să păstreze ceva din frumuseţea timpurilor trecute. Dacă această ţară ar fi căzut pe mâna saxonilor atunci când Uther a murit, tot ceea ce era frumos sau bun ar fi pierit pentru totdeauna din Britania. Aşadar, nu ai dat greş, dragostea mea. Niciunul dintre noi nu ştie cum îşi împlineşte ea voinţa – ştim doar că aceasta va fi împlinită.

Şi nu am ştiut, nici măcar atunci, dacă spusesem adevărul sau dacă am vorbit doar ca să îl liniştesc, cu dragoste, aşa cum făcusem cândva cu băieţelul pe care mi-l pusese în braţe Igraine pe când eram şi eu doar un copil. „Morgaine, îmi spusese ea, ai grijă de frăţiorul tău şi aşa am făcut mereu, aşa voi face mereu, acum şi dincolo de viaţă... Sau fusese Zeiţa însăşi cea care mi l-a pus în braţe?

Arthur şi-a apăsat degetele pe rana adâncă din piept.

— Dacă aş fi avut măcar teaca pe care mi-ai făcut-o tu, Morgaine... acum nu aş zăcea aici, cu viaţa scurgându-se încet din mine... Morgaine, am visat... şi în visul meu te chemam, dar nu te puteam atinge...

L-am strâns în braţe. Sub primele raze ale soarelui ce răsărea, l-am văzut pe Lancelot ridicând sabia Excalibur în mână şi azvârlind-o cu toată puterea. A zburat prin aer, învârtindu-se, strălucind în soare ca aripile unei păsări albe, pe urmă a căzut răsucindu-se şi nu am mai văzut-o; ochii îmi erau împăienjeniţi de lacrimi şi de lumina care creştea.

Pe urmă l-am auzit pe Lancelot.

— Am văzut o mână ridicându-se din lac – o mână care a luat sabia şi a învârtit-o de trei ori în aer şi pe urmă a tras-o sub apă…

Eu nu văzusem nimic, doar sclipirea luminii deasupra unui peşte care a despicat luciul apei; dar nu mă îndoiesc că el a văzut ceea ce a spus că a văzut.

— Morgaine, a şoptit Arthur, eşti chiar tu? Nu te pot vedea, Morgaine, este atât de întuneric aici… apune soarele? Morgaine, du-mă în Avalon, unde mă poţi vindeca de această rană… du-mă acasă, Morgaine…

Capul îi era greu pe pieptul meu, greu asemeni copilului în braţele mele de copil, greu asemeni Regelui Cerb care venise la mine în triumf. „Morgaine”, mă strigase mama nerăbdătoare, „ai grijă de prunc…” Şi toată viaţa l-am purtat cu mine. L-am ţinut strâns şi i-am şters lacrimile cu voalul meu, iar el s-a întins şi m-a apucat de mână.

— Dar eşti tu cu adevărat, murmură el, eşti tu, Morgaine… te-ai întors la mine… şi eşti atât de tânără şi de frumoasă… întotdeauna voi vedea zeiţa pe chipul tău… Morgaine, nu mă vei mai părăsi, nu-i aşa?

— Nu te voi mai părăsi niciodată, frate, copilaşul meu, iubirea mea, i-am şoptit, sărutându-i ochii. Iar el a murit, chiar în clipa în care negurile s-au ridicat şi soarele a răsărit peste ţărmurile Avalonului.

EPILOG

În primăvara anului care a urmat, Morgaine a avut un vis ciudat. Visă că se afla în vechea capelă creştină de deasupra Avalonului, construită în vremurile de demult de Iosif din Arimateea, care venise aici din Ţara Sfântă.

Şi acolo, în faţa altarului unde murise Galahad, stătea Lancelot în veşmintele unui preot şi chipul lui era solemn şi strălucitor. În visul ei, s-a dus la altar, aşa cum nu făcuse niciodată în vreo biserică creştină, ca să-şi primească împărtăşania de pâine şi vin, iar Lancelot s-a aplecat şi i-a dus cupa la buze şi ea a băut. Şi pe urmă i s-a părut că, la rândul lui, el a îngenuncheat şi i-a spus:

— Ia această cupă, tu, care ai slujit Zeiţei. Căci toţi Zeii sunt

un singur Zeu şi noi suntem cu toţii Unul, cei ce îl slujim pe Unicul.

Iar ea a luat cupa în mâini şi, la rândul ei, i-a dus-o lui la buze, preoteasă către preot; el era tânăr şi frumos, aşa cum fusese cu ani în urmă. Iar ea văzu că potirul din mâinile ei era Graal-ul. Şi pe urmă el strigă, aşa cum făcuse atunci când Galahad a îngenuncheat lângă el:

— Ah, lumina… lumina…

Şi s-a prăbuşit înainte şi a zăcut pe pietre, nemişcat; iar Morgaine s-a trezit în locuinţa ei izolată din Avalon, cu acel strigăt de extaz sunându-i încă în urechi; şi era singură.

Era foarte devreme, iar negurile erau groase peste Avalon. Se ridică în tăcere şi îmbrăcă veşmântul negru de preoteasă, dar îşi strânse voalul în jurul capului, astfel că semiluna tatuată pe frunte era invizibilă.

Ieşi în linişte afară, în zorii neclintiţi, apucând pe cărarea ce ducea în jos, pe lângă Fântâna sacră. În acea nemişcare, putu să simtă paşii silenţioşi, muţi ca nişte umbre, din spatele ei. Nu era niciodată singură; micii oameni întunecaţi o însoţeau mereu, deşi arareori îi vedea cu adevărat – ea era mama şi preoteasa lor şi ei nu o părăseau niciodată. Dar când ajunse lângă umbra vechii capele creştine, treptat, paşii se opriră; pe acest teren nu o urmau. Morgaine se opri în faţa uşii.

În capelă pâlpâia o lumină, lumina pe care o păstrau mereu în sanctuarul lor. Pentru o clipă, atât de reală fu amintirea visului ei, că se simţi ispitită să păşească înăuntru… nu-i venea să creadă că nu-l va vedea pe Lancelot acolo, doborât de strălucirea magică a Graal-ului… Dar, nu. Nu avea ce să caute acolo, nu se va vârî peste Dumnezeul lor şi, dacă Graal-ul ar fi cu adevărat acolo, nu l-ar putea atinge.

Totuşi, visul rămase cu ea. Fusese trimis ca avertisment? Lancelot era mai tânăr decât ea… Nu ştia cât timp trecuse în lumea de afară. Acum, Avalonul se îndepărtase atât de mult în neguri, încât s-ar putea să fie aşa cum fusese cu ţara zânelor, când ea era tânără – în timp ce în Avalon trecea un singur an, era posibil ca în lumea de afară să fi trecut trei sau cinci sau chiar şapte ani. Aşadar, ceea ce avea de făcut trebuia făcut acum, cât timp mai putea încă să vină şi să plece între lumi.

Îngenunche în faţa Ghimpelui Sfânt, şoptind o rugăciune dulce către Zeiţă şi cerând permisiunea copacului; pe urmă tăie o

bucăţică pentru plantat. Nu era pentru prima dată: în aceşti din urmă ani, de fiecare dată când cineva venea în Avalon şi se întorcea apoi în lumea de afară, druid, călător sau preot pelerin – căci câţiva dintre ei mai puteau veni la vechea capelă de deasupra Avalonului – ea trimitea cu ei un butaş din Ghimpele Sfânt, ca să poată înflori încă în lumea de afară.

Dar trebuia să facă asta cu mâinile ei. Niciodată, în afară de momentul când a fost la încoronarea lui Arthur, nu pusese piciorul pe cealaltă insulă… Poate, doar, cu excepţia acelei zile când negurile s-au deschis şi Guinevere a căzut cumva şi a rătăcit acolo. Dar acum, voit, chemă luntrea şi, când se afla în largul lacului, o trimise în neguri, iar atunci când străluci din nou în lumina soarelui, putu să vadă umbra lungă a bisericii întinsă peste lac şi să audă dulcele dangăt al unui clopot. Văzu cum însoţitorii ei se dădură înapoi la auzul sunetului şi ştiu că nici aici nu o vor urma, nu vor pune piciorul. Aşa să fie, atunci; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca preoţii din insula aceea să înceapă să se teamă sau să fie îngroziţi de luntrea din Avalon. Nevăzuţi, ei alunecară către mal şi, nevăzută, ea păşi pe pământ, privind cum luntrea înveşmântată în negru dispărea din nou în neguri. Şi pe urmă, cu coşul pe braţ – ca orice bătrână neguţătoare sau vânzătoare ambulantă, venită aici în pelerinaj – urcă în linişte cărarea dinspre mal.

Doar o sută de ani sau mai puţin, cu siguranţă mai puţin în Avalon, trecuseră de când aceste lumi se despărţiseră; cu toate acestea, deja lumea de aici era diferită. Copacii erau diferiţi, şi potecile, şi ea se opri, uluită, la poalele unei coline – sigur nu era nimic asemănător în Avalon? Cumva, crezuse că pământul va fi la fel, căci erau, în definitiv, pe aceeaşi insulă, despărţite doar de vreo schimbare magică… Dar acum ea văzu că erau foarte diferite.

Şi pe urmă zări desfăşurându-se în jos, pe deal, către mica biserică, o procesiune de călugări care duceau un trup pe o targă.

„Aşadar, am văzut cu adevărat, deşi am crezut că era doar un vis.” Se opri şi, în timp ce călugării aduseră trupul la odihnă, înainte de a intra în biserică, ea înaintă şi trase giulgiul de pe chipul mort.

Faţa lui Lancelot era trasă şi brăzdată de riduri, mult mai bătrână decât atunci când se despărţiseră… Nu voia să cugete

cât de mult mai bătrân. Dar văzu asta doar pentru o clipă; apoi, ceea ce zări pe chipul lui era doar pacea dulce şi minunată. El zăcea, zâmbind, părând atât de îndepărtat, încât ea ştiu pe ce se opriseră ochii lui înaintea morţii. Şopti:

— Aşadar, în sfârşit ţi-ai găsit Graal-ul.

Unul dintre călugării care îl duceau spuse:

— Poate că tu l-ai cunoscut în lume, soră?

Iar ea ştiu că, văzând-o în veşmântul ei negru, el crezuse că este una de-a lor.

— Mi-a fost… rudă.

„Văr, iubit, prieten… dar aceasta a fost de mult. La sfârşit, am fost preot şi preoteasă."

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse călugărul, căci la curtea lui Arthur, în vremurile de demult, i se spunea Lancelot, dar aici, între noi, îi spuneam Galahad. A fost cu noi de mulţi ani şi a fost făcut preot doar acum câteva zile.

„Atât de departe ai ajuns în căutarea unui Dumnezeu care să nu te batjocorească, vere!"

Preoţii care îl duceau îl ridicară din nou pe umeri. Cel care îi vorbise spuse:

— Roagă-te pentru sufletul lui, soră, iar ea îşi înclină capul.

Nu putea simţi durere; nu acum, când văzuse oglindirea acelei lumini îndepărtate pe chipul lui.

Dar nu îl va urma în biserică. Aici vălul e subţire. Aici Galahad a îngenuncheat şi a văzut lumina Graal-ului, în cealaltă capelă, capela din Avalon, şi s-a întins după el, s-a întins prin lumi şi aşa a murit… Şi aşa a ajuns Lancelot să-şi urmeze fiul.

Morgaine păşi încet de-a lungul cărării, pe jumătate gata să renunţe la ceea ce venise să facă. Ce mai conta acum? Dar, când se opri indecisă, un bătrân grădinar, îngenuncheat în faţa unui strat de flori din spatele potecii, îşi ridică creştetul şi îi vorbi:

— Nu te cunosc, soră, nu eşti una dintre cele care locuiesc aici. Eşti în pelerinaj?

Nu aşa cum credea omul, dar era, într-un fel, în pelerinaj.

— Caut locul de îngropăciune al rudei mele… a fost Doamna Lacului…

— O, da, asta a fost cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe vremea domniei bunului rege Arthur, spuse el. E acolo, unde pelerinii care vin pe insulă îl pot vedea. Şi de la el cărarea duce în sus,

către mănăstirea de maici şi, dacă îţi este foame, soră, acolo îţi vor da ceva de mâncare.

„Aici s-a ajuns, arăt ca o cerşetoare?” Dar omul fusese bine intenţionat, aşa că îi mulţumi şi se îndreptă în direcţia pe care i-o arătase.

Arthur construise pentru Viviane un mormânt nobil, cu adevărat. Dar ceea ce era acolo nu era Viviane; acolo nu erau decât oase, întorcându-se încet în pământul din care veniseră… Căci toate lucrurile îşi predau, în cele din urmă, trupul şi spiritul înapoi, în grija Zeiţei.

De ce conta atât de mult pentru ea? Viviane nu era acolo. Totuşi, când rămase cu capul aplecat în faţa monumentului funerar, plângea.

După o vreme, o femeie îmbrăcată cu o robă neagră, nu diferită de a ei, cu un voal alb pe cap, se apropie.

— De ce plângi, soră? Cea care se odihneşte acolo este în pace şi în mâinile Domnului, nu are nevoie de doliu. Dar poate că a fost vreo rudă de-a ta?

Morgaine încuviinţă, aplecându-şi capul pentru a-şi ascunde lacrimile.

— Ne rugăm întotdeauna pentru ea, spuse călugăriţa, căci deşi nu îi ştiu numele, se spune că a fost prietena şi binefăcătoarea bunului nostru rege Arthur în vremurile ce au trecut.

Îşi plecă fruntea şi murmură o rugăciune şi, chiar în timp ce se ruga, clopotele răsunară şi Morgaine se dădu înapoi. Aşadar, în loc de cântecul harpelor Avalonului, Viviane avea parte de aceste clopote zăngănitoare şi de psalmi îndureraţi?

„Nu m-am gândit niciodată că voi sta alături de una dintre aceste călugăriţe creştine, alăturându-mă rugăciunilor ei.” Însă pe urmă îşi aminti ceea ce spusese Lancelot în visul ei: „Ia această cupă, tu, cea care ai slujit Zeiţei. Căci toţi Zeii sunt unul singur…”

— Vino sus, la mănăstire, soră, spuse călugăriţa zâmbind şi aşezând o mână pe braţul ei. Trebuie să fii flămândă şi obosită.

Morgaine se duse cu ea la porţile mănăstirii, dar nu vru să între.

— Nu mi-e foame, spuse ea, dar dacă aş putea primi nişte apă…

— Bineînţeles.

Femeia în negru făcu un semn şi o fată veni şi aduse o ulcică cu apă, pe care o turnă într-o cupă. Şi, în timp ce Morgaine o duse la buze, ca să bea, ea spuse:

— Bem apă numai din Fântâna Potirului – este un loc sfânt, ştii?

Parcă auzise în urechi vocea lui Viviane: „Preotesele beau apă numai din Fântâna Sacră.”

Călugăriţa şi fata, înveşmântate în negru, se întoarseră şi îşi înclinară capetele în faţa unei femei care ieşise din mănăstire, iar călugăriţa care o condusese zise:

— Aceasta este stareţa noastră.

Morgaine gândi: „Undeva, am văzut-o.” Dar, chiar în timp ce acest gând îi trecu prin minte, femeia spuse:

— Morgaine, nu mă cunoşti? Te credeam moartă de mult…

Ea îi zâmbi, tulburată:

— Îmi pare rău… eu nu…

— Nu, nu îţi aminteşti de mine, spuse stareţa, deşi te-am văzut la Camelot, când eram mult mai tânără. Mă numesc Lionors. Am fost căsătorită cu Gareth şi, când toţi copiii mei au crescut, am venit aici… aici, să-mi sfârşesc zilele. Aşadar, ai venit la înmormântarea lui Lancelot? Ar fi trebuit, de fapt, să spun părintele Galahad, dar e greu de ţinut minte, şi acum el este în rai, nu are importanţă. Acum nu ştiu nici măcar cine este rege sau dacă mai există Camelotul… în ţară e din nou război, nu mai e aşa cum a fost pe vremea lui Arthur. Mi se pare că toate acestea s-au întâmplat atât de demult… adăugă ea cu detaşare.

— Am venit aici să vizitez mormântul lui Viviane. E îngropată acolo, îţi aminteşti?

— Am văzut mormântul, dar asta a fost înainte de a veni la Camelot.

— Vreau să-ţi cer o favoare, spuse Morgaine şi atinse coşul de pe braţul ei. Acesta este Ghimpele Sfânt care creşte pe dealurile din Avalon, unde se spune că tatăl adoptiv al lui Hristos a izbit cu toiagul în pământ şi planta a răsărit acolo. Aş vrea să plantez o bucată din el pe mormântul ei.

— Planteaz-o, dacă vrei, spuse Lionors, nu văd cum ar putea cineva să nu fie de acord cu asta. Mi se pare just să fie aici, în lume, şi nu ascuns în Avalon.

O privi pe Morgaine, dezamăgită.

— Avalon! Ai venit aici de pe acel pământ nesfânt?

Morgaine gândi: „Cândva, m-aş fi supărat pe ea.”

— Nesfânt nu este, orice ar spune preoţii, Lionors. Gândeşte-te, şi-ar fi înfipt tatăl adoptiv al lui Hristos toiagul, dacă pământul i s-ar fi părut nefast? Nu este oare Sfântul Duh pretutindeni?

Femeia îşi plecă fruntea.

— Ai dreptate. Voi trimite nişte novice să te ajute la plantat.

Morgaine ar fi preferat să fie singură, dar ştia că era o intenţie bună. Novicele nu i se părură altceva decât nişte copile, fete de nouăsprezece sau douăzeci de ani, atât de tinere încât se întrebă – uitând că ea însăşi devenise preoteasă la optsprezece ani – cum puteau să ştie destule despre lucrurile spirituale ca să aleagă o asemenea viaţă. Crezuse despre călugăriţele din mănăstirile creştine că sunt triste şi îndurerate, mereu conştiente de ceea ce spuneau preoţii despre păcatul de a te fi născut femeie, dar acestea erau inocente şi vesele ca nişte vrăbii, vorbind cu Morgaine despre noua lor capelă şi rugând-o să-şi odihnească picioarele până ce ele sapă groapa pentru butaş.

— Şi cea care este îngropată aici este verişoara ta? întrebă una dintre fete. Ştii să citeşti ce scrie? Credeam că niciodată nu voi putea învăţa să citesc, căci mama mea spunea că nu e potrivit, dar când am venit aici, mi-au spus că trebuie să ştiu să citesc cărţile de rugăciuni, aşa că acum pot citi în latină! Uite, spuse ea cu mândrie şi citi: „Regele Arthur a făcut acest mormânt pentru verişoara şi binefăcătoarea lui, Doamna Lacului, ucisă prin trădare la curtea din Camelot”… Nu pot să citesc data, dar a fost cu mult timp în urmă.

— Trebuie să fi fost o femeie sfântă, spuse o altă fată, căci Arthur, se zice, a fost cel mai bun şi cel mai creştin dintre toţi regii. Nu ar fi înmormântat aici nicio femeie, decât dacă ar fi fost o sfântă!

Morgaine zâmbi; îi aminteau de fetele din Casa Fecioarelor.

— Eu nu aş numi-o sfântă, deşi am iubit-o. Când a trăit, au fost unii care au numit-o vrăjitoare rea.

— Regele Arthur nu ar fi îngropat niciodată o vrăjitoare aici, printre oameni sfinţi, spuse fata. Cât despre vrăjitorie… ei bine, există preoţi ignoranţi şi oameni ignoranţi, care sunt prea repede gata să strige că este o vrăjitorie dacă o femeie este

doar puţin mai înţeleaptă decât ei! Vei rămâne aici, să intri la mănăstirea noastră, mamă? întrebă ea, iar Morgaine, speriată pentru o clipă de acest cuvânt, îşi dădu seama că ele i se adresau cu aceeaşi deferenţă şi respect ca oricare dintre fetele ei din Casa Fecioarelor, ca şi cum ar fi cea mai vârstnică dintre ele.

— Am legământ în altă parte, fata mea.

— Mănăstirea ta este la fel de frumoasă ca aceasta? Maica Lionors este o femeie bună, spuse fata, şi suntem toate foarte fericite aici… Cândva am avut o femeie printre surori care fusese regină. Şi ştiu că vom merge în Rai cu toatele, dar dacă ai făcut legământ în altă parte, sunt sigură că şi acela este un loc bun. Numai că am crezut că poate vrei să rămâi, ca să te poţi ruga pentru sufletul verişoarei tale, care e îngropată aici.

Fata se ridică şi îşi şterse de praf rochia neagră.

— Acum îţi poţi planta butaşul, mamă… sau vrei să-l pun eu în pământ?

— Nu, am să fac eu asta, spuse Morgaine şi îngenunche ca să apese pământul moale în jurul rădăcinilor plantei.

În timp ce se ridica, fata spuse:

— Dacă vrei, mamă, îţi promit că voi veni aici să spun o rugăciune în fiecare duminică, pentru verişoara ta.

Dintr-un motiv absurd, Morgaine simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

— Rugăciunea este întotdeauna un lucru bun. Îţi sunt recunoscătoare, fiica mea.

— Iar tu, în mănăstirea ta, oriunde ar fi ea, trebuie să te rogi şi tu pentru noi, spuse fata cu simplitate, luând mâna lui Morgaine, în timp ce se ridica. Stai, mamă, lasă-mă să-ţi curăţ murdăria de pe rochie. Acum trebuie să vii să ne vezi capela.

O clipă, Morgaine dădu să protesteze. Când plecase ultima dată de la curtea lui Arthur, jurase că nu va mai intra niciodată într-o biserică creştină, dar fata aceasta semăna atât de mult cu o tânără preoteasă de-a ei, încât nu voia să profaneze numele sub care fata îşi cunoştea Zeul. O lăsă să o conducă în biserică.

„În cealaltă lume”, gândi Morgaine, „acea biserică în care se roagă vechii creştini trebuie să fie exact pe locul acesta; puţină sfinţenie din Avalon trebuie cu siguranţă să ajungă aici, străbătând lumile, negurile”… Nu îngenunche şi nu îşi făcu cruce, dar îşi plecă creştetul în faţa înaltului altar şi pe urmă

fata o trase cu blândeţe de mână.

— Vino, spuse ea. Înaltul altar este al lui Dumnezeu şi întotdeauna mi-e puţin frică aici… dar nu ai văzut capela noastră… capela surorilor… Vino, mamă.

Morgaine o urmă într-o capelă mică, alăturată. Aici erau flori, crengi încărcate de flori de măr, în faţa statuii unei femei acoperite cu voaluri, cu o aureolă de lumină, purtând în braţe un copil. Morgaine, cu răsuflarea tăiată, se înclină în faţa Zeiţei.

Fata spuse:

— Aici o avem pe Mama lui Hristos, Maria cea fără de Păcat. Dumnezeu este atât de mare şi înfricoşător, încât întotdeauna mă tem în faţa altarului lui, dar aici, în capela Mariei, noi care suntem jurate fecioare, putem veni la ea ca la mama noastră. Şi, priveşte, aici avem statuete ale sfinţilor noştri, Maria, cea care l-a iubit pe Iisus şi i-a spălat picioarele cu părul ei şi Marta, cea care i-a pregătit cina şi şi-a certat sora fiindcă nu a vrut să o ajute – îmi place să mă gândesc la Iisus când era un om adevărat, care făcea ceva pentru mama lui, când a transformat apa în vin la acea nuntă, ca ea să nu fie nefericită că nu era destul vin pentru toată lumea. Şi aici este o statuie foarte veche pe care ne-a dat-o episcopul nostru, din ţara lui natală… una dintre sfintele lor, se numeşte Brigid…

Morgaine privi statuia lui Brigid şi simţi puterea care izvorăşte din ea, în valuri largi care se răspândeau în capelă. Îşi plecă fruntea.

„Dar Brigid nu este o sfântă creştină”, gândi ea, „chiar dacă Patricius crede aşa. Aceea este Zeiţa, aşa cum este ea venerată în Irlanda. Şi, chiar dacă ele cred altfel, aceste femei cunosc puterea Nemuririi. O pot exila, dar ea va rezista. Zeiţa nu se va retrage niciodată dintre oameni!”

Şi Morgaine îşi plecă fruntea şi şopti prima rugăciune sinceră pe care o rostise vreodată într-o biserică creştină.

— Păi, uite, spuse tânăra în timp ce o conducea afară, la lumina zilei, avem şi aici un Ghimpe Sfânt, nu cel pe care l-ai plantat pe mormântul verişoarei tale.

„Şi eu credeam că pot să mă amestec în asta?” gândi Morgaine. Cu siguranţă, Ghimpele Sfânt venise singur din Avalon, mutându-se în lume, în timp ce sfinţenia se retrăgea din Avalon în lumea oamenilor, acolo unde era nevoie de el cel mai mult. Va rămâne ascuns în Avalon, dar se va arăta şi aici, în

lume.

— Da, aveţi Ghimpele Sfânt şi, în zilele ce vor veni, câtă vreme va dura acest pământ, fiecare regină va primi Ghimpele Sfânt de Crăciun, ca semn al celei care este regină în Rai, ca şi în Avalon.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mamă, dar îţi mulţumesc pentru binecuvântare, spuse tânăra novice. Stareţa te aşteaptă în casa de oaspeţi… va lua micul dejun cu tine. Dar, poate ţi-ar plăcea să rămâi în capela Doamnei mai întâi şi să te rogi puţin? Uneori, când eşti singur cu Maica Sfântă, ea poate să-ţi limpezească lucrurile.

Morgaine înclină din cap, incapabilă să vorbească, iar fata spuse:

— Foarte bine. Când eşti gata, vino în casa de oaspeţi.

Îi arătă cu mâna, iar Morgaine se întoarse în capelă, îşi plecă creştetul şi, cedând, în cele din urmă, se prăbuşi în genunchi.

— Mamă, şopti ea, iartă-mă. Am crezut că trebuie să fac ceea ce văd acum că poţi face tu singură. Zeiţa este înlăuntrul nostru, da, dar acum ştiu că tu eşti şi în lume, acum şi pururea, aşa cum eşti în Avalon şi în inimile tuturor bărbaţilor şi femeilor. Fii acum şi în mine şi călăuzeşte-mă şi spune-mi când trebuie să te las să-ţi împlineşti voia…

Rămase tăcută, îngenuncheată, multă vreme, cu capul plecat, dar pe urmă, de parcă i se poruncise, îşi ridică privirea şi îl văzu, pe altarul străvechii frăţii a Avalonului, aşa cum îl văzuse atunci când îl purtase în sala lui Arthur, văzu lumina pe altar şi, în mâinile Doamnei, o umbră, doar o umbră a unui potir…

„Este în Avalon, dar este şi aici. Se află pretutindeni. Şi cei care au nevoie de un semn în această lume îl vor vedea mereu.”

Era un miros dulce care nu venea de la flori; şi pentru o clipă, lui Morgaine i se păru că glasul lui Igraine îi şoptea… dar nu putea auzi cuvintele… şi că mâinile lui Igraine îi atingeau creştetul. În timp ce se ridică, orbită de lacrimi, o străbătu dintr-odată ceva ca o mare lumină.

„Nu, nu am dat greş. Ceea ce i-am spus lui Arthur, ca să-l liniştesc când murea, era cu totul adevărat. Am făcut lucrarea Mamei în Avalon până ce, în sfârşit, cei care au venit după noi o pot aduce în această lume. Nu am dat greş. Am făcut ceea ce mi-a dat ea de făcut. Nu ea, ci eu, în mândria mea, am crezut că ar fi trebuit să fac mai mult.”

Afară din capelă, lumina soarelui se aşternea pe pământ şi în aer era un parfum proaspăt de primăvară. Când merii se unduiră în briza dimineţii, văzu florile ce vor aduce fructe, la vremea lor.

Îşi întoarse faţa către casa de oaspeţi. Să meargă acolo, să ia micul dejun cu călugăriţele, să vorbească, probabil, despre vremurile de demult ale Camelotului?

Morgaine zâmbi cu blândeţe. „Nu.” Era cuprinsă de aceeaşi dragoste pentru ele ca şi pentru merii îmbobociţi, dar vremea aceea trecuse. Se întoarse cu spatele la mănăstire şi se îndreptă în jos, către lac, de-a lungul vechii cărări de lângă mal. Aici era locul unde vălul dintre lumi era subţire. Nu mai era nevoie să cheme luntrea, trebuia doar să păşească prin neguri şi va fi în Avalon. Îşi dusese lucrarea la bun sfârşit.